

صفوة الأحكام

پاڻه ڪردنى هه لڙارده يهڪ له فهرموده ڪانى
هه ردوو ڪتيبي (نيل الأوطار وسبل السلام)
به شيوازي هاوچه رخ

دانراوى
د. قحطان عبدالرحمان الدورى

وهرگيڙانى
م. ناسو رهزا نه حمهد

منتدى إقرأ الثقافي

للكتب (ڪوردى - عربى - فارسى)

www.iqra.ahlamontada.com

صفوة الأحكام

پاڻه ڪرڻي هه لڙاردهيهك له فهرموده ڪاني ههردوو ڪتيبي

نيلُ الأوطار وسبلُ السلام به شيوازي هاوچرخ

دانراوى

د. قحطان عبدالرحمان الدوري

ومرگيرانى

م. ناسور دزا نه حمهه

۱۴۳۴ ڪوچى

۲۰۱۲ زايى

ناوی کتیب

صفوة الأحكام (نیل الأوطار) و (سبل السلام) به شیوازی هاوچرخ

ناوی نویسه

د. قحطان عبدالرحمان الدوری

ناوی و مرگیر

ناسر رهزا نه حمده

تیراژ

۱۰۰۰ دانه

ژماری سپاردن له لایه ن به ریویه رایه تی کتیبخانه گشتی یه کان

(۱۳۱۸) ی سالی ۲۰۱۳

سالی چاپ

۲۰۱۳

مافی چاپی پاریزراوه بو کتیبخانه تی شک

چاپ و ته جلیدی ری نوی دیزاینی کردوه

پیشہ کی

لہ دواى قورنانى پیرۆز، فہرمودہ بہ دوم سہرچاودى ناینى نیسلام دائلہ نریت، ہہ ربویہ لہ ناو
موسلماناندا بایہ خی زوری پندراوہ لہ کوکردنہ ومو لہ بہرکردن وراقہ کردن و نویسنہ ومو.... تاد.

فہرمودہ کانی پیغہ مہر صلی اللہ علیہ وسلم کورت وپوخت وپر مانان، ہہرچہ ندہ
وتہی پیغہ مہرن، بہ نام نہ ویش لہ خووہ ہیج نائیت، وک خواى گہورہ نہ فہرمویت: ﴿وَمَا
يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ﴾ {النجم: ۴و۳}.

فہرمودہ کان لہ ہہر کات وسہردہ میکدا بن، گرنگی خویان ہدیہ وناکریٹ فہراموش بکریٹ، چونکہ:
۱. هُوَكَارِيكَن بُو بَدَدَسْتَهِيْنَانِي رَمَزَامَه ندى خواى گہورہ، وک نہ فہرمویت: ﴿مَنْ يَطْع
الرَّسُولَ فَقَدْ اطَاعَ اللَّهَ﴾ {النساء: ۸۰}.

۲. شاکاریکی گہورہی زمانی عہرہ بین.

۳. باشرتین چارہ سہرہ بُو دہردہ کانی کوئمہ نگا. چہ ندہا لیکوئینہوہ نہ نجام دراون،
کہہ باسی بہرنامہی سوننتہ نہ کات لہ چارہ سہری کیشہ کاند، وک: مِنْهَجُ السُّنَّةِ فِي حِمَايَةِ
الْبَيْتَةِ، وَمِنْهَجُ السُّنَّةِ فِي الزَّوْاجِ....

۴. سہرچاودى دوهى شہریعتی نیسلامیہ وک لہ پیشتردا باسکرا. کہواتہ بُو تیگہ شتن لہ
گہورہی شہریعت، پیوہستمان بہ ناسینی فہرمودہیہ.

۵. لہ ربی فہرمودہوہ شارہزا نہ بین لہ شیوہ ژیانى پیغہ مہرو هاوہ لانی، تا بیانکہینہ
سہرمہ شقی ژیانمان.

۶. لہرینگہی فہرمودہوہ، ناشنا نہ بین بہ شیوازی پەرورہدہ کردن وپیگہ یاندنی هاوہ لان لہ
لایہن پیغہ مہری خواوہ.

فہرمودہ کانیش ہمہ جورن، لہ چہ ندہا بابہت نہ دویٹ، بوارى بیروباومرو نہ خلاق و
چیرۆك وپاسی پوژى دواپی و...

کتیبی (صَفْوَةُ الْأَحْكَامِ مِنْ نَيْلِ الْأَوْطَارِ وَسَبْلِ السَّلَامِ) ہہر وک لہ ناوہ کہیدا دہر نہ کہویت،
راقہ کردنی کوئمہ نیک فہرمودہی پیغہ مہرہ کہ لہ نہ حکامہ شہریعہ کان نہ دویٹ.

دانه ره که ی هه وئیداوه به شیوازیکی هاوچرخ و سه درده میانه، راقه کردنی نه و فه رمودانه بخاته روو، به مه بهستی ناسانکاری بۆ خویندنی نه و جوړه بابته تانه. شیوازی خالبه ندیکردن وړیکڅستن و جیاکردنه و ی بابته تان له یه کتر، سیمای دیاری نه م کتیبه یه. کتیبه کهش چنده ها جار چاپکراوه ته وه.

له بهر نه م سفته به باشانه یه کراوه ته پر وگرامی خویندنی بابته تی (أحادیث الأحكام) له زور کولیزو خویندنگه ی نایینیدا. منیش به باشم زانی و مریگنیرمه سه زمانی کوردی، به هیوای نه و ی سود به خش بیت بۆ خویندنه واران کوردو خویندکارانی خوشه ویست. له و مریگنیرانه که دا هه وئیداوه:

١. ژماره م بۆ فه رموده کان داناوه، که له ده قه عه ره بیه که دا نه بون. به نام نه گهر چهند فه رموده یه که مه سانیله کانیا ن هاو بهش بون، یه که ژماره م بۆ داناون.

٢. هه ندیک له و زاراوانه م پیناسه کردوه، که له کتیبه دا چهند باره بونه ته وه.

٣. له کتیبه که دا، ته خریج ی هه ندیک فه رموده به دریزی باسکراوه، ته نها نه و ی مه بهست بیت، و مریگنیراوه.

وه هه ندیک فه رموده که ته خریج نه کراوه، ته خریجم کردون.

بۆ ته خریجی فه رموده کانیش پشتم به ستوه به بهرنامه ی (جامع الحديث النبوي)، که له ئینته رنیتدا سایتی خوی هه یه. بۆ زانینی پله ی فه رموده کانیش، گه راومه ته وه بۆ کتیبه کانی شیخ نه لبانی (به حقه تی خوی لیبت).

٤. نه و فه رمودانه ی له باسه کاند ا هاتوه وه که به لکه هینانه وه، و مریگنیراون، به نام ده قه عه ره بیه که شم له په راویندا نویسه ته وه، تا که سینک بیه ویت، له بهر ده ستیدا بیت.

٥. به پینوستم نه زانیوه که که سایه تیه کانی ناو کتیبه که بناسینم. هه رچنده بواری زوری له ده قه عه ره بیه که دا بۆ ته رخا ن کراوه.

٦. نه گهر وته ی پیغه مبهری خوا بیت، وشه ی: (فه رموی، یا نه فه رمویت) م بۆ به کار هیناوه، به نام بۆ هاوه لان و پیشه وایان و زانا به ریزه کان، (وتی، یا نه لیت) م به کار هیناوه. نه مهش بۆ جیاکردنه و ی قسه ی پیغه مبهری خواجه له قسه ی که سانی تر.

ناساندنی چەند زاراوویەك كە لەم كەتیبەدا هاتون

أثر: و تهی هاو هان یا شوینکە و توان.

الْإِجْمَاعُ: کۆ دەنگی زانایانی زانسته شەریعەکان لە سەر بابەتیک، لە هەر سەردەمی کدا بێت.

أَحَادِيثُ الْأَحْكَامِ: ئەو فەرمودانەیە کە حوکمی شەریعی لێوەرنەگیرین.

الْإِخْتِلَافُ: جیاوازی بۆچونی زانایانە بەرامبەر بابەتێکی فیهقی.

أَخْرَجَهُ الْأَرْبَعَةُ: شەش کەسە کە جگە لە بخاری و موسلیم فەرمودەیکە بگێرنەو.

أَخْرَجَهُ الثَّلَاثَةُ: نسائي و ترمذي و ابوداود فەرمودەیکە بگێرنەو.

أَخْرَجَهُ الْخَمْسَةُ: أحمد بن حنبل له گەل چوار کەسە کە فەرمودەیکە بگێرنەو. یان: شەش کەسە کە جگە لە ابن ماجه.

أَخْرَجَهُ السَّبْعَةُ: ئەو شەشە سەرەو لە گەل أحمد بن حنبل فەرمودەیکە بگێرنەو.

أَخْرَجَهُ السَّيِّئَةُ (أَخْرَجَهُ الْجَمَاعَةُ): بخاری و موسلیم و ابوداود ترمذي و نسائي و ابن ماجه فەرمودەیکە بگێرنەو.

أَخْرَجَهُ الشَّيْخَانُ (رواه الشيخان): ئەو فەرمودەییە کە هەردوو زانا، بخاری و موسلیم ئە یگێرنەو، بەلام لە پرێگە دوو هاو هانی جیاوازی هە.

تَخْرِيجُ: گەران بەدوای فەرمودەیکە لە کتیبە متمانە پیکراوە کاندان.

التَّعْرِيفُ اصطلاحاً: پێناسە کردنی زاراوویە کە لای ئەو زانایانەی لەو زانسته دواون.

التَّعْرِيفُ لَفْظاً: پێناسە کردنی زاراوویە کە لە فەرھەنگەکانی زمانی عەرەبیدا.

الْجُمْهُورُ: پای زۆرینەی زانایان لە سەر بابەتێکی شەریعی.

حَدِيثُ النَّبَا: ئەو فەرمودەییە کە باس ئەکریت لە پوی تَخْرِيجُ
وماناو هۆی و تن و پای زانیان دەربارە ی و پەییوەندی بە
فەرمودەکانی ترەو و ..... .

الْحَدِيثُ الْحَسَنُ: ئەو فەرمودەییە کە ناگاتە پلە ی صحیح، بە هۆی
کە می بە ناگابونی راویە کەو.

الْحَدِيثُ الصَّحِيحُ: فەرمودەییە کە سێکی دادپەروەری بە ناگا لە
کە سێکی وە ک خۆی ئە یگێریتەو، تاکوتایی سەنەدە کە،
فەرمودە کەش بەدورە لە شذوذ و علة..

الْحَدِيثُ الضَّعِيفُ: ئەو فەرمودە یە کە مەرجهکانی فەرمودە ی
صحیح یان حسن ی تیا نیە.

الدَّلِيلُ: بۆ پشتگیری کردن لە پایە ک ئە هیئریتەو، وە ک:
قورئان، فەرمودە، کۆدەنگی زانیان، قیاس (چواندن)....

الرَّاجِحُ: پای دروست لە ناو چەند پایەکی تردا، بە پێی بە لگە ی
بە هیئر.

سَبَبُ ورود الْحَدِيثِ: ئەو هۆکارە یە کە بە هۆیەو فەرمودە کە
وتراو. پرسیار بیت یا پوداو.

سَنَدُ الْحَدِيثِ: زنجیرە ی ئەو کە سانە یە کە فەرمودە یە ک ئە یگێرەو.

الْقَوْلُ: پای دیاری زانیە ک یا کۆمە لێک زانا دەربارە ی بابە تێک.

کِتَابُ: زاراو یە ک زانا موسلمانە کانه بۆ پۆلێن کردنی بابە تە کان.
و ک: کِتَابُ الطَّهَّارَةِ، الصَّلَاةِ، الرُّكَاةِ.. هەر کِتَابُ ی ک چەند بابێک لە خۆ
ئە گزیت. و ک لە کِتَابُ الطَّهَّارَةِ دا: بابُ المِیاء، بابُ الوُضوء..

مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ: بوخاری و موسلیم فەرمودە یە ک بگێرەو لە پێگە ی یە ک
هاو لەو.

مَنْ الْحَدِيثِ: ده قی فەرموده که یه.

الْمَرْفُوع: فەرموده یه که بدریته پال پیغه مبهری خوا، پله ی هه
چونیک بیت.

الْمَسْأَلَةُ: باسکردنی بابه تیک، که په یوه ندی هه یه به
فەرموده که وه.

مَقْهُومُ الْحَدِيثِ: ئه و مانایه یه که ناراسته وخو له فەرموده که وه
تیینه گهین، دوا ی وردبونه وه.

مَنْطُوقُ الْحَدِيثِ: ئه و مانایه یه که به ناشکرا له فەرموده که وه
دهرته که ویت، به بی وردبونه وه.

الْمَوْقُوف: فەرموده یه که بدریته پال یه کیک له هاوه لانی
پیغه مبه ره وه.

بهشی یه کهم:

په رسته شه کان

(العبادات)

الْحَدِيثُ ١ // عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنَّ الْمَاءَ طَهُورٌ لَا يُنَجِّسُهُ شَيْءٌ... نَأُوْ بِاَكْكَرِهِ وَهِي وَبِهِجْ
پیس نابیت.

گیرمدهی فہرمدہ کہ /

۱. ترمذی / ابواب الطهارة عن رسول الله صلى الله عليه وسلم، باب ما جاء ان الماء لا ينجسه شيء (٦٤).
۲. نسائی / السنن الصغرى، كتاب المياه، باب ذكر بئر بضاعة، (٣٢٥).
۳. ابوداود / كتاب الطهارة، باب ما جاء في بئر بضاعة (٦٠).
۴. ثيمامى ثمهد به صحيحى داناه. نه لبانيش به صحيحى داناه (صحيح ابى داود ٦٧).

باسه گان //

باسى يه گهم / هوئى ووتنى فہرمدہ کہ: (به پیغہ مبر صلی اللہ علیہ وسلم ووترا: نایا له بیرى بوزاعه ده ستنوئیز بگرین؟ نه ویش فہرموى: ...^۱
باسى دووہم / له فہرمودانہی خوارہوہ حوکمى ناوہ کان وەرئہ گیرین:
۱. فہرمودہی باسلیکراو...^۲

۲. له عبدالله کوپرى عومہرہوہ کہ نه لیٹ: پیغہ مبر صلی اللہ علیہ وسلم فہرمویہ تی: (گہر ناوگہ شتہ نه ندازہی (قوللہ تین) پیسی هه لنا گرت.)^۳
۳. انس کوپرى مالک ده فہرموى: (ده شتہ کیه له لایه کی مزگه و ته که وه میزی کرد، خه لکه که ش سه رزه نشتیان کرد، به نام پیغہ مبر صلی اللہ

^۱ قیل لرسول الله (صلى الله عليه وسلم): اَتَتَوَضَّأُ مِنْ بَيْرٍ بُضَاعَةٌ؟ - وَهِيَ بَيْرٌ يُطْرَحُ فِيهِ الْحَيْضُ وَلَحْمٌ كَلَابٍ وَتَنَنٌ -، فَقَالَ: الْمَاءُ طَهُورٌ لَا يُنَجِّسُهُ شَيْءٌ. أَخْرَجَهُ أَبُو دَاوُدَ. حَدِيثُ (٢٢٠)

^۲ له دهقه عهره بیه که دا دهسته واژهی (حدیث الباب) هاتوه، بۆ وەرگیرانه که ی دهسته واژهی (فہرمودہی باسلیکراو) م به کار هیتاوه. له م کتیبہ دا زۆر دوباره نه بیتموه.

^۳ إِذَا كَانَ الْمَاءُ قُلْتَيْنِ لَمْ يَحْمِلِ الْغَبْثَ. أَخْرَجَهُ الْأَرْبَعَةُ، وَصَحَّحَهُ ابْنُ خُرَيْمَةَ. وَالْإِسْبَانِي فِي صَحِيحِ أَبِي دَاوُدَ.

عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رِيْكَرِي لِيْكَرْدَن، كه ته واوبوو پيغه مبه ر صَلَّي اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فرمانيدا دَوْلَكِيَه كِ نَاو بَكْرِيْت به ميزه كهيدا) ^١..

٤. له ئه بو هريره وه كه وتويه تي: پيغه مبه ر صَلَّي اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فرمويه تي: (هيچ كام له ئيوه له ناوي له به رنه پوشتودا- پراوه ستاودا-
ميزنه كات و له پاشان له وئاوه خوي بشوات) ^٢.

٥. له ئه بوهريره وه كه وتويه تي: پيغه مبه ر صَلَّي اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
فرمويه تي: (پاكه ره وه ي قاپ و قاچاخي هه ريه كه له ئيوه كه سه گ ده مي
تيخست، كه وت جار شو ردي نه تي يه كه م جاريان به گل) ^٣.

ئهم فرمودانه ي سه ره وه دژ به يه كن:

فرموده ي (إِذَا اسْتَيْقَظَ أَحَدُكُمْ...) له گه ل فرموده ي ژماره (٤) و (٥)
واكه گه يه نيْت كه: پيسي كه م ناوي كه م پيس ئه كات.

وه فرموده ي ژماره (١) و (٣) واكه گه يه نيْت كه: پيسي كه م ناوي كه م
پيس ناكات.

باسي سييه م / ناوي كه م و زور پيسي تيبكه ويْت و رهنك يا تام يا بوئي
بگوړيْت، ئاوه كه پيس ئه بيْت، به به لگه ي:

١. ئه بو ئوماه ي باهيلي ئه ليْت: پيغه مبه ر صَلَّي اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ

^١ جاءَ أَعْرَابِيٌّ قَبَالَ فِي طَائِفَةِ الْمَسْجِدِ، فَرَجَرَهُ النَّاسُ، فَتَهَاكُمُ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)، فَلَمَّا قَضَى بَوْلَهُ، أَمَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِذُنُوبٍ مِنْ مَاءٍ، فَأَهْرِيْقَ عَلَيْهِ مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. صحيح البخاري، كتاب الوضوء، باب يهريق الماء على البول (٢١٧)، صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب وجوب غسل البول وغيره من النجاسات إذا حصلت في المسجد (٤٥٤).

^٢ لَا يَبُولُونَ أَحَدَكُمْ فِي الْمَاءِ الدَّائِمِ الَّذِي لَا يَجْرِي، ثُمَّ يَغْتَسِلُ فِيهِ. صحيح البخاري، كتاب الوضوء، باب البول في الماء الدائم (٢٣٦).

^٣ طَهْرٌ إِنَاءٍ أَحَدَكُمْ إِذَا وَلَغَ فِيهِ الْكَلْبُ، أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ، أَوْ لَاهُنَ بِالْثَّرَابِ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب حكم ولوغ الكلب (٤٤٦).

فهرمویه تی: (ئاو پیس نابیت مه گهر بۆن و تام و پردهنگی بگۆریت).^۱

۲. کۆدهنگی زانا یان له سه ر ئه وه یه، ههروهك إبن المنذرو شافیعی و بهیهقی و مهدی، ئه و کۆدهنگیه یان پی راگه یاندوین.

باسی چواره م / رای زانا یان جیاوازه له باره ی ئاو یك كه پیسی تیکه ل بوبیت به نام نه یگۆر بییت، به م شیوه یه:

رای یه گهم / ئه وئاوه كه م بییت یان زۆر پاکه. ئه مهش رای عائشه و عومه ر و ابن عباس.. مالیک و رایه کی احمد و صه نعانیش به رایه کی په سه ندی داناوه. به به لگه ی:

۱.. فهرموده ی باسلئکراو.

۲.. فهرموده ی میزکردنی ده شته کیه که.

له باره ی فهرموده کانی: (ده ستشۆردن دوا ی له خه وه ستان) (و) میزکردن له نا وئاوی له به رنه پۆشتوو) (و) ده متیخستنی سه گیش) فهرمویانه:

۱. بۆ پونکردنه وه ی حوکمی ئاوی پیس تیکه و تو نین، به لکو خو دورخستنه وه لییان ته نها بۆ خوا په رستیه نه ک له به ریسیان، له وانه شه حیکمه ت له خو به دورگرتن له به کار نه هینانی ئه و جو ره ئاوه ش نه زانین وه ک حیکمه ت له ژماره ی نوێژده کان و زۆری تریش.

۲. پێگریکردن لییان ته نها بۆ که راهه ته و بۆ هه رامبون نیه، که واته پاکن و پاکه ره وه شن.

رای دوووم / هه ندیک له زانا یان ئا و ئه که ن به دوو به شه وه:

۱. ئاویکی که م که پیسی زۆر یان که م پیسی ئه کات.

۲. ئاویکی زۆر، پیس نابیت به گۆرینی په نگ یا تام یا بۆنی ئاوه که نه بییت.

^۱ إِنْ الْمَاءَ لَا يَنْجَسُهُ شَيْءٌ، إِلَّا مَا غَلَبَ عَلَى رِيحِهِ وَطَعْمِهِ وَلَوْنِهِ. أَخْرَجَهُ إِبْنُ مَاجَه، كِتَابُ الطَّهَارَةِ وَسَنَنُهَا، بَابُ الْحِيَاضِ (۵۱۸). وَضَعْفُهُ إِنْ حَاتَمَ.

له دیاریکردنی پڙه‌ی کهم وزۆری ناو ، چهند رایه‌کیان هه‌یه:

۱. ئاوی کهم ئەو ئاوه‌یه: به‌کاره‌ینه‌ره‌که‌ی وابزانیت ئە‌گەر به‌کاری به‌ینیت پیسیه‌که‌ی به‌کاره‌یناوه. جگه‌ له‌و پڙه‌یه به‌زۆردائه‌نریت. ئە‌میش پای هاده‌ویه والمؤید بالله..

پێیان وایه‌ که: فرموده‌ی (ده‌ست شو‌ردن دوا‌ی له‌خه‌وه‌ستان)، بو‌ سوننه‌ته و فره‌ز نیه بشو‌ردرین. هه‌روه‌ها فرموده‌ی (قوله‌تین) یان به‌ فرموده‌ی دژ به‌یه‌ك -لاواز-داناوه.

۲. ئاوی زۆر ئە‌وه‌یه: ئە‌گه‌ر که‌سیک لایه‌کی بجولینیت -به‌ده‌ست یا شتیکی تر- لایه‌که‌ی تری ناجولیت. ئە‌مه‌ش پای ئە‌بو‌حه‌نیفه‌یه. یا به‌ئە‌ندازه‌ی (۱۰ بال به‌ ۱۰ بال بیت). ئە‌ویش پای ئە‌بو‌یوسف ومحمده جگه‌ له‌م ئە‌ندازه‌یه ئاوه‌که به‌ کهم دائه‌نریت (له‌لایان).

پێیان وایه‌ که: مه‌به‌ست له‌ (لَا يَنْجِسُهُ شَيْءٌ): واته‌: هه‌یج شتیك پیسی ناکات، ئە‌و ئاوه زۆره‌یه که: پڙه‌که‌ی له‌ سه‌روه‌ دیاریکراوه فرموده‌ی قوله‌ته‌ین لاوازه (مُضْطَرَبٌ). فرموده‌کانی تریش جگه‌له‌و فرموده‌یه باسی ئاوی کهم ئە‌کات.

۳. ئاوی زۆر ئە‌وه‌یه که بگاته قوله‌ته‌ین، نزیکه‌ی ۵۰۰ رطل (۲۰۰ لیتر) وه‌ك له‌ فرموده‌ی قوله‌ته‌ین باسکراوه. جگه‌ له‌و ئە‌ندازه‌یه به‌که‌م دائه‌نریت. ئە‌میش پای شافعیه‌کان و الناصرو المنصور بالله یه.

باسی پینجه‌م/ به‌ فرموده‌ی میزی ده‌شته‌کیه‌که وه‌لامی ئە‌وزانایانه دراوه‌ته‌وه که ناو دابه‌ش ئە‌که‌ن بو‌ کهم وزۆر. چونکه ئە‌و فرموده‌یه ئە‌وه ئە‌گه‌یه‌نیت که: پیسی کهم ئاوی کهم پیس ناکات. به‌لام شافعیه‌کان به‌م شیوه‌یه وه‌لامی ئە‌م قسه‌یه ئە‌ده‌نه‌وه:

ئە‌گەر پیسی کرا به‌ سه‌ر ئاوی که‌مدا وه‌ك فرموده‌ی ده‌ستشو‌ردنی دوا‌ی له‌خه‌وه‌ستان باسی ئە‌کات، ئاوه‌که پیس ئە‌بیت. به‌لام ئە‌گەر ئاوی کهم کرا به‌سه‌ر پیسیدا وه‌ك له‌فرموده‌ی ده‌شته‌کیه‌که‌دا هاتوه ، ئاوه‌که پیس نابیت.

الْحَدِيثُ ٢ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: طَهِّرُوا إِنَاءَ أَحَدِكُمْ إِذَا وَلَغَ فِيهِ الْكَلْبُ أَنْ يَغْسِلَهُ سَبْعَ مَرَّاتٍ، أَوْ لَهْنًا بِالنُّثْرَابِ...

پاککره وهی قاپ و قاچاخی هریهک له نیوه کهسهگ ده می تیخت، حوت جار شور دنیه تی، یه کهم جاریان به گل.

گیرمده وهی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب الطهارة، باب حکم ولوغ الکلب (٤٤٦).

مانای ووشه کان // وَلَغٌ: به نه ملاولای زمانی خوار دیه وه. قَلْبَرَقَه: ئاوه که برژیت.

سه ریاسه کان

باسی یه کهم / ده می سهگ پیسه، به به لگهی:

١. فهرمانکراوه به شور دنی نهو قاپه ی ده می تیختستوه، وهک له فهرموده ی باسکراودا هاتوه. چونکه شور دن یا بو بی دستنویژی وله شپیسیه، یا بو پیسبوننه. یه که میان لیره دا باسنه کراوه، که واته شور دنی قاپ و قاچاخه کان به هو ی پیسبونیه وه یه تی.

٢. فهرمان کراوه به پرشتنی ئاو، ئه ویش به فیرو دانه (إسراف). گهر ئاوه که پاکبویه فهرمان به به فیرو دانی نه ئه درا. چونکه به فیرو دانی مال دروست نیه.

باسی دووهم / له باره ی پیسی جهسته ی سهگ، دوو را هیه:

رای یه کهم / هه موو جهسته ی سهگ پیسه، که رای جمهوره، به شوبهاندنی به پیسی ده می، لیک ی ناو ده میشی به شیکه له ده می، چونکه ئاره قی ناو ده میتی، نهو ئاره قهش له جهسته وه دروست نه بیئت، که واته جهسته ی پیسه.

رای دووهم / جهسته ی سهگ پاکه، ئه میش رای داود و پوایه تیکی مالک وزوهری و عیکریمه یه. چونکه:

پیسى له ناو دەم و لیکیدا یه، له بهر نه وهى زۆر کات شوینى به کارهینانى پیسیه. له حوکمیشدا په چاوى حاله تی زۆرینه نه کرنت، که بریتیه له خواردنى شتى پیس به هوى دەمی و بهرکه و تنی، که واته نابیته به لگه ی پیسی سه گ خوی.

وه نه لاین: فرمانکردن به شۆردنى ئه و قاپ و قاچاخانه بو خواپه رستى و گزیرا یه نه که له بهر پیسی سه گ، چونکه گه له بهر پیسی بوا یه، به حهوت جار که مریش نه توانرا بشۆردریت.

وه لاسى ئه م پایه بهم شیوه یه نه دریته وه که: حوکمه که خوی (فرمان کردن به شۆردن)، ژیری په سەندی ئەکات، وهوکاریشی هیه نه ویش پیسیه. بناغه ی حوکمه کانیش هوکاره کانیه تی. بویه زۆرینه ی حاله ته کان په چاوه کرنت، وخواپه رستیه که له په چاوه کردنى ژماره ی شۆردنه که یدایه.

باسى سینه م / له باره ی حهوت جار شۆردنه وه، دوو را هیه:

پای یه گه م / فره حهوت جار ده فره که بشۆردریت. ئەمەش پای ئیبن عباس و ئیبن سیرین و نه وزاعی و مالیک و شافعی و احمد ... به به لگه ی: فرموده ی مه به ست (باسلیکراو).

پای دووم / حهوت جار شۆردن فره نیه، به لکو نه میش وه ک پیسیه کانى تر نه شۆردریت، و نه و ژماره یه ش بو سوننه ته. ئەمەشیان پای عتره و حه نه فیه کانه، به به لگه ی:

١. نه بوهوریره که فرموده که نه گزیرتیه وه (حهوت جار نه شۆردریت)، وتویه تی: (ده متیخستنى سه گ سى جار نه شۆردریت)^١. که واته حهوت جار شۆردن لایراوه.

^١ يُفْسَلُ مِنْ وَلُوغِهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، أَخْرَجَهُ الطَّحَاوِيُّ. وَالذَّارِقُطْنِيُّ: كِتَابُ الطَّهَارَةِ. بَابُ وَلُوغِ الْكَلْبِ فِي الْإِنَاءِ (١٦٤).

ئەم قەسە یە چەند وە ئامیکی دراو تەو:

(١) ئیش کردن بەو فرمودە یە کە لە پیڤە مەبرەوہ صَلَّى اللّٰهُ عَلَیْہِ وَسَلَّم ئە یگێرتەو، ئەک بە بینین و فتوای خوێ (ابوهریره).

(٢) دژ بە فرمودە یە کێ ترە کە خوێ ئە یگێرتەو.

(٣) فتوای حەوت جار شۆردنیداو. کە سەندە کە ی بە هیژترەو لە گەل ریوایەتی بەرزکراو بۆ پیڤە مەبریش ئە گونجیت.

(٤) جگە لە ئەبوهریره چەند هاوہ لێکی تریش فرمودە ی حەوت جارە کە ئە یگێرتەو. کە واتە پیڤەوانە ی فەتواکە ی دژ ناوہ ستیت لە گەل گێرانیوہ ی کەسانی جگە لە خوێ.

٢. لە پیڤە مەبرەوہ گێردراو تەو لە بارە ی دەم تیخستنی سەگ بۆ قاپ و قاچاخ، فرمو یە تی: سی یا پینج یا حەوت جار ئە شۆردی^١. فرمودە کە بە لگە ی واجب نەبونی حەوت جارە، وە خاوەن قاپە کە سەریشکە لە ژمارە کە دا.

بە ئام وە ئامی ئەم رایە دراو تەو کە: فرمودە کە لاوازەو ناکریت بە بە لگە.

٣. پیسای مەرۆ ژۆرتەرە لە پاشماوہ ی سەگ و بە حەوت جاریش نە بە ستراو تەو. کە واتە دەم تیخستنی سەگیش وە ک ئەو.

وہ ئام/

١. مەرج نیە گەر پیسای مەرۆ لە پاشماوہ ی سەگ پیستر بوو لە حوکمدا وە ک یە کین.

ب. قیاس بە رامبەر دەقی راشکاو پوچەو ئیشی پی ناکریت.

^١ يُفْسَلُ ثَلَاثًا أَوْ خَمْسًا أَوْ سَبْعًا. أَخْرَجَهُ الدَّارُ قُطْنِي: كِتَابُ الطَّهَارَةِ، بَابُ وَلَوْغِ الْكَلْبِ فِي الْإِنَاءِ، رَقْم (١٦٤).

باسی چوارهم/ له باره‌ی به‌خۆل شۆردنی قاپه‌که ، دوو را هه‌یه :

رای یه‌که‌هم/ فهرزه، به به‌لگه‌ی باسکردنی له‌فهرموده‌که‌دا. وه ئه‌لین:
فهرموده‌که دیاری کردوه که به خۆل بیئت وله‌یه‌که‌م جاریش بیئت. هیچ
جیاواز نیه گهر ئاو تیکه‌لی خۆل بکریت، یا ئاو ئه‌کریت به‌سه‌ر
خۆله‌که‌دا یا خۆل بکریته ئاو ئاره‌که‌وه.

رای دووهم/ فهرز نیه، ئه‌مه‌یان رای ئه‌وانه‌یه که‌هوت جار شۆردن به‌ فهرز
دانا‌نین، چونکه :

١. له‌ فهرموده‌ی گێپراوه‌ی مالیک‌دا باس نه‌کراوه. به‌لام له‌ پریوایه‌تی
سه‌حیحی تر باسی‌کردوه. زیاد گێپراوه‌ی که‌سی متمانه‌پێکراویش
وه‌رنه‌گیری.

٢. گێپراوه‌ی (الثَّرَاب) به‌ چهند شیوه‌ی ئالۆز هاتوه: جَارِیک (أُولَاهُنَّ)
یه‌که‌م جاریان، یا (أُخْرَاهُنَّ) دوا‌هه‌مینیان، یا (إِخْدَاهُنَّ)
یه‌کیکیان، یا (السَّابِغَة) هه‌وتهم جار، یا (الثَّامِنَة) هه‌شته‌م جار. ئهم
جیاوازی ووشانه‌ش لاوازی فهرموده‌که ئه‌گه‌یه‌نیئت.

وه‌لامی ئهم قسانه ئه‌وه‌یه که: کاتی‌ک جیاوازی وشه له‌ گێپراوه‌کان‌دا به
لاوازی فهرموده دانه‌نریت، که گێپراوه‌کان له‌پله‌دا وه‌ک یه‌که‌ن. به‌لام
لی‌ره‌دا یه‌ک پله‌ نین:

١. گێپراوه‌ی (أُولَاهُنَّ) پاستره، له‌به‌ر زۆری ئه‌وانه‌ی گێپراویانه‌ته‌وه، وه
بونیان له‌لای بوخاری و موسلیم. که به‌ هۆی دروست‌ربونی فهرموده
دانه‌نریت گهر دژ به‌یه‌که‌بون.

ب. ئه‌و وشانه‌ی پێچه‌وانه‌ی (أُولَاهُنَّ) ن، ناتوانن له‌ به‌هێزیدا به‌ره‌و پوی
بوه‌ستن، چونکه : وشه‌ی (أُخْرَاهُنَّ) له‌ کتێبه‌کانی فهرموده‌دا نیه، وشه‌ی
(أُولَاهُنَّ بِالثَّرَاب) یش جیاوازی را هه‌یه له‌سه‌ری، وشه‌ی (إِخْدَاهُنَّ)
له‌کتێبه سه‌رچاوه‌کان‌دا نیه، به‌زاز گێپراویه‌ته‌وه. گهر دروست‌یش بیئت،
مُطْلَقَة و فهرموده دروسته‌که مقیده. وشه‌ی (أُولَاهُنَّ أَوْ أُخْرَاهُنَّ) به‌ سه‌ر

پشکی تیایدا، گەر له گیره ره وهی فهرموده که بیت، نه وه گومانه له لای و پمانا نه بریتته بهر ترجیح. وهك وترا (أُولَاهُنَّ) دروسته. گەر له فهرموده ی پیغه مبه ریش بیت، مانای سه ریشکوردنی موسلمانان له نیوانی نه و دوانه دا. لیترهش هه ر وشه ی (أُولَاهُنَّ) به دروست دانه نریت، به هو ی بونی له سه حیه ی ن دا.

باسی پینجه م / نیزافه له وشه ی (إِنَاء أَحَدِكُمْ) ئیشی پیناکریت. چونکه پاک و پیسی له سه رخاوه نداریتی قاپ و قاچاخه که نه وه ستاوه. هه ره ها (فَلْيَغْسِلُهُ) مه رج نیه خاوه نی قاپه که خوی بیشوات.

باسی شه شه م / وشه ی (فَلْيُرْقَهُ): فهرمانکردنه به پرشتنی نه وئاوه، یا نه و خواردنه ی سه گ ده می تیخستوه، که به هیزترین به لگی ی پیسبونیه تی، چونکه نه ویش که نه ریزری، له ئاوو خواردن گشتیتره، گەر پاک بوایه فهرمان به پرشتنی نه نه درا. به لام نه م وشه یه لاوازه، وهك له (فتح الباری) دا باسکراوه.

باسی جه و ته م / باسی شۆردنی هه شته م جار نه کراوه، که له گیرانه وه ی موسلیمدا هه یه: (وَعَفِّرُوهُ التَّامِنَةَ بِالثَّرَابِ) واته: بو هه شته م جار له خۆلی بخه ن. ابن دقیق العید نه لی: نه م وشه یه جگه له سه نه ی به صری هیچ که سی تر له پیشینان باسیان نه کردوه، فهرموده که ش له و باره یه وه به هیزه، که سینک لئی نه دوا بیت، پیویستی به لیکدانه وه یه تی. سه نغانی نه لی:

لیکدانه وه ی نه گونجاو بو نه م فهرموده یه، نه وه ی باسیده کات و نه لی: مه به ست لئی جه و ت جار بیشۆرن یه کیکیان به خۆل له گه ل ئاودا، واته خۆله که جیی جارێک شۆردن نه گریتته وه.

الحديث ٢// عَنْ ابْنِ عَمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَحَلَّتْ لَنَا مَيْتَتَانِ وَدَمَانِ: فَأَمَّا الْمَيْتَتَانِ فَالْجَرَادُ وَالْحَوْتَا، وَأَمَّا الدَّمَانِ، فَالْكَبِدُ وَالطَّحَالُ...

دوو مردارهوه بو له گهل دوو خوینمان بو چه لال کراوه: مردارهوه بوه کان کولله و ماسین، وه خوینه کانیش جگهرو سپلن.

گنیر مرمودهی فهرموده که // نه حمه دو ابن ماجه: سن ابن ماجه، کتاب الأطعمة،

باب الكبد والطحال (٢٣١١). به لاوازی نه یگنر نه وه، به لام فهرموده یه کی (موقوف) ه، نه م جوړهش حوکمی (مرفوع) ی هیه، چونکه که یه ک له هاوه لان بلیت: بزمان چه لال کراوه یا له سه رمان حه رام کراوه، وه ک نه وه یه بلیت: فهرمانمان پی کراوه، یا لیمان قه ده غه کراوه. که واته ئیشی پی نه کریت.^١

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / دوو مردارهوه بوو له گهل دوو خوینمان بو چه لال کراوه، واته دواي حه رامبونی به ثایه ت.^٢

باسی دووم / له باره ی چه لال بونی کولله ی مردارهوه بوه وه، چه ند رایه ک هیه:

رای یه که م / هرچون بیت چه لاله، خوی مردییت یا به هو یه که وه. به به لگه ی فهرموده ی باسلیکراو.

رای دووم / هرچه سه ربیریت به هو ی مرقنیکه وه، هه موو سه ری یا هه ندیکی بپردریت، یا بکولیندریت، یا به زیندوی بخیرته ناگره وه. نه گهر خوی مرد، یا له قاپنکدا مرد، چه لال نیه. نه میش رای مالیکیه.

^١ نه لبانیش نه م فهرموده یه ی به صحیح داتوه. سلسلة الأحادیث الصحيحة (١١١٨).

^٢ قال الله تعالى: ﴿ حرمت عليكم الميتة والدم ولحم الخنزير وما أهل به لغير الله والمنخنقة والموقوذة... ﴾ سورة المائدة جزء من الآية ٣

به نام به فرموده ی باسلیکراو و هلامیان دراو ته وه.

باسی سییه م / له باره ی هه لال بونی ماسی مرداره وه بویش، چه ند رایه ک
هه یه:

رای یه گهم / به هه رشیویه ک بدوزریتیه وه هه لاله، سه رئاو که وتبیت یان
نا، نه میش رای سه رجه م زانا یانه. به لگه شیان:

١. فرموده ی باسلیکراو.

٢. فرموده ی پیغه مبه ر صلی الله علیه و سلم له باره ی ئاوی پوباره وه:
خوی پاکه ره وه یه و مرداره وه بوی ناویشی هه لاله.^١

رای دووم / ته نها ئه وه یان هه لاله که به هو ی مروقه وه مردبیت، یا به هو ی
ووشکبونی ئاو، به نام سه ر ئاو که وتوو هه لال نیه، هه روه ها خوی مردبیت
یا ئازئه نیک کوشتبیت. نه مه ش رای هه نه فی مه زه ب وهادی و یه حیا و
رایه کی مؤید بالله، به به لگه ی فرموده ی: ئه وه ی پوبار فرییدا یا هاتبوه
ده ره وه، بیخون. به نام مرداره وه بو یاسه ر ئاو که وتوو مه خون. ٢. هه حمه دو
ئه بوداود گئیراویانه ته وه له جابره وه. فرموده یه کی تایبه تیه و دوو
فرموده کی تری پی تایبه ت نه کریت.

وه نامی ئه م رایه:

١. به کو دهنگی پیشه وایانی فرموده، فرموده کی جابر لاوازه.

نه وه وی ئه لیت: فرموده کی جابر نه گه ر دریشی نه بیت ئیشی پی
ناکریت، لیره دا دریشی هه یه. که واته ئیشی پی ناکریت.

^١ هُوَ الظَّهْرُ مَاؤُهُ، الْحِلُّ مَيْتَتُهُ. صححه الألباني في صحيح أبي داود (٨٢).

^٢ مَا أَنْقَاهُ الْبَحْرُ أَوْ جَرَّ عَنْهُ، فَكُلُوا. وَمَا مَاتَ قَطْفًا فَلَا تَأْكُلُوهُ. المعجم الأوسط للطبراني - باب
الأنف، باب من اسمه إبراهيم (٢٩١٨). قال الألباني: الأكثرون على أنه موقوف. (مشكاة
المصابيح)

ب. پیغمبر صلی الله علیه وسلم لهو نههنگه‌ی خوارد که پوبار بو سربیه‌کی فریدابوو، پرسبیاری دهریاره‌ی هو‌ی مردنه‌کی نه‌کرد. له کتیبه‌کانی فرموده‌و سیره‌دا باسی لیوه کراوه.

باسی چواره‌م / خواردنی جگر ه‌ل‌اله به به‌لگه‌ی:

ا. فرموده‌ی باسلیکراو.

ب. کۆده‌نگی زانایان له سه‌رحه‌ل‌ال بونی.

باسی پینجه‌م / له‌باره‌ی ه‌ل‌البونی سپله‌وه، دوو پا مه‌یه:

رای یه‌که‌م / ه‌ل‌اله به به‌لگه‌ی: فرموده‌ی باسلیکراو.

دووه‌م: بیزراوه (مکروه)، به به‌لگه‌ی:

فرموده‌ی ع‌لی: سیل پاروی شه‌یتانه.^۱ واته: به‌خواردنی دلخوش نه‌بی‌ت.

وه‌لامی ئه‌م پ‌ایه دراوه‌ته‌وه: که نازانری‌ت ئه‌م فرموده‌یه کی گ‌یراویه‌ته‌وه.

الْحَدِيثُ ٤ // عَنْ حُذَيْفَةَ بْنِ الْيَمَانِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَشْرَبُوا فِي أَنْيَةِ الذَّهَبِ وَالْفِضَّةِ، وَلَا تَأْكُلُوا فِي صِحَافِهِمَا، فَإِنَّهَا لَهُمْ فِي الدُّنْيَا وَلَكُمْ فِي الْآخِرَةِ...

له‌ده‌فری ئ‌التون وزی‌ودا مه‌خونه‌وه، له مه‌نجه‌له‌که‌شیاندا مه‌خون، چونکه له دنیا‌دا بو‌ئه‌وانه (بی‌یاوه‌پان) وه له قیامه‌تیش بو‌ئیه‌ون.

گ‌یرمه‌وه‌ی فرموده‌که‌ه // صحیح البخاری، (کتاب الأطعمة، باب الأكل في إناء

مفضض (٥١١٥) ، صحیح مسلم، کتاب اللباس والزینة، باب تحريم استعمال إناء الذهب والفضة على الرجال والنساء (٣٩٤٣). کۆده‌نگن له گ‌یرانه‌وه‌یدا.

^۱ إِنَّهُ لَمَعَةُ الشَّيْطَانِ. مصنف ابن أبي شيبة، کتاب الأطعمة، في أكل الطحال (٢٣٨٥٦).

سەرباسەکان //

باسی یەگەم / (فَإِنَّهَا لَهُمْ فِي الدُّنْيَا)، واتە: بۆ بیباوەرانه، چونکه دیاره مەبەست لەوانە، هەر چەندە لە فەرمودە کەشدا باس نەکراوە. ئەمەش مانای حەتال بون بۆ ئەوان ناگەیەنێت. بەئکو ئاماژەیە بۆ واقعیی حالیان کە بە کاری دینن.

باسی دووهم / خواردن و خواردنەوه لە قاپ و مەنجەلی ئالتون وزیویدا حەرەمە، ئەگەر ساغ بن یا تیکەل بن لە ئالتون وزیو. چونکه تیکەل بویش هەر قاپی ئالتون وزیوی پێ ئەوتریت. بە بەلگە ی: ۱. فەرمودە ی باسلیکراو.

ب. کۆدەنگی لەسەر حەرامی خواردن و خواردنەوه تیا یاندا وە ک نەوه ی گێراویە تەوه.

باسی سێهەم / لە بارە ی هۆکاری حەرام بونیە وه ، چەند رایە ک هەیه:

رای یەگەم / ئەبێتە هۆی خۆ بە زلزانین.

دووهم: شکاندنی دلی هەژارانە. بە ئام وە ئامی ئەم خالە دراوە تەوه کە: کائزا گران بە هاکان بە کارهێنانیان بۆ خواردن حەتالە هەر چەند لە ئالتون و زیویش گرانترن.

سێهەم: خوشووبهاندن بە ئاگر پەرستان. بە ئام لە بارە ی ئەم رایەش قسە هەیه ، چونکه لیژە دا هەر پەشە هەیه و تەنها خوشووبهاندنیش شایەنی ئەو هەر پەشە یە نیە.

چوارەم: لە بەر ئەوه ی ئالتون ی زیو (ئەوانیش دیاره کە حەرامن).

باسی چوارەم / لە بارە ی قاپ و قاچاخی زاخداو بە ئالتون وزیو، چەند رایە ک هەیه، ئایا حەرامن وە ک ئەوان یان نا؟ ووتراو: ئەگەر بتوانریت جیا بکێنە وه لە یە کتری حەرامن، چونکه ئەبێتە بە کارهێنەری ئالتون یا زیو هە کە، ئەگەر نا حەرام نین.

باسی پینجه‌م / قاپ و قاچاخیک شکابن و به ئالتون یا زیو پینه کرابن، به کۆدهنگی به کارهینانیان دروسته.

باسی شه‌شهم / له‌باره‌ی به‌کارهینانیان بۆ جگه له‌خواردن و خواردنه‌وه تیااندا (وهك ده‌ستنوێژ گرتن تیايدا)، چهند رایهك هه‌یه:

رای یه‌گهم / هه‌موو شیوه‌یه‌کی به‌کارهینانیان حه‌رامه، به‌هه‌نگه‌ی کۆدهنگی زانایان له‌سه‌ری.

دووه‌م: حه‌رام نیه، به‌هه‌نگه‌ی:

له‌ده‌قه‌که‌دا ته‌نها خواردن و خواردنه‌وه باسکراوه، وهك ئه‌وان سه‌یرکردنی به‌کارهینانه‌کانی تر مه‌رجی قیاس وه‌کیه‌کی تیا‌یه. سه‌نعانی‌ش ئه‌م رایه‌ی په‌سه‌ندکردوه له‌به‌ر ئه‌وه‌ی:
(له‌ده‌قه‌که‌دا هاتوه).

ب. کۆدهنگی زانایان به‌دینه‌هاتوه لێ‌رده‌دا.

باسی چه‌وتهم / ئایا کانزا به‌نرخه‌کانی وهك یا‌قوت و گه‌وه‌رو (ئه‌لماس)، وهك ئه‌وان حه‌رامن؟ جیاوازی پاره‌یه‌یه له‌باره‌یه‌وه، دیارترینی ئه‌و رایه‌ش ئه‌وه‌یه‌که: دروسته و وهك ئالتون و زیو حه‌رام نین، له‌به‌ر نه‌بونی به‌هه‌نگه‌ی حه‌رام‌بوونیان.

الحدیث ٥ // عَنْ أَبِي ثَعْلَبَةَ الْغُسَنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنَّا بَارِضُ قَوْمٍ أَهْلُ كِتَابٍ، أَفَنَأْكُلُ فِي أَنْيَتِهِمْ؟ قَالَ: لَا تَأْكُلُوا فِيهَا إِنَّا أَنْ لَا تَجِدُوا غَيْرَهَا، فَاغْسِلُوهَا وَكُلُوا فِيهَا..

ووت: ئه‌ی پێغه‌مبه‌ری خوا له‌ناو کۆمه‌لێکی -اهلی کتاب- خاوه‌ن نامه‌کاندا‌ین، له‌ناو قاپ و قاچاخه‌کانیان بخوین؟ فرموی: تیا‌یدا مه‌خۆن مه‌گه‌ر هیرتان ده‌ستنه‌که‌وێت، به‌لام قاپه‌کانیان بشۆن پاشان تیا‌یدا بخۆن.

گێڕمه‌وه‌ی فهرموده‌که // بوخاری و موسلیم یه‌ک‌ران له‌گێڕانه‌وه‌یدا. صحیح

البخاري، كتاب الذبائح والصيد

باب صید القوس (٥١٦٦) . صحیح مسلم ، کتاب الصيد والذبائح وما یؤکل من الحيوان ، باب الصيد بالکلاب المعلمة (٣٦٦١) .

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / قاپ و قاچاخی خاوهن نامه ناسمانیه کان پیسه، به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که.

باسی دووهم / له باره ی هو ی پیسبونی قاپ و قاچاخه کانیان، دووړا هه یه:
رای یه گهم / له بهر پیسی ته راییه که یان، نه مه رای هاده ویه و قاسمیه و
ناصر و مالکه، به به لگهی:

١. تیگه شتنی دیاری نایه تی: ﴿إِنَّمَا الْمُشْرِكُونَ نَجَسٌ﴾ { التوبة: ٢٨ }
کتایبش (مُشْرِكُنْ) هاو له بۆ خواپه یدا نه که ن، چونکه ئەلین: ﴿الْمَسِيحُ ابْنُ اللَّهِ﴾ { التوبة: ٣٠ } عیسا کوپی خواپه، وه ﴿عَزَّزَ ابْنُ اللَّهِ﴾ { التوبة: ٣٠ } عوزه یز کوپی خواپه.

به لأم وه لأمی ئەم رایه دراوه ته وه که: النَّجَسُ پیسی له زمانه وانیدا واته: قیزه ون که له مانا شه رعیه که فراوانتره. ووترایشه: خاوهنی پیسین، چونکه شرک یان هه یه، که وه ک پیسیه، خو یان پاک ناکه نه وه، له پیسیش خو یان ناپاریزن و بهریان نه که ویت.

به لگهش بۆ دروستی خاوهنی ئەم وه لأمهش نه وه یه:

خوای گه وره ژنانی خاوهن نامه کاننی هه لال کردوه، دیاره میرده کانیان له کاتی خه وتن له گه لیا نندا عاره قی ژنه کانیان به رنه که وی، له گه ل نه وه شدا بۆ خوشوردن له جوتبون له گه لیا نندا، هه مان خوشوردنه به هو ی جوتبون له گه ل نافرته تی موسلماندا.

ب. فهرموده ی باسلیکراوو. له رای دوهمدا وه لأمی ئەم فهرموده یه و مه به ست لینی، باسکراوه.

دووهم: له بهر پیسیان نیه، به لکو ته نها بۆ خو پاراستن لییا نه، نه مه یان رای جمهوره. به به لگهی:

- ا. گهر پیس بوايه، مهرجی نه بونی قاپی پاک دانه نه نرا بو به کارهیتانی، چونکه پیسبویهک دواى لابردنی پیسیه که ی وهک نه ویه پیس نه بوبیت.
- ب. بو ریگرتن له چونه ناو حه رامه وه. (سد الذرائع).
- ج. نه و خواردنه پیسه که تیایدا لیى نه نین نهک ته راییه که یان، وهک له گپرانه وهی ابوداود و احمد باسکراوه: ئیمه دراوسیی خاوهن نامه کانین، نه وانیش له قابله مه کانیا ندا به راز لیى نه نین وه په رداخه کانیا ن ئاره ق نه خو نه وه، پیغه مبه ریش صلی الله علیه و سلم فرموی: گهر جگه له وانتان دهستکوت تیایدا بخون.^۱
- فرموده باسلیکراوه که مطلق ه، وئهم فرموده یهش بهستویه ته وه به قاپیک نه وانیهی سه روهی تیا لینزاینت و بخوریته وه. بویه ته راییه که شیان پاکه، به پای المؤید بالله و شافعی و جمهور، صه نعانیش نه لیت: نه مه پای دروسته. به به لگی:
- ا. ثایه تی ﴿وَطَعَامُ الَّذِينَ أُوتُوا الْكِتَابَ حِلٌّ لَكُمْ وَطَعَامُكُمْ حِلٌّ لَهُمْ﴾ {المائدة: ۵}. خواردنی خاوهن نامه ئاسمانیه کان حه لاله بو تان، خواردنی ئیوهش بو نه وان حه لاله.
- ب. دهستنو یزگرتنی پیغه مبه ر صلی الله علیه و سلم له دۆلکه ی ئافره تیکی هاوبهش په یدا که ر.^۲ بوخاری و موسلیم گپراویانه ته وه.
- ج. فرموده ی جابر لای احمد و ابی داود: له گه ل پیغه مبه ری خوادا بوین له شه ره کاند و قاپ و قاچاخ و دۆلکه ی بیباوه رانمان دهست نه کوت، نه ویش په خنه ی لیى نه نه گرتین.^۳

^۱ إِنْ جَاوَزَ أَهْلَ الْكِتَابِ، وَهُمْ يَطْبَخُونَ فِي قُدُورِهِمُ الْخَنَزِيرَ، وَيَشْرَبُونَ فِي أَنْيَتِهِمُ الْخَمْرَ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِنْ وَجَدْتُمْ غَيْرَهَا... الْحَدِيثُ. سنن أبي داود، كتاب الأطعمة، باب الأكل في أنية أهل الكتاب (۲۳۶۰).

^۲ وَضَوُّ الرُّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ مِنْ مِرَاةٍ إِمْرَأَةٍ مُشْرَكَةٍ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. الْبُخَارِيُّ (الْتِمِيمُ) وَمُسْلِمُ (الْمَسَاجِدِ).

^۳ كُنَّا نَقْرُو مَعَ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)، فَنُصِيبُ مِنْ أَنْيَةِ الْمُشْرِكِينَ وَأَسْقِيَتِهِمْ، وَلَا يَعْيبُ ذَلِكَ عَلَيْنَا. سنن أبي داود، كتاب الأطعمة، باب الأكل في أنية أهل الكتاب (۲۳۵۹).

وه نامی ئەم فرموده یهش دراوه ته وه که باسی دواي دهستبه سه راگرتنی
ئه کات، که قسه که لهو باره یه وه نیه.

صه نعانئ ئه لئیت: به لگه کانی تر بری ئەم به لگه یه ئه که ون.

د. ئەحمەد فرموده ی انس ئه گیریت ته وه: که جوله که یه ک پیغه مبه ری
داوه ت کرد بو نانی جوو شۆریا، ئه ویش لئی خوارد^١.

ه. به ستنه وه ی ثمامة بن اثال به یه کیک له کۆله که کانی مزگه وته وه، که
هاوبه ش پهیدا کهر بوو.^٢

و. له کتییی البحر دا هاتوه: گهر ته پریه که یان حه رام بوایه خو پاراستنی
هاوه لئان لئی، ئه گه شت به ده ستمان، له بهر که می موسلمانان له و کاته دا
وزۆر به کاره یانانیان بو له بهر کردن و خواردن. له و حاله تانه شدا گهر
شتیکی وا پو بدات بئاو ئه بیته وه.

^١ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: دَعَاهُ يَهُودِيٌّ إِلَى خُبْزٍ شَعِيرٍ وَاهَالَةٍ سَنَخَةٍ، فَأَكَلَ مِنْهَا. مسند أحمد بن

حنبل - ومن مسند بني هاشم - مسند أنس بن مالك رضي الله تعالى عنه - حديث : ١٢٩٤٥

^٢ رِبَطُ ثُمَامَةَ بْنِ أَثَالٍ وَهُوَ مَشْرُكٌ، بِسَارِيَةٍ مِنْ سَوَارِي الْمَسْجِدِ. صحيح البخاري، كتاب الصلاة، أبواب استقبال القبلة، باب الاغتسال إذا أسلم (٤٥٢).

الحديث ٦// عَنْ حُمرانَ رَضِيَ اللهُ عَنْهُ: أَنَّ عُمَانَ دَعَا بِوُضوءٍ، فَقَسَلَ كَفَيْهِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ تَمَضَّمُ، وَاسْتَنْشَقَ، وَاسْتَنْثَرَ، ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ يَدَهُ الْيُمْنَى إِلَى الْمِرْفَقِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ الْيُسْرَى مِثْلَ ذَلِكَ، ثُمَّ مَسَحَ بِرَأْسِهِ، ثُمَّ غَسَلَ رِجْلَهُ الْيُمْنَى إِلَى الْكَفَّيْنِ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ الْيُسْرَى مِثْلَ ذَلِكَ، ثُمَّ قَالَ: رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: مَنْ تَوَضَّأَ نَحْوَ وَضُوءِي هَذَا ثُمَّ صَلَّى رَكْعَتَيْنِ لَا يَحْدِثُ فِيهِمَا نَفْسَهُ غُفِرَ لَهُ مَا تَقَدَّمَ مِنْ ذَنْبِهِ.....

حومران نه لیت: چه زره تی عوسمان داوای ئاوی ده ستنویژی کرد، و سی جار ناوده سستی شت، و ئاوی له دهم و هرداو، ئاوی له لوت و هرداو دهرهینانه وه، سی جار ده موچاوی شت، و سی جار ده سستی راستی به نانیسه که وه شت و، ده سستی چه پیش به هه مان شیوه، پاشان ده سستی ته پری هینا به سه ره سهریدا، وه پاشان قاچی راستی شوژد به قوله پی شه وه، پاشان قاچی چه پیشی به هه مان شیوه، ئینجا فهرموی: پیغه مبهری خوام بیینی وه که ئهم ده ستنویژی من ده ستنویژی گرت. و پاشان فهرموی: که سی که وه که ئهم ده ستنویژی من بگریست و پاشان دوو رکات نویژ بکات تیایدا خه یالی نه پوات، خوا له تاوانی له وه پیشی خوش نه بیست.

گیرمهرموی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب الوضوء، باب الوضوء ثلاثا ثلاثا (١٥٧). صحیح مسلم، کتاب الطهارة، باب صفة الوضوء و کماله (٣٥٨).

مانای وشه کان // المَضْمَضَةُ: ئاو و هردان له دهم و دهرهینانه وهی. الِاسْتِنْشَاقُ: که یاندنی ئاو و به ناولوت. الِاسْتَنْثَارُ: دهرهینانه وهی ئاو که له لوت دواي الاستنشاق. المِرْفَقُ: نانیسه.

سدریاسه کان //

باسی یه گهم / سیّ جار شۆردنی ناودهست به کۆدهنگی زانایان وه که نه وه وی گێپراویه ته وه، سوننه ته. ئەمەش جیا یه له شۆردنی دوا ی ههستان له خه و، که ابوهریره ئە یگێرپرتیه وه له پیغه مبه ره وه صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّم، که فهرمویه تی: هه ر که س له ئیوه له خه و هه ستا، با دهستی نه خاته ناو قاپه وه تا سیّ جار نه یان شۆریت، چونکه نازانیت له کویدا بون.^١

بوخاری وموسلم گێپراویانه ته وه و ده ربړینه کانی له موسلمیدایه.

خۆ ئە گه ر له خه وه هه ستاو ویستی ده ستنوێژ بگرت، له هه ردو و فهرموده که دا به ده رنه که ویت که سیّ جار بو له خه و هه ستان دهستی ئە شوات و بو ده ستنوێژ گرتنیش به هه مان شیوه. له وانه شه یه کیکیان بری هه ردوکیان بکه ویت.

باسی دووم / له فهرموده ی عوسماندا ژماره ی ئاوله ده م وه ردان وله لوت وه ردان وه یئانه ده ره وه ی باس نه کراوه، جارێک بوه یان سیّ جار؟

به ئام له فهرموده ی علی دا هاتوه: سیّ جار ئاوی له ده م وه ردان وله لوت وه ردان، به دهستی چه پی ئاوه که ی هینایه ده ره وه، پاشان فهرموی: ئە مه ده ستنوێژی پیغه مبه ری خوایه.^٢

باسی سییه م / له باره ی ئاو له ده م وه ردان وله لوت وه ردانه وه، چه ند رایه که هیه:

رای یه گهم / فهرزن له ده ستنوێژدا، به رای احمد واسحاق وابن المنذر وهادی، به به لگه ی:

١. له فهرموده ی گێپراوه ی ابوداود به ئیسنادیکی دروست فهرمانی پیکراوه، تیایدا هاتوه: زیاده بۆی بکه له ئاوله لوت وه رداندا، مه گه ر به پۆژو بیت.^٢

^١ إِذَا اسْتَنْقِظَ أَحَدُكُمْ مِنْ نَوْمِهِ فَلَا يَغْمِسُ يَدَهُ فِي الْإِنَاءِ حَتَّى يَغْسِلَهَا ثَلَاثًا، فَإِنَّهُ لَا يَدْرِي أَيْنَ بَاسَتْ يَدُهُ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة

، باب كراهة غمس المتوضئ وغيره يده المشكوك في نجاستها في الإناء (٤٤٢).

^٢ فِي حَدِيثٍ عَلَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ تَمَضَّضَ وَاسْتَنْشَقَ وَنَثَرَ بِيَدِهِ الْيُسْرَى، فَقَالَ هَذَا ثَلَاثًا، ثُمَّ قَالَ: هَذَا طَهْرٌ نَبَى إِلَهُ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ). صححه الألباني في صحيح أبي داود (١١١).

^٢ وَيَالِغٍ فِي الْإِسْتِنْشَاقِ إِلَّا أَنْ تَكُونَ صَانِعًا. أَخْرَجَهُ الْأَرْبَعَةُ وَصَحَّحَهُ ابْنُ خَرِيمَةَ. وَصَحَّحَهُ الْأَلْبَانِيُّ فِي صَحِيحِ أَبِي دَاوُدَ (١٤٢)

ب. له فرموده‌ی ابوداود و خه لکی تریش به اسنادیکی دروست فرمانی پیکراوه: گهر ده ستنویژت گرت ئاو له لوت و هرده.^۱

ج. فرموده‌ی ابوهریره: پیغه مبهری خوا فرمانی به ئاو له دم و هردان و له لوت و هردان کردوه.^۲ دارقطنی گپراویه ته وه.

د. به رده و امیونی پیغه مبهری خوا له شو ردنیان له هه موو ده ستنویژ گرتنیکیدا.

ه. ته و اوکاری شو ردنی ده موچاوه. که واته فرمانکردن به شو ردنی ده موچا و ئه وانیش ئه گرتیه وه.

دووه م: سوخته تن له ده ستنویژدا، به پای مالک و شافعی و اوزاعی و لیث و زوهری، به به لگه‌ی:

فرموده‌ی ابوداود و دارقطنی، که تیایدا هاتوه: نویژی هیچ کام له ئیوه ته و او نابیت، هه تا وه که نه وه‌ی خوای گه وه فرمانی پیکردوه ده ستنویژ نه گرت: ده م و چاو و هردو ده سته کانی به ئانی شکوه بشوات، وه مه سحی سه‌ری بکات، و قاچه کانیشی به قوله پیکانی شه وه بشوات.^۳

له م فرموده یه دا ئاو له دم و هردان و له لوت و هردان با سته کراوه، ته نها فره زه کان با سکراره، که بی ئه وانه خوای گه وه نویژه که و ه رنا گرت، که واته فرمانی پیکردنی فرموده‌ی (والبغ) به سوننه ت دائه نریت.

سیه م: له له شپیسیدا فره زن و له ده ستنویژ گرتندا سوخته تن، به پای ابوحنیفه و هاوه لانی و شه وری و زید بن علی، به به لگه‌ی فرموده‌ی: ده

^۱ إِذَا تَوَضَّأَ فَمَضْمَضَ. صححه الالباني في صحيح أبي داود (١٤٤).

^۲ أَمَر رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بِالْمَضْمَضَةِ وَالِاسْتِنْشَاقِ. سنن الدارقطني، كتاب الطهارة، باب ما روي في المضمضة والاستنشاق في غسل الجنابة (٣٦١).

^۳ أَنَّهُ لَا تَتِمُّ صَلَاةُ أَحَدِكُمْ حَتَّى يُسَبِّغَ الْوُضُوءَ كَمَا أَمَرَهُ اللَّهُ تَعَالَى، فَيُغْسِلُ وَجْهَهُ وَيَدَيْهِ إِلَى الْمِرْفَقَيْنِ، وَيَمَسَحُ بِرَأْسِهِ وَرِجْلَيْهِ إِلَى الْكَعْبَيْنِ. سنن أبي داود، كتاب الصلاة، أبواب تفريع استفتاح الصلاة، باب صلاة من لا يقيم صلبه في الركوع والسجود، (٢٣٩).

کردار له سوننه تی پیغه مبه رانن.^١ به لام ابن حجر نه نیت: ئەم فەرموده یه بهم وشه یه نه هاتوه به لکو (مِنَ الْفِطْرَةِ) هاتوه. ئەگەر ئەو وشه یه ش راست بێت، نابێت به لگه ی فەرزنه بون، چونکه سوننه ت لهو فەرموده یه دا واته رینگا، نه که به مانا زار او ده که ی لای زانایانی اصول الفقه.

باسی چواره م / فەرموده ی: ثُمَّ غَسَلَ وَجْهَهُ ثَلَاثَ مَرَّاتٍ، ثُمَّ غَسَلَ يَدَهُ الْيُمْنَى. پونکر نه وه یه بو ئایه تی: ﴿فَاغْسِلُوا وُجُوهَكُمْ وَأَيْدِيَكُمْ إِلَى الْمَرَافِقِ﴾ {المائدة: ٦} وه لای راستیش پیش نه خریت.

باسی پینجه م / له باره ی مانای وشه ی (إِلَى) له فەرموده ی (إِلَى الْمَرَافِقِ) له فەرموده باسلیکراوه که دا، چهند رایه که هه یه:

رای یه که م / بو کوتایه ی هاتنه، که له بناغه دا بو ئەو مانایه یه، به پای زفر وابوبکر بن داود الظاهري.

دووه م: به مانای (له گه ل) ئەگه یه نیت، واته: ئانیشکیش نه چیته حوکمی شۆردنه وه، به پای جمهور. فەرموده کانیش ئەم مانایه دهر نه خه ن:

١. فەرموده ی جابر: پیغه مبه ری خوا ئاوی به سه ر هه ردوو ئانیشکه که یدا نه چۆرانه وه. گێرانه وه ی دارقطنی به ئیسنادیکی لاوان.^٢

ب. له فەرموده ی شیوه ده ست نوێزگرتنی عوسماندا هاتوه: هه ردوو ده ستی تا ئانیشکی شۆرد تا ئەملاولای قویشی ته پرکرد.^١ دارقطنی به ئیسنادیکی باش گێراویه ته وه.

^١ عَشْرٌ مِنْ سُنَنِ الْمُسْلِمِينَ. عَنْ عَائِشَةَ، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: "عَشْرٌ مِنَ الْفِطْرَةِ: قَصُّ الشَّارِبِ، وَاعْفَاءُ اللَّحْيَةِ، وَالسَّوَاكِ، وَاسْتِنَاقُ الْمَاءِ، وَقَصُّ الْأُظْفَارِ، وَغَسْلُ الْبُرْجَمِ، وَنَتْفِ الْإِبْطِ، وَحَلْقِ الْعَانَةِ، وَانْتِقَاصِ الْمَاءِ" قَالَ زَكْرِيَّا: قَالَ مَصْعَبٌ: وَنَسِيتُ الْعَاشِرَةَ إِلَّا أَنْ تَكُونَ الْمُضْمَضَةُ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب خصال الفطرة (٤١٠).

^٢ به لام البانی ئەم فەرموده یه ی به صحيح داناهه. السلسلة الصحيحة (٢٠٦٧)، حديث جابر: كَانَ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُدِيرُ الْمَاءَ عَلَى مِرْقَيْهِ.

ج. له فەرمودەى وائىل بن حجر له چۆنیه تی دەستنوێژگرتنیدا:
هەردوو قۆلى شت تا ئانىشكەكانى تىپەپاند.^٢ بەزار و گجرانى.

د. فەرمودەى ثعلبە بن عباد لە باوكیەو: هەردوو دەستەكانى شۆرد
تائاو لە ئانىشكەكانیەو ئەچۆرایەو.^٣

ه. فەرمودەى ابوهریرە: كە دەستنوێژی گرت و گەشتە لای بانى، پاشان
وتى: بەم شیۆ پىغەمبەرى خوام بینو (دەستنوێژی گرتو).^٤ موسلىم
گىراویەتەو.

ئەم فەرمودانە یەكترى بەهیز ئەكەن.

إسحاق بن راهويه ئەئیت: (إلى) له ئایەتەكەدا مانای تاكو ئەو شوینە، وە
مانای لەگەڵ ئەو شوینەشدا ئەگەیه ئیت، بەئام سوننەتى پىغەمبەر مانای
دوهمى بۆ دیاریكردو.

شافیعی ئەئیت: نابینم جیاوازی پا هەبیت لەبارەى فەرز بونى شۆردنى
ئانىشكەكان لە دەستنوێژدا.

زومخشەرى ش دەفەرموئیت: وشەى (إلى) مانای هەتا ئەو شوینە
ئەگەیه ئیت، بەلگە دیارى ئەكات ئەو شوینەش حوكمەكە ئەیگرتەو یان
نا. چەند نمونە یەكیش دینیتەو ئەو بارە یەو. لێرەشدا بەلگە هەیه
لەسەر داخڵ بونى ئانىشكە لە شۆردندا.

^١ في حديث صفة وضوء عثمان رضي الله عنه: أَنَّهُ غَسَلَ يَدَيْهِ إِلَى الْمِرْقَئَيْنِ حَتَّى مَسَحَ أَطْرَافَ
الْعُضْدَيْنِ. سنن الدارقطني، كتاب الطهارة

باب وضوء رسول الله صلى الله عليه وسلم -

^٢ في حديث وائل بن حجر في صفة الوضوء: وَغَسَلَ ذِرَاعَيْهِ حَتَّى جَاوَزَ الْمِرْفَاقَ.

^٣ ثُمَّ غَسَلَ ذِرَاعَيْهِ حَتَّى سَالَ الْمَاءُ عَلَى مِرْفَقَيْهِ.

^٤ أَنَّهُ تَوَضَّأَ حَتَّى أَسْرَعَ فِي الْعُضْدِ، ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ. رواه
مسلم. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب استحباب إطالة الغرة والتججيل في الوضوء (٣٨٨).

باسی ششم/ فرموده‌ی (تُمْ مَسَحَ) گونجاوه له‌گهلّ نایه‌تی ﴿وَأَمْسَحُوا بِرُؤُوسِكُمْ﴾ {المائدة: ۶} له‌هینانی پیتی باءدا. (مسح) نه‌توانریت پیتی پِ له‌گهلّ بیت، یا بی پِ بیت، قرطبی نه‌لّیت: پِ لی‌ره‌دا بو تی‌په‌راندنه (التعدی) نه‌توانری لا‌بریت یا به‌نلریت‌وه.

وتراویشه: (پِ) لی‌ره‌دا مانایه‌ک نه‌گه‌یه‌نیت، نه‌ویش نه‌وه‌یه که شوردن له‌زمانه‌وانیدا بونی شوردرایک پیویست نه‌کات، به‌لام مسح کردن مهرج نیه مسح کراویکی له‌گهلّ بیت.

گهر بیوتایه: اِمْسَحُوا رُؤُوسَكُمْ، ده‌سته‌هینان به‌سهرسهردا بیئاویش نه‌بوو، وه‌ک نه‌وه‌یه بلّیت: به‌ئاوسه‌رتان ته‌ر بکه‌ن، له‌بابی قلب هه‌لگیرانه‌وه‌یه، بناغه وایه بوت‌ریت: فامسحوا بالماء رؤوسکم. زانایان یه‌کده‌نگن له‌باشی مه‌سح کردنی هه‌موو سهر، وه‌ک نه‌وه‌ی نه‌فه‌رمویت.

باسی هه‌وتهم/ له‌بارهی فهرزبونی مسح کردنی هه‌مووسهر یا هه‌ندیکی: دوو پا هه‌یه، چونکه نایه‌ته‌که مانای گرتنه خوی هه‌مووسهر یا هه‌ندیکی تیا نیه.

رای یه‌که‌هم/ مه‌سح‌کردنی هه‌موو سهر فهرزه، به‌رای مالک والمزنی گپ‌رانه‌وه‌یه‌کی احمد وابن علیه وزّوبه‌ی العتره، به‌به‌لگه‌ی:

ا. فرموده‌ی عبدالله بن زید: پیغه‌مبه‌ری خوا به‌ه‌ردوو ده‌ستی مه‌سحی سهری کرد، پییش و دوا‌ی سهری پیکرد، له‌پیشه‌سهره‌وه ده‌ستی پیکرد ویردی بوئه‌ملا ولای سهری وپاشان گه‌رانیه‌وه بوئه‌و شوینه‌ی ده‌ستی پیکرد بوو. ^۱ جماعه نه‌یگیرنه‌وه.

ب. فرموده‌ی طلحة بن مصرف: مه‌سحی سهری کرد تاگه‌شته پشته‌سهر. ^۲ احمد و ابوداود نه‌یگیرنه‌وه.

^۱ أَنْ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): مَسَحَ رَأْسَهُ بِيَدَيْهِ، فَأَقْبَلَ بِهِمَا وَأَذْبَرَ: بَدَأَ بِمَقْدَمِ رَأْسِهِ ثُمَّ ذَهَبَ بِهِمَا إِلَى قَفَاهُ، ثُمَّ رَدَّهُمَا إِلَى الْمَكَانِ الَّذِي بَدَأَ مِنْهُ. البخاري في الوضوء، ومسلم في الطهارة.

^۲ أَنَّهُ مَسَحَ رَأْسَهُ حَتَّى بَلَغَ الْقَدَالَ. سنن أبي داود، كتاب الطهارة، باب صفة وضوء النبي صلى الله عليه وسلم (۱۱۵).

وه لآمی ئەم پرایەش وا ئەدریتەو: کە ئەنجامدانی کارێک بەتەنها مانای
 فەرزیون ناگیە نیت، لەبارە ی فەرمودە کە ی طلحە ش قسە هە یە.
 ج. ئایە تی ﴿وَأَمْسَحُوا بِرُءُوسِكُمْ﴾ {المائدة: ٦}. سەر، لەمانا
 حەقیقە کە یدا هەموو سەر ئەگیە نیت، بەمەجازیش هەندیک ی. وه لآمی
 ئەم قسە یەش ئەو یە کە پیتی (ب) بۆ (تَبْعِيض) واته هەندیک.
 ب. نآم بۆ ئەم وه لآمەش ئەوتریت: بونی (ب) بەمانای هەندیک راست
 نیە، سیبویە لەکتیبە کە یدا لە ١٥ شویندا ئینکاری ئەو مانایە ئەکات.
 دووهم: مەسحی هەندیک ی سەر بری ئەکە ویت، بەبەلگی ی بونی
 لەسوننە تدا، سوننە تیش پونکەرە وە ی یە ک لە ئەگەرە کانی ئایە تە کە یە.
 لەو فەرمودانەش:

١. شافعی مەزەبە بەکان لە عطاوہ ئەگیرنەو: کە پیغەمبەری خوا
 دەستنیوێژی گرت، جەمەدانە کە ی لەسەری لا بردو، پێشەسەری تەپکرد.^١
 ئەگەر مرسل یش ییت بەمرفوعی لە فەرمودە ی انس هاتو، لەویشدا
 ئەگەر کە سیک ی نادیار هەبیت، بە فەرمودە ی عوسمان لە چۆنیە تی
 دەستنیوێژگرتنی دا هاتو کە سعید بن منصور ئە یگیریتەو: پێشەسەری
 تەپکرد. ٢. لەم پریوایە تە شدا پرایەکی تیایە قسە ی لەسەرە.
 ٢. ئەو یە لە ابن عمر وە ئەگیردیتەو: تەنها هەندیک سەری تەپکردو و هیچ
 کام لە هاو ئەن بەنەنگیان نەزانیو. ٣. وهك ابن المنذر وکەسانی تر وتویانە.
 ئەوانە ی خواوہنی پای دووہ من، لە بارە ی دیاریکردنی ئەندازە ی
 تەپکردنە کە، پای جیاوازیان هە یە:

^١ أَنْ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ، فَحَسَرَ الْعِمَامَةَ عَنْ رَأْسِهِ، وَمَسَحَ مَقْدَمَ رَأْسِهِ. معرفة السنن والآثار للبيهقي، فريضة الوضوء في غسل الوجه (١٦٤).

^٢ أَنَّهُ مَسَحَ مَقْدَمَ رَأْسِهِ.

^٣ الثَّابِتُ عَنْ ابْنِ عُمَرَ: الْإِكْتِفَاءُ بِمَسْحِ بَعْضِ الرَّأْسِ، وَلَمْ يُنْكَرْ عَلَيْهِ أَحَدٌ مِنَ الصَّحَابَةِ، كَمَا قَالَ ابْنُ الْمُنْذِرِ وَغَيْرُهُ.

یه کهم؛ چواریه کی سهر فهرزه، به پای ابو حنیفه.

دووم: ته پرکردنی هندیك سهر بی دیاریکردن بری ئەكه ویت. به پای شافعی و طبری.

سییم: ته پرکردنی هندیك له پیشی سهر، به پای ثوری و نهوزاعی و لیث و احمد و زید و الناصر، به به لگهی:

فهرموده ی نه نه س: پیغه مبه ر صلی الله علیه و سلم دهستی خسته ژیر جه مه دانه که ی و پاشان بی نه وه ی جه مه دانه که تیک بدات پیشی سهری ته پرکرد.^۱

چوارم: پیویسته هندیك له سهر ته پرکرت و پاشان دهستی ته پر به سهر جه مه دانیدا بهینریت. به پای ابن القیم، به به لگهی فهرموده ی موغیره: پیغه مبه ر دهستنوژی گرت پینشه سهری جه مه دانه که ی ته پرکرد.^۲ موسلم و ابوداود ترمذی گنراویانه ته وه.

باسی هه شته م / له باره ی مانای كَغَبْ قوله پی، چهند رایه که هیه:

رای یه که م / نه و ئیسقانه یه به رزبوته وه لای به یه که گه شتنی قاج (قوله پی). به پای زورینه، دیارترین به لگهش له سهری: فهرموده ی نعمان بن بشیره له باره ی شیوه ی ریز بون بو نویت: ههریه کیک له ئیمه قوله پی نه نا به قوله پی هاوه له که ی.^۳

رای دووم / نه و ئیسقانه یه که له سهر قاجه و شوینی به ستنی قهیتانی پیلاوه. نه مهش پای ئیمامیه و حنه فیه کانه.

^۱ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَذْخَلَ يَدَهُ مِنْ تَحْتِ الْعِمَامَةِ، فَمَسَحَ مَقْدَمَ رَأْسِهِ وَلَمْ يَنْقُضْ الْعِمَامَةَ. سنن أبي داود، كتاب الطهارة، باب المسح على العمامة (۱۲۸).

^۲ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: تَوَضَّأَ فَمَسَحَ بِنَاصِيَتِهِ وَعَلَى الْعِمَامَةِ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب المسح على الناصية والعمامة (۴۳۸).

^۳ حَدِيثُ النُّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ فِي صِفَةِ الصُّفِّ فِي الصَّلَاةِ: فَرَأَيْتُ الرَّجُلَ مِنْهَا يَلْزِقُ كَفَّهُ بِكَفِّ صَاحِبِهِ. مسند أحمد بن حنبل، أول مسند الكوفيين، حديث النعمان بن بشير عن النبي صلى الله عليه وسلم (۱۸۰۶۸).

الحديث ٧// عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُفَجِّبُهُ التَّيْمَنُ فِي تَنَعُّلِهِ وَتَرْجُلِهِ وَطَهْوَرِهِ وَفِي شَأْنِهِ كُلِّهِ.

پيڻغه مبر هه موکات به کارهينانی لای راستی لا په سه ندبوو: له
له پيکړدندا له قرځداهيناندا وله خوځاو ینکړدنه وه دا وله هه مو کاره کانیدا.

گنبرمروهي فهرموده که // صحيح البخاري ، كتاب الوضوء ، باب التيمن في
الوضوء والغسل (١٦٥) ، صحيح مسلم ، كتاب الطهارة باب التيمن في
الطهور وغيره (٤٢٢).

مانای وشه کان // التَّيْمَنُ: پيشخستنې لای راست. الثَّقُلُ: پیناو یا نه عمل
له پيکړدن. الثَّرَجُلُ: قرځداهينان.

سه رياسه کان //

باسی يه که م / ابن دقيق العيد نه لیت: وشه ی (کله) گشتیه، به نام چونه
پيشاوو دهرچون له مزگهوت و هاوشيوه ی نه وانه ی لیدهر نه کړیت، چونکه
نه وانه به لای چهپ نه نجام نه درین.

وتراوه: دویا تکر دنه وه به (کله) مانای گشتیه که نه هیلیته وه، به مانای
هر ئیشیک به مه به ست بکړیت به لای راست نه نجام نه دریت، نه وانه ش
که به لای چهپ نه کړین به مه به ست نه نجام نادرین، یا وازهينان له کردار.

باسی دووم / باش وایه له قرځداهينان وشوردنی وتاشینیدا، به لای راست
دهست پيکړیت، هه روه ها له دهست نويزگرتن وخوشتن وخواردن
وخواردنه وه ئیشی تردا به لای راست بیت، به کوډهنگی زانایان، وه
نه وه ی هه روه ها ابن قدامه له مغنی دا باسی کرده. به به لگه ی: وشه ی
(يُفَجِّبُهُ) له فهرموده باسليکراوه که دا که مانای باشيتی نه گه يه نيټ.

باسی سييه م / نه وه ی نه لیت: بناغه ی شرع له هه موو کاتدا نه وه يه که:
هر کاریک مانای ريزگرتن وجوانکاری بوو به راست نه نجام
نه دریت، پيچه وانه که شی به چهپ نه نجام نه دریت.

الحديث ٨ // عَنْ عُمَرَيْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيَسْبِغُ الْوُضُوءَ ثُمَّ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَحْدَهُ لَا شَرِيكَ لَهُ، وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ، إِلَّا قُتِحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ الثَّمَانِيَةِ يَدْخُلُ مِنْ أَيِّهَا شَاءَ..

هه ركه سيك له نيوه ده ستنويزي گرت به ريكوپيكي پاشان بليت: داننه نيم به وهدا كه جگه له الله كه ستر خوانيه و هاويه شيشي نيه، وه داننه نيم كه موحه مهد به نده و نيردراوى خوايه: هه ره شت ده رگا كه به هه شتى بوئه كرنته وه: له كوئوه ناره زوى ليه بجيته ژوره وه.

گيرموي قه رموده كه //

صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب الذكر المستحب عقب الوضوء (٢٧١).

وابوداودو وابن ماجه وابن السنن، لاي ترمذي هاتوه: (اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ وَمِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ)، خوايه له ته وبه كاران وخوپا كراگران بمژمي ره. لاي طبرانيش هاتوه: (مَنْ دَعَا بِوُضُوءٍ فَتَوَضَّأَ فَسَاعَةً فَرَّغَ مِنْ وُضُوئِهِ يَقُولُ: أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَشْهَدُ أَنَّ مُحَمَّدًا عَبْدُهُ وَرَسُولُهُ اللَّهُمَّ اجْعَلْنِي مِنَ التَّوَّابِينَ وَاجْعَلْنِي مِنَ الْمُتَطَهِّرِينَ). كه سيك ده ستنويزي گرت و كه ته واو بو، ووتى شايه تى نه دم له الله زياتر كه س شايه نى په رستن نيه، وه شايه تى نه دم موحه مهد به نده و نيردراوى خوايه، خوايه له توبه كاران وخوپا كراگران بمژمي ره.

لاى حاكميش هاتوه: (مَنْ تَوَضَّأَ فَقَالَ: سُبْحَانَكَ اللَّهُمَّ وَبِحَمْدِكَ أَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا أَنَا أَسْتَغْفِرُكَ وَأَتُوبُ إِلَيْكَ، كُتِبَ فِي رَقِي ثُمَّ طُبِعَ بِطَائِعٍ فَلَا يُكْسَرُ إِلَى يَوْمِ الْقِيَامَةِ)، كه سيك ده ستنويزي گرتوو وتى: پاكو بيتيگه ردی و به ستايشى تو شايه تى نه دم، جگه تو كه س شايه نى په رستن نيه، داواى ليخوشبون ته وبه ودرگرتن له تو نه كه م، له په په يه كدا نه نوسریت و موريكي لى نه دريت تا قيامت ناشكينریت.

مانای وشهگان // فَتَحَتْ لَهُ أَبْوَابُ الْجَنَّةِ: دهربرینه که له شیوهی پابرده و
 بۆ داهاتوه، چونکه هاتنی گومانی تیانیه . مه به ستیش لئی کردنه وهی
 دهرگاگانه له قیامه تدا، هر وه کو نایه ته کانی ﴿وَنُفِخَ فِي الصُّورِ﴾
 {الكهف: ٩٩} {يس: ٥١} {الزمر: ٦٨} {ق: ٢٠}.

سه ریاسه گان

باسی یه گه م / نه م یاد کردنه وهیه (نکره) دواى دهستنوێژ، نه وهی ئه لیت:
 هاوه ئانمان وتویانه دواى خوشوردنیش باشه.

باسی دوو م / زیاد باسکردنه که ی ریوایه تی ترمذی له نایه ته که شدا مانای
 هیه ﴿إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الثَّوَابِينَ وَيُحِبُّ الْمُتَطَهِّرِينَ﴾ {البقرة: ٢٢٢}، له بهر
 ئه وهی تهویه کردن پاکردنه وهی ناوه وهیه له خلتیه
 تاوانه گان، دهستنوێژگرتنیش پاکردنه وهی دهره وهیه له وپیسایانه ی ئه بنه
 رینگر له نزیك بونه وه له خوا، ههردوو ماناکه کۆکراوه ته وه به وهی داوا
 له خواکراوه که خوشه ویست بیت له لای و له ریزی خوشه ویستانی خوی
 بیژمیریت.

باسی سییه م / نه وهی ئه لیت: پارانه وه کانی کاتی دهستنوێژگرتن
 هیچیان له پیغه مبه ره وه نه گیردرا و نه وه بناغه یه کیان نیه، وزانایانی
 پینشوش باسیان نه کردوه، ابن الصلاح یش ئه لیت: فهرموده ی راست
 له باره یه وه نیه.

الْحَدِيثُ ٩ // عَنْ الْمُفِيرَةِ بْنِ شُعْبَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَتَوُضًا، فَأَهْوَيْتُ لِأَنْزَعِ خُفَيْهِ، فَقَالَ: دَعُوهَا، فَإِنِّي أَدْخَلْتُهَمَا طَاهِرَتَيْنِ، فَمَسَحَ عَلَيْهِمَا...

له گهل پیغه مبر بوم وده ستنویرژی گرت، دانه ویمه وه تا خوفه که ی له پیداکه نم، فرموی: وازیان لیبهینه، به پاکی کرد و منه ته پیم، پاشان دهستی ته پری به سه ردا هیئان.

گیرموموی فرموده که // متفق علیه. صحیح البخاری، کتاب الوضوء، باب إذا أدخل رجلیه وهما طاهرتان (٢٠٢). صحیح مسلم، کتاب الطهارة، باب المسح علی الخفین (٤٣٤).

مانای وشه کان // الخُفُ: له چهرم دروست نه کریت و تا قوله پیکان دانه پوشیت. الجرُمُوق: خفیکسی گه وره یه به سه ر خفیکسی بچوکدا له پی نه کریت. الجُوزْبُ: گُورِه وی، له جرُمُوق گه وره تره و قوله پیکان دانه پوشی.

تَوَضُّأً: دهستی به ده ستنویرژگرتن کرد، نه که ته واری کرد، وه که له هه ندیک گیرانه وهی تر دا هاتوه (سی جار ئاری له دهم و لوتی و ردا) (پاشان سه ری ته پرکرد). أَهْوَيْتُ: دهستم دریرژکرد، یان ویستم دانه و مه وه.

طَاهِرَتَيْنِ: به پاکی له پیم کردون. وه که له ریوایه تی ابوداود هاتوه: (فَلَمَّا أَدْخَلْتُ الْقَدَمَيْنِ الْخُفَيْنِ وَهُمَا طَاهِرَتَانِ).

سه ریسه کان //

باسی یه که م / هُؤی دانه وینه وه که ی له فرموده که دا: فَأَهْوَيْتُ لِأَنْزَعِ خُفَيْهِ، بریتیه له:

١. له وانه یه نه یزانیبیت دهسته یئانی ته پر به خوفدا دروسته.

٢. یا زانیویه تی، به لام به لایه وه و ابوه که پیغه مبر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ چاکترینیان نه کات که شور دنیه تی.

٣. یا وای زانیوه مه رجی مه سح کردنه که به دی نه هاتوه، نه هم هویه یان نزیکتره، به به لگه ی فرموده که: دَعُوهَا، وازیان لیبهینه.

باسی دووم/ دهسته‌نیانی تهر به‌سهر خوفدا له سه‌فهردا دروسته، به‌ه‌لگه‌ی:

ا. فهرموده‌ی باسلیکراو، به‌ئاشکرادیاره، مغیره له‌سه‌فهردا بوه له‌گه‌ل پیغه‌مبه‌ردا، وهك له‌بخاریدا هاتوه، لای مالک و ابوداود سه‌فهره‌کش دیاریکراوه که جه‌نگی ته‌بوکه، نویژه‌کش دیاریکراوه که نویژی به‌یانی بوه.

ب. له‌علی گنبدراوه‌ته‌وه: (پیغه‌مبه‌ری خوا سی پوژی به‌شه‌وه‌کانیا نه‌وه بۆمسافرو، شه‌و پوژیکی بۆ نیشته‌جی دیاریکردوه، تاکو ده‌ستی تهر بینن به‌سهر خوفدا).^۱ موسلم و ابوداود و ترمذی و ابن حبان ئه‌یگنپنه‌وه.

ج. ابوبکر له‌پیغه‌مبه‌ره‌وه ئه‌گنپرت‌ته‌وه: (سی پوژی به‌شه‌وه‌کانیه‌وه، بۆنیشته‌جیش پوژوشه‌ویکی، به‌موئه‌ت داناوه، ئه‌گه‌ر ده‌ست‌نوویژی گرت له‌پییان بکات و پاشان مه‌سحیان بکات)^۲. دارقطنی گنراویه‌ته‌وه، ابن خزیمه و خطابی و شافعی ش به‌صحیحیان داناوه.

باسی سییه‌م/ له‌کاتی نیشته‌جی‌بوندنا مه‌سح ی خوف دروسته، به‌ه‌لگه‌ی: فهرموده‌ی پیشوتری علی و ابی به‌که‌ره.

باسی چوارهم/ له‌باره‌ی حوکی مسح به‌سهر خوفدا، دوو راهه‌یه:

رای یه‌که‌م/ دروسته، به‌پرای علی و سعد بن ابی وقاص و بلال .... وه‌پرای ابوحنیفه و شافعی‌شی له‌سه‌ره، به‌ه‌لگه‌ی:

۱. فهرموده‌کانی پیشوو، فهرموده‌ی تریش... ابن عبدالبر ئه‌لیت: نزیکه‌ی چل که‌س له‌هاوه‌لان، مسح له‌سهر خوف پیغه‌مبه‌ریان گنراوه‌ته‌وه.

^۱ جَعَلَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ لِلْمَسَافِرِ، وَيَوْمًا وَلَيْلَةً لِلْمَقِيمِ، يَعْنِي فِي الْمَسْحِ عَلَى الْخَفَيْنِ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب التوقيت في المسح على الخفين (٤٤٠).

^۲ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: رَخَّصَ لِلْمَسَافِرِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ وَلَيَالِيَهُنَّ، وَلِلْمَقِيمِ يَوْمًا وَلَيْلَةً، إِذَا تَطَهَّرَ قَلْبَسَ خَفَيْهِ أَنْ يَمْسَحَ عَلَيْهِمَا. رواه ابن خزيمة في صحيحه (١٩٢)، والطحاوي في شرح المعاني ٥٠/١، وقال عنه الألباني في السلسلة الصحيحة (٢٤٥٥): صحيح لغيره.

٢. له ئایهتی مائده دا ﴿وَأَرْجُلُكُمْ﴾ خوینراوه ته وه، به جه پری پییتی لام، که مانای عطفه له سه ر (رُؤُوسِكُمْ) واته: مه سحی سه رو قاچتتان بکه ن. که واته مانای مه سحی قاچ نه وه یه که خوئی له پیندا بیئت، وه که له سوننه دا پونکراوه ته وه، که واته مه سحی خووف به قورئان و سوننه ت جیگیر بوه، نه مه ش باشتین لیکدانه وهی ئه م قرائه ته یه.

دووه م: دروست نیه، که له هادیوه و عتره و امامیه و خوارج و ابوبکر الظاهری ئه گپرنه وه، به لگه شیان:

١. ئایه تی ﴿وَأَرْجُلُكُمْ إِلَى الْكُفَّيْنِ﴾ ته نها شوژدنی قاچه کانی باسکرده، فهرموده کانی ش که باسی مسح ئه کات به م ئایه ته نسخ بوته وه، به به لگه ی و ته ی علی: حوکه مه که ی قورئان پیش مه سحی خوف که وت. ^١ وه و ته ی ابن عباس: پیغه مبه ر دوا ی دابه زینی ئه م ئایه ته مه سحی نه کردوه. ^٢

به لام وه لامی ئه م به لگانه دراوه ته وه به:

ا. ئایه تی ده ستنو یژگرتن له جه نگ ی (مریسیع) دا دابه زیوه، پیغه مبه ریش له جه نگ ی ته بوکدا (که له دوا ی نه و پویدا) مه سحی کرد، چو ئ ده قی پیشوو ئه وی دواتر نسخ ئه کات؟

ب. له فهرموده ی جریر البجلی دا هاتوه، کاتیک مه سح کردنی پیغه مبه ری گیراوه ته وه، پییان وتوه: دوا ی دابه زینی ئایه تی مائده بوه یا له پیشتر؟ ئه ویش وتی: من له دوا ی ئایه تی مائده موسلمان نه بوم؟ ^٣ فهرموده که ش راسته.

^١ سَبَقَ الْكِتَابُ الْخَفِيِّنَ. مصنف ابن أبي شيبة، كتاب الطهارة، من كان لا يرى المسح (١٩٢٩).

^٢ مَا مَسَحَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَ الْمَائِدَةِ. مسند أحمد بن حنبل - ومن مسند بني هاشم، مسند عبد الله بن عباس بن عبد المطلب (٢٨٦٠).

^٣ أَنَّهُ (رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ) لَمَّا رَوَى أَنَّهُ رَأَى رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَمْسَحُ عَلَى خَفَيْهِ، قِيلَ لَهُ: هَلْ كَانَ ذَلِكَ قَبْلَ الْمَائِدَةِ أَمْ بَعْدَهَا؟ قَالَ: وَهَلْ أَسْنَمْتُ إِنَّا بَعْدَ الْمَائِدَةِ؟ الْمَعْجَمُ الْكَبِيرُ للطبراني، باب الجيم باب من اسمه جابر، عبد الملك بن عمير (٢٣٩٨).

ج. نه گهر نایه تی مائده دره نگتریش دابه زبیت، هر دژایه تی مسح و شورده نه که نیه، چونکه نایه ته که مطلقه و به فرموده کان تقیید کراوه، یا گشتیه و به فرموده کان تاییه ت کراوه.

د. فرموده که ی علی هروها ابن عباس مُنْقَطِعُ ن (جوریکه له فرموده ی لاوان)، هروها پیچه وانه ی رای نه و دو هاوه له یه له فتوادانیان به مه سحرده، فرموده که شیان دژ له گهل فرموده یه کی به هیتر له خویان (که فرموده که ی جریر البجلی).

٢. له عائشه و گپدر اوده ته وه: هردو قاجم برمه وه پیم خوشتره تاسحیان بکه م.^١ وه نام دراوه ته وه، که له پرایه ته که دا محمد بن مهاجر هیه، ابن حبان له باره یه وه نه لیت: فرموده هله نه به ستیت.

٣. فرموده کان ی فیگردنی ده ستونیز که قاج شورده تی دیاریکراوه. وه نام دراوه ته وه، که له فرمودانه به رچا وناکه ویت پیچه وانه ی مسح بیت، چونکه هه مویان بو که سیکه خوئی له پی نه بیت.

باسی پینجه م / نه وانه ی به دروستی دانه نین، دوو مهرجی بو دانه نین: یه که م: له فرموده که دا نامارژه ی پیکراوه، له پیکردنیان له کاتیکدا هردو قاج پاکه، واته به ته واده تی ده ستونیز بگریت، پاشان له پینان بکات، نه گهر ده ستونیز شکا، له قاج شورده تانه مه سحیان نه کات. و تراویشه: له وانه یه مانای پاکبون له پیسی بگه یه نیت، به رای داود.

دووه م: له ناوی خوفه که وه ورنه گریت، که نه بیت داپوشه رو به هیزو ناونه دزیت، کونیش نه بیت، مه سح به سه رخوفیکدا ناکریت قوله پی دانه پوشیت، یا دراو بیت وقاجی لیوه دیاربیت، یا دراو بیت وناوی لی بیته ناوقاج، یا زهوت کرابیت، چونکه پیویسته دابه ندریت.

^١ لَنْ أَقْطَعَ رَجُلِي أَحَبُّ إِلَيَّ مِنْ أَنْ أَمْسَحَ عَلَيْهِمَا. مصنف ابن أبي شيبة، كتاب الطهارة، من كان لا يرى المسح (١٩٢٧).

الحديث ١٠ // ١. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِسْتَنْزَهُوا مِنَ الْبَوْلِ، فَإِنَّ عَامَّةَ عَذَابِ الْقَبْرِ مِنْهُ.

خوتان به دور بگرن له ميز، چونكه زۆربهی سزای گۆڤ به هوی ئه وه وهیه.

٢. مَرَّ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقَبْرَيْنِ يُعَذَّبَانِ، ثُمَّ أَخْبَرَ أَنَّ عَذَابَ أَحَدِهِمَا لِأَنَّهُ كَانَ لَا يَسْتَنْزَهُ مِنَ الْبَوْلِ، وَأَنَّ لَهُ لَا يَسْتَنْزِرُ مِنْ بَوْلِهِ، وَأَنَّ لَهُ لَا يَسْتَنْزِرُ مِنْ بَوْلِهِ، وَأَنَّ لَهُ لَا يَسْتَنْزِرُ مِنْ بَوْلِهِ، وَأَنَّ لَهُ لَا يَسْتَنْزِرُ مِنْ بَوْلِهِ...

پنجه مبهری خوا به لای دوو گۆڤی سزادار ودا تپیری، پاشان هه والی دا که سزای یه کیکیان به هوی خو نه پاراستنیه تی له میزی، یا له کاتی میزکردندا خوی دانا پوشیت، یا خوی پاکنا کاته وه، یا خوی له پریشکه ی میز به دور ناگریت.

گنیمدهوی فهرموده که // ١. سنن الدارقطني، کتاب الطهارة باب نجاسة البول والأمر بالتنزه منه والحكم في بول ما يؤكل (٤٠٤). ٢. بخاري، صحيح مسلم، کتاب الطهارة، باب الدليل على نجاسة البول والإستنزاه منه (٤٧٢).

مانای وشه کان // إِسْتَنْزَهُوا: خوتان به دور بگرن، یا داوای پاکي بکن. عامة الشيء: زۆرینهی، زۆربهی هۆکاری. مئله: به هوی بهرکه وتنی میزو خو نه پاراستنه لئی. لَا يَسْتَنْزِرُ مِنْ بَوْلِهِ: له نیوان خوی و میزه که یدا بهر به ستیک دانا نیت تا بهری نه که ویت.

سه ریاسه کان //

باسی یه گهم / له دوو فهرموده که دا فرمان کردن به دور که وتنه وه له میزو، حه رامبونی ده ستلیوه دانی و خو نه پاراستن لئی تیا به دی نه کریت.

باسی دووم / سزای خو نه پاراستن له میز پیش نه خریت بۆ ناوگۆڤ (ناگاته قیامهت).

باسی سییه م / هه ردوو فهرموده که به لگه بۆ پیسی میز.

باسی چواره م / له باره ی حوکمی لابر دنی پیسیه وه، چه ند رایه ک هیه:

رای یه گهم/ لابر دنی فەرزنیه، به رای مالک. بۆ فەرموده که ش ئه لیت: له وانه یه سزا که ی له بهر ئه وه بیئت، که میز به گیانی دا دیته خواره وه و بی دستنویژ نویتژ ئه کات، چونکه ده ستنویژ بی خو پاکردنه وه له میز نابیت. وه نامی مالک درا وه ته وه، که ئه مه به ستنه وه ی ده قه به بی به لگه، خوی گه وره ش فەرمانی به پاکرا گرتنی پۆشاک کرد وه، و نه یبه ستوه ته وه به دۆخیکی تایبه ته وه.

دو وه: لابر دنی فەرزه مه گه رئه وه نده نه بیئت که چا و پۆشی لیکرا وه. ئه مه ش رای شافعیه، به به لگه ی:

ا. فەرموده که سزادانی تیایه له سه ره خو نه پاراستن له میز، هه ره شه کردنیش به سزادان، بۆ وازه یان له فەرزی که ئه بیئت. ب. ئه وه فەرمودانه ی فرمان به خو پاکردنه وه و به رد به کاره یان.

باسی یینجه م/ فەرموده که باسی میزی مروّ ئه کات، چونکه (ال) له بری مضافه، واته: عَنْ بَوْلِهِ، چونکه لای بخاری هاته: (كَانَ لَا يَسْتَنْزُهُ عَنْ بَوْلِهِ)، واته: خوی نه ئه پاراست له میزی خوی.

که سیکیش بیپریت به سه ره هه موو میزیکدا، وه که ابن حجر که هه مان حوکم بۆ میزی حوشریش دانه نیت، ئه وه ده قه که ی له مانای خوی لابر دوه.

الْحَدِيثُ ١١// عَنْ عَلِيٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرُنُنَا الْقُرْآنَ مَا لَمْ يَكُنْ جُنُبًا.

پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم قرآن پڑھتے تھے جب تک کہ نہ خونی نہ ہو۔

گیرمدهی فہرمودہ کہ // مسند احمد بن حنبل ، مسند العشرة المبشرين

بالجنة مسند الخلفاء الراشدين ، مسند علي بن ابي طالب رضي الله عنه (٦٠٧)، وابوداود و نسائي و ترمذي وابن ماجه، ابن حبانیش به صہ حیجی داناوہ^۱.

سہ ریاسہ کان //

لہ بارہی قورئان خونی نہی لہ شپیسہ وہ ، چہ ند رایہ ک ہہیہ:

یہ کہم: دروستہ، بہ بہ لگہی:

۱. بخاری لہ ابن عباس نہ گیرتہ وہ: قورئان خونی نہی بولہ شپیس بہ ناسایی داناوہ^۲.

۲. فہرمودہی ابن عباس کہ بولای پیغمبر بہ ریزکردتہ وہ: ہر کہس لہ ئیوہ چوہ لای خیزانی با بلیت: بسم اللہ^۳. وہ نامی ئەمانہ دراوہ تہ وہ بہ:

ا. کہ سیک کہ لہ و کاتہ دا بسم اللہ ئەلیت، مہ بہستی قورئان خونی نہی.

ب. وتنہ کہی پیش پیسبونی لہ شی و چونہ لای خیزانہ کہیہ تی.

۳. فہرمودہی ابن ابی شیبہ: کاتیک پیغمبر صلی اللہ علیہ وسلم بچوبایہ لای خیزانی و رحہ ت بوابہ، ئەیفہرموو: خویہ لہ و پزقہی ئەماندہی تی، بہشی شہیتان مہدہ^۴.

^۱ البانی ئەم فہرمودہی بہ ضعیف داناوہ.

^۲ أَنَّهُ لَمْ يَرِ بِالْقِرَاءَةِ لِنَجْتِبِ بَأْسًا.

^۳ لَوْ أَنَّ أَحَدَكُمْ إِذَا أَتَى أَهْلَهُ، فَقَالَ: بِسْمِ اللَّهِ. صحيح البخاري، كتاب الوضوء باب التسمية على كل حال وعند الوقاع (١٤٠).

وه لآمی دراوه ته وه: کهله پارانه وه که دا بسم الله ی تیانیه.

٤. فەرموده ی عائشه: پیغه مبه ره هه موو باریکیدا یادی خوا ی نه کرد.^٢

وه لآمی دراوه ته وه، که نه فەرموده تاییهت کراوه به فەرموده باسلیکراوه که.

سه نعان ی نه لیت: رای دروست نه وه به که ناگاته پله ی حرامبون، به لکو له رانه به له کاتی له شپیسیدا له بهر کراوه یان هوکاری تر قورئانی نه خویند بیت.

دو وه: قورئان خویندن له سه ره شپیس حرامه، به پای قاسم وهادی وشافعی، به به لگه ی:

١. فەرموده ی علی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: پیغه مبه ری خوام بینی ده ستنوژی گرت وپاشان هه ندیک قورئانی خویند، پاشان فەرمو ی: نه قورئان خویند نه بو که سیکه له شی پیس نه بیت، به لام له شپیس بو ی نه به یه نایه تیش بخوینیت.^٢ هینمی نه لیت: سه نه ده که ی باوه پیکراوه.

نه مهش به لگه ی حرامبونیته ی، چونکه ریگرتنه که له بناغه دا بو حرامبونه.

٢. به مه وقوفی له عه لیه وه گپرد دراوه ته وه: قورئان بخوینن تا نه وکاته ی له شتان پیس نه بو، گهر له شتان پیس بوو پیتیکیش مه خوینن.^٣ دارقطنی گپراویه ته وه.

^١ أَنَّهُ كَانَ إِذَا غَشَى أَهْلَهُ فَأَنْزَلَ قَالَ: اللَّهُمَّ لَا تَجْعَلْ لِلشَّيْطَانِ فِيمَا رَزَقْتَنِي نَصِيبًا. مصنف ابن أبي شيبة، كتاب النكاح

ما يؤمر به الرجل إذا دخل على أهله ؟ (١٣١٥٣). وهو قول ابن مسعود.

^٢ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كَانَ يَذْكُرُ اللَّهَ عَلَى كُلِّ أَحْيَانِهِ. صحيح مسلم، كتاب الحيض باب ذكر الله تعالى في حال الجنابة وغيرها - (٥٨٤).

^٣ رَأَيْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ تَوَضَّأَ، ثُمَّ قَرَأَ شَيْئًا مِنَ الْقُرْآنِ، ثُمَّ قَالَ: هَكَذَا لِمَنْ لَيْسَ بِجُنُبٍ، فَأَمَّا الْجُنُبُ فَلَا وَلَا آيَةَ. مسند أحمد بن حنبل، مسند العشرة المبشرين بالجنة مسند الخلفاء الراشدين - مسند علي بن أبي طالب رضي الله عنه (٨٤٦).

^٤ إِفْرُؤُوا الْقُرْآنَ مَا لَمْ تَصِبْ أَحَدَكُمْ جَنَابَةً، فَإِنْ أَصَابَتْهُ فَلَا وَلَا حَرْفًا. سنن الدارقطني، كتاب الطهارة، باب في النهي للجنب والحائض عن قراءة القرآن (٣٦٧).

وهلام دراووتهوه: ئه مه مه رفوع نيه ومه وقوفه.

٣. فهرموده باسلیکراوه که وهلام دراووتهوه بهرتی ابن خزیمه: لهم فهرموده دا پئگری قورئان خوئندن بۆ له شپیس تیانیه، چونکه:
 ١. فهرموده که پئگری تیانیه، به لکو باسی حالیک ئەکات که پویداوه.
 ب. پیغه مبه ر پونی نه کردوه تهوه که له بهر له شپیس قورئانی نه خوئندوتهوه.

٤. فهرموده ی: جگه له له شپیس هیچ شتیک پیغه مبه ری له قورئان خوئندن دور نه خستوتهوه.^١ احمد واصحاب السنن ئه یگیرنهوه.
 وتراوه: ئهم فهرموده یه له فهرموده باسلیکراوه که راشکاوانه تر هه رامبون ئه گه یه نیت.
 وهلام دراووتهوه:

ئهم هه رامبونه پون نیه، چونکه هه موو وشه کان ته نها باسی وازهینانی پیغه مبه ر ئه که ن له قورئان خوئندن له کاتی له شپیسیدا، وازهینانیش نا کریته به لگه ی حوکمیکی دیاریکراو. بۆ که راهه تیش ناشیت، جای (نه خوانه لا) هه رامبون.

^١ لَمْ يَخْجِبِ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَوْ يَخْجِزَهُ عَنِ الْقُرْآنِ سِوَى الْجَنَابَةِ. المستدرک علی الصحیحین للحاکم، کتاب الأطمعة

الحديث ١٢// عَنْ عَمَّارِ بْنِ يَاسِرٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: بَعَثَنِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي حَاجَةٍ فَأَجْتَنَّبْتُ، فَلَمْ أَجِدْ الْمَاءَ، فَتَمَرَّغْتُ فِي الصَّعِيدِ كَمَا تَمَرَّغُ الدَّابَّةُ. ثُمَّ أَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَذَكَرْتُ لَهُ ذَلِكَ، فَقَالَ: إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا، ضَرْبَ بَيْدَيْهِ الْأَرْضَ ضَرْبَةً وَاحِدَةً، ثُمَّ مَسَحَ الشِّمَالَ عَلَى الْيَمِينِ، وَظَاهَرَ كَفَيْهِ وَوَجْهَهُ.

پیغه مبهری خوا بو ئیشیک منی نارد پاشان له شم پیس بو، ئاوم دهست نه کهوت، له خو له کهدا تلامه وه وهک ئازهل، که هاتمه وه بو لای وئهم بو باسکرد، فهرموی: ئه وه نده بهس بوو که ئاوابکهیت: یه کجار ههردوو دهستی کیشا به زه ویدا، پاشان دهستی راستی هیئا به سه رچه پی و، وه سه ردهست و ده موچا ویدا.

گێڕمه رموی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب التیمم، باب التیمم ضربة (٣٤٣). صحیح مسلم، کتاب الحيض باب التيمم (٥٧٨). لای بوخاری هاتوه: وَضَرَبَ بِكَفَيْهِ الْأَرْضَ وَنَفَخَ فِيهِمَا، ثُمَّ مَسَحَ بِهَمَا وَجْهَهُ وَكَفَيْهِ. مانای وشه کان // أَجْتَنَّبْتُ: له شم پیس بوو. تَمَرَّغْتُ: تلامه وه. أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ: به دهسته کانت وابکهیت.

سه ریاسه کان

باسی یه کهم / ته یه موم بو که سیك له شی پیس بیئت وئاوی دهست نه که ویت، فهرزه. به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / عمار قیاس به کار ئه هینیت، کاتیک ئه بینیت خۆل له بری ئاوه بو شۆردن، که واته پیویسته بهر هه موو لاشه بکه ویت.

پیغه مبه ریش چو ئیه تی تیمومی بو پونکرده وه که بری ئاونه که ویت، وشیه دروسته که ی که فهرزکراوه له سه ری بو پون کرده وه.

باسی سییه م / له باره ی ریزبه ندی (به دوا ی یه کهاتنی) له شۆردنی ده مو چاو وه ههردوو له پی ده ستدا، دوو پراهیه:

یه کهم: ریزبهندی فەرزه، به پرای ئەوانەى ئەلین: تەیه موم یە کجار دەست کێشانه بەزەویدا، بە بەلگەى: فەرمودەى عمار، پیتی (واو) تیایدا وَظَاهِرَ كَفَيْهِ وَوَجْهَهُ) بەلگەى ریزبهندی نیه، عطف بە واویش لە ئایە تە کەدا پیچەوانەى ئەو پرایە نیه.

بە ئام لەریواى تە بخاریدا (ثُمَّ) هاتو لە نیوان (وَجْهَهُ، كَفَيْنِ) لای ابوداودیش: (ثُمَّ ضَرَبَ بِشِمَالِهِ عَلَى يَمِينِهِ، وَيَمِينِهِ عَلَى شِمَالِهِ عَلَى الْكَفَيْنِ، ثُمَّ مَسَحَ وَجْهَهُ) لای إسماعيليش هاتو: (إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَضْرِبَ بِيَدَيْكَ عَلَى الْأَرْضِ، ثُمَّ تَنْفِضَهُمَا، ثُمَّ تَمْسَحَ بِيَمِينِكَ عَلَى شِمَالِكَ وَبِشِمَالِكَ عَلَى يَمِينِكَ، ثُمَّ تَمْسَحَ عَلَى وَجْهِكَ).

دوهم: ریزبهندی واتە پیشخستنى دەم و چا و بە سەر دەستە کاندای دەستی راست پیش چەپ، فەرزه، به پرای ئەوانەى پێیان وایە تیموم دوجار کێشانه بەزەویدا.

باسى چوارەم / دەر بارەى ژمارەى دەست کێشان بەزەویدا، دوو پرا هەیه: پرای یە کهم / یەك جار بو دەم و چا و دو دەستە کان، به پرای کۆمەلێكى زۆر لە سلف و جەمهورى زانایان، بە بەلگەى:

فەرمودە کەى عمار کە بو فێرکردنە، دروستترین فەرمودە شە لەم بوارەدا. دوهم: پیویستە دوجار بکێشیت بە سەر زەویدا: جَارِيكَ بُو دەر مو چا و جارێکیش بُو دەستە کان، ئەمەیان پرای کۆمەلێکە لە هاو ئەلان و دواى ئەوانیش، وە پرای زانایانى فیهیشتە، بە بەلگەى:

فهرموده‌ی ابن عمر که پیغمبره‌ی خواهرمویه‌تی: تیموم دوو جار کیشانه به زه‌ویدا: یه‌کیان بو دهموچار، ئه‌ویتیش بو هردوو دست تا ئه‌نیشک. دارقطنی والحاکم و بیهقی ئه‌یگیرنه‌وه.^۱

وه‌لأما دراوه‌ته‌وه، که: ئهم فهرموده بهرام‌بهر فهرموده‌که‌ی عمار ناوه‌ستیت له‌به‌هیزیدا، پرای دروستیش دربار‌ه‌ی پله‌که‌یه‌وه ئه‌ویه‌که مه‌رتوفه (قسه‌ی هاوه‌له‌که‌ خویه‌تی نه‌ک پیغمبره‌). له‌بهر ئه‌وه بهرام‌بهر فهرموده‌ی عمار ناوه‌ستیت که بو فیروبونه.

باسی پینجهم / دربار‌ه‌ی بپی مه‌سحکردنی ده‌سته‌کان، چه‌ند پرایه‌که هه‌یه:

پای یه‌که‌م / ته‌نها له‌پی ده‌ست و پشتی ده‌ست مه‌سح ئه‌کریت، به‌پرای عطاء و مکحول و نه‌وزاعی و احمدو... به‌ه‌لگه‌ی:

فهرموده‌که‌ی عمار، که‌دوای وه‌فاتی پیغمبره‌یش عمار فه‌توای له‌سه‌ر ئه‌دا، چه‌ند پرایه‌تیکیش گیراوه‌ته‌وه له‌عمار که‌پینچه‌وانه‌ی ئهم پرایه‌یه، به‌لام دروسترینیان ئه‌ویه له‌صه‌حیحین دا باسکراوه.

دوهم: هه‌ردوو ده‌ست به‌ ئانیشکه‌کانیانه‌وه مه‌سح ئه‌کرین، به‌ پرای علی و ابن عمر و حسن البصری و مالک و ابوحنیفه... به‌ه‌لگه‌ی: فهرموده‌که‌ی پیشوی ابن عمر.

وه‌لأما دراوه‌ته‌وه، که له‌صه‌حیحیدا بهرام‌بهر فهرموده‌که‌ی عمار پاناوه‌ستیت.

باسی شه‌شهم / ئه‌بیت ده‌ست بکیشریت به‌ سه‌ر خۆله‌که‌دا، به‌ه‌لگه‌ی: فهرموده باسلینکراوه‌که.

^۱ البانی ئهم فهرموده‌یه‌ی به‌ لاواز داناوه. التیمم ضربتین: ضربةً للوجه، وضربةً لليدين إلى المرفقين). المستدرک علی الصحیحین للحاکم - کتاب الطهارة (۵۸۵)، و سنن الدارقطنی، کتاب الطهارة باب التیمم (۵۹۳).

هادهویه نه لّین: جگه له دهستکیشان به خۆله کانددا، هیچی تردروست نیه، به به لگه ی:

ا. فهرموده که ی عمار.

ب. فهرموده ی ابن عمر: التَّيْمُ ضَرَبَتَانِ:

به لّام شافعی ئه لّیت: ئه کریت ته نها دهستت بخه یته سه ر خۆله که، نه ک بکیشیت پیایدا، چونکه له ریوایه تیکی ته یمومی پیغه مبه ردا به دیواره که هاتوه، که دهستی له سه ر دیواره که داناوه.

باسی جهوتهم / ده رباره ی حوکمی فوکردن به دهسته خۆلّاویه که دا، دوو پاره یه:

یه که م: سونته ته، به به لگه ی: فهرموده ی عمار له بوخاریدا: هه ردوو دهستی خسته سه ر زهوی و، فوی پیاندا کردوو، هیئای به سه ر ده م وچاوو هه ردوو دهستیدا.¹

دوهم: سونته ت نیه.

باسی هه شتهم / له فهرموده کانددا ته یه موم کردن بو که سیکی له شپیسه که ئاوی دهست نه که ویت، ئافره تی هه یزدارو زه یسانیش که پاکبونه وه وئاویان دهستنه که وت، هه مان حوکمیان هه یه.

به لّام ابن عمرو ابن مسعود پیچه وانه ی ئه و پاره یه.

¹ وَضَرَبَ بِكَفِّهِ الْأَرْضَ، نَفَخَ فِيهِمَا، ثُمَّ مَسَحَ بِهِمَا وَجْهَهُ وَكَفِّهِ.

الحديث ١٢// عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْمُرُنِي فَأَتَرِزُ، فَيُبَاشِرُنِي وَأَنَا حَائِضٌ.

پیغه مبهری خوا فره مانی پیئه دام خووم داپوشم، ئه و جا ئه هاته لام له کاتی کدا من له سوپی مانگانه دا بووم.

گیرم موهی فره موده که // صحیح البخاری، کتاب الحيض باب مباشرة الحائض (٢٩٦) وموسليم، له گیرانه وهیه کی تریاندا؛ وَأَيُّكُمْ يَمْلِكُ إِرْبَهُ كَمَا كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَمْلِكُ إِرْبَهُ، كَى له ئیوه وهك پیغه مبهری خوا ئه توانیت خوئی راگریت.

سه ریسه کان //

باسی یه که م / پیغه مبهری خوا پیستی ئه لکاند به پیستی عائشه ی هاوسه ریسه وه، له سه رجه وه. به به لگهی: فره موده ی باسلیکراو.

فره موده که به راشکاوی له زهت وه رگریتی پیغه مبهری تانیه، ته نها لکاندن پیستی به پیستی عائشه تیایه.

باسی دوهم / له باره ی له زهت وه رگریتی له نیوان ئه ژنوو ناوکی هاوسه که له کاتی سوپی مانگانه دا بیئت، چهند رایه ک هیه:

رای یه که م / دروسته، به پای عکر مه و مجاهد و... احمد و هندیك له زانایانی شافعی،... صه نعانى ئه ئیت، ئه م رایه دروسته، به به لگهی:

ا. فره موده ی انس: ته نها جماع نه بیئت، بو تان هیه له و کاته دا له گه ل خیزانه کانتان رابویرن.^١

ب. فره موده ی مسروق: هه موو شتیك بکه ن (له گه ل هاوسه ره کانتان) جگه له جماع.^٢

^١ اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِنَّا النِّكَاحَ، أَوْ إِنَّا الْجَمَاعَ. صحیح مسلم، کتاب الحيض باب جواز غسل الحائض رأس زوجها وترجيله وطهارة سورها والاتكاء في (٤٨١).

^٢ كُلَّ شَيْءٍ إِنَّا الْفَرْجَ. شرح معاني الآثار للطحاوي، کتاب النكاح، باب العائض ما یحل لزوجها منها (٢٨٢٠).

ج. تیگه شتتمان بۆ فەرموده باسلیکراوه که.

دوهم: باش نیه (مکروهه): به پرای هەندیک لە زانایانی شافعی مەزەهەب.

سییەم: حەرامە: به پرای مالک و ابوحنیفە و زۆری زانایان، به بەلگە:

١. فەرمودهی باسلیکراو.

ب. فەرمودهی: بۆت هەیه لە سەر جەلوه. ١. ابوداود گێراویەتەوه.

ج. چونکە سەرئەکیشتیت بۆ جیماع کردن، که حەرامە لێو

کاتەدا، ئە فەرموین: کە سیک بە دەوری زهوی پارێزراودا بیت، نزیکە تی

بکەوین. ٢. بوخاری و موسلیم لە نعمان بن بشیرەوه.

باسی سییەم / ئەگەر پیاو جیماعی لە گەڵ هاوسەرە کەیدا کرد کە لە

سوپی مانگانەدا بوو، پیاو کە گوناھبار ئەبیت، بە کۆدەنگی زانایان.

دەربارە ی ئەو سزایە کە لە سەر یەتی، دوو را هەیه:

پای یەکمە / پیویستە خیریک بکات، به پرای ابن عباس والحسن البصری و

پایەکی احمد و پرای کوئی شافعی.

دەربارە ی بری خیرە کەش، چەند پایە کە هەیه:

١. حسن وسعيد بن جبیر ئەلین: وەکو جیماع کردن لە پرەمە زاندا، ئەبیت

کۆیلە یە کە ئازاد بکات.

ب. دینارێک یا نیودینار بکات بە خیر، به بەلگە: فەرموده یەک ابن عباس

ئە یگێرتەوه دەربارە ی پیاوێک ئە چیتە لای خیزانە کە ی لە سوپی مانگانەدا: دینارێک

یا نیو دینار ئە کات بە خیر. ٣. پینجە کە ئە یگێرنەوه و الحاکم بە صحیحی داناوه. بە ئەم

شافعی ئەلین: ئەگەر ئەم فەرموده یە راست بیت، نیمەش نیسی پینجە کە ی.

^١ لَكَ مَا فَوْقَ الْأَزَارِ. سنن أبي داود، كتاب الطهارة، باب في المذي (١٨٥).

^٢ مَنْ رَتَعَ حَوْلَ الْحِمَى يُوشِكُ أَنْ يُوَاقِعَهُ. صحيح البخاري، كتاب البيوع، باب الحلال بين (١٩٦٢). صحيح مسلم، كتاب المساقاة، باب أخذ الحلال وترك الشبهات (٢٠٨١).

^٣ حَدِيثُ ابْنِ عَبَّاسٍ عَنِ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الَّذِي يَأْتِي إِمْرَأَتَهُ وَهِيَ حَائِضٌ: يَتَصَدَّقُ بِدِينَارٍ أَوْ بِنِصْفِ دِينَارٍ. المستدرک علی الصحیحین، کتاب الطهارة، (٥٦٢).

دوهم: هیچی له سهه پئیویست نیه، ته نهها داوای لیخوشبون نه کات، به پرای زۆربهی زانایان، وهک خطابی وتویه تی. به به لگه ی:

ا. چونکه بناغه ی مروّ نه ستوپاکیه تی، وهیچ شتیک پئیویست نابیت له سهه ی بۆ هه ژارو که سانی تریش، به بی به لگه یه کی رون وئا شکرا، نه م به لگه یه ش لیژهدا نیه. (ابن عبدالبر).

ب. له فهرموده که ی پینشودا لاوازی هه یه (له اسنادو مه تنیدا).

الْحَدِيثُ ١٤ // مَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتِ الْمَرْأَةُ لَمْ تُصَلِّ وَلَمْ تُصُمْ؟ فَذَلِكَ مِنْ نُقْصَانِ دِينِهَا..

ئه ی نه وه نیه که ئافره ت له سوپی مانگانه دابوو، نه نوێژ نه کات، نه به پۆژوو نه بیت. نه وه یه که موکوپ ی له دینه کهیدا.

گێڕمهوه ی فهرموده که // صحيح البخاري، كتاب الحيض، باب ترك الحائض الصوم (٣٠٠). وموسليم. له گێڕانه وه یه کی موسلیمدا هاتوه: (تَمَكُّثُ الْيَالِي مَا تُصَلِّي، وَتُفْطِرُ فِي شَهْرِ رَمَضَانَ فَهَذَا نُقْصَانُ دِينِهَا)، هنده ها شهو نوێژناکات ومانگی په مه زانیش به پۆژو نابیت، نه وه یه که دینه که ی.

سه ریاسه کان //

باسی په که م / ئافره ت له سوپی مانگانه دا، واز له نوێژو پۆژوو نه هینی له و کاته داو فره زنیه له سهه ی، به به لگه ی:

ا. فهرموده باسلیکراوه که. ب. کۆدهنگی زانایان له و باره یه وه.

باسی دوهم / پئیویسته له سهه ئافره ت پۆژوی نه و کاته بگێڕیته وه، نه ک نوێژ. به به لگه ی:

معاذة لله لیت: له عائشه م پرسی: بۆچی ئافره تی هه یزدار پۆژو نه گێڕیته وه نه ک نوێژ؟ نه ویش وتی: له گه ل پینغه مبه ردا بوین

ئەو حالەتەمان توش ئەبوو، فەرمانمان پێنەکرا بە گێڕانەوێ پۆژو، بەلام
فەرمانی گێڕانەوێ نوێژمان پێنەکرا^١. الجماعة ئە یگێڕنەو.

باسی سییەم / ئافرەت لە سوپی مانگانه دا ، نابیت بجیتە مزگەوتەو، بە
پای جمهور، بە بەلگە ی:

فەرمودە ی: مزگەوت بە حال نازانم بۆ حەیزدارو لە شپیس^٢. ابوداود
گێڕاویەتەو، ابن خزیمە بە صحیحی داناو.

باسی چوارەم / ئافرەتی حەیزدار نابیت قورئان بخوینیت، بە بەلگە ی:

فەرمودە ی: حەیزدار ولە شپیس هیچ شتێک لە قورئان ناخوینن^٣.
ابوداود و ترمذی و ابن ماجه ئە یگێڕنەو.

و ئەلامی دراوێتەو: کە لە بارە ی ئەم فەرمودە یەو قسە هەیە، ناتوانریت
شتی پی حەرام بکریت.

باسی پێنجەم / ئافرەتی حەیزدار دەست لە قورئانیش نادات، بە بەلگە ی:
ئەو نوسینە ی پێغەمبەری خوا بۆ عمرو بن حزم ی نوسی: بە پاکی نەبیت دەست
لە قورئان نادریت^٤. ابن عبدالبر ئە لیت: ئەم نوسینە وەك (تواتر) ی لی ھاتو.

باسی شەشەم / فەرمودە کانه ی پێشو لە کراھە کە مترین، و ئەگەر نە شگەنە
پلە ی حەرام، ھەرچەند لە بارە ی ھەندیکیانەو قسە هەیە، ووشە کانی بە
راشکاوی حەرام بون ناگە ی نیت.

^١ سَأَلْتُ عَائِشَةَ: مَا بَالُ الْحَائِضِ تَقْضِي الصَّوْمَ، وَلِمَا تَقْضِي الصَّلَاةَ؟ قَالَتْ: كَانَ يُصِيبُنَا ذَلِكَ مَعَ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَنُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّوْمِ، وَلَنَا نُؤْمَرُ بِقَضَاءِ الصَّلَاةِ. صحيح مسلم، كتاب الحيض، باب وجوب قضاء الصوم على الحائض دون الصلاة (٥٣٤).

^٢ لَنَا أَهْلُ الْمَسْجِدِ لِحَائِضٍ وَلَنَا جَنْبٌ. صحيح ابن خزيمة، جماع أبواب ذكر الوتر وما فيه من السنن، جماع أبواب فضائل المساجد وبنائها وتعظيمها، باب الزجر عن جلوس الجنب والحائض في المسجد (١٢٥٦).

^٣ وَلَمْ تَقْرَأِ الْحَائِضُ وَلَمْ يَجُزْ شَيْئاً مِنَ الْقُرْآنِ. سنن الترمذي الجامع الصحيح، أبواب الطهارة عن رسول الله صلى الله عليه وسلم

باب ما جاء في الجنب والحائض أنهما لا يقرآن القرآن (١٢٤).

^٤ أَنْ لَا يَمَسَّ الْقُرْآنَ إِلَّا طَاهِرٌ. موطأ مالك، كتاب القرآن، باب الأمر بالوضوء لمن مس القرآن (٤٧٠).

الْحَدِيثُ ١٥ // عَنْ أُمِّ سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا: كَانَتْ النَّفْسَاءُ تَقْعُدُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعْدَ نَفَاسِهَا أَرْبَعِينَ يَوْمًا.

ئافرهتی زه یستان له سه رده می پیغه مبهردا چل پوژ دواي منالبونه که ی دانه نیشیت-نویرژی نه نه کرد-.

گنبرمودی فهرموده که // پینج که سه که جگه له نسائی، گنبرانه که ش لای ابوداوده^١. سنن ابی داود، کتاب الطهارة، باب ما جاء في وقت النفساء (٢٧٠).

سهریاسه کان

باسی یه که م / خوینی پاش منالبون تا چل پوژ حوکه که ی به رده وام نه بیت به به لگه ی: فهرموده که ی سه رده وه.

باسی دوو م / له و کاته دا ئافرهت وازله نویرژو پوژوو نه هی نیت. نه گهر له فهرموده باسلیکراوه که شدا باسنه کرابیت، له فهرموده ی تردها هاتوه.

باسی سییه م / فهرموده که ی انس نه وه نه گه یه نیت گهر پیش نه وکاته پاکیتی بینی پاک نه بیت وه، سنوریش بو خواروه که ی نیه. به پای شافعی وموچه مه دو عتره.

الْحَدِيثُ ١٦ // عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الْكُفْرِ، تَرْكُ الصَّلَاةِ..

له نیوان مروقی موسلمان و بیباوه ربونیدا وازهینانه له نویرژ.

گنبرمودی فهرموده که // کومه نه که (الجماعة) جگه بوخاری و نسائی. صحیح مسلم، کتاب ایمان، باب بیان إطلاق اسم الکفر علی من ترک الصلاة (١٤١).

مانای وشه کان // الصلاة: له زمانه وانیدا به مانای پارانه وه دیت، بویه نه م پرستشه نه وناوه ی لیئراوه، چونکه پارانه وه ی تیادیه.

^١ البانی نه م فهرموده یه به حسن صحیح ناو نه بات.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / جیاوازی پانیه لای موسلمانان دهریاره کی سیک نویر نه کات و باوه پری پیی نه بیت، مه گهر تازه موسلمان بوبیت، یا نه ونده تیکه لی موسلمانان نه بوبیت که فهرزبونی نویر پی و ترا بیت.

باسی دوم / دهریاره کی سیک له بهر ته مبه لی نویر نه کات، به لام باوه پری به فهرزبونی هیه، وهک زور خه لکی نه مریو، چهند رایهک هیه:

یه گهم؛ فاسق (گونا هبار) نه بیت، کافر (بیباوه) نابیت، نه گهر گه رایه وه نویر پی کرد، باشه، نه گهر نا نه کوثریت، وهک که سیک هاوه سه ردار زینا بکات، کوشتنه که شی به شمشیره، به پای عتره و کومه لیکی زوری سلف و خلف، به مالک و شافعییه وه.

به لگهی کافر نه بونی:

ا. نایه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ لَا يَغْفِرُ أَنْ يُشْرَكَ بِهِ، وَيَغْفِرُ مَا دُونَ ذَلِكَ لِمَنْ يَشَاءُ﴾ {النساء: ۴۸}. واته: خوی گه وره خوش نابیت نه گهر هاو به شی بو پیدا بکرت، به لام جگه له و تاوانه نه گهر ناره زوی لیبو، خوش نه بیت.

ب. فهرموده ی: که سیک نه و پینج نویر نه نجام نه دات، مافی لای خوی گه وره نیه، ناره زو بکات سزای نه دات، ناره زو بکات لی خوش نه بیت.^۱ احمد و ابوداود و نسائی و ابن ماجه.

به لگهی نه کوشتنی:

ا. نایه تی: ﴿فَإِنْ تَابُوا وَأَقَامُوا الصَّلَاةَ وَآتَوُا الزَّكَاةَ فَخَلُّوا سَبِيلَهُمْ﴾ {التوبة: ۵}. واته: نه گهر بیباوه پان توبه یان کردو نویر یان نه نجامداو زه کاتیان دهر کرد، وازیان لیبه یتن..

^۱ وَمَنْ لَمْ يَأْتِ بِهِنَّ- أَيِ الصَّلَاةِ الْخَمْسِ- فَلَيْسَ لَهُ عِنْدَ اللَّهِ عَهْدٌ، إِنْ شَاءَ عَلَيْهِ، وَإِنْ شَاءَ غُفِرَ لَهُ. سنن ابن ماجه، کتاب إقامة الصلاة، باب ما جاء في فرض الصلوات الخمس والمحافظة عليها (۱۳۹۷).

ب. فرموده‌ی: فرمانم پیکراوه شه پر له گهل خه لکدا بکهم، تا کو نه لئن لا إلهَ إِلَّا الله، وه نویره کانیان نه کهن، وزه کاتی مال دهر نه کهن، نه گهر نه وه ی کرد خوین و مالیان له من حه رامه، به حقه قی خو ی نه بیت. ^۱ بوخاری و موسلیم نه یگیرنه وه.

فرموده باسلیکراوه کهش وا لیک نه دهنه وه:

ا. به وازهینانی له نویره شایه نی سزای بیباوه رانه، که کوشتنه.

ب. کوشتن بو که سیکه نویره نه کردن به حه لال بزانیّت.

ج. کرداره که ی به ره و بیباوه ری نه بات.

د. کرداره که ی کرداری بیباوه رانه.

دوهم: بیباوه پر نه بیت، به پای کومه لیک زور له زانایانی پیشین، علی و احمد بن حنبل و... به به لگه ی:

فرموده باسلیکراوه کان.

سینیم: بیباوه نایبیت و ناشکوژریت، به لکو ته مبی نه کریت و نه میلریت وه له زینداندان تا نویره نه کات، به پای ابو حنیفه و کومه لیک له نه هلی کوفه..

به لگه یان بو بیباوه پر نه بونی: هه مان به لگه ی پای یه که مه.

به لگه ی نه کوشتنیشی فرموده ی: لَا يَجِلُّ دَمُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ إِلَّا يَأْخُذَ ثَلَاثٌ: ... له فرموده دا نویره نه کردن باس نه کراوه وه کو پاساوی کوشتن.

باسی سینیم / نایا به نه کردنی یه نویره نه کوژریت، یان نا؟ چند رایه که هه یه:

جمهور پنی وایه به نه کردنی یه نویره نه کوژریت، فرموده کانیش و نه گه یه نیت، به ستنه وه فرموده کانیش به چند نویره نه کوه، به لگه ی له سهریه.

احمد بن حنبل نه لیت: نه گهر بانگ کرا بو نویره نه کردن و نه یکرد، وتی نایکه م، کاتی نویره نه کهش به سهرچوو، پیویسته بکوژریت.

^۱ أَمَرْتُ أَنْ أَقَاتِلَ النَّاسَ حَتَّى يَقُولُوا لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ، وَيَقِيمُوا الصَّلَاةَ وَيُؤْتُوا الزَّكَاةَ، فَإِذَا فَعَلُوا ذَلِكَ، عَصَمُوا مِنِّي دِمَائِهِمْ وَأَمْوَالَهُمْ، إِنَّا بِحَقِّهَا. صحيح البخاري كتاب الإيمان، باب، فإن تابوا وأقاموا الصلاة وآتوا الزكاة فخلوا سبيلهم (۲۵).

وازهینان لهه‌ر شتیکیش که دروستی نویژه که بهو به‌ستراوه، وه که ده‌ست‌نویژگرتن و خوش‌و‌ردن و پوکردنه قیبله و داپوشینی عه‌ورته و هه‌رشتیک پوکن بیته یا مه‌رج، هه‌مان حوکمی نه‌کردنی نویژی هه‌یه (بوکوشتنی).

الْحَدِيثُ ١٧ // عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: وَقْتُ الظَّهْرِ إِذَا زَالَتِ الشَّمْسُ، وَكَانَ ظِلُّ الرَّجُلِ كَطُولِهِ مَا لَمْ يَخْضِرَ الْعَصِرُ. وَوَقْتُ الْعَصْرِ مَا لَمْ تَحْضُرِ الشَّمْسُ. وَوَقْتُ صَلَاةِ الْغُرُوبِ مَا لَمْ يَغِبِ الشَّمْسُ، وَوَقْتُ صَلَاةِ الْعِشَاءِ إِلَى نِصْفِ اللَّيْلِ الْأَوْسَطِ، وَوَقْتُ صَلَاةِ الصُّبْحِ مِنْ طُلُوعِ الْفَجْرِ. فَإِذَا طَلَعَتِ الشَّمْسُ فَأَمْسِكَ عَنِ الصَّلَاةِ، فَإِنَّهَا تَطْلُعُ بَيْنَ قَرْنَيْ الشَّيْطَانِ...

کاتی نویژی نیوه‌رو لادانی خۆره له‌نیوهی ئاسمان تا سیبه‌ری مروه وه که درێژی خوی لیدیته و پێش نویژی عه‌سر. نویژی عه‌س‌ریش تا پێش زه‌ردبونی خۆره. کاتی نویژی ئیواره‌ش تا ئه‌و کاته‌یه سو‌رای له‌ئاسماندا وون نه‌بو‌یته. نویژی خه‌وتنانیش تا ناوه‌راستی نیوهی شه‌وه، وه نویژی به‌یانیش له‌ده‌رکه‌وتنی به‌ره‌به‌یانه‌وه‌یه. نه‌گه‌ر خۆره‌له‌هات نویژه مه‌که چونکه له‌نیوان دووشاخ‌ی شه‌یتانه‌وه هه‌ل‌دیت.

گێڕه‌وه‌ی فه‌رموده‌که‌ // صحیح مسلم ، کتاب المساجد ومواضع الصلاة ، باب أوقات الصلوات الخمس (٩٩٨).

مانای وشه‌کان // المواقیت: ئه‌و کاته‌ی خوای گه‌وره دایناوه بو ئه‌نجامدانی خواپه‌رستی. زَالَتِ الشَّمْسُ؛ به‌لای خۆرئاوا بوندا لا‌یدا. وَكَانَ ظِلُّ الرَّجُلِ كَطُولِهِ؛ کاتی نویژی نیوه‌رو به‌رده‌وامه تا سیبه‌ری هه‌موو شتی که وه خوی لیدیته. نِصْفُ اللَّيْلِ الْأَوْسَطِ؛ نیوهی یه‌که‌می شه‌وه. وَقْتُ صَلَاةِ الصُّبْحِ؛ سه‌ره‌تای نویژی به‌یانی.

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم/ فەرمودەكە باسی دیاریکردنی سەرەتاو كۆتایی پینچ نوێژە فەرزەكە ئەكات، نوێژیش كاتیکی تایبەتی هەیە و پینش ئەوكاتە دروست نیە ئەنجام بدریت، بە كۆدەنگی زانایان:

سەرەتای كاتی نیوهرۆو لادانی خۆره لـ ناوهراسـتی ناسمان، كۆتاییەكەشی، سیبەری هەرشـتێك بەئەندازەى خۆى لـبـیـت. بەنـمـونـەش باسی پیاو كراوە.

كۆتایی نوێژی نیوهرۆش سەرەتای عەسرە، بەلام ئایا بە بونی سیبەری هەرشـتێك بەئەندازەى خۆى، كاتی نیوهرۆو تەواو ئەبـیـت، یان نا؟ چەند راپەك هەیە:

رای یەكەم/ كاتی نوێژی عەسرە، بەلام نوێژی نیوهرۆش هەرامو، ئەنجامدانی چوار پـكـات نوێژ، كە ئەگونجـیت نوێژی نیوهرۆ یا عەسـرى تـیا بـكـرـیت (كاتی هەردوو نوێژەكەى)، بەپرای هادی و مالك و كۆمەلێك لەزانایان، بە بەنگەى وتەى نەوهرۆى لەشرح مسلم دا، فەرمودەى پیغەمبەر صـلـى اللـه عـلـیـه و سـلـم : لـه پـۆـژى درەمدا كاتێك نوێژی نیوهرۆى پـیـكـردم، كە سیبەری شتەكان وەك خۆیان لـیـهـات، لـه پـۆـژى یەكەمیشدا كاتێك نوێژی عەسـرى پـیـكـردم كە سیبەری شتەكان بە ئەندازەى خۆیان بون.^١

نەوهرۆى ئەلـیـت: وادیارە ئەوكاتە نیوهرۆو عەسر بەشدارن تیایدا.

دوهم: كاتێك نیە نیوهرۆو عەسر تیایدا بەشداربن، بەلكو هەركاتێك سیبەری شتەكان وەك خۆیان بون جگە لە سیبەری لاچونى خۆر لەنیوهرۆ ناسمان، نوێژی عەسر دەست پـى ئەكات. كە نوێژی عەسـرى دەستپـیـكـرد، نوێژی نیوهرۆ نامـیـنـیت، بەپرای شافعی و زۆربەى زانایان،

^١ فَصَلَى بِي الظُّهْرِ فِي الْيَوْمِ الثَّانِي حِينَ صَارَ ظِلُّ كُلِّ شَيْءٍ مِثْلَهُ، وَصَلَى الْعَصْرَ فِي الْيَوْمِ الْأَوَّلِ حِينَ صَارَ ظِلُّ كُلِّ شَيْءٍ مِثْلَهُ. مسند أحمد بن حنبل - ومن مسند بني هاشم، مسند عبد الله بن العباس بن عبد المطلب (٢٩٦٢).

بە بەلگەى فەرمودەى: وَكَانَ ظِلُّ الرَّجُلِ كَطُولِهِ مَا لَمْ يَخْضُرِ الْعَصْرُ. كە لە فەرمودە باسلىكراوە كە دا ھەيە.

نەوھەى ئەلەيت: وەلامى ئەمانە بۆ فەرمودەى سەرھەو، ئەوھە كە: سەبەرى شتەكان وەك خۆيان لىھات پىغەمبەر لە نوێژى نىوھەپۆ تەواو بوو، لە يەكەم پۆژدا ھەر لەركاتەدا (تەواو كردنى نوێژى نىوھەپۆ) نوێژى عەسرى كرد، كەواتە كاتى ھاوبەشيان نىە. ئەم لىكدانەوھش باشە بۆ كۆكردنەوھى فەرمودەكان لەگەل يەكتەر، چونكە ئەگەر كاتى ھاوبەش ھەبەت لەنيوانياندا، كاتى كۆتايى نىوھەپۆ ناديار ئەبەت، چونكە ئەگەر ئەو كاتەدەستت بە نوێژى نىوھەپۆ كرد كە سەبەرى ھەر شتەك وەك خۆى لىدەت، نازانەت كەى تەواو دەبەت، لەو كاتەشدا سنورى كاتى نوێژەكان ديار نابەت. بەلام ئەگەر ئەو لىكدانەوھەى بۆ بكەين، بە كۆدەنگى زانايان ئەزانين كۆتايى كاتەكەى كامەيە، بەو شىوھەش فەرمودەكان پەك ئەوھستەت.

الْحَدِيثُ ١٨ // عَنْ ابْنِ مَسْفُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ الصَّلَاةُ فِي أَوَّلِ وَقْتِهَا..

باشترینی کرداره کان نویتز کردنه له سهره تای کاته که یدا.

گیرموده می فهرموده که // ترمذی و حاکم. المستدرک علی الصحیحین للحاکم، کتاب الصلاة، باب فی مواقیت الصلاة (٦٢٨). وه به صحیحی دانه نین^١ له بوخاریدا هاتوه: سَأَلْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَيُّ الْعَمَلِ أَحَبُّ إِلَيَّ اللَّهُ؟ قَالَ: الصَّلَاةُ لَوَقْتِهَا.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / فهرموده که مانای باشیتی نویتز له سهره تای کاته که یه وه له مه موو ئیشیکی تر نه گه یه نیت. وه که له (ال) التعریف دا مانا که ی دهر نه که ویت.

باسی دوم / ئەم فهرموده یه له گه ل^٢ فهرموده ی: باشترین کردار، باوه ربونه به خودا. دژ نه وه ستیت. به نام بهم شیوه یه کوکراونه ته وه:

مه به ست له کرداره کان له فهرموده ی ابن مسعود دا: جگه له باوه پره، چونکه پرسیری باشترین کرداری مرقی باوه پرداری لیکردوه، که واته مه به ستی جگه له باوه پره.

إِبْنُ دَقِيقِ الْعِيدِ نَهَيْتُ: کرداره کان لیره دا - لهم فهرموده یه دا - کرداره جه سته یه کانه، کرداره کانی ناو دل ناگریته وه، که واته دژی فهرموده ی: أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ الْإِيمَانُ بِاللَّهِ عَزَّوَجَلَّ. ناوه ستیت.

باسی سییه م / ئەم فهرموده یه دژ نه وه ستیت له گه ل^٣ چهند فهرموده یه کی تردا که باسی باشیتی چهند کرداریکی چاکه نه که ن، وه نامیش بو ئەم دژ وه ستانه:

^١ البانیش به صحیحی داناوه.

^٢ أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ إِيْمَانٌ بِاللَّهِ. صحیح البخاری، کتاب العتق، باب، أي الرقاب أفضل (٢٤٠٢).

١. پیغه مبهری خوا بو هرکه سیئگ گونجاوترینی وه لئامی داوه تهوه، که سودی بۆکه سه که زیاترییت: باشترین کردار بۆ که سی ئازا جهاد کردنه، چونکه باشتره بۆی له خو خه ریککردن به خواپه رستیه وه، باشترین کرداریش بۆ دهوله مند خیرکردنه، و بهو شیوهیه...

٢. وشه ی (مِنْ) له پرسته که دا لابراره، مانا که شی وایه: له باشترین ئیشه کان....

٣. مه به ست له وشه ی (أَفْضَلُ) باشترین نیه، به لکو ته نها به مانای باشه دیت.

٤. هه موو ده که کان کوکن له وه ی نویژ له خیرکردن باشتره، به لئام له کاتی ده ستگرویی کردنی هه ژاراندا، خیرکردن باشتره.

باسی چوارهم / باشیتی نویژ له سه ره تایی کاته که یه وه دژ ئه وه ستیت له گه ل فهرموده ی نویژی خه وتنان، که ئه لیت: نه گه ر له سه ر ئوممه تم ناره حه ت نه بوایه دوام نه خست، واته بۆ نیوه ی شه و یا نزکی نیوه شه^١.

هه روه ها دژ به فهرموده ی کردنی نویژی به یانی له کاتی پۆشنیدا، وه کردنی نیوه پۆ له کاتی فینکیدا.

وه لئامیش بۆ ئه م دژ وه ستانی فهرمودانه به رامبه ر یه کتر، ئه وه یه: ئه م فهرمودانه گشتگیری فهرموده کانی سه ره تایی کات تایبه ت نه که ن، له نیوان ده قی گشتگیر و ده قی تایبه تدا دژ نیه.

باسی پینجه م / نه و رایه ی پینیوایه فهرموده ی: (أَوَّلُ وَقْتِهَا) له ناو هاوه له کانی شعبه دا، ته نها علی بن حفص ئه یگیرنه وه، ئه وانه ی تر، به بی باسکردنی (أَوَّلُ) ته نها (عَلَى وَقْتِهَا) ئه یگیرنه وه.

^١ لَوْنَا أَنْ أَشَقُّ عَلَى أُمَّتِي لِأَخْرَجْتُهَا. صحيح ابن حبان، كتاب الصلاة، باب مواقيت الصلاة، ذكر الوقت الذي كان يستحب المصطفى صلى الله عليه وسلم تأخير، (١٥٥٢).

وہ نام بؤ ئەم پرایەش ئەوہیە، کە: ئەگەر بەتەنہاش بیگی پرتەوہ زەرەری نیە، چونکە لەپراویە راستگۆکانی صەحیحی مسلمە، ترمذی و حاکم و ابن خزیمەش ئەم پراویەتەیان بە صحیح داناوہ.

لە لایەنی ماناشەوہ، (عَلَى وَقْتِهَا) مانای سەرەتای کاتیش لەخۆ ئەگریت، چونکە (عَلَى) واتە ھەموو کاتەکە.

پراویەتی (لِوَقْتِهَا) ش ھەمان مانا ئەگە یەنیت: چونکە مەبەستی پیشوازیکردنی کاتەکیەتی، دیارە پیش ھاتنی کاتەکی نوێژ دروست نیە، کە واتە دەرکەوت، مەبەستی پیشوازیکردنی زۆربەیی کاتەکیەتی، ئەویش بەوہ ئەبیت کە لە سەرەتای کاتەوہ بێت.

خوای گەورەش ئەفرمویت: ﴿إِنَّهُمْ كَانُوا يُسَارِعُونَ فِي الْخَيْرَاتِ﴾ {الأنبياء: ۹۰}. واتە: ئێش بەریکیان ئەکرد لە ئەنجامدانی چاکەکاندا، پیغەمبەریش بەردەوام لە سەرەتای کاتەکانیەوہ نوێژی ئەکرد، جگە لە نوێژی خەوتنان و نیوہ پۆ لە کاتە دیاریکراوانەدا، دیاریشە ئەویش باشترین کار ئەکات.

عەلی رضی اللہ عنہ ئەلێت: سێ شت ھەیە دواخەرین یەکیکیان نوێژە ئەگەر کاتەکی ھات.^۱ ابوداود گێراویەتەوہ.

مەبەستیش لێی باشترینە، ئەگینا دواخستنی لە سەرەتای کاتەکیەوہ دروستە.

^۱ ثَلَاثٌ لَا تُؤَخَّرُ. ثُمَّ ذَكَرَ مِنْهَا: الصَّلَاةُ إِذَا حَضَرَ وَقْتُهَا.

الحديث ١٩ // مَنْ عَثْمَانُ بْنُ أَبِي الْعَاصِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: يَارَسُولَ اللَّهِ اجْعَلْنِي إِمَامَ قَوْمِي، فَقَالَ: أَنْتَ إِمَامُهُمْ، وَأَقْتَدِ بِأَضْعَفِهِمْ، وَأَتَّخِذْ مُؤَدَّنَا نَا يَأْخُذُ عَلَى أَذَانِهِ أَجْرًا..

ووتی: ئەو پێغه مبه‌ری خوا بمکه به پێشه‌وا‌ی کۆمه‌له‌که‌م. پێغه مبه‌ریش فه‌رموی: تو پێشه‌وا‌ی ئەوانیت، به‌پێی لاوا‌زترینیان هه‌نگاو بنی، بانگه‌درێکی‌ش بو‌ خۆت دا‌بنی که پاره له‌بری بانگدان وه‌رنه‌گریت.

گێڕه‌رموه‌ی فه‌رموده‌که‌ // پینج که‌سه‌که‌، ترمذی به‌حسن ی داناهه‌، سنن ابی داود، کتاب الصلاة، باب اخذ الأجر علی التأذین (٤٥٢)، وحا‌کمی‌ش به‌صحیح^١.

مانای وشه‌کان // وَأَقْتَدِ بِأَضْعَفِهِمْ: لاوا‌زترینیان به‌هۆی نه‌خۆشی و بێ‌تا‌قه‌تی‌هه‌ بکه‌ره‌ پێش چا‌وی خۆت وپی به‌پێی ئەوان نوێژیکه‌ (له‌کورتکردنه‌وه‌دا).

سه‌ریاسه‌کان //

باسی یه‌که‌م / داواکردنی پێشه‌وا‌یه‌تی له‌ بوا‌ری چاکخوا‌زیدا دروسته‌، به‌به‌لگه‌ی:

١. فه‌رموده‌ با‌سـلیکراوه‌که‌ ب. له‌پا‌رانه‌وه‌کانی عبا‌دالرحمان دا هاته‌وه‌ ﴿وَجَعَلْنَا لِلْمُتَّقِينَ إِمَامًا﴾ {الفرقان: ٧٤}. بمانکه‌ به‌ پێشه‌وا‌ی پا‌ریزکاران.

ب. داواکردنی پێشه‌وا‌یه‌تی بو‌کا‌ری خێر، نا‌چێته‌ بوا‌ری داواکردنی لێ‌پرسرا‌وی‌تی مکروه‌، چونکه‌ ئەمیان بو‌ لێ‌پرسرا‌وی‌تی دنیا‌ییه‌، که‌که‌سی‌ک دا‌وا‌ی بکات یا‌رمه‌تی نا‌دریت وشایه‌نی ئەوه‌ نیه‌ بیدریت.

باسی دوهم / داواکردنی پێشه‌وا‌یه‌تی له‌چاکه‌دا، نا‌چێته‌ بوا‌ری ئەو داواکردنه‌ی که‌ بێ‌زراوه‌، چونکه‌ ئەوه‌ی دوه‌میان بو‌ داواکردنی

^١ البانی به‌ صحیحی داناهه‌.

لیپرسسراویتی دنیاویه، هرکه سیش داوای بکات، یارمه تی نادریت و، شایه نی نه ووش نیه بیدریتی.

باسی سییه م / پیویسته له سر پینشنوژ، چاودی ری بارودوخی که سانی دواي خوی بکات و به پینی لاوا ترینیان نویژه که بکات، له بر خاتری نهو سوکی بکات.

باسی چوارم / پینش نویژ بانگوژنیک دیاری نهکات تاكو خهك بۆ نویژ کوزیکاتهوه.

باسی پینجه م / فرموده که به لگه ی نهو یه که: نهو که سه ی نه کریته بانگوژن، پاره (کری) له سر بانگدانه که ی وهرناگرت.

باسی شه شه م / فرموده که به لگه ی نهو یه: که سینک کریی بانگدان وهر بگرت، نابیت بگریته بانگوژن.

باسی هه وه م / له باره ی په وایه تی وهرگرتنی کریی بانگدان، چند پایه که هیه:

رای یه که م / دروسته کری له سر بانگدان وهر بگریته، به لام باش نیه، به پای زانایانی شافعی مه زه ب.

دوهم: نه گهر له شوینیکی تایبه تدا بانگیدا دروسته پاره وهر بگرت، نه ووش بۆ بانگه که نیه به لکو بۆ مانه ویه تی له شوینه که، وه ک کریی که سینک ئیشک بگریته.

سییه م: کری وهرگرتنی حرامه، به پای حه نه فیه و هادیوه و قاسمیه، به به لگه ی فرموده ی باسلیکراو.

سه نغانی له باره ی نه م فرموده یه وه نه لیت: شاراو نه که نابیته به لگه ی حرامبون.

چوارم: وهرگرتنی کری ئاساییه بۆی، به پای مالک.

إبن العربی نه لیت: پای دروست نهو یه که: دروسته کری وهرگرتن له سر بانگدان و پینشنوژی کردن و دانوه ریکردن وه موو کاروباره دینی هکان، چونکه خلیفه ی موسلمانان خویشی کری له سر نهوانه وهر نه گرت.

بۆه ره که کیک له م کارانه جیگره وه ی خلیفه بۆی دروسته وه ی بگریته وه ک خلیفه خوی.

الْحَدِيثُ ٢٠ // عَنْ عَامِرِ بْنِ رَبِيعَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كُنَّا مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي نَيْلَةٍ مَظْلَمَةٍ، فَأَشْكَلَتْ عَلَيْنَا الْقِبْلَةَ فَصَلَّيْنَا، فَلَمَّا طَلَعَتِ الشَّمْسُ، إِذَا نَحْنُ صَلَّيْنَا إِلَى غَيْرِ الْقِبْلَةِ، فَتَزَلَّتْ «فَأَيْنَمَا تَوَلَّوْا فَهُوَ وَجْهُ اللَّهِ» {البقرة: ١١٥}.

عامر کوپی ره بیعه نه لیت: له شه ویکی تاریکدا له گه ل پیغه مبهردا بوین، قیبله مان لی گوزاو نویژمان کرد، که خور هه لهات، زانیمان به پیچهوانه ی قیبله نویژمان کردوه، ئینجا هم نایه ته هاته خواره وه: ...واته: له نویژدا پرو له کوی بکه ن خوای گه وره لهوینیه-لیتان وه نه گری-.

گیرموموی فهرموده که // سنن ابن ماجه، کتاب إقامة الصلاة والسنة فيها،

باب من يصلي إلى غير القبلة وهو لا يعلم (١٠٢٣).

سه ریسه کان //

باسی یه که م / وشه ی (فصلینا) دیاره بی ته ماشا کردنی نیشانه و به لگه کان.

فهرموده که به لگه یه له سه ره نه وه ی: که سیك به ره و پوی قیبله نویژی نه کرد، له به رتاریکی یا هه ور بوو، نویژه که ی ته واوه، نه گهر سه یری نیشانه و به لگه کانی کرد یان نا، دوا ی نه وه بو دهر که وت هه لیه یا نا، به به لگه ی:

طبرانی له معاذ بن جبل نه گیریت ته وه: له پوژیکدا که هه ور بوو له سه فهدا بوین له گه ل پیغه مبهردا به ره و پوی قیبله نویژمان نه کرد، کاتیک نویژه که ی ته واو کرد خور دهر که وت، وتمان: نه ی پیغه مبهری خوا به ره و قیبله نویژمان نه کرد، فهرموی: نویژه که تان به رزبو ته وه بو لای خوا (وه رگراوه).

له سه نه ده که دا (أبو عیلة) هه یه، ابن حبان به که سیکی متمانه پینکراوی دانا وه.

باسی دوم / دهر باره ی حوکمی نویژیک به و شیوه یه نه نجم بدریت، زانایان چه ند رایه کیان هه یه:

نویژہ کہ دروستہ، مہگر کہ سیٹک بی گہران بہ دواۓ قبیلہ نویژہ کہ بکات و دنیاش بیئت لہ بہ ہلہ چونیدا، نہ مہش پای شہ عبی و حنفیہ و کوفیہ کانہ.

بؤ دوبارہ کردنہ وہی نویژہ کہش لہ سہر نہ و کہ سہ، چہند پایہ ک ہیہ:
پای یہ گہم/ پیویستہ نویژہ کہ دوبارہ بکاتہ وہ، لہ کتینی البخرذا ئہ لیت:
 کؤدہنگی زانایانی لہ سہرہ.

صہنعانی ئہ لیت: نہ گہر کؤدہنگی لہ سہربیت، گشتگیری فرمودہ کہ تایبہت نہ کات.

شافعی ئہ لیت: پیویستہ دوبارہ کاتہ وہ، کاتی نویژہ کہ مابیت، یا لہ دواۓ کاتہ کہ، چونکہ پوکردنہ قبیلہ واجبہ، فرمودہ باسلیکراوہ کہش لاوازہ (نیشی پیناکرت).

دوہم: نہ گہر بہ دواۓ قبیلہ گہراو دواۓ ئہ وہی کاتی نویژہ کہ بہ سہر چوو، زانی ہلہ یہ، دوبارہ کردنہ وہی لہ سہرنیہ. بہ لام نہ گہر دنیابوو کہ ہلہ یہ و کاتیش مابوو، پیویستہ بیکاتہ وہ، چونکہ بہ مانہ وہی کاتہ کہ نویژہ کہی ہلہ سہر فرزہ.

خؤ نہ گہر دنیانہ بو (کہ پوی کردؤتہ قبیلہ) لہ وانہ شہ جاریکی تریش ہلہ بکات، بؤیہ واجب نیہ دوبارہی بکاتہ وہ.

مہرجی بہ دواۓ گہرانی قبیلہ دانراوہ لیژہ دا، چونکہ واجبہ دنیانہ بیئت لہ پوکردنہ قبیلہ، نہ گہر نہ توانرا دنیانہ بیئت لی، بہ پیی توانا ہول نہ دات بہ دواۓ بگہر، نہ گہر کہ متہرخہ می کرد ئہ وہ گوناہبارہ، مہگر دنیانہ بیئت لہ وہی پوی لہ قبیلہ یہ.

صہنعانی ئہ لیت: پای دروست ئیش کردنہ بہ فرمودہ باسلیکراوہ کہ، لہ بہرئہ وہی فرمودہ کہی موعاذیش پالپشتی نہ کات، بہ لکو خوی بہ تہ نہاش نہ بیئتہ بہ لگہ، زورجاریش کؤدہنگی زانایان باسکراوہ راست دہرچوہ.

الْحَدِيثُ ٢١ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَهْتَلُوا الْأَسْوَدَيْنِ فِي الصَّلَاةِ الْحَيَّةِ وَالْعَقْرَبِ. ثُمَّ دَوَانَهُ لَهَكَاتِي نُوَيْزَه كَانْدَا بَكُوژَن: مارو دوپشك.

گنرمودهی فرموده که // چوار که سه که، ابن حبانیش به صحیحی داناوه. صحیح ابن حبان، باب الإمامة والجماعة، باب الحدث في الصلاة، ذكر الأمر بقتل الحيات والعقارب للمصلي في صلاته (٢٣٨٣) ١
مانای وشه کان // الأسودان: به مارو دوپشك نه وتریت، هر په نگیک بن.
سهریاسه کان //

باسی یه که م / له باره ی کوشتنی مارو دوپشك له کاتی نویرکردندا ، دوو راهه یه:
رای یه که م / کوشتنیان فرزه، به به لگه ی: فرموده ی باسلیکراو، بناغش له فرمان پیگردندا بق فرزبونه.
دووم: سوننه ته.

باسی دووم / له باره ی نهو نویرزه ی کردارنکی وای تیا نه کرنت که بی نهوه نابیت (وه ک کوشتنی مارو دوپشك)، دوو را هه یه:
یه که م: نهو کرداره کهم بیت یازور، نویرزه که به تال ناکاته وه، به پای هندیك له زانایان، به به لگه ی: فرموده ی باسلیکراو.
دووم: نهو کرداره نویرزه که ی پی به تال نه بیت وه، به پای هاده ویه.

فرموده که ش لیک نه دهنه وه، که له نویرزه که ی دهرنه چیت، وه که هه موو نهو کرداران ه ی بو پیویستی نه یکات له کاتی نویرژدا، وه که پزگارکردنی که سینکی خنکاو... بهو کرداره ش له نویرزه که دهرنه چیت.
جگه له دوپرایه، پای تریش هه یه که به درنژی له باسه که نه دوین و به لگه شیان نیه.

^١ البانی به صحیحی داناوه.

الحديث ٢٢// عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: إِذَا قُدِّمَ الْعِشَاءُ، فَأَبْدَءُوا بِهِ قَبْلَ أَنْ تَصَلُّوا الْمُقْرَبَ.

كاتیک نانی ئیواره دانرا، پێش ئەوەی نوێژ بکەن نەهە بۆن.

گێڕمەرمەوی فەرمودەکە // صحیح البخاری، کتاب الأذان، أبواب صلاة الجماعة والإمامة، باب إذا حضر الطعام وأقيمت الصلاة (٦٥٢). صحیح مسلم، کتاب المساجد ومواضع الصلاة، باب كراهة الصلاة بحضرة الطعام الذي يريد أكله في الحال وكراهة (٨٩٨).

مانای وشەکان // العشاء: خواردنی ئیواره. به: به خواردنی.

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم / لەبارەی پێشخستنی خواردنی نانی ئیواره کە دانرا بە سەر نوێژی ئیواره دا، چەند رایەك هەیە:

یەكەم: سوننەتە، بەپرای جمهور. فەرمانی (فأبدءوا)ش بۆ سوننەت دانەنین.

دووەم: فەرزە، خو ئەگەر نوێژەكە لە وکاتەدا پێش خرا ئەوە نوێژەكە پوچ ئەبێتەو، بەپرای ظاهریة، بەلگەشیان: پوکهشی فەرمودە باسلیکراوەکە.

باسی دوهم / فەرمودەكە دیارە لەپێش خستنی نان خواردنی ئیواره دا لەهەموو حالەتیکدا: برسی بێت یا نا، ترسی تیکچونی خواردنەكە ی هەبێت یا نا، خواردنەكە سوک بێت یا نا.

باسی سێیەم / لەبارەی هۆی پێش خستنی خواردنەكەو، وتیانە: سەرقالبونی مێشكە بە نامادەبونی خواردنەكە، کە ئەبێتە هۆکاری وازهینان لە خشوع لە نوێژەكەدا. ئەم هۆکارەش هیچ بەلگەی لەسەر نیە، تەنها لەوتە ی هەندێك لەهاوێلانەو وەرگیراوە:

١. ابن ابی شیبە لە ابوهریره وابن عباس ئەیگێرتەووە کە: ئەوان خواردنیان ئەخوارد، لەناو تەنورەكەدا خواردنی برژاو هەبوو، کاتیک

بانگدهر ویستی بانگ بدات، ابن عباس وتی: په له مه که، با که هستاین
خه یالمان لای نه بیت. له ریوایه ټیکدا: با له نویژه که دا نه یه ته
خه یالمان، به رچاومان.^۱

ب. هه روه ها له حسن بن علی نه گپړن ته وه که فهرمویه تی: خواردن پیش
نویژکردن، د هرونی اللوامة لا نه بات.^۲

ج. له ئیین عومه روه نه گپړد ریت ته وه: نه گهر خواردنی ئیواره ناماده بوايه
و گوئی له قورئان خویندنی پیش نویژه که بوايه، تا نانی نه خواردايه
هه لنه نه ستا بو نویژه که.^۳

باسی چواره م / هه رشتیکیش جگه له خواردن، هه مان حوکمی هیه، نه گهر
میشکی پی سهرقال بیت، بویه پیویسته به وه ده ستپیکریت، پاشان
نویژه که بکړیت.

باسی پینجه م / نه گهر کاته که ته سک بو، خوارنه که پیش بخرایه نویژه که
به سهر نه چوو، دووړا له باره یه وه هیه:

یه که م: خواردنه که پیش نه خړیت، نه گهر کاتی نویژه که ش
به سهر بچیت، تا کو پاریزگاری له خشوع له نویژدا بکړیت. نه مه ش پای
نه وانه یه خشوع به فهرز دانه نین.

^۱ أَنَّهُمَا كَانَا يَأْكُلَانِ طَعَامًا، وَفِي التَّنْوِيرِ شَوَاءٌ، فَأَرَادَ الْمُؤَدَّنُ أَنْ يُقِيمَ الصَّلَاةَ، فَقَالَ لَهُ ابْنُ عَبَّاسٍ: لَنَا
تَعْجَلْ، لَنَا نَقُومُ وَفِي أَنْفُسِنَا مِنْهُ شَيْءٌ. وَفِي رَاوِيَةٍ: لِنَلَّا يُعْرِضُ لَنَا فِي صَلَاتِنَا. مسند ابن الجعد،
شريك عن عثمان بن أبي زرعَة (١٧٤٤).

^۲ الْعِشَاءُ قَبْلَ الصَّلَاةِ يَذْهَبُ النَّفْسَ اللَّوَامَةَ. مصنف ابن أبي شيبة - كتاب صلاة التطوع
والإمامة وأبواب متفرقة، الصلاة والعشاء يحضران بايهما يبدأ (٢٨٠٩).

^۳ أَنَّهُ كَانَ إِذَا حَضَرَ عَشَاؤُهُ، وَسَمِعَ قِرَاءَةَ الْإِمَامِ فِي الصَّلَاةِ، لَمْ يَقُمْ حَتَّى يَفْرُغَ مِنْ طَعَامِهِ. مصنف
عبد الرزاق الصنعاني، كتاب الصلاة

باب إذا قرب العشاء ونودي بالصلاة (٢١١٧).

دوهم: له بهر پاریزگاری کردنی کاته، نویژده که پیش نه خیریت، به پای جمهوری زانایان.

باسی شه شه م/ فرموده که به لگه یه: که ناماده بونی خواردن پاساویکه بو نه چونی نویژی به کومهل، لای نهوانه ی به واجبی دائه نین و نهوانه ش به سوننه تی دائه نین.

باسی هه وت م/ وتراوه، فرموده ی: قَابِدُوا بِه، به لگه ی نهویه که زیاده پویی له خواردنه که دا ناکات، نه گهر کاتی نویژده که بو.

باسی هه شته م/ فرموده ی: قَبْلَ أَنْ تُصَلُّوا الْمَغْرِبَ، به ره های باسی نویژکراوه و (به هیچ نویژیک نه به ستراره ته وه).

فرموده که به لفظی: إِذَا وَضِعَ الْعِشَاءُ وَأَحَدُكُمْ صَائِمٌ، یش هاتوه، به لام پیی نابه ستریت ته وه: چونکه له بنه ماکاندا هاتوه: باسکردنی ده قیگی تایبه تی گونجاو، نابه ستریت ته وه تایبه تیش ناکریت.

الْحَدِيثُ ٢٢ // عَنْ هَانِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: لَأَصَلَاةٍ بِحَضْرَةِ الطَّعَامِ وَلَا وَهُوَ يُدَافِعُهُ الْأَخْبَثَانِ.

نویژکردن له کاتی ناماده بونی خواردن وته نگاویدا دروست نیه.

گنبره رموه ی فرموده که // صحیح مسلم - کتاب المساجد ومواضع

الصلاة، باب كراهة الصلاة بحضرة الطعام الذي يريد أكله في الحال وكراهة (٩٠١).

مانای وشه کان // الأخبثان: میزو پیسای. وَا؛ نویژ دروست نیه. وَهُوَ: نویژ که ره که

سه ریسه کان //

باسی یه که م/ لَأَصَلَاةٍ بِحَضْرَةِ طَعَامٍ: نویژ له شوینیکدا ناکریت خواردنی لی بیئت، نویژی سوننه تی بیئت یا فهرن، که سه که برسی بیئت یان نا.

باسی دووم/ ههوا پراگرتنیش هه مان حوکمی تهنگه تاوی ههیه، بویه لهوکاته دا نویتنا کریت.

باسی سینه/ به لام نه گهر نویتکر، ته نه قورساییه کی ههست پی نه کرد له ناو سکیداو، زوری بو نه هینا، نه وه پینگرنا بیت له نویتکردن.

باسی چوارم/ له باره ی نویتکردن له حاله تی ته نگاویدا، دوو راهه یه:

یه کهم: باش نیه (کراهة تزییة)، چونکه خشوعی تیانیه.

نه گهر ترسی هه بوو بچیته سه رئاوو، پیش نویتکردنه که، کاتی نویتکه نامینیت، نه وه نویتکه پیش نه خات. نویتکه شه دروسته به لام مکروهه (باش نیه)، به پای نه وه ی. باشتیشه دوباره ی بکاته وه.

دووم: نویتکه ی پوچه له، به پای ظاهریه.

الْحَدِيثُ ٢٤ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ : أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : التَّوْبُ مِنَ الشَّيْطَانِ ، فَإِذَا تَوَّابَ أَحَدُكُمْ ، فَلْيُكْظَمْ مَا اسْتَطَاعَ ..

باویشک دان له شهیتانه وهیه، هه که سیکتان باویشکی دا با به پیی توانا زال بیت به سه ریدا.

گیرمه وهی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب الزهد والرقائق، باب

تشمیت العاطس (٥٤٢٠). و ترمذی، لای بخاری هاتوه: وَلَا يَقُلْهَا، فَإِنَّمَا

ذَلِكَ مِنَ الشَّيْطَانِ يَضْحَكُ مِنْهُ، بَا نَه لیت ها چونکه نه وه له شهیتانه وهیه و پی پیته که نیت.

مانای وشه کان // فَلْيُكْظَمْ: نه یه لیت، بیگریته وه.

سه ریاسه کان //

باسی یه کهم/ باویشک دان نی شانیه زور خواردن

وته مبه لیه، که شهیتانیش نه ودوانه ی خوشه ویت، که واته باویشک له شهیتانه وهیه.

باسی دوهم / له ترمذی و بخاریدا: (فی الصلّاة)، زیادکراوه، فه رمان کردن به زالبون به سهر باویشکدا، به کاتی نویژئه به ستریتته وه،
باسی سییه م / باویشک دان ووتنی (ها) له وکاته دا، پیچه وانه ی خشوع و دل ناگابونه.

باسی چوارهم / پیویسته له کاتی باویشکدا دهست به دهم وه بگریت، به به لگه ی فه رموده ی: نه گهر یه کیک له ئیوه باویشکی دا با دهست بگریت به دهمیه وه، چونکه شهیتان له گهل باویشکدا دیتته ناو دهم وه.^۱ احمد و بوخاری و موسلیم گنیراویانه ته وه.

الْحَدِيثُ ٢٥ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَاتِلَ اللَّهُ الْيَهُودَ إِتَّخَلُّوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ..

خوای گه وه جوله که بکوژیت، چونکه له سهر گۆری پیغه مبه رانیان مزگه و تیان دروست نه کرد.

گنیرمهموی فه رموده که // صحیح البخاری، کتاب الصلاة، ابواب استقبال القبلة، باب الصلاة في البيعة

(٤٢٨). صحیح مسلم، کتاب المساجد ومواضع الصلاة، باب النهي عن بناء المساجد (٨٥٦).

مانای وشه کان // المساجد: کو ی المسجد، نه گهر به که سری جیم بیت، نه و شوینه یه که نویژئی تیا نه کریت، به فتخی جیم یش ئه و شوینه یه سوجه ی له سهر نه بریت. قاتل الله اليهود: له عنه تی خوايان لیبیت، یا بیانکوژیت وله ناویان به ریت.

^۱ إِذَا تَنَاءَبَ أَحَدُكُمْ فَلْيَضَعْ يَدَهُ عَلَى قَبِهِ، فَإِنَّ الشَّيْطَانَ يَدْخُلُ مَعَ التَّأَوُّبِ. مسند أحمد بن حنبل، ومن مسند بني هاشم

مسند أبي سعيد الخدري رضي الله عنه (١١٠٨٢).

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / گۆڤ دروست کردن له مزگەوتدا له وه فراوانتره، نوێژی بۆ بکړیت یا له سههری بکړیت: له مسلیم دا هاتوه: له سههر گۆڤ دامه نیشن، و نوێژی به رهو پرو، وه له سهریا مه کهن.^١

باسی دوهم / بیضاوی ئەلئیت: له بهرئه وهی جوله که و دیانه کان، کړنۆشیان بۆ گۆڤه کان ئەبرد، وهک به گه وره زانیینیک و نه یان کرده قیبله و له نوێژدا پویان تیننه کرد، وهکو بتیش ته ماشایان ئەکرد، له بهرئه م هۆکارانه له عه تیان لیکراو، پښگیش له موسلمانان کرا.

باسی سێیه م / بیضاوی جارنکی تریش ئەلئیت: به لام که سیک مزگهوتیک له ته نیشته پیاوچاکیکه وه دروست بکات، تا کو له نزیکي ئەودا بهر که تی دهست بکهویت، نهک بۆ گه وره زانیان یا پوکردنه گۆڤه که، نهو هه ره شهیه نایگرتنه وه.

صه نعانى له به دوا دا چونیدا بۆ قسه که ی بیضاوی ئەلئیت: وته که ی (نهک بۆ گه وره زانیان) وه لامه که ی نه وه یه: به ته نها مزگهوت دروست کردن له نزیکیه وه، خو ی به گه وره زانینه، پاشان فرموده کانی پښگریکردن به په هایى هاتوه، نه و پاسا وانه ش هیچ به لگه یه کی نیه.

باسی چوارهم / وا دیاره هۆکاری پښگریکردنه که نه مانه بێت:

١. بۆ پښگرتن له چونه ناو حه رام (بت په رستی).
٢. دور که و تنه وه له خو چواندن به و بته رستانه ی بى گیانه کان به گه وره دانه نین، که نابییستن و سودو زیانیان نیه.

٣. مال سهرف کردنى به خوڤاو زیاده پړوییەکی بیسودی تیا یه.

٤. هۆیه که بۆ داگیرساندن چراو ناگر له سهر گۆڤ، که که سیک بیکات نه فره تی لیکراوه.

^١ لَا تَجْلِسُوا عَلَى الْقُبُورِ وَلَا تَصَلُّوا عَلَيْهَا وَلَا عَلَيْهَا. صحيح مسلم، کتاب الجنائز، باب النهي عن الجلوس على القبر والصلاة عليه، ١٦٦٦

۵. خراپی ههلبه سستی گۆڤ، له ژماره نایهت. ابن عباس ئه یگێرتنهوه: پێغه مبهری خوا له عهتهی له و ئافره تانه کردوه که سهردانی گۆڤ ئه کهن و له سهردانه که یاندا ئه یکه نه مزگهوت و ئاگری له سهر دانه گیرسینن.^۱ ابو داود ترمذی و نسائی و ابن ماجه ئه یگێرتنهوه.

باسی پێنجهم / زیادکردنی وشه (النَّصَارَى) له صحیحی موسلیمدا دواى وشه (اليهود) مایه پرسیاره، چونکه النَّصَارَى (دیانهکان) جگه له عیسا هیچ پێغه مبهرنکی تریان نیه، له نیوان عیسا و محمددا هیچ پێغه مبهرنک نه هاتوه، ئه ویش وه فاتی نه کردوه، به لکو له ئاسمانه و زیندوه. وه ئامی ئهم پرسیاره دراوه تهوه، که:

۱. ئهوان چهنده ها پێغه مبهریان بۆ هاتوه که فرمانی گه یان دنیان پێنه کراوه، وه که حه واریه کان و مریه له پرایه کدا.

۲. مه به ست له (أَنْبِيَاءِهِمْ) واته پێغه مبهری ههردو لایان.

۳. یان مه به سستی پێغه مبهرو شوینکه وتوه گه وره کانیا، به ئام ته نها باسی پێغه مبهران کراوه، به به لگهی ریوایه تی موسلیم: ئهوان گۆڤی پێغه مبهران و پیاو چا کانیا ن ئه کرده مزگهوت.^۲

۴. پێغه مبهری جوله کهش پێغه مبهری دیانه، چونکه فرمانیا ن پێکراوه باوه به هه موو پێغه مبهرنک بێنن، پێغه مبه رانی به نو ئیسرا ئیلیش لای هه ردولا به پێغه مبه ر ناو نه برێن.

^۱ لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زَانِرَاتِ الْقُبُورِ وَالْمُتَخَذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسَّرَجَ. سنن ابی داود، کتاب الجنائز، باب فی زیارة النساء القبور (۲۸۳۲).

^۲ كَانُوا يَتَخَذُونَ قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ وَصَالِحِيهِمْ مَسَاجِدَ. صحيح مسلم، کتاب المساجد ومواضع الصلاة، باب النهي عن بناء المساجد (۸۵۹).

الْحَدِيثُ ٢٦ // عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تُشَدُّ الرِّحَالُ إِلَّا إِلَى ثَلَاثَةِ مَسَاجِدَ: الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ، وَمَسْجِدِي هَذَا وَالْمَسْجِدِ الْأَقْصَى... بِهِ تَأْيِيبُهُ تَى سَهْرَدَانِي هِيَجْ مَزْكَه وَتَيْكَ نَاكَرَيْتْ، جَگَه لَه سِيْ مَزْكَه وَتَى: مَزْكَه وَتَى حَرَام - لَه مَه كَكَه - مَزْكَه وَتَى پَنِغَه مَبَر - لَه مَه دِينَه - مَزْكَه وَتَى ثَه قَصَا - لَه فَه لَه سَتِين -.

گنبر موهی فہر مودہ گہ // صحیح البخاری، کتاب الجمعة، ابواب تقصیر الصلاة، باب فضل الصلاة في مسجد مكة والمدينة (١١٤٧). صحیح مسلم - کتاب الحج، باب لا تشد الرحال إلا إلى ثلاثة مساجد (٢٥٥٤). مانای وشہ کان // الرِّحَالُ: کُوپَان. شَدُّ الرِّحَالِ: خُونَا مَادَه کُردن بُو سَه فہر. الْمَسْجِدُ الْحَرَامُ: مَزْكَه وَتَى حَرَام کُراو. سہریاسہ کان //

باسی یہ گہم / لَا تُشَدُّ: بَہ دُو شَیْوَه خَوَیْنْد رَاوَه تَہ وہ: سَکُونی پَیْتی دَال، نَہ گَہر لَا نَاہِیَہ جَاَز مَہ بَیْت، و ہَضَم ی پَیْتی دَال نَہ گَہر لَا نَاہِیَہ بَیْت. نَفی ش ہَر مَانَا ی نَہی نَہ گَہ یَہ نَیْت، مَانَا کَشِی وَا ی لَیْدَیْت: لَہ شَہ رَعْدَا دُرُوسْت نِیَہ تَہ نَا بُو نَہ م سِیْ شَوَیْنَه نَہ بَیْت، بَہ تَا یِبَہ تِی سَہ رَدَان بَکَرِیْت، بُو خَوَا پَہ رَسْتی، چَوْنِکَہ تَا یِبَہ تَمَہ نَدَن بَہ کُؤ مَ لَیْکَ تَا یِبَہ تَمَہ نَدِیَہ و ہ کَہ خَوَا پَیْی بَہ خَشِیَوَن. باسی دوم / مَہ بَہ سَت لَہ الْمَسْجِدُ الْحَرَام مَہ مَو حَرَم مَہ (وَاتَہ شَارِی مَہ کَکَہ)، بَہ بَہ لَگَہ ی:

١. گنبرد رَاوَه تَہ و ہ لَہ پَیْگَہ ی عَطَا و ہ، کَہ پَیْی و تَرا: نَہ م گَہ و رَہ یِیَہ تَہ نَا بُو مَزْكَه وَتَہ کَہ یَہ، یَا بُو مَہ مَو حَرَم مَہ کَہ یَہ؟ و تِی: بَہ لَکُو بُو مَہ مَو حَرَم مَہ کَہ یَہ. ١ ابوداود الطيالسي گنبر او یہ تَہ و ہ.

١ قِيلَ لَهُ: هَذَا الْفَضْلُ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ وَحْدَهُ أَمْ فِي الْحَرَمِ؟ قَالَ: بَلْ فِي الْحَرَمِ كُلِّهِ، مُسْنَدُ الطَّيَالِسِيِّ، عَبْدُ اللَّهِ بْنُ الزُّبَيْرِ (١٤٤٩).

٢. کاتیک پیغمبر صلی الله علیه وسلم ویستی مزگهوتی مەدینه دیاری بکات، فەرموی: ئەم مزگهوتە ی من.

باسی سییهەم / المسجد الاقصى بیت المقدس ه، وهك پیغمبەری خوا صلی الله علیه وسلم، فەرمویەتی. هوی ناوهکەشی ئەو یه: که له لایه وه هیچ مزگهوتیکی تر نه بوه (له وکاته دا). بهوتە ی زمخشی.

باسی چوارەم / ئەم سی مزگهوتە باشتینن، باشتینیشیان المسجد الحرامه، پاشان مزگهوتی مەدینه، ئەنجا المسجد الاقصى، به به لگە ی: ١. فەرموده باسلیکراوه که، چونکه ئەو ی پیشتر باسبکریت، به لگە ی چاکیه تی.

٢. فەرموده ی ابوالدرداء به مەرفوعی: نوێژیک له مزگهوتی حەرامدا به سه دهزار نوێژه، نوێژیش له مزگهوتی مندا به ههزار نوێژه، نوێژیش له مسجد الاقصى دا به پینجصه د نوێژه. ^١ البزار به پله ی حسن گێراویه ته وه.

باسی پینجەم / ئایا ئەو خیره بو نوێژی فەرزو سوننه ته، یا ته نها بو فەرزه؟ دوو را هیه:

یه که م: تایبه ته به فەرزه وه، به رای الطحاوي که سانی تریش، به به لگە ی فەرموده ی پیغمبەر: باشتین نوێژی موسلمان ئەو یه له ماله وه ئەنجامی بدات، جگه له فەرزه کان. ^٢
دوهم: فەرزو سوننه تیش ئەگریتە وه.

^١ الصَّلَاةُ فِي الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ بِمِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ، وَالصَّلَاةُ فِي مَسْجِدِي بِأَلْفِ صَلَاةٍ، وَالصَّلَاةُ فِي بَيْتِ الْقُدْسِ بِخَمْسِمِائَةِ أَلْفِ صَلَاةٍ. مُشْكَلُ الْأَثَارِ لِلطَّحَاوِيِّ - بَابُ بَيَانِ مُشْكَلِ مَا رَوَى عَنْهُ عَلَيْهِ السَّلَامُ فِي الْمَسَاجِدِ الَّتِي (حَدِيثٌ : ٥٠٠).

^٢ أَفْضَلُ الصَّلَاةِ: صَلَاةُ الْمَرْءِ فِي بَيْتِهِ إِنَّا الْكَثْبُوتِ. صَحِيحُ ابْنِ حَبَانَ، بَابُ الْإِمَامَةِ وَالْجَمَاعَةِ، بَابُ الْحَدَّثِ فِي الصَّلَاةِ، ذَكَرَ الْبَيَّانُ بَانَ صَلَاةَ الْمَرْءِ النَّوَافِلَ كُلَّهَا فِي بَيْتِهِ كَانَ أَعْظَمَ (٢٥٢٨).

صه نعانى ئه لئیت: شاراو ه نیه وشه ی الصلّاة لام ی جنس ی تعریفی
پیوه یه، که واته سوننه تیش ئه گریته وه، مه گهر بوتریت: ئه گهر الصلّاة
به ره هایى وترا ته نها فهرز ئه گه یه نیت، وسوننه ت ناگریته وه.

باسی شه شه م/ بۆسه فهرکردن به تایبته بۆ جگه له و سى مزگه وته، دوو را
هه یه:

یه که م: به دهر له و سى مزگه وته حه رامه سه فهریکریت، وه ک: سه ردانی
پیاوچا کان زیندوو بن یا مردوو، به مه به سستی نزیك بونه وه له خوا، وه بۆ
شوینه پیروژه کان به مه به سستی ده سته که وتنى به ره که ت ونویژ کردن
تیایدا. ئه مه ش رای ابو محمد الجوینى وقازی عیاض وکۆمه لیکه، به
به لگه ی:

ا. چه مکى به تنها (الحَصْرُ) له فهرموده باسلیکرا وه که دا.

ب. (ابو بصره ی غفاری إنکاری ابوهریره ی کرد، کاتیك بیستی چوه بۆ
کیوى طور، وه وتی: ئه گه رپیش ئه وه ی پرۆشتیتایه تۆم ببینایه
نه ئه پرۆشتیت، به لگه ی ئه م فهرموده یه شى هیئایه وه (بۆ ابوهریره) ئه ویش
ره زامه ندی دهریری. ^۱ اصحاب السنن گێژا وایه نه ته وه.

دوه م: حه رام نیه، به پای جمهور. چه ند فهرموده یه ک بۆ را که یان
ئه هیئنه وه، وه چه ندین لیکدانه وه ی دوریش بۆ فهرموده که ئه که ن.

صه نعانى وای بۆ ئه چیت که ئه م فهرمودانه ناتوانرین بکریته
به لگه، لیکدانه وه ش نابیت مه گهر له کاتی که دا نه بیت که به لگه ی
پیچه وانه ی فهرموده که هه بیت.

^۱ إنکار أبي بصرة الغفاري على أبي هريرة خروجه إلى الطور. وقال: لو أذركم قبل أن تخرج ما
خرجت، واستدل بهذا الحديث وأفقّه أبو هريرة. مسند أحمد بن حنبل - مسند الأنصار حديث
أبي بصرة الغفاري (٢٢٢٠٩).

الْحَدِيث ٢٧ // عَنْ أَبِي بَكْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كَانَ إِذَا جَاءَهُ أَمْرٌ يَسْرُهُ، خَرَّ سَاجِدًا لِلَّهِ.

ہرکات پیغہمبہری خواہہ والیکو خوشی پیبگہشتایہ، کړنوشی بوخوا ئه برد.

گیرمومدی فہرمودہ کھ // پینج کہسہ کہ لہ نسائی. سنن ابن ماجہ، کتاب

إِقَاتَةِ الصَّلَاةِ، بَابُ مَا جَاءَ فِي الصَّلَاةِ وَالسُّجْدَةِ عِنْدَ الشُّكْرِ (١٣٩٠) ١

سہریاسہ کان

باسی یہ کھم / لہ بارہی حوکمی سوجدهی سوپاسکردنی خوا، چہ ند رایہ ک ہہیہ:

یہ کھم: دروستہ، بہ پای ہادیہ و شافیعی واحمد، بہ بہ لگہی:

١. فہرمودہی باسلینکراو.

٢. سوجده بردنی پیغہمبہر دواي ثایہ تی ﴿وَقَدْ دَاوُدُ أَنْمَا فَتَنَّاهُ فَاسْتَغْفَرَ رَبَّهُ وَخَرَّ رَاكِعًا وَأَنَابَ﴾ {ص: ٢٤}.

وہ فہرمویہ تی: سوجده بردنہ کہ بو ئیمہ سوپاسکردنہ و بو داودیش تہ وبہ کردنہ. ^٢ مانای ثایہ تہ کەش ئوہ یہ: داود پیغہمبہر زانی کہ تاقیمان کردوہ تہ وہ، بو یسہ داوای لیخوشبونی لہ پەرودہ دگاری کردو، کړنوشی بردو و گہ پایہ وہ.

دوہم: دروست نیہ (مکروہہ)، بہ پای مالک: چونکہ ہرچہ ندہ پیغہمبہری خوا نیعمہ تی زوری بہ سہردا پڑاوہ، بہ لآم نہ بیستراوہ سوجدهی بردیبت. سنیہم: نہ مکروہہ ونہ سوننہ تہ، واتہ موباحہ، بہ پای ابوحہ نیفہ، چونکہ لہ پیغہمبہر وہ نہ گیردراوہ تہ وہ.

^١ البانی پلہی حسن ی داوہ تی.

^٢ سَجُودُ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْآيَةِ: وَقَدْ دَاوُدُ أَنْمَا فَتَنَّاهُ، فَاسْتَغْفَرَ رَاكِعًا وَأَنَابَ. وَقَالَ: هِيَ لَنَا شُكْرٌ وَلِدَاوُدَ ثَوْبَةٌ.

وه نامی دووپراکھی دواپی دراوه ته وه که: فهرموده له پیغه مبه ره وه هه یه مه شروعیه تی به لمینیت.

باسی دوم / ئایا پاک و خاوینی بو سوجه بردنه که، مهرجه یان نا؟ دوو راهه یه: یه کهم: مهرجه، به پرای ابوالعباس والمؤید بالله والنخعی وه ندیک له هاوه لانی شافعی، ئه یشوبهینن به نویژ وه. دوم: مهرج نیه، به پرای امام یه حیاو ابوطالب، لای سه نغانی ئه م پرایه دروسته، به به لگهی:

١. سوجه ی سوپاس گوزاری، وه ک نویژ نیه.
٢. له فهرموده باسلیکراوه کاندایه مهرجی دانه ناوه.
باسی سییه م / ئایا الله اکبر، بو سوجه ی شکر ئه کریت؟ دوو راهه یه: یه کهم: الله اکبر ئه کریت، به پرای المهدی له کتیبی البحردا.
دوم: الله اکبر ناکریت، چونکه له فهرموده باسلیکراوه کاندایه باسنه کراوه.

باسی چواره م / ابو طالب ئه لیت: رو ئه کریته قیبله.
باسی پینجه م / امام یه حیا ئه لیت: له کاتی نویژدا سوجه ی شوکر نابریت، چونکه به شیک نیه له نویژ وه که.
به نام سه نغانی ئه لیت: هو ی سوجه بردنه که بو ده سته وتنی به خششیکه یا لاچونی ناخوشیه که، له نویژدا ئه کریت سوجه ببریته، وه ک سوجه ی تلاوه.

الحديث ٢٨ // ١. عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: صَلَاةُ الْجَمَاعَةِ أَفْضَلُ مِنْ صَلَاةِ الْفَذِّ بِسَبْعٍ وَعَشْرِينَ دَرَجَةً.

٢. وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: صَلَاةُ الْجَمَاعَةِ أَفْضَلُ مِنْ صَلَاةِ الْفَذِّ بِخَمْسٍ وَعَشْرِينَ جُزْءًا.

نویژ، به کۆمەڵ بە بیست و حەوت پلە لە نوێژی تاک باشتەر. یا: بە بیست و پینج بەش لە و باشتەر.

گێڕمەمۆی فەرمودە کە // صحیح البخاری ، کتاب الأذان ، أبواب صلاة الجماعة والإمامة ، باب فضل صلاة الجماعة (٦٢٧). صحیح مسلم ، کتاب المساجد ومواضع الصلاة ، باب فضل صلاة الجماعة (١٠٧٣).
مانای وشەکان // الفذ: تاک.

سەرپاسەکان //

باسی یە کەم / دژایەتی نیە لە نێوان هەردوو گێڕانەوهی بیست و حەوت و بیست و پینج، بەم شێوەی خوارەوه ماناکانیان پێکخراوە:

١. ژمارە لیژەدا مەبەست نیە، ژمارە بیست و حەوت ، بیست و پینج لەخۆ نەگرت، باسکردنی کەم پێگرتنیە لە زۆر، مەنعانیش ئەم پرایەیی بەپەسەند داناوه.

٢. پێنجه مەبەری خوا لە سەرەتادا ژمارە کەمەکی پێراگەیان ندون، پاشان ژمارە زۆرە کە، وەک زیاده فەزلیکی خوای گەوره.

٣. بیست و حەوت بۆ کەسیکە لە مزگەوتدا نوێژی بە کۆمەڵ بکات، بەلام بیست و پینج بۆ کەسیکە لە مزگەوتدا نوێژی بە کۆمەڵ نەکات.

٤. بیست و حەوت بۆ کەسیکی دۆره مزگەوتە، و بیست و پینجە کەش بۆ کەسی نزیك مزگەوتە.

٥. زۆریە کە بۆ زۆرو کەم ی جەماعەتە کە یه.

۶. جیاوازیه که بو باردوخی نویژخوینه که نهگه ریته وه: زاناتر بیت، زیاتر ناگای له نویژه که بیت.

هه ندیک که سیش چه ند پاریه کی بی به لگه نه هیئنه وه، ابن حجر له فتح الباری دا ئه م پایانه ی باسکردوه.

باسی دوهم / به ش وپله به نویژ لیکدراوه ته وه، نویژی کو مه ل به بیست و جهوت نویژی تاکه.

باسی سییه م / فه رموده که هانمان نه دات بو پابه ند بون به کو مه له وه.

باسی چوارهم / فه رموده باسلیکراوه که وه لامه بو نه وانه ی نویژی تاک بی پاسا و به پوچه ل دانه نین، وه کو مه ل نه که نه مهرجی دروستبونی نویژ. چونکه پله به ندی نیوانیان (تاک و کو مه ل) دروست بونی هه ردوکیان نه گه یه نیت.

الْحَدِيثُ ۲۹ // عَنْ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: أَحْلَ الذَّهَبَ وَالْحَرِيرُ لِنَانَا أُمَّتِي، وَحَرَّمَ عَلَى ذُكُورِهَا.

ئالتون وئاو ریشم بوژنان وکچانی ئوممه ته که م حه لال کراوه، له سه ر پیاوانیان حه رام کراوه.

گیڕه رموه ی فه رموده که // احمد، ونسائی که به صحیحی داناوه. السنن الصغری، کتاب الزینه، تحريم الذهب على الرجال (۵۰۸۱).

سه ریسه کان //

باسی یه که م / فه رموده که به لگه ی حه رامبونی له بهرکردنی ئالتون و ئاو ریشم نه گه یه نیت. راخه ری ئاو ریشمیش هه مان حوکمی هه یه.

باسی دوهم / ده رباره ی له بهرکردنی ئافه رت بو ئالتون و ئاو ریشم، دوو پاره یه:

یه که م: دروسته بو یان، به کو ده نگی زانایان، به به لگه ی: فه رموده باسلیکراوه که.

دوهم: دروست نیه، به به لگه ی ئه وه ی: فه رموده باسلیکراوه که لابراوه (منسوخ).

الْحَدِيثُ ٢٠ // عَنْ مَمْرَانَ بْنِ الْحُصَيْنِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ إِذَا أُنْعِمَ عَلَى عَبْدِهِ نِعْمَةً أَنْ يَرَى أَثَرَ نِعْمَتِهِ عَلَيْهِ..

خوای گه وره پیی خوشه که به هر یه کی به که سیك به خشى، شوینه واری
ئو به خششه ی پیوه دیاریت.

گێڕمۆه ی فه رموده که // البیهقی والنسائی والترمذی والحاکم ١.

سه ریاسه کان //

ئهم فه رمودانه به لگن له سه ر ئه وه ی که: خوای گه وره پیی خوشه
شوینه واری به خششه کانى له خواردن و پو شاکدا به به نده کانیه وه
ببینیت، له بهر ئهم هۆیا نه:

ا. سوپاسکردنى ئه وه به خششانه یه، به کردار.

ب. ئه گه که سیکی هه ژار له وه شیوه دا ببینیت، ئه چیت بو لای تا کو
خیری پی بکات.

ج. خو نا شرین نیشان دان، سو الکردنه بو خو ی و ده رخستنی فه قیری ه
به زمانى حال، وه ک و ترا وه: زمانى حال به شکاتکردن ئه که ویته گو. یا:
ببینینی دیمه نم بری قسه کردنه.

^١ سنن الترمذی الجامع الصحیح، الذبائح، أبواب الأدب عن رسول الله صلى الله عليه وسلم، باب
ما جاء إن الله تعالى يحب أن يرى أثر نعمته (٢٨١٦). البانیش به صحیحی دانا وه.

الحديث ۲۱// عن أنس رضي الله عنه قال: قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: لا يتمنين أحدكم الموت لضر نزل به. فإن كان لابد ممئياً، فليقل: اللهم أخيني ما كانت الحياة خيراً لي، وتوفني ما كانت الوفاة خيراً لي.

با کهستان ئاوات به مردن نه خوازیت. نه گهر هر ناچار بوو، با بلیت: خواجه نه گهر ژيان بو من خیری تیا به، ژيانم پی ببه خشه، نه گهریش مردن خیری تیا به مردن پی ببه خشه.

گنرمودهی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب الدعوات، باب الدعاء بالموت والحياة (۵۹۹۹). صحیح مسلم، کتاب الذکر والدعاء والتوبة والاستغفار، باب کراهة تمني الموت لضر نزل به (۴۹۴۶).

مانای وشه کان // الجنّازة: کهسی مردوو یا شوینی دانانی مردوو.

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / فهرموده که به لگهی ږنگریکړدنه له خوژگه به مردن خواستن، له کاتی ناره حه تی، یا ترسان له دوژمن یا نه خوشی یا نه بونی یا هر ناخوشیه کی تری دنیا، چونکه ترسان و نارام نه گرتن وپازی نه بونه به قه زای خودا.

باسی دوهم / به لأم نه گهر خوژگه خواستن که بو نه وانه ی سهر وه نه بوو، به لکو له ترسی دین فوتان بوو، نه وخوژگه یه باشه، به به لگه ی:

۱. فهرموده ی: لضر نزل به، له فهرموده باسلیکراوه که دا.

۲. فهرموده ی: نه گهر ویستت به نده کانت تا قیبه که یته وه، بممرینه به بی تا قیبه کراوه یی.^۱

۳. عبدالله بن رواحه و چه ندانی تریش له سلف ئاواتی شه هید بونیان خواستوه.

^۱ وَإِنْ أَرَدْتَ بِالنَّاسِ فِتْنَةً فَأَقْبِضْنِي إِلَيْكَ غَيْرَ مَقْتُولٍ. سنن الترمذي الجامع الصحيح الذبائح، أبواب تفسير القرآن عن رسول الله صلى الله عليه وسلم باب ومن سورة ص (۲۲۲۹).

٤. فەرمودهی مریم سه لای خوای لیلیت، وهك له ئایه ته كه دا هاتوه: ﴿يَا لَيْتَنِي مِتُّ قَبْلَ هَذَا﴾ {مریم: ٢٣}، واته: خۆزگه پیش ئه م کاته بمردمایه. ئه بینین ئاواته خوازی مردنه له ترسی کافر یونی خه لکی بو بینینی حالی ئه، وه به د به ختونی که سانیک به هو ی ئه وه. باسی سییه م / فەرمودهی: (فَإِنْ كَانَ لَابْدُ مُتَمْنِيًا)، واته ئه گهر ئارامی نه ما، ئینجا ئه و نزایه بکات، باشتیش وایه ئه و نزایه هر نه کات.

الحديث ٢٢ // من عبد الرحمن بن أبي ليلى قال: كان زيد بن أرقم رضي الله عنه يكبر على جنازة أرمي، وأنه كبر على جنازة غمسا، فسأته، فقال: كان رسول الله صلى الله عليه وسلم يكبرها...

زهیدی کوری ئه رقم له سه ر مردوه کانه مان چوار جار الله اکبری ئه کرد، به ئام جار ئیکیان پینج جار الله اکبری کرد، که پرس یاری لیکرا، فەرمو ی: پیغه مبهری خواش ئه وهنده الله اکبری کردوه.

گیڕمردوه ی فەرموده که // صحیح مسلم ، کتاب الجنائز، باب الصلاة على القبر (١٦٤٠). و چوار که سه که.

سه ریسه کان //

باسی یه که م / له باره ی ژماره ی (الله اکبر) هکان له نوێژی مردودا، چهند رایه ک هیه:

یه که م: ته نها چوار جار ه، به پای کۆمه لی پینشینه و دوا ی ئه وانیش، له ناویاندا چوار سه ر مه زه به که، ابن عبدالبر ئه ئیت: له ناو زانایاندا ته نها ابن ابی لیلی وایه که پینج جار ه.

جمهور به چوار به لگه ئه م رایه به راست دانه ئین:

١. له ڕینگه ی کۆمه لیک هاوه ئانه وه گێرد راوه ته وه، که زۆرتن له وانه ی پینج جاریان گێرا وه ته وه.

٢. گێرانه وه که یان لای بوخاری و موسلیم هیه.

۳. هاوه نان کوډهنگن له سمر ئیش پیگردنی.

۴. دوايين كردارنك بوو له و بواره دا كه پينغه مېر صلى الله عليه وسلم
كرديني، وهك حاكم له ابن عباس نه يگيرته وه.^۱

دوهم: پينج جار الله اكبر ته كړيت، به پراي زوږ به ي هاده ويه، به لگه شيان:

له عهليه وه گيږدراوه ته وه خواي لى پازيبيت، كه: پينج جار الله اكبري
له سمر فاطمه كړدوه، هه سهنش پينج الله اكبري له سمر باوكي (علي)
دوه، ثين الحنفه ش پينج الله اكبري له سمر ثين عباس كړدوه.

فهرموده كاني چوار جاريش واليك ته دهنه وه، كه مه به ستي چوار الله اكبر
جگه له الله اكبري ده ستي كړدن.

صهنعاني نه ليت: نه مه ليكدانه ويه كي دوه. چهنه پايه كي تريش له
بابه ته كه دا هن.

^۱ المستدرك على الصحيحين للحاكم، كتاب الجنائز (۱۲۶۱).

الحديث ۳۳ // عن جابر رضي الله عنه قال: نهى رسول الله صلى الله عليه وسلم أن يجصص القبر، وأن يُقعد عليه، وأن يُبنى عليه...

پینغه مبهری خوا هه لبه ستن و دانیشتن له سه رگوپو و بینا کردن له سه ری قه ده غه کرده.

گنبر مرمودی فهرموده گه // صحیح مسلم، کتاب الجنائز، باب النہی عن تجصيص القبر والبناء عليه (۱۶۶۳).

سهریاسه کان //

باسی یه گه م / کومه لی زانایان پییان وایه هه لبه ستن و بینا کردن، بو خو به دورگرتنه له وئیشه. به نام دانیشتن له سه ری بو حه رامبونه. به نام سه نغانی ئه لیت: ئه مه کو کردنه وهی حه قیقه ت و مه جازه، نازانریت چی وایلین کردن و شه کان له سه ر حه قیقه ت لابه ن، هه رچه نده بناغهی نهی بو حقیقه ته نه که مه جان.

باسی دوهم / فهرموده که به لگهی حه رامبونی ئه وانهی پیشوه، چونکه نهی له بناغدها بو حه رامبونه.

باسی سینه م / چهند فهرموده یه کی تر پشتگیری ئه م فهرموده یه ئه که ن:

ا. فهرموده ی ابن مسعود به مرفوعی: خوای گه وره له عنه تی له و نافره تانه کرده سه ردانی گوپ ئه که ن و مزگه وت و چرای له سه ر ئه که ن.^۱ ابوداود و ترمذی و نسائی گنبروایانه ته وه.

ب. له گنبرانه وه یه کی نسائیدا: رینگری کرده له دروست کردنی گوپو زیاد کردن له سه ری و هه لبه ستنی و نویسن له سه ری.^۲

^۱ لَعَنَ اللَّهُ زَائِرَاتِ الْقُبُورِ وَالْمُتَخَذِينَ عَلَيْهَا الْمَسَاجِدَ وَالسُّرُجَ. سنن أبي داود، کتاب الجنائز، باب في زيارة النساء القبور (۲۸۲۳).

^۲ نهی أن يُبنى على القبر، أو يُزاد عليه، أو يُجصص، أو يُكُتَبَ عليه. السنن الصغرى، کتاب الجنائز، الزيادة على القبر (۲۰۱۰).

ج. بوخاری له عائشه وه ئه لیت: پیغه مبهری خوا له و نه خوشیهی که پئی وه فاتی کردو هه لئه سستایه وه، فهرموی: له عنه تی خوا له جوله که و گاوران، که گۆری پیغه مبهرانیان ئه که نه مزگهوت.^١

د. بوخاری و موسلیم به م گێرانه وهیه له ابوهریره وه هاوران.

ه. ترمذی له گێرانه وهیه که که به پلهی حسه نی داناره: علی به ابوالهیاج الاسدی ئه لیت: بۆ ئه وه ئه تنیرم که پیغه مبهری خوا منی بۆ ناردبوو، گۆرێک نه هینم به ته ختکراوه یی نه بیت، په یکه رێک نه هینم به لبراوه یی نه بیت.^٢

باسی چوارهم / حه رامه دروستکردنی بیناو جوانکاری و هه لبه ستن و دانانی سندوقی رازاوه له ناویا و، په رده راگرتن به سه ریا و خۆه لاسوان پیایدا، به م به لگانه:

١. ئه وه هه والیهی که له عنه ت و چواندنی تیا به، که ئه فهرموی: گۆرێکه م مه که نه بت و بیپه رستن.^٢

ب. چونکه له گه ل تپه ره یونی کات و بئاو بونه وهی نه زانیدا، سه ره ئه کیشتی بۆ بتپه رستی، که لای کۆمه لانی پیشووتر هه یون. له به ره وه به ته واوه تی رپی لیگرتوه تا نه گاته ئه و خراپه به.

ج. حه رامکردن، گونجاوترین حیکمه تی که له دانانی یاسا بۆ به ده سه ته یینانی به رژه وه ندی و لا بردنی خراپه، خۆبۆخۆی، یا به هۆی ئه و هۆکاره وه.

^١ قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي مَرَضِهِ الَّذِي لَمْ يَقُمْ مِنْهُ: لَعَنَ اللَّهُ الْيَهُودَ وَالنَّصَارَى، إِتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ مَسَاجِدَ. صحيح البخاري، كتاب الصلاة، أبواب استقبال القبلة باب الصلاة في البيع (٤٢٨).

^٢ أَبْعَثَكَ عَلَى مَا بَعَثَنِي عَلَيْهِ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، أَنْ لَا أَدَعِ قَبْرًا مَشْرُفًا إِنَّا سَوْنُهُ، وَلَا تَمَثَّلًا إِنَّا طَمَسْنَاهُ. سنن الترمذي الجامع الصحيح، أبواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم، باب ما جاء في تسوية القبور (١٠٠٦).

^٣ لَا تَجْعَلُوا قَبْرِي وَثْنًا يُعْبَدُ. موطأ مالك، كتاب قصر الصلاة في السفر، باب جامع الصلاة (٤١٩).

الحديث ٢٤ // عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: مر رسول الله صلى الله عليه وسلم بقبور المدينة، فأقبل عليهم بوجهه فقال: السلام عليكم يا أهل القبور، يغفر الله لنا ولكم، أنتم سلفنا ونحن بالأثر...

پنځه مبهري خوا به لای گوږه کانی مه دینه دا تیپه پری، پروی تیکردن و فهرموی: خه لکانی گوږستان سه لامتان لی بیټ، خوا له نیمه ش و له نیوه ش خوش بیټ، نیوه پشیمان که وتن و نیمه ش به دواتان دین.

گنډه موهی فهرموده که // سنن الترمذي الجامع الصحيح، ابواب الجنائز

عن رسول الله صلى الله عليه وسلم، باب ما يقول الرجل إذا دخل المقابر (١٠٠٩).

سه ریاسه کان

باسی یه که م / فهرموده که به لگهی ره وایه تی سهردانکردنی گوږه، وه سه لام کردن له مردوانی، نه گهر به مه به سستی سهردانیش نه چوبیټ، سه لامکردنه که ش وه که سه لامکردن له زیندوانه.

بورهیده نه لیټ: پنځه مبهري خوا فیږی نه کردن که چون بو گوږستان بلین: سه لام له نیوه بیټ خه لکانی موسلمان و باوهردار، نیمه ش نه گهر خوا ئاره زوو بکات پیتان نه گهینه وه، داوای سه لامه تی بو نیمه و نیوه نه که م.^۲ موسليم واحمد وابن ماجه، نه یگنږنه وه.

باسی دوهم / فهرموده که به لگهی نه وه یه که: مردوان ههست به وانه نه که ن که به لایاندا تیټه پهرن و سه لامیان لیټه که ن، نه گهرنا به فیږدانه. وا دیاره نه م ناگالیبونه بو پوژی ههینی و پوژه کانی تریشه.

^۱ ترمذي به حه سه نی داناوه. البانیش نه فهرمویټ: فهرموده یه کی لاوازه.

^۲ «كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يُعَلِّمُهُمْ إِذَا خَرَجُوا إِلَى الْمَقَابِرِ أَنْ يَقُولُوا: السَّلَامُ عَلَى أَهْلِ الدِّيَارِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ وَالْمُؤْمِنِينَ، وَإِنَّا إِن شَاءَ اللَّهُ بِكُمْ لَاحِقُونَ، أَسْأَلُ اللَّهَ لَنَا وَلَكُمْ الْعَافِيَةَ. صحيح مسلم، كتاب الطهارة، باب استحباب إطالة الفرة والتججيل في الوضوء (٢٩٢).

باسی سیئەم / ئەگەر مەرۆڤ ویستی بۆ کەسێک بپاریتەوه، یا داوای لێخۆشبونی بۆبکات، لەدوواکردن بۆ خۆیەوه دەست پێئەکات، بە بەلگەی:

۱. فەرمودە باسلیکراوەکە.

۲. نەزرا قورئانیەکان و امااتون: ﴿رَبَّنَا اغْفِرْ لَنَا وَلِإِخْوَانِنَا﴾ {الحشر: ۱۰} واتە: پەرورەدگارمان لە ئێمەش و لە براکانیشمان خۆش ببە. ﴿وَاسْتَغْفِرْ لِدُنْيِكَ وَلِلْمُؤْمِنِينَ﴾ {محمد: ۱۹}. واتە: داوای لێخۆشبون بۆ خۆت و برۆاداران بکە. چەندەها ئایەتی تریش.

باسی چوارەم / فەرمودەکە بەلگەی ئەوەیە کە: ئەم نزایانە و نزای تریش، سودی بۆ مردووەکە هەیە، نەوهوی پەحمەتی خوا ی لێبێت، کۆدەنگی زانایان دەربارەی گەشتنی دوعا بە مردوو لە شرح صحیح مسلم دا باس ئەکات.

باسی پێنجەم / دەربارەی سودی قورئان خوێندن بۆ مردوو، چەند رایەک هەیە: یەکەم: پێی ناگات، بەپرای شافعی.

دوهم: پێی ئەگات، بەپرای أحمد و کۆمەڵیک لە زانایان و هەندیک لە هاوێلانێ شافعی.

سیئەم: مەرۆڤ بۆی هەیە پاداشتی چاکەکانی لە نوێژی، یا پۆژی یا حج یا خێرکردن یا قورئان خوێندن یا زیکر یا هەر جوریکی تری پەرستش، بۆ خەلکی تر بنیڕیت، بەپرای کۆمەڵیک لە اهل السنه و زانایانی حەنەفیه. ئەمەش دروستترین رایە، بە بەلگەی:

۱. دارقطنی ئەیگێڕیتەوه: پیاویک پرسیاری لە پێغەمبەر کرد: چۆن لە داوای مردنی دایک و باوکی لەگەڵیان باش بێت؟ لەوه ئامدا فەرموی: لەگەڵ نوێژی خۆیدا بۆ ئەوانیش بکات و لەگەڵ پۆژییدا بۆیان بەپۆژی بێت.^۱

^۱ أَنْ رَجُلًا سَأَلَ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ كَيْفَ يَبْرُأُ أَبَوَيْهِ بَعْدَ مَوْتِهِمَا؟ فَأَجَابَهُ بِأَنَّهُ: يُصَلِّي لِهُمَا مَعَ صَلَاتِهِ، وَيَصُومُ لِهُمَا مَعَ صَلَاتِهِ.

٢. ابوداود له معقل بن یسار نه گپړتیه وه له پڼغه مبهړه وه صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: سوره تی یاسین به سهر مردوه کانتاندا بخوینن. ^١ دیاره مردوش نه گړتیه وه، (له گهل که سیک له سهره مهرگدا بیت)، به لکو له پراستیدا هر بو مردوه که یه.

٣. بوخاری وموسلیم نه گپړنه وه: پڼغه مبهړی خوا به رانیکی بو خوی، یه کیکی تریشی بو نوممه ته که ی کرد به قوربانی. ^٢
له وانه ی رابورد، ناماژیه به وهی مروّف سودمند نه بیت له کرداری که سانیتړ. صه نعانیش به پرایه کی به هیزی داناوه.

^١ اِقرءوا على موتاكم سورة ياسين. سنن أبي داود ، كتاب الجنائز ، باب القراءة عند الميت (٢٧٢٠). البانی به لاوازی داناوه.

^٢ أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ؛ كَانَ يُضْحِي عَنْ نَفْسِهِ بِكَبْشٍ، وَعَنْ أُمِّهِ بِكَبْشٍ. سنن أبي داود ، كتاب الضحايا ، باب في الشاة يضحي بها عن جماعة (٢٤٤٢).

الحديث ٢٥// عن ابن عباس رضي الله عنهما: أن النبي صلى الله عليه وسلم بعث معاذاً إلى اليمن. فذكر الحديث.. وفيه: إن الله افترض عليهم صدقة في أموالهم تؤخذ من أغنيائهم، فترد في فقرائهم...

کاتیک پیغمبر موعاڤی نارد بۆ وولاتی یه مهن پیتی فهرموو، که پییان رابگه یه نیت: ..... خوای گهره له ماله کانیا نندا خیری فهرزکردوه، له دهوله مهنده کانیا ن وهرئه گیریت و به ههزاره کانیا ن نه دریت.

گێڕمهرموو فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب المغازی، باب بعث ابي موسى (٤٠٩٩). صحیح مسلم، کتاب الإیمان، باب الأمر بالإیمان بالله ورسوله (٥٢).

سه ریاسه گان

باسی یه کهم / زه کات له زمانی عهره بیدا واته: زیادکردن و وپاکبونهوه. له شه رعیشدا واته: به خشین برێک له مال به که سینکی نه دار وهاوشیوهی، وه هیچ برێگریه کی شرعی له وه خشیندا نه بیت. چه ند ناویکی بۆدانراوه: الصدقة الواجبة، المندوبة، النفقة، العفو، الحق. یه کی که له پایه گانی ئیسلام به کۆدهنگی زانایان. له سالی دوهمی کۆچی پیش فهرزبونی پۆژی ره مه زان، فهرزکراوه، به پای زۆریه ی زانایان. **باسی دوهم** / ده ریاره ی نه و ساله ی پیغمبره ی خوا موعازی بۆ یه مهن نارد، چه ند رایه ک هه یه:

یه کهم: سالی ده یه م پیش هه جکردنی پیغمبره، بوخاری له کۆتایی به شی المغازی دا باسیکردوه. دوهم: کۆتایی سالی نۆیه م، کاتی هاتنه وه ی پیغمبره له جهنگی ته بوک، به پای واقدی و ابن سعد.

سینیه م: سالی هه شته م، پیش پرگارکردنی مه کهه.

یه کپران له وه داکه: له یه مهن مایه وه تا له سه رده می خه لافه تی ابوبکر دا هاته وه مه دینه وه پاشان به ره وشام چوو، تا له وی وه فاتی کرد.

باسی سییه م / فهرموده ی: (تُؤَخَذُ مِنْ أَمْوَالِهِمْ)، کراوه ته به لگه بوئه وه ی: ئیمام خو ی یا جیگره که ی زه کات کوئه کاته وه، دابه شی ئه کات، که سیکیش نه یدات به زور لئی وه ئه گیریت. پیغه مبه ری خواش به نار دنی کارمه ندانی زه کات، (السُّعَاةُ) ئه مه ی پونکرد وه ته وه.

باسی چواره م / فهرموده ی: (تُرَدُّ عَلَى فُقَرَائِهِمْ)، کراوه ته به لگه بو و ته ی مالک که ئه لیت: ئه گهر زه کات ته نها به کو مه لیک بدریت بری ئه که ویت.

به نام و تراره: ئه مه به لگه نیه، چونکه که هه ژارانی به تایبته باسکرد وه، له بهر ئه وه ی ئه وان زۆرینه بون.

باسی پینجه م / له وانیه مه به سستی له فقیر که سیکه خیری پینبشیت، که واته مسکین یش ئه گرت وه، چونکه مسکین لای هه ندیک له فقیر باشته، به نام رایتر هه یه ئه لیت: فقیر له مسکین حالی باشته.

باسی شه شه م / فهرموده ی: (وَتَوَقَّ كَرَائِمَ أَمْوَالِ النَّاسِ)، له وه رگرتنی ماله گرانبه هاکان خۆت بپاریزه، الکرائم واته گرانبه ها.

ئه مه یش به لگه ی ئه وه یه: ئه وکه سه ی زه کات کوئه کاته وه، بو ی نیه باشت رینی ماله که ببات، چونکه زه کات بو دلدانه وه ی هه ژارانه، به نام ناگو نجیت مافی خاوه ن مال بخوریت، به پره زامه ندی خو ی نه بیت.

الحدیث ۳۶ // عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده: أن امرأة أتت النبي صلى الله عليه وسلم، ومعها ابنة لها، وفي يد ابنتها مسكتان من ذهب، فقال لها: أنعطين زكاة هذا؟ قالت: لا. قال: أيسرك أن يسورك الله بهما يوم القيامة سوارين من نار؟ فأنقتهما. نافرتهك له گهل کچیکی خویدا هات بولای پیغه مبر. کچهکهی دوو بازنی ئالتونی له دهستدا بوو، پیغه مبر پیی فرموی: زهکاتی ئهو بازنانه ئه دهیت؟ ووتی: نه خیر. فرموی: حزنه کهیت خوای گهره له قیامه تدا له جینی ئهو دوانه دوو بازنی ئاگرینت بکاته دهست؟ پاشان نافرتهکه فری دان.

گیرموی فرموده که // سی که سه که به ئیسنادیکی به هیز نه یگیرنه وه.^۱

مانای وشه کان // مسکه: بازن . المرأة: نافرتهکه ناوی اسماء بنت یزید بن السکن.

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / زانایان دهریارهی زهکات دانی خشل، چهند رایه کیان هیه:

یه کهم: زهکات واجبیه تیایدا، به پای هادیوه وکومه لیک زانای پیشین وپایه کی شافعی، به به لگهی:

ا. ئهو فرمودانه ی سهره وه.

ب. فرموده ی ام سلمه: جوریک بازنی ئالتونی له دهست ئه کرد، وتی:

ئهی پیغه مبر ی خوا، ئه مه که نزه (ئه شاردریته وه تاسزای له سه رییت)؟

فرموی: ئه گهر زهکاتی لیبه ده ی که نز نیه.^۲ ابوداودو دارقطنی

گیراویانه ته وه، حاکمیش به صحیحی دانا وه.

دوهم: واجب نیه تیایدا، به پای مالک واحمدو رایه کی شافعی.

^۱ سنن أبي داود، کتاب الزکاة، باب الكنز ما هو؟ وزکاة العلي (۱۲۴۹). البانی پله ی حسن ی داوه تی.

^۲ أنها كانت تلبس أوصاحاً من ذهب. فقالت: يا رسول الله أكنز هو؟ قال: إذا أدبت زكاته فليس بكنز.

المستدرک علی الصحیحین للحاکم، کتاب الزکاة، (۱۲۷۵). ئه لبانی به حسن ی دانا وه.

به لگه‌شیان: چهند رایه‌ك له زانایانی پیشینه‌وه، که پینان وایه زه‌کات له خشلدا واجب نیه.

وه لامي نه‌مانه دراوه‌ته‌وه: نه‌گهر فهرموده‌ی راست هه‌بوو، هیچ رایه‌ك کاری پی ناکریت.

سییه‌م: زه‌کاتی خشل نه‌وه‌یه خه‌لکی تر سودی لیبینیت، وه‌ك دارقطنی^١ انس و اسماء ی کچی ابوبکر نه‌یگیریتته‌وه.

چوارهم: ته‌نها یه‌کجار زه‌کاتی نه‌دریت، نه‌ك هه‌موو سألینک. به‌یهه‌قی له‌انس نه‌یگیریتته‌وه.

پای دروست: یه‌که‌م پا له‌هه‌مویان دروستره، چونکه فهرموده‌ی راست و به‌هیز دهرباره‌ی هه‌یه.

باسی دوه‌م / پوکه‌شی فهرموده‌که نه‌وه نه‌گه‌یه‌نیت که: بپی دیاریکراو نیه بو زه‌کاتدان، چونکه پیغه‌مبه‌ری خوا فرمانی زه‌کاتدانی دهرکردوه لی، که له‌پینج ئوقیه که‌متر نه‌بوو.

پرتزه‌که‌شی لای نه‌وانه‌ی به‌فرزی دائه‌نین، بپی واجب بونی زه‌کاته له‌ئالتون وزیودا. پوکه‌شی فهرموده‌که به‌په‌هایی هاتوه، له‌وانه‌یه به‌فهرموده‌کانی زه‌کاتدانی ئالتون وزیو به‌ستبیتیانوه.

الْحَدِيثُ ٢٧ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زَكَاةَ الْفَطْرِ طَهْرَةً لِلصَّائِمِ مِنَ النَّفْسِ وَالرِّفْتِ، وَطَعْمَةً لِلْمَسَاكِينِ، فَمَنْ آذَاهَا قَبْلَ الصَّلَاةِ، فَهِيَ زَكَاةٌ مَقْبُولَةٌ، وَمَنْ آذَاهَا بَعْدَ الصَّلَاةِ فَهِيَ صَدَقَةٌ مِنَ الصَّدَقَاتِ. پینغمبهری خوا سهر فیتهدی فهر زکردوه بو پاکردنه وهی پوژوه وان له قسهی نابجی و، وهک خوار دنیکیش بو هه ژاران. که سینک پیش نویژی جه ژن دهری بکات، زه کاتینکی وهر گیراوه، شه وهیش له دواى نویژ دهری بکات، ههروهکو خیرینکی ناساییه.

گیرم موی قهرمودم که // ابوداودو ابن ماجه نه یگیرنه ووه، حاکم به صحیحی داناه.

سنن أبي داود، كتاب الزكاة، باب زكاة الفطر (١٣٨٤).

سدریاسه کان //

باسی یه گهم/ دهرباره یی حوکمی سهر فیتره، چهند رایه ک هه یه:

یہ کہم: واجبہ، بہ بہ نگہی:

۱. وشه ی (فَرَضَ) له فه رموده باسلیکراوه که دا.

۲. وشەي (فَرَضَ) لە ھەر مودەي ٻن ھەفتەدا: پێنەمبەری خوا سەرفێرەي
 ھەرزکروە، مەشتێک خورما یا مەشتێک جۆ، لە سەر کۆیلە ئازاد و نیرو می و بچوک
 و گەورەي موسلمانان، ھەرمانیشی داوھ پێش چون بۆ نوێژی جەژن دەریکرن.^۱

و شهی فرض به مانای پنیوستی پابه ندبون دیت.

۳. کُودِه‌نگی زانایان، به‌رای إسحاق.

دوهم: سهرفيتره سوننه ته، به راى داود وهه نديك له زانايانى شافعي.

باسی دووم/ فرمودهی باسینکراو به لگهی نه رویه که: خیر کردن
گوناها کان نه سریتته وه.

فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زَكَاةَ الْفِطْرِ صَاعاً مِنْ تَمْرٍ أَوْ صَاعاً مِنْ شَعِيرٍ عَلَى الْعَبْدِ وَالْحُرِّ وَالذَّكَرِ وَالْأُنْثَى وَالصَّغِيرِ وَالْكَبِيرِ مِنَ الْمُسْلِمِينَ، وَأَمَرَ بِهَا أَنْ تُؤَدَّى قَبْلَ خُرُوجِ النَّاسِ إِلَى الصَّلَاةِ. صحيح البخاري، كتاب الزكاة، أبواب صدقة الفطر، باب فرض صدقة الفطر (١٤٤٢).

باسی سییهم / فرموده‌ی باسلیکراو به‌لگه‌یه که: پیش نویژی جه‌ژن دهرئه‌کریت. فرزبونیشی به کاتیکه‌وه به‌ستراوه‌ته‌وه. به‌لام دهریاره‌ی کاته‌که‌ی، چهند رایه‌ک هه‌یه:

یه‌که‌م: له‌به‌ره‌به‌یانی یه‌که‌م پۆژی شه‌واله‌وه فرز ئه‌بیّت. به‌به‌لگه‌ی فرموده‌ی: له‌پۆژده‌دا له‌سوال کردن پزگاریان بکه‌ن.^۱

دوهم: له‌ئاوابونی خوژی کوّتا پۆژی ره‌مه‌زان فرز ئه‌بیّت، به‌به‌لگه‌ی فرموده‌ی: طُهْرَةً لِلصَّائِمِ. پاکه‌ره‌وه‌ی پۆژوه‌وانه.

سییهم: به‌تیپه‌ریونی دوو کاته‌که‌ی فرز ئه‌بیّت، تا ئیش به‌هردوو فرموده‌که بکریت.

باسی چواره‌م / دهریاره‌ی پیش‌خستنی له‌کاتی خۆی، چهند رایه‌ک هه‌یه:

یه‌که‌م: دروسته‌تا دوسالیش پیش بخریت، وه‌کو زه‌کات.

دوهم: له‌په‌مه‌زاندرا دروسته‌به‌لام پیش په‌مه‌زان دروست نیه. چونکه دوو هۆکاری فرزبونی هه‌یه: به‌پۆژوبون وشکاندن، که‌واته پیش ئه‌و دوو هۆکاره‌ ناکه‌ویت.

سییهم: ته‌نها پۆژیک یا دوو پۆژ چاو ئه‌پۆشریت له‌پیش‌خستنی.

باسی یینجه‌م / دهریاره‌ی ئه‌و که‌سه‌ی سهر‌فیره‌که‌ی ئه‌دریّت، دوو راهه‌یه:

یه‌که‌م: بۆ الْمَسَاكِينِ سهر‌ف ئه‌کریت، به‌پرای کۆمه‌لیک زانای ئال و به‌یت، به‌به‌لگه‌ی فرموده‌ی: (طُعْمَةٌ لِلْمَسَاكِينِ)، که‌تایبه‌تی کردوه به‌و چینه‌وه.

دوهم: ئه‌دریّت به‌هه‌شت چینه‌که‌ی له‌ئایه‌ته‌که‌دا باسکراون، ﴿إِنَّمَا الصَّدَقَاتُ لِلْفُقَرَاءِ وَالْمَسَاكِينِ﴾... {التوبة: ٦٠}، ئه‌گه‌ر هه‌ندیك له‌و چینه‌نه‌ش باسبکریت، به‌و باسکردنه‌ تایبه‌ت ناکرین، چونکه له‌زه‌کاتیشدا هه‌ندیك چین باسکراوه، به‌لام که‌س نه‌یوتوه زه‌کات تایبه‌ته‌ بۆ ئه‌وان. له‌فرموده‌ی موعاذدا هاتوه: فرمانم پیکراوه له‌ده‌وله‌مه‌نده‌کانتانی وه‌ربگرم و بۆ هه‌زارانتانی بگێرمه‌وه.^۲

^۱ اغْنَوْهُمْ عَنِ الطَّوْفِ فِي هَذَا الْيَوْمِ. سنن الدارقطني، کتاب زکاة الفطر (١٨٦٩). واصله في الصحيحين.

^۲ أَمَرْتُ أَنْ أَخْذَهَا مِنْ أَغْنِيَانِكُمْ، وَأَرَدَهَا عَلَى فَقَرَانِكُمْ.

الحديث ٢٨ // عن أبي سعيد الخدري رضي الله عنه عن النبي صلى الله عليه وسلم قال: أيما مسلم كسا مسلماً ثوباً على عري، كساه الله من خضر الجنة، وأيما مسلم أطعم مسلماً على جوع، أطعمه الله من ثمار الجنة، وأيما مسلم سقى مسلماً على ظمأ، سقاه الله من الرحيق المختوم...

هه موسلماننك موسلماننكي روت پوشته بكات، خواي گه وره له قوماشه سه وره كانی بهه شت پوشته ی نه کات. هه موسلماننكیش موسلماننك تیر بکات له برسیه تی، خواي گه وره له بهر یومه کانی بهه شتی نه داتی. وه که سیکیش موسلماننك تیرئاو بکات له دواي تینویه تی، خواي گه وره له کانیاوی گولواوی سهرمور تیرئاوی نه کات.

گیرموموی فهرموده که // سنن ابي داود، کتاب الزکاة، باب فی فضل سقي

الماء (١٤٤٥).

مانای وشه کان // خضر الجنة: پوشاکي سه وزی بهه شت. الرحيق: خواردنه وه یه کی پالفتسه که هیچی تیکهل نه بیت. المختوم: سهرمور، چاکترین بهشی ناو قاپ.

سهریاسه کان

باسی یه که م / فهرموده که هانمان نه دات بو کردنی جورها چاکه، وه بهخشینی بهر که سه ی پیویستی پییه تی.

باسی دوم / پاداشت دانه وه له سهری، له هه مان ره گزی کارکردنه که یه.

الحديث ۳۹ // ۱. عَنْ حَكِيمِ بْنِ حِزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنَ الْيَدِ السُّفْلَى، وَأَبْدَأُ بِمَنْ تَقُولُ، وَخَيْرُ الصَّدَقَةِ مَا كَانَ عَنْ ظَهْرِ غِنَى، وَمَنْ يَسْتَغْفِرْ، يُعْفَ اللَّهُ. وَمَنْ يَسْتَغْفِرْ يَغْفِرِ اللَّهُ.

دهستی بهرزه دهستی نزم چاکتره، لهو که سهوه دهستی به بژئوی له سهرته، چاکترین به خشین نه وهیه له خوت زیاد بیت. که سیک داوای دهستی پاکى و داوین پاکى بکات خوای گه وره نهیداتی، که سیکیش داوای دهوله مهندي دل بکات خوای گه وره نهیداتی.

۲. وَعَنْ طَارِقِ الْمُحَارِبِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَدِمْنَا الْمَدِينَةَ فَإِذَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَائِمٌ عَلَى الْمَنْبَرِ يَخْطُبُ النَّاسَ وَيَقُولُ: يَدُ الْمُعْطِي الْعُلْيَا، وَأَبْدَأُ بِمَنْ تَعُولُ، أَمَّا وَأَبَاكَ وَأَخْتِكَ وَأَخَاكَ، ثُمَّ أَذْنَاكَ فَأَذْنَاكَ.

که هاتینه مەدینه پیغه مبهەر صلی الله علیه وسلم وتاری بو خه لکی نه خوینده وه و نه یفه رموو: دهستی به خشنده بهرزه، به خشین لهو که سهوه دهستی به بژئوی له سهرته: دایکت و باوکت و خوشکت و برات، پاشان نزیکترین کهس.

گیرم موهی فهرموده که // ۱. صحيح البخاري، كتاب الزكاة، باب لا صدقة إلا عن ظهر غنى (۱۳۷۲). صحيح مسلم، كتاب الزكاة، باب بيان أن اليد العليا خير من اليد السفلى (۱۷۷۸).

۲. نسائي: السنن الصغرى، كتاب الزكاة، باب أيتهما اليد العليا (۲۴۹۷). ابن حبان و دارقطني ش به صه حيحيان داناوه.

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / ده باره ی مانای (اليد العليا)، چند رایه که هیه:

یه کهم: اليد العليا کهسی به خشنده یه والسفلى ش سوال که ره، به پای زوره ی لیکنانه وه کان، به لگه شیان:

١. له حکیم بن حزام هوه گنډراوه ته وه که وتویه تی: ئه ی پیغه مبهری خوا، دهستی بهرز چیه؟ فهرموی: دهستی بهرز ئه وه یه ببه خشی و وهر نه گریت.^١

ب. فهرموده ی دوهم (طارق المحاربي).

دوهم: بریتیه له دهستی که سیک سوال نه کات، نه گهر پاره شی بدهنی، به رزیه که شی مه عنهویه.

سییه م: دهستی نه و که سه یه بی داوا کردن پاره وهر نه گریت.

چوارهم: دهستی بهرز به خشنده یه و، نزمیش چروکه.

باسی دوهم / فهرموده که به لگه ی پیشخستنی خو و خیزانه له به خشیندا، چونکه نه وان گرنگتن، به به لگه ی:

١. ابوهریره وتی: پیغه مبهری خوا نه فهرمویت: ببه خشن. پیاویک وتی: ئه ی پیغه مبهری خوا دیناریکم هیه، فهرموی: بوخوتی سهرف بکه. وتی: دیناریکی ترم هیه، فهرموی: بو مناله که تی سهرف بکه. وتی: دیناریکی تریشم هیه، فهرموی: بو خزمه تکاره که تی سهرف بکه. وتی: دیناریکی ترم هیه، فهرموی: خوت شاره زاتری به به خشین.^٢

فهرموده که باسی هاوسهری نه کردوه، به لام له فهرمه ده یه کی ترا خستویه ته پیش منال.

^١ قال: يا رسول الله، ما اليد العليا؟ فقال: اليد العليا التي تغطي ولا تأخذ.

^٢ قال رسول الله صلى الله عليه وسلم: تصدقوا. فقال رجل: يا رسول الله عندي دينار، قال: تصدق به على نفسك. قال: عندي آخر. قال: تصدق به على ولدك. قال: عندي آخر، قال: صدق به على خادمك. قال: عندي آخر، قال: فأنت أبصر به. ابو داود ونسائي نه یگنډر نه وه، سنن أبي داود، کتاب الزکاة باب في صلة الرحم (١٤٥٤). حاکم وابن حبانیش به صحیحیان داناوه. البانییش به حسن دایناوه.

ب. ابوهریره ئەلئیت: بە پیغەمبەری خوا وترا: باشتین خیر کامەیه؟
 فرموی: هەوڵدانی کەم (خیرکردنی بە پێی توانا)، لەو کەسە و دەستپێیکە
 کە بژێوی لەسەر تە.^۱

باسی سبیهم / فرمودە (إِنِّدَا بِمَنْ تَعُول)، لە پێوایەتی طارق
 المحاریبیدا، بە لگەی ئەو یە کە: بە خێوکردنی خزمیک کە هەژار بیست
 فەرزە، بە و پریزەندیە لە فرمودە کە دا هاتو، لەسەر تادا دایکی پیش
 باوک خستو، ئەوانی تیش بە دوایدا.

باسی چوارەم / ئەم پریزەندیە بە لگەیە لە سەر ئەو ی: بو چاکە کردن
 لە گەڵیا، دایک پیش باوک ئە خرت، ئەمەش پای جمهورة، وە کازی عیاض
 ئەلئیت، بە بە لگەی:

ا. بوخاری لە ابوهریره ئە یگیریتەو: سی جار باسی دایک
 ئەکات، ئینجا باسی باوک ئەکات.

ب. معاویة بن حیدة القشیری ئەلئیت: و تە: ئە ی پیغەمبەری خوا، لە گەل
 کیدا چاکە بکەم؟ فرموی: دایکت. و تە: دوا ی ئەو کی؟ فرموی:
 دایکت. و تە: دوا ی ئەو کی؟ فرموی: دایکت. و تە: دوا ی ئەو کی؟
 فرموی: باوکت، پاشان نزیکتر.^۲

ج. سەرنجراکی شانی قورئانی پیروژ بو مافی زیاتری دایک، وە
 ئە فرموی: ﴿وَوَصَّيْنَا الْإِنْسَانَ بِوَالِدَيْهِ إِحْسَانًا، حَمَلَتْهُ أُمُّهُ كُرْهًا وَوَضَعَتْهُ
 كُرْهًا﴾ {الأحقاف: ۱۵}. واتە: نامۆزگاری مۆفمان کردو بە چاکە کردن

^۱ قیل: یا رسول الله، أي الصدقة أفضل؟ قال: جهنم المقل، وإبدأ بمن تقول. احمد وابوداود
 ئە یگیرنەو، مسند احمد بن حنبل، ومن مسند بني هاشم، مسند أبي هريرة رضي الله عنه
 (۸۴۹۸).

^۲ قُلْتُ: يا رسول الله، مَنْ أَيْرُ؟ قَالَ: أُمُّكَ. قُلْتُ: ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: أُمُّكَ. قُلْتُ: ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: أُمُّكَ. قُلْتُ:
 ثُمَّ مَنْ؟ قَالَ: أَبَاكَ، ثُمَّ الْأَقْرَبُ فَأَلْأَقْرَبُ. مسند احمد بن حنبل، أول مسند البصريين، حديث
 بهز بن حكيم (۱۹۵۶۲).

له گهل دايك وباوكيدا، دايكى له ناو سكييا به نارپه حتى هه لی گرتوه و به نارپه حتىش دایناوه.

له بهر ئه وه ئه لێن: كه سيك ته نها برژووی باوكی یا دايكى هه بیئت، دايكه كه پێش ئه خات.

باسی پینجه م/ باشتین خیر ئه وه یه دواي ئه نجامدانی خاوه نه که ی پنیوستی پنی نبیئت، چونکه مانای باشتین صدقه ئه وه یه: خیر که مر ئه وه نده بو خوی به نیلێت وه که پنیوستی و بهرژه وه ندیسه کانی پی جیبه جیبکات، چونکه كه سيك هه موو ماله که ی بکاته خیر، زۆرکات په شیمان ئه بیته وه و که پنیوستی به مال بوو هه زنه کات ئه خیره ی نه کردایه.

دهرباره ی کردنی هه موو مال به خیر، چه ند رایه ک هه یه:

یه که م: قازی عیاض ئه لیت: زانا یان و پیشه وایان به دروستیان داناوه.

دوه م: طبرانی ئه لیت: هه رچه نده دروسته، به لام باشترا وایه نه یکات و، له سی یه ک تیپه ر نه کات.

سییه م: سه نهانی ئه لیت: باشتره بو تریت: كه سيك هه موو ماله که ی بکاته خیر، توانای خۆراگرتنی له سه ر هه ژاری هه بوو، منالیشی نه بوو، یا منالی هه بوو، به لام وه ک خۆی خۆراگربون، ئه وه زۆر باشه، به به لگی ئایه تی: ﴿وَيُؤْثِرُونَ عَلَىٰ أَنْفُسِهِمْ وَلَوْ كَانَ بِهِمْ خَصَاصَةٌ﴾ {الحشر: ۹} واته: خه لکی ئه خه نه پێش خۆیان ئه گه ر خۆشیان پنیوستیان پنی بیئت. وه ئایه تی: ﴿وَيُطْعَمُونَ الطَّعَامَ عَلَىٰ حُبِّهِ مِسْكِينًا وَيَتِيمًا وَأَسِيرًا﴾. {الإنسان: ۸}، واته: خواردن ئه به خشن به هه ژاروو بیباوک و دیل. به لام كه سيك وانه بوو، باش نیه.

باسی هه وتهم/ نه موده ی: (وَمَنْ يَسْتَعْلِفْ)، واته كه سيك خۆی به دوربگریت له سوال کردن. (یعنه الله)، خواي گه وره له سه ر خۆراگرتن یارمه تی ئه دات. وَمَنْ يَسْتَعْلِفْ، كه سيك قه ناعت بکات با که میشی هه بیئت. یعنه الله، خواي گه وره قه ناعت ئه خاته دلێه وه دلی ده وله مه ند ئه کات.

الْحَدِيثُ ٤٠ // عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: إِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَصُومُوا، وَإِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَافْطَرُوا، فَإِنْ غَمَّ عَلَيْكُمْ فَأَقْدِرُوا لَهُ...

بہ بینینی - مانگ - بہ پوڑوبن، وبہ بینینی شی بی شکینن، گہر بہ ہوی :
ہہ ورہوہ لیتان دیارنہ بو، سی پوڑی بو تہ واو بکن۔

گیہر ہرموہی فہرمودہ کہ // صحیح البخاری ، کتاب الصوم ، باب هل يقال رمضان او شهر رمضان (١٨١٢) . صحیح مسلم - کتاب الصيام ، باب وجوب صوم رمضان لرؤية الهلال (١٨٦٤) .

مانای وشہ کان // رَأَيْتُمُوهُ : مانگتان بیننی . غَمَّ : ہہ ور بہ ناسمانہ وہ بوہ
رینگری بینینی مانگ .

سہ ریاسہ کان //

باسی یہ گہم / صِيَامٌ ، واتہ : خوگرتنہ وہ لہ پوڑدا بہ شیوہ یہ کی
تایبہ ت، لہ خواردن و خواردنہ وہ وجیماع وشتی تر، کہ لہ شہرعدا ہاتوہ، وہ
دورکہ و تنہ وہ لہ قسہی پوچ و خراپ، لہ کاتیکی دیاریکراو، بہ چہ ند
مہرجیکی دیاریکراو . پوڑوش لہ سالی دہمی کوچیدا فہرزکرا .

باسی دہم / فہرمودہ کہ بہ لگہ یہ لہ سہر : فہرزبونی پوڑوی رہمہ زان، بہ بینینی
مانگ، وہ شکاندنیشی بہ بینینی یہ کہم مانگی شہوال .

باسی سییہم / پوکہ شی فہرمودہ کہ نہ وہ ٹہگہ یہ نیت کہ : پیویستہ ہہ موو
موسلمانان مانگ ببینن، بہ لام کوڈہنگی زانایان وایہ کہ نہ وہ فہرز
نیہ، بہ لکو تہ نہا نہ وندہی کہ حوکمی شہرعی لہ بینینی مانگدا پی
جیگیر ٹہ بیت . (یہ کہ س) .

باسی چوارہم / دہریارہی شایہ تیدان بو چونہ ناو رہمہ زانہ وہ، دوو راہہ یہ :
یہ کہم : شایہ تی یہ ک کہ سی متمانہ پیکراو بہ سہ، بہ پای ابن المبارک
واحمد وریوایہ تیکی شافعی، نہ وہ وی ٹہ لیت : ٹہم پایہ راسترہ، بہ بہ لگہ ی :
١ . پشتبہ ستنی پیغہ مہر تہ نہا بہ شایہ تیدانی دہشتہ کیہ کہ .

ب. پشتبسته ستنی پیغمبر ته نها به شایه تیدانی ابن عمر (له بینینی مانگدا).

دوهم: شایه تی یه ک کهس و درناگیریت، به لکو دو کهس پیویسته، به پای مالک واللیث والاوزاعی والهادویه ودواترین پای شافعی، به به لگهی:

ا. فیه رموده ی عبدالرحمان بن زید بن الخطاب: ئه گهر دوو موسلمان شایه تیاندا، به پوژوو بین ویشکینن.^۱ احمد گیراویه ته وه.

ب. فیه رموده ی ئه میری مه ککه (له وکاته دا) الحارث بن الحاطب: ئه گهر نه مانبینی ودوانسی راستگو شایه تیاندا.^۲ ابوداودو دارقطنی گیراویانه ته وه، به ئیسنادیکی صحیح.

ج. به قیاس کردن له سه ر شایه تیدان له شته کانی تردا. (که پیویسته به دوو شایه ت نه کات).

باسی چوارهم / ده باره ی ده رچون له مانگی په مه زان، دوو را هیه:

یه کهم: بو بینینی مانگی شه وال یه ک کهسی متمانه پیگراو بهس نیه، به پای زو به ی زانایان، وه ک نه وه ی له شرعی صحیحی مسلم باسی کردوه.

دوهم: یه ک کهسی متمانه پیگراو به سه بو شایه تیدانی بینینی مانگ، به پای ابو ثور.

باسی پینجه م / ده باره ی مه به ست له (إِذَا رَأَيْتُمُوهُ)، چه ند رایه ک هیه:

یه کهم: بینینی مانگ له ولاتیک، بینینیش به بو ه موو ولاتان، ئه بیت ه موو پابه ند بن پیوه ی. به به لگهی: إِذَا رَأَيْتُمُوهُ، له فیه رموده که دا. واته: ئه گهر له ناوتاندا که سی که ه بوو مانگی بینینی.

^۱ فَإِنْ شَهِدَ شَاهِدَانِ مُسْلِمَانِ، فَصُومُوا وَأَقِطُوا. مسند أحمد بن حنبل، أول مسند الكوفيين، حديث أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم (۱۸۵۱۰).

^۲ فَإِنْ لَمْ تَرَ وَشَهِدَ شَاهِدًا عَدْلًا. سنن أبي داود، كتاب الصوم، باب شهادة رجلين على رؤية هلال شوال (۲۰۰۴).

دوهم: ئەو بەیەخی نیه، چونکە فەرمودەکە بۆ کەسانێکی تاییبەت بوە.
 سییەم: لە هەر وڵاتێک بێنرا، چوار دەورە کە پابەند ئەبن پێوەی.
 سەنغانی ئەم پرایە بە نزیکتر لە پراستیەو دای ئەنیت. دای ئەو ی
 ئەنیت: لەم بارە یەو چەند پرایە هەیە، هیچیان بە لگەیان نیه.
باسی هەوتەم/ لِرُؤیتِه، بە لگە یە لە سەر ئەو ی:

کە سێک بە تەنھا مانگی بێنی، پێویستە پابەند بێت بە حوکمی
 بێننە کەو (لە بە پۆژوبون و شکاندن)، بە پای پێشەوایانی ئال و
 هەر چوار پێشەوای مەزھەب.

دەربارە ی شکاندنی پۆژو کە ی، چەند پرایە هەیە:
 یە کەم: بە دزیەو ئەیشکی نیت، بە پای شافعی.
 دوهم: بە ردەوام ئەبێت لە بە پۆژوبوندا، بە پای زۆرینە.
 سییەم: یە قین (دەنیا بونی) خۆی چۆن بوو، بە گۆیرە ی ئەو
 ئەجولیتەو، بە پای جەمھور.

سەنغانی ئەنیت: پراستە وایە بە دەنیا بونی خۆی لە بە پۆژوبون
 و شکاندنیدا، ئیش بکات. باش وایە بێشاریتەو (پێچەوانە ی خەلک
 نەبێت)، نەبادا خەلکی گومانی خراپی پێ ببەن.

باسی هەشتەم/ فَاقْدَرُوا لَهُ، التَّقْدِيرُ وَاتِه (وَادَابْنِیْن) هاتو، وە ک خطاب ی
 ئەنیت، واتە: سێ پۆژو کە تەواوبکەن. ئەمەش پای زانایانی شافعی
 و جەنە فی و کۆمەلی سەلە ف و خەلە فە.

باسی نۆیەم/ اِنْ بَطَّالْ ئەنیت: فەرمودە کە دژایە تی پای ئەستیرە
 ناسانی تیا یە، بە تەنھا پێشت بە بێننی مانگ ئەبەسترت، زۆر پۆچونیش
 لە شەردا رێگری لێکراو.

الباجی لەوە نامی ئەوانەدا کە پێیان وایە ئەستیرە ناسان بۆیان هەیە
 بە پێی زانیاری خۆیان بە پێشت بەستن بە شوینی ئەستیرەکان، بە پۆژو بن
 یا بێشکینن، ئەنیت: کۆدەنگی زانایان وە نامە بۆ ئەوانە.

إبن بزیزهش ئەلێت: ئەمە پایەکی پوچە، لە کاتی کدا شەرع پێگەری
لە ئەستێرەناسی کردووە، چونکە لە سەر گومان بەندە ئەک دڵنیا یی.
و ئەلامی ئاشکراتریش بۆیان فەرمودە ی پێغەمبەرە کە بوخاری لە ئبن
عمر وە ئە یگێرێتە وە: ئێمە میللەتێکی نەخوێندە وارین، نانوسین
و ناژمێرین، مانگ لای ئێمە وایە و وایە، مەبەستی بیست و نۆ پۆژو سی
پۆژە.

الْحَدِيثُ ٤١ // عَنْ أَبِي أَيُّوبَ الْأَنْصَارِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ
عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ صَامَ رَمَضَانَ ثُمَّ أَتْبَعَهُ سِتًّا مِنْ شَوَّالٍ، كَانَ كَصِيَامِ الدَّهْرِ...
کە سێک مانگی پەمەزان بە پۆژو بیست و شەش پۆژی شەوالیش
بەدوایدا، وەک بە پۆژو بونی سالتە کە یەتی.

گێڕمەمۆی فەرمودە کە // صحیح مسلم، کتاب الصیام، باب استحباب
صوم ستە ایام من شوال إتباعاً لرمضان (٢٠٥٨).

پێوایەتێکی تر: (مَنْ صَامَ رَمَضَانَ فَشَهْرُهُ بِعَشْرَةِ، وَمَنْ صَامَ سِتَّةَ أَيَّامٍ
بَعْدَ الْفِطْرِ فَذَلِكَ صِيَامُ السَّنَةِ) أحمد والنسائي گێڕاویانەتە وە.

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / (سِتًّا) بە مۆنثی هاو، هەرچەند مەیزە کە ی مەزکەر، چونکە
ژمارەکان لە عەرەبیدا گەر مەیزە کە ی باس نەکریت، دوو شیوە ی تیا دروستە.

باسی دوهم / لە بارە ی حوکمی بە پۆژو بونی شەشە لێ، دوو پرا هە یە:

یە کەم: بە پۆژو بونی باشە، بە پرا ی کۆمە لێک لە ئال و احمد و الشافعی
و داود و العترە، بە بە لگە ی: فەرمودە باس لێکرا وە کە.

١ ' إِنْ أُمَّةً أَمِينَةً لَا تَكْتُبُ وَلَا تُحْسِبُ، الشَّهْرُ هَكَذَا وَهَكَذَا، عَنِّي تِسْعًا وَعِشْرِينَ مَرَّةً وَثَلَاثِينَ مَرَّةً.

صحیح البخاری، کتاب الصوم

باب قول النبي صلى الله عليه وسلم: " لا تكتب (١٨٢٧).

دوهم: به پۆژوبونی باش نیه، به پای مالک و ابوحنیفه، مالک له الموطا دا ئەلئیت:

١. له ناو زانا یا ندا، که سم نه بینووه به پۆژو بویئت.

ب. تا گومانی فهرزبونی لینه کرئت.

وهلام دراوه تهوه که: له دواى دهقه که ئیش بهم بیانوانه ناکرئت.

ابن عبدالبر ئەلئیت: ئەم فهرموده یه ی موسلیم به مالک نهگه شتوه.

باسی سییه م/ پاداشتی به پۆژوبون له و پۆژانه دا بۆکه سیکه جیا به جیا به پۆژو بیئت، یا به یه که وه، له دواى جهژن راسته وخو یا له هر پۆژیکى مانگه که دا.

باسی چوارم/ هیچ به لگه یه که نیه بیسه لمینئیت که ئەبیئت له سه ره تایی مانگه که دا بیئت، وه که له سنن الترمذی دا له ابن المبارک ئەگیرئته وه، چونکه:

١. که سیک له هر پۆژیکى شوال بیگرئت، ئەوه به دواى په مه زاندا کرتویه تی.

٢. له ابن المبارک گیردراوه ته وه، که وتویه تی: که سیک شهش پۆژی شهوال به جیا بگرئت دروسته.

باسی پینجه م/ پۆژوگرتنی شهشه لانی به پۆژوی سآله که شوبهاندوه، چونکه چاکه کردن ده به رامبه ره، په مه زان واته ده مانگ، شهش پۆژه کهش واته دوو مانگ.

باسی شهشه م/ فهرموده که به لگه نیه له سه دروستی به پۆژوبونی هه موو سآله که.

الحديث ٤٢ // وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ كَفَّارَةٌ لِمَا بَيْنَهُمَا، وَالْحَجُّ الْمَبْرُورُ لَيْسَ لَهُ جَزَاءٌ إِلَّا الْجَنَّةُ... عَمَرَهُ بُوْعُهُ مَرَّةً كَعَمَرَتِي نِيَوَانِيَاهُ، وَحَجَّ جِي وَهَرْگِیرویش پاداشته که ی تنها به هشت.

گیرمرویهی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب الحج، أبواب العمرة، باب وجوب العمرة وفضلها (۱۶۹۱). صحیح مسلم، کتاب الحج، باب فی فضل الحج والعمرة (۲۴۸۰).

سهریاسه کان

باسی یه گهم / حج، یه کیکه له پینج پایه کانی ئیسلام به کووده نگی زانیان، له سالی شه شی کوچی فهرزکراوه (لای جمهور)، ابن القیم ئه ئیت: سالی ۹ یان ۱۰ ی کوچی فهرزکراوه.

باسی دووهم / العُمْرَةُ، له زمانه وانیدا واته: سهردانکردن، یا مه به ست له شتیکدا.

له شه رعدا: ئیحرام پوشین و پاکردن له نیوان سه فاو مهره و، سوپانه وه به ده وری که عبه و، سهرقاشین یا کورتکردنه وه. بویه ئه و ناوه ی لئیراوه چونکه سهردانی مالی خوی تیا ئه کریت.

باسی سییه م / ده باره ی حوکی دوباره کردنه وهی عومره، چهند پایه که هیه: یه گهم: زور عه مره کردن شتیکی باشه، به به لگه ی: (العُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ)، له فهرموده باسلیکراوه که دا.

دووهم: له عه مریه که زیاتر له سالیکیدا باش نیه، به پای مالکیه کان. به به لگه ی ئه وهی که پیغه مبه ر: ته نها سال بۆ سال عه مری کردوه، کرداره کانی پیغه مبه ریش بۆ فره زه یا سوننه ت.

وه لآمی ئه م پایه ش ئه وه یه: هه ندیک جار پیغه مبه ر وازی له کاریک هی ناوه، تا ناره حه تی له سه ر ئومه ته که ی لابات، هه رچه نده ئه وکاره شی

به‌باش زانیوه، بۆ عه‌مره‌ش به‌وته‌کانی خه‌لکی هانداوه بۆ کردنی، که‌واته
بۆ به‌ستنه‌وه ده‌رکه‌وت که دوباره‌کردنه‌وه‌ی شتیکی باشه .

باسی چواره‌م / ده‌باره‌ی کاتی عومره ،چهند رایه‌ک هه‌یه :

یه‌که‌م: بۆ که‌سیک سه‌رقالی کاروباری حج نه‌بیته هه‌موو کاتیک
دروسته، به‌پرای جمهور، به‌لگه‌ی: پوکه‌شی فهرموده‌ی باسلیکراوو.

دووه‌م: ته‌نها له (أَيَّامُ التَّشْرِيقِ) سی پوژی دواي جه‌ژنی قوربان، باش
نیه، رایه‌کی هادی.

سییه‌م: له‌پوژانی عارفه‌وجه‌ژنی قوربان و سی پوژی دوايی باش
نیه، به‌پرای حه‌نه‌فیه‌کان.

چواره‌م: له‌مانگه‌کانی حه‌جدا، عه‌مره‌کردن باش نیه بۆ که‌سیک حج به‌شیوه‌ی (متمتع)
یا (قران) بکات، چونکه له‌کاره‌کانی حج دوانه‌که‌ویت، رایه‌کی هادی.

وه‌لأمی ئەم رایه‌ش نه‌وه‌یه، که: پیغه‌مبه‌ر له‌ژیا نیدا سی جار عه‌مره‌ی
به‌ته‌نهای کردوه له‌کاتی حه‌جیشدا.

باسی پینجه‌م / بۆ لیكدانه‌وه‌ی (الحجُّ المَبْرُور)، چهند رایه‌ک هه‌یه :

۱. ئه‌و حه‌جه‌یه‌ گوناها تیکه‌ل نه‌بیته. نه‌وه‌ی به‌رایه‌کی دروستی زانیوه.

۲. حه‌جیکی وه‌رگیراو.

۳. کاریگه‌ری له‌سه‌ر خاوه‌نه‌که‌ی جیبه‌هینیت، به‌وه‌ی دواي کردنی
که‌سه‌که کرداری باشتربیت له‌پیش حه‌جکردنی.

۴. احمد و حاکم له‌جابه‌وه ئه‌گیرنه‌وه: پرسیار له‌پیغه‌مبه‌ری خوا کرا:

چاکه له‌حجدا چیه؟ فهرموی: خواردن دانه به‌خه‌لک و بناوکردنه‌وه‌ی
سه‌لامه^۱. له‌ئیسنادی ئەم فهرموده‌یه‌دا لاوازی هه‌یه، ئه‌گه‌ر لاوازی نه‌بیته

لیكدانه‌وه‌یه بۆ (الحج المبرور).

^۱ قیل: یا رسول الله، مَا بِرُ الْحَجِّ؟ قَالَ: إِطْعَامُ الطَّعَامِ، وَإِفْشَاءُ السَّلَامِ. مسند احمد بن حنبل
، ومن مسند بني هاشم مسند جابر بن عبد الله رضي الله عنه (۱۴۲۹)

الْحَدِيثُ ٤٣ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: خَطَبَنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فَقَالَ: إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ عَلَيْكُمُ الْحَجَّ، فَقَامَ الْأَقْرَعُ بْنُ حَابِسٍ فَقَالَ: أَهِيَ كُلِّ عَامٍ يَا رَسُولَ اللَّهِ؟ قَالَ: تَوْفَلَتْهَا لَوْجَبَتْ، الْحَجُّ مَرَّةً، فَمَا زَادَ فَهُوَ تَطَوُّعٌ. پیغمبر می خوا و تباری بو داین و فرمودی: خوای گه وره حه جی له سه ر فرز کردون، اقرع کو پی حابس هه ستاو ووتی: له هه مو سالی کدا ئه ی پیغمبر می خوا؟ فرمودی: گه ر بلیم - به لی - فرز نه بیئت، حه ج کردن به کجاره و له وه زیاتره به خو به خشه.

گیرم رموی فرموده که // پینجه که، جگه له ترمذی^۱.

سه ریاسه گان //

باسی یه که م / فرموده که به لگه یه له سه ر: فرز بونی حه ج ته نها یه کجار له ته مه ندا، بو که سیکی داوا لی کراوو به توانا، به کو دهنگی زانایان، وه که نه وه ی و ابن حجر و که سانیتیر باسیان کردوه.
باسی دوهم / له فرموده ی: (لَوْ قُلْتُ نَعَمْ لَوْجَبَتْ) ئه وه وه رنه گیریت، که: ئه گونجیت خوای گه وره پیغمبر سه ریشک بکات له دانانی حوکه کاندا.

^۱ واته: أبوداود، ترمذی، ابن ماجه، احمد. سنن ابن ماجه، باب فرض وجوب الحج (۲۹۹۵).

البانی به صحیحی داناه.

بهشی دوهم:

مامه ئه كان

(المعاملات)

الْحَدِيثُ ٤٤ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعِ الْحَصَاةِ وَعَنْ بَيْعِ الْفَرَرِ.

پیغه مبهری خوا ریگری کردوه له مامه له یه که به ردی تیا به کار بیت وه مامه له یه که فیلی تیا بیت.

گنبر مرموهی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب البیوع، باب بطلان بیع الحصة (۲۸۶۲).

مانای وشه کان // بیع له زمانه وانیدا ، واته: گوپینه وهی مالیک به رابه ر مالیک تر له شه رعیشدا ره زامه ندی هه ردولای بوی زیادکراوه. بیع وشراء لهو وشانه که بو مانای یه کتر به کار دین.

سه ریاسه کان

باسی یه که م / فروشتن له فهرموده که دراوه ته پال به رد، چونکه به ردی تیا به کار دیت.

باسی دووهم / له باره ی لیكدانه وهی بئع الحصة، چند رایه که هیه: یه که م: بلیت: نه م به رده فریده، به سه ر کام پوشاکدا که وت به دره مینک مالی تویه.

دووهم: تائه وشوینه ی به رده که ی ته گاتی، زهوی پی بفروشتیت. سنیهم: مشت بکات به کومه لیک به ردداو بلیت: چند به ردی تیا بوو نه وهنده لهو شته نویت.

چوارهم: شتیکی پی بفروشتیت، پاشان ده ست بکات به کومه لیک به ردداو بلیت: به هر به ردیک نه وهنده درهم بو کالاکه.

پینجهم: یه کیکیان به ردیک به دهسته وه بگریت، و بلیت: هر کاتیک به رده که که وته خواره وه، مامه له که جیبه جی نه بیت.

شه شهم: بچیته لای پا نه مه ریک و، بلیت: به ردیک هل نه ده م به ر کام مه ره بکه ویت، به وهنده.

باسی سینیهم / هه موو شیوازه رابردوه کانی بِنِعُ الحَصاة فیئلی تیایه، چونکه نادیا ری یان له نرخ یان له کالاکه دایه، ومانای خه له تاندن ئه یگریته وه. بویه له هه رموده که دا بِنِعُ الغرز به تایبته باسکراوه، چونکه له و مامه ئانه بوه که له نه فامیدا ئه کرا، پیغه مبه ریش صلی الله علیه وسلم رِنگری لیکرد.

باسی چوارهم / الغرز، واته خه له تینراو اسم مفعوله، مصدر إضافة کراوه ته لای.

باسی پینجه م / الغرز واته فیئکردن، چونکه له کاتی ئه نجامدانی دا رازیبون نیه، که واته خواردنی مالی خه لکه به ناهه ق.

باسی شه شه م / بِنِعُ الغرز به چهند شیوازی که ئه نجام ئه دریت:

۱. توانای وه رگریتنی نیه، وه ک فروشتنی به ندهی هه ئاتو، ئه سپی راکردوو.

۲. نه بیئت یا نادیا ری بیئت.

۳. مالی فروشیاره که نه بیئت، وه ک ماسی له ئاوئیکی زوردا.

باسی دهوله م / له بِنِعُ الغرز دا چاوپوشی له دوو حالته ئه کړیت:

یه که م: شتیک له ناو کالاکه دا بیئت ولینی جیا نه بیته وه، به جیا کراویش نه فروشریت.

دووه م: شتیک چاوی لسی بیوشریت، له بهر که م نرخسی یا گران جیا کردنه وه دیاریکردنی.

نمونه ش بو ئه وانهی سه ره وه:

ا. فروشتنی خانوو له کاتی که دا نازانریت بناغه که ی چونه.

ب. فروشتنی شیر له گوانی ئازده له که دا.

ج. فروشتنی به چکه له سکی دایکیدا.

د. فروشتنی جلیک ناواخنای هه بیئت (لۆکه یاشتی تر)، ئه گهر ناواخنه که شی نه بینریت.

ه. به کړندانی ئاژهل و خانوو به مانگانه، هرچه نده، له وانه یه مانگ سی پوژبیت یا بیست ونو روژ.
و. خوشتن له گهر ماوی ناو بازار به پاره، هرچه نده خه لکی له سهر فکردنی ئاوه که دا جیاوازن.
ز. خواردنه وه له دۆلکه دا به پاره، هرچه نده پری خواردنه وه که نادیاره.
باسی هه شتم / کوډهنگی زانایان هیه له وهی: فروشتنی به چکه له سکی دایکی وبالنده له هه وادا دروست نیه.

الْحَدِيث ٤٥ // ١. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعَتَيْنِ فِي بَيْعَةٍ.
٢. وَعَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ بَاعَ بَيْعَتَيْنِ فِي بَيْعَةٍ، قُلَّهٗ أَوْكُسَهُمَا أَوْ الرِّبَا.
پهغه مبهري خوا دوامه لهی ناو یه ک مامه لهی لی قه دهغه کردین، وه فهرمو به تی: که سینک دوامه لهی ناو یه ک مامه له بکات، نه بیت یا که مترینان وه ریکریت، نه گهر وا نه کات، نه که ریته ناو سو وه.

گه یه موهی فهرمو ده که // ١. احمد (مسند عبدالله بن عمرو بن العاص (٦٦٢٤))، والنسائی، ترمذی وابن حبانیش به صه حیحیان داناوه. ٢. ابوداود (باب فیمن باع بیعتین فی بیعة) (٢٣٦٣).^١

سهر یاسه کان //

باسی یه که م / شافعی نه لیت: نه م مامه له یه دوو لیکدانه وه هه لئه گریت: یه که م: بلیت: به قهرز به دوو هه زارو به حازر به هه زارت پی نه فروشم، کامیانت به دل بوو، به وه هه لی بگره، نه مهش مامه له یه کی پوچه، چونکه خه له تاندن و هه لپه ساردنی تیا به.

^١ البانی به حسن ی داناوه.

قازی ئەلئیت : کیشەکه لەوەدا یە ئەگەر بە نادیارى بهێلرێتەو، بە نام گەربلئیت: من قبولمە بە هەزارى حازر، یا قبولمە بە دوو هەزارى قەرز، ئەو کاتە دروستە (چونکە نادیارى بە نامینئیت).

هوى پێگريکردن لەم جوړه لیکدانەو یەدا ئەو یە: جیگیر نەبونی نرخ و، ریا (سوو) تیایدا، لای ئەوانەى پێیان وایە فروشتنى شتیک لەنرخى خۆى زیاتر سوو.

دووهم: بلئیت، کۆیلەکەمت پى ئەفروشم بە مەرجیک تۆش ئەسپەکەتم پى بفروشت.

هوى پێگريکردن لەم جوړه لیکدانەو یەشدا ئەو یە: بە مەرجیکى داماتوو ئەبەستریتەو، کە لەوانەى بێتەدى یا نەیتەدى، بۆیە مولکایەتیه که جیگیر نابیت.

باسى دووم / (قُلْهُ أَوْ كَسُهُمَا أَوْ الرِّبَا)، واتە: ئەگەر ئەو ی کرد، یا ئەبیت کەمترین نرخ وەرگیرت، یا مامەلەکەى ئەبیت بەسوو. ئەمەش پشتگیری لیکدانەو ی یەکەم ئەکات.

باسى سێهەم / دەربارەى فروشتن لەنرخى خۆى زیاترو بەقەرز، چەند پرایەك هەیه:

یەکەم: حرامه، بەپای زین العابدین علي بن الحسين والناصر والمنصور بالله والهادویه وإمام یحیا، بە بەلگەى:

احمد له سماکەو ئەگێریتەو و شافعیش هاوپرایە لەگەڵیدا: مروؤ شتیک ئەفروشت، ئەلئیت بە قەرز بەوئەندەو بەنەخت بەوئەندە.

^۱ هُوَ الرَّجُلُ يَبِيعُ الْبَيْعَ، فيقول: هُوَ بِنَسْأَ بَكْذَا، وَهُوَ يَنْقُذُ بَكْذَا. مسند احمد، مسند عبدالله بن مسعود (۲۵۰۵). وقال شعيب أرنأوط: صحيح لغيره.

دووه: دروسته، به پای شافیه کان و حنه فی ه کان وزید بن علی والمؤید بالله و جمهور، صه نعانیش پشتی ئه م پایه ی گرتوه، به به لگه ی: گشتگیری ئه و به لگانه ی به دروستی دانه نین.

گیرانه وه که ی سماکیش ته نها ئه وه ئه گه یه نیت که: ئه گه مامه له که به و شیویه بوو (بلیت: به نه خت به وه نده و به قهرز به وه نده) دروست نیه، به لام ئه گه ره تادا بلیت: به قهرز به وه نده، له نرخ ی خویش زیاتر بیت هر دروسته.

له گه ل ئه وه دا ئه وانه ی پا به ندن به وه وه، پرنگری ئه کن له وه ی که به و شیویه ش بکرت، له کاتیکدا فرموده که پرنگری ئه و شیویه ی نه کردوه، که واته به لگه که له داواکه تایبه تیره.

الحدیث ۴۶ // عَنْ عَمْرِو بْنِ شَعِيبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا يَحِلُّ سَلْفٌ وَبَيْعٌ، وَلَا شَرْطَانِ فِي بَيْعٍ، وَلَا رِبْحٌ مَا لَمْ يَضْمَنْ، وَلَا بَيْعٌ مَا لَيْسَ عِنْدَكَ..

قهرزو مامه له پیکه وه دروست نیه، وکۆبونه وه ی دوو مهرج له مامه له یه کدا، و قازانجی کالایه ک هی خوت نه بیت یالای خوت نه بیت، و فروشتنی کالایه که له لات نه بیت.

گیرموموی فرموده که // پینج که سه که. ترمذی وابن خزیمه به صحیحیان

داناوه. سنن الترمذی، باب ما جاء في كراهية بيعتان في بيعه (۱۲۷۹). ۱.

مانای وشه کان // السلف؛ واتا قهرز.

سدریاسه کان //

باسی یه که م / له باره ی شیویه فروشتن و قهرزدان ، دوو را هیه:

^۱ ، پینج که سه که بریتین له: ابوداود، ترمذی، نسائی، ابن ماجه، احمد بن حنبل، البانی
ئهم فرموده ی به حسن صحیح داناوه.

یه کهم: که سیک نه یه ویت شتیک به قهرز بکرنیت به زیاد له نرخى خوی، له کاتیکدا به لایه وه حرامه (ئهم شیوه یه)، فیلنیک به کارئه هینیت ئه ویش له کپیاره که نه ندازه ی نرخى کالاکه قهرز ئه کات وپاشان به نرخى حازری لیئ نه کرنیت.

دووه م: ئه وه یه که بلنیت: ئهم به نده یهت پیئ نه فروشم به هزار، به مرجیک هزارم به قهرز بدهیت. ئه مهش حه لال نیه. چونکه:

۱. قهرزی ئه داتی تا له نرخه کی کهم بکاته وه، نرخه که به نادیارى نه مینیتته وه.

۲. هه موو قهرزیک سوود به خاوه نه که ی بگه یه نیت، سوو.

۳. له گرنبه سته که دا مرجیکی تیایه که نادرسته.

باسی دووه م / له باره ی لیکدانه وه ی (وَلَا شَرْطَانِ فِي بَيْعٍ)، چهند رایه که هیه:

یه کهم: به غه وی ئه لیت: ئه وه یه که بلنیت: ئه وهت پیئ نه فروشم به هه زاری حازرو دووه ه زاری قهرز. ئه مهش مامه له یه که دوو مرجی تیایه، که جیاوازن له یه کتری و مه به ست لیشیان جیاوازه. دوو مرج بیت یا زیاتر وه که یه که. ئه مهش پای ابوحنیفه و زید بن علیه.

دووه م: فروشیار مرج دائه نیت له سه ر کپیار که کالاکه نه فروشیت و نه به خشیت.

سییه م: کپیار به فروشیار ئه لیت: ئهم شتهت پیئ نه فروشم به مرجیک توش نه وشته ی خۆتم پیئ بفروشیت.

باسی سییه م / بۆ لیکدانه وه ی (وَلَا رِبْحُ مَا لَمْ يُضْمَنْ)، چهند رایه که هیه:

یه کهم: قازانج وه رگرتنی شتیک مولکی خۆت نه بیت، وه که زه و تکراریک که مولکی داگیر که ره که نیه، ئه گه ر فروشتی و قازانجی تیا کرد، قازانجه که ی بۆ حه لال نیه.

دووم: قازانچ له شتیځدا که میشتا ومرت نه گرتبیت، چونکه کالاکه پیش وهرگرتنی له نه ستوی کړیادا نیه، نه گهر له ناو چوو، فروشیار بهرپرسیاره بهرامبهری.

باسی چوارهم/ فهرموده ی (وَلَا بِنِعْ مَالِنِسَ عِنْدَكَ)، به فهرموده ی حکیم بن حزام لیکدراوه ته وه که وتویه تی: ووتم ئه ی پیغه مبهری خوا: کړیار که دیت بولام، نه چم له بازار بوی نه هینم ولای خوځم نیه، فهرموی: شتیځ لای خوځ نه بیت مه یغروشه.^۱ ابوداود ونسائی گنړاویانه ته وه. نه مهش به لگیه له سهر نه وه ی فروشتن پیش نه وه ی بیت به مولکت دروست نیه.

الْحَدِيثُ ٤٧ // عَنْ مَرْوَانَ بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعِ الْعُرْيَانِ.

پیغه مبهری خوا مامه له ی عوربانی قه دهغه کړدوه.

گنړمروموی فهرموده که // مالیک و ابوداود و ابن ماجه. موطا مالک، کتاب البیوع، باب ما جاء فی بیع العریان (۱۷۸۷).

سهریاسه کان //

باسی یه که م/ مالیک بهو شیوه یه ته فسیری بِنِعْ الْعُرْيَانُ نه کات:

که سیځ به نده یه که یا که نیزه کیځ نه کړت، پاشان به فروشیاره که نه لیت: دینار یځک یا دره مینک پیشه کیت نه ده می، نه گهر کالاکه م ویست، ته وای پاره که ت نه ده می. نه گهر نه شمویست پیشه کیه که بوځوت. عبدالرزاق یش له زید بن اسلم وه هه مان لیکدانه وه ی بو کړدوه.

باسی دووم/ له باره ی دروستیونی نه مامه له یه، چه ند رایه که هیه:

^۱ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، يَأْتِينِي الرَّجُلُ فَيُرِيدُ مِنِّي الْمُبِيعَ لِنَيْسَ عِنْدِي، فَأَبْتَاعُ لَهُ مِنَ السُّوقِ، قَالَ: نَا بَيْعَ مَا لَيْسَ عِنْدَكَ. مسند احمد، مسند حکیم بن حزام (۱۴۷۲۲).

یه کهم: پوچه له، به پای مالک و شافعی و جمهور، چونکه:

۱. نه و ریگریانه ی له فرموده که دا هاتوه.

۲. فرموده که ری پینه دان (قه ده غه کردن) نه گه یه نیت، که له ریپیدان به و مامه له یه له پیشتره. له کاتی ریپیدان و ریپینه داند، ریپینه دان پیش نه خریت.

۳. ثم مامه له یه فرویلی تیا یه، خواردنی مالی خه لکه به ناره و، دوو مرجی پوچیشی تیا یه:

(ا) مرجی بیبه رابری پیشه کیه که نه گهر کالاکه ی به دل نه بوو.

(ب) مرجی گه رانه وهی کالاکه، نه گهر مامه له ی پی باش نه بوو وه پازی نه بوو پی.

دووه م: دروسته، به پای عمرو عبدالله ی کوپی و پیشه و احمد، به به لگه ی: پرسیارکرا له پیغه مبه ر دهریاره ی بیع العربان، نه ویش به حه لالی دانا.^۱

وه لای می نه م فرموده ش و ا دراوه ته وه که:

(ا) فرموده یه کی مرسل ه .

(ب) له نیسناده که یدا که سیکی لاواز ه یه (ابراهیم بن یحیا).

^۱ أَخْرَجَ عَبْدُ الرَّزَّاقِ فِي مُصَنَّفِهِ عَنْ زَيْدِ بْنِ أَسْلَمَ: أَنَّهُ سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ الْعَرَبَانِ فِي الْبَيْعِ، فَأَحْلَاهُ.

الحديث ٤٨ // عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: نهى رسول الله صلى الله عليه وسلم عن النجش.

پیغه مبهری خوا نه جشی قه دهغه کردوه.

گنیمرموهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب البیوع، باب النجش (۲۰۵۳). صحیح مسلم - کتاب البیوع، باب تحريم بيع الرجل على بيع اخيه (۲۸۷۱).

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / نجش له زمانه وانیدا واتا: دهرکردنی ئاژهل یا بالندهی راوکر او له شوینی خویدا تاکو راو بکړیت.

له شه رعیشدا واته: زیاده کردنی نرخى کالایه که بو فروشتن دانراوه، به مه به سستی نرخ به رزکردنه وه له سهر خه لکانی تر، نه که کړینی. نه وه که سهی به و کاره هه لئه سستیت، ناو نراوه به ناجش. چونکه بازار بو کالاکه زیاده کات وه نرخى به رز ته کاته وه.

باسی دووه م / نه م کرداره، به سی شیوه نه بیت:

۱. به ریکه وتنی ژیر به ژیری له گهل فروشیاردا، که هه ردولا پینی تاوانبار نه بن.

۲. یا ن بى ناگاداری فروشیار نه بیت، وگونا هه کهش ته نها بو ناجشه که یه.

۳. یا ته نها فروشیار پینی نه لئه سستیت: وه که سی که بو هه لئه تاندنی فروشیار، بلیت نه م کالایه به وه نرخه کړیوه، نرخى زیاد له نرخى خوی بلیت.

این بطال نه لیت: زانایان کوډهنگن له وه دا که ناجش به گونا هبار دانه ریت.

باسی سییه م / نه گهر مامه له که له دواى خه له تاندنی فروشیار پویدا، دوو پای زانایانمان هیه له باره یه وه:

به خوا که نه وهنده پاره یان به رامبه ر کالاکه ی داوه تی، له کاتیکی شدا وانیه. ابن ابی اوفی ئەلئیت: فیلکهری لهو شیوه سوخوره و خیانه تکاره.^١

ابن ابی اوفی ئەو فروشیاره ی درۆ ئەکات له وتنی ئەو نرخه ی پیانداوه، به ناجش دائه نیت، چونکه وهک ئەوه یه که بۆ زهره ر گه یانندن له خه لکی نرخه ی شتیک به رزنه کاته وه له کاتیکی شدا ناشیه ویت بیکریت، هه ردولا تاوانبارن، جا ئەگه ر ناجش فروشیاره که نه بو که سیکی تر بوو، به نام فروشیاره که برێک پاره ی به رابه ر ئەو کاره ی دابویه: ئەوه به سوخور دائه نریت.

الحديث ٤٩ // من معمر بن عبد الله رضي الله عنه من رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: لا يَحْتَكِرُ إِلَّا خَاطِيءٌ..

که سیك تاوانبار نه بیئت شت ناشاریته وه.

گێڕمرووی هه رموده که // صحیح مسلم - کتاب المساقاة ، باب تحریم الاحتکار فی الاقوات (٣٠٩٨).

مانای وشه کان // إِحْتَكَرَ: کهرینی شتیک و هیشتنه وه ی تا که مبیته وه و گران بیئت. خَاطِيءٌ: تاوانبار.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / له باره ی شارده وه ی خواردن و شتی تروه، چهند رایه ک هیه: یه که م: شارده وه ی خواردن و شتی تریش حه رامه، به پای ابویوسف. ئەلئیت: هه رشتیک با ئالتون یا زیویش بیئت، شارده وه ی

^١ أَخْرَجَ الْبُخَارِيُّ مِنْ حَدِيثِ ابْنِ أَبِي أَوْفَى فِي سَبَبِ نَزُولِ قَوْلِهِ تَعَالَى: إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ ثَمَنًا قَلِيلًا، قَالَ: أَهَامَ رَجُلٌ سَلَعَهُ بِاللَّهِ لَقَدْ أُعْطِيَ بِهَا مَا لَمْ يُعْطَ، فَتَرْت. قَالَ ابْنُ أَبِي أَوْفَى: النَّاجِشُ أَكَلُ رِبَا خَائِنٌ. صحیح البخاری - کتاب الشهادات ، باب قول الله تعالى: إِنَّ الَّذِينَ يَشْتَرُونَ بِعَهْدِ اللَّهِ وَأَيْمَانِهِمْ (٢٥٥١).

حه رامة، نه گهر زهره ری بۆ خه لك هه بوو. پوكه شى فهرموده
باسليكراوه كهش پشتگىرى ئهم رايه نه كات، مه گهر بوتريئت شاردينه وه
تهنها له خواردندا ههيه.

دووه م: شاردينه وه تهنه له پيويسىتى خه لك و ئاژه ئاندايه، به راي هادويه و
شافيعى مه زه به كان.

باسى دووه م / هه نديك فهرموده پىنگرى كردن له شت شاردينه وه تايبهت
ئه كه ن به خواردن. فهرموده ي له و شيوهش لاي جمهور (مطلق) ي پى
نابرس تريته وه، له بهر ئه وه ي ئهم دوو جوړه فهرمودانه دژ به يهك نين،
به لكو مطلق وهك خوى ئه مينيتته وه. كه واته ئيش به و فهرمودانه ئه كريت
كه پىنگرى ره هايى شت شاردينه وه ن، تايبهت ناكريت به پيويسىتى خه لك
وئاژه ئانه وه، تهنه به راي ابوئور نه بيت، كه لاي زانايانى اصول وه نامى
دراوه ته وه.

كه واته جمهور تايبهتى ئه كه ن به دوو پيويسىتیه كه وه، چونكه ئه وه
گونجاوتره بۆ هوكارى هه رامبونى (شت شاردينه وه)، كه لادانى زهره ره
له خه لكى. زور جاريش زهره ر لادان له خه لكى له دوو پيويسىتیه كه دا
ئه بيت. كه واته ره هايى فهرموده كه يان به حيكمهتى گونجاو (زهره ر لادان
له خه لك) به ستوته وه، يا به بۆچونى ئه و هاوه له ي فهرموده كه ئه گيريتته وه:
موسليم ئه يگيريتته وه:

كه سعيد بن المسيب شتى ئه شارده وه (هه لى ئه گرت)، كاتيك
هوكاره كه يان لى پرسى، وتى: معمر كه فهرموده كه ئه گيريتته وه، ئه ویش
شتى ئه شارده وه.^١

^١ أَخْرَجَ مُسْلِمٌ عَنْ سَعِيدِ بْنِ الْمُسَيْبِ أَنَّهُ كَانَ يَخْتَكِرُ. فَقِيلَ لَهُ: فَإِنَّكَ تَخْتَكِرُ؟ فَقَالَ: لَأَنْ مَعْمَرًا
رَأَوِي الْحَدِيثَ كَانَ يَخْتَكِرُ. صحيح مسلم، كتاب المساقاة باب تحريم الاحتكار في الأقوات
(٢٠٩٧).

إبن عبد البر ئەلئیت: ئەوان نەوتیان ئەشاردەو، بەوێش دەر ئەکەوئیت کە سعید بن المسیب، پەهایێ فەرمودەکە ی بە بۆچونی گێرە پەوێ فەرمودە کە بەستۆتەو. بەلام نازانرئیت معمەر بە چێ پەهایێ کە بەستۆتەو. لەوانە یە بەو حیکمە تەبئیت کە جمهور باسیان کردو (دیارە نەوت شارەنەو زەرەری بۆ خەلک نەبو).^۱

باسی سییەم / ئەو کالایانە ی خەلکی هەلێ ئەگرن لە مالهو، خواردن و پیویستیهکانی تر، دروستە بێ جیاوازی پای زانایان، بە بەلگە ی: ۱. پیغەمبەری خوا بۆه موو خیزانیک ی ۱۰۰ وسق خورمای ئەدانێ، کە لە خەیبەرەو بۆی هاتبوو.^۱

ب. پیغەمبەری خوا پیویستی خواردن لە خورماو شتی تری سالتیکی بۆ خیزانەکانی هەلنەگرت.^۲

باسی چوارەم / مۆکاری حەرامبوونی شتشاردەنەو، زەرەر گەیانەنە بە موسلمانان بە زیادکردنی نرخ لێیان، بە بەلگە ی:

۱. فەرمودە ی پیغەمبەر بە گێرانەوێ معقل بن یسار: کەسێک نرخی کالای موسلمانان بەرز بکاتەو، خوای گەورە کردوێت ی بە ماف بەسەر خۆیەرە کە لە پۆژی قیامەتدا لە سەر ئێسقانیکی ناگرین داینیشینئیت.^۲ أحمد گێراوێتەو.

ب. فەرمودە ی پیغەمبەر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بە گێرانەوێ ابوهریره: کەسێک شتێک بشارئیتەو، بە مەبەستی گرانکردنی لەسەر موسلمانان، ئەو تەوا نبارە.^۳ أحمد گێراوێتەو.

^۱ إِنْ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يُعْطِي كُلَّ وَاحِدَةٍ مِنْ زَوَاجَاتِهِ مِنْهُ وَسَقٍ مِنْ خَيْبَرَ.
^۲ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَذْخِرُ لِأَهْلِهِ قُوتَ سَنَتِهِمْ مِنْ تَمَرٍ وَغَيْرِهِ. قَالَهُ ابْنُ رَسْلَانَ فِي شَرْحِ السُّنَنِ.

^۳ مَنْ دَخَلَ فِي شَيْءٍ مِنْ أَسْعَارِ الْمُسْلِمِينَ لِيُعْلِيَهُ عَلَيْهِمْ، كَانَ حَقًّا عَلَى اللَّهِ أَنْ يُقْعِدَهُ بِعَظَمٍ مِنَ النَّارِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ. مسند أحمد بن حنبل - أول مسند البصريين، حديث معقل بن يسار - (۱۹۸۱۹).

^۴ مَنْ اخْتَكَرَ حِكْمَةً، يُرِيدُ أَنْ يُغْلِي بِهَا عَلَى الْمُسْلِمِينَ، فَهُوَ خَاطِئٌ.

ج. ابوداود ئەلئیت: کە بە سَعِيد بن المُسَيَّب وترا: تۆ شت ئەشاریتەوه، ووتی: معمیش شتی ئەشاردەوه.

إبن عبدالبر و کەسانی تریش ئەلئین: ئەوان نەوتیان ئەشاردەوه، فرمودە کە شیان ڕاڤە کرد بو بۆ شار د نەوهی خواردە مەنی پێویستی خەلکی، شافیعی و ابوحنیفە و خەلکانی تریش واکە فرمودە کە گەشتبون.

باسی پینجەم / السُّبُکي ئەلئیت: ئەوهی پێویستە بوترنیت: گەر نەیهشت خەلکی تر بیکرنیت، تەنگانە بۆ خەلکی دروستبوو حەرامە، بەلام ئەگەر نرخەکان هەرزان بو، خەلک پێویستی بەو برە نەبوو کە ئەیکرێ و هەلی ئەگرت، پرنگرتن لەو کڕین و هەلگرتنی بۆ کاتی پێویستی خەلکی، هیچ مانایەکی نیە.

قازی حسین ئەلئیت: لەوانە یە چاکە بێت، چونکە سودی بۆ خەلکی هەیه.

الحديث ٥٠// من أنس رضي الله عنه، قال: غلا السعر في المدينة على عهد رسول الله صلى الله عليه وسلم، فقال الناس: يا رسول الله، غلا السعر ففسر لنا. فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: إن الله هو السعر القابض الباسط الرازق، إني لأرجو أن ألقى الله وليس أحد منكم يطلبني بمظلمة في دم ولا مال...

له سهرده می پیغه مبهری خوادا له شاری مه دینه دا نرخه کان بهرزبوه وه، خه لکی ووتیان: نهی پیغه مبهر نرخه کان بهرزن، به لکو نرخمان بو دابنئی. نه ویش فهرموی: خوای گه وره خوئی نرخ دانهر وهرگره وه و دهستکراوه و پوزیده ره. من لای خوا تکا نه که م کاتیگ پیی گه شتم هیچ کهستان داوای ماف له خوین یا مالم لی نه کات.

گنهرمهرموی فهرموده که // پینجه که جگه له نسائی، ابن حبانیش به صه حیجی داناوه.^١

مانای وشه کان // الغلاء: بهرز بونه وهی نرخ زیاد له نرخی سروشتی خوئی. إِنْ اللَّهَ هُوَ الْمُسْقِرُ: خوای گه وره خوئی به ویستی خوئی نرخ دانه نیت. القابض: نه یگریته وه. الباسط: نه یکاته وه.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / نرخ دانان بریتیه له وهی: سه رۆک یا جیگره که ی یا هر که سیگ که ئیشی موسلمانانی به دهسته، بریار بو خه لکی بازار دهر بکات، که کالاکانیان به نرخی دیار یکراو نه بییت نه فروشن، نه به زۆرت، نه که متر. له بهر بهرزه وه ندیه کی پیویست.

باسی دووم / فهرموده که به لگه یه له سه ره وهی که: نرخ دانان سته مه، که واته حهرامه. به پای زۆربه ی زانایانه.

^١ البانی به صحیحی داناوه.

باسی سییه م / سته مکردن له نرخداناندا له وهدا خوئی ده بینیته وه که:
 خه لکی ده سه لاتیان به سهر سامانی خو یاندا هیه، نرخدانانیش پینگرتنه
 له وه ده سه لاتیه یان، پیشه وای موسلمانانیش پیویسته په چاوی
 به رژه وهندی هه مو خه لک بکات: په چا وکردنی بو به رژه وهندی کپیار له
 هه رزانی نرخدا، له پیشتر نیه له په چا وکردنی به رژه وهندی فروشیار له
 ده سه لکه وتنی قازانجا، نه گهر ههر دوو به رژه وهندی که
 یه کسانبون، پیویسته پئی به هه ردولا بدریت به نازادانه هه لسو که وت
 بکه ن. پاشان زورکردن له فروشیار تا کالاکه ی خوئی بی په زامه ندی
 بفروشریت، پیچه وانه ی ئایه تی ﴿إِلَّا أَنْ تَكُونَ تِجَارَةً عَنْ تَرَاضٍ مِنْكُمْ﴾
 {النساء: ۲۹}. واته: مه گهر بازرگانی بیت و به په زامه ندی خو تان بیت.
 نه مهش پای زوربه ی زانایانه.

باسی چوارم / هه چهنده فهرموده که بو بواریکی تایبته هاتوه، به لام
 به لگه یه له سهر حه رامبونی نرخدانان بو هه موو کالایه ک.
باسی پینجه م / به پای پیشه و مالیک: نرخدانان دروسته، هه تا له گهنم
 وجویشدا.

مه هدی نه ئیت: پیشه وایانی دواپی به باشیان داناوه نرخ دابنریت بو
 جگه له گهنم وجو، وهک پون وگوشت و... نه مهش بو به رژه وهندی خه لک و
 لادانی زهرمر لییان.

باسی شه شه م / پروکشی فهرموده کان وایه که جیاوازی ناکات له نیوان:
 کاتی گرانی و هه رزانی، کالایه ک هیتراییت له دهره وه، یان نا. نه مهش پای
 جمهوره.

الْحَدِيثُ ٥١ // مِنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ ، مَرَّ عَلَى صَبْرَةٍ مِنْ طَعَامٍ فَأَدْخَلَ يَدَهُ فِيهَا ، فَنَالَتْ أَصَابِعُهُ بَلَلًا . فَقَالَ : مَا هَذَا يَا صَاحِبَ الطَّعَامِ ؟ قَالَ : أَصَابَتْهُ السَّمَاءُ يَا رَسُولَ اللَّهِ . قَالَ : أَفَلَا جَعَلْتَهُ فَوْقَ الطَّعَامِ كَيْ يَرَاهُ النَّاسُ ؟ مَنْ عَشَّ فَلَيْسَ مِنِّي ...

پینگه مبهری خوا به لای کومه لیک خواردندا تیپه پری. که ده سستی خسته ناوی، مه سستی به ته پری کرد. فهرموی: نه مه چیه نهی خاوهن خواردن؟ ووتی: ناوی ناسمانی بهر که وتوه نهی پینگه مبهری خوا. فهرموی: بۆ له سه روی خواردنه که داتنه ناوه تا خه لکی بیبینن، که سیک فیل بکات له من نیه. - له سه ریبازی من نیه. -

گنهرم موهی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب الإیمان، باب قول النبي

صلى الله عليه وسلم : " من غشنا (۱۷۲).

مانای وشه کان // الصُبْرَةُ: کومه لیک خواردنه نهی. خواردنه مه نیه کی که له که بو.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / زانایان کوډهنگن له سه ره رامی فیلکردن له شه رعدا، به به لنگه ی: فهرموده ی باسلیکراو وه فهرموده ی تریش.

له سه ره شه ودهش کوډهنگن که : که سی فیلاوی بیزاروه له پیوانه ی ژیریشدا.

باسی دوهم / نه وه وی نه لیت: له فهرموده کاند (مئی) هاتوه به یای متکلم، نه وه راسته و، واته: که سیک نیه به رینمایمی من بپروت و، زانست و کردارو ریبازی چاکی من بکات به پیشهنگی خوی.

به نام سفیان بن عیینة نه لیت: لیکدانه وه ی ناوا باش نیه، نه بیت بلین: مانای نه وه سه ته واژه یه لیک نادهینه وه، تا کاریگه ری له سه رده رون زیاتر بیت.

الْحَدِيثُ ٥٢ // عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْخَرَجُ بِالضَّمَانِ.

بهروبوم بو خاوهنی کالاکهیه ، چونکه مهسره فی دهکیشی.

گیرمودهی فهرموده که // پینج کهسه که ئه یگیرنه وه. سنن ابی داود - کتاب البیوع ، ابواب الإجارة ، باب فیمن اشتری عبدا فاستعمله ثم وجد به عیبا (٣٠٦١).^١

هوی وتنی فهرموده که // پیاریک بهندهیه کی منالی کپی ، تا ماوهیه ک لای بوو ، پاشان عهیبکی تیا بیینی و گیرایه وه. پیغه مبهری خواش بریاریدا به عهیبه که وه بو خاوهنه که ی بگیریتنه وه ، خاوهنه که ی وتی : به کاری هیئا وه. پیغه مبهری خواش فهرموی : بهروبوم بو خاوهنی کالاکهیه چونکه مهسره فی دهکیشی.^٢

سهریاسه کان //

باسی یه که م / مانای فهرموده که : ئه گهر فرۆشراو بژئوی و بهروبوم ی هه بوو ، بهرو بومه که ی بو خاوهنه که یه تی ، چونکه بهرپرسیاره بهرامبهری : ئه گهر که سیک زهویه کی کپی و به کاریهینا ، یا مالتیکی کپی و زایا ئازهلکی کپی و بو سواربون به کاریهینا ، یا کۆیله یه کی کپی و به کاریهینا ، پاشان عهیبکی تیا دۆزیه وه ، بوی هیه بیگیریتنه وه بو خاوهنه که ی پیشوی. بهرامبهر بهوسودانهش که وهریگرتوه ، هیچ بهرپرسیار نیه له قهره بو کردنه وهیدا ، چونکه ئه گهر له ماوه ی نیوان

^١ البانی پله ی حسن ی داوه تی.

^٢ أَخْرَجَهُ الشَّافِعِيُّ وَأَصْحَابُ السُّنَنِ: أَنَّ رَجُلًا اشْتَرَى غُلَامًا فِي زَمَنِ رَسُولِ اللَّهِ، وَكَانَ عِنْدَهُ مَا شَاءَ اللَّهُ، ثُمَّ رَدَّ مِنْ عَيْبٍ وَجَدَهُ، فَقَضَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَرْدَهُ بِالْعَيْبِ. فَقَالَ الْمُقْضِي عَلَيْهِ: قَدْ اسْتَعْمَلَهُ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْخَرَجُ بِالضَّمَانِ.

پروسمه ی فروششتن پاشسان هه لوه شانده ویدا، تیا چوو، کپیار بهرپرسیاره، که واته پیویسته بهروبومی ئه کاتش بۆ ئه بیت.

باسی دوهم / زانایان لهم بارهیه وه چوار پریان هیه:

یه کهم: بهروبوم بهرامبهه بژئوی کردنه، وهک له مانای فرموده که دا هاتوه، هه رچی سوده سهههکی و لاوهکیهکانی فروشراوه کهیه، بۆ کپیاره، فروشراوه که وهک چوون وهریگرتوه. ئهگیریتته وه بۆ فروشیار، بهپرای شافعی.

دوهم: جیاوازی هیه له نیوان سودی سهههکی و لاوهکی: سوده لاوهکیهکان بۆ کپیاره، به نام سهههکیهکان پارێزراو ئه بیت لای، ئه گهر فروشراوه که ی گیرایه وه، سوده سهههکیهکانیش ئهگیریتته وه له گه لیدا، ئه گهر ئه وسودانه له ناو چوو، پیویسته کپیار قهره بوی بکاته وه. ئه گهریش ریکه وتن، ئه توانیت نهگیریتته وه. بهپرای هاده ویه.

سینیهم: سوده لاوهکیهکان وهک به کرێدان، بۆ کپیاره، سوده سهههکیهکانیش وهک بهروبوم، ئه گهر مابوو، له گهل ماله که دا ئهگیریتته وه، ئه گهر له ناویش چوو، ناگیریتته وه، به لکو ته نه ناخره که ی ئه داته وه به خاوه نه که ی (پیشوی). به پای زانایانی حه نه فی مه زهه ب.

چوارهم: له نیوان سوده سهههکیهکانیشدا جیاوازی ئه کریت: خوری و موی ئازله که، بۆ نمونه بۆ کپیاره، به نام به چکه ی ئازله که ئهگیریتته وه بۆ فروشیار له گهل دایکه که دا.

ئهمه له کاتی که ئه گهر به چکه که له کاتی فروششتندا له دایک نه بوو، خۆ ئه گهر له وکاته دا له دایک بوو، له گهل دایکه که دا فروشراو، ئه وه به کو دهنگی زانایان پیویسته بگپردیتته وه. ئه مهش پای مالیکه.

صه نعانئ نه لیت: فرموده که ناشکرا و دیاره بۆ پای شافعی.

الْحَدِيثُ ۵۲ // عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
أَكْلَ الرِّبَا وَمُوكَلَّهُ وَكَاتِبَهُ وَشَاهِدِيهِ، وَقَالَ: هُمْ سَوَاءٌ.

پیغهمبهری خوا نه فرہتی کردوہ له سوخوړو سو دہر، وہ نوسہری
نیوانیان و ہر دوو شایہ تہ کہ، وہ فرمویہ تی: له تاواندا و ہک یہ کن.

گیرمردہ وی فرمودہ کہ // صحیح مسلم - کتاب المساقاة ، باب لعن آکل
الربا ومؤكله (۳۰۸۰).

مانای وشہ کان // الرِّبَا: زور کردن، سوو خواردن، بہ ہموو مامہ نہ یہ کی
نادروست نہ وتریت. اللُّغْنُ: دورخستنہ وہ له میہرہ بانی خوا.

سہ ریاسہ کان

باسی یہ گہم / نہ فرہت کردن مانای گوناہباری خواہنی نہو
کارانہو، حہرامبون کی کارہ کہش نہ گہ یہ نی.

باسی دووہم / له فرمودہ کہ دا بہ تایبہت باسی خواردن کراوہ، چونکہ
زورتر مال بو خواردن بہ کار دیت. سود و ہر گرتنی جگہ له خواردنیش
ہہ مان حوکمی ہہ یہ.

باسی سیئہم / (مُوكَلَّه)، نہو کہ سہ یہ کہ پارہ سوہ کہ نہ دات، بویہ نہ فرہتی
لیکراوہ چونکہ سوخواردنہ کہ بی نہو نہ نجام نادریت. نہویش له تاواندا
بہ شدارہ.

تاوانی نوسہرو شایہ تہ کانیش له و ہدایہ کہ: یارمہ تیدہری کردنی
حہرامبون. گہر بہ نہ نقہست بیکن ویشزانن سوہ.

باسی چوارہم / نہ گہر بوترت، پیغہمبہری خوا فرمویہ تی: خوا یہ
ہہر کہ سینک من نہ فرہتم لیکرد، بوی بکہ بہ پرحمہت^۱، بہ لگہ یہ له سہر

^۱ اللَّهُمَّ مَا لَعَنْتُ مِنْ لَعْنَةٍ، فَاجْعَلْهَا رَحْمَةً. اصلہ فی صحیح مسلم: اللَّهُمَّ! إِنَّمَا أَنَا بَشَرٌ. فَأَيُّمَا
رَجُلٍ مِنَ الْمُسْلِمِينَ سَبَّيْتَهُ، أَوْ لَعَنْتَهُ، أَوْ جَلَدْتَهُ. فَاجْعَلْهَا لَهُ زَكَاةً وَرَحْمَةً.

ئەوێ کە نەفرەتکردنی پێغه مەبەر لەشتیک مانای ھەرامبون ناگە یەنیت .
 کەواتە مەبەستی پێغه مەبەر لە نەفرەتکردنی کەسیک دوعا کردن نێە لێی .
 ھەنغانی ئەلێت : ئەو فەرمودە یە سەرەو ە بۆ کەسیکە ئێشیکی
 ھەرامی نەکردو ە نەفرەتی لێکراو ە . یا پێغه مەبەر صَلَّى اللّٰهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
 لە کاتی توپە بونیدا نەفرەتی لێکردو ە .

الْحَدِيثُ ٥٤ // ١ . عَنْ مُبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ ، وَالْبُرُّ بِالْبُرِّ وَالشَّعِيرُ بِالشَّعِيرِ وَالتَّمْرُ بِالتَّمْرِ ، وَالْمِلْحُ بِالْمِلْحِ ، مِثْلًا بِمِثْلٍ ، سَوَاءٌ بِسَوَاءٍ ، يَدًا بِيدٍ . فَإِذَا اخْتَلَفَتْ هَذِهِ الْأَصْنَافُ ، فَبِيعُوا كَيْفَ شِئْتُمْ ، إِذَا كَانَ يَدًا بِيدٍ .

گەر ئالتون بەرامبەر ئالتون ، و زیو بەرامبەر زیو ، و گەنم بەرامبەر گەنم ، و جو بەرامبەر جو ، و خورما بەرامبەر خورما ، و خوی بەرامبەر خوی فروشرا ، ئەبێت وەک یەکن و دەست بە دەست . بەلام گەر جیاوازی بون لە جوړدا بە ئارەزوێ خۆتان بفروشن ، گەر دەست بە دەست بێت .

٢ . عَنْ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : لَا تَبِيعُوا الذَّهَبَ بِالذَّهَبِ ، إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ ، وَلَا تَشْفُوا بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ ، وَلَا تَبِيعُوا الْوَرِقَ بِالْوَرِقِ إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ ، وَلَا تَشْفُوا بَعْضُهَا عَلَى بَعْضٍ ، وَلَا تَبِيعُوا مِنْهَا غَائِبًا بِنَاجِزٍ .

ئالتون بەرامبەر ئالتون مەفروشن گەر وەک یەکنەبن . با هیچیان لەوی تر زیاتر نەبن . کاغەز (پارە) بەرامبەر خوی مەفروشن گەر وەک یەکنەبن ، با لایەک لەوێتر زیاتر نەبێت . نا دیاریکیان بە دیارو ئاشکرایەک نەفروشریت .

گێڕەمەوێ فەرمودە کە // ١ . صحیح مسلم کتاب المساقاة ، باب الصرف

وبیع الذهب بالورق نقدا (٣٠٥٤) .

٢ . صحیح البخاری ، کتاب البیوع ، باب بیع الفضة بالفضة (٢٠٨٩) .

صحیح مسلم ، کتاب المساقاة ، باب الربا (٣٠٤٩) .

سه ریاسه کان //

باسی یه گهم / هردوو فرموده که حرامبونی (ربا الفضل) نه گه یه نیت، که بریتیه له: گۆپینه وهی ئالتون به ئالتون و زیو به زیو، هر یه کیک له و شەش کانییهی له فرموده که دا باسکراون به رامبەر هاو پره گەزی خویمان، بری یه کیکیان له ویتەر زیاتر بیت، به حازر بیت یا به قەرز. فرموده که ش (إِلَّا مِثْلًا بِمِثْلٍ)، واتە: له هیچ کاتیکدا نه مانه مه فروشن نه گەر وه کیکه نه بن.

(ولا تشفوا) یش دویاتکردنه وهی نهو مانایه یه.

باسی دووهم / هردوو فرموده که به لگهی حرامبونی (ربا النسیئة) یه. باسی سیئههم / وشه ی (الذَّهَبُ وَالْوَرِقُ)، هه موو ماناکانی نهو دوو وشه یه نه گرتنه وه: له شیوهی نهخت بن یان نا، نه خشیان له سه ربیت، چاک بن یان خراپ، ساغ بن یان شکاو، خشل بن یان وورده، ساغ بن یا فیل کراو. باسی چوارهم / زانیان له باره ی (ربا الفضل) وه، چەند رایه کیان هه یه: یه کهم: حرامبونیتهی، سه رجهم زانیان و هاوه لّان و شوینکه وتوان و فەقیهه کان له سه ره نهو رایه ن. به به لگهی فرموده ی مه به ست- باسلینکراو.

دووهم: حه لال بونیتهی، سهوش ته نها له (ربا النسیئة) دایه، نه میش پای ابن عباس و هندیك له هاوه لّانه، به به لگهی: فرموده ی گنپراوه ی ئوسامه: سوو خواردن ته نها له نه سیئه دایه.^۱ به لام سه رجهم زانیان بهم شیوه و هلامی نه م رایه نه ده نه وه: ۱. مانای فرموده که: سووی خراپتر له نه سیئه نیه، هه ردوکیان خراپن به لام نسیئه خراپتره.

^۱ (لَا رِبَا إِنَّا فِي النَّسِيئَةِ) وَ (إِنَّمَا الرِّبَا فِي النَّسِيئَةِ). مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

ب. فرموده‌ی ئوسامه به ورد بونه‌وه لی‌ی مانای لی‌ی دهریه‌ت (مَلْهُوم)، به‌لام فرموده‌کانی تر به پاشکاوی مانا ئه‌دات به دهسته‌وه (مَنْطُوق). له‌کاتی دژ یه‌کیونی دوو ده‌قی وا دا، دوه‌میان پیش ئه‌خریت (مَنْطُوق).

ج. حاکم گنپراویه‌ته‌وه که: ئیین عباس له‌پای خوی په‌شیمان بوته‌وه، کاتیک فرموده‌که‌ی ئه‌بوسه‌عیدیان بو باسکرده‌وه، هاتوته‌وه سهر پای یه‌که‌م، و داوای لی‌خوشبونی له‌خوا کرده‌وه.

د. فرموده‌که‌ی ئوسامه لابراره (مَنْسُوخ) به‌لام لابرده‌ن به ئه‌گهر دیاری ناکریت، به‌لکو ده‌بی‌ت لی‌ی دُنیا بی‌ت.

باسی پینجه‌م / چهند رایه‌ک هه‌یه دهرباره‌ی هۆکاری حه‌رامیونی سوو:

یه‌که‌م: جگه‌ له‌و شەش کالایه‌ی له‌ فرموده‌که‌دا باسکراون، ههر شتیکی تر هاو‌پەش بی‌ت له‌ گه‌لیدا له‌عیلله و هۆکاردا، ئه‌ویش حه‌رامه. ئه‌مه‌ش پای سه‌رجه‌م زانایانه که کۆکن له‌ سه‌ر به‌شیکی عیله، ئه‌ویش یه‌کچون له‌ په‌گه‌زی کالاکه‌دا. به‌لام پای جیاوازیان هه‌یه دهرباره‌ی به‌شه‌کی تری عیله:

ا. کیشانه و پیوانه‌یه، (ههرشتیک بکیشتریت و بپیوریت سووی تیا ئه‌بی‌ت) ئه‌بو‌حه‌نیفه‌و عتره.

ب. نرخی هه‌بی‌ت و خواردن بی‌ت، پای زانایانی شافیعی مه‌زه‌ب.

ج. نرخی هه‌بی‌ت و خواردن بی‌ت و خه‌لکی پی‌ی بژی. پای زانایانی مالیکی مه‌زه‌ب.

دوه‌م: سوو ته‌نها له‌و شەش کالایه‌دایه که ده‌قیان له‌سه‌ر هاتوه. ئه‌مه‌ش پای ظاهریت، سه‌نعانی‌ش به‌ پایه‌کی دروستی زانیوه و توپه‌تی: له‌به‌رئه‌وه‌ی زانایانی پای یه‌که‌م هۆکاری راستی سوویان نه‌زانیه‌وه، بۆیه چهند پایه‌کی جیاوازیان هه‌یه له‌سه‌ری و راستی له‌لای پای دووه‌مه.

باسی شه‌شه‌م / زانایان یه‌که‌ده‌نگن له‌ سه‌ر دروستی فروشتنی یه‌ک له‌و شەش کالایه، به‌رامبه‌ر به‌ کالایه‌کی تر که وه‌ک خوی نه‌بی‌ت، ئه‌گهر

وهرگرتنه که ی دواش بخیریت و زیاده شى تیا بیئت، وهك کپرینی گهنم بهائتون، یا جو به زیو، وه هه موو کیشانه کانی تر.
باسی جه و تهم / یه کپران له وه ی: دروست نیه فروشتنی کالایهك به کالایه کی وه کخوی، گهر یه کیکیان درهنگتر وهریگیریت.

الْحَدِيثُ ٥٥ // عَنْ أَبِي سَعِيدٍ وَأَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اسْتَعْمَلَ رَجُلًا عَلَى خَيْبَرٍ، فَجَاءَ بِتَمْرٍ جَنِيبٍ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَكُلْ تَمْرَ خَيْبَرَ هَكَذَا؟ فَقَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّا لَنَأْخُذُ الصَّاعَ مِنْ هَذَا بِالصَّاعَيْنِ، وَالصَّاعَيْنِ بِالثَّلَاثَةِ. فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا تَفْعَلْ، بَعْجِ الْجَمْعَ بِالدَّرَاهِمِ، ثُمَّ ابْتَغِ بِالدَّرَاهِمِ جَنِيبًا. وَقَالَ فِي الْمِيزَانِ مِثْلَ ذَلِكَ...

پیغه مبهری خوا که سیکی کرد به لیپرسراو له خه یبهردا، ئه ویش خورمایه کی جوانی هینا (بو لای پیغه مبهر)، پیغه مبهری خوا صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرموی: هه موو خورماکانی خه یبهر وایه (وا جوانه)؟ وتی: نا ئه ی پیغه مبهری خوا. مشتیک له مه ئه کپرن به دوو مشت له خورمای تر، وه دو مشت له مه به سی مشت له خورمای تر. پیغه مبهر صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فهرموی: وا مه که، خورما که ی خوت به پاره بفروشهو، ئه م خورما جوانه ی پیبکپه. (له باره ی شتی کیشر اویشه وه پیغه مبهر هه مان قسه ی فهرموو).

گیرمهرموی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب البیوع، باب إذا أراد بيع تمر بتمر خير منه (۲۱۱۱).

صحیح مسلم - کتاب المساقاة، باب بیع الطعام مثلا بمثل (۳۰۶۸).

مانای وشه کان // رَجُلًا؛ پیاوه که ناوی سواد بن غزیه الأنصاریه. الْجَنِيبُ؛ خورمای خوش، پهق، خراپه که ی لی جیا کرابیته وه، تیکه ل به خورمای

جۆریت نەبویت. الجَمْعُ: خورمای خراب، تیکەل لەچەند جۆرێک (لە
ریواوەتی موسلیما).

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / فەرمودەکە بەلگەیە لە سەر ئەوەی کە: یەكسان بون مەرجه
لە کاتی فرۆشتنی کالایەك بە هاو پرەگەزی خۆی، لە چاکی و خراپیدا
وەکو یەكبن یان نا، چاك و خراب هەر یەك پرەگەزن.

باسی دوهم / (وَقَالَ فِي الْمِيزَانِ مِثْلَ ذَلِكَ): المِيزَان: واتە
کێشراو، مەبەستیش لێرەدا: ئەوانەش کە ئەکێشریت، بە زیاتر لە خۆی
نافرۆشریت. ئەگەر بە هاو پرەگەزی خۆی فرۆشرا، وەکو ئەوانە
ئەپێوریت.

باسی سێیەم / فەرمودەکە پێگە چارەى گونجاو دائەنیت بۆ خو
قوتارکردن لە سوو لەو مالانەى سویان تیا، ئەگەر بەرامبەر یەك
فرۆشران بە زیاده، ئەوەش: فرۆشتنی لایەکیان بە پارەو پاشان کپینی
ئەوەی ئەتەویت.

کۆدەنگی زانایانیش هەیە کە لەم چارەسەرەدا جیاوازی کێشراوەو
پێوانەکراو نیە.

باسی چوارەم / زانایانی حەنەفی ئەم فەرمودە ئەکەن بەلگەی ئەوەی کە:
هەر شتێک لەسەر دەمی پێغەمبەر دا صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ
بپێوریت، دروست نیە بفرۆشریت بە کێشانه بە ئەندازەى خۆی، بەلکو
پێویستە بە پێوانە وەك یەكبن. هەروەها کالایەکیش کە
بکێشریت، پێویستە فرۆشتنەکەى بە کێشانه بیت.

إبن عبدالبر ئەلئیت: زانایان کۆدەنگن لەوەدا کە شتێک
بکێشریت، دروست نیە بە پێوانە بفرۆشریت، بەلام کالایەك بپێوریت.
هەندیک پێیان داوە کە بە کێشانهش بفرۆشریت، وەکیەکی لە کێشانهدا لە
هەموو شتێکدا پەیرهو ئەکریت.

کهسانی تریش ئەلێن: پێوانەو کێشانه بە عادهتی ئەو شوێنەیه، ئەگەر پێچهوانەى سەر دهمى پێغه مبه ریش بێت. خو ئەگەر عاده ته که جیاواز بوو، عاده تی زۆرینه حساب ئە کرێت. ئەگەر پێوانەو کێشانه وهک یه کبون، حوکمی پێوانه کراوه که ی هه یه ئەگەر ئە پێورا، یا حوکمی کێشانه کراوه که ی هه یه ئەگەر ئە کێشرا.

باسی پینجه م / له فرموده که دا باسنه کراوه که پێغه مبه ری خوا فرمانی کردی بێت به گه پاندنه وهی خورما که، به لکو وا دیاره مامه له که ی هیشته وه وهک خوێ، ته نها حوکمه که ی پێراگه یاندوه و، نه زانینه که شی کردوه ته پاساو بۆی.

به نام ابن عبدالبر ئەلێت: بێدهنگ بونی راویه که له باسکردنی هه لوه شانده وهی مامه له که، به لگه نیه له هه لنه وه شانده وه یدا . له ریواتیکی تریشدا هاتوه که فرمویه تی: ئە مه ریبا یه بیگێره وه. له وانه شه ئە مه به سه رهاتیکی تر بێت، به سه رهاته که ی تر مامه له که وهک خوێ ماوه ته وه.

باسی شه شه م / فرموده که به لگه یه له سه ر: دروستی هه لبراردنی شتی باش بۆ خوێ. (هه موو که سینک بۆ هه یه به دوا ی باشتترین جوړی کالادا بگه رێت و به کاری به ی نییت).

الْحَدِيث ٥٦ // عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعَيْنَةِ، وَأَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ، وَرَضِيتُمْ بِالزَّرْعِ، وَتَرَكْتُمُ الْجِهَادَ، سَلَّطَ اللَّهُ عَلَيْكُمْ ذُلًّا لَا يَنْزِعُهُ شَيْءٌ، حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ.

ئەگەر مامەڵەى قەرزتان کردو، کلکی مانگاتان گرت و بە کشتوکال کردن رازیبون و، وازتان لە جیهادکردن هینا: خوای گەوره سەرشۆپه کتان بەسەردا ئەهینیت، لاینابات لەسەرتان تا بو پریری دینه کەتان ئەگەر پێنەوه.

گێڕمەوهی فەرمودهکە // ابو داود و احمد.^١

مانای وشەکان // الذل: سوکبون و لاوازی. أَخَذْتُمْ أَذْنَابَ الْبَقَرِ: پەرلەیه (کِنایە) لەسەر قالبون بە کێلان و پشتگوێخستنی جیهاد. رَضِيتُمْ بِالزَّرْعِ: پەرلەیه لەوهی کشتوکال بوە بە مەراقیان و ئەوپەری هەولدانیان. سَلَّطَ اللَّهُ: پەرلەیه لە سەرشۆریان بە زالبونی خەلک بەسەریاندا. حَتَّى تَرْجِعُوا إِلَى دِينِكُمْ: تا ئەگەر پێنەوه بو کاروباری دینه کەتان. ئەم دەستەواژەیهش سەرزەنشتیکی زۆری تیاپە، تا گەیانویهتە پلەى هەلگەرانەوه لە دین.

سەریاسەکان //

باسی یەکەم / العینة: قەرزکردن.

بَيْعُ الْعَيْنَةِ ش: فروشتنی کالایەکە بە نرخیکى دیاریکراو بو ماوهیهک (بەقەرز)، پاشان کڕینەوهی هەمان کالایە بە نرخیکى کەمتر، تا کڕیاری یەکەم قەرزى زیاترى کڕیارە (خاوەن قەرزەکەى) لا بێت.

^١ سنن أبي داود، کتاب البيوع، أبواب الإجارة، باب في النهي عن العينة (٣٠٢٠). ئەلبانی

پەلەى حەسەن ی داوەتێ.

هؤی ناوهینانیشی به (العینة) نهویه: له مامهله کهدا نهخت ههیه، وهک هه مان کالاکهش بۆ خاوه نه کهی نهگه پرتته وه.

باسی دوهم / له باره ی حوکمی بِنِعْ العینة ، چهند رایهک ههیه:

یه کهم: حه رامه، به رای مالک و احمد وهه ندیک له زانایانی شافعی و ابوحنیفه، به لگهشیان:

ا. فه رموده ی باسلیکراو.

ب. مه به سستی خوای گه وره له پرتگرتن له ریبایا به دی نایهت، پرتگرتن له هۆکاری چونه ناو حه رامیش پتویسته.

قرطبی نه لیت: هه ندیک شیوازی نه م جوړه مامهله یه، سه ره نه کیشیت بۆ فروشتنی خورما به خورما به زیاد، پاره کهش (که باس نه کرت) ته نها بۆ پوکه شه.

دوهم: دروسته، به رای شافعی و هاوه لانی، به به لگه ی:

ا. فه رموده ی: (بِغِ الْجَمْعِ بِالْأَرْهَامِ، ثُمَّ انْتَعِ بِالْأَرْهَامِ جَنِيْباً): دروسته فروشیار نه و کالایه بکرت که مالی خو ی بو وه پتشت فروشتویه تی. چونکه له بهر نه وهی له کاتیکدا بواری نه گه ری تیا بو وه درتیه نه داوه تی، نه وه به لگه ی دروستی مامهله کهیه.

ب. بۆ پتشتگری رای شافعی: کۆدهنگی زانایان ههیه له سه ره دروستی شتفروشتن له لایه ن فروشیاره وه، له دوای ماوه یهک، به لām به و مه به سته نه بیت که به زیاده وه بۆی بگه پرتته وه.

سئیه م: نه گه ر مامهله کهه فروقیلی تیا نه بیت، دروسته، به رای ها ده ویه. جیاوازیش نهیه له نیوان پیشخستن و دواخستنیدا، گرنگ بون ونه بونی مه رجه له کاتی گرته به سته کهدا:

نه گه ر له کاتی گرته به سته کهه و پیشیدا به مه رج دانرا بوو که ماله که بۆ فروشیاره کهه بگپرتته وه، نه و مامهله یه فاسده یان باطله. نه گه ر مه رج نه بوو، نه وه دروسته. له وانه شه بوترت: فه رموده باسلیکراوه که قسه ی له سه ره، و حه رامبون ناگه یه نیت.

باسی سینیهم / هوی سهرشوپریه که نهوهیه: چونکه نهوان وازیان له جیهاد له پیناوی خوادا هیناوه، که مایه سهر به رزی ئیسلام و سهر خستنیه تی به سهر هه موو دینیکدا، خوی گه وره به پینچه وانیه کرداره که یان هه ل سوکووتی له گه ل کردون، که بریتیه له سهرشوپکردنیان، هه تا وایان لیهاتوه به دوی کلکی مانگادا نه پون، له کاتیکدا نهوان سواری نه سپ نه بون که سهر به رزترین شوینه.

الْحَدِيثُ ٥٧ // عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا : أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنْ بَيْعِ الْكَالِيءِ بِالْكَالِيءِ. يَعْنِي: الدِّينَ بِالدِّينِ.

پینغه مبهری خوا پینگری کردوه له فروشتنی قهرز به قهرز.

گنیر مهوهی فهرموده که // إسحاق والبزار به سه نه دینکی لاواز نه یگنیر نهوه.^١

سهر باسه کان //

باسی یه کهم / له فهرموده که دا دیاره که لیکدان هوهی (الدین بالدين)، فهرموده ی پینغه مبهره صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ.

باسی دوهم / له النهایة دا نه لیت^٢: بریتیه له وهی که سینک بو ماوه یه ک شتیک نه کریت، کاتی دان هوهی پاره که نه گهر نه یبو، به فروشیاره که نه لیت: تا کاتیک تر پیم بفروشه و شتیکت له نرخه که ی بو زیاد نه کهم، نه ویش پینی نه فروشت و له نیوانیاندا وه رگرتن هونادات.

باسی سینیهم / فهرموده که به لگه ی حه رامبونى نهو مامه له یه یه، نه گهر پوشیدا نهوه پوچه له.

^١ البانی به لاوازی داناوه. السنن الکبری للبیهقی - کتاب البیوع، جماع أبواب الربا، باب ما جاء فی النهی عن بیع الدین بالدین (٩٨٨٧).

^٢ النهایة فی غریب الحدیث، له دانراوی ابن الأثیر الجزیری، که یه کیکه له زانا کورده کان.

الحديث ٥٨ // ١. عن زيد بن ثابت رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم رخص في العرايا أن ثباع بخرصها كَيْلاً.

پیغه مبهری خوا له خورمادا مؤلته تی داوه که به سهر داره که وه بفروشرنت.

٢. عن أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم رخص في بيع العرايا بخرصها من الثمر فيما دون خمسة أوسق أو في خمسة.

پیغه مبهری خوا مؤلته تی فروشتنی خورمای به سهر داره که وه داوه، نه گهر له پینج ویسق که متر بون.

گنبر موهی هه موده که // ١. صحيح البخاري، كتاب البيوع، باب تفسير العرايا (٢١٠٣).

صحيح مسلم - كتاب البيوع، باب تحريم بيع الرطب بالتمر إلا في العرايا (٢٩٢٣).

٢. صحيح البخاري، كتاب البيوع، باب بيع الثمر على رموس النخل بالذهب أو الفضة (٢١٠١).

مانای وشه کان // الترخيص: ئاسانکاری، له شه رعیشدا: ئهو حوکمانیه له بهر بونی هوکاریک دانراون، نه گهر ئهو هوکاره نه بیئت، حوکمه که وهک خوی ئه مینیتیه وه به حال بون یا هه رامبون. العرايا: دارخورما فی العرايا: فروشتنی بهری دارخورما.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / العریة: له بناغه دا بهری خورما که یه نهک داره که ی. له پیتش ئیسلامدا نه گهر گرانی بویه، نه وانیه دارخورمایان هه بویه، خورمایان ئه دا به هه ژاره کان، هه روه ها بهروبومی مهرو وشتیشیان ئه دانی.

مالك نه لیئت: العریة نه ویه: که سیك دارخورمایه که نه به خشیته که سیکی تر، پاشان نه وهی به خشییویه تی هه ز ناکات هه موو جاریک کابرای تر

بیته ناو بیستانه که یه وه، بویه مؤلّهت دراوه تا خورما تهره که ی لیبکرت، به رامبهر خورمای وشک.

شهر عزانه کانیش واپیناسه ی نه که ن: فروشتنی خورمای تازه به سهر داره که وه، به نه اندازه ی خو ی به گو تره، که متر بیت له پینچ ویسق، به مهرجی وهرگرتنی دهم وده ست.

باسی دوهم / هردو فرموده که به لگه یه که: نه م جو ره خورما فروشتنه به دهره له حرام، و حوکه که ی تایبه ته.

فرموده ی جابریش به ریوایه تی بوخاری نه م جیا کر نه وه یه ی تایه: پیغه مبه ری خوا فروشتنی به روبومی به سهر داره که وه قه ده غه کردوه، پیش نه وه ی پیگات، هیچ به روبومی کی تر به پاره دینارو درهم نافرو شرت، جگه له العرایا.^۱

کومه لی زانایان رایان وایه که ری دراوه به م جو ره فروشتنه.

باسی سییه م / مالک و شافعی یه کران له وه ی فروشتنی خورما به و شیوه یه تا پینچ ویسق دروسته، و زیاتر دروست نیه. به به لگه ی فرموده ی ابوهریره. به لام له پینچ ویسقا جیاوازی را هیه، پاسترینیان حرام بونیته تی. جابر نه لیت:

گویم له پیغه مبه ری خوا بوو نه یفه رموو: -کاتیک مؤلّه تی به خاوه ن دارخورما کان دا به سهر داره که وه خورما بفروشن- یه ک ویسق ودوان و سیان و چوار.^۲ احمد گنراویه ته وه.

ابن حبان نه لیت: باشته ره له چوار ویسق زیاتر نه بیت.

^۱ نَهَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعِ الثَّمَرِ حَتَّى يَطْيَبَ، وَلَا يُبَاعَ شَيْءٌ مِنْهُ إِلَّا بِالْأَنْفَاقِ وَالْأَرْهَامِ إِنَّا الْعَرَايَا.

^۲ سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ - حِينَ أَذِنَ لِأَصْحَابِ الْعَرَايَا أَنْ يَبِيعُوهَا بِخَرْصِهَا - يَقُولُ: الْوَسْقُ وَالْوَسْقَيْنِ وَالثَّلَاثَةُ وَالْأَرْبَعَةُ.

باسی چوارهم/ له مهرجی وهرگرتندا ئاسانکاری نیه، چونکه ئاسانکاری له فرۆشتنی ئەوانە ی پیشوتردا هەیە. تەنها ئەگەر دُنیا نەبێت له یەكسانبونیدا. بەلام له وهرگرتندا وەك خۆی ئەمێنیتەوه بی ئاسانکاری، بەلگەش بۆ ئەم مهرجە، شافعی لەزید بن ثابت ئەگیریتەوه:

ناوی كۆمەلێك له ئەنصار باس ئەكات كە هەژار بون، هاتنە لای پیغەمبەر ﷺ و ئەللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بۆ پونکردنەوهی حاڵی خویان: كە پارەیان نیه تا خورمای چاکی پێبکرن، له گەل خەلكیشدا خورما ئەخۆن، بەلام خورمای خراپیان هەیە كە بۆ قوتی پۆژانەیانە، ئەویش مۆلەتیدان خورما بەسەر دارخورماكەوه بکرن، بەرامبەر ئەو جوړە خورمایە هەیانە.^١

باسی پینجەم/ فەرمودەكە دەربارە ی كپرینی خورمای جوانە بەسەردارەكەوه بەرامبەر خورمای خراپ.

بەلام بۆ كپرینی خورمای باش دوا ی لێکردنەوهی، بەرامبەر خورمای خراپ، دوو پراهیە:

یەكەم: دروستە، بە پای زۆر له زانایانی شافعی، بە بەلگە ی:

١. چواندنی بەخورمای سەردارەكە (چۆن بە سەردارەكەوه دروستە بفروشریت، له لێکردنەوهشیدا هەمان حوكمی هەیە)، وەك بوخاری بابێکی بۆ داناه.

ب. چونكه ئاسانکاریەكە له خورما باشەكە دایە، بەسەردارەكەوه بێت، یان لێبکیریتەوه، كەواتە بە دەقەكە حەلّالە نەك قیاس.

ج. صەنعانی ئەلّیت: هیچ پێگێرەك نیه، چونكه له وانه یە هەمان حیکمەتی ئاسانکاری فرۆشتنی خورمای بە دارەكەوه، له خورما

^١ أَنَّهُ سَمِيَ رَجُلًا مُخْتَجِبًا مِنَ الْأَنْصَارِ شَكَا إِلَى رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، وَلَا تُقَدِّ فِي أَيْدِيهِمْ يَنْتَاعُونَ بِهِ رُطْبًا، وَيَأْكُلُونَ مَعَ النَّاسِ، وَعِنْدَهُمْ فَضُولُ قُوتِهِمْ مِنَ التَّمْرِ، فَرَخَّصَ لَهُمْ أَنْ يَنْتَاعُوا الْغَرَايَا بِخَرْصِهَا مِنَ التَّمْرِ.

لیکراوه که شدا هه بیئت. له وانه یه فروشیار خورمای خراپی پییبت و بیهوینت باشه که ی پیبکریئت.

دوهم: دروست نیه، به پای ابن دقیق العید. وه لای نهم پایه دراوه ته وه، به به لگه کانی پای یه کهم.

یه کیک له هوکاری ئاسانکاریه که نه وه یه به پاراوی و تازه یی خورما که بخوریئت، نه گهر لیبکریته وه، نه وه مه به سته (تازه ییه که ی) نایه ته دی.

الْحَدِيثُ ٥٩ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَدِمَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الْمَدِينَةَ، وَهُمْ يُسَلِّفُونَ فِي الثِّمَارِ السَّنَةَ وَالسَّنَتَيْنِ. فَقَالَ: مَنْ أَسْلَفَ فِي ثَمَرٍ، فَلْيُسَلِّفْ فِي كَيْلٍ مَعْلُومٍ، وَوَزْنٍ مَعْلُومٍ، إِلَى أَجَلٍ مَعْلُومٍ..

کاتیئک پیغه مبهری خوا هاته مه دینه، بیئی تا سالتیک ودوسال له به روبومه کاندای قهرزی پیشینه نه کهن، فهرموی: که سالتیک قهرزی پیشینه ی کرد له خورمادا، با به پیوانه یه کی دیاریکراو وه کی شانیه کی دیاریکراو، وه بو کاتیکی دیاریکراو بیئت.

گنهره رموی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب السلم، باب السلم فی وزن معلوم (۲۱۴۷). صحیح مسلم - کتاب المساقاة، باب السلم (۳۰۹۵).

مانای وشه کان // السَّنَةُ وَالسَّنَتَيْنِ: تا سالتیک ودو سال. ثَمَرٍ: به هردو ریوایه ته که هاتوه (ثَمَرٍ، ثَمَرٍ). فِي كَيْلٍ مَعْلُومٍ: نه گهر به پیوانه بوو. وَوَزْنٍ مَعْلُومٍ: نه گهر به کی شانیه بوو، السَّلْفُ: السَّلْمُ پیشینه ی قهرزیان له عیرا قدا پیئی نه وتریئت السَّلْمُ، له حجازیش السَّلْفُ.

سه ریاسه کان //

باسی یه کهم / السَّلْمُ له شه رعدا واته: فروشتنی کالتایه کی وه سفکراو، له نه ستودا بیئت (تسلیم نه کریئت)، به رامبه سالتیک که پیش وهخت نه دریئت.

باسی دوم/ جگه له سعید بن المسیب، جمهوری زانایان، سهله میان لا په سنده.

باسی سینیهم/ سهله م پینچه وانه ی قیاسه، چونکه فروشتنی شتیکی نه بو، وگرنه شتیکی فیلاویه.

باسی چوارهم/ له سر بونی چه ند مرجیك تیایدا كوكن (زانایان):

١. د و مرجانه ی له کرین و فروشتندا هه بیټ، پیوسته له میشدا هه بیټ.
٢. سه رمایه که نه بیټ له شوینی ریکه و تنه که دا، ته سلیم بکریټ. به لام مالک پئی داوه دو پوژو سی پوژ دوا بکه ویت.
٣. به یه کیك له و دوو پیوانه ی له فهرموده که دا باسلیکراوه، بیپوریټ.
- نه گهر مالیک نه بوو به پیوانه و کیشانه بیټ، نه وه ابن حجر له فتح الباریدا نه لیټ:

١. پیوسته ژماره که ی دیاریکراو بیټ، ابن بطال نه یگنیرته وه، پئی وایه زانایان کوډه ننگن له سهری.

ب. یان بائی دیاریکراو بیټ، چونکه ژماره و بال وک کیشان و پیوانه، چونکه نا دیاری له کالاکه لائهبات، به دیاریکردنی بره که ی.

٤. نه گهر پیوانه بوو، جوړی پیوانه که دیاری بکریټ، وک صاع الحجاز، یا قفیز العراق، یا اردب مصر، به لام نه گهر به په های باسکرا، مه به سستی پیوانه ی نه و شوینه یه که سهله مه که ی تیا نه نجام نه دریت.

٥. ناساندنی نه و کالایه ی سهله می تیا نه کریټ به شیوه یه که له شتی تر جیای بکاته وه، له فهرموده که دا باسنه کراوه، چونکه زانرا بوو لایان.

باسی پینجه م/ ده باره ی مرجی دواختن، دوو راهیه:

یه که م: دواختن (کالاکه) مرجه له سهله مدا، نه گهر دم وده ست بوو، یا کاتی دانه که ی نا دیار بوو، دروست نیه. نه مهش پای ئین عباس وکو مه لیك له سهله ف و جمهوره، به به لگه ی:

١. روکه شی فهرموده که.

۲. شافعی و حاکم نه یگپر نه وه، حاکم به صه حیجی داناو، له نین عباسه وه که وتویه تی: شایه تی نه دم که قهرزی پیشینه بو ماویه ک، خوی گه وره له قورئاندا حه نالی کردوه و پرئی پیداو، پاشان نه م نایه ته ی خوینده وه: ﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا تَدَايَنْتُمْ بِدِينٍ إِلَى أَجَلٍ مُّسَمًّى فَاكْتُبُوهُ﴾ {البقرة: ۲۸۲} ^۱ واته: نه ی نه وانیه باوه پرتان هیه، نه گهر بو ماویه ک قهرزتان به که سیك دا، بینوسن.

وه نامی نه م پایه نه دریته وه که: نایه ته که به لگه یه له سر دروستی قهرزی پیشینه تا ماویه ک، نه ک به لگه بیئت له سر نه وه ی که به دواخوازی نه بیئت، دروست نیه.

دوهم: دواخستن مه رج نیه، به لکو سه له می دم وده ستیش دروسته. به پای زور له زانایانی شافعی، به به لگه ی:

۱. نه گهر به دواخستنی دروست بیئت که خه له تاندنی تیایه، نه وه به دم وده ستی دروسته.

۲. باسکردنی ماوه له فرموده که دا بو مه رج گرتن نیه، به لکو ماناکه ی وایه: نه گهر بو کاتیک و ماویه ک بو، با دیاریکراو بیئت.

به نام وادیاره، له سرده می پیغه مبه ری خوادا، ته نها به دواخوازی بو. چواندنی دم وده ستی به سه له می دواخوا، چواندنه به شتیکی پیچه وانیه چواندن (قیاس)، چونکه سه له م پیچه وانیه قیاسه.

باسی شه شه م / ده ریاره ی مه رجی دیاریکردنی شوینی دان و وه رگرتن، چهند رایه ک هیه:

یه که م: هه ندیک نه لین مه رجه له پیوانه و کیشانه و دواخستنیدا.

دوهم: هه ندیکتر به مه رجی دانانین.

^۱ أَشْهَدُ أَنَّ السَّلَفَ الْمَضْمُونِ إِلَى أَجَلٍ، قَدْ أَحَلَّهُ اللَّهُ فِي كِتَابِهِ، وَأَذِنَ فِيهِ. ثُمَّ قَرَأَ..... الآية:

سَنِيهِم: حه نه فیه کان در یژهی پیئ هدهن و ئه لَین: ئه گهر گواستنه وهی
کالاکه پیویستی به پاره بوو، پیویسته شوین به مهرج بگریت، ئه گهر
نا، پیویست ناکات.

شافعیه کانیش ئه لَین: ئه گهر وا پرکه وتن که دان و وهر گرتن نه کرت
تیایدا، ئه وه مهرجه شوین باس بکرت.
ئهم باسکردنانهش به دریژی عورف دیاری ئه کات.

الْحَدِيثُ ٦٠ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ: الظَّهْرُ يُرْكَبُ بِنَفَقَتِهِ إِذَا كَانَ مَرْهُونًا. وَلَبَنُ الدَّرِيِّ شَرِبُ بِنَفَقَتِهِ إِذَا كَانَ
مَرْهُونًا، وَعَلَى الَّذِي يَرْكَبُ وَيَشْرِبُ النَّفَقَةُ...

ئاژه لی سواربون، ئه گهر له په هندا بوو، به پیی بژیوی کردنی به سواربون
سودی لی ئه بینریت. ئاژه لی شیرداریش ئه گهر له په هندا بوو، به ئه ندازه ی
بژیوی کردنی سود له شیره که ی ئه بینریت. بژیویه که شی له سهر ئه و
که سه یه، سواری ئه بیت و شیره که ی ئه خواته وه.

گێره مه وهی فه رموده که // صحیح البخاری - کتاب الرهن باب : الرهن
مرکوب و مطلوب (٢٣٩٧).

مانای وشه کان // الرهن: هینشتنه وه، خوای گه وره ئه فه رمویت: ﴿كُلُّ نَفْسٍ
بِمَا كَسَبَتْ رَهِيْنَةٌ﴾ {المدثر: ٣٨}. واته: هه موو که سیک لی پرسراوه
به رامبه ر کرداره کانی. له شه رعیشدا واته: دانانی مَالِيْكَ له بارمته ی
قه رزیکدا، هه روه ها به ماله په هنکراوه که ش ئه وتریت. الدَّر: شیر.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / ده باره ی بکه ری (فاعل) ي يَرْكَبُ وَيَشْرِبُ له پرسته که دا، دوو
را هه یه:

یه که م: ئه و که سه یه په هه نه که ئه کات، به به لگه ی سواربونی
ئاژه له که ی، له بری به خێو کردنی.

دوهم: خواوهن مالہ کہیہ، بے پای شافعی، ئه لیت: مه به سست له فرموده که: پزگیری له قهرزدار ناکریت، بو سواری و ناخه که و گرتنی شیره که ی.

به نام نهم مانایه دوره، له بهر دوو هو:

ا. له فرموده که دا، وشه ی (المَرْتَهَنُ) ئه و که سه ی پره نه که ئه کات، هاتوه.

ب. چونکه بزئیویه که له سه ر ئه وه له بهر ئه وه ی مالہ که هی خویه تی، به نام له فرموده که دا بزئیویه که له سه ر ئه و که سه یه سواری ئه بیئت و شیره که ی ئه خوات، که خواوه نه که ی نیه، چونکه له هه موو حاله تی که دا بزئیوی له سه ر خواوه نه که یه تی.

باسی دوهم / ده رباره ی سود وهر گرتنی پره نه که له مالہ پره نه کراوه که، سی پا هیه:

یه که م: بهرام بهر بزئیوی دا بین کردنه که ی، سود وهر ئه گرت له مالہ که. سوده که ش تایبه ته به سواربون و شیره که ی، که به ئه ندازه ی خزمه ته که ی سودیان لی ئه بینیت، جگه له و دوانه ش قیاس له سه ر ناکریت. ئه مه ش پای احمد و اسحاق وحه سه نه، به به لگه ی: پوکه شی فرموده با سلیکراوه که.

دوهم: به هیچ شیوه یه سودی لینا بینیت، به لکو سوده که ی بو خواوهن مالہ و خزمه تیشی هه ر له سه ر ئه وه. ئه مه ش پای جمهورو شافعی و ئه بو حه نیفه و مالکه.

ئه لین: فرموده با سلیکراوه که له دوو پوه وه پیچه وانه ی قیاسه:

یه که م: پز ئه دات بی پرس ی خواوهن مال، سود له مالہ که وهر بگرت.

دوهم: قهره بو کردنه وه ی سود وهر گرتنه که به خزمه ت کردنی ئاژه له که دانه نیئت، نه که به نرخه که ی.

إبن عبدالبر ئه لیت: ئه م فرموده یه لای جمهور ی شه ر عزانه کان پیچه وانه ی چه ند بنه مایه کی شه رعی و یاسایه کی نه گوژره، که گومان له

دروستیاندا نیه، به لگه ی نسخ بونه وهشی، فرموده ی ئیین عومره:
 ئاژده لی هیچ که سیک بی پرسى خوی حال نیه بدوشریت.^۱

به لام صهنعانى وه لامى ئه و رایه ی سره وه به و شیویه ئه داته وه:

ا. له نه سخدا پیویسته میژوه که ی دیاربیت. له کاتیکیشدا په نای بو
 ئه بریت که نه توانریت دوو فرموده که کوکریته وه (یه کبخریت). به لام
 کوکریته وه لیژده ئاسته نیه، چونکه گشتگیری قه ده غه کردنه که تایبه ت
 ئه که ین به م فرموده یه.

ب. پیچه وانه بونی فرموده که ش بو قیاس: حوکه شه رعیه کان له سر
 یه که رهوت نین، به لگو به لگه کان جیا یان ئه کاته وه، یاساده نریش (که
 لیژده پیغه بهری خواجه) بریاریدا وه که: ئه توانریت سواری ئاژده
 ره من کرا وه که ببیت، وه سود له شیر که ی وه برگیریت له بری
 خزمه تکردنی. وه چو ن پنی به دادوهر دا وه به پرسى که سی هه لگه پرا وه
 ماله که ی بفروشی، وه خورمای باشیشی له بری شیر دانا وه.....

ج. شه وکانی ئه لیت: وه لام بو ئه و قسه یه ی که پنی وایه:
 فرموده که پیچه وانه ی بنه ما شه رعیه کانه، ئه وه یه که: سوننه تی راست
 خوی بنه ما ی شه رعیه، بویه له کاتیکیدا نه توانرا یه کبخریت، رهت
 نا کریته وه مه گهر به به لگه یه کی له خوی به هیژتر.

د. هه روه ها ئه لیت: فرموده ی ئیین عومره گشتگیره و، فرموده
 با سلیکرا وه که ش تایبه ته، ده قی گشتگیریش له سر تایبه تی بینا
 ئه کریت.

سییه م: مه به ست له فرموده که ئه وه یه:

^۱ لا تَحْلَبُ مَاشِيَةً اِمْرِيْ بِغَيْرِ اِذْنِهِ. صحيح البخاري - كتاب في اللقطة، باب لا تحتلب ماشية
 احد بغیر اذنه (۲۲۲۲).

نه گهر خاوهن مالّه پرهنکراوه که، خزمه‌تی مالّه‌ک‌هی خوی نه کرد، نه وه
 بویاراستنی گیانی نازده‌له که دروسته خزمه‌تی بکړیت. له بهرام‌به
 نه وه شدا بو سواربون یا شیره‌ک‌هی سودی لی و نه گیریت، به م‌رجیک
 بری سود و هرگرتنه که له خزمه‌ت کردنه که زیاتر نه بیټ. نه مه‌ش پای
 نه وزاعی و اللیث و ابو‌ثورة.

به‌لام صه‌نعانی پای وایه که:

ئ‌م پای‌ه به‌ستنه‌وه‌ی فرموده‌ک‌یه که پیغه‌م‌به‌ری خوا وا
 نه بیه‌ستوته‌وه، به‌لکو به‌ستویه‌تیه‌وه به پیکه‌ریک که له به‌لگه‌کان
 کو‌یکردوته‌وه. نه و پیکه‌ره‌ش بریتیه‌له: هرمانیک له ژیرده‌ستی
 خاوه‌نه‌ک‌هی نه‌بوو به‌لام شهر پنی پیدا‌وو، خزمه‌تی نه‌و مالّه نه‌کړیت
 به مه‌به‌ستی گه‌پانه‌وه‌ی بو خاوه‌ن مالّه‌که (نه‌ک داگیرکردنی)، له
 بهرام‌به‌ریشدا بو‌ی ه‌یه بیداته‌ک‌ری یا سود له شیره‌ک‌هی
 و هر بگړیت، به‌لام نه‌گهر له شاره‌که‌دا دادوهر ه‌بوو پنی به‌و کاره نه‌ده‌دا
 (یاسای ولاته‌که)، نه‌وه بو‌ی نیه سود له مالّه‌که و هر بگړیت، پیویسته به
 نه‌ندازه‌ی سواربون و شیره‌خواردنه‌که، قهره‌بو به‌خاوه‌ن مالّه‌که
 بداته‌وه. خو نه‌گهر له ولاته‌دا حاکم نه‌بوو، یا نازده‌له که نه‌گهر خزمه‌ت
 نه‌کرا زهره‌ری پی نه‌گه‌شت، بو‌ی ه‌یه خزمه‌تی بکات و به‌نه‌ندازه‌ی
 خزمه‌ته‌که‌ش سود و هر بگړیت.

به‌لام له‌وانه‌شه بوتړیت: نه‌مه بنه‌مایه‌کی گشتیه‌و به فرموده
 باسلیکراوه که تایبته نه‌کړیت.

الْحَدِيثُ ٦١ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ يُرِيدُ أَدَاءَهَا، أَدَّى اللَّهُ عَنْهُ. وَمَنْ أَخَذَهَا يُرِيدُ إِتْلَافَهَا، أَتْلَفَهُ اللَّهُ..

که سئیک مال له خه لک وهر گرت و مه به سستی مه بیت بیگنیرتته وه، خوای گه وره له جیاتنی نه و ئه یگنیرتته وه، که سئیکیش وهری بگرت و مه به سستی دانه وهی نه بیت، خوای گه وره له ناوی نه بات.

گنیرموموئی فهرمودمکه // صحیح البخاری - کتاب فی الاستقراض و اداء الديون والحجر والتفليس، باب من اخذ اموال الناس يريد اداءها او إتلافها (۲۲۷۹).

سهریاسه کان

باسی یه که م / (أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ)، وهر گرتنی مال له خه لکی: نه گونجیت به قهرز بیت، نه شگونجیت بو پاراستنی بیت.

باسی دوهم / مه به سستی له نیه تی دانه وهی: له دنیا دا قهرزه که بداته وه. خوای گه وره ش له بری نه و قهرزه که نه داته وه: واته ئاسانکاری دانه وهی قهرزه که ی بو نه داته وه، نه وهنده ی بو نه نیرتت بتوانیت قهرزه که ی بداته وه. دانه وهی قهرزه که ش له قیامه تدا، واته: پازیکردنی بهرام به ره که یه تی به وهی خوای گه وره ئاره زوو بکات.

پیغه مبه ری خوا نه فهرمویت: هر موسلمانیک قهرزیکات و مه به سستی دانه وهی مه بیت، که خوای گه وره ئاگاداره به مه به سسته که ی، نه وه خوای گه وره له بری نه و له دنیا و قیامه تدا قهرزه که نه داته وه.^۱

^۱ ما من مسلم یدان دیناً یعلم الله أنه یرید اداءه، إلا اداءه الله عنه في الدنيا والاخرة. أخرجه ابن ماجه وابن حبان والحاكم مرفوعاً. سنن ابن ماجه، کتاب الصلقات، باب من اذان دینا وهو ینوی قضاءه (۲۴۰۵).

باسی سنیهم / فرموده ی یُریدُ اِثْلَافَهَا: وا دیاره بۆ که سَیْکِه، مَالِیک قهرز
ئەکات بۆنمونه، پیویستی پیی نیه و بازرگانیشی پیوه ناکات، بەلکو تەنها
مەبەستی لەناودانی ماله کهیه، نیه تی دانه وەیشی نیه.
وه فرموده ی اَثْلَفَهُ اللهُ، دوولیکدانه وه هەلئەگریت:

یه کهم: مانا دیاره که ی ئه وه یه: که سه که له دنیا دا له ناو ئەبات، یا ژیا نی
لئى تال ئەکات، کاروباری قورس ئەکات، داواکانی جیبه جی
نابیت، به ره که تیش له ماله کهیدا نامینیت.
دوهم: له قیامه تدا به سزادانی له ناوی ئەبات.

باسی چوارهم / ابن بطال ئەلئیت: فرموده که به لگه ی هاندانه بۆ وازهینان
له خواردنی مائی خه لکی، وده ستخوشیکردنیانه له دانه وه ی قهرزه که
به شیوه یه کی جوان، ئەگەر داواکرایه وه.

باسی پینجهم / فرموده که به لگه ی ئه وه یه که: پاداشت له هاوهره که زی
کرداره که یه.

باسی شه شهم / داودی له فرموده که ئه وه وه ئەگریت، که: که سَیْک قهرزی
لابیت، بۆی نیه خیریکات یا ببه خشیت، به لام سه نغانی ئه م رایه به دور ئەزانیت.

باسی جه وتهم / فرموده که به لگه ی هاندانه بۆ نیه ت پاکی، وترساندن له نیه ت
خرابی تیدایه، پونیشی ئەکاته وه که: بیه مای هه موو کرداره کان نیه ته.

باسی هه شتهم / فرموده که به لگه ی ئه وه یه: که سَیْک قهرزی کردوو نیه تی
دانه وه ی هه بوو، خوای گه وره یارمه تی ئەدات.

عبدالله بن جعفر خه لکی بۆ قهرزکردن هان ئەدا. که له و باره وه
پرسیاری لینه کرا، ئه یوت: له پیغه مبه ری خوام بیستوه که ئه یفه رموو:
خوای گه وره له گه ل قهرزاردایه، تا قهرزه که ی ئەداته وه.^۱

^۱ إِنْ اللَّهَ مَعَ الدَّائِنِ حَتَّى يَمْضِيَ دَيْنُهُ. رَوَاهُ ابْنُ مَاجَهَ وَالْحَاكِمُ، وَإِسْنَادُهُ حَسَنٌ. سنن ابن ماجه -
کتاب الصدقات، باب من ادان دینا وهو ینوی قضاءه - حدیث: ۲۴۰۶

له ریوایه تیکی تردا هاتوه: هر بهندهیهك نیهتی دانهوهی قهرزهکی مهییټ، له لای خواوه یارمه تیده ریکی هیه. عائشه ئه لیټ: من به دوا ی ئه و یارمه تیه خوا ییه دا ئه گه پریم.^۱

باسی نویه م / ئه گه ر بوت ریټ فهرموده ی: جگه له قهرز له هه موو تاوانیکی شهید ئه بو ریټ.^۲ وه فهرموده ی: ئیسته م اندویه تی حه سایه وه.^۳ هاتوه، که پیغه مبه ری خوا به رام بهر به که سیکی وتوه که قهرزی که سیکی داوه ته وه که به قهرزاری مردبوو.

صه نعان ی ئه لیټ: له وانه یه مانای فهرموده ی یه که م ئه وه بیټ: شهید قهرزه کی هر له سر ئه مین یټ، تا له قیامه تدا خوا ی گوره بو ی ئه داته وه. مه رجیش نه که له گوڤدا به هو ی قهرزه که وه سزا بدریټ. مانای (بَرَدَتْ جَلْدَتْهٗ)، ئه وه یه: پرزگاری کرد له قهرزاری. له وانه یه فهرموده که بو که سیك بیټ قهرزبکات ونیه تی دانهوه ی نه بیټ.

^۱ مَا مِنْ عَبْدٍ كَانَتْ لَهُ نِيَّةٌ فِي وِفَاءٍ دِينِهِ، إِلَّا كَانَ لَهُ مِنَ اللَّهِ عَوْنٌ. قَالَتْ عَائِشَةُ: فَإِنَّا أُنْتَمِسُ ذَلِكَ الْعَوْنَ.. المستدرک علی الصغیحین للحاکم - کتاب البیوع وأما حدیث إسماعیل بن جعفر بن أبی کثیر - حدیث : ۲۱۴۵

^۲ إِنَّهُ يُفَقَّرُ لِلشَّهِيدِ كُلِّ ذَنْبٍ، إِلَّا الدِّينَ. صحیح مسلم ، کتاب الإمارة، باب من قتل فی سبیل الله کفرت خطایاه إلا الدین - ۲۵۸۹

^۳ إِنْ بَرَدَتْ جَلْدَتْهٗ. مسند أحمد بن حنبل - ومن مسند بنی هاشم، مسند جابر بن عبد الله رضي الله عنه ۱۴۲۴۵.

الْحَدِيثُ ٦٢ // مِنْ عَلَيَّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: كُلُّ قَرْضٍ جَرَّ مَنْفَعَةً، فَهُوَ رِبَاً.

۱ مهر قهرزیک سود به خاوه نه که ی بگه یه نیت، سوه (به سوو دائه نریت).

گنبر مرموی فهرموده که // الحارث بن ابي اسامة به إسنادیک نه یگنبر نته وه که ئیشی پی ناکریت، بیهقیش له المعرفة و السنن الکبری نه یگنبر نته وه. السنن الکبری للبيهقي - کتاب البيوع، جماع أبواب الخراج بالضمان والرد بالعيوب وغير ذلك - باب كل قرض جر منفعة فهو ربا، حديث: ١٠٢٣٠.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / فهرموده که بو که سیکه قهرزیدات و مهرجی گه پرانه وهی زیاده یه که له گه ئیدا دابنیت.

باسی دوهم / نه گهر قهرز وهر گهر به خوبه خش شتیکی دایه خاوه ن قهرز، باش وایه چاکتر له وهی باته وه که لئی وهر گرتوه، نه مهش له پوی عادهت و شهر عیش وه، به نه خلاقیکی جوان دائه نریت. به به لگهی فهرموده ی ابي رافع: پیغه مبهری خوا و شتریکی بچکوله ی قهرز کرد، کاتیک و شتریک له و شتره کانی صدقاتی بو هات، فهرمانی به نه بو رافع دا که و شتریکی بچکوله بداته وه خاوه ن قهرزه که، نه ویش وتی: تهنه و شتری کهوت ساهم لایه که دانه کانی نه که وتوه، فهرموی: بیده ری، چونکه با شترین کهس نه وه یه به جوانترین شیوه قهرز نه داته وه.^۲

^۱ ضعفه الالباني في ضعيف الجامع (٤٢٤٤).

^۲ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اسْتَلْفَ مِنْ رَجُلٍ بِكَرٍّ، فَقَدِمَتْ عَلَيْهِ إِبِلٌ مِنْ إِبِلِ الصَّدَقَةِ، فَأَمَرَ أبا رافع أَنْ يَقْضِيَ الرَّجُلَ بِكَرِّهِ، قَالَ: لَا أَجِدُ إِلَّا خِيَاراً رِبَاعِيّاً. فَقَالَ: إِنْ عَظِمَ إِلَيَّ، فَإِنَّ خِيَارَ النَّاسِ أَحْسَنُهُمْ قَضَاءً. صحيح مسلم - كتاب المساقاة باب من استسلف شيئا فقصى خيرا منه (٢٠٨٧).

الْحَدِيثُ ٦٢ // عَنْ عَمْرِو بْنِ الشَّرِيدِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَيْ الْوَاجِدُ يُحِلُّ عِرْضَهُ وَعُقُوبَتَهُ. دهستی دهستی کردنی دهوله مهند بؤ قهرزدانه وه، هوکاره بؤ سزادانی.

گنبرمردموی فهرموده که // ابوداود، النسائي، بخاري بة معلقي، ابن حبان بة صحيحی داناوه، احمد، ابن ماجه، بيهقي. سنن ابی داود - کتاب الاقضية، باب في الحبس في الدين وغيره (٣١٦٢).^١

مانای وشه کان // الثَّقَلَيْنِ: له بارود و خیکدایه فلسی پی نیه. الحَجَرُ: پیکر یکردن، له شهر عیشدا واته: دادوه به قهرزار بلیت: پیکریم کردوی له هه نسوکه وت به ماله که ته وه. لَي: دهستی دهستی کردن. الواجد: دهوله مهند. حِلُّ الْعِرْضِ: له ناو خه لکدا بلیت: دهستی دهستی پیکردوم (بوخاری له سفیان وه نه یگیریت ته وه). عُقُوبَتُهُ: دهستبه سه رکردنی.

سه ریاسه کان

باسی یه کهم / فهرموده که به لگهی حه رامیونی دهستی دهستی پیکردنی دهوله مهندی قهرزاره، بؤ خاوهن قهرز، بویه پری به سزادانی دراوه.

باسی دوهم / ده ریاری سزادانی دهوله مهند، دوو را هه یه:

یه کهم: تا قهرزه که نه داته وه دهستبه سه نه کریت، وه که ته مبی کردنی که بوی، به پای زید بن علی حه نه فیه کان، به به لگهی: فهرموده باسلیکرا وه که.

دوهم: حیجری نه خریته سه، وه دادوه مالی پیی نه فروشیت، به پای جمهور.

نه مهش هه وه سزادانی ته، به تایبه تی که لیکدانه وهی سزا به دهستبه سه رکردن، له پیغه مبه ره وه نه هاتوه.

باسی سییهم / ده ریاری سزادانی هه ژارو نه بوو، دوو راهه یه:

^١ البانی به حسن ی داناوه. الإرواء (١٤٢٤).

یه کهم: ده سته سهر ناکریت، به پای جمهور.
به نام نه بوجه نیفه نه لیت: له ژنر چاودی ری خاوهن قهرزه که دا نه بیت، به
به لگه ی:

۱. تنیگه شتتمان بو فهرموده باسلینکراوه که.

ب. نایه تی: ﴿فَنظَرْنَا إِلَىٰ مِيسِرَةٍ﴾. {البقرة: ۲۸۰}.

دوهم: ده سته سهر نه کریت، به پای شوره یح.

باسی چوارم / زانایان رایان جیاوازه ده ریاره ی ده وله مهن دیک، نایا به
یه کجار دهستی دهستی پیکردن، نه گاته گونا هه گه وره کان و پیتی فاسق
نه بیت، وه شایه تی وه ناگیریت، یان نا؟
هادیوه نه لیتن: به لی به فاسق دانه نریت.

له باره ی بری پاره که وه که پیتی فاسق نه بیت، چند رایه که هیه:

۱. له ده دره م زیاتر بیت، وه که بری نهو پاره ی که نه دزیت و سزا که ی پی
واجب نه بیت، نه مهش پای جمهوره.

ب. به که متریش له وه فاسق نه بیت، به پای هادی و مالکیه کان
و شافیه کان. به نام له دوباره کردنه وهی نه و کرداره دا دودلن، شافی به
مهرجی داناوه (که دوباره ی کرده وه نینجا به فاسق دانه نریت).

الْحَدِيثُ ٦٤ // مَنْ عَطِيَّةَ الْقُرْطَبِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: عُرِضْنَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ قُرَيْظَةَ، فَكَانَ مَنْ أَتَيْتَ قِتْلًا، وَمَنْ لَمْ يَنْتَبِثْ عَلَى سَبِيلِهِ، فَكُنْتُ مِمَّنْ لَمْ يَنْتَبِثْ فَغُلِيَ سَبِيلِي..

له پوژدی جهنگی به نو قوره یزه دا بو لای پیغه مبه ریان هینان، هر که سیک سمیلای دهر بگردایه نه کوژا، منیش له وانه بوم سمیل دهر نه کردبوو، بهردرام.

گنیهرموهی فهرموده که // چوار که سه که، ابن حبانیش به صحیحی

داناوه، حاکم نه لیت: له سر مهرجی بوخاری وموسلم صحیحه. سنن ابن ماجه - کتاب الحدود، باب من لا يجب علیه الحد (٢٥٣٨).^١

سهریاسه کان //

فهرموده که به لگه یه له سر نه وهی: بالغ بون به سمیل دهر کردن نه بیت (بوپیاو)، هه موو حوکه کان داوالیکراوو (مکلف) نه یگریته وه. نه مهش وه کۆدهنگی زانایان وایه.

^١ صححه الالباني في صحيح الترمذي (١٥٨٤).

الْحَدِيثُ ٦٥ // مَنْ مَنُوبٌ شَعِيبٌ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يَجُوزُ لِامْرَأَةٍ مَعْطِيَةٌ إِلَّا بِإِذْنِ زَوْجِهَا. وَفِي لَفْظٍ: لَا يَجُوزُ لِلْمَرْأَةِ أَنْ تُزَيِّنَ مَالَهَا إِذَا مَلَكَ زَوْجُهَا عَصَمَتَهَا..

به خشینی مال بُو ئافرت دروست نیه به پرسی میزده کی نه بیت. له ریوایه تیکی تردا: مامه له کردن به ماله کی خویه وه دروست نیه نه گهر هاوسه ری هه بوو.

گنیمرموده ی فهرموده که // احمد واصحاب السنن جگه له ترمذی، حاکمیش به صحیحی داناوه. سنن ابی داود - کتاب البیوع، ابواب الإجارة ، باب فی عطية المرأة بغير إذن زوجها (٣٠٩٧).^١

سه ریاسه گان

_ ده باره ی هه لئسوکه وتی ئافرت له ماله کی خویدا بی پرسی میزده کی ، چهند رایه ک هه یه:

یه که م: نه گهر که م عه قل نه بوو، دروسته، به پای جمهور، به به لگه ی: (١). تیگه شتن له ده که کانی قورئان و فهرموده (که ئازادی نه دهنه ئافرت له و بواره دا).

ب. فهرموده ی جابر که پیغه مبه ری خوا به ئافره تانی فهرموو: خیری که ن، ئافره تانیش له گواره و مستیله کانیان نه هینا، بیلالیش لئی وه نه گرتن و نه یخسته نا و جله که یه وه.^٢ نه مهش به خشیینی که بی پرسی میزد.

^١ البانی به حسن صحیح دایناوه. صحیح ابی داود (٣٥٤٦).

^٢ حدیث جابر: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لِلنِّسَاءِ: تَصَدَّقْنَ. فَجَعَلَتِ الْمَرْأَةُ تَلْقِي الْقُرْطِ وَالْخَاتِمِ، وَبِلَالٌ يَتَلَقَّاهُ بِرِدَائِهِ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ.

ج. عائشه ئەلەیت: پیغەمبەری خوا صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ فرموی: ئەگەر ئافرەت بئی زیادە پوویی لەخواردنی میژدەکەیی بەخشی، خیری بەخشینەکەیی ئەگات، وە میژدەکەشی خیری ئەگات، چونکە پەیدای کردووە، ئەو کەسەش خیری ئەگات کە لای دانراوە، لەپادا شتی کەسیان کەم نابێتەو.^۱

ئەگەر دروست بێت بئی پرسسی میژدەکەیی پارەیی میژدەکەیی سەرف بکات، دروستیشە لە مائی خۆی بکات بەخیر.

خَطَّابِي لـه بـارهـی فرموده باسلیکراوه کەو ئەلەیت: زۆربەیی زانایان ئەرخەنە بواری هەلسوکەوت باشی نیوان ژن و میژد، یان پێگریه کە بو ئافرەتی کەم عەقلە.

دوهم: ئافرەت ئەگەر هاوسەردار بوو، بئی پرسسی میژدەکەیی ناتوانیئت مال بێهخشیت، بەپرای لیث، بە بەلگەیی: فرمودەیی باسلیکراوو.

سینیەم: ئافرەت تا سینیەک بوی هەیه بئی پرسسی میژدەکەیی ماله کەیی سەرف بکات. ئەمەش پرای مالک و تاووسە. مالیک بەلگەکانی جمهور بو بەخشینی کەم دائەنیئت.

^۱ إِذَا أَنْفَقَتِ الْمَرْأَةُ مِنْ طَعَامِ زَوْجِهَا غَيْرَ مُفْسِدَةٍ، كَانَ لَهَا أَجْرُهَا بِمَا أَنْفَقَتْ، وَلِزَوْجِهَا أَجْرُهُ بِمَا كَسَبَ، وَلِلْخَايِنِ مِثْلُ ذَلِكَ، لَا يَنْتَقِمُ بَعْضُهُمْ مِنْ أَجْرِ بَعْضٍ شَيْنًا. رَوَاهُ الْجَمَاعَةُ.

الْحَدِيثُ ٦٦ // عَنْ قَبِيصَةَ بِنِ مُخَارِقٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِنْ الْمَسْأَلَةُ لَا تَحُلُّ إِلَّا بِأَحَدٍ ثَلَاثَةٍ: رَجُلٌ تَحْمَلُ حِمْلَهُ، فَحَلَّتْ لَهُ الْمَسْأَلَةُ حَتَّى يُصِيبَهَا ثُمَّ يُنْسَكَ. وَرَجُلٌ أَصَابَتْهُ جَانِحَةٌ اجْتَا حَتَّ مَالِهِ، فَحَلَّتْ لَهُ الْمَسْأَلَةُ حَتَّى يُصِيبَ قِوَامًا مِنْ عَيْشٍ. وَرَجُلٌ أَصَابَتْهُ فَاقَةٌ حَتَّى يَقُولَ ثَلَاثًا مِنْ ذَوِي الْحِجَابِ مِنْ قَوْمِهِ: لَقَدْ أَصَابَتْ فَلَانًا فَاقَةٌ فَحَلَّتْ لَهُ الْمَسْأَلَةُ...

داواکردنی پاره تهنهها بؤ سی کهس ریگه دراوه: پیاویک بوه ته بارمته و قهرزار بوه، بؤی دروسته تا پاره کهی تهواو نهکات، پاشان وان نه هیئت. وه پیاویک کاره ساتیک به سهر ماله کهیدا هاتوه، پاره داواکردنی بؤ حه لاله تا دهوله مهند نه بیئت. وه پیاویک توشی کاره ساتیک بوه تا سی کهسی شاره زاو خاوهن عه قلی خزمانی خوی نه لین: فلان کهس توشی هه ژاری بوه و سوا لکردنی بؤ حه لاله.

گیڕه ره وهی قهرموده که // صحیح مسلم - کتاب الزکاة، باب من تحل له

المسألة - حدیث: ۱۷۹۴

سهرپاسه کان //

که سییک باری لیقه و ماویک هه لبرگرت، قهرزار نه بیئت، ناشیئت ئازادی له ماله کهی لیزه ووت بکرتت وه کهسانی قهرزار، به لکو پئی نه دریت پاره له خه لک وه رگرتت، تا قهرزه کان نه داته وه. ئهم رایهش له گهل بنه ما شه رعیه کان گونجاوه، نه گهر نه بویته بارمته ی نهو ماله.

الْحَدِيثُ ٦٧ // مِنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يَمْنَعُ جَارَ جَارَةٍ أَنْ يَغْرِزَ خَشْبَةً فِي جِدَارِهِ. ثُمَّ يَقُولُ أَبُو هُرَيْرَةَ: مَا لِي أَرَاكُمْ عَنْهَا مَفْرُضِينَ. وَاللَّهُ لَا أَرَمِينَ بِهَا بَيْنَ أَكْتَافِكُمْ.

با کس پرنگری دراوسینکھی نه بیت دار به سهر دیواره کھی نه مدا دایکوتیت، پاشان نه بو هورهیره وتی: بوپشتان لهم حوکمه مه لکردوه، سویندبه خوا به سهر ناو شانیشتاندا بیت داینه کوتم.

گنبررموی فهرمودمکه // صحیح البخاری - کتاب المظالم والغصب باب : لا

يمنع جار جاره ان يغرز خشبه في جداره - حديث : ٢٣٥١. صحیح مسلم - کتاب المساقاة، باب غرز الخشب في جدار الجار - حديث : ٣١٠٤

سهریاسه گان

باسی یه کهم / نه بو هورهیره نه قسه یی له سهرده می لیپرسراوینتیدا له شاری مه ککه یا مه دینه له سهرده می مه رواندا وتوه. وادیاره کاتیک بینوییه تی نه بریاره جیبه جی ناکه، نهویش تونده له گه لیان، وه له ریوایه تی نه بوداوددا هاتوه: کاتیک فهرموده کیان بیست، هه موو سهریان داخست.^۱

باسی دوهم / له وانیه نه وانیه فهرموده کیان بو وتراوه، نه حوکمه نه زانن، وه له هاوه نان نه بن.

باسی سینیهم / ده براره ی مافی دراوسی له دانانی کوئه که دار له سهر دیواری دراوسینکھی، دوو راهیه:

یه کهم: دراوسی بو ی نیه پی له دراوسینکھی بگرت، نه گهر پرنگریش بوو، دادوه به زور پی نیه کات، چونکه مافیکی دیاری دراوسینی. نه مهش پای احمد واسحاق والشافعی له پای یه که میدا، ابن حبیب له مالکیه کان، وه نه هلی حه دیت، به به لگهی:

^۱ فَتَنَسَوْا رُؤُوسَهُمْ.

١. فرموده باسلیکراوه که.
٢. عومەر رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُ له سهرده می خویداو به ناماده بونی زوربهی هاوه لّان، ئه و بریاره ی داوه. شافعی ئه لّیت: که س له هاوه لّان پای پیچه وانه ی نه بوه له گه لّیدا.
- مالك به سه نه دیکی راست ئه یگیزیتته وه: ضحاک بن خلیفه داوا له محمد بن مسلمه نه کات که جوگه له ناویک لیبدات، بۆ زهویه که ی خوی که به زهوی محمدا تیپه پرت، ئه ویش پئی نه دا، کاتیک عومەر له و باره وه قسه ی له گه لّ کرد، هر پازی نه بوو. پاشان عومەر فرموی: سویند به خوا، ئه گهر به سهر سکیشندا بیت، هر جوگه له که ئه پروات.^١
- ئهمهش هاوشیوه ی چیرۆکه که ی ابوهریره یه، به لام عمر گشتگیری کردوه له هه موو شتیکیدا که دراوسی پیوستی پیبیت، مال بیت یا زهوی.
- دوهم: بی پرس دروست نیه دار له سهر دیواری خانوی دراوسی دابنیت، ئه گهر پئی نه دا دروست نیه، ئهمهش پای شافعی له پای تازهیدا، وه پای حه نه فیه کان وهادهویه و مالک و جمهوره.
- ئهلین: ئه و پئگریه ی له فرموده که دا هاتوه، بۆ خو دورخستنه وهیه، چونکه فرموده ی: مالی هیچ که س بۆ که س هه لّال نیه به په زامه ندی خوی نه بیت.^٢ پئگره له م حوکمه.
- به وته که ی به یهقی وه لامی ئهم پایه ئه دریتته وه:
١. له فرموده راسته کاندای پیچه وانه ی ئهم حوکمه نابینین، مه گهر بلّین گشتین و ئهم فرموده یه تایبه تی نه کات.

^١ أَنَّ الضَّحَّاكَ بْنَ خَلِيفَةَ سَأَلَهُ مُحَمَّدُ بْنُ مُسْلِمَةَ أَنْ يَسْوَقَ خَلِيجًا لَهُ، فَيَجْزِيَهُ فِي أَرْضِ مُحَمَّدِ بْنِ مُسْلِمَةَ، فَأَمْتَنَعَ، فَكَلَّمَهُ عُمَرُ فِي ذَلِكَ فَأَبَى. فَقَالَ: وَاللَّهِ لَتَمُرَّنَّ بِهِ وَلَوْ عَلَى بَطْنِكَ.

^٢ لَا يَجِلُّ مَالُ امْرِئٍ مُسْلِمٍ، إِنَّا بِطَيْبَةِ مَنْ قَلْبِهِ.

۲. پاوی فرمودہ کہ (ابوہریرہ) حرامیونہ کہ دیاری نکات، ٹویش لہ
 مہمو کہس شازہ زاترہ بہ مہبہستی فرمودہ کہ۔ بہ بے لگی فرمودہ ی:
 بو پشتان لہم حوکمہ کردوہ۔ ٹوہش پرخنہ گرتنیکہ لہ پشتکردنیان لہم
 حوکمہ، کہ بے لگی حرامیونہ۔

خطابی ٹو لیت مانای فرمودہ ی: (بَيْنَ اَكْتَا فِكُمْ)، ٹوہیہ: ٹوہر بہ
 پڑامہندی خوتان ٹوہ حوکمہ قبول نہ کھن وئیشی پینہ کھن، دارہ کہ
 بہ سہر ملتاندا بہ زورہ ملی دائہ کوٹم۔ مہبہستیشی زیادہ پڑیہ نہک
 بہ راستی بیت۔

صہنعانیش ٹو لیت: وہ نام بو ٹوانہ ی پنگریہ کہ مانای تئریہ ی
 ٹوہدنی، ٹوہیہ:

لیکدانہ وہ کاتیک ٹو کریت، ٹوہر نہ توانرا دہ قہ کان یہ کبخرن، بہ نام
 لیہردا بہ تایبہ تیکردن ٹو یہ کخستنه ٹو کریت، فرمودہ ی ٹوہوہریرہ
 تایبہ تہو، فرمودہ ی: لَا يَحِلُّ مَالُ اِمْرِيءٍ.... گشتیہ۔

باسی چوارہم / ٹوہ مانایہ ی لہ فرمودہ ی: (لَا رَمِيْنُ بِهَا)، تینی دہ گہین
 ٹوہیہ: فرمانم پیکراوہ ٹوہ سووننہ تہ تان پی پابگہینم و لیتان
 نہ شارمہوہ، بے لگہ تان لہ سہر پابگرم لہ بارہیہوہ۔

الْحَدِيثُ ۶۸ // عَنْ أَبِي حُمَيْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا يَحِلُّ لِأَمْرِي أَنْ يَأْخُذَ صَخَا أَخِيهِ بِغَيْرِ طَيْبَةٍ نَفْسٍ مِنْهُ.

بۇ ھېچ كەس نىيە بىي پەزىمەندى براكەي، دارگۇچانەكەي ببات.

گېنېرېرمودى فەرمودەكە // حاكم وابن حبان له صحيحه كه ياندا. صحيح ابن

حبان - كتاب الحظر والإباحة كتاب الرهن - ذكر الخبر الدال على أن قوله صلى الله عليه وسلم ۶۰۶۳ .^۱

سەرىاسەكان //

باسى يەكەم / بردنى مالى موسلمان حەرامە، بە پەزىمەندى خۇي نەبىت، باكەمىش بىت. بە بەلگەي:

۱. ئايەتى: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ {البقرة: ۱۸۸}. واتە: مالى خۇتان بە ناھەق لەناو خۇتاندا مەخۇن. كەسەيى بىي پەزىمەندى مالى موسلمان بخوات، ئەو خواردىنى بە ناھەقە.

۲. چەند فەرمودەيەك ھەيە لەو بارەيەو، لەوانە:

ا. فەرمودە باسلىكراوۋەكە.

ب. بوخارى وموسلىم لە عمر ئەگېرنەو: نابیىت كەس بىي پەرسى خاوەنەكەي مەپەكەي بدۇشیت.^۲

ج. فەرمودەي: كەستان شتومەكى ھارپىكەي نەبات، بە گالتە بىت يا بەراستى.^۳

۳. كۆدەنگى لەو بارەو لە ناو موسلماناندا ھەبو.

۴. عەقل و شەرعیىش لە گەل ئەم مانایەدا يەك ئەگرنەو.

^۱ البانى ئەلئیت: إسناده كى صحيحه. الارواء ۵/۲۸۰

^۲ لَا يَحِلُّ لِمَنْ أَحَدٌ مَأْشِيَةً أَحَدٍ بِغَيْرِ إِذْنِهِ.

^۳ لَا يَأْخُذْنَ أَحَدُكُمْ مَتَاعَ أَخِيهِ لَاعِبًا أَوْ جَادًا. أَخْرَجَهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ وَحَسَنَهُ. سنن أبي داود

- كتاب الأدب باب من يأخذ الشيء على المزاح - حديث: ۴۳۷۱

باسی دوم / ئەم فەرمودەو هاوشیوەکانی گشتین، بەلام چەند بابەتیک لەم گشتیە بەدەرە، لەوانە: وەرگرتنی زەکات بە زۆرە ملی، مافی هەلگرتنەو، بو دراوسێ، ناندانی کەسێ ناچار، ژيانندی خزمی نزیکسی هەژار، وژيانندی هاوسەر، دانەوێ قەرز، وە زۆر لەو مافە مالتیانە ی کەخاوەن مال بەئارەزوێ خۆی دەری ناکات، بەلکو بە زۆرە ملی لێی ئەستێندریت، داکوتانی دارەکەش بەسەر دیواری دراوسێدا، هەمان مانایەو تەنها سود وەرگرتنیشە، کالاکە بۆ خواوەنەکە ی ئەمینیتەو.

الْحَدِيثُ ٦٩ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَطْلُ الْغَنِيِّ ظُلْمٌ. وَإِذَا أَتَبَعَ أَحَدُكُمْ عَلَى مَلِيٍّ، فَلْيَتَّبِعْ...

دەستی دەستی پێکردنی قەرزاری دەوڵەمەند بەخاوەن قەرز، ستمە. ئەگەر کەسێکیشتان پەوانە ی کەسێکی دەوڵەمەند کرا (بۆ وەرگرتنەوێ قەرزەکە ی) با بچیت.

گێڕمەروێ فەرمودەکە // صحيح البخاري - كتاب الحوالات باب الحوالة

- حديث : ٢١٨٨ . صحيح مسلم - كتاب المساقاة باب تحریم مطل الغني - حديث : ٣٠٠٨

مانای وشەکان // الحوالة: گواستنەوێ دانەوێ قەرز، لەکەسێکەو بۆ کەسێکی تر. المَطْل: دەستی دەستی پێکردن، دواخستنی مافیک بەبێ هۆ لە کەسێک کەتوانای دانەوێ مافەکە ی هەیه. مَلِيٍّ: دەوڵەمەند فلیتبع: ئەگەر پەوانە کرا با بچیت.

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / فەرمودەکە بەلگە ی حەرامبوونی دەستی دەستپێکردنە لەلایەن دەوڵەمەندەو.

باسی دوم / دەربارە ی ئیزافە ی (المَطْل) بۆ لای (الغني)، دوو را هەیه:

یه کهم: مصدر (چاواگ) ئیزافه کراوه ته لای فاعل (بکەر)، به پای جمهور، واته: حه رامه له سەر دهوله مهندي به توانا، قهرز دوا بخت له واده ی خوی، به لام بۆ که سی بیتوانا جه رام نیه.

دوهم: مصدر ئیزافه ی مفعول کراوه، واته: پیویسته قهرز بدریته وه، نه گهر خاوه ن ماله کهش دهوله مهندي بیت، دهوله مهندي که ی نابیته پاساو بۆ دوا خستنی قهرزه که ی، نه گهر به رام بهر دهوله مهندي دروست نه بیت، به رام بهر هه ژاریش دروست نیه.

ابن حجر ئەم رایه به دور ئەزانیت.

باسی سینه م / ده رباره ی جوړی فرمان کردن له فرموده ی (فَلْيُتْبَغْ)، دوو را هیه:

یه کهم: بۆ إِسْتِخْبَاب ه، به پای جمهور.

به لام سه نعانى ئەلئیت: نازانم چ هۆکارێك هیه بۆ لادانى فرموده که له مانا راسته که ی.

دوهم: بۆ وجوبه، به پای ظاهرية و زوريه ی حه نبه لیه کان و ابوشور و ابن جریر، به به لگی: پوکه شی فرمان کردنه که له فرموده که دا.

باسی چواره م / ئایا دهستی دهستی پیکردنی دهوله مهندي، گونا ه ی گه وره یه یان نا؟ جمهور پئی وایه، نه و که سه پئی فاسق ده بیت.

باسی پینجه م / ئایا پیش نه وه ی داوای قهرزه که ی لیبریت، به فاسق دانه نریت، یان ئەبیت داوای لیبریت، نه گهر نه یدا ئینجا فاسقه؟

له فرموده که نه وه وهر نه گرین که: ئەبیت داوای لیبریت، چونکه دهستی دهستی پیکردن له گه ل داوا کردن دایه.

باسی شه شه م / ئەم حوکمی دهستی دهستی پیکردنه، هه موو که سینک نه گریت وه که مافی خه لکی تری لاییت، وه ک پیاو به رام بهر ژنه که ی، ناغا بۆ خزمه تکاره که ی.

باسی جهوتهم / به تیگه شتن له فەرموده که، ئەو هەمان بۆ دەرنه کهوئیت که:
 کهسیک توانای دانەوێ نهییت، دەستی دەستیش بکات به ستهم
 دانانریت. کهسیکیش پای له گەل (مَفْهُومُ الْمُخَالَفَةِ) دا نهییت، ئەلێت:
 کهسی بیتوانا به ما طِل دانانریت، هەروەها دەولە مەندیکیش ماله کهی
 لانهییت، وەک نه بوە.

باسی ههشتهم / کهسیک نهییت، تا دەولە مەند نهییت داوای لیناکریت.
 شافعی ئەلێت: ئەگەر له و بارهوه په خه‌ی لینگیریت، به سته‌م‌کار
 دانه‌رنیت. به‌لام له‌به‌ر ئەوێ نه‌بو‌ه، به سته‌م‌کار دانانریت.

باسی نۆیهم / ئەگەر ئەو که‌سێ قەرزه‌کێ بۆ په‌وانه‌ کرابوو، له‌ به‌ر
 هه‌ژاری نه‌یده‌توانی بیداته‌وه، له‌و باره‌وه‌ دوو راهه‌یه‌:

یه‌که‌م: خاوه‌ن قەرزه‌ بۆی نیه‌ بگه‌ڕێته‌وه‌ لای قه‌رزاره‌که‌. چونکه‌ ئەگەر
 بۆی هه‌ییت بگه‌ڕێته‌وه‌، مه‌رجی ده‌ولە مەندی له‌ فەرموده‌که‌ دا
 بێسوده‌، کاتێک پیغه‌م‌به‌ر صَلَّی اللّٰهُ عَلَیْهِ وَسَلَّمَ (ده‌ولە مەندی) به‌مه‌رج
 داناوه‌، خاوه‌ن قەرزه‌ مافه‌کێ لای په‌وانه‌ بۆ کراو وهرنه‌گرتیه‌وه‌و بۆی نیه‌
 بگه‌ڕێته‌وه‌ لای که‌سه‌کێ تر، وەک که‌سیک له‌بری قەرزه‌کێ شتێک
 وهربگیریت، پاشان ئەو شته‌ لای خاوه‌ن قەرزه‌ له‌ ناوچوو.

دوهم: ئەگەر نه‌توانرا مافه‌که‌ بدرێته‌وه‌، ئەگه‌ڕێته‌وه‌ بۆ لای قه‌رزاره‌که‌، به‌
 پای هه‌نه‌فیه‌کان.

هه‌واله‌ش به‌ زه‌مانه‌ت نه‌شوبه‌یێن، به‌لام ئەگەر مایه‌ پوچی له‌ هه‌واله‌ دا
 نه‌زانرا، ئەوه‌ بۆی هه‌یه‌ بگه‌ڕێته‌وه‌ لای قه‌رزاره‌که‌.

الحديث ٧٠// من أبي هريرة رضي الله عنه: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم كان يؤتي بالرجل المتوفى عليه الدين، فيسأل: هل ترك لدينه من قضاء؟ فإن خذ أنه ترك وفاء، صلى عليه. وإنا قال: صلوا على صاحبكم، فلما فتح الله عليه الفتوح قال: أنا أولى بالمؤمنين من أنفسهم، فمن توفي وعليه دين، فعلي قضاؤه..

نه گهر که سینی مردویان بهینایه بولای پیغه مبهرو قهرزی له سر بوايه، نه یفه رموو: نه وهنده ی جیهیشتوه قهرزه که ی پیداته وه؟ نه گهر بیانوتایه، به لی، نویژی له سه ره نه کرد. نه گهر نا، نه یفه رموو: خوتان نویژ له سه ره هاوه نه که ی خوتان بکه ن. به نام کاتیک خوی گوره به سه ریدا پژان دوی پزگارکردنی شاره کان، فره رموی: من به موسلمانان له پیشترم (نزیکترم) له خوشیان. که سیک مردوو قهرزی له سه ربوو، من قهرزه که ی نه ده مه وه.

گنبرمده رموی فره موده که // صحیح البخاری - کتاب الحوالات ، باب من تکفل عن میت دینا - حدیث : ۲۱۹۶ . صحیح مسلم - کتاب الفرائض ، باب من ترک مالا فلورثته - حدیث : ۳۱۲۵

سه ریاسه کان //

باسی یه گهم / فره موده که به لگه ی نه وه یه: پیشه وای موسلمانان، له سه ریته تی قهرزی مردوو بداته وه.

ابن بطال نه لیت: نه بیت کاربه دهستی موسلمانان به و شیوه یه بکات، به رامبه که سیک بمریت و قهرزاربیت، نه گهر وانه کات، گونا هباره.

رافعی له کوتایی فرموده که دا باسیکرده، وتیان: ئه ی پیغه مبهری خوا، هه موو کار به دهستیگ له دوا ی تو ئه بیت وا بکات؟ فرموی: له سه ر هه موو کار به دهستیگی دوا ی من پیویسته.^۱

هه مان مانا له فرموده یه کی تر دا هاتوه که طبرانی له سه لمانی فارسیه وه ئه یگپریته وه: پیغه مبهری خوا فرمانی پیکردین به پاره دیلی موسلمان پرگار بکه ی و که سیکیش داوا ی کرد پاره ی بدهینی. پاشان فرموی: که سینک مالیکی جیهیشت، بو میرا تگره کانیه تی، قهرزیش بوو، قهرزه که ی له سه ر من و ئه و پیشه وایانه ی دوا ی منه، که له بیت المال ی موسلمانان ئه بیده نه وه.^۲

باسی دوهم / روکه شی فرموده ی: (فَعَلَيْ قَضَاؤُهُ)، ئه وه یه که: واجبه کار به دهست قهرزه که بداته وه، به نام ئایا له مالی خو ی یا له بیت المال؟ فرموده که هه ردو مانا که نه گریته وه.

باسی سییه م / فرموده باسیکراوه که فَلَمَّا فَتَحَ اللَّهُ عَلَيْهِ الْفُتُوحَ..... حوکمی ئه و فرمودانه لائیهات که تییدا هاتبوو: پیغه مبهری خوا نوێژی مردوی له سه ر که سی قهرزار نه ئه کرد. له و فرمودانه ش: ۱. سه ره تای فرموده که خو ی.

ب. فرموده ی عه لی رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ که ئه لیت: نه گهر مردویه کیان بهینایه لای پیغه مبه ر، پرسیا ری ده رباره کی کرداره کانی نه ئه کرد، به لکو له قهرزیه که ی نه پرسسی، نه گهر بیانوتایه: قهرزی له سه ره، وازی نه هینا، نه گهر بوترایه قهرزی له سه ر نیه، نوێژی له سه ر نه کرد، لاشه ی مردویه کیان بو هینا، کاتیک هه ستا بو الله اکبر کردن له سه ری، پرسسی:

^۱ قیل: یا رسول الله، وعلى كل إمام بعدك؟ قال: وعلى كل إمام بعدی.

^۲ أَمَرْنَا رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ نَفْذِي سَبَايَا الْمُسْلِمِينَ وَنُعْطِي سَائِلَهُمْ. ثُمَّ قَالَ: مَنْ تَرَكَ مَالًا، فَلَوْ رَثْتَهُ. وَمَنْ تَرَكَ دِينًا، فَعَلَيْ وَعَلَى الْوَلَاةِ مِنْ بَعْدِي مِنْ بَيْتِ مَالِ الْمُسْلِمِينَ. وَفِيهِ رَأُو مَتْرُوكٌ وَمَنْهُمْ.

ثایا قهرزی له سهره؟ وتیان: دوو دینار قهرزاره. ئه ویش وازی لیتهیناو
پشتی تیکرد. عهلی وتی: دوو دیناره که له سهر من بیت، گهردنی ئه و
ئازاد بیت. پاشان نویژی له سهر کرد وه فهرموی: خوا پاداشتی خیرت
بداته وه وه له قهرزاری رزگارت بکات.^۱

ج. جابر ئه لیت: پیایوئیک له ئیمه مرد، ئیمهش شوردمان وبوخوشمان
کردو کفنمان کرد، و هیئامانه لای پیغه مبهری خواو وتمان: نویژی له سهر
ئه کهیت؟ چهند مهنگاوئیکی ناو پاشان فهرموی: قهرزی له سهره؟ وتمان:
دوو دینار، پوشت وئهبوقه تاده خستیه ئه ستوی خوی. هاتینه خزمهتی
وئهبوقه تاده وتی: دوو دیناره که له سهر من. پیغه مبهری خوا فهرموی: مافی
خواهن قهرز درایه وه مرد وه کهش پزگاری بوو. فهرموی: به لئ و نویژی
له سهر کرد.^۲

^۱ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا أَتَى بِجَنَازَةٍ، لَمْ يَسْأَلْ عَنْ شَيْءٍ مِنْ عَمَلِ الرَّجُلِ، وَيَسْأَلُ عَنْ دِينِهِ، فَإِنْ قِيلَ: عَلَيْهِ دَيْنٌ كَفَّ، وَإِنْ قِيلَ: لَيْسَ عَلَيْهِ دَيْنٌ صَلَّى. فَأَتَى بِجَنَازَةٍ، فَلَمَّا قَامَ لِيُكَبِّرَ سَأَلَ: هَلْ عَلَيْهِ دَيْنٌ؟ قَالُوا: دِينَارَانِ، فَعَدَلَ عَنْهُ. فَقَالَ عَلِيٌّ: هُمَا عَلَيَّ يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَهُوَ بَرِيءٌ مِنْهُمَا. فَصَلَّى عَلَيْهِ، ثُمَّ قَالَ: جَزَاكَ اللَّهُ خَيْرًا، وَفَكَ اللَّهُ رَهَائِكَ. الدارقطني

^۲ ثَوَّقِي رَجُلٌ مَنَا فَنَسَلْنَاهُ وَحَنَطْنَاهُ ثُمَّ أَتَيْنَا بِهِ رَسُولَ اللَّهِ فَقُلْنَا: ثَصَلِّي عَلَيْهِ. فَخَطَا خَطَا، ثُمَّ قَالَ: أَعَلَيْهِ دَيْنٌ؟ فَقُلْنَا: دِينَارَانِ، فَأَنْصَرَفَ، فَتَعَمَّلَهُمَا أَبُو قَتَادَةَ فَأَتَيْنَاهُ، فَقَالَ أَبُو قَتَادَةَ: الدِّينَارَانِ عَلَيَّ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: حَقَّ الْغَرِيمِ وَيَرِيءُ مِنْهُمَا الْمَيِّتُ، قَالَ: نَعَمْ. فَصَلَّى عَلَيْهِ. رَوَاهُ أَحْمَدُ وَأَبُو دَاوُدَ وَالنَّسَائِيُّ وَصَحَّحَهُ ابْنُ حِبَّانَ وَالْحَاكِمُ. وَقَالَ الْأَبْيَانِيُّ: إِسْنَادٌ صَحِيحٌ عَلَى شَرْطِ الصَّحِيحَيْنِ، الْإِسْرَافُ (١٤١٦).

الْحَدِيثُ ۷۱ // عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَا كَفَالَةَ فِي حَدِّ.

که فالت له سزاکاندا دروست نیه.

گنبرموموی فرموده که // بهیهقی به اسنادیکی لاوا. السنن الصغیر

للبيهقي - کتاب البيوع ، باب الضمان - حدیث : ۱۶۱۷ .^۱

سدریاسه کان //

باسی یه گم / فرموده که به لگی نهویه که: که فالت (لهبری)

له سزاکاندا نیه.

باسی دوم / دهرباره ی که فالتی نهفس (ضَمَانٌ بِالْوَجْهِ)، دوو را هیه:

یه کم: به هیچ شیویهک دروست نیه، نه له مالدانه له سزاکاندا نه

له هیچ شتیکی تردا. نه مهش پای ابن حزمه، له بهر نه م هویانه:

۱. چونکه مهرجیکه له قورئاندا باس نه کراوه، که واته پوچه له.

۲. له ریگهی عه قلیشه وه، پرسیار له وانه نه کهین که به دروستی دائه نین:

که سیك بوه که فیلی که سیك و، که فالت بو کراوه که دیارنه بوو، چی

له که فیله که نه کریت؟ نه گهر بلین: بژاردنی ماله که ی له نه ستویه، نه وه

سته مه و خواردنی ماله به ناحق، چونکه نه و که سه پابه ند نه بوه به

بژاردنه وه ی. نه گهر بشلین، واز له که فیله که نه هینریت، که فالت که خوی

پوچه له بیتته وه. نه گهر داوا له که فیله که ش بکریت داوا کراوه که بهینیت:

نه وه داوا کردنی که له توانادا نیه، خوی گهرهش نه و داوا کردنانه ی داوا

نه کردوه.

دوم: که فالت کردن دروسته، به پای کومه لیک له زانایان، به به لگی:

۱. پیغه مبری خوا بو به که فیلی تومه تباریک.^۱

^۱ البانی به لاوازی داناه. الإرواء (۱۴۱۵).

به نام نیین حزم نه م ریوایه ته به پوچ دانئیت، چونکه ابراهیم بن خثیم بن عراق نه یگیرتته وه، که خوی و باوکی له وپه ری لاوازیدان، دروست نیه فرموده یان لی بگپر دریتته وه.

۲. چهند ریوایه تیک له عمر بن عبدالعزیزه وه.

به نام نیین حزم نه م ریوایه تانه به به لگه دانائیت، چونکه ته نها قورشان و فرموده نه کرینه به لگه.

الْحَدِيثُ ۷۲ // مِنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا ثَالِثُ الشَّرِיקَيْنِ مَا لَمْ يَخُنْ أَحَدُهُمَا صَاحِبَهُ. فَإِذَا غَانَ خَرَجْتَ مِنْ بَيْنَهُمَا.

خوای گه وره نه فرمودیت: من سنییه می دوو شهریکم، گهر خیانهت له یه که نه کن، به نام کاتیک خیانه تیان کرد، له نیوانیان دهرته چم.

گپر فرمودی فرموده که // نه بوداود، حاکم به صه حیجی داناوه. سنن ابي

داود، کتاب البیوع، باب فی الشریکه - حدیث: ۲۹۵۳. ۲

مانای وشه کان // الشریکه: حاله تیکه له نیوان دوکس و زیاتر به ناره زوی خوایان پونه دات.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / فرموده ی: (إِنَّ اللَّهَ مَعَهُمَا)، واته: له گه لیاندایه به پاراستن و چاودیریکردن و یارمه تیدانیان به مال و پڑاندنی بهره کهت له بازگانیه که یاندا، نه گهر خیانهت پویدا بهره کهت له ماله که یاندا نامینیت.

باسی دوم / فرموده که هاندانی تیایه بو هاوبه شیکردن، بی خیانهت، وه هره شهی خیانهت کردنیشی تیایه.

^۱ كَفَّلَ رَسُولُ اللَّهِ فِي تَهْمَةٍ.

^۲ البانی نه لیت لاوازه. الإرواء (۱۴۶۸).

الْحَدِيثُ ٧٢ // عَنْ السَّائِبِ الْخَزُومِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ ، أَنَّهُ كَانَ شَرِيكَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَبْلَ الْبَيْعَةِ ، فَجَاءَ يَوْمَ الْفَتْحِ فَقَالَ : مَرْحَباً بِأَخِي وَشَرِيكِي .

سائیبی مخزومی هاوبهشی پیغهمبهر بوه له پېش پیغهمبهرایه تیدا، له پوژدی پزگارکردنی مه ککه دا کاتیک هاته لای، وتی: مهرحبا له براو هاوبه شم.

گیرمودهی فهرموده که // احمد، ابوداود، ابن ماجه. مسند احمد بن حنبل

، مسند المکین، حدیث السائب بن عبد الله - حدیث : ١٥٢٠٩^١

سهریاسه گان //

پاسی یه گهم / ابن عبدالبر نه لیت: سائب بن ابی السائب لهو که سانه بوه که پیغهمبهری خوا دلی رانه گرتن (المُولَفَةُ قُلُوبُهُمْ)، ئیسلامه تیه که شی پرنکبوو، له وانه بوو که ته منی زوریان هه بوو، تا سهرده می معاویه زیا، له سهره تای هاتنی ئیسلامدا هاوبهشی پیغهمبهر بوه له بازرگانیدا. له پوژدی پزگارکردنی شاری مه ککه دا، وتی: مهرحبا له براکهم وهاوبه شه که م، که سیک بوو پرنگر نه بوو له هیچ وزوریش له سهر مامه له نه نه پوشت.^٢ حاکم به صهحیحی داناوه.

له ریوایه تی ابن ماجه دا هاتوه: تو هاوبهشی من بوی له سهرده می نه فامیدا.

ئهم فهرمودانه - به فهرموده باسلیکراوه که شه وه - به لگی نه وه یه که: هاوبه شکردن له پېش هاتنی ئیسلامیش دروست بوه، ئیسلامیش وه خوی هیشتویه ته وه.

^١ البانی به صهحیحی داناوه. صحیح ابی داود.

^٢ مَرْحَباً بِأَخِي وَشَرِيكِي، كَانَ لَا يُدَارِي وَلَا يُمَارِي..

باسی دوم/ فرموده که به لگهی نهویه که: دروسته نه گهر که سیک به سرتدا هه لبدات به حق، توش بیدهنگ بیت.

باسی سییه م/ فرموده که به لگهی له سهر: نه رم و نیانی و چاک هه ل سوکه وتی پیغه مبه ری خوا له گهل خه لکیدا، له پیش بون به پیغه مبه رو دوا ی نه ویش.

الْحَدِيثُ ٧٤ // عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: إِشْرَكْنَا أَنَا وَعَمَارُ وَسَعْدٌ فِيمَا نُصِيبُ يَوْمَ بَدْرٍ، فَبَاءَ سَعْدٌ بِأَسِيرَيْنِ، وَلَمْ أَجِءْ أَنَا وَعَمَارُ بِشَيْءٍ.

ئیین مه سعود نه لیت: له پوژی جهنگی به دردا، من وعه ممارو سه عد ریکه وتین له سهر هاو به شبونمان له ده ستکه وته کانی جهنگه که، سه عد دوو دیلی هینا و من وعه ممار هیچمان نه هینا.

گنرموهی فرموده که // السنن الصغری النسائی - کتاب المزارعة باب
شركة الأبدان ٣٨٩٧^١.

سهریسه کان //

باسی یه که م/ فرموده که به لگهی دروستی هاو به شیکردنه له ده ستکه وتدا، که به (شركة الأبدان) ناو نه بریت.

باسی دوم/ نه م هاو به شکاریه بریتی له وهی: که سیک هاو له که ی خوی نه کاته وه کیل، تا کو به بریکسی دیاریکراو ئیشی بو بکات. کاره که ش دیاری نه کریت.

باسی سییه م/ دهر باره ی دروستی نه م جوړه هاو به شیکاریه، دوو پا هیه: یه که م: دروسته، به پای هادهویه و نه بوجه نیغه، به به لگهی: فرموده باسلیکراوه که.

^١ البانی به لاوازی داناوه. ضعیف النسائی (٤٧١).

دوه: دروست نیه (پوچه له)، به رای شافعی و ابو ثور و ابن حزم.

ابن حزم نه لیت: نه هم جوړه هاو به شیکاریه دروست نیه له هیچ شتیکدا، نه گهر پوشیدا، نه وه پوچه و، هره به کیکیان چی پیدا کرد بو خوی نه بیت، نه گهر مال که یان دابه ش کرد بو و، پیویسته بو یه کی بگپړنه وه، نه گهر نا نرخه کی نه بیت بگپړنه وه، چونکه هر چیکه له قورثا: نه، که واته پوچه له.

به لگه ی نه هم رایه ش نه وه یه:

۱. له سر خه له تاندن بینا کراوه، نازانریت قازانجه که چنده، چونکه بپری نیشه که نازانریت.

۲. هر یه کیکیان جه سته و سوده کانی می خویه تی، که واته سودیکیش له جه سته ی وهر بگپړیت، بو که سه که خویه تی.

۳. نین حزم و ه لامي فز موده کی نین مه سعود نه داته وه که: له پړوا یه تی ابی عبیده بن عبدالله یه، نه هم پړوا یه ته ش منقطع ه، چونکه ابو عبیده فز موده ی له باوکی نه گپړاوه ته وه: عمرو بن مره نه لیت: به ابو عبیده و: له باره ی باو کته وه هیچ ته بیر ه؟ وتی: نه خیر.

شافعیه کانیش نه لیت: ده سته و ته کانی به در بو پیغه مبری خوا بو، به نار ه زوی خوی دابه شی کرد وه.

۴. ابن حزم نه لیت: نه گهر فز موده با سلیکراوه که ش راست بیت، به لگه یه درثی نه وانه ی نه هم هاو به شیکاریه به دروست نه زان، چونکه نه وانیس یه که م که سن وه ه موو موسلمانان که نه لیت دروست نیه، له بهر نه وه ی هیچ سهر بازیک بوی نیه به جیا له سهر یازانی تر ده سته و ت بو خوی ببات، ته نها شت و مه کی کوژاو بو بکوژه کی، که نه ویش جیا وازی راه یه دهر باره ی، گهر که سیکیس نه وه بکات، خیانه ته و له گونا مه که و ره کانه.

۵. ئەگەر فرمودە کە راستیش بێت، بە ئایەتی ﴿قُلِ الْأَنْفَالُ لِلَّهِ وَالرُّسُولِ﴾ {الأنفال: ۱} واتە پێیان بۆ: دەستکەوتی شەڕ بۆ خوا و پێغه مەبەرە. پوچەل بۆتەو، دەستکەوتە کانیشی بە سەر شەڕکەراندا دابەشکردووە.

۶. ھەنە فێسەکان ھاوبەشکاری لەپراوکردنیدا بەدروسست نازانن، مالکیە کانیش بەدروسستی دانانی ئۆلە ئیش کردن لە دوو شۆیندا، کەواتە ھاوبەشکاری لە فرمودەیدا دروست نیە لایان. باسی چوارەم / شەرعزانان ھاوبەشکاری ئەکەن بە چوار بەشەو.

إبن بطال ئەلئیت: کۆدەنگن لەویدا کە ھاوبەشکاری دروست ئەوێە ھەر یەکیکیان وەک یەک مال دەربکەن، پاشان وا تێکەڵی بکەن تا نەناسرێتەو، ئینجا ھەلسووکەوتی پێو بکەن، مەگەر ھەرکەسیکیان خۆی بخاتە بری ئەوێتر لە ھەلسووکەوت بە مالە کەو، ئەمەش پێی دەوترێت (شِرْكَةُ الْعَنَان).

ئەکرێت ئەگەر ھەر یەکیکیان کەتر لەوی تر پارەبدات، قازانج و زەرە کەش بە ئەندازە ی مالە کە ئەبێت لە نێوانیاندا.

ھەر ھە ھا ئەگەر کالایەکیان پێکەوێ کەری، یا یەکیکیان لەوی تر شتی زیاتر کەری، بە ئەندازە ی پارە کەیان قازانج و زەرەر دابەش ئەکرێت لە نێوانیاندا، بە لگەش بۆ ئەو:

ئەگەر دوو مالیان تێکەڵ بە یەک کرد، ئەو تێکەڵکراوە بۆ ھەردوکیانە، شتیکی پێبکەن ھەر بۆ خۆیانە. کەواتە نرخە کە ی و قازانج و زەرەرە کە ی بۆ ھەردوکیانە. ئەو کالایەش کە ئەیکەن، ھەمان ھوکی ھە یە، چونکە لە بری نرخە کە یە.

الْحَدِيثُ ٧٥ // عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: أَرَدْتُ الْغُرُوجَ إِلَى خَيْبَرَ فَأَتَيْتُ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَقَالَ: إِذَا أَتَيْتَ وَكَيْلِي بِخَيْبَرَ فَخُذْ مِنْهُ خَمْسَةَ عَشَرَ سَقًا. فَإِنْ ابْتَقَى مِنْكَ آيَةٌ فَضَعْ يَدَكَ عَلَى ثَرْقَوْتِهِ.

جابر ئه لیت: ویستم بۆ خه یبر بچم، که هاته لای پیغه مبر فهرموی: کاتیک چو یته لای بریکاره کم له خه یبر، پانزه ویسقی لیوه ریگره، نه گهر دارای نیشانه شی لیکردیت، ده ستت بخه ره سهر شانی.

گنهرمهرموی فهرموده که // ابوداود و به صحیحی داناوه. سنن ابی داود -

کتاب الاقضية، باب في الوكالة - حديث: ۳۱۶۶.^۱

مانای وشه کان // الوکالة: له زمانی عهره بیدا بهواتای لهبری وپاراستن دیت. له شهر عیشدا: که سیک یه کیکی تر لهبری خوی دانه نیت، به پرهای یا به به سترایی. آیه: نیشانه. ثرقوة: نهو ئیسقانه ی له نیوان شان و ملدایه.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / بریکاری له وه کاله تدا دروسته، به به لگهی:

۱. فهرموده باسلیکراوه که.

ب. کوډهنگی زانایان له سهری.

باسی دوهم / فهرموده که نه وه نه گه یه نیت که: حوکمه کان به بریکاره وه به ستراونته وه.

باسی سییهم / فهرموده که به لگهی نه وه یه که: ئیش به نیشانه نه کریت، نه گهر په یوه ست بیت به مالی خه لکیه وه.

باسی چوارهم / ده ریاره ی باوه پرکردن به و که سه ی لای خاوهن ماله وه نیردراوه، زانایان چه ند رایه کیان هه یه:

یه که م: بۆ وه رگرتنی مال، به نیشانه باوه پی ئی نه کریت. به پای هه ندیک له زانایان، به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که.

^۱ البانی به فهرموده یه کی لاوازی داناوه. ضعیف ابی داود (۲۶۳۲).

دوهم: نه گهر دُنیا بو لئی باوه پری پیښه کړیت.

سییم: باوه پری پیښه کړیت، نه شتون ریت مال هکله پیښه کړیت، نه گهر نیرد او هکله به پاست زانی. نه مهش پرایه که له هاده ویه وه نه گیرد ریت وه. چوارهم: نابیت باوه پر بکړیت به نیرد او هکله به پای هاده ویه، چونکه مالی خه لکی تره.

باسی پنجم / فرموده که به لگه ی نه ویه که: پیشه وای موسلمان بوی هیه بو وهر گرتن و دابه شکردنی زه کات به سر هه ژاراندا، که سینک بکاته بریکاری خوی، وه نیشانه یه کیش دابنیت له نیوان خوی و بریکاره که دا.

باسی ششم / فرموده که به لگه ی نه ویه که: دانانی نیشانه له نیوان که سینک و بریکاره که یدا، که ته نها خویان بیزان، شتیکی باشه. تاکو له کاتی پاره داند بریکاره که پشستی پی به ستیت، چونکه نیشانه له نوسین ناسانتره، له وانه یه یه کیکیان نوسین نه زان، یان زور جار نوسینی دو کهس لیکده چیت.

الْحَدِيثُ السَّادِسُ وَالسَّبْعُونَ // عَنْ أَبِي ذَرٍّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: قُلْ الْحَقَّ وَلَوْ كَانَ مَرًّا...

نه بوذر نه لیت: پیغه مبهری خواپی و تم: قسه ی راست بلی، یا تالیش بیت.

گیرمومی فرموده که // ابن حبان به صحیحی داناوه، صحیح ابن حبان - کتاب البر والإحسان باب ما جاء في الطاعات وثوابها - ذکر الاستحباب للمرء ان يكون له من كل خير حظ رجاء، حدیث: ۳۶۲^۱.

ته وای فرموده که // ابوذر نه لیت: خوشه ویسته کهم پیغه مبهری خوا ناموژگاری کردم که سهیری خوار خوم بکه م، و سهیری سهروو خوم نه کهم، وه هه ژارانم خوش بویت، ونزیک بمه وه لیان، خزمه کانم به سر

^۱ نه لسانی به لاوازی داناوه. ضعیف الجامع (۲۱۲۲).

بکه مه وه، نه گهر نه وان لی شتم دابرین و له گه لمدا ساردین، وه قسه ی راست
بلیم با تالیش بیت، بهرام بهر مافه کانی خوا له لومهی لومه کاران
نه ترسم، وه هیچ شت له کس داوانه کم، وه زور بلیم: لَّا حَوْلَ وَلَا قُوَّةَ إِلَّا
بِالله، چونکه نه وه خه زینه ی به هه شته^۱.

مانای وشه کان // الإقرار: له زمانه وانیدا: نیسپا تکردن، له زاراوه ی شرعیشدا:
هوال دانی مروّفه بهر مافانه ی له سریه تی، پیچه رانه کشی نکولیکردنه.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / فره موده ی: (قُلْ الْحَقُّ)، راستی وتن دژی خوی بیت، یا دژی
که سانیتز بیت، له هه ردوو ثایه تی: ﴿كُونُوا شُهَدَاءَ لِلَّهِ وَلَوْ عَلَىٰ أَنْفُسِكُمْ أَوِ
الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبِينَ﴾ {النساء: ۱۳۵}، واته: بۆره زامه ندی خودا شایه تی
بدن، با له سهه خوشتان یا دایک وباوکتان یا خزمه کانتان بیت. وه
ثایه تی ﴿وَلَا تَقُولُوا عَلَى اللَّهِ إِلَّا الْحَقُّ﴾ {النساء: ۱۷۱} واته: دهر باره ی
خوای گه وره به هق نه بیت قسه مه کن. وهر گیراوه.

باسی دوهم / فره موده که به لگه ی نه وه یه که: دانپیانانی مروّفه له سهه رخوی
له هه موو کاریکید، وهر گیراوه.

باسی سییه م / فرمان کردن له فره موده که دا بۆه موو حوکه کانه، چونکه وتن
راست له سهه مروّفه خوی، واته هه والدانه بهر مافانه ی له سریه تی که پیویسته
خوی لی رزگار بکات، مال بیت یا مافی جهسته یی یا ناموس.

باسی چوارهم / فره موده ی: (وَلَوْ كَانَ مُرًّا)، له بابیه تی چواندنه
تشییه، چونکه له وانه یه راست وتن به سهه دلی مروّفه وه ناره حهت
بیت، هه روه ک چون تالی چه شتنی به لاوه ناره حهته.

أَوْصَانِي خَلِيلِي رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنْ أُنْظَرَ إِلَى مَنْ هُوَ أَسْفَلَ مِنِّي، وَلَا أُنْظَرَ إِلَى مَنْ
هُوَ فَوْقِي، وَأَنْ أَحِبَّ الْمَسَاكِينَ، وَأَنْ أَذْنُو مِنْهُمْ، وَأَنْ أَصِلَ رَحِمِي وَإِنْ قَطَعُونِي وَجَفَوْنِي، وَأَنْ أَقُولَ
الْحَقَّ وَلَوْ كَانَ مُرًّا، وَأَنْ لَا أَخَافَ فِي اللَّهِ تَوَمَّةً لَانِي، وَأَنْ لَا أَسْأَلَ أَحَدًا شَيْئًا، وَأَنْ أَسْتَكْبِرَ مِنْ لَا حَوْلَ
وَلَا قُوَّةَ إِلَّا بِاللَّهِ، فَإِنَّهَا مِنْ كُنُوزِ الْجَنَّةِ.

الْحَدِيثُ ۷۷ // عَنْ سَمَرَةَ بْنِ جُنْدَبٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: عَلَى الْيَدِ مَا أَخَذْتَ حَتَّى تُؤْذِيَهُ..

که سینک شتیکی وەرگرتبیئت که له ژیر دهستیابیت، بهرپرسیاره لیلی تا نه بگپرتیه وه.

گپرانسه وهی فهرموده که // احمد، چوارکه سه که، حاکم به صحیحی داناوه. مسند احمد بن حنبل - اول مسند البصرین ومن حدیث سمرة بن جندب - حدیث: ۱۹۶۱۷.^۱

مانای وشه کان // العاریة واته: ماف سود وەرگرتنه له کالایه کدا که مولکی خۆت نه بیئت.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / پیویسته نهو شتهی له که سانیت وهری نه گریت و مولکی خۆت نیه، بو خاوه نه که ی بگپرتیه وه، تهنه به گه پرا نه وهی بو خاوه نه که ی یا بریکاره که ی، له بهرپرسیاری دهرئه چیت، به به لگه ی: فهرموده ی: (حَتَّى تُؤْذِيَهُ)، له فهرموده باسلیکراوه که دا.

باسی دوهم / فهرموده که گشتگیره بو زه و تکردن و وەرگرتن و خواستن.

باسی سییه م / دهرباره ی حوکمی قهره بوکرنه وهی مانی خواستراو، له لایه ن نهو که سه ی خواستویه تی، چهند رایه ک هیه:

یه که م: به ته و اه ته ی بهرپرسیاره به رامبه ری، نه گهر له ناوچوو له ژیر دهستیادا، نه بیئت قهره بوی بکاته وه، مه گهر به شیوه یه ک بیئت که پرسى کرد بیئت. نه مهش رای ابن عباس وزید بن علی و عطاء و احمد و اسحاق و شافعی، ابن حجر نه لیت: رای جمهوریشه، به به لگه ی: ۱. فهرموده باسلیکراوه که.

^۱ نه لسانی به لاوازی داناوه. الإرواء (۱۵۱۶).

به نام صهنعانی وه لأمیان نه داته وه که: فرموده که به راشکاوئ نه وهی تیا نیه، چونکه کهسی ده ستپاکیش پیویسته شمه کی خه لکی بگیریته وه.

ب. ثایه تی: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾ {النِّسَاء: ۵۸}. واته: خوای گوره فرمانتان پی نکات که نه مانته کان بؤ خاوه نه کهی بگیریته وه. وه نام دراوه ته وه که: دانه وهی نه مانته نه وه ناگه یه نیت له کاتی له ناو چونیدا قهره بو بگیریته وه.

ج. فرموده صفوان بن امیه که: پیغه مبه ری خوا زنییه کی لیخواسته وه له پوژی حونه یندا، صفوان پیی نه لیت: به زور لیم نه سه نیت؟ فرموی: نه خیر به لکو مالیکی خواستراوه له نه ستودایه.^۱

صهنعانی نه لیت: ته نها به لگه بؤ له نه ستوگرتنی خواستراو، فرموده ی: عاریة مضمونة یه، له فرموده کهی صه فواندا، وه سف کردنی خواستراو به وهی قهره بو نه کریته وه له نه ستودایه: یان سیفه تیکی پونکراوه یه، که پیویسته له نه ستودا بیت، یان سیفه تی که بؤ به ستنه وه یه تی، نه مهش مانا دیاره که یه.

پاشان پوکه شه که ی وا دیاره مه به ست لئی نه وه یه: مالی که له نه ستو ماندا یه، که واته بؤت قهره بو نه که یه وه، یا وه کو وه عدیکه، به نام ثم مانایه دوره، که واته فرموده که به لگه ی نه وه یه که: مالی خواستراو له نه ستودایه: یا خاوه نه که ی داوای بکات، یا کهسی دوهم به خو به خشی بؤ بیژریت.

دوهم: مالی خواستراو، قهره بوی نیه، مه گره به مه رج بگیریته. به پای هادی والعتره والعنبری، به به لگه ی فرموده که ی پیشوی صه فوان.

سییه م: مالی خواستراو، قهره بوی نیه، نه گره به مه رجیش بگیریته. نه مهش پای حسنی بصری و ابو حنیفه و نخعی و اوزاعی و شریح، به به لگه ی:

^۱ حَدِيثُ صَفْوَانَ بْنِ أُمَيَّةَ: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اسْتَعَارَ مِنْهُ دِرْعًا يَوْمَ خَيْبَرٍ، فَقَالَ: غَضَبًا يَا مُحَمَّدُ! قَالَ: بَلَى عَارِيَةٌ مَضْمُونَةٌ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَأَحْمَدُ وَالنَّسَائِيُّ وَصَحَّحَهُ الْحَاكِمُ. السنن الكبرى للنسائي - كتاب العارية والوديعة، باب ذكر اختلاف شريك - حديث: ۵۶۰۸

فهرموده ی: قهره بوکردنه وه له سهر ئه و كه سه نیه مائیک ئه خوازیت، یا لای دانه نریت، مه گهر خیانه ت له ماله كه بکات.^۱
له کتیبی النهایة دا ئه ئیت: المَغْلُ: ئه گهر خیانه ت له ماله خواستراو و دانراوه كه دا نه کات، قهره بوی له سهر نیه.

الْحَدِيثُ ۲۸ // عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَدِ الْأَمَانَةَ إِلَى مَنْ أَنْتَ مَنَّكَ، وَلَا تُخْنِ مَنْ خَانَكَ..
ئه مانه ت بگێره وه بۆ كه سینك كه به ده ستپاکی داناویت، خیانه تیش له كه سینك مه كه كه خیانه تیت لی ئه کات.

گێره بوه ی فهرموده كه // ترمذی، ابوداود به حسنی داناوه، حاکم به صحیحی داناوه. سنن ابی داود - کتاب البیوع، ابواب الإجارة - باب فی الرجل یاخذ حقه من تحت یده حدیث: ۳۰۸۴.^۲

سهر یاسه کان //

باسی یه كه م / ئه م فهرموده یه مائی ئه مانه ت و خواستراویش ئه گێرتیه وه.
باسی دوهم / گه رانه وه ی ئه مانه ت فه رزه، به به لگه ی:
۱. ئایه تی ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُكُمْ أَنْ تُؤَدُّوا الْأَمَانَاتِ إِلَىٰ أَهْلِهَا﴾ {النِّسَاء: ۵۸}.
۲. فهرموده باسلیکراوه كه.

باسی سێیه م / مه به ست له فهرموده ی: وَلَا تُخْنِ مَنْ خَانَكَ، ئه وه یه:
ناکړیت كه سی ناپاک وهك کرداره ناپاکیه كه ی خو ی وه نام بدړیتیه وه. ئه و ناپاکیه یاساغه ش كه له ئه مانه تدا ئه کړیت، به فیل و به په نهانی ئه کړیت.

^۱ لَيْسَ عَلَى الْمُسْتَعِيرِ غَيْرُ الْمَغْلِ وَلَا عَلَى الْمُسْتَوْدِعِ غَيْرُ الْمَغْلِ ضَمَانٌ. أَخْرَجَهُ الدَّارُ قُطْنِي وَابْنُ عَرَبٍ عَنْ ابْنِ عُمَرَ وَضَعْفَاءَ، وَصَحَّاحًا وَفَقَّهُ عَلَى شَرْحِ.
^۲ ئه لبانی به حسن صحیح ی داناوه. الإرواء (۱۵۴۴).

باسی چوارهم/ دهرباره‌ی سزادانه‌وی ناپاک به‌وینه‌ی ناپاکیه‌کی خوی، چهند رایه‌ک هه‌یه:

۱. دروسته، وه‌ک کرداره‌کی ئه‌و بی‌ت یا به‌کرداریکی تر. ئه‌مه‌ش رای جمهور و دیارترین رای شافعیه، به‌به‌لگی:

نایه‌تی: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا﴾ {الشُّورَى: ۴۰}، سزای خرابه، خرابه‌یه‌کی وه‌ک خویه‌تی. وه‌ نایه‌تی: ﴿وَأَنْ عَاقِبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ﴾ {النُّحْل: ۱۲۶}. ئه‌گه‌ر سزاتان دا به‌ئندازه‌ی خوی سزا بدن. وه‌ نایه‌تی: ﴿فَمَنْ إِغْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا إِغْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ﴾ {البَقَرَة: ۱۹۴}، که‌سێک ده‌ستدریژی کرده‌ سه‌رتان، به‌ئندازه‌ی کرداره‌کی خوی ده‌ستدریژی بکه‌نه‌وه‌ سه‌ر.

ئهم مانایانه‌ش ئه‌ده‌نه‌ فه‌رموده‌ باسلیکراوه‌که.

۲. ئه‌گه‌ر هاوشیوه‌ی کرداره‌کی ئه‌و بی‌ت دروسته، ئه‌گه‌ر نا دروست نیه. به‌رای حه‌نه‌فیه‌کان و المؤید، به‌به‌لگی:

پوکه‌شی نایه‌تی: ﴿بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ﴾ وه‌ نایه‌تی: ﴿مِثْلَهَا﴾.

۳. به‌برپاری دادوهر نه‌بی‌ت، دروست نیه حه‌قی لی‌بکریته‌وه، به‌به‌لگی:

۱. پوکه‌شی ئه‌ی له‌ فه‌رموده‌که‌دا.

ب. نایه‌تی: ﴿وَلَا تَأْكُلُوا أَمْوَالَكُمْ بَيْنَكُمْ بِالْبَاطِلِ﴾ {البَقَرَة: ۱۸۸}، مالی خۆتان له‌ناو خۆتان به‌ناهق مه‌خۆن.

وه‌لامی ئهم رایه‌ دراوه‌ته‌وه‌ که: ئه‌مه‌ خواردنی مافی خه‌لک نیه، به‌لکو وه‌رگرتنه‌وه‌ی مافه. نه‌ی کردن له‌ فه‌رموده‌که‌شدا بو‌ خو‌ پاریزکردنه‌ لی.

۴. پنیوسته به‌ئندازه‌ی مافه‌کی خوی بی‌ت، وه‌ک ماله‌کی خوی بی‌ت یا شیوه‌یه‌کیتر، ماله‌که‌ بفروشی‌ت و مافی خوی لی‌ه‌لبگری‌ت، ئه‌وه‌ی زیاد بو‌و بی‌گریته‌وه‌ بو‌ خواوه‌نه‌کی یا میراتبه‌ره‌کانی، ئه‌گه‌ر که‌میش بو‌و، له‌ئسته‌وی ئه‌و که‌سه‌دا ئه‌مینیته‌وه. ئه‌گه‌ر وا نه‌کات (زیاد له‌ مافی

خوی هه لښگریټ، لای خوا گونا هبار ئه بیټ، مه گهر گهر دنی ئازاد بکات، له و کاته شدا لای خوا پاداشتی ئه بیټ.

ئه گهر مافی لای که سیک بوو، به لام به لگه ی پی نه بوو، مالنکی کابرای ده سته که وت، بوی هه یه بی بیات. ئه گهر داوای لیکرا نکولی لی بکات، ئه گهر سویندیش درا با سویند بخوات، پاداشتی ئه گات.

ابن حزم ئه لیت: ئه مه پای شافعی وابوسلیمان و هاوه له کانیانه. هه روه ها ئه لیت: هه روه ها هه ر که سیک پاره ی سته مکارنک بیات، فره زه له سه ری نه یداته وه و بیداته سته ملیکراوان. بو پایه که شی ئه م به لگانه ئه هینیتته وه:

۱. ئایه تی: ﴿وَلَمَنْ اِتَّخَذَ بَعْدَ ظُلْمِهِ قَوْلًا لِّكَ مَا عَلَيْهِمْ مِنْ سَبِيلٍ﴾ {الشُّوْرٰی: ۴۱}، واته: که سیک داوای ئه وه ی سته می لیکرا، حقه ی خوی سه ند، لومه ی له سه ر نیه.

۲. ئایه تی: ﴿وَالَّذِينَ اِذَا اَصَابَهُمُ الْبَغْيُ هُمْ يَكْتُمُوْنَ﴾ {الشُّوْرٰی: ۳۹}، واته: ئه وانه ی ده ستریزیان کراوه ته سه ر خو یان هه قی خو یان ئه ستینن.

۳. ئایه تی: ﴿وَالْحُرُمَاتُ قِصَاصٌ﴾ {البَقَرَة: ۱۹۴}، واته: شکاندنی پیوزیه کان، توله ی هه یه.

۴. ئایه تی: ﴿فَمَنْ اَعْتَدَى عَلَیْكُمْ فَاَعْتَدُوا عَلَیْهِ بِمِثْلِ مَا اَعْتَدَى عَلَیْكُمْ﴾ {البَقَرَة: ۱۹۴}.

۵. ئایه تی: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِّثْلُهَا﴾ {الشُّوْرٰی: ۴۰}.

۶. ئایه تی: ﴿وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ﴾ {النَّحْل: ۱۲۶}.

۷. پیغه مبه ری خوا به هیندی هاوسه ری ابوسفیان ئه فره مویت: به ئه ندازه ی پیویستی خو ت و منداله که تی ببه. کاتی که هیند وتی: ابوسفیان

کەسیکی چروکەو، ئەوەندەم ناداتی بەشی خۆم و منالەکانم بکات،
گوناھبار ئەبم ئەگەر لە مالهەکی هیچ بێم؟^١

٨. فەرمودە: ئەگەر بونە میوانی کۆمەڵیک و ئەوانیش هەستان بە
ئەمرکی میوانداری لییان قبول بکەن، ئەگەر نا مافی میوانیان لێبەسەن.^٢

ئەگەر وانەکات گوناھبار ئەبیت: ابن حزم ئەم ئایەتەش ئەکاتە
بەلگە: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَىٰ وَلَا تَعَاوَنُوا عَلَى الْإِثْمِ
وَالْعُدْوَانِ﴾ {المائدة: ٢}. واتە: لەسەر چاکەو تەقوا یارمەتی یەکتر
بدەن، وە لەسەر خراپەو دەستدریژکردن، یارمەتی یەکتری مەدەن.

ابن حزم ئەیت: کەسیک بە بێی مالهەکی خۆی کە لێی زەوتکراو، یا مالی
زەوتکراوی موسلمانیک یا زیممیک دەستکەوت، و مالهەکە بۆ سەتەملیکراوەکە
نەگێڕتەو، خۆشی بە سەتەمکار ئەژمێردرێت: چونکە یارمەتیدەر نەبێو لەسەر
خێرو چاکە، بەلکو یارمەتی گوناھو دەستدریژی داو.

هەروەها پیغەمبەری خوا فەرمانی داو: کەسیک لە ئێو خراپەکە یەکی
بینی، با تا ئەتوانیت بە دەست بیگۆڕیت.^٣

کەواتە کەسیک توانای لابردنی سەتەمی هەبیت و بتوانیت ماف بۆ
خاوەنەکە ی بگێڕتەو، بەلام نەیکرد، ئەو توانیویەتی خراپەیکە
لاببات، بەلام لایەنەبردو، بەوێش لە خواو پیغەمبەری خوا یاخیبێو.

پاشان ابن حزم وەلامی فەرمودەکی ابوهریرە ئەداتەو کە: فەرمودە یەکی
لاوازە، چونکە طلق بن غنام لە شریک و قیس بن الربیع ئەیگێڕتەو.

قوله صلى الله عليه وسلم لهن امرأة أبي سفيان، خذي ما يكفيك وذلك بالمعروف لما ذكرت له: أن أبا
سفيان رجل شحيح، وأنه لا يعطيني ما يكفيني وبني، فهل علي من جناح أن أخذ من ماله شيئاً.

^١ إن نزلتم بقوم فأمرؤا لكم بما ينبغي للضيف فأقبلوا، وإن لم يفعلوا فخذوا منهم حق الضيف. صحيح البخاري

البخاري - كتاب المظالم والغصب، باب قصاص المظلوم إذا وجد مال ظالمه - حديث: ٢٢٤٩

^٢ من رأى منكم منكراً أن يغيره بيده إن استطاع.

ههروهه ما ئه ئیت: ئه گهر راستیش بیت، ناکریت به لگه، چونکه مروءه مافی
خوئی وهر بگریته وه به ناپاک دانانریت، به لکو ماف وئهرکی
سه رشانیشیه تی که حق جیبه جیبکات و خراپه لابیات، ناپاکی ئه وهیه
که به ستم وناهه قی مافی خه لکی بخوات.

سه نعانیش پشتگیری رای ابن حزم ئه کات، به فهرموده ی: پشتی
براکت بگره ستمکار بیت یا ستملیکراو.^۱

فهرمانکردن تیایدا دیاره که بو فهرزبونه، سه رخستنی ستمکاریش به وه ئه بیت
که له ستمکردن ده ربیکه یت، به لیسنه دنده وه ئه مافانه ی که زه وتی کردوه.

الحديث ۲۹ // عن سعيد بن زيد رضي الله عنه، أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال:
من اقتطع شبرا من الأرض قلما طوفه الله يوم القيامة إياه من سبع أرضين..

که سیک بستیک زه وی به ستم بیات بو خوئی، خوای گه وه له قیامه تدا
له حه وت چین زه ویدا، ئه وبسته ی ئه خاته وه مل.

گێره موده ی فهرموده که // صحيح البخاري - كتاب بدء الخلق باب ما جاء

في سبع أرضين - حديث : ۳۰۴۱ . صحيح مسلم - كتاب المساقاة باب

تحريم الظلم وغصب الأرض وغيرها - حديث : ۳۱۰۵

سه رپاسه کان //

باسی یه که م / ده رباره ی مانای التّطويق چه ند رایه ک هه یه:

۱. سزائهدریت به پوچون به ناو حه وت چینی زه ویدا، له و کاته دا هه ر

چینیک، ته و قیکه له گه ردنی، به به لگه ی فهرموده ی ابن عمر: له قیامه تدا

تا حه وت چینی زه وی پوئه چیت.^۱

^۱ انصر أخاك ظالماً أو مظلوماً. صحيح البخاري - كتاب المظالم والغصب، باب : عن أخاك

ظالماً أو مظلوماً - حديث : ۲۳۳۱

۲. له قیامه تدا داوای لیئله کریت ئهو زهوییه که زهوتی کرده، بیگوازیته وه بو مه حشر، نهوش وه تهوقیکه له گهردنیدا، نه که به راستی تهوق بکریتته گهرنی، به به لگی:

۱. هر که سیک به نه ندازه ی بستیک زهوی داگیربکات، خوای گهره داوای لیئله کات تا حوت چین زهویه که هه لکه نیئت، پاشان نه کریتته ملی تا ئهو کاته ی دادوهری له ناو خه لکدا نه کریت.^۲

ب. فهرموده ی: که سیک زهوییه که به ییحه ق داگیربکات، داوای لیئله کریت، خو له که ی بو مه حشر بگوازیته وه.^۲

۳. داوای لیئله کریت بیکات به تهوق، که ناتوانیت، له بهر نهوه سزا نه دریت.

۴. تهوقکردنه واته گونا ههوه له گهردنیدا، ئهو ستمه تاوانیکه له گهردنیدا یه لیی نابیتته وه، خوای گهره نه فهرمویت: ﴿الْزَمَانُ طَائِرَةٌ فِي عُنُقِهِ﴾ {الإسراء: ۱۳}.

باسی دوهم / فهرموده که به لگیه له سه ر: حه رامبونی ستم وهوتکردن وه توندی سزا که ش.

باسی سییه م / فهرموده که به لگیه له سه ر ئه وه ی که: زهویش زهوت نه کریت، وه له گونا هه گهره کانه.

باسی چوارهم / فهرموده که به لگیه له سه ر:

۱. که سیک خاوه نی زهوییه ک بیت، خاوه نی ژنر زهویه که شه، بو ی هیه ریگری بکات له که سیک بیه ویت بیر یا تونیل له ژیریا هه لکه نیئت.

^۱ خُسَفَ بِهِ يَوْمَ الْقِيَامَةِ إِلَى سَبْعِ أَرْضِينَ. رَوَاهُ أَحْمَدُ وَالْبُخَارِيُّ. البخاري، كتاب المظالم والغصب

باب اثم من ظلم شيئا من الأرض - حديث : ۲۲۴۰

^۲ أَيْمَا رَجُلٍ ظَلَمَ شَيْئاً مِنَ الْأَرْضِ كَلَّفَهُ اللَّهُ أَنْ يَخْفِرَهُ حَتَّى يَبْلُغَ سَبْعَ أَرْضِينَ، ثُمَّ يُطَوِّقَهُ حَتَّى يَقْضِيَ بَيْنَ النَّاسِ. الطَّبْرَانِيُّ وَابْنُ حَبَّانٍ. المعجم الكبير للطبراني - باب الياء من اسمه يعلى - أيمن

بن ثابت أبو ثابت حديث : ۱۸۵۲۰

^۳ مَنْ أَخَذَ أَرْضاً بِغَيْرِ حَقِّهَا كَلَّفَ أَنْ يَخْمَلَ ثَرَابَهَا إِلَى الْمَحْشَرِ. الطَّبْرَانِيُّ وَأَحْمَدُ. المعجم الكبير

للطبراني - باب الياء من اسمه يعلى - أيمن بن ثابت أبو ثابت حديث : ۱۸۵۱۸

۲. کہ سیک زہویہ کی ہبیت، ہرچی لہ ژیر زہویہ کہ دایہ لہ بہردو و بینا و کانزا مولکی تہوہ.

۳. کہ سیک خاوه نی زہویہ ک بیت، بوی ہیہ تا تہ توانیت زہویہ کہ ہلکے نیت، بہ مرجیک زیان بہ دراوسیکانی نہ گہیہ نیت.

۴. حہوت چینی زہویہ کہ لہ سہریہ کن، وجیانا کریتہوہ، چونکہ گہر وائہ بونایہ، کہ سی زہوتکہر تہنہا تہو بہ شہی تہ کرایہ ملی کہ زہوتی کردوہ نہک ہموو چینہ کانی.

باسی پینجہم / فہرمودہ کہ بہ لگہی تہوہیہ: تہ گہر زہوی دہستی بہ سہردا گیرا، بہ زہوتکراو دائہ نریت.

باسی شہ شہم / دہربارہی قہرہ بوکردنہوہی تہو زہویہی دوا ی زہوتکردن لہ کار کہوتوہ، دوو را ہیہ:

یہ کہم: قہرہ بونا کریتہوہ، چونکہ تہنہا تہوہ قہرہ بوئہ کریتہوہ کہ وہر بگیریست، زہویش شتیک نیہ وہر بگیریست. پیغہ مہری خواش تہ فہرمویت: عَلَى الْيَدِ مَا أَخَذْتُ حَتَّى تُؤَدِّيَهُ^۱.

الحديث ۸۰ // عَنْ رَافِعِ بْنِ خَدِيجٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ زَرَعَ فِي أَرْضٍ قَوْمٍ يَغْنَرُ إِذْنَهُمْ، فَلَيْسَ لَهُ مِنَ الزَّرْعِ شَيْءٌ، وَلَهُ نَفَقَتُهُ.

کہ سیک بیپرس لہ زہوی خہ لکی تردا بجینیت، ہیچ لہ زہویہ کہی پینا بریت، بہ نام خزمہ تکردنی زہویہ کہی بو تہ گیرد ریتہوہ.

گیرمودہی فہرمودہ کہ // احمد، چوار کہ سہ کہ جگہ لہ نسائی، ترمذی بہ حسنی داناوہ. سنن ابی داود - کتاب البیوع باب فی زرع الأرض بغير إذن صاحبها - حدیث: ۲۹۷۱.

^۱ لہ فہرمودہی ژمارہ ۷۷ دا مانا کہی لیکن دراوہ تہوہ.

سەریاسەکان //

باسی یەكەم / دەربارەى مەبەست لە فەرمودەى : **وَلَهُ نَفَقَتُهُ**، دوو پا هەیه :

١. ئەو مالهەیه كە مەرووفى زەوتكەر لە كشتوكاڵكەدا بۆ كێڵان و ئاودان و پارەى تۆو شتى تر سەرفى ئەكات. ئەوەش مانا دیارەكەیه.

٢. و تراوه : واتە نرخى بەروبومەكە، چەندە، ئەدریته خاوەنەكەى.

باسى دوهم / دەربارەى خاوەندارىتى بەروبومى زەویەك كە زەوتكرايىت، شەرعزانان دوو پايان هەیه :

یەكەم : كەسێك زەویەك داگیرىكات و بیچنییت، نابیتە خاوەنى بەروبومەكەى، بەئكو بۆ خاوەنى زەویەكەیه، چەندى تیا سەرف كردووە لە تۆو وە شتیت، خاوەن زەویەكە ئەیداتهو. ئەمەش پای احمد بن حنبل و اسحاق و مالك و ... به بەلگەى :

١. فەرمودە باسلىكراوەكە.

ب. فەرمودەى : ستمكار مافى لە مالى زەوتكراودا نیە^١ . مەبەستیش لە ستمكار كەسێكە لە زەوى كەسێكى تردا ئەچینییت یا ئەكێلێت یا بینا دروست ئەكات یا هەئێكەنیت، بى ئەوێ هەقى لە زەویەكەدا هەبێت یا گومانیش هەبێت لەوێ هەقى هەیه تیايدا.

ج. پێغه مەهرى خوا زەرعاتىكى لە زەویەكەى قهیر ناویكدا بینى و پێى جوانبوو، فەرموى : زەویەكەى قهیر چەند جوانە، وتیان : زەرعاتكە هى

^١ ئەلبانى بە صحیحى داناو. الإرواء (١٥١٩).

^٢ لَيْسَ لِعِرْقٍ ظَالِمٍ حَقٌّ. أبوداود به إسنادىكى حسن گێراویەتەو، له عروه بن الزبير. سنن

أبي داود - كتاب الخراج والإمارة والنفيء

باب في إحياء الموات - حديث : ٢٦٨٧

ظہیر نیو ہی کہ سیکی ترہ (واتہ لئی زہ و تکر دوہ). فرموی: کہ واتہ زہ رعاتہ کہی خوتان بؤ خوتان و مہ سروفہ کہی بؤ بگیر نہ وہ.^۱

دوہم: زہ رعاتہ کہ بؤ نہ و کہ سہیہ زہ وتی کردوہ. بہ نام کرئی زہ ویہ کہ ئەدات، ئەوہی پای شافعی زۆربہی زانایانہ، بہ بہ لگہی:

۱. فرمودہی: بہروبوم بؤ نہ و کہ سہیہ بیچنیت، با زہ وتیشی کردینت.^۲

وہ نامی دراوہ تہ وہ کہ: ئەم فرمودہیہ کہ س نہیگیراوتہ وہ، خاوەنی کتیبی المنار ئەلئیت: زۆری بؤ گہراوہم، نہ مدۆزیوہ تہ وہ.

ب. فرمودہی: ستہ مکار مافی لەو مالدانہ کہ زہ وتی کردوہ.

وہ نام ئەدریتہ وہ کہ: بریننی بہ سەر ئەم مانایہی پای دوہ مدا، پیچہوانہی پوکەشی فرمودہ کہیہ. چۆن پیغہ مہری خوا بہ ستہ مکاری ناوئەبات، و بہ ناہق ناوی ئەبات، ئیمەش چۆن بیکەینہ خاوەن ھەق.

کہ واتہ: ئەم فرمودہیہ زیاتر بہ لگہیہ بؤ پای یہ کہم.

^۱ أَنْ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ رَأَى زَرْعاً فِي أَرْضِ ظَهْرٍ فَأَعْجَبَهُ، فَقَالَ: مَا أَحْسَنَ زَرْعَ ظَهْرٍ؟ فَقَالُوا: لَيْسَ لِي ظَهْرٌ وَلَكِنَّهُ لِفُلَانٍ، قَالَ: فَخَذُوا زَرْعَكُمْ وَرَدُّوا عَلَيْهِ نَقْمَتَهُ. أحمد وأبو داود وطبرانی كبراً وإيوانه تہ وہ. سنن أبي داود - كتاب البيوع باب في التشديد في ذلك - حديث :

الْحَدِيثُ ٨١ // عَنْ جَابِرِ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَضَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالشُّفْعَةِ فِي كُلِّ مَا لَمْ يُقَسَّمْ، فَإِذَا وَقَعَتِ الْحُدُودُ وَصُرِفَتِ الطَّرِيقُ فَلَا شُفْعَةَ.

پینگه مبهری خوا بریاری مانی هه لگرتنه وهی له هه موو مانی کدا که
: به شنه کریت، نه گهر سنور جیابوو، پینگا هه بوو له نیواندا، نهو مافه
نامینیت.

گنیر مبهوهی فه رموده که // صحیح البخاری - کتاب البیوع، باب بیع
الشريك من شريكه - حدیث : ۲۱۲۲. له گنیرانه وهی که تری موسلیمدا
هاتوه: هه لگرتنه وه له هه موو مانی که شهراکه تدايه: زه وهی بیئت یا خانوو
یا بیستان. له پریوایه تیکی تردا: بوئی نیه بیفروشیئت، تا شهریکه که ی
ناگادار نه کاته وه. له پریوایه تی طحاویشدا هاتوه: پینگه مبهری خوا
هه لگرتنه وهی بو هه موو مانی که داناوه.^۱

مانای وشه کان // الشُّفْعَةُ واته کۆکردنه وه، له زمانی عه ره بیدا بوئی مانا دیت:

۱. جوت یا دوانه ۲. زیادکردن ۳. یارمه تیدان.

له شه رعیشدا واته: گواستنه وهی به شیک بو سهر به شیکی تر، به
هوکارینکی شه رعی، وهک ئه وهی بوو که سینیکی بیگانیه
بگوازیته وه، به رامبهه بریک پاره. صُرِفَتِ الطَّرِيقُ رینگاکان جیا کرانه وه،
شِرْك به شدار، رینگ خانوو یازه وهی.

سه ریسه کان

^۱ وفي رواية مسلم: الشُّفْعَةُ فِي كُلِّ شَرِكٍ فِي أَرْضٍ أَوْ رَنْجٍ أَوْ حَائِطٍ لَا يَصْلُحُ. وَفِي لَفْظٍ: لَا يَحِلُّ لَهُ أَنْ يَبِيعَ حَتَّى يَفْرَضَ عَلَى شَرِيكِهِ. صحیح مسلم - کتاب المساقاة، باب الشُّفْعَةُ - حدیث :
۲۱۰۲. وفي رواية الطحاوي: قَضَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالشُّفْعَةِ فِي كُلِّ شَيْءٍ. شرح معاني
الآثار للطحاوي - كتاب الشُّفْعَةُ باب الشُّفْعَةُ بِالْجَوَار - حدیث : ۴۹۶۴

باسی یه کهم / وشه کانی ئەم فرموده یه به لگه ن له سه ره وهی:

به شدار بوو، مافی هه لگرتنه وهی هه یه له خانوو بیناو بیستاندا.

باسی دوهم / شه عزانه کان ده باره ی ئەو ماله ی دابه شه کریت و ئەو وهی

دابه ش ناکریت، که هه لگرتنه وهی تیا یه، بهم شیوه یه دواون:

یه کهم: ئەو ماله ی به ش ئەکریت: کو ده نگان له وه دا که مافی هه لگرتنه وه

بو به شدار بوو هه یه.

دوهم: ئەو ماله ی به ش ناکریت وه که مامیکی بچوک و... چه ند

پرایه کیان ده باره ی هه یه:

یه کهم: هه لگرتنه وه له هه موو مالتی کدا هه یه، به پای هادی و العتره و

حه نه فیه کان، وه که له کتیبی البحر دا هاتوه. به به لگه ی فرموده ی

طحاوی: الشُّفْعَةُ فِي كُلِّ شَيْءٍ. وه لأم دراوه ته وه که ئەم فرموده یه مرفوع

نیه (قسه ی پیغه مبه ر نیه).

به لأم وه لأمی ئەمانیش ئەوه یه که: فرموده که مرسل ی ابن عباسه، نه گهر

مرسل ی یه کیک له هاوه لآن، سه نه ده که ی راست بوو، به لگه یه.

دوهم: هه لگرتنه وه له کیشانه و پیوانه دا نیه، به پای منصور، به به لگه ی

ئوه ی که: ئەمانه هیه زهره ر ناگه یه نن.

وه لأمیان دراوه ته وه که:

١. زهره ره که ی ئەوه یه که مافی دراوسی پیشیل نه کات. ٢. کی ئەلایت هو ی

هه لگرتنه وه زهره ره که یه.

سینیه: هه لگرتنه وه له مالتی گوازاودا نیه، به پای زۆرینه، به به لگه ی:

١. فرموده ی: فَإِذَا وَقَعَتِ الْحُدُودُ وَصُرُقَتِ الطَّرِيقُ فَلَا شُفْعَةَ. نه مه ش

به لگه ی ئەوه یه که ته نها له مالتی عه قاردا هه یه، که خانوش

نه گریته وه، وه که پیغه مبه ری خوا فرمویه تی: أَوْزَع.

٢. زهره ر له مالتی گواستراودا ده گمه نه. وه لأم دراوه ته وه که: باسکردنی

حوکمی به شیک له زۆریک، حوکمه که به به شه که وه تایبه ت ناکات.

۳. به زار فرموده یه كه له جابر ئه گپرتنه وه: هه لگرتنه وه ته نها له زهوی و بیستاندايه، به یه قیش ئه یگپرتنه وه: هه لگرتنه وه ته نها له خانوو له عه قاردایه.^۱

وه ئامدراوه ته وه كه: تیگه یشتن له و دوو فرموده یه پویه روی فرموده ی: فی كل شیء، ناوه ستیت.

چراوه م: له مالی گوازاوه دا، پۆشاك مافی هه لگرتنه وه ی تییدا نیه، هه ندیکیش ئه لێن: هه لگرتنه وه ی تیا دروسته.

پینجه م: له ئاژه لدا مافی هه لگرتنه وه نیه، احمد ئه لیت: ئه میش هه لگرتنه وه دروسته تیایدا.

باسی سییه م / ده رباره ی فروشتنی به شدار بوو بۆ به شه که ی خو ی، دوو را هه یه:

یه که م: بو ی نیه به شه که ی خو ی بفروشی ت، تا هاوه له که ی ئاگادار نه کاته وه، به به لگه ی فرموده ی موسلیم.

دوه م: باش نیه بیفروشی ت بی ئاگادار کردنه وه ی، فرموده که ی موسلیمیش بۆ که راهه ته.

وه ئام دراوه ته وه که: ئه ی له فرموده که دا ئه گهر بۆ که راهه ت بیت، پینچه وانه ی بناغه ی نهیه به بی به لگه، که بۆ حه رامبونه.

باسی چواره م / ئایا ئه گهر به شدار بوو هاوه له که ی ئاگادار کرده وه، پاشان فروشتی به که سیکی تر، هاوه له که ی مافی هه لگرتنه وه ی ئه مینیت؟ دوو را هه یه:

یه که م: دوا ی ئه وه ی پی ی و ترا، مافی هه لگرتنه وه ی نامینیت، به پای الثوری و حکم و ابی عبید و پوایه تیکی احمد و کۆمه لیک له زانایانی

^۱ وَلَا شَفْعَةَ إِنَّا فِي رَنْعٍ أَوْ عَقَارٍ... وَلَا شَفْعَةَ إِنَّا فِي دَارٍ أَوْ عَقَارٍ. قَالَ الْبَيْهَقِيُّ: الْإِسْنَادُ ضَعِيفٌ.

السنن الكبرى للبيهقي - كتاب الشفعة

باب لا شفعة فيما ينقل ويحول - حديث : ١٠٨٢٠

فهرموده. صه نعانیش له کتیبی حواشی ضوء النهاردا به دروستی
داناوه به به لگهی:

۱. مه فهمی مه رجگرتن له فهرموده که دا؛ فَإِنْ بَاعَهُ وَلَمْ يُؤْذِنْهُ : جابر
نه لیت: پیغه مبهری خوا هه لگرتنه وهی بۆ هه موو مالیکی شهراکهت
که بهش نه کریت، داناوه: زهوی بیت یا بیستان، بۆی نیه بیفروشیت، تا
شهریکه که ی مؤلتهی نه دات، نه گهر ئاره زوی لیبوو هه لینه گرتنه وه، نه گهر
نا وازیلینه هیئیت، نه گهر فروشتیشی وپرسی پینه کرد، نه وه شهریکه که ی
له پیشتره به ماله که.^۱

مه فهمی مه رجدانان له فهرموده که دا نه وه نه گه یه نیت که: نه گهر
فروشیار مؤلتهی له شهریکه که ی وه رگرت، دوا ی نه وه شهریکه که مافی
هه لگرتنه وهی نامینیت.

۲. نه م مانایه زیاتر له گهل مانای فهرموده که دا نه گونجیت.

دوهم: مافه که ی هه نه میئیت، هه رچه ند کاتیک زوریشی به سهردا
بجیت، نه مهش پای زورینه یه: مالک و شافعی و ابوحنیفه و هادی و .... به
به لگهی:

مه فهمی مه رجدانان ناتوانیت پوهه روی نه وه فهرمودانه بیته وه که به
پاشکاوی باسی مافی هه لگرتنه وهی شهریک و دراوسی نه که ن، بی
به ستنه وهی.

وه لاهمدراوه ته وه که: نه گونجیت نه مه مه فهمی فهرموده کان
بیه ستیتنه وه، لای نه وه که سانه ی نیش به وه مه فهمی نه که ن، کاتیک په نا
نه بریته بهر ته رجیح، که نه توانیت فهرموده کان یه کبخرین. به لاه لیره دا
بواری یه کخستن هه یه نه گهر په های فهرموده کان بیه سترینه وه..

^۱ أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَضَى بِالشُّفْعَةِ فِي كُلِّ شَرَكَةٍ لَمْ تُقَسَّمْ رِبْعَةً أَوْ حَائِطًا، لَا يَجُلُ لَهُ
أَنْ يَبِيعَ حَتَّى يُؤْذَنَ شَرِيكُهُ، فَإِنْ شَاءَ أَخَذَ وَإِنْ شَاءَ تَرَكَ. فَإِنْ بَاعَهُ وَلَمْ يُؤْذِنْهُ فَهُوَ أَحَقُّ بِهِ. رَوَاهُ
مُسْلِمٌ وَالنَّسَائِيُّ.

باسی پینجه‌م / فرموده‌ی: أَنْ يَبِيعَ، وَا تُهْكَ يَهْ نَيْتْ كه: هه‌لگرتنه‌وه له‌مالیکدايه كه بفروشریت، نه‌مه‌ش کۆده‌نگی له‌سه‌ره.

باسی شه‌شه‌م / ده‌باره‌ی هه‌لگرتنه‌وه‌ی له‌مالیکدا به کری بدیریت، دوو را هه‌یه:

یه‌که‌م: دروسته، به به‌لگه‌ی:.

١. فرموده‌ی: فِي كُلِّ شَيْءٍ، هه‌لگرتنه‌وه له‌به‌کردنیش له‌خۆ نه‌گرت.

٢. چونکه هۆکاری هه‌لگرتنه‌وه له‌به‌کردنیشدا هه‌یه.

دوهم: دروست نیه، به‌پای الهادویه، به به‌لگه‌ی: هه‌لگرتنه‌وه له‌خودی کالاکه‌دایه نه‌ک سوده‌کانی.

به‌لام نه‌م رایه به لاواز دائه‌نریت، چونکه:

١. سود به (شَيْءٌ) ناو نه‌بریت، شه‌ریکایه‌تیشی تیا نه‌کریت، فرموده‌ی:

(فِي شِرْكٍ)، نه‌یگریته‌وه. چونکه نه‌گهرشت نه‌بیت و هاوبه‌ش نه‌بیت، به‌کردان و دابه‌شکردنی تیا دروست نه‌ئبوو.

٢. به‌کردان فروشتنیکی تایبه‌ته، فرموده‌ی: لَا يَحِلُّ لَهُ أَنْ يَبِيعَ، نه‌یگریته‌وه. نه‌بیت مافی هه‌لگرتنه‌وه‌ی تیا بیت، چونکه به‌لگه‌که نه‌یگریته‌وه، و هۆکاری دانانی مافی هه‌لگرتنه‌وه، له‌ئه‌میشدا هه‌یه.

باسی حه‌وتهم / پوکه‌شی فرموده‌ی: فِي كُلِّ شِرْكٍ، نه‌وه نه‌گه‌یه‌نیت كه: نه‌م مافه بو نه‌هلی کتابیشه، نه‌گهر له‌گه‌ل موسلماندا شه‌ریک بون له‌مولکیکدا، جیاوازی راش هه‌یه لیڤه‌دا.

پای دروستتر نه‌ویه كه: نه‌گهر له‌دورگه‌ی عه‌ره‌بیدا نه‌بون نه‌و مافیان هه‌یه، نه‌گهرنا مافیان نیه.

الْحَدِيثُ ٨٢ // قَالَ أَبُو رَافِعٍ لِمَسْورِ بْنِ مَعْرَمَةَ: لَأَتَأْمُرُ هَذَا - يُشِيرُ إِلَى سَعْدٍ - أَنْ يَشْتَرِيَ مِنِّي بَيْنَتِي الَّذِينَ فِي دَارِهِ. فَقَالَ لَهُ سَعْدٌ: وَاللَّهِ لَا أَزِيدُكَ عَلَى أَرْبَعِمِائَةِ دِينَارٍ مُقَطَّعةٍ أَوْ مُنْجَمَةٍ. فَقَالَ أَبُو رَافِعٍ: سُبْحَانَ اللَّهِ، لَقَدْ مَنَعْتُهُمَا مِنْ خَمْسِمِائَةِ نَقْدًا. فَلَوْلَا سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقُولُ: الْجَارُ أَحَقُّ بِصَنْتِهِ، مَا بَعَثْتُكَ...

ابورافع به مسورهی وت: بۆچی فرمان به وه - واته ساعد - ناکهیت، ئەم دوو خانووم لیبکرت، سەعدیش پیتی وت: سویند به خوا چوارسەد دینارت زیاتر نادمی، به یه که وه یا به چەند جارێک. ابورافعیش وتی: سویند به خوا به پینجسەد دینارم نه فروشتوه، ئەگەر له پیغه مبهرم نه بیستایه که نه یه فرموو: دراوسی له پیشتره به دراوسی که ی، پیم نه نه فروشتی.

گێرمودهی فرموده که // صحیح البخاری - کتاب الحیل باب فی الهبة

والشفعة - حدیث : ٦٥٩٣

سەریاسەکان //

باسی یه کهم / هەرچەندە ابورافع ئەم فرموده یه له فروشتندا باسکردوه، به نام هه لگرتنه وهش نه گرتته وه.

باسی دوهم / ده باره ی بونی ئەم مافه بۆ دراوسی، دوو را هه یه:

یه کهم: دراوسی ش ئەم مافه ی هه یه، به پای هادویه وحنفیه وعترو ثوري وابن ابی لیلی وابن سیرین، به به لگه ی:

١. فرموده باسلێکراوه که.

٢. فرموده ی انس، که پیغه مبهری خوا فرمویه تی: دراوسی ی خانوو

به خانوه که له پیشتره.^١

^١ جَارُ الدَّارِ أَحَقُّ بِالدَّارِ. رَوَاهُ النَّسَائِيُّ وَصَحَّحَهُ ابْنُ جِبَانَ.

۳. فرموده‌ی شهریدی کوپی سوید، که نه‌لَیت: وتم: نه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا: زه‌ویه‌کم هه‌یه‌که‌س به‌شدارو هاویه‌شم نیه تیایدا، ته‌نها دراوسی‌م هه‌یه. فرموی: دراوسی به زه‌ویه‌که‌ت له‌پیشتره.^۱

۴. فرموده‌ی جابر که نه‌لَیت: پیغه‌مبه‌ری خوا فرموی: دراوسی به‌خانوی دراوسی‌که‌ی له‌پیشتره، نه‌گهر له‌ویش نه‌بوو، چاوه‌پری نه‌کات، مادام یه‌ک ریگای هاوچویان هه‌یه.^۲

دوهم: دراوسی مافی هه‌لگرتنه‌وه‌ی نیه، به‌پرای عمر وعوسمان وعلی وشافعی و مالک و... نه‌لَین:

۱. دراوسی له فرموده‌کاندا به مانای: شریکی‌ک دَیت که له‌گهل شهریکه‌که‌یدا ماله‌که‌یان تی‌که‌ل بَیت به به‌لگه‌ی فرموده‌ی ابو رافع، که‌ئهو مانایه‌ی سه‌ره‌وه‌ی بو دراوسی به‌کاره‌یناوه، فرموده‌که‌شی کردوده‌ته به‌لگه، نه‌ویش شاره‌زاتره به زمان و مه‌به‌ستی فرموده.

وه‌لام دراوه‌ته‌وه که: ابو رافع شهریکی سه‌عد نه‌بوو، به‌لکو دراوسی بوو، چسونکه دوو ژوری له خانوه‌که‌ی سه‌عدا هه‌بوو، نه‌ک لایه‌کی سه‌ربه‌خوی هه‌بَیت له خانوه‌که‌ی سه‌عدا.

۲. هه‌روه‌ها فرموده‌کانی پیششوش نه‌که‌نه به‌لگه، که باسی مافی هه‌لگرتنه‌وه بو شهریک نه‌که‌ن.

وه‌لام دراوه‌ته‌وه که: نه‌و فرمودانه ته‌نها باسی مافی شهریک نه‌که‌ن بو هه‌لگرتنه‌وه، به‌بی نه‌وه‌ی به‌راشکاوی یا به‌هر شیوه‌یه‌کی تر باسی دراوسی بکه‌ن.

^۱ قُلْتُ: يَا رَسُولَ اللَّهِ: أَرْضُ لِي لَيْسَ لِأَحَدٍ فِيهَا شِرْكٌ وَلَا قَسَمٌ إِلَّا الْجَوَارُ. قَالَ: الْجَارُ أَحَقُّ بِصَفِيهِ. أَخْرَجَهُ ابْنُ سَعْدٍ.

^۲ الْجَارُ أَحَقُّ بِشَفْعَةِ جَارِهِ، يَنْتَظَرُ بِهَا وَإِنْ كَانَ غَائِبًا إِذَا كَانَ طَرِيقَهُمَا وَاحِدًا. رَوَاهُ أَحْمَدُ وَالْأَرْبَعَةُ وَرِجَالُهُ ثِقَاتٌ.

۳. فرموده‌ی: فَإِذَا وَقَعَتِ الْحُدُودُ وَصُرِفَتِ الطَّرِيقُ فَلَا شَفْعَةَ لَهُ كَهَلْ نَهَو
فرمودانه‌دا که مافی هه‌لگرتنه‌وه تهنه‌ا پئیش دابه‌شکردن باسنه‌که‌ن.
وه‌لام نه‌دریته‌وه که:

۱. مه‌فهومی فرموده‌ی: إِنَّمَا جَعَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
الشَّفْعَةَ... پئیش نه‌و کاته‌یه که فروشراوو له‌نیوان کپیارو فروشیارد
دابه‌ش بکریت. نه‌مه‌ش نه‌وه نه‌گه‌یه‌نیّت که: به‌شکردن ماف هه‌لگرتنه‌وه
پوچه‌ل نه‌کاته‌وه، پړوایه‌تی: وَإِنَّمَا جَعَلَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
الشَّفْعَةَ فِي كُلِّ مَا لَمْ يُقَسِّمْ، به‌راشکاوی باسی نه‌کات.

ب. نه‌و فرمودانه‌ی مافی هه‌لگرتنه‌وه نه‌ده‌نه که‌سیک ماله‌که‌ی تیکه‌لی که‌سیکی
تربیت، نه‌و مافه له‌دراوسی ناسینیتنه‌وه، دوا‌ی نه‌وه‌ی به‌لگه‌ی زور هه‌بوو له‌باره‌یه‌وه.

الحديث ۸۲ // عَنْ حَكِيمِ بْنِ حُزَامٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ كَانَ يَشْتَرِطُ عَلَى الرَّجُلِ
إِذَا أُعْطَاهُ مَالًا مُقَارَضَةً، أَنْ لَا تَجْعَلَ مَالِي فِي كَيْدٍ وَطَبَةِ، وَلَا تُخِمِّنَهُ فِي بَحْرِ، وَلَا
تُنْزِلَ بِهِ فِي بَطْنٍ مَسِيلٍ. فَإِنْ فَعَلْتَ شَيْئًا مِنْ ذَلِكَ فَقَدْ ضَمِنْتَ مَالِي.

حه‌کیم بن حزام نه‌گه‌ر که‌سیک بازگانی به‌ماله‌که‌یه‌وه بکردایه مه‌رجی
لپنه‌گرت که: ماله‌که‌م مه‌ده به‌ناژهل، مه‌یده به‌مالیکیش به‌ئاوو
بگوازیته‌وه، وه‌ناژهل‌یشی پی مه‌کره. نه‌گه‌ر نه‌وه‌ت کرد، ماله‌که‌ی منت
له‌نه‌ستویه.

گنډه‌رموه‌ی فرموده‌که // الدارقطني به‌سه‌نه‌دیکی متمانه‌پنکراو. سنن

الدارقطني - کتاب البیوع ، حدیث : ۲۶۶۱

سهریاسه‌کان //

باسی‌یه‌که‌م / له‌ناو موسلماناندا جیاوازی را نیه‌ده‌رباره‌ی پړوایه‌تی
مامه‌نه‌کردن به‌مالی خه‌لکیه‌وه، نه‌مه‌ش پئیش ئیسلام هه‌بوو ئیسلامیش
هیشتویه‌ته‌وه.

باسی دوم/ علی رَضِيَ اللّٰهُ عَنْهُ ئەلّیت: لە مۇخارَبە دا مامەلەكە بە مالهەكە ئەكریت وقازانجیش بە پیتی ریکەوتنه.

باسی سییه/ قِراضْ جۆزیکە لە بەکردان، بەلام چاوپۆشی کراوه لە نادیارى کرێكە تیايدا، ئەویش بۆ ئاسانکاری بۆ خەلك.

باسی چوارم/ پوكنه كانى قِراضْ:

ا. نیشاندانی ئارەزوو بۆ گرتبەستەكە.

ب. پەزەمانەندى دەرپرین بۆ گرتبەستەكە.

ئەوێش لەنیوان دوو كەسدايە كە هەلسوكەوتیان لەپوى شەرعەوێ دروستە، مەگەر لە نیوان مومسلمانێك و بیباوەرێك بێت، پارەكە مولكى مومسلمانەكە بێت.

باسی پینجەم/ ئەم مامەلەيە چەند حوكمێكى هەيە، كە زانايان يەكپان لە سەرى:

١. نا دیاری تیییدا چاوپۆشی لیکراوه.

٢. کرێکارەكە مالهەكى لەئەستۆ نیە ئەگەر فەوتە، مادام زیادەپۆ نەبۆ.

٣. ئایا سەرمايەكە، قەرزە بەسەر کرێکارەكەو؟ دوو پرا هەيە:

یەكەم: بەلى قەرزە.

دوهم: قەرز نیە لای، ئەوێش پرای جمهورە، چونكە:

ئەگەر کرێکارەكە لەكاتى خۆیدا نەیتوانى پارەكە بداتەو، دواى خست تا قازانج بکات، ئەو قازانجە ئەبێتە پىبا. هەرودها ئەو مالهى لە ئەستۆیدايە ئەبێت بە مالى ئەمانەت، ئەو مالهش لەبەر ئەوێ ئامادەنيە، كەواتە نابێتە مالىك ئیشى پێو بکړت.

٤. مالىك هەبێت، لە لایەن خاوەن پارەو.

باسی شەشەم/ ریکەوتون لەسەر ئەوێ ئەگەر یەکیکیان مەرجى دانا، كە قازانجیكى دیاریکراوى زیاد لەوێ بپاردراوه، پێبدریت، مەرجهكەى ئیشى پێناکړت.

باسی حوتهم/ فرموده که به لگهی نهویه که:

خاوه نی پاره که بوی هییه کریکاره که به مهرج ببهستیته وه، نه گهر
نه ویش مهرجه که ی شکاند، ماله که تیا چوو: نه بیت قهره بوی
بکاته وه. نه گهر له ناویش نه چوو، مامه له که هر نه مینیت.

خو نه گهر مهرجه که تایبته بوو به شیوه ی بازرگانیه که وه: ریگری
لیبکات که شتیکی دیاریکراو بکرت، یا به که سیکی دیاریکراو وشت
بفروشینت، نه گهر پنجه وانه جولایه وه، به فُضُولی دانه نریت، خاوه ن مال
رپی دا مامه له که دروسته، نه گهر نا هله ده وه شیتته وه.

باسی هه شته م/ فرموده ی: أَنْ لَّا تَجْعَلَ مَالِي فِي كَبَدٍ رَطْبَةٍ، واته نارته لی
پیمه کره، بویه ریگریشی لیکردوه، چونکه مالیکه به مردن، له ناو نه چیت.

الحدیث ۸۴ // عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ
، عَامَلَ أَهْلَ غَنَبَرٍ بِشَطْرِ مَا يَخْرُجُ مِنْهَا مِنْ ثَمَرٍ أَوْ زَرْعٍ...

پیغه مبری خوا له گه له لکی خه بیهردا ریکه وت، به نیوه ی به روبومی
زهویه کانیان.

گیمره موهی فرموده که // صحیح البخاری - کتاب المزارعة باب إذا لم

یشترط السنین فی المزارعة - حدیث: ۲۲۲۵. صحیح مسلم - کتاب

المساقاة باب المساقاة - حدیث: ۲۹۷۹.

له گیرانه وهیه کی تردا هاتوه: داوایان لی کرد، که ئیشی له کول
بکه نه وه، به رامبر نیوه ی به روبومه که، نه ویش فرموی: تا نارهمان بیت
وا نه تان هیلینه وه، وا مانه وه تا عومه ر، ده ریکردن.^۱

^۱ فَسَأَلُوهُ أَنْ يَقْرَهُمْ بِهَا، عَلَى أَنْ يَكْفُوا عَمَلَهَا وَلَهُمْ نَصْفُ الثَّمَرِ. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لُقِرْكُمْ بِهَا عَلَى ذَلِكَ مَا شِئْنَا. فَقَرَأُوا بِهَا، حَتَّى أَجْلَاهُمْ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ.

مانای وشهگان // المَسَاقَاة ثاودان: خزمه تکردن و ثاودانی درهختی بهردار وهك دارخورماو پهن، بهرامبهر برنکی دیاریکراوی بهروبومه که. المَزَارَعَة ئیشکردن لهزهویدا، بهرامبهر برنک له بهروبومه که، تۆوه کهش لهسر خاوهن زهویه کهیه.

سهریاسهگان

باسی یه کهم / دهرباره ی پهلویه تی ئهم دوو مامه لهیه، دوو پا ههیه:

یه کهم: دروسته، به پای علی و ابوبکر و عمرو احمد و... به به لگه ی: ۱. فهرموده باسلئیکراوه که.

۲. بهرده و امبونی پیغه مبهری خوا له سهر ئیشکردن پێیان، تا وهفاتی. نهسخیش نه بۆته وه، به لکو کرداره که ی نهسخی پرنگریه کانه، که له پێشدا باسکراون. وهك ابن حزم ئه ئیت.

۳. بهرده و امبونی خوله فای راشدین و موسلمانان له ئیشکردن به و دوو مامه لهیه. به دوریش ئه زانریت که ئه وان بێناگابن له پرنگریه که. رافع کوپی خدیج یش له کوتایی خهلافه تی موعاویه دا فهرموده که ئه گنریت وه.

۴. ئهم دوو مامه لهیه وهك مُضَارَبَة وان، که سیك ئه و به حه ئال دابنیت و ئه مان به حهرام، جیاوازی کردوه له نیوان دوو مامه له ی وهك یهك: چونکه پیغه مبهری خوا که زهویه که ی دانی، تا به مائی خویان بیکێلن، تۆویشی نه دانی، له مه دینه شه وه تۆوی بۆ په وانه نه کردون، ئه مهش به لگه ی ئه وهیه که پیغه مبهری خوا، به مهرجی دانه ناوه که تۆو لهسر خاوهن زهوی بیت، ئه شکریت لهسر کرێکاره که بیت.

ئه وهی له پیغه مبهرو خوله فای راشیدینه وه گنپراوه ته وه، له قیاسدا ئه گونجیت، زهوی له مَزَارَعَة و مَسَاقَاة دا وهك سه رمایه وایه له مُضَارَبَة دا، تۆوه کهش وهك ثاودانه کهیه، ههر بۆیه تۆوه که له ناو زهویه که دا له ناو ئه چیت و ناگنپردریت وه بۆ خاوه نه که ی.

دوهم: مامهله که دروست نیه و پوچه، به پرای هادییه و حه نه فیه، فرموده
باسلیکراوه کهش و ا لیک ئەدەننەو کە: خەیبەر بە زۆر
گیراوه، خەلکه کهشی ئەبنه کۆیلە ی پیغه مبه، ئەو ی بیبات بو
خۆیه تی، ئەو هوش وازی لیبهینیت، بو خۆیه تی.

صه نعانى ئەلێت: ئەم قسه یه ناپاراسته، وپشتی پی نابه ستریت.
باسی سییه م / ئەکریت هەردوو مامهله که پیکه وه بکرین له یهک
زهویدا، ئاودانی دارخورماو خزمه تی زهویه که، وهک له خەیبەر
پویدا، ئەشکریت، به جیا بن.

باسی چوارم / دهرباره ی ماوه ی ئاودان و خزمه تکردنی زهویه که، دوو را
هیه:

یه کهم: ئەکریت ماوه که نادیار بیت، به پرای الظاهرية، به به لگی
فرموده ی: مَا شِئْنَا.

دوهم: ئەبیت بو ماوه یه کی دیاریکراو بیت، به پرای جمهور، به به لگی:
شو به اندنی به به کردان.

فرموده که ی پیشوش واته: تا ئەو کاته ی ماوه ی په یمانه که ته و او
ئەبیت، تا ئەو کاته ی ریتان ئەدەین له خەیبەر دا بمیننەو، پاشان ئەگەر
ناره زومان کرد، دهرتان ئەکهین، چونکه پیغه مبه ری خوا نیازی دهرکردنی
جوله که ی هه بو له دورگی عه رب.

به لام صه نعانى هه روه ها شه وکانی ش ئەم رایه به دور ئەزانن.
به لام ئاودان کاته که ی دیاریکراوه، چونکه به کردانه، به کردانی ش بو
ماوه یه کی دیاریکراو نه بیت، دروست نیه.

الْحَدِيثُ ٨٥ // عَنْ ثَابِتِ بْنِ الضَّحَّاكِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، نَهَى عَنِ الْمَزَارَعَةِ، وَأَمَرَ بِالْمُؤَاجَرَةِ..

پیغه مبهری خوا ریگری کردوه له چاندنی زهوی به بهرامبهر، وه فرمانی داوه به به کریدانی.

گنهرمودی فهرموده که // صحیح مسلم کتاب البیوع باب فی المزارعة والمؤاجرة : ٢٩٧٤.

له ریوایه تیکی تریشدا هاتوه: عبدالله کوری عمر زهویه کهی به کری ئه دا، تا پیگه یشت که رافع کوپی خدیج ریگری کردوه له به کریدانی، کاتیک عبدالله به رافع گه یشت، وتی: ده ریاری به کریدانی زهوی چی له پیغه مبهروه ئه گپرتیه وه؟ رافع به عبدالله ئه لیت: گویم له ههردوو مامه کهم بوو- که له جهنگی به دردا به شدار بون- بو ماله وه یان باسنه کرد که پیغه مبهری خوا ریگری کردوه له به کریدانی زهوی. عبدالله ئه لیت: ئه مزانی که له سه رده می پیغه مبهری خوا دا زهوی به کری ئه درا، پاشان عبدالله ترسا، نه وه که پیغه مبهری خوا له باره وه فرمانیکی ده رکردیت (به عبدالله نه گه شتیت)، بویه ئه ویش وازی لیهینا.^١

سه ریاسه کان

باسی یه کهم / بو ریگری کردن له مزارعة چهند فهرموده یه که هیه، له وانه: ئه م دوو فهرموده یه.

^١ أَخْرَجَ مُسْلِمٌ: أَنَّ عَبْدَ اللَّهِ بْنَ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ كَانَ يَكْرِي أَرْضَهُ حَتَّى يَلْقَاهُ أَنَّ رَافِعَ بْنَ خَدِيجٍ الْإِنصَارِي كَانَ يَنْهَى عَنِ كَرَاءِ الْمَزَارِعِ. فَلَقِيَهُ عَبْدُ اللَّهِ فَقَالَ: يَا ابْنَ خَدِيجٍ، مَاذَا تَحَدَّثُ عَنِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي كَرَاءِ الْأَرْضِ؟ فَقَالَ رَافِعٌ لِعَبْدِ اللَّهِ: سَمِعْتُ عَمِّي وَكَأَنَّا شَاهِدًا بِذَرَأِ يُحَدِّثَانِ أَهْلَ الدَّارِ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ كَرَاءِ الْأَرْضِ. فَقَالَ عَبْدُ اللَّهِ: لَقَدْ كُنْتُ أَعْلَمُ فِي عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، أَنَّ الْأَرْضَ تُكْرَى. ثُمَّ خَشِيَ عَبْدُ اللَّهِ أَنْ يَكُونَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَحَدَثَ فِي ذَلِكَ شَيْئًا لَمْ يَكُنْ، فَتَرَكَ كَرَاءَ الْأَرْضِ. صحیح مسلم - کتاب البیوع باب کراء الأرض - حدیث : ٢٩٦٧

باسی دوم / له زهیدی کوری ثابت گیردراوه ته وه: خواله رافع خوش بیت، به خوا من له و زان اترم به فرموده که، دوو پیاوی انصار هاتن بۆ لای پیغه مبه ر، ناکوکیان له ناودابوو، فرموی: نه گهر و ابکه ن، جاریکیت زه وی به کری مه دن.^۱

وهک نه وه یه زهید بلیت: رافع فرموده که ی پچر کردوه، ته نها ریگریه که ی باسکردوه که له کو تای فرموده که دایه و، سه ره تاکه ی نه گیراوه ته وه که ره وایه تی پیئه دات، بۆیه ماناکه ی تیکداوه.

باسی سییه م / بۆ یه کخستنی نه م فرموده یه و نه و فرمودانه ی ره وایه تی پیئه دن، چه ند شیوازیک هاتوه:

یه که م: فرموده کانی ریگریکردن، بۆ خو به دورگرتنه لینی نه ک ته حریم. دوم: فرموده کانی ریگریکردن بۆ نه و کاته یه که خاوه ن زه ویه که ، چاندنی لایه نیکی دیاریکراوی زه ویه که به مه رج دابنیت.

سییه م: که له مه مویان دروستتره وهک سه نعان ی نه لیت: ریگریه که له سه ره تاره بۆ پیویستی خه لک بوه، مهاجره کانیش زه ویان نه بوه، بۆیه پیغه مبه ری خوا فرمانی به نه نصار کردوه دلی مهاجرین رابگرن. به به لگه ی:

موسلیم له جابره وه نه گیریت ته وه که وتویه تی: چه ند پیاویکی انصار زه وی زیاد له خو یان هه بوو، به سییه ک وچواریه ک به کرییان نه دا، پیغه مبه ری خواش فرموی: هه ره که سیک زه وی هه یه با بیچینیت، یا بیداته براکه ی،^۲

^۱ یَغْفِرُ اللَّهُ لِرَافِعِ بْنِ خَدِيجٍ، أَنَا وَاللَّهُ أَعْلَمُ بِالْحَدِيثِ مِنْهُ، إِنَّمَا أَتَاهُ رَجُلَانِ مِنَ الْأَنْصَارِ قَدْ اِخْتَلَفَا، فَقَالَ: إِنْ كَانَ هَذَا شَأْنُكُمْ فَلَا تَكْرُوا الْمَزَارِعَ. سنن أبي داود - كتاب البيوع باب في المزارعة - حديث: ٢٩٥٩

^۲ كَانَ لِرِجَالٍ مِنَ الْأَنْصَارِ فَضُولُ أَرْضٍ، وَكَانُوا يَكْرَهُونَهَا بِالثَّلَثِ وَالرُّبْعِ، فَقَالَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ كَانَتْ لَهُ أَرْضٌ فَلْيَزْرِعْهَا، أَوْ لِيَمْنَحْهَا أَخَاهُ، فَإِنْ أَبَى فَلْيَمْسِكْهَا.

ههروهك چۆن پىڭريان لىڭرا گۆشتى قوربانى پاشهكهوت بكهن، تا بىكه نه خىر، بهلام دواى باشبونى بارودۇخى موسلمانان، پىويستيهكه نه، مزارعەيان بۇ پەوا كرا، هەر خاوهن زەويهكه به ويستى خۇي زەويهكهى بداته كرى، يا چۆن ئارەزوى لىيە؟

به بهلگهى ئەوهى كه له سەردەمى پىغه مېهرى خواو خەليفهكانى دواى ئەويش، ئەم مامەلەيه كراوه، بهدور ئەزانرىت كه له پىڭريهكه بى ئاگابن. خَطَّابِي ئەلَيْت: اِبْن عَبَّاس لَمْ مَانَا يَه بِه بَاشِي تَيْگەشتوه، كه مەبهست لىي پىڭرىكردن نيه له مُزَارَعَة به نيوهى بهروبومى زەويهكه، بهلكو بۇ ئەويه بهخشنده بن لهگەل يەك، ونەرمى بۇ يەكترى بنويىن.

باسى چوارەم / بيانو هينانه وهش بۇ ناديارى كرىكهش، بهم شىوه وهلام دراوهتهوه:

١. بۇ ئافرهتى شيردەر، بژئوى وپوشاكي ئەدرىتى، هەر چهنده نازانرىت چەند شير ئەدات.

٢. يا وهك ئەوه وايه كه ديار بىت، چونكه زۆرينه حوكمى هەمووى هەيه.

٣. به نيوهو سىيەك ديارىكراوه، بهلام دهقهكه-كه نادياره- هەموو ئەم لىكدانهوانه پەت ئەكاتەوه.

الْحَدِيثُ ٨٦ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: اخْتَجَمَ رَسُولُ اللَّهِ، وَأَعْطَى الَّذِي حَجَمَهُ أَجْرَهُ. وَلَوْ كَانَ حَرَامًا لَمْ يُعْطِهِ..

پینگه مبهری خوا که له شاخی گرتوو، کرئکهی دا به نهو که سهی بوی کردبوو. نه گهر حرام بویه کرئکهی نه نه دا پیی.

گیرمودهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الطب، باب السعوط -

حدیث : ٥٣٧٤

سهریاسه کان //

باسی یه که م / ده ریاره ی کرئی نهو که سهی که له شاخ بو خه لکی نه کات، چه ند رایه ک هه یه :

یه که م : چه ناله، نه گهر که سابه تیکی نه شیاویش بیئت، نه مهش پای جمهوره، به به لگه ی :

١. فهرموده باسلیکراوه که.

٢. فهرموده ی انس : پینگه مبهری خوا که له شاخی کرد، ابو طیبه ناویک بوی کرد، نه ویش دوو مست خورمای دایی، قسه شی له گه ل خاوه نه که ی کرد تا ئیشی ئاسانی پیبکه ن.^١

إمامی طحاوی نه لیت : نه م حوکه مه نه سخ بوته وه، له سه ره تادا کرئ حهرامبو، پاشان چه نال کراوه. نه گهر میژوی فهرموده کان بزانیئت، نه م مانایه راسته.

دوهم : حهرامه کرئی وه ریگریئت، نه مهش پای زانیانی فهرموده یه، وه ک له کتیبی البخرذا هاتوه، به به لگه ی :

^١ أَنْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ اخْتَجَمَ. حَجَمَهُ أَبُو طَيْبَةَ، وَأَعْطَاهُ صَاعَيْنِ مِنْ طَعَامٍ، وَكَلَّمَ مَوْلَاهُ فَخَفَّفُوا عَنْهُ. مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ. صحیح البخاری - کتاب الطب باب الحجامة من الداء - حدیث :

٥٣٧٨. صحیح مسلم - کتاب المساقاة باب حل أجرة الحجامة - حدیث : ٢٠٢٦

۱. محیصه ئەلئیت: کە پرسیاوی لە پێغه مبهەر کردوه دەر باره ی کرئی کە لە شاخ گرتن، ئەویش پێگری لێکرد، کاتیک باسی پێویستی کردوه به پاره کە ی، پێغه مبهری خوا فرمویه تی: بیده به ئاژە لە کانت - بۆ ئەوانی سەرف بکە -^۱.

پێگریکردنیش له بناغه دا بۆ حەرامبو نه.

به ئا، جمهور وە ئامی ئەدەنە وه که:

۱. پێگریه که بۆ خۆدورگرتنه لینی، چونکه کە له شاخگرتن بۆ موسلمان واجبه له سەر براكه ی، کاتیک پێویستی پێی بیت.

ب. کاتیک دەر باره ی کرئکه ی پرسیاوی لێکراوه، پێغه مبهری خوا پێگه ی داوه، بدريتە ئاژەل و بۆ کۆيله سەرف بکريت، ئەگەر حەرام بوایه، به هیچ شیوه یه ک سودی لی وەر نه ئەگیرا.

۲. رافع بن خدیج ئە یگیریتە وه: پێغه مبهری خوا فرمویه تی: کرئی کە لە شاخگر پیسه.^۲ موسلیم گیراویه ته وه، پیسیش واته حەرام.

به ئام جمهور وە ئامی ئەداتە وه که: روکه شی فرموده که حەرامبون ناگه یه نیت، ئە وه تا خوی گه وه ئە فرمویت:

﴿وَلَا تَيْمُمُوا الْخَبِيثَ مِنْهُ تُنْفِقُونَ﴾ {البَقَرَة: ۲۶۷}. واته: به دوا ی ماله حەرام کانتاندا مه گه رتن تا بیه خشن. ئەو ماله به پیس ناو نه بات و حەرامی نه کردوه، پیسیش دژی پا که.

۳. فرموده ی: کرئی کە لە شاخگر، له سوخته کانه.^۱ به ئام جمهور ئەلئین: سَخَتْ واته پیس.

^۱ مَا أَخْرَجَهُ مَالُكَ وَأَخْمَدُ وَأَصْحَابُ السُّنَنِ بِرِجَالٍ ثِقَاتٍ مِنْ حَدِيثِ مُعِيصَةَ: أَنَّهُ سَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ كَسْبِ الْحَجَامِ فَنَهَاهُ، فَذَكَرَ لَهُ الْحَاجَةُ، فَقَالَ: أَعْلَفُهُ نَوَاضِحُكَ. سنن ابن

ماجه - كتاب التجارات باب كسب الحجام - حديث: ۲۱۶۲

^۲ كَسْبُ الْحَجَامِ خَبِيثٌ.

سینیم: جیاوازی ههیه له نیوان کهسی ئازادو کۆیله دا، به باشیان نه زانیوه، موقی ئازاد بیکاته پیشه ی خوی. وه ئه ئین: حه رامه له کرێی که له شاخه که بخوات یا بیداته خیزانه که ی. به ئام دروسته بیداته کۆیله و نازده له کانی.

به ئام بو کۆیله به دروستیان داناوه، به به لگه ی فهرموده که ی پیشوی محیصه، وه ک ابن حجر له فتح الباری دا له امام احمدو کۆمه ئیکی نه گیریته وه.

الْحَدِيثُ ٨٧ // مِنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا ، أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : إِنْ أَحَقَّ مَا اتَّخَذْتُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا كِتَابَ اللَّهِ ..

قورئانی پیروز له هه موو شتی که له پیشتره تا کرێی له سه ر وه رگیریت.

گیریموه ی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الطب باب الشرط فی

الرقية بقطيع من الغنم - حدیث : ٥٤١٢

سه ریسه کان //

باسی یه که م / ده رباره ی وه رگرتنی کرێی له سه ر فیرکردنی قورئان، دوو را

هه یه :

یه که م: دروسته کرێی له سه ر وه رگیریت، فیرخوازه که بچوک بیست یا که و ره، با له سه ر مامۆستا که شی فهرزیست، هه ر دروسته بو ی، نه مه ش پای جمهورو مالک وشافعیه، به به لگه ی:

ا. فهرموده با سلێکراوه که.

ب. پیغه مبه ری خوا فیرکردنی قورئان بو ئافره تی که، نه کاته ماره ییه که ی.

^١ مِنْ السُّحْتِ كَسْبُ الْحَجَامِ .. السنن الكبرى للنسائي - كتاب المزارعة الشقاق بين الزوجين -

ج. بخاری له ابوسه عیده وه ئه یگێرتته وه: ده رباره ی چاره سه رکردنی هه ندیک له هاره لان بو هه ندیک خه لکی عه رب، ئه ویش چاره سه ری نه کرد به مه رجی پانه مه ریک نه بیته، کاتیک تفی کرده سه ر والحمد لله رب العالمین ی له سه ر خوینده وه. چاکبویه وه، که پوشت به رینگادا وه ک ئه وه ی هه ر نه خوشت نه بویت، ئه ویش مه رجه که ی خو ی برده سه ر، کاتیک بو بته مبه ری خوا یان با سه کرد فه رموی: چاکتان کرد، به شی بکه ن و به شی منیش دابنن.^۱

هه رچه نده فه رموده که ده رباره ی وه رگرتنی پاره یه به رامبه ر چاره سه رکردن، به نام ئه شکرته به لگه ی په وایه تی وه رگرتنی پاره یه ک، به رامبه ر قورئان خویندن، بو پشستگیری کردنی په وایه تی وه رگرتنی کرئ به رامبه ر قورئان خویندن، بو فیرکردن بیت یا بو شتی تر، چونکه جیاوازی نیه له نیوان قورئان خویندنیک بو فیربون بیت، یا بو چاره سه ری.

دوه م: وه رگرتنی کرئ به رامبه ر فیرکردنی قورئان حه رامه، به پای هادویه وحه نه فیه واحمد و عطاءو..... به به لگه ی:

ابو داود له عباده کوپی صامت وه ئه یگێرتته وه، ئه لیت:

خه لکیکم له أهْلِ الصُّفَّةِ فِیْرِی نوسین و قورئان خویندن ئه کرد. یه کیک له وانه که وانیک پششکه ش کردم، وتم: بو خوُم ئه وه مالی من نیه، له پیناوی خوا دا به کاری ئه هینم، چومه لای پیغه مبه رو وتم: ئه ی پیغه مبه ری خوا، پیاویک له وانه ی نوسین و قورئان خویندن وه م

^۱ أَخْرَجَ الْبُخَارِيُّ مِنْ حَدِيثِ أَبِي سَعِيدٍ فِي رُفْيَةِ بَعْضِ الصَّحَابَةِ لِبَعْضِ الْعَرَبِ، وَأَنَّهُ لَمْ يَرَفَهُ حَتَّى شَرَطَ عَلَيْهِ قَطِيعًا مِنْ غَنَمٍ، فَنَقَلَ عَلَيْهِ، وَقَرَأَ عَلَيْهِ: الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ... فَكَانَ نَشْطًا مِنْ عَمَالٍ، فَانْطَلَقَ يَمْشِي وَمَا بِهِ مِنْ قَلْبِهِ - عِلَّةٌ - فَأَوْفَاهُ مَا شَرَطَ. وَلَمَّا ذَكَرُوا ذَلِكَ لِرَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: قَدْ أَصَبْتُمْ، أَقْسَمُوا، وَأَضْرِبُوا لِي مَعَكُمْ بِسَهْمٍ. صحيح مسلم - كتاب السلام باب جواز أخذ الأجرة على الرقية بالقرآن والأذكار - حديث: ٤١٧٤

فیرئه کرد، که وانیکي پییه خشیم، مالی من نیه و له پیناوی خوادا به کاری
ئه هینم، فرموی: ئه گهر جه زئه کهیت ته و قیکي ئاگر بکهیته
ملت، وه ریبگره.^١

به نام جمهور بهم شیویه وه نامی ئه ده نه وه:

١. فرموده که ی عوباده پیچه وانه نیه له گهل فرموده راسته که ی ابن
عباس دا: چونکه له فرموده که ی عوباده دا، مغیره کوپی زیاد هیه که
پاویه که و قسه ی له سه ره...

٢. ئه گهر فرموده که ی عوباده راستیش بیته، وایک ئه دریته وه که عوباده
به خویه خش و بی دا واکردنی پاره، قورئانی فیرکردون. پیغه مبه ریش
ئاگاداری کردۆته وه که با پاداشته که ی پوچهل نه بیته وه، له و باره یه وه
هه ره شه شی لیکردوه. هه ره ها پاره وه گرتنیش له اهل الصفة که
خویان هه ژارن وه سه ر خیری خه لکی ئه ژین، بو خوی مکروه.

^١ أخرجه أبو داود من حديث عبادة بن الصامت، قال: علمت ناساً من أهل الصفة الكتاب
والقرآن، فأهدى إلي رجل منهم قوساً، فقلت: ليست لي بمال فأرمني عليها في سبيل الله. فأتيتها
فقلت: يا رسول الله، رجل أهدى إلي قوساً ممن كنت أعلمه الكتاب والقرآن، وليس لي بمال
فأرمني عليها في سبيل الله. فقال: إن كنت تحب أن تطوق طوقاً من نار، فأهبطها.

الحديث ١/٨٨. مَنْ ابْنِ عَمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: اعْطُوا النَّاجِرَ أَجْرَهُ قَبْلَ أَنْ يَجُفَّ عَرَقُهُ...

كرى به كرىگرت به بدن، پيش نه وهى ئاره قى ئيشكرده كهى وشك بيه وه.

٢. من أبي سعيد رضي الله عنه، أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: مَنْ اسْتَأْجَرَ أَجِيرًا، فَلْيَسِّمْ لَهُ أَجْرَهُ.

كه سىك كه سىكى به كرى گرت، با له سه ره تادا كرى كهى پى بلىت.

گىرموده وهى فهرموده كه // ١. سنن ابن ماجه - كتاب الرهن باب اجر الاجراء - حديث : ٢٤٤٠^١

لاى به يهه قيش به وه شيوه يه: له ئيشه كهيدا برى كرى كهى پى بلىت.^٢
٢. عبدالرزاق، به يهه قى. مصنف عبد الرزاق الصنعاني - كتاب البيوع باب : الرجل يقول : بع هذا بكذا - حديث : ١٤٥٢٩^٣

سه رياسه كان //

فهرموده كه به لگه وهى نه وه يه كه: سوننه ته كرى كرىكار ديارى بكرت، تا ناديار نه بىت وسه رنه كيشىت بو ناكوكى و ناخوشى.

^١ صححه الاباني في الإرواء (١٤٩٨).

^٢ وَأَعْلَمُهُ أَجْرُهُ وَهُوَ فِي عَمَلِهِ. ثُمَّ قَالَ: هَذَا ضَعِيفٌ. السنن الكبرى للبيهقي - كتاب الإجارة باب لا تجوز الإجارة حتى تكون معلومة - حديث : ١٠٨٨١

^٣ ضعفه الاباني في الإرواء. ٣١١/٥

الحديث ۸۹ // عَنْ عُرْوَةَ عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ : مَنْ عَمَرَ أَرْضاً لَيْسَتْ لِأَحَدٍ ، فَهُوَ أَحَقُّ بِهَا . قَالَ عُرْوَةُ : وَقَضَى بِهِ عُمَرُ فِي خِلَافَتِهِ ..

که سیک زهویه کی بی خاوهن ئاوه دان بکاته وه، له هه موو کهس له پیشتره بهو زهویه. عومهریش له کاتی جینشینیدا قهزاوه تی به وه نه کرد.

گێڕمەرمەوی فەرموده که // صحیح البخاری - کتاب المزارعة باب من احیا ارضا مواتا - حدیث : ۲۲۳۱ بلفظ (من اعمر).

مانای وشه کان // إحياء بریتیه له وهی: که سیک بجیت به لای زهویه کدا که کهس نه چوه به لایدا، زیندوی بکاته وه به ئاوه دان، یا کێلان یا چاندن یا بینا کردن، پاشان نه بیته مولکی.

الموات: نهو زهویه ی ئاوه دان نه کرایتیه وه. ئاوه دان کردنه وهی زهویه که به زیندو کردنه وهی، و ئاوه دان نه کردنه وهشی به مراندنی ناوبراوه.

سه ریسه کان //

باسی یه کهم / فەرموده که به لگهی ئه وهیه که: زیندو کردنه وه به مولک کردنی زهویه کهیه، نه گهر پیش ئه وه موسلمانیک یا کتابیه ک، نه یکردیته مولکی خوی، یا مافی کهسی تری به سه ره وه نه بیته.

باسی دوهم / ده باره ی پرس کردن به پیشه وای موسلمانان لهو زیندو کردنه وهی دا، دوو راهیه:

یه کهم: مه رج نیه پرسی پیبکریته، نه مهش پای جمهوره. به به لگهی:

ا. پوکشی فەرموده باسلیکراوه که.

ب. به شو بهاندنی به ئاوی ده ریاو پویارو نهو بالندهو ئاژه ئانه ی که پاو نه کرین، که نه مانه به کو دهنگی زانایان، پیویست به پرس کردن به پیشه وای ناکات.

دوهم: مهرجه پای پیئشه‌وا وهریگیریت، له ئاوه‌دانکردنه‌وه‌که‌دا، ئەمەش پای ئەبو حەنیفەیه.

باسی سینیەم / دەربارە‌ی مافی زیندوو کردنه‌وه‌ی شیوو دۆل، دوو را هەیه:

١. بێ پرسى ئیمام دروست نیه، ئەگەر زەرەری بۆ بەرژە‌وه‌ندی گشتی نە‌بێت، بە پای هەندیک له هاده‌ویه‌کان.

٢. بە هیچ شی‌وه‌یه‌ک دروست نیه. ئەمەش پای المؤید بالله وابو حنیفە، مە‌ه‌دی ش بە دروستی داناوه، له‌بەر ئە‌وه‌ی: وهك مۆلك وایه، چونكه شوینی لافاوو ئاوی موسلمانانه.

مە‌ه‌دی ئە‌لێت: ئە‌گەر پوی لافاوه‌کە‌ی لێ وەرگیرا، بە پرسى ئیمام دروسته ئاوه‌دان بک‌ریته‌وه، چونکه مافی کە‌سی پێ‌وه نامینێت، وه ناشزانرێت کێ‌یه خاوه‌نه‌کە‌ی. ئیمامیش بۆ‌ی نیه مۆ‌لە‌ت بدات، مە‌گەر بۆ بە‌رژە‌وه‌ندە‌کی گشتی که زەرەری تیا نە‌بێت.

باسی چوارە‌م / دروست نیه مۆ‌لە‌تی ئاوه‌دانکردنه‌وه به بێ‌با‌وه‌ر بدرێت، بە بە‌لگە‌ی فەرمودە‌ی: زه‌وی بێ خاوه‌ن بۆ خواو، پێ‌غه‌م‌بەرە‌کە‌ی و، پاشان بۆ ئێ‌وه‌یه -واته موسلمانان-^١.

باسی پێنجە‌م / فەرمودە‌ی: وَقَضَىٰ بِهِ عُمَرُ مَرْسَلَهُ، چونکه ع‌روه له کۆتایی خە‌لافە‌تی عومە‌ردا له‌دایک بوه.

^١ عَارِي الْأَرْضِ لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ، ثُمَّ هِيَ لَكُمْ.

الْحَدِيثُ ٩٠ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ الصَّغْبَ بْنَ جُثَامَةَ أَخْبَرَهُ، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَنَا حِمَى إِلَّا لِلَّهِ وَرَسُولِهِ...

جیا کردنه وهی زهوی گشتی بو له وه پرگا، تهنه به مؤلتهی خواو پیغه مبه ره که ی نه بیئت.

گنبر مبه وهی فله رموده که // صحیح البخاری - کتاب الجهاد والسير باب اهل

الدار یبیتون - حدیث : ٢٨٧١

مانای وشه کان // الحمى شوینى پاریزراو له شهر عیشدا واته: پیشه وای موسلمانان ریگری له شوانی ناژه له کان بکات، بو هاتنه ناو زهویه کی تایبته، ئەم ریگریهش بو ئه وهیه که بو نمونه وشتی بیت المال ی تیا به خێو بکریت.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / له پیش ئیسلامدا، نه گهر لیپرسراویک بیویستایه، شوینیک بو خوی داگیر بکات، له شوینیکی بهرزه وه سه گنکی نه هینا تا بوهریت، تا کوئ دهنگی سه که که بکات، له هر چوار لاه، تایبتهی ئه کات به ناژه له کانی خویه وهو بو کس نیه له وهری تی بکات، به نام بو ئه وهیه له زهوی نه واندایه شدار بیئت. ئیسلامیش ئه و عاده تی پوچهل کرده وه و مافی نه و شوینهی تهنه بو خواو پیغه مبه ره هیشته وه.

باسی دوهم / شافعی نه لیئت: دوو مانا هل نه گریت:

یه که م: کهس بوئ نیه زهوی بو موسلمانان پیاریزیت، مه گهر تهنه ئه وهر نه بیئت که پیغه مبه ره دیاری کردوه.

که واته: هیچ کهس له لیپرسراوان دوا پیغه مبه ره بوئ نیه زهوی تر پیاریزیت.

دوهم: کهس بوئ نیه زهوی بو موسلمانان پیاریزیت، مه گهر تهنه وه نه وه نه بیئت که پیغه مبه ری خوا دیاری کردوه.

که واته: جیاکردنه وهی زهویه که تایبه ته به وکه سهی جین شینی پیغه مبره، که بریتی له خه لیفه.

مانای دوه میان راستره:

ا. بوخاری له زهریه وه به هه ئه سپردراوی ئه یگیرته وه: عومر هه ردو شوینی الشرف والرئذة ی پاراست.^۱

ب. عومر رئذة ی بو وشتره کانی بهیت و المال پاراست.^۲

باسی سییه م / هه ندیک له شافعی مه زه به کان، ماف ئه دهنه والی هه ریمه کانیش تابویمان هه بیته، زهوی بیاریزن، به مه رجیک زهره به موسلمانان نه گه یه نن.

باسی چواره م / ئایا امام بو ی هه یه زهوی بو خوی دابیریت؟ دوو را هه یه:

یه که م: بو ی هه یه زهوی بو خوی دابیریت.

دوه م: بو خوی دانا بریت، ئه گهر زهوی دیاری بکات ته نها بو ئه سپی موسلمانان و حوشتی بیت المال ه، و ئه موسلمانان ی ناتوانن ئاژه له کانیا ن بو شوینی له وه به رن. ئه مه ش پای امام یه حیا و مالک و شافعیه کان و حه نه فیه کان و هاده ویه کانه، به به ئه گی:

۱. فهرموده باسلیکراوه که.

۲. عومر کوپی خگاب به نده یه کی به ناوی هونه ی له سه ر زهویه کی پاریزراو دانا، پی و ت: ئه ی هونه ی: بائی میهره بانیت بو موسلمانان بکه ره وه، وه له نزای سته ملیکراو و خوت بیاریزه، چونکه پارانه وه ی سته ملیکراو گیرایه، خاوه نی حوشترو مه ریش بخه ر ژوره وه، به ئام وریابه له ئاژه له کانی عبدالرحمن کوپی عه وف و عوسمان کوپی عفان. چونکه

^۱ أَنْ عُمَرَ حَمَى الشَّرَفَ وَالرَّيْذَةَ. السنن الكبرى للبيهقي - كتاب إحياء الموات باب ما جاء في

الحمى - حديث: ١١٠٢٩

^۲ أَخْرَجَ ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ بِإِسْنَادٍ صَحِيحٍ عَنْ نَافِعٍ عَنْ ابْنِ عُمَرَ: أَنَّ عُمَرَ حَمَى الرَّيْذَةَ لِإِبِلِ الصَّدَقَةِ.

ئەگەر مالتەكەیان لەناو بچیت، ئەگەر پێنەو بەردارخورماو زەرعات
کردن، بەلام خەلکی تر كە خاوەنی وشترو مەرە، ئەگەر مالتەكەیان لەناو
بچیت، منالەكانیم بۆ ئەهینیت و ئەلێت: ئەی پێشەوای موسلمانان، واز
لەم منالانە بێنم؟ باوكت نەهینیت، ئاوو لەوەر لام ئاساترە لە ئالتون
وزیو، سویند بەخوا، وائەزانن ستمەم لیکردون، ئێرە وڵاتی خوێانە، پێش
ئیسلاام شەریان لەسەر کردووە، لەسەریشی موسلمان بون، سویند بەوێ
گیانی منی بەدەستە، ئەگەر لەبەر ئەو ماله نەهینت كە

لەپیناوی خوادا جەنگی لەسەر ئەكەم، لەوڵاتەكەیاندا هیچ زەویەكەم
دیاری نەئەكرد.^۱

ئەمەش بەپراشكاوی ئەو ئەگەیهینت كە پێشەوا بۆ خوێ زەوی
دانا پێت.

^۱ أَخْرَجَ أَبُو عُبَيْدٍ وَإِبْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَالْبُخَارِيُّ وَالْبَيْهَقِيُّ عَنْ أَسْلَمَ: أَنَّ عُمَرَ بْنَ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ اسْتَعْمَلَ مَوْلًى يُسَمَّى هُنَيْئًا عَلَى الْحَمَى، فَقَالَ لَهُ: اضْمُمْ جَنَاحَكَ عَنِ الْمُسْلِمِينَ، وَأَتَّقِ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ، فَإِنَّ دَعْوَةَ الْمَظْلُومِ مُجَابَةٌ. وَأَدْخَلَ رَبَّ الصَّرِيمَةَ وَرَبَّ الْغَنِيمَةَ. وَإِيَّاكَ وَنَعَمَ ابْنِ عَوْفٍ وَنَعَمَ ابْنِ عَفَّانَ، فَإِنَّهُمَا إِنْ تَهَلَّكَ مَاشِيَتُهُمَا يَرْجِعَانِ إِلَى ثَغْلٍ وَزَرْعٍ. وَإِنْ رَبَّ الصَّرِيمَةَ وَرَبَّ الْغَنِيمَةَ إِنْ تَهَلَّكَ مَاشِيَتُهُمَا، يَأْتِيَنِي بَنِيهِ. يَقُولُ: يَا أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ أَفْتَارَكُمُ أَنَا؟ أَمَا أَبَا نَكٍ. فَأَلْمَاءُ وَالْكَلَاءُ أَيْسَرُ عَلَيَّ مِنَ الذَّهَبِ وَالْوَرَقِ. وَأَيُّمَ اللَّهِ إِنَّهُمْ يَرَوْنَ إِنِّي ظَلَمْتُهُمْ، وَأَنَّهُمْ لِبِلَادِهِمْ، قَاتِلُوا عَلَيْهَا فِي الْجَاهِلِيَّةِ، وَأَسْلَمُوا عَلَيْهَا فِي الْإِسْلَامِ. وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَوْلَا الْمَالُ الَّذِي أَحْمِلُ عَلَيْهِ فِي سَبِيلِ اللَّهِ مَا حَمَيْتُ عَلَى النَّاسِ فِي بِلَادِهِمْ.

الْحَدِيثُ ٩١// عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا ، قَالَ : قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ : لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ .

زهره گهيانندن دروست نيه، وتوله كردنه وه به زهره گهياندينش دروست نيه.

گيرم موهي فهرموده گه // احمد، ابن ماجه. سنن ابن ماجه - كتاب الاحكام باب من بنى في حقه ما يضر بجاره - حديث : ٢٣٣٧ .^١

سهر يسه كان //

باسي يه كه م / دهر ياره ماناي الضّرر والضرار، چهند پايه كه هه يه:

يه كه م: زهره پيچه وانهي سود گهيانندنه. واته: با كه س زهره له براكهي نه دات وهيج مافيكي كه م نه كاته وه.

الضرار، واته به زهره گهيانندن پي توله لي لینه كاته وه. كه واته: الضرر، واته له سه ره تادا زهره گهيانندنه، الضرار يش زهره گهيانندنه له توله ي زهره دا. سه نه عاني نه ليت: نه ليكدانه وه يه دوره، چونكه دروسته كه سيك سته مي ليكرا، پشته بگيريت. خواي گهره ده فهرمويت: ﴿وَلَمَنْ اِنْتَصَرَ بَعْدَ ظُلْمِهِ﴾ {الشورى: ٤١}، وه ده فهرمويت: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا﴾ {الشورى: ٤٠}.

دوه: الضرر نه وه يه: زهره له هارپيكي نه دات، له بهرام بهردا خوشي قازانج نه كات. الضرار نه وه يه زهره ي پي نه گهيانندن، خوشي هيچ قازانجيك ناكات.

سييه م: الضرر نه وه يه يه كه س نه نجامي بدات، الضرار يش دوو كه س وزياتر زهره كه بگهيانن.

چواره م: ههر دو كيان يه مانايان هه يه، بو دوا تكرندنه وهش دوباره بونه ته وه.

^١ وصححه الألباني في الإرواء (٨٩٦).

باسی دوم / فرموده که به لگهی حرامبونی زهره ر گه یاندنه . چونکه نه گهر خوئی نه بوبیت، واته پنگری لیکراوه: چونکه پنگریکردن بو وازهینانه له و کاره، واته خوئی کرداره که به نه بو دانه نریت.

باسی سینه / حرامبونی زهره ر گه یاندن له شهرع ولای ژیری مرویش ناشکرایه، مه گهر نه وانه نه بیت شهرع پرسی پیداون، بو بهرزه وندیه که له خراپهی زهره ره که زیاتربیت، وهک: به جیگه یاندنی سزاگان و...

له وانه شه بوتربیت: نه و سزایانه وهک کوشتن ولیدان و... زهره ر گه یاندن نیه به خاوه نه که ی له لایه ن نه و که سه وه جیبه جینه کات، چونکه جیبه جیکردنی فرمانی خواجه به سه ر تاوانباراندا، که واته سزایه که له لایه ن خواوه، زهره ر گه یاندنی جیبه جیکه ری سزاکه یه، به لام لومه ناکریت، به لکو خه لاتیش نه کریت.

الْحَدِيثُ ٩٢ // عَنْ رَجُلٍ مِنَ الصَّحَابَةِ قَالَ: غَزَوْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَسَمِعْتُهُ يَقُولُ: النَّاسُ شُرَكَاءُ فِي ثَلَاثَةٍ: الْكَلْبِ وَالْمَاءِ وَالنَّارِ.

له گهل پیغه مبهردا له شه پنگدا به شدار بوم، گویم لیبوو نه یفرموو: خه لکی له سی شتدا به شدارن: خواردنی ناژهل وه ناو وه ناگر.

گنبرموموی فرموده که // احمد، ابوداود به سه نه دیکی متعانه پیکراوو. سنن ابی

داود - کتاب البیوع ابواب الإجارة - باب فی منع الماء حدیث: ٣٠٣٣^١

مانای وشه کان // الْكَلْبُ، بُوَهک ته ربیت یا وشک. به لام نه گهر وشک بیت، پنی نه وتریت: الْحَشِيشُ وَالْهَشِيمُ، نه گهر ته ریش بیت پنی نه وتریت: الْخَلَأُ وَ الْعُشْبُ.

^١ صححه الألباني في الإرواء (٦/٧).

سەرباسەکان //

باسی یەكەم / فرمودەكە بەلگەى ئەو یەكە: هیچ كەس تاییبەتمەند نیە بە هیچ یەكێك لەو سیانەووە كە لە فرمودەكەدا هاتون (لەوەرپو ئاوو ناگن).

باسی دوهم / زانا یان كۆدەنگن لەویدا كە لەوەرپك لەزەویەك، یا لە شاخیكى بى خواوەندا پوا بیئت، بۆ هەموو كەسە، مەگەر پێشەواى موسلمانان بۆ خۆى گلى دابیئەو.

باسی سێیەم / دەربارەى حوكمى لەوەرپك لە زەویەكى خواوەندار یا بەرداویدا پوا بیئت، دوو پرا هەیه:

یەكەم: موباحە (بۆ هەموو كەسە)، بەپرای هادیە، بە بەلگەى: گشتگیری فرمودە باسلیكراوەكە.

دوهم: لە گەل زەویەكەدا یەو هەمان حوكمى ئەوى هەیه، بەپرای المؤید بالله.

باسی چوارەم / دەربارەى مەبەست لە وشەى ئاگر لە فرمودەكەدا، چەند پرایەك هەیه:

یەكەم: ئەو دارەیه كە ئاگری پێنەكەنەو.

دوهم: خۆ پوناكردنەو بە پوناکیەكەى.

سێیەم: ئەو بەردەى كە ئاگرەكەى پێنەكرێتەو، ئەگەر لە زەویەكى بیخواوەندا بوو.

چوارەم: ئاگر خۆى، ئەمەش پرای دروستە لای صەنعانى.

باسی پێنجەم / دەربارەى حوكمى ئاگر، دوو پرا هەیه:

یەكەم: وەكو بناغەكەى وایە، ئەگەر لە دارێكى خواوەندارەو پەیدا بو.

دوهم: وەك حوكمى ئاو، لەبەر پێویستی هەموو خەلك بۆى و چاوپۆشیکردنى خەلك لەو بارەیهو.

باسی شه شه م/ حه رامه ریگریکردن له ئاوی دروستبوو له باران له زهویه کی بی خاوهندا، کهس نزیکتر نیه له سود وهرگرتن له و ئاوه، مه گهر کهسیک له هه موو کهسیک زهویه کی لیه نزیکتر بیئت. نه گهر زهویه که خاوه نیشی هه بیئت، هه مان حوکی هه یه: نه گهر کهسیک له زهویه کهیدا یا له ماله کهیدا، کانیاویک هه لقولا یا بیرنکی لیدا، ئاوه که نابیتته مولکی، به لکو ته نها له سود وهرگرتن لیه، پینش خه لکی تر نه کهویت، بو خه لکی تریش هه یه بیتته ناو ماله کهیه وه (بو سود وهرگرتن له ئاوه که ی).

باسی حه و ته م/ چه ند جوړیک ئاو هه یه، که زاناکان باسیان کردوه: یه که م: ئاو ییک که خاوه نی هه یه به کو ده نگی زانا یان، وه ک ئاو ییک له گو زه یه کدا یا هه ر شتیکی تر دا هه لگیراییت. نه گهر نه م کو ده نگیه ش راست بیئت، فهرموده باسلیکراوه که تایبته نه کات.

دوهم: مافی هه موو کهسیکه، به کو ده نگی زانا یان، وه ک ئاوی روبارو لافاو. سییه م: ئاو ییک جیاوازی بو چون هه یه ده رباره ی، وه ک: ئاوی بیرو کانیاوو جو گه یه ک له زهویه کی خاوه نداردا لیبدریئت. و تراوه:

ا. مافی هه موو کهسیکه و کهس خاوه نی نیه، به پرای شافعیه کان وحه نه فیه کان و ابو العباس و ابوطالب، به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که. ب. نه بیئتته مولک، ب ه پرای امام یه حیاو المؤید بالله له پرایه کیدا، هه ندیک له هاوه لانی شافعی، به به لگهی: شوبه اندنی به ئاو ییک خرابیته گو زه وه.

باسی هه شه م/ فروشتنی کانیاو و بیریان به په واناوه، به به لگهی: ا. چونکه ریگریکردنه که له ئاوی زیاده له پیویستی هه یانه، نه ک بیرو کانیاوه که خو یان، که قه ده غه نین، کهسیک بیکریئت، بو پیویستی خو ی له هه موو کهس له پیشتره به و ئاوه.

ب. عوسمان کوپی عفان بیرى پومهى به فهرمانى پیغه مبهرى خوا له جوله که که کرى، و کردى به وه قف بو موسلمانان^۱.

باسى نۆیه م/ نه گهر بوتريت: نه گهر که س خواهنى ئاو نیه، نهى چۆن جوله که که بیره کهى له موسلمان قه دهغه کرد، ههتا به عوسمانى فروشت؟ وه لاهه که ش نه وهیه که: نه مه له سه رهتای ئیسلا مدا بو، کاتیک پیغه مبهرى خوا هاته شارى مه دینه، پیش نه وهى بریاره کان به سه ر جوله که کاندای جیه جی بکرتن، پیغه مبهرى خواش له سه رهتادا وهک خوی هیشتنیه وه، له وانهى له ژیر ده ستیاندای بوو.

الحديث ٩٣ // عن أبي هريرة رضي الله عنه، أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: إذا مات ابن آدم انقطع عمله إلا من ثلاث: صدقة جارية أو علم ينتفع به، أو ولد صالح يدعو له.

نه گهر مروءه مرد، له کرداره کانى نه پچرت، ته نه سیانیان نه بیت: خیریکى به رده وام، یا زانیاریه کی به سود، یا منالیکى چاک نزاى بو بکات.

گهر مبهرى فه رمو ده که // صحیح مسلم - کتاب الوصیه باب ما یلحق

الإنسان من الثواب بعد وفاته - حدیث : ٣١٦٩.

مانای وشه کان // الوقف له زمانه وانیدا واته هیشتنه وه. له شه ریشدا: هیشتنه وهى مالیک که نه توانرت سودی لیببیرت، له گهل مانه وهى ماله که خوی، هیشتنه وهى به مه به ستی هه لسوکه وتکردن پیوهى بو کارى چاکه و رپگه پیدراو.

^۱ ثبت شراء عثمان لبيبر رومة من اليهودي بأمره صلى الله عليه وسلم، وسبها للمسلمين. صحیح ابن خزیمه - کتاب الزکاة

جماع أبواب الصدقات والمجسات - باب إباحة حبس آبار المياه حدیث : ٢٢١٦

سەرباسەکان //

باسی یەكەم / زانایان فەرمودەى الصَّدَقَةُ الْجَارِيَّة، بە وهقف لیك ئەدەنەوه.

باسی دوهم / یەكەم وهقفیک له ئیسلامدا وهقفەكەى پێشەوا عمر بوە، وهك ابن ابی شیبە ئەیگێریتەوه.

باسی سێهەم / دەربارەى ئەسلى وهقفەكە، دوو را هەیه:

یەكەم: دروستە ئەسلى وهقفەكە بكریتە خێر، ئەوێش پرای كۆمەلى زانایانە، بە بەنگەى:
 ١. فەرمودە باسلیكراوهكە.

٢. كۆدەنگى زانایان: قرطبى ئەلئیت: كەسێك نكولى دروست بونى وهقف بكات، پێچەوانەى كۆدەنگى زانایانەو، گوێى پى نادریت. ترمیذى ئەلئیت: لەنیوان هاوێلان وزانا پێشوەكانى شەرعدا، جیاوازی پرای نیه دەربارەى دروستى وهقف. شافعى ئەلئیت: وهقف لەتایبەتەندیەكانى ئیسلامە، له ئەفامیتیدا نەبوە.

دوهم: نكولیکردن له وهقف، ئەمەش پرای شریحە.

باسی چوارەم / ئەو وشانەى بۆ وهقف بەکار دین، بریتین له:

پاشكاوى (صراحة): بۆ نمونە بلیت: وهقفى ئەكەم، حەبسى ئەكەم، ئەیهێلمەوه بۆ صەدەقە...
 كینایە، بلیت: ئەیکەم بە خێر.

دەربارەى وشەى حەرام کرد، هەندیک ئەلین، وشەیهكى پاشكاویه، هەندیکى تریش ئەلین پاشكاوینە.

باسی پینجەم / مەبەست له سود گەياندن له فەرمودەى: یا زانیاریەكى بەسود، ئەو زانستەیه سودى له قیامەتدا هەبیت. کەواتە ئەو زانیاریانە ناگێریتەوه كە هیچ سودیکى نیه، وهك ئەستیرەناسى. بەلام ئەگەر كەسێك زانستیکى سودبەخش دابنیت، یا بىلای بکاتەوه، كەسانیک دواى خوێ

بیگیرنه وهو سودی لیببینریت، یا زانستیکی سود به خش بنوسیته وه با به پارهش بیت، به نام نیه تی له گه لدا بیت، یا کتیب بکاته وه قف.

باسی شه شه / وشه ی الولد، کوپو کچیش نه گریته وه.

باسی حهوتهم / فهرموده که به مهرجی دانه نیت، مناله که که بو باوکی نه پاریته وه، صالح بیت، تا پارانه وه که ی گرا بیت.

باسی هه شته / فهرموده که به لگه ی نه وه یه که: پاداشتی هه موو کرداریک به مردن کوتایی دیت، جگه له م سیانه، که له دوی خوی پاداشته که ی بهرده وام نه بیت، وه تازه نه بیتته وه.

زانا کان نه لین: چونکه هر به کرداری خوی دانه نریت.

باسی نویهم / لهو سیانه زیاتر باسکراوه له فهرموده یه کدا که ابن ماجه نه یگیرته وه: لهو کردارو نیشه باشانه ی که به موسلمان نه گات دوی مردنی: زانستیک که بلاو کرد بیتته وه، یا مندالیک چاکی جیهیشت بیت، یا قورئانیک دوی خوی جیهیشت بیت، یا مزگه و تیک دروس کرد بیت، یا مالیک بو حه واندنه وه ی ریبواران دروس کرد بیت، یا پوباریکی هه لکه ند بیت، یا خیریک ی له ماله که ی خوی دهر کرد بیت له ژانی وله شساغیدا، تا دوی مردنیشی پی بگات.^۱

باسی دمیهم / فهرموده که به لگه ی نه وه یه که: پارانه وه ی کوپ بو دایک و باوکی له دوی مردنیان، پییان نه گات، هه روه ها خیر کردن بویان و قهرزدانه وه له بریان و...

^۱ إِنْ مِمَّا يَلْحَقُ الْمُؤْمِنَ مِنْ عَمَلِهِ وَحَسَنَاتِهِ بَعْدَ مَوْتِهِ: عِلْمًا نُشْرَهُ، وَوَلَدًا صَالِحًا تَرْكُهُ، أَوْ مُصْحَفًا وَرَثَتُهُ، أَوْ مَسْجِدًا بَنَاهُ، أَوْ بَيْتًا لِابْنِ السَّبِيلِ بَنَاهُ، أَوْ نَهْرًا أَجْرَاهُ، أَوْ صَدَقَةً أَخْرَجَهَا مِنْ مَالِهِ فِي صِحَّتِهِ وَحَيَاتِهِ، ثَلَاثَةٌ بَعْدَ مَوْتِهِ. صحيح ابن خزيمة - كتاب الزكاة جماع أبواب الصدقات والمحبسات - باب فضائل بناء السوق لأبناء السابلة حديث: ۲۲۱۹

الْحَدِيثُ ٩٤ // عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: أَصَابَ عُمَرُ أَرْضًا بِغَيْرِ. فَأَتَى النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْتَأْذِنُ فِيهَا. فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنِّي أَصَبْتُ أَرْضًا بِغَيْرِ، لَمْ أَصِبْ مَالًا قَطُّ هُوَ أَنْفُسُ عُنْدِي مِنْهُ، فَقَالَ: إِنْ شِئْتَ حَبَسْتَ أَمْلَئَهَا وَتَصَدَّقْتَ بِهَا. قَالَ: فَتَصَدَّقُ بِهَا عُمَرُ، وَأَنَّهُ لَا يَبَاغُ أَمْلُهَا وَلَا يُورَثُ، وَلَا يُوهَبُ. فَتَصَدَّقُ بِهَا فِي الْفُقَرَاءِ وَفِي الرِّقَابِ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ وَابْنِ السَّبِيلِ وَالضَّيْفِ. لَا جُنَاحَ عَلَى مَنْ وَثَّيَهَا أَنْ يَأْكُلَ مِنْهَا بِالْعُرُوفِ، أَوْ يُطْعِمَ صَدِيقًا غَيْرَ مُتَمَوِّلٍ مَالًا.

عومەر له جهنگی خه بهردا زهویهکی دهستکهوت، هات بو لای پیغه مبهەر تا پرسى پیبکات، وتی: ئه ی پیغه مبههری خوا، له خه بیهر زهویهکم دهستکهوت، تائیس تا لهو به به هاترم دهستنه که وتوه. (واته چون بیکه م به خیر؟) فه رموی: ئه گهر نارهنوت لیبوو، زهویهکه وهک خو ی ئه هیلیته وهو بهروبومه که ی ئه کهیت به خیر. پاشان عومەر کردی به خیر به شیوهیهک: زهویهکه خو ی نه فروشریت و میراتگریش نه بیات، نه شبه خشریت، بکریته خیر بو هه ژاران وله پیناوی خوا دا (جیهاد کردن) و بو ریبواران و میوانان، که سیک سه ره رشتیبکات قهیناکه به پینی پیویستی خو ی لیی بخوات، یا ده رخوا ردی ها وه لیککی خو ی بدات، ونه یکاته مولکی خو ی.

گێڕمهوهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الشروط باب الشروط

فی الوقف - حدیث: ۲۶۰۵. صحیح مسلم - کتاب الوصیه باب الوقف

- حدیث: ۳۱۷۰

سه ریاسه گان //

باسی یه که م / ده باره ی لازمبونی وهقف، دوو را ههیه:

یه که م: وهقف لازم نیه، که واته دروسته بفروشریت، به پرای ابوحنیفه

وزوفهر، به به لگه ی:

إبن عباس ئە یگێڕێتەو: کاتێک ئایەتەکانی میرات دابەزی، پێغه مبه‌ری خوا فەرموی: دواى دابەزینی سورەتى النساء وەقف نیه.^١
وہلام دراوہ تەوہ کە:

ا. لە ئسنادی فەرمودە کەدا إبن لەیعه هیه، کە ناکرێتە بە لگە (پرواتەکانی).

ب. عەبەستى وشەى وَقَفَ حَبَسَ لە فەرمودە کەدا ئەو یە: ماله کە لای میراتگر بوەستینریت، وەک لە النهایة فی غریب الحدیث ئاماژەى پیکراوہ.
دوهم: وەقف لازمە، نافروشریت و نابەخشیت، بەپرای جەمهورى زانیان و ابویوسف و محمد لە حەنەفی مەزھەبەکان، بە بە لگەى:
ا. فەرمودە باسلێکراوہ کە.

ب. لە فەرمودەى: صَدَقَةٌ جَارِيَةٌ، ئەو ئە خوینریتەو کە وەقف لازمەو نابیت هەلبوە شیتەو، ئەگەر هەلوە شاندىنەو دى دروست بوایە، وەقف بە خیرىکی پچراو دائەنرا، نەک لە بەر پوشتوو. ابو یوسف ئە لیت: ئەگەر ابو حنیفە ئەم فەرمودەى پێگەشتایە، ئەم رایەى ئەبوو، وە لە فروشتنى وەقف پەشیمان بوەو.

ج. کۆدەنگى زانیان. قُرْطُبَى ئە لیت: کە سێک نکولى لە دروست بونی وەقف بکات، پێچەوانەى کۆدەنگى زانیانەو، گوێى لى ناگیریت.

باسى دوهم / فەرمودەى: أَنْ يَأْكُلَ مِنْهَا مَنْ وَلِيَهَا بِالْمَعْرُوفِ. قُرْطُبَى ئە لیت: عادت وایە سەرپەرشتیکارى وەقفە کە، لە بەروبومى وەقفە کە ئەخوات، هەتا ئەگەر وەقف کەرەکش بە مەرج دابنیت کە سەرپەرشتیکار لى ئەخوات، مەرجە کەى بە باش دانانریت و مایەى گالته جاپە.

^١ أَخْرَجَهُ الْبَيْهَقِيُّ فِي الشُّعَبِ: عَنْ إِبْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَمَّا تَرَلَّتْ آيَاتُ الْمِيرَاثِ: لَا حَبَسَ بَعْدَ النِّسَاءِ. السنن الكبرى للبيهقي - كتاب الوقف باب من قال: لا حبس عن فرائض الله عز وجل - حديث: ١١٢٥

باسی سینیهم / ده‌بارهی مبه‌ست له وشه‌ی المَعْرُوف له
 فرموده‌که‌دا، چه‌ند رایه‌ک هه‌یه:

یه‌که‌م: نه‌و بره‌ی که عاده‌تی خه‌ل‌کیه. لای صه‌نعانی‌ش دروست‌ترین رایه.
 دوهم: نه‌و بره‌ی ئاره‌زوی بو‌خواردن ناهیل‌یت.

سییهم: به‌ئه‌ندازه‌ی ئیش‌کردنه‌که‌ی پاره هه‌لب‌گیریت.

باسی چوارهم / فرموده‌ی: غَيْرُ مُتَمَوِّلٍ، واته: نه‌یکات به‌مولکی خوی. مبه‌ستیش
 لای: هیچ برێک له وه‌قفه‌که نه‌بات بو‌خوی و به‌به‌روبومه‌که‌شی شتیک نه‌ک‌ریت
 ،بیتنه‌مولکی، به‌ل‌کو ته‌نها بو‌ی هه‌یه بو‌بژنوی خوی به‌کاربیه‌یتیت.

باسی پینجه‌م / مبه‌ست له فرموده‌ی: وَفِي الْقُرْبَى، خزمه‌کانی عمر
 خۆیه‌تی، له ریوایه‌تی احمددا هاتوه: عمر و سه‌یه‌تی کرد، که بو‌خه‌فه‌سه
 دایکی نیمانداران بیت، دوا‌ی نه‌ویش بو‌نه‌وه گه‌وره‌کانی عمر.

الْحَدِيثُ ٩٥ // ١. عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْعَالِدُ فِي هَبْتِهِ كَالْكَلْبِ يَقِيءُ، ثُمَّ يَعُودُ فِي قَيْنِهِ... كَسَيِّئِ لَدِيَارِهِ كَهَيِّ بِهَشِيمَانَ بَيْتِهِ وَه، وَهَكَذَا سَهْگ وَايَه كَهْ رِشَانَه‌وه‌که‌ی خۆی نه‌خوات.

٢. عَنْ ابْنِ عُمَرَ وَابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: لَا يَحِلُّ لِرَجُلٍ مُسْلِمٍ أَنْ يُعْطِيَ الْعَطِيَّةَ، ثُمَّ يَرْجِعَ فِيهَا إِلَّا الْوَالِدَ فِيمَا يُعْطَى وَلَدَهُ... بُو‌ه‌یچ موسلمانیک نیه له‌به‌خشین په‌شیمان بیت‌وه، جگه له‌به‌خشینی باوک بو‌کوره‌که‌ی.

گێڕم‌وه‌ی فرموده‌که //

١. صحيح البخاري، كتاب الهبة وفضلها والتحريض عليها باب هبة الرجل لامراته والمرأة لزوجها (٢٤٧٠). صحيح مسلم، كتاب الهبات باب تحريم الرجوع في الصدقة والهبة بعد القبض إلا ما وهبه (٣١٣٦). ٢. احمد

وضوارقة. ترمذی وابن حبان و حاکم به صحیح یان داناه. سنن ابی داود -
 کتاب البیوع ابواب الإجارة - باب الرجوع فی الهبة حدیث : ۲۰۸۹
مانای وشه کان // الهبة: خاوه ننداریکردنی مالیک به پیئی گریبه ستیک
 له سهر بریکسی دیاریکراو له بریدا، له ژانییدا. به مال له به خشر او ه که ش
 نه و تریت هبة.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / له باره ی په شیمان بونه وه له دیاری، دوو پا هه یه:
 یه که م: دوا ی وه رگرتنی حرامه وه رگرتنه وه ی، جگه له به خشین بواک بو
 کو په که ی، به پای کومه لی ژانایان. بخاری بایکی بو داناه به ناوی: بابُ لَا یَحِلُّ
لِأَخِي أَنْ يَرْجِعَ فِي هِبَتِهِ وَصَدَقَتِهِ. به به لگه ی دوو فرموده ی پیئشو: خواردنه وه ی
 رشانه وه، حرامه، که واته نه وه یش لهو بجیت حرامه.

احمد نه لیت: قتاده و تویه تی: خواردنه وه ی پشانه وه به حرام نه بینم.
 دوهم: په شیمان بونه وه له به خشیندا دروسته، ته نها له دیاری به خشین بو
 خرم نه بیت. به نام له خیرکردندا دروست نیه، به پای هاده ویه و ابوحنیفه.
 ۱. طحاوی نه لیت فرموده ی: كَالْعَائِدِ فِي قَيْئِهِ، هرچه نده مانای
 حه رامبون نه گه یه نیت، به نام له ریواته که ی تردا که نه لیت:
كَالْكَلْبِ، به لگه ی حرام نه بونیته ی: چونکه عبادته ی له سهر واجب
 نیه، که واته خواردنه وه ی پشانه وه، حرام نیه له سهری. مه به ست له
 فرموده که ش دورکه و تنه ویه له کرداریک که وه کو کرداری سه گ بیت.
 وه نامی نه م پایه دراوه ته وه که: نه م جوړه شیوازه بو نه و پهری
 لومه کردنه، وه که نه و فرموده یه ی باسی یاری تاو له نه کات: وه که نه ویه
 ده ستبخاته گوشتی به رازه وه.^۱

^۱ فَكَأَنَّمَا غَمَسَ يَدَهُ فِي لَحْمٍ خَنَزِيرٍ. سنن ابی داود - کتاب الادب باب فی النهی عن اللعب بالنرد

بۆیه لیکدانه وه که ی سهره وه به دور ئەزانریت، چونکه له گەل مانای گشتی فرموده که دا یه کناگریته وه، شه ریعه تی ئیسلامیش ئه و جوړه دهسته وازانه بو لومه کردنی زور به کار نه هینیت، وهک پئگریکردنی له نوێژدا له شیوازی دانیشتنی وهک سهگ، ودانه وینه وه وهک دهنوکدانی قهله رهش، وئاوردانه وهی پئوی... ته نها حه رامبونیش له و دهسته وازانه نه خوینریته وه، لیکدانه وهی دور له ماناش بیاباخ سهیری نه کريت.

٢. طَحَاوِي نَه لَيْتَ فَرموده ی: لَا تَحِلُّ، حه رامبون ناگه یه نیت، وهک فرموده ی: لَا تَحِلُّ الصَّدَقَةُ لَغْنَى، که ماناکه ی وایه: خیربه دهوله مه ند ناشیت، وهک چون به کهسانی خاوه ن پئویستی نه شیت، مه به ستیشی توندبونه له که راهه تدا.

وه نام دراوه ته وه که: فرموده ی لَا تَحِلُّ، پاشکاوانه و دیاره له حه رامبونیدا. گهر بوتريت به شیوه ی مه جاز بو که راهه تیکی توند به کار دیت، لادانیه تی له مانا دیاره که ی.

٣. په شیمان بونه وه له خیرکردن دروست نیه و له دیاری به خشین دروسته، چونکه خیرکردن بو پاداشتی قیامه ته. ئه م جیاکاریه ش له نیوان دیاری وخیرکردندا، کاریگری نیه له سهر حوکه که.

باسی دوهم / ده رباره ی به خشین باوک بو مناله کانی، دوو پاره یه:

یه که م: بو باوک دروسته له به خشینه که ی بو کوپه که ی په شیمان بیته وه، گهره بیت یان منال، به پای جمهور، به به لگی:

فرموده ی جابر: خَوْتُ و مَالَهُ کَت مَوَلَّکِ باوکتن.^١

که واته په شیمان بونه وه ش له دیاریه که، په شیمان بونه نیه له راستیدا: (چونکه مانی کوپه که ش هی خویه تی)، له وانه شه بو ته مینکردن په شیمان بو بیته وه.

^١ أَنْتَ وَمَالُكَ لِأَبِيكَ. سنن ابن ماجه - کتاب التجارات باب ما للرجل من مال ولده - حدیث: ٢٢٨٨.

دوهم: به هیچ شیوهیهک بؤی نیه په شیمان بیتوه، به پرای احمدو ابوحنیفه و الناصر والمؤید بالله.

سینهم: په شیمان بونه وه تایبه ته به وهی منال بیت، به پرای هادیه.

وه لآم دراو ته وه که نه مه پیچه وانه ی پروکشی فرموده که یه.

باسی سینهم / دهرباره ی حوکمی شت به خشینی دایک، چهند رایه که هیه:

یه که م: دایک وهک باوک له م حوکمه دا، به پرای زوربه ی زانایان، چونکه وشه ی الوالد باوک نه ویش نه گریته وه.

دوهم: بؤی نیه په شیمان بیتوه، به پرای المؤید بالله و ابوطالب و امام یه حیا: چونکه په شیمان بونه وهی باوک، پیچه وانه ی قیاسه، پیچه وانه ی قیاسیش، قیاسی له سر ناکریت.

سینهم: نه گهر باوک که زیندو بو، دایک بؤی هیه له دیاری به خشینه که په شیمان بیتوه، نه گهر مردو بو، بؤی نیه، به پرای مالکی مه زه به کان و اسحاق.

باسی چوارم / دهرباره ی په شیمان بونه وهی ژن، له و پره ماریه ی نه یبه خشیت به میړده که ی، دوو را هیه:

یه که م: بؤی نیه په شیمان بیتوه، به پرای هادی و، بوخاریش له نه خه ی و عمر بن عبدالعزیز به هله په سیردراوی تعلیقاً نه یگریته وه.

دوهم: نه گهر پیاو ده که فیلی لیکرد بیت، پاره که بؤ ژنه که نه گپردریته وه، به پرای زوهری.

سینهم: هرکات نارمزوی لیبو، بؤی هیه وهری بگریته وه له میړده که ی، به به لگه ی فرموده ی: نافره تان که شت نه به خشن بؤ ده سته که وه له ترسایه، هر نافره تیک به هاوسره که ی به خشی ویستی په شیمان بیتوه، بؤی هیه.^۱

^۱ إِنْ النِّسَاءَ يَعْطِينَ رَغْبَةً وَرَهْبَةً، فَأَيُّمَا امْرَأَةٍ أَحْلَلْتَ زَوْجَهَا فَشَاءَتْ أَنْ تَرْجِعَ رَجَعَتْ. أَخْرَجَهُ عَبْدُ الرَّزَّاقِ بِسْنَدٍ مُنْقَطِعٍ. مصنف عبد الرزاق الصنعاني - كتاب المواهب باب هبة المرأة لزوجها - حديث: ١٦٠٠١

الْحَدِيثُ ١/٩٦. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، قَالَ: تَهَادُوا تَحَابُوا.

دیاری بویه کتری ببهن، هتا له لای یه کتر خو شه ویست بن.

٢. عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: تَهَادُوا، فَإِنَّ الْهَدِيَّةَ تَسُلُّ السُّخِيمَةَ.

دیاری بویه کتر ببهن، چونکه کینه ی ناو دلبان ناهیلنیت.

٣. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: يَا نِسَاءَ الْمُسْلِمَاتِ، لَا تَحْقِرْنَ جَارَةَ لِبَازَتِهَا، وَلَوْ فَرَسَنَ شاةً..

ئهی ئافره تانی موسلمان، با هیچ که سیکتان به سوک ته ماشای دیاری دراوسی که ی نه کات، با سمی و ناخیش بیت.

گنبر مرمودی فه رموده که //

١. الأدب المفرد للبخاري - باب قبول الهدية حديث : ٦١٢. أبويعلى. ابن حجریش به إسنادیکى حسن ی داناو^١.

٢. شعب الإيمان للبيهقي - التاسع والثلاثون من شعب الإيمان قصة إبراهيم في المعانقة في الثالث والثلاثين من التاريخ - حديث : ٢٣٨٦٦٤.

٣. صحيح البخاري - كتاب الأدب باب : لا تحقرن جارة لبارتها - حديث : ٥٦٧٧، صحيح مسلم - كتاب الزكاة باب الحث على الصدقة - حديث : ١٧٧٣.

مانای وشه کان // السخيمة: کینه ی دل. فرسن: سمی ئیستر.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / نهم فه رمودانه کاریگه ری دیاری له سهر دلبان دهره خات.

^١ قال الألباني في الإرواء: حسن الإسناد ٤٥/٦

^٢ ضعفه الألباني في الإرواء ٤٥/٦

باسی دووم / له فرموده که دا وشه یهک لابراره، (لَا تَخْفِرَنَّ جَارَةً لِجَارَتِهَا هَدِيَّةً، وَلَوْ فَرَسَنَ شَاةً).

باسی سییه / باسکردنی سمنی وناخ، بۆ زیاتر هاندانی دیاری به خشیانی دراوسینییه به دراوسینیکی، نهک به خشیانی سمنکه به پرستی، چونکه نه بیستراوه نه وه بکریت به دیاری.

باسی چوارم / له وانه یه پئگریکردن له فرموده که دا بگه پئته وه بۆ:
 ا. دیاری به خشه که، نه مهش پوکه شی پئگریکردنی به سوك سهیرکردنی
 نه و دیاریه ی ئه یبه خشیانی، چونکه سه رنه کیشیت بۆ دیاری نه به خشین.
 ب. دیاری وه رگر، واته: به سوك ته ماشای نه وه مه که بۆت ئه هینریت، با سوکیش بیت.

ج. یا بۆ ههردوو لا نه گه پئته وه.

باسی پینجه / فرموده که هاندانه بۆ دیاری به خشین، به تایبته له ناو دراوسینیاندا، با بی نرخیش بیت، چونکه خوشه ویستی وهوگری له گه ل خۆیدا نه مینیت.

الْحَدِيثُ ٩٧ // عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِثَمَرَةٍ فِي الطَّرِيقِ، فَقَالَ: نَوَلَا أَنِّي أَخَافُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الصَّدَقَةِ نَائِلَتِهَا.

پهغه مبهری خوا له پینگادا دهنکه خورما یه کی بیینی. پاشان فرمودی: گه نه ترسامایه که مالی سه دهقه یه، نه مخرارد.

گنهرموموی فرموده که // صحیح البخاری - کتاب فی اللقطة باب إذا وجد ثمرة فی الطريق - حدیث: ٢٣٢٠. صحیح مسلم - کتاب الزکاة باب تحريم الزکاة علی رسول الله صلى الله عليه وسلم وعلى - حدیث: ١٨٤٧

سه ریسه گان //

باسی یه که / له باره ی هه لگرتنه وه ی شتی بی نرخه وه، دوو را هیه:
 یه که م: هه لگرتنه وه ی دروسته، به وهش ئه بیت به خاوه نی، گه خاوه نه که شی زانراو بیت، به به لگه ی: فرموده ی باسلیکراو.

دووم: دروست نیه مه گهر خاوه نه که ی نه زانراو بیّت، به لام گهر زانراو بیّت، با که میش بیّت به بی پرس هه لگرتنه وه ی دروست نیه.

باسی دوم / ده رباره ی ناساندنی مالی بی نرخ، چهند رایه ک هیه:

۱. پیویست به ناساندن ناکات، به به لگهی:

(ا) فهرموده ی باسلینکراو.

(ب) مه یمونه ی خیزانسی پیغه مبه ر ده نکه خورمایه کی دوزیه وه، و خواردی، وتی: خوای گه وره خراپ بونی خوش ناویت.^۱ له کتیبی فتح الباری دا هاتوه: واته نه گهر هه لی نه گرتایه ته وه، و نه یخواردایه، تیک نه چوو.

۲. پیویسته وه مالی به نرخ سالتیک بناسینریت، به پای زیدو ناصرو القاسمیه و شافعی، به به لگهی فهرموده ی: تاسالتیک بیناسینه^۲، باسی کهم وزوری ماله که ی نه کردوه.

۳. تا سی پوژ نه ناسینریت، به پای المؤید بالله و امام یحیاو حه نه فیه کان، به به لگهی:

ا. فهرموده ی: که سیک شتیکی بچوکی دوزیه وه، په تیک بیّت یا دره میک یا شتیک له و بابته، با تا سی پوژ بانگه وازی بو بکات، نه گهر شته که به های زیاتر بوو، تا شهش پوژ بانگه وازی بو بکات. لای طبرانی نه م زیاده یهش هاتوه: نه گهر خاوه نه که ی هاتوه بیده ری، نه گهرنا، بیکه به خیر.^۲

^۱ رَوَى ابْنُ أَبِي شَيْبَةَ عَنْ مَيْمُونَةَ زَوْجِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنَّهَا وَجَدَتْ ثَمَرَةً فَأَكَلَتْهَا، وَقَالَتْ: لَا يُحِبُّ اللَّهُ الْفُسَادَ. مصنف ابن أبي شيبة - كتاب البيوع والأقضية ما رخص فيه من اللقطة - حديث: ۲۱۱۹۵

^۲ عَرَفَهَا سَنَةً.

^۳ مَنْ إِنْ تَقَطَّ لِقَطَةٌ يَسِيرَةً حَبْلًا أَوْ دَرَهْمًا أَوْ شِبْهَ ذَلِكَ، فَلْيُعْرِفْهَا ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ. فَإِنْ كَانَ فَوْقَ ذَلِكَ، فَلْيُعْرِفْهُ سِتَّةَ أَيَّامٍ. مسند أحمد بن حنبل - مسند الشاميين حديث يعلى بن مرة الثقفي

ب. عهلی رهزای خواى لَبَّيْتُ: دیناریکی له بازار دۆزیه وهو هینایه لای پیغه مبه، ئه ویش فهرموی: سى رۆژ بیناسینه، ئه ویش وایکرد، که کهس خاوه نی نه بو، پاشان فهرموی: بِيخَو.

ئهم دوو فهرمودیه فهرمودی ناساندن تا يهك سال، تايبته ئه کهن.

باسى سینه / ده یاره ی فهرموده باسلیکراوه که وه وتراوه: چۆن پیغه مبهری خوا، خورماکه ی له پنگادا جیهیشتوه، له کاتی که دا پیویسته پیشهواى موسلمانان مالى ونبوو بیاریزیت، ههروه ها مالى زهکات بیاریزیت و له شوینی خویدا سهرفی بکات؟

وه نام دراوه ته وه که: به لگه نیه که پیغه مبه ههلی نه گرتیت وه تا بیپاریزیت، به لکو ته نه نه یخواردوه وه وهره عیك، یان ههلی نه گرتوت وه، تا جیهیلێت بو که سیک که خیری پی ئه شیت.

پیویست نیه له سهه لیپرسراو ته نه ئه و ماله بیاریزیت که ئه زانیت خاوه نه که ی به دوایدا ئه گه ریت، نه که ئه و ماله ی که عادهت وایه له بهر که م نرخیه که ی هه لئه گیریت وه.

باسى چوارم / له فهرموده که دا ئه وه ی تیا یه که: خو بیاریزیت له خواردنی ئه و ماله ی که گومانى هه رامبونی لی ئه کریت.

عن النبي صلى الله عليه وسلم - حديث : ١٧٢٢٢ .. وَعِنْدَ الطَّبْرَانِي: فَإِنْ جَاءَ صَاحِبُهَا، وَإِلَّا فَلْيَتَصَدَّقْ بِهَا.

١ روى عبد الرزاق عن أبي سعيد: أَنَّ عَلِيًّا رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ جَاءَ إِلَى النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) بِدِينَارٍ وَجَدَهُ فِي السُّوقِ، فَقَالَ النَّبِيُّ: عَرَفْتَهُ ثَلَاثًا. فَفَعَلَ، فَلَمْ يَجِدْ أَحَدًا يَعْرِفُهُ، فَقَالَ: كُنْهُ. مُسْنَدُ أَبِي يَعْلَى الْمَوْصِلِيِّ - مِنْ مُسْنَدِ أَبِي سَعِيدٍ الْخُدْرِيِّ حَدِيث : ١٠٣٥

الْحَدِيثُ ۹۸ // ۱. مَنْ رَزِدَ بْنِ خَالِدِ الْجَهَنِّي رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ، فَسَأَلَهُ عَنِ اللَّقْطَةِ، فَقَالَ: إِعْرِضْهَا عِفَاصُهَا وَوَكَائُهَا، ثُمَّ عَرِّفْهَا سَنَةً، فَإِنْ جَاءَ صَاحِبُهَا وَإِنَّا فَشَاكَ بِهَا. قَالَ: فَضَائِلُ الْفَنَمِ؟ قَالَ: هِيَ لَكَ أَوْ نَاغِيكَ أَوْ لِلذَّئِبِ. قَالَ: فَضَائِلُ الْإِبِلِ؟ قَالَ: مَا لَكَ وَلَهَا؟ مَعَهَا سِقَاؤُهَا وَحِذَاؤُهَا، ثَرْدُ الْمَاءِ وَتَاكُلُ الشَّجَرِ، حَتَّى يَلْقَاهَا رَبُّهَا.

پیاویک هات بۆلای پیغه مبهرو پرسیارى حوکمی شتی دۆزراوه ی لیکرد، نه ویش فهرموی: سهیرکه بزانه ده می توره که که ی به چى به ستراره و، توره که که ییش چیه و چونه؟ پاشان تا سالتیک جاپی بۆ بده. نه کهر خاوه نه که ی هاته وه بیده ره وه، نه کهر نا لای خوت بیت. وتی: نه ی حوکمی مه پری دۆزراوه؟ فهرموی: یا بۆ تو یه، یا که سیکی تر نه بیات، یا گورگ نه یخوات. وتی: نه ی وشتری دۆزراوه؟ فهرموی: تو چیت به سهریه وه؟ پیلاوی خوی وجهه نه ی ناوی خوی پییه، خوی دیته سر ناو درخت ده خوا، تا خاوه نه که ی دهید دۆزیته وه.

۲. مَنْ رَزِدَ بْنِ خَالِدِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ أَوَى ضَائِلًا، فَهُوَ ضَالٌّ مَا لَمْ يُعْرِفْهَا. هَر كَسِيكَ دُوزَاوِيَه ك لای خوی گل بداته وه، هتا بانگه وازی بۆ نه کات، به گومرا دانه نریت.

گیڕمهرموی فهرمود که // ۱. صحیح البخاری، کتاب المساقاة، باب شرب

الناس والدواب من (۲۲۶۵). و صحیح مسلم، کتاب اللقطة (۲۳۳۲). ۲.

صحیح مسلم، کتاب اللقطة، باب فی لقطة الحاج (۲۳۳۹).

مانای وشه کان // فَسَأَلَهُ عَنِ اللَّقْطَةِ: پرسیارى حوکمی شتی دۆزراوه ی لیکرد له شه رعدا. عَرِّفْهَا: بۆخه لکی باس بکه. عِفَاصُهَا: نه وه ی پیى نه پیچریت. وَكَائُهَا: نه وه ی پیى نه به ستریت وه. الضَّائِلُ: ناژه لی ونبوو. به جگه له ناژه لیش که ونبوو نه وتریت (لُقْطَةُ). سِقَاؤُهَا:

ناوسکی، ملی. حِذاؤُها: خوفه که ی پئی. فهُوَ ضالّ مالمَ یَعْرِفُها: گومرایه
 نه گهر نه یناسینی. چونکه نه بیئت دوزراوه بناسینریت. گهر به بی ناسینی
 هه لیگریت، نه وه گومرایه. فَشَأْنُكَ بِها: ئاره زوی خۆته نه یپاریزیت یا
 سودی لی وه نه گریت.

سه ریاسه گان //

باسی یه گهم / له باره ی حوکمی هه لگرتنه وه ی شتی دوزراوه دا، چهند
 رایه ک هه یه:

یه گهم: هه لگرتنه وه ی باشتره، به پای ابو حنیفه و شافعی. چونکه له سه ر
 موسلمان فره مالی براکی یپاریزئی.

دوهم: هه لگرتنه وه ی باشتره، به پای مالک و احمد، چونکه:

۱. فره موده ی: ونبوی موسلمان ئاگر نه یسوتینی^۱. احمد و ابن
 ماجه و طحاوی نه یگپرنه وه له عبدالله بن الشخیر.

ب. چونکه بژاردن و قهرزدار ی به دواوه یه.

سینیهم: هه لگرتنه وه ی فره، به پای هه ندیک زانا. فره موده ی (إِغْرِفْ
 عِفَاصَهَا)، وایک نه دهنه وه که: بۆ که سیکه پیش نه وه ی به خه لکی
 بناسینیت، به نیازه سودی لیوه رگریت.

باسی دوهم / له باره ی سودی پیناسکردنه که ی بۆ خه لکی، چهند رایه ک
 هه یه:

۱. تا تیکه ل به مالی خوی نه بیئت.

۲. تا داواکردنه وه ی زانراو بیئت.

۳. راستگویی و درۆزنی داواکری نه زانریت.

۴. که سیک وه ک خوی وه سفی کرد بۆی نه گپردریتته وه.

^۱ ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ حَرَقُ النَّارِ. المعجم الكبير للطبراني - من اسمه عبد الله من اسمه عصمة -
 عصمة بن مالك الخطمي، حديث: ١٤٢٢٤

باسی سییه/ له دواى وه سفکردنى، که سیک هات و وه سفی زیاتری کرد، قسه که ی وه رنه گیریت، و پیویسته بو ی بگنډریتته وه، به رای احمد و مالک، به به لگه ی:

١. فرموده ی باسلیکراو: مَنْ آوَى ضَالَّةً.

٢. له ریوایه تی بوخاریدا هاتوه: فَإِنْ جَاءَ أَحَدٌ يُخْبِرُكَ بِهَا، بِعَدَدِهَا وَوَعَائِهَا وَوَكَائِهَا فَأَعْطِهَا إِيَّاهُ.

دهسته واژده ی: اَعْطِهَا إِيَّاهُ، له فرموده که دا باسنه کراوه، له دواى فرموده ی: فَإِنْ جَاءَ صَاحِبُهَا، بو ی دانه نریت، بو یه باسنه کراوه چونکه له ماناکه وه دهرنه که ویت.

مالکی مه زه به کان، باسکردنى سیفته تی پارو ژماره که ی، به مه رج دانه نین، چونکه له هه ندیک ریوایه تدا هاتوه. وه نه لین: نه گهر ژماره که شی نه زانی به لام کیسه که ی زانی، قهیناکا و زهره ری نیه. به لام نه گهر یه کینک له نیشانه کانی کیسه که ی زانی و نه ویتری نه زانی، و تراوه: نایدیریتته وه تا هه ردو و نیشانه که نه زانیت، وه و تراوه: دواى ماوه یه ک چاوه پروانی پاشان نه یدیریتته وه.

باسی چوارهم/ له دواى نه وه ی وه سفی ته وای کیسه و ده می کیسه که ی کرد، ئایا بی سویند خواردن، نه یدیریتته وه، یان پیویسته سویندیش بخوات؟ دوو را هیه:

١. بی سویند خواردن نه یدیریتته وه، به به لگه ی: پوکه شی فرموده کان، این حجریش زیاده ی فَأَعْطِهَا إِيَّاهُ ی به صحیح داناه.

٢. به بی سویند خواردن نایدیریتته وه، به به لگه ی فرموده ی: به لگه هینانه وه له سه ر داواکاره و سویند خواردنیش له سه ر داوالیکراوه.^١

^١ الْبَيِّنَةُ عَلَى الْمُدَّعِي وَالْيَمِينُ عَلَى مَنْ أَنْكَرَ. الدارقطني - كتاب الحدود والديات وغيره، حديث

به لگهش تهنه شایه تیدان نیه، به لکو هر شتیک حهقی پی پون بیته وه
ئه وه به لگهیه، له وانهش: وه سفی ده می توره که که ی و توره که که ی.
وه لئام دراوه ته وه، که پیویسته ئیش به فرموده صه حیه که بکرت
فَاعْطِهَا إِيَّاهُ، که واته که وه سفی کرد پیویسته بو ی بگیرد رته وه.
باسی پنجه م / پیویسته مائی دوزراو، تهنه تا سالتیک بناسینریت، بی
نرخ بیت یا به نرخ، به به لگه ی:

۱. فرمان کردن له فرموده که دا، که فرز نه گه یه نیت.
۲. پیغه مبهری خوا ئه و که سه ی به گومرا ناو بردوه که پیناسه ی ناکات.
باسی شه شه م / له باره ی ناساندنی دوی سالتیک، دوو را هیه:
۱. واجب نیه، به رای جمهور، له کتیبی البخردا ئه لیت: کوده نگ ی زانایانی
له سه ره، به به لگه ی: پروکه شی فرموده که.
۲. واجبه، ئه وهش رایه که له عمره وه نه گیرنه وه. وه لئامی ئه م رایه
دراوه ته وه که به لگه لای رای یه که مه.

باسی هه وتهم / ناساندنه که ی له شوینی کوبونه وه ی خه لکید
ئه بیت، وه ک بازارو به رده رکی مزگه وته کان وشوینی کوبونه وه کان، ئه لیت:
کی پاره یه کی لی ونبوه (بو نمونه)، به لئام سیفه ته که ی باس ناکات.
باسی هه شته م / نایا بو ی هیه ماله دوزراو که بکاته مولکی خوی؟ دوو را هیه:

۱. بو ی نیه بیکاته مولکی خوی، به به لگه ی:
۱. فرموده ی موسلیم: ثُمَّ عَرَفَهَا سَنَةً، فَإِنْ لَمْ يَجِبْهُ صَاحِبُهَا فَبِئْسَ وَدِيعَةً عِنْدَكَ.
- ب. له ریوایه تیکی تردا هاتوه: تا سالتیک بانگه وازی بو بکه، نه گهر
خاوه نه که ی نه زانرا، بو خوت خهرجی بکه، با ئه مانه ت بیت لات، نه گهر
پوژتیک خاوه نه که ی هاتوه، ببده ره وه.^۱

^۱ ثُمَّ عَرَفَهَا سَنَةً، فَإِنْ لَمْ يَجِبْهُ صَاحِبُهَا فَبِئْسَ وَدِيعَةً عِنْدَكَ، فَإِنْ جَاءَ طَالِبُهَا يَوْمًا مِنَ
الدَّهْرِ فَأَذَاهَا إِلَيْهِ، مُتَّفَقٌ عَلَيْهِ

۲. دروسته هه لسوکهوت به ماله کهوه بکات، بۆ خۆی دهوله مهند بیت یا هه ژار، یا بیکاته خیر، به به لگهی فرموده ی: (وَلَا فَشَانُكَ بِهَا)، له فرموده باسلیکراوه کهدا.

باسی نویهم / ده باره ی حوکمی دۆزراوه دوا ی سالتیک، دوو پا هه یه:

۱. ئه بیته مولکی خۆی، به پای عمرو ابن عمرو ابن مسعود و مالک و الثوري والاوزاعي والشافعي، ئه وهش لای صنعانی نزیکترین پایه له راستیه وه، چونکه پیغه مبهری خوا مۆله تی داوه لینی سهرف بکریت، به لام فرمانی نه کرده که بکریته خیر.

۲. ته نها بۆی هه یه بیکاته خیر. نابیت بۆ خۆی به کاری بهینیت، به پای علی وابن عباس و کۆمه لیک له شوین کهوتوان و ابو حنیفه.

باسی دهیه م / ئه گهر دوا ی سالتیک فهوتا، بۆ قهره بوکردنه وه ی، چه ند رایه ک هه یه:

۱. ئه گهر ماله که ی خوارد، به پرسیاره به رامبهری، خۆ ئه گهر ما بوو پیویسته بیگپریته وه، ئه گهر نا نرخه که ی ئه داته وه، ئه مهش پای جمهوره و صه نعنایش به په سهندی دانا وه، به به لگهی:

۱. فرموده پینشو که ی موسلیم : وَلَتَكُنْ وَدِيعَةً عِنْدَكَ، که به لگهی ئه وه یه پیویسته قهره بو بکریته وه.

ب. له دوا ی ئه وه ی که مۆله تی لی سهرفکردنی ئه دات، پیغه مبهری خوا فرمان ئه کات به گه رانه وه ی بۆ خاوه نه که ی، ئه گهر رۆژیک په یدا بوو، ئه مهش واته به پرسیاره به رامبهری.

۲. ئه گهر ماله که ی خوارد، قهره بوی ناکاته وه که خاوه نه که ی په یدا بووه. چونکه بوته مالی خۆی. به پای اهل الظاهر و که رابیسی.

صه نعنانی ئه لیت: نازانم ده باره ی فرموده که ی موسلیم چی ئه لین؟ که به لگهی له سهر پیویستی قهره بوکردنه وه ی.

ماندوبون ئار ئه خواته وه، له بهر درئژى ملى و توانای پوشتنى، بويه
 پيوستى به كهس نيه ههلبگرته وه، به پيچه وانهى مه پره وه.
 حيكه تيش له پيگري كردنى ههلبگرته وه يدا ئه وه يه كه: له و شوينه دا
 بمينيتيه وه كه ونبوه، زوتر خاوه نه كهى ئه يدوزيته وه، وهك له وهى لای
 خهلكى پاريزداو بئيت.
 دوهم: باشترايه ههلبگرته وه، به پراى حه نه فى مه زه به كان و نه وانهى
 هاو پراى نه وان.

بهشی سییهم :

کاروباری که سیّتی و سزاگان

الأحوال الشخصية

والجنایات

الْحَدِيثُ ٩٩ // عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَلْحَقُوا الْفَرَائِضَ بِأَهْلِهَا، فَمَا بَقِيَ فَلِأُولَى رَجُلٍ ذَكَرَ..
به شهکان بگهیەنن به خاوهنهکانی، نهوهی مایهوه بو یه کهم نیژینهیه.

گیڕمردموی فەرموده که // صحیح البخاری، کتاب الفرائض، باب میراث
الولد من ابیه و امه (٦٣٦٢) .. صحیح مسلم، کتاب الفرائض، باب
الْحَقُّوا الْفَرَائِضَ بِأَهْلِهَا (٣١١٣).

مانای وشهکان // الْفَرَائِضُ كَوَيْ الْفَرِيضَةِ يه، واته: بپری
دیاریکراوه، وشه که تایبهت کراوه به میراث بردن.

سه ریسه کان //

باسی یه کهم / سودی و هسف کردنی پیاو به نیژینه له فەرموده که دا، بو
دویات کردنه وهیه.

باسی دووه / بپره دیاریکراوه کان له قورئاندا شهشن: نیوه، چواریه ک،
ههشتیه ک، دوو له سه س، سییه ک، شهشتیه ک.

باسی سییه م / مانای (مِنْ أَهْلِهَا)، که سیک به دهقی قورئان مافی هیه له
میراتدا.

باسی چواره م / اولی: إسمی تفضیل له الولی و هرگیراوه، واته
نزیك، واته ی دهسته واژه که ش: نزیکترین پیاوه له مردوو.

له باره ی مانای (أُولَى رَجُلٍ)، چهند رایه ک هیه:

ا. خطابي ئه لیت: نزیکترین پیاویک که عصبه (پشت) بیت.

ب. ابن بطال ئه لیت: ئه و پیاوانه ی که عصبه ن، له دواي خاوه ن بپره
دیاریکراوه کان، گهر تیا یاندا بوو له هه مویان نزیکتر بوو له مردوه که، ئه و
مافی میراته که ی هیه نه ک دوره که، نه گهر له نزیکیان له مردوه که وه ک یه ک
بون، میراتیه که به ش ئه که ن.

ج. و تراوه: مه به سستی پوره له گهل مامدا، و کچی برایه له گهل کوپی خوشک، و کچی مامه له گهل کوپی مام.

براو خوشکی دایک و باوکی یا له باوکه وه، عصبه نین، به لکو به ده قی نایهت به شیان هیه: ﴿وَإِنْ كَانُوا إِخْوَةً رُجَالًا وَنِسَاءً فَلِلَّذَّكَرِ مِثْلُ حَظِّ الْأُنثَيَيْنِ﴾ {النساء: ۱۷۶}. واته: نه گهر چه ند براو خوشکیک بوون، نه وه برا دوو نه وه ندهی خوشکی نه دریتتی.

باسی پیفجه م / نزیکترین عصبه کوپه، پاشان کوپه کانیا و بهره و ژور، پاشان باوک، دواي ئه و باپیر (باوکی باوک) و سه روتر.....

باسی شه شه م / فهرموده که باسی کاتیک نه کات که عصبه له پیاوان هه بیت. نه گهر نه بوو، پاشماوهی میراته که نه دریتته نه و نافره تانهی بریان بو دیاری نه کراوه، به به لگهی:

فهرمودهی ابن مسعود له بارهی کچیک و کوپنیک و خوشکیک: پیغه مبهری خوا نیوهی داوه به کچه که، بو ته و او کردنی دوو له سه ر سییه که شهش یه کی داوه به کچی کوپه که، نه وهی ماوه ته وه بو خوشکه که.^۱ بخاری گنراویه ته وه.

نه مهش کو ده نگیه که له وهی خوشکان له گهل کچاندا عصبه ن.

^۱ حَدِيثُ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ فِي بِنْتٍ وَبَنَاتِ ابْنِ وَأَخْتِ، قَضَى النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لِلْبَائِنَةِ النِّصْفَ، وَلِلْبَائِنَةِ الْإِبْنِ السُّدُسَ، تَكْمِلَةُ الثَّلَاثِينَ، وَمَا بَقِيَ لِلْأَخْتِ. صحيح البخاري - كتاب الفرائض، باب ميراث ابنة الابن مع بنت - حديث : ٦٢٦٦

الْحَدِيثُ ١٠٠ // عَنْ أَسَمَةَ بْنِ زَيْدٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: لَا يَرِثُ الْمُسْلِمُ الْكَافِرَ، وَلَا الْكَافِرُ الْمُسْلِمَ..

موسلمان نابیتہ میراگرے بیباوہرو، بیباوہریش نابیتہ میراگرے موسلمان.

گیرمروہی فہرمودہ کہ / صحیح البخاری، کتاب الفرائض، باب لا یرث المسلم الکافر ولا الکافر المسلم - (٦٣٩٤) . صحیح مسلم ، کتاب الفرائض (٣١١٢) .

سہریاسہ کان //

باسی یہ کہم / وشہی (المسلم) لہ سہرہ تہی فہرمودہ کہ دا فاعلہ، (الکافر) یش مفعول بہ، بہ لام لہ کوتای فہرمودہ کہ بہ پیچہ وانہ یہ .
باسی دووہم / لہ بارہی میراگرہنی موسلمان لہ بیباوہرو ئہ ویش لہ موسلمان، دوو راہیہ:

یہ کہم: ہیچ یہ کیکیان میراتی ئہ ویترا بہن، بہ پای جمہور، بہ لگہ شیان:
ا. فہرمودہی باسلیکراو.

ب. فہرمودہی عبد اللہ بن عمر کہ ئہ لیت: پیغہ مہری خوا فہرمویہ تی:
دوومیللہ تی جیا میراتی یہ کتر نابہن.^١ احمد وچوارہ کہ گیراویانہ تہوہ.
دووہم: موسلمان میراگرے بیباوہرہ، بہ لام بہ پیچہ وانہ وہ نابیت، ئہ مہش پای موعازو موعاویہ و مسروق وسعید بن المسیب و ابراہیمی نہ خہعی و اسحاق و امامیہ ناصر، بہ بہ لگہی:

ا. موعاز گوئی لہ پیغہ مہر بوہ فہرمویہ تی: ئیسلام زیادئہ کات و کہم ناکات.^١ ابوداود گیراویہ تہوہ، حاکم یش بہ صحیحی داناوہ.

^١ لَا يَتَوَارَثُ أَهْلُ مِلَّتَيْنِ. سنن الترمذی الجامع الصحیح - الذبائح ، أبواب الفرائض عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب لا يتوارث أهل ملتين، حدیث : ٢٠٨٥

ب. دووبرا یه کیکیان موسلمان نه ویتیش جوو، باوکیان به جوله کیی مرد، کوپه جوله که که هموو میراته کیی برد، که هاتنه لای موعاز بو دادوهری کردن کاتیک موسلمان که شکاتی کرد، موعاز به شی موسلمان که شیدا.^۲ مسدد گیراویه ته وه.

ج. ابن ابی شیبہ له عبدالله بن مغفل نه گیرنته وه، که وتیه تی: له قه زاوه تی موعاویهم باشتر نه بینوه، میرات له خاوهن کتیبه ناسمانیه کان نه بین وئسوان لیمان نابهن، حه ناله ژنیان لیبخوازین، و بویان نیه لیمان بخوازن.^۳ وه نام دراوه ته وه که:

ا. فهرموده کی بوخاری و موسلیم دهقه له میرات نه بردنیان. (هیچ کامیان).

ب. له فهرموده کی موعازدا تایبه ته ندیتی میرات بردنی موسلمانی تیا نیه، ته نها باس له باشیتی دینی ئیسلام شهکات به سهر دینهکانی تردا، وه له زیادبوندا یه و کهم نابیت.

باسی سییه م / له باره ی میراتی هه لگه پراوه وه، چه ند رایه ک هه یه:

یه که م: میرات بهر موسلمان هکانی میراتی نه بن، به پای هادی و ابویوسف و محمد.

دووه م: میراته کی بو بیت المال. به پای شافعی.

سییه م: نه و مالیه ی پیش په شیمان بونه وه دهستی که وتوه بو میرات بهر موسلمان هکانیتی، نه وه ش دوا ی هه لگه پراوه وه دهستی که وتبیت، بو بیت المال، نه مهش پای ابو حنیفه یه.

^۱ الإسلام یزید ولا ینقص. سنن أبی داود - کتاب الفرائض، باب هل یرث المسلم الکافر؟ - حدیث: ۲۵۲۹

^۲ إختصم إلى معاذ أخوان مسلم ویهودی، مات أبوهما یهودیاً، فحاز ابنه الیهودی میراثه، فنارعه المسلم، فوَرثه معاذ.

^۳ ما رأیت قضاءً أحسن من قضاء معاویة، یرث أهل الکتاب، ولا یرثوننا، کما یحل لنا النکاح منهم، ولا یحل لهم منا. مصنف ابن أبی شیبہ - کتاب الفرائض، من کان یورث المسلم الکافر - حدیث: ۲۰۸۱۶

الْحَدِيثُ ١٠١ // عَنْ الْمُقْدَامِ بْنِ مَفْلُكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: الْخَالُ وَارِثٌ مَنْ لَا وَارِثَ لَهُ..

خال میراتگری که سینه که میراتگری تری نه بیئت.

گیرم موهی فهرموده که // أحمد وأبو داود ونسائي وابن ماجه. أبو زرعة ي رازی به حسنی داناوه و، حاکم وابن حبان به صحیحی داناوه. سنن الترمذی الجامع الصحیح - الذبائح أبواب الفرائض عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء في ميراث الخال حديث : ٢٠٨١

سهریاسه گان //

باسی یه که م / خال به خزمان دائه نریت.

باسی دووهم / له باره ی میرات بردنی خزمانه وه دوو را هیه:

یه که م: میرات نه بن، که سیک دواي خوی تهنه خوشکی دایک وخوشکی باوک جیبه نیئت، له سی بهش دوبه شی بو خوشکی باوک وبه شی کی ش بو خوشکی دایک، نه مه پای زوریک له زانایانی ئالی بهیت وعلی وابن مسعود وأبي الدرداء..... به به لگه ی:

١. فهرموده ی باسلیکراو. وه لایمان دراوه ته وه که:

ا. فهرموده که تهنه باسی خال ئه کات نه که خه لکی تر، ئایه ته که ش به کورتی باسیکردوه، مانای اولی الارحام، تیایدا له مانا که ی لای زانایانی فیه.

ب. فهرموده ی باسکراویش قسه ی له سه ره. به نام: فهرموده که هه ندیک زانا به صحیحیان داناوه هه ندیک تریش به حسن، به کوی هه مویان ده توانری ئیشی پیبکریت گهر به تهنه اش ئیشی پی نه کریت.

٢. گشتگیری ئایه تی ﴿وَأُولُوا الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ إِنَّ اللَّهَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ﴾ {الأففال: ٧٥}. واته: خزمان به یه کتری له

^١ قال الألباني في الإرواء: إسناده حسن (١٢٨/٦).

پیشترن له کتیبی خوادا، خوای گه وره به هه موو شتیک زانایه. گشتگیری
 نایه تی ﴿لِلرِّجَالِ نَصِيبٌ مِّمَّا تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ وَلِلنِّسَاءِ نَصِيبٌ مِّمَّا
 تَرَكَ الْوَالِدَانِ وَالْأَقْرَبُونَ﴾ {النساء: ٧}. واته: پیاوان به شیان هیه له و
 ماله ی باوک و دایک و خزمانیان بویان جیهیشتون، وه ئافره تانیش
 به شیان هیه له و ماله ی باوک و دایک و خزمانیان بویان جیهیشتون.
 وشه کانی: الرِّجَال، النِّسَاء، الْأَقْرَبِينَ، ئه یانگریته وه، که سیکیش بلیت ئهم
 نایه ته تایبته کراوه پیویسته به لگه بهینیت.

به لام و تراوه که ئه گهر له گشتگیری نایه ته کاندایه هیه.

دووه م: میرات نابهن: به پای زید بن ثابت و زوهری و مکحول و القاسم بن
 ابراهیم امام یه حیاو مالیکی و شافیعی زانایانی حازه. به به لگه ی:

١. پشکه کان ته نها به قورئان یا سوننه تیکی راست یا کۆدهنگی
 زانایانه وه جیگیر ئه بیت. ئه مانهش لیره دا به دینا کریت.

٢. چه ند فه رموده یه ک باسی میراتنه بردنی پور له پری دایک و باوک وه
 ئه کهن، هه رچه ند قسه یان له سه ره، به لام پالپشته به ویناغه یه ی که
 میرات بردن نیه به بی بونی به لگه له وانه ی باسکران.

باسی سیهم / ئه وانه ی پییان وایه خزمان میرات نابهن ئه لین:

که سیک هیچ میراتگریکی نه بیت، ئه گهر بئیت المال ریکخرابوو، بو
 ئه وه. ئه گهر له دهستی پیشه وایه کی دادگه ردابو که له خاوه ن مافه کاندایه
 صه رفی ئه کات، یا له ولاتدا دادو مریک هه بوو که مه رچی دادوهری تیا بوو
 وه پری پیدرابوو ماله ی خه لکی هه ل سوپینیت، ئه و ماله میراتی هیه
 ئه دریتی، تا له به رژه وه ندیه کاندایه گه پری بخت.

الحديث ١٠٢// عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنْ رَسُولِ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: إِذَا اسْتَهْلَ الْمُؤَلُّودُ وَرِثَ.

ئەگەر منداڵ ھاتە دنیاوھ میراتی ئەبات.

گێڕمەرمودی فەرمودەکە // سنن ابی داود ، کتاب الفرائض ، باب فی المولود
یستهل ثم يموت (٢٥٤٦) .. وه ابن حبانیش به صحیحی داناوہ.^١
سەرپاسەکان //

باسی یەکەم / لەمانای (الإستَهْلال)، داچەند رایەک ھەیە:
یەکەم: فەرمودە یەکی لاواز گێڕدراوھتەوھ دەربارە ی ماناکە ی: (الإستَهْلالُ
العطاس) إستَهْلالُ واتە پێژمین. بزار گێراو یەتەوھ.^٢
دوھم: إِبْنُ الْأَثِيرِ ئەئیت: گریانی منداڵە کاتی لەدایکبونی، چونکە
بەئگەر نیشانە ی ژیا نیەتی.

باسی دوھم / لەبارە ی چۆنیەتی زانینی ژیا نی ماناکە، دوو رایە ھەیە:
یەکەم: دەنگ یا جۆلە، بەپای علی والكرخی وزفر و شافعی.
دوھم: ھاوارکردن، بەپای إِبْنِ عَبَّاسٍ وجابر وشريح ونخعي ومالك
وخەئکی مەدینە.

باسی سێیەم / فەرمودە کە بەئگەر ئەو یە کە: ئەگەر منداڵ بە زیندوی بوو، پاشان
مرد، وەك خەئکی تەرتە ماشا ئەكړیت: میرات ئەبات و خزمەکانی میراتی لی
ئەبن، ھەمان حوکمەکانی وەك شۆردن و كفنكردن و نوێژكردن لەسەری و، لە
کاتی كوشتنیدا تۆلە یا خوینبایی پتو یست ئەبێت.

^١ صححه الألباني في صحيح أبي داود من حديث أبي هريرة (٢٩٢٠).

^٢ مصنف ابن أبي شيبة - كتاب الديات الاستهلال التي تجب به ؟ الدية - حديث : ٢٧٤٦٨

باسی چوارم/ دهرباره‌ی ژماره‌ی ئەو ئافرەتە متمانه‌پێکراوانە‌ی هەوالی ژیا‌نی منالە‌که پائە‌گە‌یه‌نن ،چە‌ند پرایە‌ک هە‌یه :

یە‌که‌م: تە‌نها یە‌ک ئافرە‌ت بە‌سە ،بە‌پرای هادە‌ویه .

دوهم: پێ‌ویستە‌ دوو ئافرە‌تی متمانه‌پێکراو بن ،بە‌پرای هادی و مالک .

سێ‌یه‌م: پێ‌ویستە‌ چوار بن ،بە‌پرای شافعی .

ئە‌م جیا‌وازی پرایە‌ش لە‌ هە‌موو ئە‌وانە‌یه‌ که تایبە‌تن بە‌ ئافرە‌تانە‌وه .

باسی پێنجە‌م/ فەر‌مودە‌که ئە‌وه ئە‌گە‌یه‌نێ‌ت که: ئە‌گەر منالە‌که نیشانه‌ی ژیا‌نی تیا نە‌بوو، بە‌ زیندوو دانانرێ‌ت و هێ‌چ کام لە‌و حوکمانە‌ی سەر‌وه نای‌گیرێ‌ت‌وه .

الْحَدِيث ١٠٢ // عَنْ صَمْرِ بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ، قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: لَيْسَ لِلْقَاتِلِ مِنَ الْمِيرَاثِ شَيْءٌ.

بكوژ هێ‌چ شتێ‌ک لە‌ میراتی كوژراوه‌که نابات.

گێ‌رم‌مودە‌ی فەر‌مودە‌که // السنن الکبری للنسائي ، کتاب الفرائض، توریث القاتل (٦١٧٧). سنن الدارقطني ، کتاب الفرائض والسير وغير ذلك، (٣٦٣٢).^١

سەر‌پاسە‌کان//

باسی یە‌که‌م/ دهرباره‌ی میرات بردنی بكوژ، دوو پرا هە‌یه :

یە‌که‌م: میرات نابات، كوشتنی ئە‌نقە‌ست بێ‌ت یا بە‌هە‌له ،بە‌پرای شافعی وابوحنیفە‌ و هاو‌ه‌لانی و زۆ‌ربە‌ی زانایان .

وه ئە‌لین: نە‌ لە‌ خوێ‌نبا‌یه‌که ،نە‌ لە‌ سامانی كوژراوه‌که میراتی نابات ،بە‌ بە‌لگە‌ی:

١. فەر‌مودە‌ی باس‌لێ‌کراو .چە‌ند پالێ‌شتی‌کی‌شی هە‌یه بە‌ هە‌مویانە‌وه ،نیشیان پێ‌ ئە‌کرێ‌ت .

^١ قال الألباني في الإرواء: صحيح لغيره. (١٦٧١).

ب. به یهقی له خلاسه وه ئه یگیریتته وه: پیاویک به ردیکی هه لداو بهر دایکی خوی کهوت و پینی مرد، ویستی میراتیه کهی دایکی ببات، براکانی وتیان: مافت له میراته کهدا نیه. که کیشه کهیان بهر زکرده وه بۆلای عهلی، پینی وت: له میراتیه کهیدا تهنها بهرده که مافی تو بوه. خوینی دایکی لیسهندو هیچیشی له میراته که نه داپینی.^١

ج. ههروهها به یهقی له جابر کوپی زهید ئه یگیریتته وه، که وتیه تی: هه پیاویک، پیاویک یا ئافره تیک له وانهی که میراتیان لینه بات، به نه نقهست یا به هه له بکوژیت، میراته کهی بهر ناکه ویت. هه ئافره تیکیش، پیاویک یا ئافره تیک بکوژیت، به نه نقهست یا به هه له، میراته کهیانی بهر ناکه ویت.^٢

ئه گهر کوشتنه که به نه نقهست بوو، تۆلهی لسی ئه کریتته وه، مه گهر میرات بهرکانی لینی خوشبن. خو ئه گهر لیشی خوشبن، به شه میراتی نه له خوینه که نه له میراتیه کهی بهر ناکه ویت. نه مهش قهزاوه تی عومهری کوپی خهتاب وشوره یح وزۆری تر له دادوهرانی موسلمان.

دوهم: ئه گهر کوشتنه که به هه له بوو، له ماله که میراتی نه بات، نه که له خوینه که، به پای هادهویه و مالک و نه خهعی.

وه لئامی ئه م پایه ئه دریتته وه که: هیچ به لگه یه که له سه ر ئه و جیاکاریه نیه، به لکو به فهرموده کانی پینشوتر وه لئام ئه دریتته وه.

^١ ان رجلاً رمى رجلاً بحجر فأصاب أمه، فماتت من ذلك، فأراد نصيبه من ميراثها، فقال له إخوانه: لا حق لك، فارتفعوا إلى علي رضي الله عنه، فقال له علي رضي الله عنه: حَقَّكَ مِنْ ميراثها الحجر، فأعزَمه الدية، ولم يُعطه من ميراثها شيئاً. السنن الكبرى للبيهقي - كتاب الفرائض، باب لا يرث القاتل - حديث: ١١٤٥١.

^٢ أيما رجل قتل رجلاً أو امرأة عمدًا أو خطأ ممن يرث، فلا ميراث له منهما، وأيما امرأة قتل رجلاً أو امرأة عمدًا أو خطأ، فلا ميراث له منهما. السنن الكبرى للبيهقي - كتاب الفرائض، باب لا يرث القاتل - حديث: ١١٤٥٢.

الحدیث ١٠٤ // عَنْ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: مَنْ أَوْدَعَ وَدِيعَةً فَلَيْسَ عَلَيْهِ ضَمَانٌ.

کەسێک شتیکی لادانرا، کە تیاچوو بەرپرسیار نیە لێی.

گێڕمەرمووی فەرمودەکە / ابن ماجه، کتاب الصدقات، باب الودیعة (٢٣٩٨).^١

لە پوایەتیکی دارقطنی دا هاتووە: لَیْسَ عَلَى الْمُسْتَعْرِ غَيْرَ الْمَغْلِ ضَمَانٌ، وَلَا عَلَى الْمُسْتَوْدِعِ غَيْرَ الْمَغْلِ ضَمَانٌ. سنن الدارقطني - کتاب البیوع، حدیث : ٢٥٩٤

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / وَدِيعَةٌ: ئەو مالهیه کە خاوەنەکە یان کەسێک لەبری ئەو، لای کەسێکی تر دایەننێت، بە مەبەستی پاراستنی.

وەرگرتنی ئەو مالهش دوو حوکمی هەیە:

١. سوننەتە: ئەگەر لە دەستپاکی خۆی دلتیا بوو، بە بەلگەی نایەتی: ﴿وَتَعَاوَنُوا عَلَى الْبِرِّ وَالتَّقْوَى﴾ {المائدة: ٢}.

وە فەرمودەی: خوا لە یارمەتی بەندە کە یادیە ما دام ئەو لە یارمەتی براکەیدا بێت.^٢ موسلیم گێڕاویەتەو.

٢. فەرزە: کاتیەک کە سە تەر لەو گونجاوتر نەبوو، ترسی ئەو هەشی هەبوو ئەگەر وەری نەگرت، مالهە کە لەناو ئەچیت.

باسی دوهم / دەربارە ی مالی خواستراو، دوو پاهەیه:

^١ حسنه الألباني في الإرواء (١٥٤٢).

^٢ والله في عون العبد ما دام العبد في عون أخيه. صحيح مسلم - كتاب الذكر والدعاء والتوبة والاستغفار، باب فضل الاجتماع على تلاوة القرآن وعلى الذكر - حديث : ٤٩٧٣

یه کهم: به ئەمانەت دائەنریت، واتە ئەو کەسە ی لای دانراوە، قەرەبوی ماله که ناکاتەووە که له ناوچو، مەگەر بە ئەنقەست زەرەری پێ گەیاندىت، بە بەلگەى:

ا. قەرمودە باسلىکراوە کە.

ب. چەند وتەيەك له أبوبەكرو عەلى وابەن مسعود وجابەرەو، هەيە. هەندىکیان قەسەى لەسەرە.

ج. کۆدەنگى زانایان لەو بارەيەو، وەك له کتیبى البحر داتووە.

دوهم: ئەگەر قەرەبوکردنەو بە مەرج دانرا، ئەو لە ئەستۆیدایە، ئەم پایش لە حەسەنى بەصرى ئەگێرنەو.

وەلام دراوەتەو کە: لە گەل دەستدریژی کردنى بە ئەنقەستدا، قەرەبوی لەسەرە. چونکە بەو دەستدریژکردنە ئەبێتە ناپاک، کەسى ناپاکیش لە ئەستۆیدایە، وەك پیغەمبەر ئەفرمویت: وَلَا عَلَى الْمُسْتَوْدِعِ غَيْرَ الْمُغْلِ ضَمَانٌ.

المُغْلُ واتە ناپاک، واتە ئەگەر دەستدریژی کردە سەر ماله کهو نەپاراست، ئەو قەرەبوی لەسەرە، چونکە جوړیکە لە ناپاکى.

باسى سيبهم / ودیعة دانان، بە دوو شیو ئەبیت:

١. بە زمان، بلیت: ئەم ماله لای تو دانا، بپاریزە بۆم. یا هەر وشەيەكى تر ئەو مانایە ببەخشیت.

٢. بە بى دەربڕینیش ئەبیت، وەك ئەوێ لە دوکانەکیدە شتێك دابنیت، ئەویش ئاگادار بێت، وە پێگەری لێنەکات، یا لە مزگەوتدا بێت، بەلام لە نوێژکردندا نەبیت. بەلام ئەگەر نوێژی ئەکرد، ئەو نیشانەى پەزەماندەى نیه، چونکە لەو کاتەدا ناتوانیت پرای خۆی دەربڕیت.

(١٠٥) مَنْ عَنِدَ اللَّهِ بْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ لَنَا رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ فَلْيَتَزَوَّجْ، فَإِنَّهُ أَغْنَىٰ لِلْبَصْرِ، وَأَخْصَنَ لِلْفَرْجِ، وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ فَإِنَّهُ لَهُ وَجَاءٌ..

ئەى كۆمەلى گەنجان، ھەر كەس يكتان تواناي ھاوسەرگرتنى ھەبوو، با بھينيت، چونكە زياتر چاو نەگرتەو ھو دامين ئە پاريزيت. كەسيكيش تواناي نەبوو، با بەرپۆژوو بيت چونكە قەلغانە بۆي.

گيرەرموھى فەرمودەكە // صحيح البخاري، كتاب النكاح، باب قول النبي من استطاع منكم الباءة (٥٠٦٦). وصحيح مسلم، النكاح، (٣٤٦٤).

ماناي وشەكان // النكاح، لە زمانە وانيدا: تێھە لکيشکردن وچونە ناويەك. لە شەرعیشتا: گریبەستیکە، جوتبونی پى حەلال ئەبيت.

مَعْشَرَ: كۆمەلێك كە لە سیفەتێكدا ھاوبەش بن. الشَّبَاب: گەنجان. لەبەر ئەتدا واتە جولەو چالاكى. چەند پرایەك ھەبە بۆ دیاریکردنى تەمەنى لاو. تاكو شانزە سالى حَلَال پینگەشتو، تا سى سالى شَاب گەنجە، تا چل سالى كَهْل كامل، سەرو چل سالی شَيْخ واتە پیر.

سەرپاسەكان //

باسى یەكەم // فەرمودەكە پوی لە گەنجانە، چونكە ئەوان شەھوەتیا بەرامبەر ئافرەتان ھەبە.

باسى دوھم // دەربارەى مەبەست لەوشەى (الباءة)، دوو پرا ھەبە: یەكەم: الجَمَاع، واتە جوتبون. ئەم پرایەش دروسترینیانە، مانای فەرمودەكەش ئەو ھەبە: كەسێك توانای جوتبونی لەگەڵ ئافرەتاندا ھەبیت، لە بەر ئەو ھى توانای مالى بۆ ھاوسەرگى ھەبە، با ژن بھينيت، كەسيكيش تواناي جوتبونی نەبیت، لەبەر ئەو ھى توانای مالى ژنھينانى نەبە، با بەرپۆژوو بيت، تاكو ئارەزو ھەبە دامركيت.

دوهم: پیوستیه کانی ژنهینان، واته: که سیځ پیوستیه کانی ژنهینانی ههیه، با ژن بهینیت، که سیځیش نیه تی با به پوژو بیت.

باسی سییه م / فرموده ی: (فَأْتُهُ لَهُ وَجَاءَ)، واته: چوَن الوجاء ناره زوه که ی دانه مرکینیت وه، پوژوش هه مان کاریگری ههیه.

دهرباره ی مانای الوجاء یش، دوو را ههیه:

۱. دهرهینانی ههردوو گونه، وهک له پریوایه تی ابن حباندا هاتوه.

۲. خه ساندن.

باسی چوارم / فرموده ی: فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ، هاندانه بو به پوژوبون.

له بهر ئه م هۆکارانه یه پوژو بوته قه لغان بو خاوه نه که ی:

۱. به که مکردنه وه ی خواردن و خواردنه وه، دل و دهرن له ناره زوو ئه گه پرتته وه.

۲. خوای گه وره نهینیه کی له پوژودا داناوه، له کاتیکدا ته نها وازهینان له خواردن

و خواردنه وه بی به پوژوبون، ئه و کاریگریه ی نیه.

۳. له به پوژوبوندا ئاگاداری خوایی تیا یه، که سیځیش خوا بکاته ئاگادار به سه ر

خویه وه، له گونا هه کان دور ئه که ویتته وه.

باسی پینجه م / خَطَّابِي فرموده ی: فَعَلَيْهِ بِالصَّوْمِ، ئه کاته به لگه ی ئه وه ی که:

به کارهینانی داوه درمان بو دامرکاندنه وه ی ناره زوه کان دروسته. به ئام پیوسته

دهرمانیک بیت ناره زوه که بنچ نه کات، ته نها هیواشی بکاته وه، چونکه:

۱. له وانه یه له دوا پوژدا توانای ژنهینانی بو دروست بیت، به لکو خوای گه وره

پهیمانی ده و له مه ند بونی به و که سه داوه، که داوینی پاک پائه گریت.

۲. کو دهنگن له وه دا که: خو خه ساندن و گون دهرهینان دروست نیه، به کارهینانی

ئه م دهرمانه ش بو بنچ کردنی، وهک ئه وانه.

باسی شه شه م / درباره ی جو ری فرمان کردن به ژنهینان له فرموده که دا، ئه م

پایانه ههیه:

۱. بۆ که سیک توانای هه بیئت، ئەو فرمانه بۆ واجب بونه، ئەمەش پای داود و ابن حزم و ریوایه تیکی احمد و کۆمەلێک له سه له ف، به به لگهی: پروکەشی فرموده باسلیکراوه که.

۲. فرمانه که بۆ ندب خۆبه خشیه. ئەمەش پای جمهوره، به به لگهی نایه تی: ﴿فَوَاحِدَةٌ أَوْ مَمْلَكَةٌ أَيْمَانُكُمْ﴾ {النساء: ۳}.

ئەم نایه ته سه ریشکی کردوین له نیوان ژنهینان و که نیزه که دا. به کۆدهنگی زانیان رابواردن له گەل که نیزه کدا واجب نیه، که واته ژنهینانیش واجب نیه، چونکه له نیوان کرداریکی واجب و نا واجب دا سه ریشک ناکریت.

بانگەشی کۆدهنگی زانیانیش به دی نه هاتوه، چونکه داود و ابن حزم پای جیاوازیان هیه.

ابن دقیق العید ئەلئیت: هه ندیک شه رعزان ژنهینان ئەکن بهم به شانەوه: یه کهم: واجبه، بۆ که سیک ترسی که و تنه ناو گوناھی هه بیئت، و توانای ژنهینانی هه بیئت، به لام توانای که نیزه که کپینی نه بیئت، قرطبی ش ئەلئیت: واجبه له سه که سیک بهو ژنهینانه نه بیئت، ناتوانی واز له زینا بهینیت.

دوهم: سوننه ته بۆ که سیک توانای منداڵ خستنه وهی لهو ژنهینانه هه بیئت، با ئاره زوشی بۆ ژنهینان نه بیئت، به به لگهی:

۱. فرموده ی: له ناو میلله تاندا شانازی به زۆریتانه وه ئەکه م.

۲. پروکەشی فرموده کان که هاندان و فرمانکردن به ژنهینان ی تیدایه. سییه م: حه رامه، بۆ که سیک زیان به ئافره ته که بگه یه نیت له جوتبون له گەلیداو له به خێوکردنیدا. با ئەو که سه توانای ژنهینانی هه بیئت و حه زیشی لیبکات. چواره م: مه کروهه باش نیه، بۆ که سیک زهره به ژنه که ناگه یه نیت، به لام خوشی ئاره زوی له ژنهینان نیه.

پینجه م: موباحه، ئەگەر ئەو هوکارو پێگریانه ی سه ره وه نه بون.

باسی حەوتەم/ فەرمودەکە هاندانی تێدایە بۆ دەستخستنی شتێک چاو پرابگریت و دامین بپاریزیت.

باسی هەشتەم/ فەرمودەکە ئەوەی تیا یە کە: بۆ ژنەینان زۆر لەخۆ ناکریت (وەک قەرزکردن بۆی).

باسی نۆیەم/ عێراقی فەرمودەکە ئەکاتە بەلگەی ئەوەی کە:

ئەنجامدانی خواپەرستیەک، تێکەڵ بە مەبەستێک بێت، دروستە، و وەک رێا نیە. بەلام باشتەرە بڵێن: ئەگەر ئەو مەبەستەش خواپەرستی بوو، وەک خواپەرستیەکە خۆی، قەیناکە. چونکە بە بەپۆژو بون، دامین ئەپاریزیت و چاو پراەگیریت. خۆ ئەگەر مەبەستەکە مباح بوو، وەک ئەوەی نوێژ بکات تا دوربکەوێتەو لە قسەکردن لە گەڵ کەسیکی نامادەبودا، ئەو ئەتوانریت بەوەی پیشوو بشوبهینریت، وە یان بوتریت: ئەو قیاسە نایگیریتەو. بەلام ئەگەر نوێژی کرد بۆ بەشداری نەکردن لە قسە ی خراپ و غەیبەت کردن، ئەو مەبەستیکی باشە.

(۱۰۶) من أنس بن مالك رضي الله عنه قال: جاء ثلاثة رهط إلى بيوت أزواج النبي (صلى الله عليه وسلم) يسألون عن عبادته، فلما أخبروا كأنهم تقاؤها، فقالوا: أين نَحْنُ من رسول الله، قد غفر له ما تقدم من ذنبه وما تأخر؟ فقال أحدهم: أما أنا فإني أصلي الليل أبداً. وقال الآخر: وأنا أصوم الدهر ولا أفطر. وقال آخر: وأنا أعتزل النساء ولا أتزوج. فجاء رسول الله (صلى الله عليه وسلم) فقال: أنتم قلتم كذا وكذا؟ أما والله إني لأخشاكم لله وأتقاكم له، ولكني أصلي وأنام، وأصوم وأفطر، وأتزوج النساء. فمن رغب عن سنتي فليس مني.

سى کۆمەل ھاتن بۆ مالەکانی پیغەمبەر، بۆ پرسىارکردن دەربارەى خواپەرستىيەكەى. كە پىيان وترا، وەك ئەوەى بەكەمى بزانن. بەنام وتیان: ئیئە لەكۆى و پیغەمبەرى خوا لەكۆى. خوا لەگوناهى لەو پێش وداهاوى خۆشبەو؟ یەکیکیان وتی: من ھەموو شەو و نوێژ ئەکەم. ئەوێتر وتی: منیش سألەكە بەپۆژوو ئەبم و نایشکینم، ئەوێتریش وتی: منیش لەنافرەتان دور ئەکەم و مەو و ژن ناھینم. پیغەمبەرى خوا ھاتەو و فەرموی: ئیوہبون ئاوار ئاواتان وتوہ؟ من لەھەموتان لە خواترس ترم و بە تەقواترم، بەنام نوێژیش ئەکەم و ئەشخەوم، بە پۆژوو ئەبم و ئەشیشکینم، وە ژنیش ئەھینم. كە سێك پشت لەپریبازى من بکات لە من نیە.

گێرمەمەوى فەرمودەكە // صحیح البخاری - كتاب النكاح باب الترغيب في النكاح

- حدیث : ۴۷۷۷ . صحیح مسلم - كتاب النكاح باب استحباب النكاح

لمن طاقت نفسه إليه - حدیث : ۲۵۶۶

مانای وشەكان // سۆتتي: پریبازى من. لیس مئی: لەسەر پریبازى پاکی من نیە.

سەرپاسەكان //

باسى یەكەم / فەرمودەكە بەلگەى ئەو یەكە: خواپەرستى پریبێدراو، میانەپەرەو یە تیایدا، نەك قولىونەو و زەرەر بەخۆگە یانندن و، واز ھێنان لە ھەلەكەكان

هه موی. وه ئەم شەریعەتە لە سەر میانە پەروی و ئاسانکاری بیناکراوە. خوای گەرە ئەفەرمویت: ﴿يُرِيدُ اللَّهُ بِكُمُ الْيُسْرَ وَلَا يُرِيدُ بِكُمُ الْعُسْرَ﴾ {البقرة: ۱۸۵}.

باسی دوهم / دەربارەیی بەکار هێنانی خواردن و پۆشاکێ حەلال، دوو پرا هەیه:

یەكەم: دروستە، بەپرای طەبری، بە بەلگەی فەرمودە باسلیکراوە کە.

دوهم: دروست نیە، بە بەلگەی ئایەتی: ﴿أَذْهَبْتُمْ طَيِّبَاتِكُمْ فِي حَيَاتِكُمُ الدُّنْيَا﴾ {الأحقاف: ۲۰}.

قازی عیاض ئەلئیت: ئەم ئایەتە دەربارەیی بیباوەرە.

پرای دروست ئەوەیە کە: مامناوەند بیت لە بەکار هێنانیدا، ئەویش بە:

زیادە پەوی نەکردن لە بەکار هێنانی حەلālەکاندا. چونکە زیادە پەوی تیایدا، سەرئەکیشتی بۆ تەرف و بَطَر، لەوانەشە بکەوێتە شتە گومانناویەکانەوه، کە سێک لەسەر خوشگوزەرانی پابیت، ئەگەر دەستی نەکەوێت، ئارام ناگرت و لەوانەشە بکەوێتە حەرەمەوه.

ئەگەر هەندیک جاریش پێگری نەگرت لەو بەکار هێنانەدا، بەرەو زۆر لە خوێ کردن و دەرچون لە سوننەتی ئەبات کە پێگری لیکراوە بە ئایەتی: ﴿قُلْ مَنْ حَرَّمَ زِينَةَ اللَّهِ الَّتِي أَخْرَجَ لِعِبَادِهِ وَالطَّيِّبَاتِ مِنَ الرِّزْقِ﴾ {الأعراف: ۷}. چونکە:

۱. پێغەمبەری خوا هەردوو پێنگاگی گرتووە بەر.

۲. توند پەوی لە پەرستشەکاندا، سەرئەکیشتی بۆ بیتاقەت بون لەو پەرستشە و، واز هێنانی تەواوەتی لێی.

تەنها کردنی فەرزەکانیش (بەبێکردنی سوننەتەکان)، وەك نمونە یەك، سەرئەکیشتی بۆ چالاک نەبون لە ئەنجامدانی فەرزەکاندا. باشتەین پێنگاش مامناوەندیە تیایدا.

باسی سێهەم / فەرمودە کە بەلگەی ئەوەیە کە: پێویستە لەسەری بۆ ئەوەی بتوانی بە پۆژو بیت، هەندیک جار بە پۆژو نەبیت (پۆژوی سوننەت)، وە بخەوێت، تا بتوانی شەو نوێژ بکات، وە ژن بەهینیت، تا دامێن وچاوی خۆی بپاریزێت.

(١٠٧) مَنْ أَنَسَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: كَانَ النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَأْمُرُنَا بِالْبَاءَةِ، وَيَنْهَى عَنِ التَّبَثُّلِ نَهْيًا شَدِيدًا، وَيَقُولُ: تَزَوَّجُوا الْوَدُودَ الْوَلُودَ، فَإِنِّي مُكَاثِّرُ بِكُمْ الْأُمَمَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ...

پیغه مبهری خوا فهرمانی پی نه کردین برژیوی خیزانداری په یدابکهین و، به توندی پڼگری نه کردین له خوځه ساندن، وه نه یفه رموو: ئافره تیک بینن مندالی زوری ببیت وځوی خوځه ویست بکات. چونکه من له ناو میلله تاندا به وه شانازی تان پیوه نه کم.

گیرموموی فهرموده که // مسند احمد بن حنبل - ومن مسند بني هاشم مسند انس بن مالك رضي الله تعالى عنه - حديث : ١٢٣٦١.. ابن حبان يش به صحيحی داناوه.^١

مانای وشه کان // التَّبَثُّلُ: واز هینان له ئافره تان و ژن نه هینان، به مبه سستی خوځیه کلایکړدنه وه بو خواپه رستی. مجاهد یش به إخلاص لیکي نه داته وه. الولود: ئافره تیکه زور مندالی ببیت. نه وهش به ئافره ته خزمه کانی دهر نه که ویت، که منالیان زوره یان نا. الودود: خوځه ویسته، به هوئی زوری سیفاتی چاکه تیایداو، نه خلاقی جوان و، لای میړده که ی خوځی خوځه ویست نه کات. المکاثرة: شانازی پیوه کردن.

سهریاسه کان

باسی یه که م / فهرموده که به لگه یه له سهر: په وا بونی هاوسه رگرتن و، نه و که سه ش که نه خواز ریت، توانای منال بونی زوری هه بیت.

باسی دوهم / فهرموده که به لگه ی نه وه یه که: له قیامه تدا شانازی کردن هه یه. واته: هر پیغه مبه ریک نوممه ته که ی زور تر بیت، پاداشتی زور تره، چونکه وه ک پاداشتی هه موو نه و که سانه ی هه یه که ش ریڼی که وتون.

^١ صححه الألباني في الإرواء (١٧٨٤).

(١٠٨) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: تَنَكَّحُ الْمَرْأَةُ لِأَرْبَعٍ: لِمَالِهَا وَلِحَسْبِهَا وَلِجَمَالِهَا وَلِدِينِهَا، فَاظْفَرِ بِذَاتِ الدِّينِ تَرَبَّتْ يَدَاكَ. ثافرت له بهر سئی هوکار نه خواز ریئت: بو سامانه کی، وه خزمه کانی، وه جوانیه کی، وه دینداریه کی. با خاوهن دینه کهت دهستکه ویئت، تا له هه ژاریدا دهست نه کهیت به خوئدا.

گنبرمرومی فهرموده که // حوت که سه که، له ریگی ابو هورهیره وه. صحیح

البخاری - کتاب النکاح باب الاکفاء فی الدین - حدیث : ٤٨٠٢

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / فهرموده که هه والی نه وه مان نه داتی که: نه وهی وا له پیان و نه کات، ژن بهینن، یه کی که له چوار خاله. به لام بو هه لبرژاردن (له زوربهی کاتدا) خاوهن دین نه خه نه دواوه، پیغه مبهری خواش فهرمانیان پی نه کات، نه گهر خاوهن دینیان چنگ کهوت، له کیسی خوئیانی مه دن.

باسی دوهم / به چهند فهرموده یه ک ریگری کراوه له ژنهینان له بهر هه هویه ک بیئت، جگه له دینداریه کی. له وه فهرمودانه ش:

١. ثافره تان له بهر جوانیان مه هیئنن، چونکه له وانه یه جوانیه که یان نه میئیت، له بهر سامانی ش مه یانهینن، چونکه له وانه یه له سنور دهر بچن، له بهر دینه که یان بیانهینن. که نیزه کیکی ره شپیستی که پی دیندار باشتره.

ب. دهر باره ی سیفته یی باشترین ثافره ت، ابو هورهیره نه یگی ریته وه که: به پیغه مبهری خوا و ترا: باشترین ثافره ت کامه یه؟ فهرموی: نه وه یه به بیئینی

١ أخرجه ابن ماجه والبرز والبيهقي من حديث عبدالله بن عمرو مرفوعاً، لا تنكحوا النساء لحسنهن، فقلن يزدیهن، ولنا لملهن قلن يطفیهن، وانكحوهن للدين. ولأمة خرقاء ذات دين أفضل. سنن ابن ماجه - كتاب النكاح باب تزويج ذات الدين - حدیث : ١٨٥٥

دلخوشت نهکات، و که فرمانت پیکرد به قسه ت نهکات، له وهی په یوه ندی به خوئی
وسامانه که یوه هیه، به پیچه وانه ی رای هاوسه ره که یوه ناجولیتته وه.^۱

باسی سینه م / دهرباره ی مانای حه سب ، چه ند رایه ک هیه:

۱. شانازی کردنه به باوک و خزمانه وه، له حساب وژماردنه وه هاتوه، چونکه
کاتیک شانازیان بگردایه، چاکه ی خویمان و باوک و خزمه کانیان
نه ژمارد، که سیکیش چاکه کانی له وی تر زیاتر بوايه، شانازی که بو نه و نه بوو.
۲. بریتیه له کرداری چاکه.

۳. مال و سامانه، وه که له فرموده دا هاتوه: حه سب ماله و که رم یش ته قوايه.^۲
به نام له فرموده که دا به مانای مال نایه، چونکه مال باسکراوه تیایدا، که واته
مانای یه که م مه به سته.

باسی چوارم / له فرموده ی (وَجَمَالَهَا) نه وه و نه گیریت که: خواستنی ثافره تی
جوان شتیکی باشه، جوانی سیفاتیش هه مان حوکی هیه.

باسی پینجه م / فرموده که به لگه ی نه وه یه که: هاوړنی کردنی که سی دیندار له
هه موو کاروبار یکندا، شتیکی داواکراوه و باشه، چونکه هاوړنی که سی دیندار له
ناکارو به ره که ت وړیو شوینیان سودم ند نه بیته، به تایبه تی ثافره تی له هه موو
که س زیاتر شایانی نه وه که دینداریه که ی له به رچاو بگیریته، چونکه له که لیدای
نه خه ویت و دایکی مناله کانیه تی وپاریزه ری خوئی و سامان و خانوه که یه تی.

باسی شه شه م / فرموده ی (تَرَبَّتْ يَدَاكَ)، واته: له هه ژاریدا ده ستت به خو له وه
بلکیت. دهرباره ی مانا که شی چه ند لیکدانه وه یه ک هیه:

^۱ أَخْرَجَ النَّسَائِيُّ عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّهُ قَالَ: قِيلَ يَا رَسُولَ اللَّهِ، أَيُّ النَّسَاءِ خَيْرٌ؟
قَالَ: الَّتِي تَسْرُهُ إِنْ نَظَرَ، وَتَطِيعُهُ إِنْ أَمَرَ، وَلَا تُخَالِفُهُ فِي نَفْسِهَا وَمَالِهَا بِمَا يَكْرَهُ. *السنن
الصغرى - كتاب النكاح أي النساء خير - حديث : ۲۱۹۶*

^۲ حَدِيثُ سَمُرَةَ مَرْفُوعاً: الْحَسْبُ الْمَالُ وَالْكَرَمُ الثَّقْوَى. أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ وَالتِّرْمِذِيُّ وَصَحَّحَهُ هُوَ
وَالْحَاكِمُ. *سنن الترمذي الجامع الصحيح - الذبائح أبواب تفسير القرآن عن رسول الله صلى الله
عليه وسلم - باب : ومن سورة الحجرات حديث : ۲۲۷۷*

١. هه والدانیکه به مانای دوعا کردن، به نام دوعا کردنه که مه به ست نیه، واته وشه یه که له قسه ی پوژانه یاندا بی مه به ست به کاری نه هیئن.
ب. مهرجیکی شاراو هی تیدایه، واته: نه گهر وا نه که یه، ده ستت به خوئا نه چیت له هه ژاریدا. نه مهش پای ابن العهره بیه و به پایه کی دروستیشی داناوه.

(١٠٩) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) : كَانَ إِذَا رَفَا إِنْسَانًا إِذَا تَزَوَّجَ، قَالَ: بَارَكَ اللَّهُ لَكَ، وَبَارَكَ عَلَيْكَ، وَجَمَعَ بَيْنَكُمَا فِي خَيْرٍ...
نه گهر پیغه مبهری خوا دوعای خوشگوزهرانی بو که سیك بکردایه که نه و که سه ژنی بهینایه، نه یفه رموو: خوی گهره، به ره که تت بو بنیری و به سهرتا برژینی و له سهرچاکه کو تان بکاته وه.

گیرم رموی فرموده که // احمد، چوار که سه که، ترمذی وابن خزيمة وابن حبان به صحیحان داناوه. سنن ابی داود - کتاب النکاح باب ما یقال للمتزوج - حدیث: ١٨٢٢
مانای وشه کان // رفا: له گهل یه که گونجان و چاک هه لسوکه وت له گهلیدا.
سهریاسه کان //

باسی یه که م / مه به ست له فرموده که نه وه یه: هر کاتیک پیغه مبهری خوا دوعای بو که سیك بکردایه که له گهل هاوسه ره که یدا بگونجایه، هه لسوکه وتی چاک ی له که ندا هه بیت، نه یفه رموو: بَارَكَ اللَّهُ لَكَ... به به لگی:
١. پیاویک له به نی تمیم نه لیت: نیمه له نه فامیدا نه مانوت: به خوشگوزهرانی و مناله وه بیت، به نام پیغه مبهری خوا فیری کردین که بلین:.....^٢

^١ قال الالباني في آداب الزفاف: قوي بمجموع طرقه من (١٠٤).

^٢ أَخْرَجَ بَقِيُّ بْنُ مُخَلَّدٍ عَنْ رَجُلٍ مِنْ بَنِي تَمِيمٍ قَالَ: كُنَّا نَقُولُ فِي الْجَاهِلِيَّةِ: بِالرِّفَاءِ وَالْبَنِينَ، فَعَلَّمَنَا رَسُولُ اللَّهِ فَقَالَ: هَلُولُوا:.....

ب. فرموده‌ی جابر: که پیغهمبه‌ری خوا پیی وتوه: ژنت هیئاوه؟ وتویه‌تی: به‌لی. پیغهمبه‌ریش فرمویه‌تی: بارک الله لك.^۱

باسی دوهم / پارانه‌وه بو‌ئو که‌سه‌ی ژنی هیئاوه، سوننه‌ته به به‌لگه‌ی: فرموده باسلیکراوه‌که‌و زور فرموده‌ی تریش که پشتگیری نه‌کن.

باسی سییه‌م / نه‌و که‌سه‌ش که ژن نه‌هینیت، سوننه‌ته نه‌م دوعایه بکات که له‌م فرموده‌یه‌دا باسکراوه:

هه‌ر که‌سیکتان ئافره‌تیکی هیئا یا خزمه‌تکارینک یا ئازده‌لیکی کری، با پیشه‌سه‌ری بگریت و بلیت: خویه داوای خیری نه‌مه‌و نه‌و خه‌یره‌ی که‌بوی دروست کراوه‌ت لی نه‌که‌م، وه په‌نا نه‌گرم به‌تو له خراپه‌که‌ی و نه‌و خراپانه‌ی بوی دروست کراوه.^۲

^۱ أَخْرَجَ بَقِيُّ بْنُ مَخْلَدٍ عَنْ جَابِرٍ: أَنَّهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ لَهُ: أَتَزَوَّجْتَ؟ قَالَ: نَعَمْ. قَالَ: بَارَكَ اللَّهُ فِيكَ. وَزَادَ الدَّارِمِيُّ: وَبَارَكَ عَلَيْكَ.

^۲ حَدِيثُ عَمْرِو بْنِ شُعَيْبٍ عَنْ أَبِيهِ عَنْ جَدِّهِ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: إِذَا أَفَادَ أَحَدُكُمْ امْرَأَةً أَوْ خَادِمًا أَوْ دَابَّةً، فَلْيَأْخُذْ بِنَاصِيَتِهَا، وَلْيَقُلْ: اَللّٰهُمَّ اِنِّيْ اَسْأَلُكَ خَيْرَهَا وَخَيْرَ مَا جُبِلَتْ عَلَيْهِ، وَأَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّهَا وَشَرِّ مَا جُبِلَتْ عَلَيْهِ. رَوَاهُ أَبُو دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيُّ وَابْنُ مَاجَةَ. سنن أبي داود -

۱۱۰) عَنْ جَابِرِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِذَا خَطَبَ أَحَدُكُمْ الْمَرْأَةَ، فَإِنْ اسْتَطَاعَ أَنْ يَنْظُرَ مَا يَدْعُو إِلَيَّ نِكَاحَهَا فَلْيَفْعَلْ. قَالَ جَابِرٌ: فَخَطَبْتُ جَارِيَةً فَكُنْتُ أَتَخَبَّأُ لَهَا، حَتَّى رَأَيْتُ مِنْهَا مَا يَدْعُو إِلَيَّ نِكَاحَهَا، فَفَعَلْتُ..

ئەگەر کەسێک لە ئێووە ئافەرەتییکی خواست، ئەگەر توانی ئێووەندە سەیری بکات تا هانی بدات کە ببخوازێت، بە سەیری بکات. جابر ئەلئیت: منیش کێژۆلە یەکم خواست، وە خۆم بۆ مەڵاس ئەدا، تا ئەوهم لێ بینی کە هانم بدات بۆ خوازینی کردنی، پاشان خوازینیم کرد.

۲. عَنْ الْمُغِيرَةِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّهُ قَالَ لَه النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) وَقَدْ خَطَبَ امْرَأَةً: أُنْظُرْ إِلَيْهَا فَإِنَّهُ آخَرَى أَنْ يُوَدَّمَ بَيْنَكُمَا..

کاتێک موغەیرە ئافەرەتێک ئەخوازێت، پیغەمبەری خوا پێی ئەلئیت: سەیری بکە، چونکە مایە ی بەردەوام بونتانه لەگەڵ یەکتەیدا.

۲. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ لِرَجُلٍ تَزَوَّجَ امْرَأَةً: أَنْظُرْ إِلَيْهَا؟ قَالَ: نَأ. قَالَ: إِذْهَبْ فَانْظُرْ إِلَيْهَا..

پیغەمبەری خوا بە پیاویک ئەلئیت، کاتێک ئەیهوێت ئافەرەتێک ببخوازێت: سەیرت کردووە؟ ئەلئیت: نەخێر. ئەفەرموێت: بڕۆ سەیری بکە.

گێڕمەمووی فەرمودەکە // ۱. احمد و ابوداود، حاکمیش به صحيحی داناوه . سنن

ابي داود - كتاب النكاح

باب في الرجل ينظر إلى المرأة وهو يريد تزويجها - حديث : ۱۷۹۶ . ۲. ترمذي ونسائي. سنن الترمذي الجامع الصحيح - ابواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم ابواب النكاح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء

^۱ البانیش به حسن ی داناوه. الإزواء ۱۷۹۱.

فی النظر إلى المخطوبة حديث : ۱۰۴۳. ۳. صحيح مسلم - كتاب النکاح باب

ندب النظر إلى وجه المرأة وكفيها لمن يريد تزوجها - حديث : ۲۶۳۰

مانای وشهگان // يُؤَدَمَ بَيْنَكُمَا : گونجاندن له نیوانتقان دروست نه بیئت.

سه ریاسه گان //

باسی یه گهم / بناغه وایه که : سه یرکردنی پیاوی بیگانه و بو ئافره تی بیگانه و به پیچه وانه وه حه رامه ، مه گهر به لگه یه ک حه ئالی بکات ، وه ک ره و ابونی سه یرکردنی پیاو بو ئه و ئافره ته ی نه چیتته خوازینی .

باسی دوهم / سوننه ته پیشت ته ماشای ئه و ئافره ته بکریت که خوازینی ئه کریت ، به رای کومه ئی زانایان ، به به لگه ی : فه رموده پیشوه گان .

باسی سییه م / ده رباره ی ئه و بره ی که دروسته له لاشه ی ئافره ته که ته ماشا بکریت ، چند پایه ک هیه :

یه که م : ته نها سه یری دهم و چاوو هه ردوو له پی دهستی ئه کریت ، ئه مه ش رای زۆرینه یه ، چونکه : به دهم و چاودا جوانی و ناشیرینی ده رئه که ویت و ، به ناو له پیشدا ، نه رم و شلی پیست و پیچه وانه که ی ده رئه که ویت .

دوهم : سه یری ئه و شوینانه ئه کریت که گوشتی پیوه یه ، به رای ئه وزاعی .

سییه م : سه یری هه موو لاشه ی ئه کریت ، به رای داود .

چوارهم : سه یری ئه و شوینه ئه کریت که مه به ست له بینینه که ی پی دیته دی ، ئه مه ش رای سه نه عانیه ، به به لگه ی :
(. ره های ی له فه رموده که دا .

ب. تیگه شتنی هاوه ئان بو ئه م باسه به و شیوه یه بوه : کاتیک علی ، ام کلثوم ی کچی نارد بو لای عمر تا سه یری بکات ، ئه ویش سه یری قاچی کرد .^۱

^۱ رَوَى عَبْدُ الرَّزَّاقِ وَ سَعِيدُ بْنُ مَسْعُورٍ : أَنَّ عُمَرَ كَشَفَ عَنْ سَاقِ أُمِّ كَلْثُومٍ بَنَتْ عَلِيٍّ لَمَّا بَعَثَ بِهَا عَلِيٌّ إِلَيْهِ لِيَنْظُرَهَا .

باسی چوارم/ مهرج نیه ئافره ته که بهو بینینه رازی بیت، به لکو پیاوه که بوی هیه سهیری بکات بی ئه وهی ئافره ته که ئاگادار بیت، به به لگی سیرکردنه که ی جابر.

باسی پنجم/ هاوه له کانی شافعی ئه لئین: پیویسته سیرکردنه که ی پیش خوازبینی بیت، تا ئه گهر به دلی نه بوو، به بی ئازاردانی دلی ئافره ته که وازی لیبهینیت، به نام ئه گهر دواي خوازبینیه که بیت، ئافره ته که نازاری پینه گات.

باسی شه شهم/ ئه گهر خوی بوی نه کرا سهیری بکات، چاک وایه ئافره تیکی متمانه پیکراو بنیریت، تا سهیری بکات و سیفات کانی پی بلیت. به به لگی: انس ئه یگیریت وه که: پیغه مبهری خوا ام سولهیم ئه نیریت بو لای ئافره تیک، وه پیی ئه لیت: سهیری پشتته ملی بکه و بونی لا شان کانیشی بکه. له پیاویه تیکی تر دا هاتوه: بونی دانه کانی ئه ملاولای ده می بکه. ئه مهش بو تاقیکردنه وهی بونی ده می ئافره ته که یه.^١

باسی هه وه شهم/ هه مان حوکم که بو پیاو هیه، له سهیر کردنی ئافره تدا، که بو خوازبینی ئه چیت. بو ئافره تیش هیه تا سهیری ئه و پیاوه که بکات که دیته خوازبینی، چونکه ئه ویش وه ک پیاوه که شتی به دلّه. هه رچه نده فهرموده له م باره وه نه هاتوه.

^١ رَوَى أَنَسُ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بَعَثَ أُمَّ سَلِيمٍ إِلَى امْرَأَةٍ فَقَالَ: اُنْظُرِي إِلَى عُرْضِهَا وَشَبِي مَعَاظِفَهَا. أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ وَالتَّبَرَّانِيُّ وَالْحَاكِمُ وَابْنُ أَبِي شَيْبَةَ وَفِي رِوَايَةٍ: شَبِي عَوَازِهَا. مُسْنَدُ أَحْمَدَ بْنِ حَنْبَلٍ - وَمِنْ مُسْنَدِ بَنِي هَاشِمٍ مُسْنَدُ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ تَعَالَى عَنْهُ - حَدِيثٌ: ١٢١٦٩

(۱۱۱) عَنْ سَهْلِ بْنِ سَعْدٍ السَّاعِدِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: جَاءَتْ امْرَأَةٌ إِلَى رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فَقَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، جِئْتُ أَهْبَ لَكَ نَفْسِي، فَتَنْظُرَ إِلَيْهَا رَسُولُ اللَّهِ، فَصَعِدَ النَّظَرَ فِيهَا وَصَوَّبَهُ، ثُمَّ طَاطَأَ رَسُولُ اللَّهِ رَأْسَهُ، فَلَمَّا رَأَتْ الْمَرْأَةُ أَنَّهُ لَمْ يَقْضِ فِيهَا شَيْئًا جَلَسَتْ. فَقَامَ رَجُلٌ مِنَ الصَّحَابَةِ فَقَالَ: يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنْ لَمْ يَكُنْ لَكَ بِهَا حَاجَةٌ فَرَوَّجْنِيهَا. قَالَ: هَلْ عِنْدَكَ مِنْ شَيْءٍ؟ قَالَ: لَا وَاللَّهِ يَا رَسُولَ اللَّهِ. قَالَ: إِذْهَبْ إِلَى أَهْلِكَ، فَاَنْظُرْ هَلْ تَجِدُ شَيْئًا؟ فَذَهَبَ ثُمَّ رَجَعَ، فَقَالَ: لَا وَاللَّهِ مَا وَجَدْتُ شَيْئًا. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: أَنْظُرْ وَلَوْ خَائِثًا مِنْ حَدِيدٍ، فَذَهَبَ ثُمَّ رَجَعَ فَقَالَ: لَا وَاللَّهِ وَلَا خَائِثًا مِنْ حَدِيدٍ، وَلَكِنْ هَذَا إِزَارِي. قَالَ: -أَيُّ سَهْلٍ- مَالُهُ رَدَاءٌ فَلَهَا نَصْفُهُ، فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ: مَا تَصْنَعُ بِإِزَارِكَ إِنْ لَيْسَتْهُ لَمْ يَكُنْ عَلَيْهَا مِنْهُ شَيْءٌ، وَإِنْ لَيْسَتْهُ لَمْ يَكُنْ عَلَيْكَ مِنْهُ شَيْءٌ، فَجَلَسَ الرَّجُلُ حَتَّى طَالَ مَجْلِسُهُ قَامَ، فَرَأَاهُ رَسُولُ اللَّهِ مُوتِيًا فَأَمَرَ بِهِ فُدِيَ بِهِ، فَلَمَّا جَاءَ، قَالَ: مَاذَا مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ؟ قَالَ: مَعِيَ سُورَةُ كَذَا وَسُورَةُ كَذَا، عِنْدَهَا، فَقَالَ: تَقْرَأُوهُنَّ عَنْ ظَهْرِ قَلْبِكَ؟ قَالَ: نَعَمْ. قَالَ: إِذْهَبْ فَقَدْ مَلَكَتْكِهَا بِمَا مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ.....

ئافره تئيك هاته لای پیغه مبهرو، وتی: ئهی پیغه مبهری خوا، هاتوم خوومت پیشکەش بکەم. پیغه مبهری خواش سهیری کرد: سهیری لای سهروو لای ژوروی ئافره ته که ی کرد، پاشان پیغه مبهری خوا سهری داخست. کاتیک ئافره ته که بیینی پیغه مبهری خوا هیچ بریاریکی ده باره ی نه دا، دانیششت. پیاویک له هاوه لانی هه ستاو وتی: ئهی پیغه مبهری خوا، نه گهر تو پئویستت پیی نیه، لیمی ماره بکه. ئه ویش فهرموی: هیچ شتیکت هیه؟ وتی: نه به خوا، ئهی پیغه مبهری خوا. فهرموی: بچۆره وه ماله وه بزانه هیچ شک نه بهیت؟ که پوشت و گه پرایه وه، وتی: به خوا هیچم دهستنه که وت. پیغه مبهری خواش فهرموی: سهیر بکه بزانه مستیله یه کی ئاسنیششت نیه؟ پوشت و پاشان گه پرایه وه، وتی: نه به خوا، مستیله ی ئاسنیشم دهستنه که وت، به لام ئه مه کراسه که مه. سههل (که فهرموده که نه گیریتته وه) ئه لیت: هه موو ماله که ی ئه و کراسه بوه وویستویه تی نیوه ی بداته ژنه که. پیغه مبهری خواش فهرموی: چی له کراسه که ت نه کهیت؟ ئه گهر تو له بهری بکهیت، ئه و هیچی نیه له بهری بکات. ئه گهر ئه ویش له بهری

بکات، تو هیچت نیه له بهری بکهیت. پیاوه که دانیششت و زوړیش دانیششت و ئینجا ههستا. که پیغه مبهری خوا بینى پشتی هه لکړدوه و پوښتوه، فرمانی دا که بانگی بکه. کاتیک هات فرموی: چیت له قورئان له بهره؟ نه ویش وتی: فلان سورهت و فلان سورهت. چهند سوره تیکی ژمارد. فرموی: به ته واوی له بهرته؟ وتی: به لى. فرموی: بړو ئافره ته که ته ده می بهرام بهر ئه و قورئانه ی که له بهرته.

گڼرېرمووی فرموده که // صحیح البخاری - کتاب النکاح باب تزویج المعسر - حدیث : ٤٧٩٩ . صحیح مسلم - کتاب النکاح باب الصداق - حدیث : ٢٦٣٢ ..
سهریاسه کان //

باسی یه گهم / دروسته ئافرهت خو نیشانی که سیکی چاک و باش بدات، تا بیخوازیت. به به لگه ی: فرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / سهر کردنى ئافره ته که تایبته نیه به و که سه ی ئافره ته که نه خوازیت، به لکو بو هه موو که سیکه که نه چیتته خواز بینى، سهر کردنى پیغه مبهری خواش بو ئافره ته که به لگه ی نه ویه که: پیغه مبهری خوا ویستویه تی بیخوازیت، کاتیک ئافره ته که خو ی نیشانی داوه، به نام دیاره که به دلی نه بوه بو یه پشتی تیکردوه.

باسی سییه م / ئیمام سهر پهرشتی ئه و ئافره ته نه کات که که سی نزیکی نیه، نه گهر ئافره ته که مؤلته بداته ئیمام. به نام له هه ندیک ریوایه تی فرموده که دا هاتوه که: ئافره ته که کاروباری خو ی داوه ته ده ست پیغه مبهری خوا، واته کردویه تی به وهکیل و بریکار.

باسی چواره م / دهرباره ی پرسیار کردنى ئیمام له ئافره ته که (تا بزانیته سهر پهرشتیاری ماوه یان نا)، دوو را هه یه:

یه که م: ئیمام گریبه سته که نه کات، بیئوه ی پرسیار بکات دهرباره ی نه ویه، سهر پهرشتیاریه که ی ماوه یان نا؟ ئاماده یه یان نا؟ ئافره ته که شوی

کردوه یان نا؟ ئەمەش پرای کۆمەلیک زانایە وەک خطابیی ئەیگێرتتەو. چونکە سەیری پوکەشی ئەکرتت.

دوهم: ئەو کەسە ی بێگانه بێت بەو شوێنە، سوێند ئەدرێت. بەپرای هادویه.

باسی پینجەم / بەخشین بە وتەو دەربرین نەبێت، دانا مەزێت.

باسی شەشەم / لە هاوسەرگیریدا پێویستە مارهیی هەبێت، بە بەلگەی فرمودە باسلیکراوەکەو زۆر فرمودە ی تریش.

باسی حەوتەم / دەربارە ی بێ مارهییەکە چەند رایەک هەیه:

یەکەم: دروستە مارهیی شتیکی کەمیش بێت وژن و پیاو یا ئەو کەسە ی گریبەستەکە ئەکات پێی پازی بێت و نرخیکی هەبێت. واتە: هەر شتێک بگونیجێت بکرتتە نرخ بۆ کالایەک، ئەو دروستە بشکرتتە مارهیی.

قازی عیاض کۆدەنگی زانایان لەو بارەو ئەگێرتتەو کە دروست نیە مارهیی شتێک بێت کە نرخی نەبێت، وە هاوسەرگیرشی پێ پەوا نابێت.

بەلگەی ئەم رایەش فرمودە (وَلَوْ خَاتَمًا مِنْ حَدِيدٍ)، کە ئەوپەری بێی کەمیە.

ئەمەش بەلای صەنعانیەو دروستترین رایە: کەواتە مارهیی هەر شتێ بێت نرخی هەبێت، یا کەمیش بێت.

دوهم: هەر شتێک بێت با دەنکە جۆیه کیش بێت دروستە بکرتتە مارهیی. بەپرای ابن حزم، بە بەلگەی فرمودە ی: هل تجد شيئاً؟

وہ لأمی ئەم رایە بەم شیوہیە دراوەتەو:

ا. فرمودە ی وَلَوْ خَاتَمًا مِنْ حَدِيدٍ، ئەو پەری نیشاندانی کەمی بڕەکە یەتی، مستیلە ی ئاسنیش نرخی لە دەنکە جۆ زیاترە.

ب. فرمودە ی: مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ.. وَه : مَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ.. بەلگەی ئەوہیە کە: مارهیی لە توانای هەموو کەسیکدا نیە، بەلام پەیدا کردنی دەنکە جۆ لە توانای هەموو کەسیکدا یە.

ج. هەردوو ئایەتی: ﴿وَمَنْ لَمْ يَسْتَطِعْ مِنْكُمْ طَوْلًا﴾ {النساء: ۲۵}.. و ﴿أَنْ تَبْتَغُوا بِأَمْوَالِكُمْ﴾ {النساء: ۲۴}. بەلگەی ئەوہیە کە: لە مارهیییدا نرخ و بەها بەرچاو ئەکیرت.

د. ئافره ته که به مارهییه ک پازی نابیت، نه گهر مال نه بیت و شیوهیه کی نه بیت، که نه مهش له توانای هموو که سینکدا نیه.

ه. چهند فرموده یه که هیه نه وه نه گه یه نیت که:

١. که مترین مارهی ٥٠ دره مه، که پای سعید بن جوبهیره.

٢. که مترینی ٤٠ دره مه، پای ابراهیم النخعی له سهره.

٣. که مترینی ١٠ دره مه، به پای عترو حنه فیه.

٤. که مترین مارهی ٥ دره مه، به پای ابن شبرمه.

٥. که مترینی چاره که دینارنیکه، به پای پیشه و مالک.

به نام و نامی ئه فرمودانه دراوه ته وه که باسی که مترین مارهی ئه که ن، به م شیوهیه:

١. هیچ کام له فرمودانه راست نین، وه که ابن حجر ئه لیت.

٢. ئه فرمودانه هه روه ها ئایه ته کانیش باس له زۆربه ی حاله ته کان ئه که ن، که مارهی به و شیوهیه بوه.

باسی هه شتم / پنیسته مارهی له گریبه ستدا باسبکریت، چونکه باسکردنه که ناکۆکی ناهینیت و بو ئافره ته که ش به سودتره. خو نه گهر گریبه ست کرا بی باسکردنی مارهی، گریبه سته که ته واره و، مارهی هاو شیوه جیگیر نه بیت، نه گهر ئافره ته که گوازیه وه.

باسی نۆیه م / چاک وایه دانی مارهییه که پیش بخریت.

باسی دهیه م / سویند خواردن دروسته، با ئه و که سه سویندیش نه دریت.

باسی یازدهه م / سویند خواردن دروسته له سه شتیک که گومانته هیه لئی، به به لگهی:

له دوا ی نه وه ی هاوه له که سویند نه خوات، پیغه مبهری خوا پنی ئه لیت: بجۆره ماله وه بزانه هیچ شک نه بهیت؟ نه مهش به لگهی نه وه یه که سویند خواردنه که ی له سهر گومان بوه، نه گهر وانه بوایه پۆشته که ی بو ماله وه هیچ سودی نه نه بوو.

باسی دوازدهم / دروست نیه بۆ موسلمان شتیک له دهست خۆی بدات که زۆری پیویسته: وهک پۆشاکیک که عه وره تی پی داپۆشیت، یا خواردنیک که له برسینتی یا تینویتی پزگاری ئەکات، به به لگهی ئەوهی که: پیغه مبهری خوا هۆی پزگاری کردنی له دابه شکردنی پۆشاکه که ی بۆ هاوه له که باس ئەکات: ئەگەر ئەو له بهری بەات تو هیجت پیوه نابیت.

باسی سیازدهم / که سیك بلیت من هه ژارم، تاقی ئەکرێته وه. سویندیشی لی وەرناگیریت تا نیشانهی هه ژاریه که ی دهرنه که ویت. به به لگهی ئەوهی که پیغه مبهری خوا له سه ره تاوه که وتی نیمه، باوه پی پی نه کرد، هه تا کو نیشانهی هه ژاریه که ی بینی.

باسی چواردهم / دهرباره ی وتنی کۆمه لیک اذکار که به خطبة العقد ناسراوه، دوو را هیه:

یه که م: واجب نیه و سوننه ته، به پای جمهور، به به لگهی:

ا. له هیچ کام له ریوا ته کا نی فرموده که دا باسنه کراوه.

ب. فرموده ی إسماعیل بن إبراهيم که له پیاویک له بنی سلیمه وه ئەیگیریت وه: خوازیبێنی امامه ی کچی عبدالمطلب م له پیغه مبهری خوا کرد، ئەویش دایپیم بی ئەوهی خطبة الحاجة بخوینیت.^۱

دوهم: واجبه، به رای ظاهریه، به لām به فرموده باسلێکراوه که وه لāmیان دراوه ته وه.

باسی یازدهم / دهرباره ی کردنی سود پینگه یانندن به ماره یی، دوو را هیه:

یه که م: دروسته بکریته ماره یی، به پای شافعی وإسحاق وحسه ن بن صالح وهه ندیک له مالکيه کان وهاده ویه کان، به به لگهی:

ا. شوبه اندنی به فیڕکردن، که دروسته بکریته ماره یی. فیڕکردنیش سود پینگه یاننده.

^۱ خطبت إلى النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَمَامَةَ بِنْتِ عَبْدِالمطلب، فانكحني من غير أن يتشهد. سنن أبي داود - كتاب النكاح باب في خطبة النكاح - حديث: ١٨٢٢

ب. به سه راهاتی موسا و شوعه ییب.

ج. فرموده باسلینکراوه که.

دوهم: دروست نیه، به پای حنه فی و هندیك له مالکیه کان.

فرموده باسلینکراوه کهش و لیک نه دهنه وه که ماره کردن بی ماره یی، له تایبه تمه ندیه کانی پیغه مبهری خوا بوه. طحاوی و ابهری نه لئین: نه مه تایبهت بوه به و پیاوه وه، چونکه پیغه مبهری خوا دروست بوه بوی نه و ئافره ته بخوازیت که خوی پی نه به خشیت، که واته دروستیشه هر ئافره تیک بدات به شوو بی ماره یی. به به لگه ی فرموده ی ابونعمان الأزدي: پیغه مبهری خوا ئافره تیکی به بشودا به رامبه ر سورته تیک قورئان. پاشان فرموی: دوی تو بۆ که س نابیته ماره یی.^۱

وه ئامی ئهم رایه دراوه ته وه که: نه مه پیچه وانهی نه صل و بنه مایه له هاوسه رگیریدا، وه فرموده کهش مورسه له وناکریت به لگه، وه هندیك له راویه کانی نانا سرین.

باسی شازده هم / فرموده ی بما معك من القران، دوو مانا نه گه یه نیت، وه کازی عیاض نه لیت، نه ویش:

یه کهم: چه ندیک له قورئانی له به ره فیری ئافره ته که ی بکات، نه مهش نه بیته ماره یی بوی، به به لگه ی: له هندیك ریواتی صحیحی فرموده که دا هاتوه: هندیك له قورئانی فیربه که،^۲ له ریواتی تریش به دیار یکردنی ده ئایهت هاتوه. نه مهش پای دروسته.

دوهم: له بهر نه وه ی پیاوه که هندیك قورئانی له بهر بوه، بۆ ریزگرتن لئی، پیغه مبهری خوا بی ماره یی ئافره ته که ی داوه تی. پییتی بآء بۆ تعلیل به به لگه ی: چیروکی ام سلیم له گهل ابو سلیم: کاتیک نه یخوازیت، ام سلیم نه لیت:

^۱ زوج رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ امرأة على سورة من القرآن ثم قال: لا يكون لأحد بعدك مهرا. سنن سعيد بن منصور - كتاب الوصايا باب تزويج الجارية الصغيرة - حديث: ٦١٨

^۲ فعلهما من القرآن.

سویند به خوا، که سی وهك تو رت ناکریتته وه، به لام تو بی باوه پریت و من
موسلمانم، بوم نیه شوت پی بکم. نه گهر موسلمان بیت، نه وه مارهییه کم. جگه
له وه هیچی ترت لی داوا ناکم. نه ویش موسلمان بوو، موسلمان بونه که شی
بوه مارهیی.^۱

نهم پوداوهش پای دوم به هیژ نکات.

باسی حله دههم / دهر باره ی نهو وشانه ی گریبه سته که ی پی دانه مه زریت، پای
جیاواز هیه، چونکه فرموده که به چند ریواتیک گیراوه ته وه: به ریواتی (تملیک)
خواه ندریتی، و (تزویج) هاوسه رگرتن، و (امکان) پیپیدان، هاتوه.
ابن دقیق العید نه لیت:

چیرۆکه که یه ک چیرۆکه، وه پیغه مبه ری خواش یه ک وشه ی له وانه فرموده، که واته
بو زانیی نهو وشه یه په نا نه بهینه بهر ترجیح. بو نه مهش دوو پا هیه:

۱. به وشه ی زواج هاوسه رگری گریبه سته که دانه مه زریت: له دارقطنی
گیراوه ته وه که وتیه تی: ریوایه تی قد زوجتکها، دروستره، وه نه وانه ی
نه یگیرنه وه ژماره یان زورترو له بهر کردنیان باشتره. ابن حجریش دوا ی نه وه ی
زور له سه ر نهم وشانه نه دوت له فتح الباری دا، نه لیت: ریوایه تی تزویج و انکاح
به هیژتره. به لام وته ی ابن التین که نه لیت: ریوایه تی زوجتکها لای زانیانی
فرموده دروستره روایه تی ملکتکها هله یه تیایدا، ابن حجر دهر باره ی نهم
وته ی نه لیت: نه وه زیاده پوییه که له ابن التین وه. بغوی نه لیت: نه وه ی دیاره که
به وته ی زوجنیها بوه وهك وه لامیک بو قسه ی هاوه له که که وتیه تی
زوجنیها، چونکه له گریبه سته کاندای نهو وشه یه به کار نه هیژریت، وه کم جاریش
جیاوازی پا هیه له نیوان خاوه ن گریبه سته کاندای.

^۱ قصة أم سليم مع أبو سليم: أنه خطبها فقالت: والله ما مثلك يرد، ولكنك كافر وأنا مسلمة، ولا
يحل لي أن يتزوجك. فإن تسلم فذلك مهر، ولا أسألك غيره. فأسلم فكان ذلك مهرها. أخرجه
النسائي وصححه عن ابن عباس، وترجم له النسائي (باب التزويج على الإسلام)، وترجم حديث
سهل هذا بقوله: (باب التزويج على سورة البقرة).

٢. گریبه سته که به هر وتهیه که دانه مزیت که نه و مانایه بگه یه نیت، نه گهر مارهی له گه ندا باسکرا، یا مه به ست لیی هاوسه رگری بوو، وه که تملیک خاوه ندریتی، وهاوشیوه کانی.. نه مهش پای هادویه و حنه فیه و پای دیاری مالکیه کان.

باسی هه ژده هه / گریبه سستی هاوسه رگری به وته کانی خواستن و به کردان ووه سیهت کردن، دانا مه زیت، و دروست نیه.

(١١٢) مَنْ عَامِرٍ بْنِ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ الزُّبَيْرِ عَنْ أَبِيهِ أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: أَعْلِنُوا النِّكَاحَ..

هاوسه رگری رابگه یه نن. (ناشکرای بکه ن)

گیرم موهی فه رموده که // احمد. ترمذی، حاکمیش به صحیحی داناوه، مسند احمد

بن حنبل - مسند المدنین

حدیث عبد الله بن الزبير بن العوام - حدیث : ١٥٨٠٧^١

ههروه ها ترمذی له عائشه وه نه یگریته وه، به پله ی حسن غریب: نه م هاوسه رگریه رابگه یه نن و، با له مزگه وتدا بیت، وده ف لی بدهن تیایدا، ویا نه وه ی بو نه یکریت، ده عوه تی خه لک بکات بو خواردن نه گهر به سه رپرینی مه ریکیش بیت، هه رکه سینک له نیوه نافره تیکی خواست، وه سه ری بویه کردبوو، با به نافره ته که بلیت وه لی نه خه له تینیت.^٢

^١ البانی له آداب الزفاف لا ١١١ به حسن ی داناوه.

^٢ اخرج الترمذي من حديث عائشة وقال حسن غريب: أعلنوا هذا النكاح واجعله في المساجد واضربوا عليه بالدقوف وليؤتم أحدكم ولو بشاة، فإذا خطب أحدكم المرأة وقد خضب بالسواد فليعلمها لا يفرها. سنن الترمذي الجامع الصحيح - أبواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أبواب النكاح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء في إعلان النكاح

سه ریاسه کان //

باسی یه کهم / فرموده باسلیکراوه کان فرمانکردنی تیدایه به ناشکراکردنی گریبه سته که، نه وهش پیچه وانه ی شاردنه وهیه تی.

باسی دوهم / له فرموده باسلیکراوه کاندایه، به لگه ی حه لائی ده فلیندانی تیدایه، چونکه زیاتر ناشکراکردنه که ی تیا به دی نه کریت.

باسی سینیهم / پوکه شی فرمانکردنه که بو واجب بونه، مهرچنده هیچ زانایه کیش وای نه وتوه، که واته بو سوننه ته. به نام به مهرجیک: ره چاوی نهو شیوازه بکریت که له سهرده می پیغه مبهری خوادا بوه که شتی حهرامی تیکه ل نه بوه، وهک: گۆرانی وتنی ئافرهت به دهنگیکی ناسک به شیعریک که به سهر به ژن وبالاو پومه تدا هه لبدات.

نهو شیوازهش که خه لکی دوا ی نهو سهرده مه دایان هیئاوه، له شهرعدا نه هاتوه، گومان نیه که له سهرده مانده له گه ل ده ف لیدانه که دا حهرامیش تیکه ل نه کریت، که واته به تیکه ل کردنه که حهرامه نهک ده فلیندانه که خوی.

(١١٢) عَنْ أَبِي بَرْدَةَ بْنِ أَبِي مُوسَى رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): لَا نِكَاحَ إِلَّا بِوَلِيِّ.. هAU سه رگیری بی سه ره رشتیار نابیت.

گیرم مه وه ی فرموده که // احمد، چوار که سه که. ابن المدینی و ترمذی و ابن حبان به صحیحیان داناوه. مسند احمد بن حنبل - أول مسند الکوفین حدیث ابی موسی الأشعري - حدیث: ١٩٢٦٤.^١

مانای وشه کان // الولي: نزیکترین کهس له ئافره ته که له خزمانی باوکی نهک خزمه دوره کانی.

^١ البانی له الإرواء دا به صحیحی داناوه. ١٨٣٩.

سەرپاسەکان //

باسی یەگەم / دەربارەى بەمەر جگرتنى بونى سەرپەرشتیار لە گرتبەستەكەدا، چەند رایەك هەیه:

یەكەم: هاوسەرگیری بى سەرپەرشتیار دروست نیه، ئافرەت بۆى نیه خۆى بەشو بدات. ئەمەش پرای عمر وعلی و ابن عباس و ابن مسعود و ابو هریره و عائشە یە. وە پرای جمهوریشە، بە بەلگەى:

ا. فرمودە باسلیکراوەكە، چونکە بناغە لە ڕنگری کردندا بۆ دروستنەبۆنە نەك بۆ تەواو نەبون.

ب. فرمودەى ابو هریره: ئافرەت ئافرەت بە شونادات و خوشی بە شو نادات.^١ ڕنگریکردنیش بەلگەى تێکچونە کە واتای پوچەلبونى گرتبەستەكە یە.

دوهم: بۆ ئافرەتێك کە کەسوکاری هەبێت و کەسایەتى هەبێت، بونى سەرپەرشتیار مەرجە، بەلام ئافرەتێك لەو ئاستەدا نەبوو، مەرج نیه و دروستە خۆى بدات بە شوو. ئەمەش پرای مالکە.

وہلامى دراوہتەوہ کە: بەلگەکان ئەو جیاکاریەیان تێدا نیه.

سێیەم: بونى سەرپەرشتیار مەرج نیه، بەپرای حەنەفیەکان، بە بەلگەى: شوبھاندنى بە کرین و فروشتنەوہ، کە بۆى هەیه خۆى ئەنجامى بدات. وەلامى دراوہتەوہ کە: شوبھاندنێكى بى بنەما یە، چونکە بەرامبەر بونى دەقیكى شەرعیە.

چوارەم: بۆ کچ سەرپەرشتیار مەرجە، بەپرای ظاہریە، بە بەلگەى فرمودەى: بێوژن بۆ کاروبارى خۆى لە پیشترە لە خەلکى تر^٢. وەلامیان دراوہتەوہ کە:

^١ لا تزوج المرأة المرأة، ولا تزوج المرأة نفسها. رواه ابن ماجه والدارقطني ورجاله ثقات. سنن

ابن ماجه - كتاب النكاح

باب لا نکاح إلا بولي - حدیث: ١٨٧٨

^٢ الثيب أولى بنفسها.

مه به سست له فرموده که و هر گزرتنی په زامه ندیه تی، تا له گه ل فرموده باسلیکراوه که دا یه کبخړنت.

پینجهم: بۇ ئافرهت هیه خوئی به شو بدات ئه گهر سرپهرشتیاره که ی لاری نه بوو، ئه مه ش پای ابو ثوره، به به لگه ی تیگه شتتمان بۇ فرموده ی عائشه که ئه لیت: پیغه مبهری خوا فرموده تی: هر ئافره تیک بی پرسى سرپهرشتیاره که ی خوئی بدات به شوو، هاوسه رگریه که ی پوچه نه. ئه گهر بگوازیته وه، به هوئی جیماع کردن له گه لیدا، ماره ییه که ی بۇ حه ئال ئه بیئت. ئه گهر له وباریه وه ناکوکیش هه بوو، ئه وه پیشه وای موسلمانان سرپهرشتیاری ئه و ئافره تیه که سرپهرشتیاری نه بیئت.^۱ فرموده ی بی پرسى سرپهرشتیاره که ی، ئه وه ی لی ئه خویندریته وه که: ئه گهر سرپهرشتیاره که ی مؤله تی بدات، دروسته خوئی گریبه سته که بۇ خوئی ئه نجام بدات. به ئام وه ئام دراوه ته وه که: ئه م تیگه شتته پیچه وانه ی ده قه.

باسی دوم/ ئه گهر سرپهرشتیار نه بوو، یان هه بوو به ئام له کار خرابوو، یا دیار نه بوو، کاروباری ئافره ته که ئه دریته دهستی کار به دهستی ئه و شویته، به به لگه ی: ۱. فرموده که ی پیشووی عائشه: ئه گهر له وباریه وه ناکوکیش هه بوو، ئه وه پیشه وای موسلمانان سرپهرشتیاری ئه و ئافره تیه که سرپهرشتیاری نه بیئت. مه به سست له وشه ی الإشتجار واته: ریگری کردن له سرپهرشتیاره کان بۇ ئه نجامدانی کاره که یان، واته له کارخستن.

ب. فرموده ی ابن عباس: هاوسه رگری بی سرپهرشتیار نابیت، و سولتان یش سرپهرشتیاری که سیکه که سرپهرشتیاری نه بیئت.^۲

^۱ ایما امرأة نکحت بغير إذن ولیها فنکاحها باطل. فإن دخل بها فلها المهر بما استحل من فرجها، فإن اشتجروا فالسلطان ولی من لا ولی له. أخرجه الأربعة إلا النسائي، وصححه أبو عوانة وابن حبان والحاكم. أبواب النکاح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب حدیث: ۱۰۵۷

^۲ أخرجه الطبرانی مرفوعاً عن ابن عباس: لا نکاح إلا بولی، والسلطان ولی من لا ولی له. وإن كان فيه حجاج بن أرمطة فقد أخرجه سفیان فی جامعه.

(١١٤) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): لَا تَنْكُحُ الْاَيِّمَ حَتَّى تَسْتَأْمَرَ، وَلَا تَنْكُحُ الْبِكْرَ حَتَّى تَسْتَأْذِنَ. قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَكَيْفَ إِذْنُهَا؟ قَالَ: أَنْ تَسْكُتَ.

بیوه‌ئن به شو نادریت تا پای وهرنه‌گیریت، کچیش به شونا دریت تا پرسى پی نه‌کړیت، وتیان: ئه‌ی پیغه‌مبه‌رى خوا، پرس پیکردنى چونه؟ فرموى: کاتیک بیده‌نگ بیت.

گیرم‌رموى فرموده‌که // صحیح البخاری - کتاب النکاح باب لا ینکح الاب
و غیره البکر والثیب إلا برضاها - حدیث: ٤٨٤٤. صحیح مسلم - کتاب
النکاح باب استئذان الثیب فی النکاح بالنطق - حدیث: ٢٦٢١.

مانای وشه‌گان // لا تنکح: به جه‌زم و ره فع خوینداوه‌ته‌وه. الایم: ئه‌و ئافره‌ته‌ی
له‌ می‌رده‌که‌ی جیا بو‌ه‌ته‌وه به‌ ته‌لاق یا مردن. تستامر: داوای فرمان کردنى لى
نه‌کړیت. البکر: مهبه‌ستى کچیکه بالغ بوبیت، چونکه نه‌گه‌ر بالغ نه‌بوبیت
نازانیت پرس کردن چیه.

سهریاسه‌گان //

باسی یه‌که‌م / وشه‌ی پرسکردنى بۆ کچ و، ړینگه‌دانى بۆ بیوه‌ئن به‌کاره‌یناوه، وه‌ک
نامار‌ه‌یه‌ک بۆ جیاوازی نیوان هردوو وشه‌که.

باسی دوهم / دوبات‌کرنه‌وه له‌ سهر را وهرگرتنى بیوه‌ئن، سهرپه‌رشتیاریش
پیویسته به‌پراش‌کاوى مؤله‌تى لیوه‌رگړت و به‌قسه، بۆ نه‌نجام‌دانى
گرڼه‌سته‌که. مهبه‌ستیش لى: په‌زامه‌ندى وهرگرتنیه‌تى، نه‌وه‌ش مانای نه‌وه‌یه
که له‌ سهرپه‌رشتیاره‌که له‌ پېشته‌ره بۆ مافى خوى.

باسی سینه‌م / پرسکردن به‌ کچ به‌ قسه‌و به‌ بیده‌نگیش نه‌بیت، به‌ پېنجه‌وانه‌ی
پاوه‌رگرتن بۆ بیوه‌ئن که ته‌نها به‌ قسه‌ نه‌بیت.

باسی چوارهم / بویه بیده‌نگی له کچ وهرئه‌گیریت، چونکه شهرم ئەکات به‌پاشکاوی رازی بونی بلیت. به به‌لگهی فهرمودهی عائشه که ئەلیت: ئەی پیغه‌مبهری خوا کچ شهرم ئەکات، فهرموی: بیده‌نگیه‌که‌ی پازیبونیه‌تی.^۱

باسی پینجه‌م / زانایان دهرباره‌ی رازی بونی ئافره‌ته‌که‌ چه‌ند پرایه‌کیان هه‌یه: یه‌که‌م: ابن المنذر ئەلیت: باش وایه پینی بوتریت که بیده‌نگیه‌که‌ی مانای پازیبونه.

دوهم: ابن شعبان ئەلیت: سێ جار پینی ئەوتریت: ئەگەر پازیت بیده‌نگ به، ئەگەر پیّت ناخۆشه، قسه‌بکه.

ئەگەر قسه‌ی نه‌کرد به‌نام گریا له و کاته‌دا، ئەوه چه‌ند پرایه‌ک دهرباره‌ی ئەو حاله‌ته هه‌یه:

ا. له و کاته‌دا بیده‌نگیه‌که‌ی به‌پازیبون دانانریت.

ب. گریانه‌که‌ی کاریگەر نابیت بۆ پێگریکردن، مه‌گەر هاوارکردن وله و بابته‌ی له گه‌ل بیت.

ج. سه‌یری فرمیسکه‌که‌ی ئەکریت، ئەگەر گهرم بوو واته ناپازیه، ئەگەر ساردیش بوو واته پازیبونه.

سییه‌م: سه‌یری نیشانه ئەکریت تا بزانی‌ت پازیبونه یان نا؟ ئەمه‌ش پای دروسته وه‌ک سه‌نعانی باسی کردوه.

^۱ أخرج الشيخان أن عائشة قالت: يا رسول الله إن البكر تستحي، قال: رضاها صماتها. صحيح البخاري - كتاب الحيل

(١١٥) عَنْ نَافِعٍ عَنْ ابْنِ مَرْزُوقٍ أَنَّ اللَّهَ عَزَّ وَجَلَّ قَالَ: نَهَى رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَنِ الشِّغَارِ وَالشِّغَارُ أَنْ يُزَوَّجَ ابْنَتُهُ عَلَى أَنْ يُزَوَّجَهُ الْآخَرُ ابْنَتَهُ، وَلَيْسَ بَيْنَهُمَا صَدَاقٌ..
 پیغهمبری خوا ریگری کردوه له ژن به ژن، که بریتیه له وهی: که سیک کچه که ی
 بدات به که سیک تر، به مهرجیک ئه ویش کچه که ی خوی بداتی و ماره بیان
 له نیتواندا نه بیئت.

گنرموهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب النکاح باب الشغار - حدیث:

٤٨٢٣. صحیح مسلم - کتاب النکاح باب تحریم نکاح الشغار و بطلانه -

حدیث: ٢٦١٥

سهریاسه کان //

باسی یه که م/ دهر باره ی خاوه نی ئه و لیکن دانه وهی سهر وه چه ند رایه که هیه:

یه که م: شافعی ئه لیت: نازانم ئه م لیکن دانه وهی هی پیغهمبری خوایه، یا ابن
 عمر، یا نافع، یا مالک؟

دوهم: خطیب ئه لیت: وتهی پیغهمبری خوا نیه، به لکو وتهی مالکو تیکه ل بوه
 به دهقه مرفوعه که وه. ابن المهدی و قعنبی ش ئه وه پون ئه که نه وه، به لگش بو
 ئه وه وتهی مالک خویه تی وهک دارقطنی له ریگهی خالد بن مخلد ئه یگیرته وه، که
 مالک وتویه تی: بیستومه که شغار ئه وه یه که.....

سییه م: بخاری له کتاب الحیل دا به راشکاوی ئه لیت که لیکن دانه وهی شغار هی
 نافع.

باسی دوهم/ قرطبی ئه لیت: لیکن دانه وه که به و شیوه یه راسته، و له گه ل زمانی
 عمره بيشدا ئه گونجیت. ئه گه ر وتهی پیغهمبری خوا بیئت، ئه وه باشه، ئه گه ر وتهی
 هاوه لانیش بیئت، هه ر وهر گیراوه و دروسته، چونکه ئه و به وته که زاناتره و به
 بارودوخه که ش شاره زاتره.

باسی سییه م/ ژن به ژن دوو شیوه ی هیه:

یه کهم: وهك له فرموده که دا باسکراوه، که بریتیه له وهی: هیچ کام له گریبه سته که ماره بیان تیا نه بیئت.

دوهم: هر یه کیک له سه ره رشتیاره که به مه رج دابنیت که به رامبه ره که ی نه و نافرته ی بداتی که سه ره رشتی نه کات.

باسی چوارهم / دهر باره ی حوکمی ژن به ژن، چند رایه که هیه:

یه کهم: هاوسه رگریه کی پوچه له، به پای هادیه و شافعی و مالک و جمهور، این المنذریش له (وزاعیه وه ئه یگیر پته وه، به به لگه ی: نه و پنگریه ی له فرموده که دا هاتوه. پنگریش واتای پوچبون نه گه یه نیت.

دوهم: ره وایه، به نام نه و مه رجانه ی تیا باسکراوه پوچه له و، ماره ی واجب نه بیئت. نه مهش پای حنه فیه و زومری و مکحول و ثوری و لیث و اسحاق و ابی ثور و پریوایه تیکی احمد، به به لگه ی: گشتگری ئایه تی ﴿فانکحوا ما طاب لکم من النساء﴾ {النساء: ۲}. به نام وه نام دراوه ته وه که: ئایه ته که گشتگری وه به پنگریکردنی فرموده که تایبته کراوه.

باسی پینجه م / صه نغانی نه لیت: زانایان قسه ی زوریان هیه دهر باره ی هوکاری پنگریه که، هه موشیان بی به لگه ن. به نام له فرموده ی: ماره بیان له نیتواندا نیه، دهر نه که ویت که نه وه هوکاره که یه تی.

(١١٦) عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ جَارِيَةَ بَكَرًا أَتَتْ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فَذَكَرَتْ أَنَّ أَبَاهَا زَوَّجَهَا وَهِيَ كَارِهَةٌ، فَخَيَّرَهَا رَسُولُ اللَّهِ..

کچیک هاته لای پیغه مبهرو باسیکرد که باوکی به زور داویده تی به شوو، پیغه مبهری خواش مافی هه لبرداردنی دایه وه دهست خوی.

گنیرموده ی فهرموده که // احمد، ابوداود، ابن ماجه. سنن ابی داود - کتاب النکاح

باب فی البکر یزوجها أبوها ولا یستأمرها - حدیث : ١٨٠٧^١

سهریاسه کان //

دهرباره ی زورکردنی باوک له کچه که بالغه که ی بو شوکردن، دوو را هیه :
یه که م: حهرامه زوری لیبکرت، خو نه گهر بی پرس ماره کرا، گرنبه سته که
دروست نیه، به پای هادیو حه نه فیه واوزاعی وثورې وعتره، ترمذی ش له زوری به
زانایانی نه یگیرته وه، به به لگه ی:

١. فهرموده باسلنکراوه که.

ب. فهرموده ی موسلیم: کچ باوکی پرس ی پی نه کات (بو به شودانی)^٢. به یه قی
نه لیت: وشه ی باوک له فهرموده که دا زیاده یه. به لام ابن حجر وه لامی نه داته وه که:
که سینکی عادل زیاده که ی گنیرشاوه ته وه، که واته کاری پینه کرت.

ج. فهرموده ی پیشوتر: کچ به شونادرت تا پرس ی پی نه کرت. نه گهر حهرام بیت له سر
باوک به زور به شوی بدات، نه وه بو سهرپرشتیاره کانی تریش هر حهرام.

دوهم: دروسته باوک زور له کچه بالغه که ی بکات بو شوکردن، به پای شافعی
واسحاق ومالك وليث وابن ابی لیلی، به به لگه ی:

^١ البانی به صحیحی داواوه. صحیح ابی داود ٢٠٩٦.

^٢ والبکر یستأذنها أبوها. صحیح مسلم - کتاب النکاح باب استئذان الثیب فی النکاح بالنطق

- حدیث : ٢٦٢٤

١. تیگه شتنی فرموده ی: بیوه ژن بۆ کاروباری خۆی له پیشتره. ئەمەش بە لگه ی
ئەوه یه که کچ به پیچه وانه یه و، سه ره رشتیار بۆ کاروباری کچه که له پیشتره له
کچه که خۆی. وه لām دراوه ته وه که:

١. ئەمه تیگه شتنه و به ره نگاری ده قی راشکا و ناوه ستیت.

ب. ئەگەر به گشتی ئەم زۆرکردنه وه ریگریت، سه ره رشتیاری جگه له باوکیش
ئەگریته وه و، تایبته نیه به باوکه وه.

٢. فرموده که ی ابن عباس وا لیک ئەدریته وه که باوکی کچه که ی داوه به
که سینک که هاوشانی نیه، ئەمەش وته ی به یه قیه بۆ به یزکردنی رای شافعی. ابن
حجر ئەلئیت: وه لāmی بیهقی پشتی پسی ئەبه ستریت، چونکه پودا وینکه
پویدا وه، به لām ناتوانریت گشتگیر بکریت.

به لām سه نعان ی ئەلئیت: قسه ی ئەم دوو پیشه وایه، به رگریکردنه له راو مه زه بی
شافعی، له بهر ئەم هۆیانه:

١. لیکدانه وه ی به یه قی بی به لگه یه، ئەگەر به و شیوه یه بوا یه، ئافره ته که باسی
ئەکرد، به لکو ته نها وتیه تی: باوکی به شویدا وه ئەمیش ناپازیه. که واته
هۆکاره که ناپازیبونه، بۆیه سه رپشک کرا وه، هەر ئەو هۆکاره ش باسکرا وه. وه ک
ئەوه وایه که پیغه مبه ری خوا پیی بلئیت: ئەگەر ناپازیت، تو سه رپشکیت له
هاو سه رگریه که دا.

ب. وته که ی ابن حجر که ئەلئیت: پودا وینکه و تایبته ته، راست نیه، چونکه
حوکه که گشتیه له بهر گشتی هۆکاره که ی، بۆیه هەر کاتیک ناپازیبون
هه بوو، حوکه که ش هیه.

عائشه ئەیگریته وه که: کچیک هاتوه بۆ لای و وتیه تی: باوکه منی داوه به
برازاکه ی خۆی تا پله ی پی به ربکاته وه، منیش پازی نیم، عائشه ش ئەلئیت:
دانیشه تا پیغه مبه ری خوا دیته وه، کاتیک پیغه مبه ری خوا دیته وه، عائشه بۆی
ئەگریته وه، پیغه مبه ریش ئەنیریت به دوا ی باوکی کچه که داو بانگی ئەکات، و
کچه که سه ر پشک ئەکات، کچه که ش ئەلئیت: ئەی پیغه مبه ری خوا، به نیشه که ی

باوكم پازیم، به‌لأم ویستم به ئافره‌تان پابگه‌یه‌نم که باوکانیان له‌و باره‌یه‌وه مافیان نیه.^۱ و ادیاره که کچ بوه، له‌وانه‌شه هه‌مان کچ بوبیت که له‌فه‌رموده‌که‌ی ابن عباس دا باسکراوه، باوکیشی داویه‌تی به‌که‌سیکی نه‌شیار. ئه‌گهر بیوه‌ژنیش بیت، به‌پاشکاوی ئه‌لئیت که مه‌به‌ستی ئه‌ویه به ئافره‌تان پابگه‌یه‌نیت که باوکیان مافی زۆریکردنیا نیه. وشه‌ی ئافره‌ت النساء بیوه‌ژن وکچ یش ئه‌گریته‌وه، ئافره‌ته‌که‌ش ئه‌و قسه‌یه‌ی لای پیغه‌مبه‌ری خوا کردوه، ئه‌ویش پیی پازی بوه. مه‌به‌ستیش له‌نه‌بونی مافی باوک له‌وباره‌دا، واته مافی زۆریکردنیا نیه، به‌لأم گشتگیر ناکریت (به‌لکو مافی شتی تری هه‌یه).

۳. ابن عمرو قاسم و سالم، کچیان به‌شو ئه‌داو پرسیان پیی نه‌ئه‌کردن. ابن حجر ئه‌لئیت: ئه‌مه‌ش دژ به‌گیرانه‌وه زیاده‌که‌ی که‌سی متمانه‌پیکراو ناوه‌ستیت.

(۱۱۷) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَطَلَ: لَا يُجْمَعُ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَعَمَّتِهَا، وَلَا بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَخَالَتِهَا..

له‌نیوان ئافره‌ت وپور) خوشکی باوک (هه‌روه‌ها له‌خوشکی دایک) کونا‌کریته‌وه. (هاوسه‌ری یه‌ک پیاو نابن له‌یه‌ک کاتدا).

گیرم‌م‌وه‌ی فه‌رموده‌که‌ // صحیح البخاری - کتاب النکاح باب لا تنکح المرأة علی عمتها - حدیث: ۴۸۲۱.

صحیح مسلم - کتاب النکاح باب تحریم الجمع بین المرأة و عمتها أو خالتها فی النکاح - حدیث: ۲۵۹۳.

^۱ أخرج النسائي عن عائشة: أن فتاة دخلت عليها، فقالت: إن أبي زوجني من ابن أخيه يرفع بي خسيسته، وأنا كارهة. فقالت: اجلسي حتى يأتي رسول الله، فجاء رسول الله صلى الله عليه وسلم فاخبرته، فأرسل إلى أبيها فدعاه فجعل الأمر إليها. فقالت: يا رسول الله، قد أجزت ما صنع أبي، ولكن أردت أن أعلم النساء أن ليس للأباء من الأمر شيء. السنن الصغرى - كتاب النكاح البكر يزوجه أبوها وهي كارهة - حدیث: ۲۲۲۴

سەرباسەکان //

باسی یەكەم / دەربارەى كۆكرنەوێ پورو خوشكەزا یا برازا، لاى پیاویك، دوو پا

هەیه:

یەكەم: حەرامە پێكەوێ كۆبكرنەوێ. شافعی ئەلئیت: ئەمە قەسەى هەموو زاناو موفتیەكە كە پێى گەشتیم، هەروەها ترمەزى ش هەمان قەسەى هەیه، بەبەلگەى:

ا. فەرمودە باسلىكراوەكە، كە مانای تەواوێ ڕىگى تیاىە.

ب. كۆدەنگى زانايان لەوبارەىو، وەك ابن عبدالبر وابن حزم و قرطبي ونووي وابن المنذر باسیان كردو.

دووم: كۆكردەوێان دروستە، بەپاى كۆمەلێك لە خوارج وشیعەو عثمان البتى، بەبەلگەى:

١. گشتگىرى ئایەتى: ﴿واحل لكم ما وراء ذلكم﴾ النساء: ٢٤.

وہلām دراوہ تەوہ كە: ئایەتە گشتگیرەو فەرمودە باسلىكراوەكە تاییەتى كردو.

٢. ئەو ڕىگىەى لە فەرمودە باسلىكراوەكەدا هەیه تەنھا بۆ كەراھەتە، بەبەلگەى: باسكردنى ھۆكارەكە لە فەرمودەى ابن عباس دا: ئەگەر ئێو و ابكەن ئەى ئافرەتان، سىلەى رەحم ئەچرێنن. ابن حبان ئەىگىرێتەو بەو شىوہىەى كە بۆ ئافرەتان بێت، ابن عدی ئەىگىرێتەو كە بۆ پیاوانە. مەبەستیش لێى ئەوہىە كە: ئەگەر پیاو ھەردوو ژنەكەى كۆكردەو، ژنەكان وەك خزمیان لێدیت، ئەویش بەھۆى ئەو ناكوکیەى ئەكەوێتە نێوان دوو ژنەكەو، ئەبێتە ھۆكارى پچراندنى سىلەى رەحم.

خاوەنى ئەم پايە ئەلین: بىگومان تەنھا ترسان لەوہى بىیتە ھۆكارى پچراندنى سىلەى رەحم، بەتەنھا نابیتە ھۆى حەرامبون، ئەگەرنا كۆكردەوہى دوو ئاموزاو یا پورزا پێكەوێ ھەمان ھوكمى ھەیه، چونكە ھەمان ھۆكار لێرەشدا ھەیه.

وہلām دراوہ تەوہ كە: پچراندنى سىلەى رەحم، لەتوانە گەرەكانە. وەرھۆكاریش سەر بکیشیت بۆ پچراندنى، ئەویش حەرامە، بەكۆدەنگى زانايان.

باسی دوم/ ئەگەر بوتزیت: ئەبوا یە حەنەفەکان کۆکرنەوێتی ئەو ئافەرەتانەیان بە پەروا دا بنایە، چونکە لە بنەماکانیان، پێشخستنی گشتی ئایەتە بەسەر فرمودەیی آحاد. بەلام خاوەنی کتییی الهدایە وەلامیان ئەداتەوێتی: فرمودە باسلیکراوەکە مشهورە، ئەویش حوکمی دەقی بنەبەر و قطعی هەیه، بەتایبەت کە لێرەدا کۆدەنگی هەیه، گوێ بەوانەش نادریت کە پای پێچەوانەیان هەیه.

(۱۱۸) عَنْ سَلَمَةَ بْنِ الْأَكْوَعِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: رَغِمَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَامَ أَوْطَاسٍ فِي الْمُنْعَةِ ثَلَاثَةَ أَيَّامٍ ثُمَّ نَهَى عَنْهَا..

پێغه مەبری خوا لە سالی اوطاس دا، تا سێ پۆژ مۆلەتی داین هاوسەرگیری بۆ ماوەیەکی بکەین، پاشان رێگری لێکردین..

گێڕە فرمودەیی فرمودەکە // صحیح مسلم - کتاب النکاح باب نکاح المتعة -

حدیث: ۲۵۷۸.

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم/ نکاح المتعة وەک لە کتیبەکانی إمامیەدا باسکراوە، بریتیە لە: هاوسەرگیرییەک بۆ کاتیکی دیار یا نادیار، درێژترین ماوەشی بۆ ۴۵ رۆژە. هاوسەرگیرییەکەش کۆتایی پێ دێت بە: ئەگەر ئافەرەتەکە عادی نەبوو، ماوەکە تەواو بێت. ئەگەر عادی هەبوو، تا دوو جار خۆین بینین. وە ئەگەر مێردەکە بمریت، تا چوار مانگ و دە پۆژە. دواى ئەو هاوسەرگیرییە کە کۆتایی پێ دێت.

حوکمی ئەم هاوسەرگیرییەش:

۱. ئەم خالانەى خوارەو نایگرتەوێتی: مەرەیی نیە مەگەر بە مەرجی دانابێت، بژێوی بۆ نیە، میرات لە نیوانیان نیە، عیددە ناگرت، مەگەر مێردەکە بمریت، منداڵەکانی ئەو هاوسەرگیرییە نادریت پال پیاوێکە، مەگەر مەرجی پێش وەخت هەبێت.

ب. بهم هاوسه رگیریه، مصاهرة حرام نه بیئت.

باسی دوهم/ موسلمانان، چ نه وانهی به حرامی دانه نین، و نه وانهش به حلالی دانه نین، یه کده ننگن له وه دا که له سه ره تادا له بهر پیویستی زور و نه بونی هاوسه ر، پیغه مبهری خوا مؤله تی داوه بهم هاوسه رگیریه، به به لگهی: فرموده باسلیکراودکه و زور فرموده ی تریش.

باسی سیه م/ دهر باره ی مانه وه ی نه و مؤله ته یان نا، دوو را هیه:

یه که م: مؤله ته که نه ماوه، که واته بۆ هتا هتا یه حرامه. نه مهش پای جمهوری سلف و خلف وزیدیه و اسماعیلیه له شیعه کان، به به لگهی: ا. فرموده باسلیکراوه که.

ب. فرموده ی علی: پیغه مبهری خوا له سالی خه بیهردا رینگری له موعه کردوه.^۱

ج. هاوه له گه وره کان نه مانی مؤله ته که نه گێرنه وه.

بوخاری نه لیت: علی له پیغه مبهری خواوه پونی کردوه ته وه که مؤله ته که نه ماوه.

ابن ماجهش له عمره وه نه یگێرتنه وه به اسناد یکی دروست، کاتیک خوتبه ی داوه وتیه تی: پیغه مبهری خوا تا سی رۆژ مؤله تی دابوین بۆ متعه، و پاشان حرامی کرد، سویند به خوا هر که س بزانه موعه ی کردوه، و هاوسه رداریشه، به رده بارانی نه که م.^۲ ابن عمریش نه لیت: پیغه مبهری خوا رینگری لی کردین، نه و کاتهش نه مان کرد زیناکه ر نه بوین.^۳

^۱ نهی رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ الْمُتْعَةِ عَامٌ خَيْرٌ. متفق عليه. صحيح البخاري - كتاب الذبائح والصيد باب لحوم الحمر الإنسية - حديث : ۵۲۱۰

^۲ أخرج ابن ماجه عن عمر بإسناد صحيح عن عمر أنه خطب فقال: ان رسول الله أذن لنا في المتعة ثلاثا ثم حرمها، والله لا أعلم أحدا تمتع وهو محصن إلا رجسته بالحجارة. سنن ابن ماجه - كتاب النكاح باب النهي عن تكاح المتعة - حديث : ۱۹۵۹

^۳ قال ابن عمر: نهانا عنها رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وما كنا مسافحين. إسناده قوي. المعجم الأوسط للطبراني - باب العين

د. کۆمه لێک له هاوه ئان له سه ره تاوه پێیان وابوو مۆله ته که ماوه، به ئام دوایی په شیمان بونه وه، وهک لێیان نه گێر دێته وه، وه فتوای نه مانی مۆله ته که یان داوه. له وانهش: ابن عباس: مانه وهی مۆله ته که ی لێ نه گێر نه وه، پاشان په شیمان بویه وه، که راوه ته وه بۆ حه رامبونی ئهم هاو سه رگیریه.

ه. بیهقی له جعفر بن محمد نه گێر دێته وه، کاتیک پرسیار ی دهر باره ی مۆته لێکراوه، وتویه تی: نه وه زینایه.^١

و. حه رامبونی مۆته وهک کۆده نگیه کی لێها ته وه، مه گه ر لای هه ندیک له شیعه. له کتیبی نهایه المجتهد یش ها ته: هه واله کان به شیوه ی متواتر تحریم ی نه کهن، به ئام جیاوازیه که یان له کاتی حه رامبونه که یه.

دوهم: مه زه به ی دوا زده إمامی پێیان وایه که مۆله ته که ماوه، به به لگی: (مۆله ته که لا نه برا وه. وه ئامیان درا وه ته وه که: کۆده نگیه که هیه به شیوه ی متواتر بۆ حه رامبون و نه مانی مۆله ته که.

ب. ئه لێن حه ئالبونه که ی قطعیه و بیگومانه (چونکه پای هه موانی له سه ره)، به ئام حه رامبونه که ی گومانایه. وه ئامیان درا وه ته وه که: نه مه راست نیه، چونکه نه وانه ی حه ئالبونه که نه گێر نه وه، هه ر نه وانهش نه مانی مۆله ته که نه گێر نه وه. که واته یا له هه ردو حاله ته دا بیگومانن، یا له هه ردو کیاندا گومانانین.

باسی چوارهم / جمهوری زانایان له سلف و خلف، رایان له سه ر حه رامبونی ته وهک له پێشدا باسکرا، به ئام دهر باره ی نه و کاته ی که حه رامکرا وه چه ند رایه کیان هیه:

١. له خه یبه ردا بوه... ٢. له عمرة القضاء دا بوه... ٣. له سالی پزگار کردنی مه که که دا بوه...

٤. له سالی اوطاس دا بوه... ٥. له جهنگی ته بوکدا بوه... ٦. له حه جی مال ئاوا یی دا بوه.

نه وه ی نه لیت: پای دروست نه وه یه که: حه رامبون و حه ئالبونی دوو جار پویدا وه: پێش خه یبه ر حه ئال بوه و له و شه ره دا حه رام کرا وه، پاشان له سالی پزگار کردنی مه که که دا که سالی اوطاسه، پێی پێ درا وه، پاشان بۆ هه تا هه تایه حه رام کرا وه.

(١١٩) ١. عَنْ ابْنِ حُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ):

الْقَرَبُ بِفَضْلِهِمْ أَكْفَاءُ بَعْضٍ، وَالْمَوَالِي بِفَضْلِهِمْ أَكْفَاءُ بَعْضٍ، إِنَّا حَائِكَا أَوْ حَجَامَا..

عمره ب هه نديك هاوتاي هه نديكيانن، غه يره عمره بيش به مه مان شيوه، جگه له
به رگدرو وه كه نه شاخ گر. (هاوشاني خه لكي ترنين).

٢. مِنْ هَاطِمَةَ بِنْتِ قَيْسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ لَهَا: ائْكَحِي اسامه.

فاتمه ي كچي قهيس : پينغه مبهري خودا پيني نه ليت: شو بكه به ئوسامه ي كوپي
زهيد.

٣. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: يَا بَنِي بِياضَةَ ائْكَحُوا أَبَاهُنَّ، وائْكَحُوا إِلَيْهِ، وَكَانَ حَجَامًا.

ئه ي بني بياضة، كچ بدهن به ابو هندو ليئشي بخوازن، له كاتيكداء- (ابوهند-
كه نه شاخي نه گرتوه.

٤. مِنْ أَبِي حَاتِمٍ الْمَزْنِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِذَا أَتَاكُمْ مِنْ تَرْضُونَ دِينَهُ وَخَلْقَهُ فَائْكَحُوهُ، إِلَّا تَفْعَلُوهُ تَكُنْ فِتْنَةٌ فِي الْأَرْضِ وَفَسَادٌ كَبِيرٌ، قَالُوا: يَا رَسُولَ اللَّهِ، وَإِنْ كَانَ فِيهِ؟ قَالَ: إِذَا أَتَاكُمْ مِنْ تَرْضُونَ دِينَهُ وَخَلْقَهُ فَائْكَحُوهُ، ثَلَاثَ مَرَّاتٍ..

ئه گهر كه سيك هاته خوازييني، له دين و نه خلاقي پازيبون كچي بدهني، ئه گهر
وانه كهن، له سهر زهويدا ئاژاوه دروست ئه بيت. وتيان: ئه ي پينغه مبهري
خوا، ئه گهر شتي تريئشي هه بوو؟ سي جار فهرموي: ئه گهر كه سيك
هاته پيشه وه، له دين و نه خلاقي پازي بون كچي بدهني.

گیرمودی فهرموده که //

۱. حاکم. السنن الصغير للبيهقي - كتاب النكاح باب اعتبار الكفاءة - حديث : ۲۱۸۷۱.

۲. صحيح مسلم - كتاب الطلاق باب المطلقة ثلاثا لا نفقة لها - حديث : ۲۷۸۷
 ۳. ابوداود وحاکم به اسناديکی باش. سنن أبي داود ، کتاب النکاح باب في الأكفاء - حديث : ۲۱۸۱۱ ترمذي وه وتويه تي : حسن غريب.
 ۴. سنن الترمذي الجامع الصحيح - أبواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أبواب النكاح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء إذا جاءكم من ترضون دينه فوزجوه حديث : ۱۰۴۱

سهریاسه کان //

زانايان دهر باره ی نهو هاوشانيه تیه ی له شهر عدا به هه ند وه نه گیریت ،چهند رایه کیان هه یه :

یه که م : هاوشانيه تی له دیندایه نه که له خزم و کهس و کار. نه مهش رای عمرو ابن مسعود وابن سيرين وعمر بن عبدالعزیزو زید بن علی ومالك، وه رایه کی ناصره ،بوخاری وصه نعانیش پشتگیری لی نه که ن، به به لگه ی :

۱. نایه تی : ﴿إِنْ أكرمکم عند الله اتقاکم﴾ {الحجرات: ۱۳} . به پریزترینتان لای خوا، ته قوادارترینتانه .

۲. نایه تی : ﴿هو الذي خلق من الماء بشرا﴾ {الفرقان: ۵۴} . خوای گه وره نه وه یه که له ناو مروقی دروست کردوه . نه مهش به لگه ی یه کسانبونوی مروقه کانه .

۳. فهرموده ی : هه موتان نه وه ی ناده من، و ناده میش له گله .^۲

^۱ فهرموده یه کی هه لبه ستراوه . الإرواء ۱۸۶۹.

^۲ البانی به حسنی داناوه . صحيح أبي داود ۲۱۰۲ .

^۳ کلکم من آدم وأدم من تراب . أخرجه ابن سعد من حديث أبي هريرة .

٤. فہرمودہی: خہ لکی وہ کو دانہ کانی شانہ وان، بہ تہ قوا نہ بیت، کہ س لہ کہ س چاکتر نیہ.^۱

٥. فہرمودہی: نافرہتی دیندار بہینہ با لہ ہہ ژاریدا دہست بہ خو لہ نہ کہیت.^۲

٦. پیغہ مہری خوا لہ پوژی پزگار کردنی شاری مہ ککہ دا خوتبہی داو فہرموی: سوپاس بو نہو خواہی کہ خو بہ زل زانینی سہردہمی نہ فامیتی لہ ناوتانا نہ ہیشت. نہی خہ لکینہ، خہ لکی ہمو دوو جوړن: باوہ پداریک تہ قوای ہہ بیت، لای خوای گہورہ بہ پزہ. وہ بی باوہ ریکی بہ دبہخت، کہ لای خوای گہرہ سوکہ، پاشان نہم نایہ تہی خویندہ وہ: ان اکر کم. پاشان فہرموی: ہر کہ س بیہ ویت بہ پزترین کہ س بیت، با تہ قوادار بیت.^۳

نہ بینن پیغہ مہری خوا لا کردنہ وہ بہ لای خزمایہ تی و شانازی کردن پیوہی، بہ خو بہ زل زانینی سہردہمی نہ فامی داناوہ. کہ واتہ چوٰن موسلمان نہ یکاتہ پیوہر، و حوکمی شرعی لہ سہر بینا نہ کات.

٧. فہرمودہی: چوار شت لہ سہردہمی نہ فامیہ وہن کہ خہ لکی وازی لینا ہینن، لہ ناویاندا شانازی کردن بہ خزمانہ وہی با سکرد. ^۴ لہ فہرمودہ کاندانہ زور زہمی شانازی کردن پیوہی کراوہ.

^۱ الناس کاسنان المشط لا فضل لعربي على عجمي إلا بالتقوى. أخرجه ابن لال. مسند أحمد بن

حنبل - مسند الأنصار حديث رجل من أصحاب النبي صلى الله عليه وسلم - حديث : ٢٢٨٦٤

^۲ فعليك بذات الدين تربت يداك. صحيح البخاري - كتاب النكاح باب الاكفاء في الدين - حديث : ٤٨٠٢

^۳ خطب النبي صلى الله عليه وسلم يوم فتح مكة فقال: الحمد لله الذي اذهب عنكم عيية الجاهلية وتكبرها، يا أيها الناس إنما الناس رجلان: مؤمن تقي كريم على الله، وفاجر شقي هين على الله، ثم قرأ الآية... وقال صلى الله عليه وسلم: من سره أن يكون أكرم الناس فليقت الله.

سنن أبي داود - كتاب الأدب أبواب النوم - باب في التفاخر بالأحساب حديث : ٤٤٧٢

^۴ أربع من أمور الجاهلية لا يتركها الناس، ثم ذكر منها الفخر بالناس. أخرجه ابن جرير من حديث ابن عباس.

٨. فرموده‌ی چواره‌م که ابو حاتم المزنی نه‌یگیریت‌ه‌و، و به‌لگه‌ی نه‌وه‌یه که دینداری و به نه‌خلاقی پیوه‌ری هاوشانیه‌تیه.

٩. پیغه‌مبه‌ری خوا فاته‌ی کچی قیس که قوره‌یشیه و له‌تیره‌ی فره‌و خوشکی چحاک بن قیسه، وه له‌و ثافره‌تانه‌یه که له‌سهره‌تادا کوچیان کردوه بو مه‌دینه‌و، خاوه‌ن جوانی و پرژه، نه‌یدات به اسامه کوپری زه‌ید، که خوی و بارکی کوپله بون و نازاد کرابون. نه‌م ثافره‌ته دوا‌ی نه‌وه‌ی میرده‌که‌ی ابوعه‌مر کوری حفص بن المغیره ته‌لّاقی نه‌دا و عیدده‌ی ته‌راو نه‌بیت، دیت بو لای پیغه‌مبه‌رو پنی نه‌لّیت که معاویه‌ی کوری ابو سفیان و ابو جه‌هم هاتونه‌ته خوازینتی، پیغه‌مبه‌ری خواش نه‌فرموت: ابو جه‌هم به‌رده‌وام گوچانه‌که‌ی به‌ده‌سته‌وه‌یه (که‌سیکی توپره‌یه)، وه معاویه‌ش، هه‌ژاره‌و مالی نیه، شوو به اسامه‌ی کوری زه‌ید بکه.^١

که‌واته پیغه‌مبه‌ری خوا اسامه نه‌خاته پیش نه‌وانه‌وه که نه‌سه‌بدا له‌و باشترن. صه‌نعانی نه‌لّیت: نه‌میستوه پیغه‌مبه‌ری خوا داوا‌ی له هیچ یه‌کیک له‌ که‌س وکاری ثافره‌ته‌که بکات، که واز له مافی خو‌یان به‌ینن.

١. پیغه‌مبه‌ری خوا فره‌مان به بنی بیاضه نه‌دات که ژن بده‌ن به ابو هندی که له‌شاخگر (نه‌و که‌سه‌ی که له‌شاخی بو پیغه‌مبه‌ری خوا گرت)، وه‌ک له فرموده باسلیکراوه‌که‌دا باسکراوه، وه پیی فره‌مو: نه‌ویش یه‌کیکه له‌ موسلمانان.^٢ پیغه‌مبه‌ری خوا نه‌و هۆکاره باس نه‌کات که یه‌کسانی نه‌خوازینت، نه‌ویش یه‌کسان بونیانه له وه‌سفی موسلمانیتیدا.

^١ تزویج النبی صلی الله علیه وسلم أسامة بن زيد المولى ابن المولى من فاطمة بنت قيس القرشية الفهرية، أخت الضحاک بن قيس وهي من المهاجرات الأوائل، ذات فضل وجمال، جاءت إلى رسول الله بعد أن طلقها أبو عمرو بن حفص بن المغيرة بعد إنقضاء عدتها منه، فاخبرته أن معاوية بن أبي سفيان وأبا جهم خطباها، فقال رسول الله: أما أبو جهم فلا يضع عصاه عن عاتقه، وأما معاوية فصطوك لا مال له، أنکحي أسامة بن زيد.

^٢ إنما هو أمرؤ من المسلمين.

١١. بیلال هاله ی کچی عهوف ی خوشکی عبدالرحمان کوری عهوف نه خوازیت.^١
١٢. ابو حوزه یفه برازا که ی خوی به ناوی هند کچی عتبه کوری ره بیعه نه داته سالم کوری معقل، که کویله ی نافرده تیکی نه نصاری بوو.^٢
١٣. عمری کوری خطاب حه فصه ی کچی نه دات به سه لمانی فارسی.^٣
- صه نعان ی نه لیت: له م بواره دا شتی سه یر لای خه لکی هه یه، بی نه وه ی به لگه شیان هه بیت، ته نها خو به زل زانین نه بیت، لا اله الا الله، چه نده ها نافرته ی با وه پردار شویان نه کرده به هوی خو به زل زانینی سه یره رشتیاره کانیا نه وه. خواجه په نا نه گرین به تو له مهرجیک به هوی ناره زوه وه بیت، و خو به گه وره زانینیش په ره ی پیبدات. چه نده ها نافرته له سه ر مه زه بی فاطمی بون له یه من له شو کردن بیبه ش کران، ته نها له بهر نه وه ی هه ندیک له زانایانی مه زه به که وتویانه: حرامه نافرته ی فاطمی شو بکات، به نا فاطمی، به بی نه وه ی به لگه شیان هه بیت، نه مه ش مه زه بی پیشه وا هادی نیه، به لگو خوی کچی داوه به طبریة کان. نه م رایه ش دوی خوی دروست بوو له سه رده می پیشه وا احمد بن سلیمان، سه ر کرده کانیش دوی خوی هاتنه سه ر نه م رایه، وه نه یانوت: نافرته تانمان حرامه له سه ر فاطمیه کان مه گه ر هاوشانی خویان بن. نه م هه موو رایانه بی زانیاری وبی به لگه و تراوه، به لگو پیچه وانه ی نه م قسه یه له فه رمو ده کانی پیغه مبه ری خوادا هه یه.
- دوه م: هاوشانیه تی له نه سه بدا هه یه، به رای جمهور. به لام نه مانیش پای جیاوازیان هه یه له و باره یه وه:

^١ تزوج بلال بهالة بنت عوف، أخت عبدالرحمن بن عوف. كما في الدارقطني.

^٢ إنكاح أبي حذيفة من سالم بن معقل، وهو مولی امرأة من الأنصار، بإبنة أخيه هند بنت الوليد بن عتبة بن ربيعة. كما في البخاري والنسائي وأبو داود.

^٣ عرض عمر بن الخطاب إبنته حفصة على سلمان الفارسي.

ا. قریش له ناو خوځاندا و هک یه کن. عه ره بیش هه روه ها له ناو خوځاندا. به لام هیچ که سیچکی عه ره بی هاوشانی قوره یشی نیه. وه نا عه ره بیش نابیته هاوشانی که سیچکی عه ره ب، نه مهش پای ابوحنیفه یه و، رایه کی شافعیه کانه.

ب. به نو هاشم عبدالمطلب پیش خه لکی ترن، جگه له وان هه موو خه لک و هک یه کن. نه مهش لای شافعیه کان پای دروسته. هه تا ثوری و احمد له پړوا یه تیکی دا نه لئین: نه گهر کوپله یه کی نازاد کړا و کچیکې عه ره بی هیئا، هاوسه رگریه که هه لنه و شیته وه.

جیاوازی پای زانایان دهر باره ی دانانی نه سبب به پیوهری هاو تایبون، له م فرمودانه وه سه رچاوه ی گرتوه:

ا. فرموده ی ابن عمر: عه ره ب هندیك هاوتای هندیکیان، غه یره عه ره بیش به هه مان شیوه، جگه له به رگدرو و هکله شاخ گر. (هاوشانی خه لکی ترنین). فرموده باسلیکراوه که.

ب. فرموده ی ابن عمر: عه ره ب هندیکیان هاوتای هندیکیان، تیره به تیره و، گه رکه به گه رکه و، پیاو به پیاو، مه گهر به رگدرو و هکله شاخگر نه بیت.^۱

ج. فرموده ی: قوره یش پیش بخن و، پیشیان مه که ون.^۲

فرموده ی معاز به مرفوعی: عه ره ب هندیك هاوتای هندیکیان، غه یره عه ره بیش به هه مان شیوه.^۳

وه لامي نه م فرمودانه دراو ته وه که: فرموده ی لاوازن و بهرامبری فرموده صه حیه کانی پیشوتر ناو ه ستیت.

شافعی نه لئیت: دهر باره ی به هه ند و هر گرتنی نه سبب له هاو تاییدا فرموده ی صحیح نیه.

^۱ حدیث ابن عمر: العرب بعضهم أكفاء بعض، قبيلة لقبيلة، وحي لحي، ورجل لرجل، إلا حائك أو حجام. رواه الحاكم.

^۲ قلموا قريشا ولا تقدموها. السنن الصغير للبيهقي - كتاب الصلاة باب صفة الأئمة في الصلاة - حديث :

^۳ العرب بعضهم أكفاء بعض، والموالي بعضهم أكفاء بعض. أخرجه البزار لكن بإسناد ضعيف.

خطابیش ئەلئیت: هاوتایی لای زۆربەى زانایان لە چوار شتدا بە هەند
وەر ئەگیریت:

دین و ئازادبون و نەسەب و پیشە. هەندیکیش بى عەیبى ش لە لاشەدا ئەکەنە
پێوانە. هەندیکیش دەوڵە مەندیشى بۆ دائەنێن، بە بەلگەى فەرمودەى: حەسەب
مال و سامانەو پرێزگرتنیش تەقواو لە خواترسانە.^١

(١٢٠) عن حکيم بن معاوية عن أبيه قال: قلت: يا رسول الله (صلى الله عليه وسلم) ما حق
زوج أحدنا عليه؟ قال: تطعمه إذا أكلت، وتكسوها إذا إكتسيت، ولا تضرب الوجه، ولا
تقبح، ولا تهجر إلا في البيت.
وتم: ئەى پێغەمبەرى خوا ماى هاوسەرەکانمان لە سەرمان چى؟ فەرموى: نان
خوارنەکەى وەک نان خواردنى خۆت بىت، بۆخۆت پۆشاکت کرد بۆئەویش
بکەیت، لە دەم و چاوى مەدە، قەسەى ناشرى پى مەلئ، تەنھا لە مالهەدا لى
جیا بەرەو لە کاتى خەوتندا...

گێڕەرمووى فەرمودەکە // احمد، نسائی، ابوداود، ابن ماجه. ابن حبان و حاکم
بە صحیحیان داناون. سنن ابى داود - کتاب النکاح باب فى حق المرأة على
زوجها - حدیث: ١٨٤٣^٢

سەرپاسەکان //

باسى یەكەم / لە سەر میرد پێویستە بژێوى و پۆشاکى خێزانەکەى دەستەبەر
بکات. بە بەلگەى: فەرمودە باسلیکراوەکە.

باسى دوهم / بژێویەكەش بە پێى توانایە، زیاد لە توانای میرد واجب نیە. چونکە
فەرمودەكە ئەلئیت: إذا أكلت. لەم فەرمودەیه شدا وردەکارى هەیه، ئەویش ئەو هیه

^١ الحسب المال والكرم التقوى. المستدرك على الصحيحين للحاكم - كتاب النکاح حدیث: ٢٦٢٠

^٢ البانى ئەلئیت: حسن صحيح. الإرواء ٢٠٢٢.

هەر کاتیک پاره‌ی بژئویه‌کە‌ی پەیدا کرد، پێویستە تەن‌ها بۆ خۆی بە‌کاری نە‌هێنێت. لە‌وانە‌شە ئە‌مە بۆ کاتیک بێت کە لە خۆی زیاد بێت، چونکە فەرمودە‌کە ئە‌لێت: إبدأ بنفسك، بؤ پوشاكيش هەمان حوکمە.

باسی سییەم/ ئایا لە‌بژئویدا بارودۆخی پیاو‌هە‌کە ئە‌کرێتە پێوەر، یا ژنە‌کە؟ دوو پرا هە‌یه:

یە‌کە‌م: پێوەر لێ‌ره‌دا بارودۆخی پیاو‌هە‌کە‌یە نە‌ک ژنە‌کە، بە‌پرای عیترە و شافعیە و هە‌ندیک حە‌نە‌فی، بە‌بە‌لگە‌ی:

١. فەرمودە باسلی‌کراو‌هە‌کە.

ب. ئایە‌تی: ﴿وَلْيَنْفِقْ ذُو سَعَةٍ مِّنْ سَعَتِهِ﴾ {الطلاق: ٧}. واتە: با هەر کە‌سی‌ک بە پێی توانای خۆی پاره سە‌رف بکات.

دو‌هە‌م: پێوەرە‌کە بارودۆخی ژنە‌کە‌یە، بە‌پرای زۆری‌هە‌ی حە‌نە‌فی‌هە‌کان و مالک، بە‌بە‌لگە‌ی:

فەرمودە‌ی عائشە‌ کە: هە‌ند ئە‌لێت: ئە‌ی پێغە‌مبە‌ری خوا، أبو سفيان پیاو‌ی‌کی چروکە‌و، ئە‌وە‌ندە ناداتی بە‌شی خۆم و منالە‌کانم بکات، مە‌گەر بێ ئاگاداری ئە‌و لێی ببە‌م، ئە‌و‌یش فەرمو‌ی: ئە‌وە‌ندە‌ی لێ ببە‌، بە‌شی خۆت و منالە‌کانت بکات، بێ زیاده‌پۆ‌یی.^١

و‌ه‌لامی دراو‌ه‌تە‌وه‌ کە: پێغە‌مبە‌ری خوا فەرمانی پێ‌کردو‌ه بە ئە‌ندازە‌ی پێ‌ویستی خۆی بیبات، و زیاده‌پۆ‌یی تیا نە‌کات.

باسی چوارە‌م/ لێ‌دان بۆ تە‌مبێ کردن، دروستە، بە‌بە‌لگە‌ی:

١. ئایە‌تی: ﴿فَعِظْوَمْنَ وَامْجُرْوَمْنَ فِي الْمَضَاجِعِ وَاضْرِبُوْهُنَّ﴾ {النساء: ٣٤}. واتە: ئامۆ‌زگاریان بکە‌ن و لە‌سەر جینگادا لێ‌یان جیا‌ببنە‌وه و لێ‌یان بدە‌ن.

ب. فەرمودە باسلی‌کراو‌هە‌کە.

^١ حديث عائشة: أن هذا قالت قالت: يا رسول الله، إن أبا سفيان رجل شحيح، وليس يعطيني ما يكفيني وولدي إلا ما أخذت منه وهو لا يعلم، فقال: خذي ما يكفيك وولداك بالمعروف. رواه الجماعة، إلا الترمذي.

به نام رینگری کراوه له لیډانی دهم وچاو، خیزانی بیټ یا منال یا هر که سیکي تر، به به لنگی: فرموده باسلیکراوه که.

نه گهر ته نهها هره شه به کار بهینیت بی لیډان، نه وه باشتره. عائشه نه لیت: پیغه مبری خوا هر گیز له ثافره و له خزمه تکاری خوی نه داوه.^۱

باسی پینجه م / مه بهستی له فرموده ی لا تقبح نه وه به که: قسه به کی پی نه لیت که پی ناخوش بیټ، وه نه وه ی بلیت: خوا ناشرینت بکات وچنده ها قسه ی سوکی تر.

باسی شه شه م / دهر باره ی جیا بونه وه ی له کاتی خه وتندا، دوو پریوایت هه به:

یه که م: له فرموده که ی موعاویه دا هاتوه: ولا تهجر إلا فی البيت. که مه ست لی: له جیگادا لی جیا نه بیته وه، بو ته مبی کردنسی، وه له نایه ته که دا هاتوه: ﴿واهجروهن فی المضاجع﴾ {النساء ۳۴}. که واته بوی نیه بو خانویه کی تر بگوازیته وه، یا ثافره ته که ی بو بنیریت.

دوهم: له بوخاریدا هاتوه که: پیغه مبری خوا له خیزانه کانی جیا بوه وه بو خه وتن وچوو بو ژوریکي تر.^۲

بوخاری نه لیت: نه م فرموده به له وه ی موعاویه صه حیح تره. له به ره وه: کرداری پیغه مبر نه وه نه گه به نیت که دروسته لییان جیا بیته وه، با له ناو مال که شدا نه بیټ، فرموده که ی موعاویه ش، به لنگی نه وه به که جیا بونه وه ته نهها له ناو مال که دایه. که واته مفهومی حه صر له فرموده که ی موعاویه دا بی مانایه.

باسی حه و ته م / دهر باره ی لیکنده وی وشه ی الهجر، چهند رایه که هه به:

یه که م: له لایان نه مینیتته وه، به پای جمهور، وه پوکه شی نایه ته که نه یگه به نیت، نه مه ش له هجران واته دور که وتنه وه هاتوه.

^۱ قالت عائشة: ما ضرب رسول الله صلى الله عليه وسلم امرأة له ولا خادما قط. السنن الكبرى للنسائي - كتاب عشرة النساء

ضرب الرجل زوجته - حديث: ۸۸۸۱.

^۲ أن رسول الله صلى الله عليه وسلم هجر نساءه في غير بيوتهن، وخرج إلى مشربة له. صحيح البخاري - كتاب الصوم باب قول النبي صلى الله عليه وسلم: "إذا رأيتم - حديث: ۱۸۲۵

دوهم: له گه لیدا نه خه ویت، به نام پشتی تی نه کات.

سییه م: جیماعی له گه لدا ناکات.

چوارهم: جیماعی له گه ل نه کات به بی قسه.

پینجه م: قسه کردن له گه لیدا به ره قی.

شه شه م: نافره ته که له ماله وه نه هیلیته وه، له وشه ی هجار قوه هاتوه، واته نه و په ته ی نه سپی پی نه به ستریت وه. نه مهش رای طبریته، و به لگه شی بو نه هیلیته وه. به نام ابن العربی به رایه کی لاوازی دانه نیته.

(١٢١) ١. عن ابن عمر رضي الله عنهما أن النبي (صلى الله عليه وسلم)؛ من الواصلة والمستوصلة والواشمة والمستوشمة.. پیغه مبه (صلى الله عليه وسلم) نه فره تی کردوه له وانه ی قزی خه لکی بوخویان به کار دینن و نه وهش بویان نه کات، نه وهی خال نه کو تی و نه وهش بو ی نه کات.

٢. عن ابن مسعود رضي الله عنه أنه قال: لعن الله الواشحات والمستوشحات والمتنمصات والمتفلجات للحسن المغيرات خلق الله تعالى، وقال: مالي لا لعن من لعن رسول الله.. خوا نه فره تی کردوه له وانه ی خال نه کو تن و بویان نه کو تریت، دهم و چاوه لگرو نه وهی بو ی نه کات، دان تیز که رو، نه و که سه ی دروست کراوه کانی خودا نه کو ږیت، ابن مسعود وتی: چو ن نه فره ت له وه ناکه م که پیغه مبه ری خوا نه فره تی لی کردوه.

گنډه رموهی فهرموده که //

صحیح البخاری - کتاب اللباس باب الموصولة - حدیث : ٥٦٠٢ . صحیح مسلم - کتاب اللباس والزينة باب تحريم فعل الواصلة والمستوصلة والواشمة والمستوشمة والنامصة والمتنمصة والمتفلجات والمغيرات - حدیث : ٤٠٥٩ . بوخاری و موسلیم له گنډه رانه ویدا یه کړان .

مانای وشهگان // الواصلة: ئەو ئافرەتە یە کە قژی خەلکی تر ئەلکینیت بە قژی خۆیەوه، تا قژی زۆر دەریکەوێت، بۆ خۆی بکات یا بۆ ئافرەتی تر. المستوصلة: ئەو ئافرەتە یە کە داوا ئەکات ئەو کردارە ی سەرەوهی بۆ بکێت. موصولة شی پی ئەوتریت. الواشمة: خال کۆتین، دەرزێک یا شتیکی تیز ئەکێت بە شوینیکی جەستەدا هەتا خۆینی لیدیت، پاشان ئەو شوینە کلی لی ئەدریت تا پەنگی سەوز ئەبێت. المستوشمة: ئەو کەسە ی داوا ئەکات خالی بۆ بکۆت. النامصة: ئەو ئافرەتە یە موی جەستە هەلئەکەنیت ولای ئەبات، بۆ خۆی یا بۆ ئافرەتی تر. المتنمصة: ئەو ئافرەتە ی داوا لە خەلکی تر ئەکات موی دەموچاوی بۆ هەلکەن. المتفلجة: ئەو ئافرەتە یە کە نیوان دانەکانی شاش ئەکات.

سەریاسەگان

یاسی یەکەم / ئەو چوار خالە ی لە فەرمودە کەدا باسکراون، حەرامن، وە لە تاوانە گەرەکانن، چونکە بەر لە عەنت ئەکەون، لە عەنتیش بۆ کردنی تاوانیکی گەرە یە.

یاسی دوهم / دەریارە ی لکاندنی قژەوه، دوو پرا هە یە:

یەکەم: لکاندنی قژ بۆ لکاندنی بەهەموو شیوە یە ک حەرامە، موی کەسیکی مەحرەم بێت یا نامەحرەم، قژی مروؤ بێت یا موی ئاژەل، ئافرەتە کە جوان بێت یان نا، شوی کردبێت یان نا، ئەمەش پرای جەمهورە، بەبەلگە ی:

ا. فەرمودە باسلیکراوە کە.

ب. فەرمودە ی جابر: پیغەمبەری خوا بەتوندی پێگزی کردووە لەو ئافرەتە ی قژی بە شتیکی ترەوه ئەلکینیت.^١

ج. فەرمودە ی معاویە کە وتویەتی: گویم لە پیغەمبەری خوا بو فەرمو ی: هەر ئافرەتیک قژی تیکەل بکات بە قژی خەلکی ترەوه، ئەوه درؤ ئەکات، وفیل ئەکات.^٢

^١ زجر رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ المرأة أن تصل شعرها بشيء. أخرجه مسلم.

^٢ حديث معاوية قال: سمعت رسول الله صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قال: أيما امرأة أدخلت في شعرها من شعر غيرها، فإنما تدخله زورا. رواه أحمد.

دوهم: شافعیه کان ئەلین:

١. ئەگەر قژى مرقىك بىت ئەو حەرامە بەكۆدەنگى، موى ئافرەت بىت یا پیاو، مەحرەم بىت یا مێردى بىت یا نامەحرەم . لەبەر ئەم بەلگانه:
(گشتگىرى بەلگەكان.

ب. چونكە حەرامە سود لە موو هەموو ئەندامەكانى لەشى مرقۆ وەرگیریت، لەبەر پێزگرتنى.

٢. بەلام ئەگەر مویەكى پاك بوو، وە هى مرقۆ نەبوو: ئەگەر ئافرەتەكە مێردى نەبوو، یا كەنیزەك نەبوو، ئەو هەش حەرامە. خو ئەگەر هەیبوو: سى را هەیه، دروستىنيان ئەو هیه: ئەگەر مۆلەتى لىيان وەرگرت دروستە.
و ئەلاميان دراو هەتەو كە: ئەم زیاد باسكردنە بى بەلگەیه.

سێهەم: هادویه ئەلین: بەموى كەسىكى مەحرەم دروستە. و ئەلام دراو هەتەو كە:
(حەرامبونى پەهاى لكاندەكە، حەرامبونیش بۆ لكاندنى قژى نامەحرەمیش ئەگەیه نیت.

ب. گشتگىرى هەردوو فەرمودە پێشوەكەى جابر و معاویه.

باسى سێهەم/ خال كوتىن و داوا كردنى حەرامە، بەبەلگەى فەرمودە باسلىكراو كە. لە هەندىك فەرمودەشدا هۆكارى حەرامبونەكە باسكراو كە برىتیه لە گۆرپى دروستكراوى خوا.

باسى چوارەم/ ئەگەر بوتريت: خو خەنە دان لە دەست و پەنجەو هەروەها شتى ترىش، گۆرپى دروستكراوى خوايه، ئەى بۆ خەلآه؟ و ئەلامەكەى ئەو هیه:

ا. پێغه مەبرى خوا فەرمانى كردووە بە گۆرپى سپىتى پەنجەى ئافرەت، ئەویش بە خەنە لە دەست دانى، وەك لە چىرۆكى هند دا هاتو.

ب. ئەم خەنەيه لە سەردەمى پێغه مەبرى خوا دا هەبو.

ج. خەنە بە كۆدەنگى زانايان تايبەتمەند كراو.

باسى پێنجەم/ دەر بارەى بەكارهێنانى ئاوريشم و قژى دەستكرد بۆ قژ، وەك قازى عياض ئەلنیت، زانايان چەند پايەكيان هەيه:

یه کهم: دروست نیه، به هر شتیک بیت، ناوریشم بیت یا خوری بیت یا په پویه ک بیت، نه مهش پای مالک و طبری و زور زانای تره، به به لگه ی فرموده پیشووه که ی جابر.

دوهم: نه گهر به خوری یا په پو بیت، پریپیداوه، پریگریه کهش ته نها بو موه، نه مهش پای لیث بن سعد.

سییه: دروسته به هه موو شتیک بیت. نه مهش پای عائشه یه. وه لای درواوه ته وه که: پای و له عائشه وه راست نیه.

باسی شه شه م / لکاندن تالی ناوریشمی په نگاوره نگ و هاوشیوه ی نهو، که له قر نه چیت، نه وه قه ده غه نیه. چونکه لکاندن و وه صل نیهو، بو نهو مه به ستهش نیه که قری بو به کاردیت. به لکو ته نها بو خو جوانکردنه، نه مهش وه ی قازی عیاضه. مه به سستی شی نه وه یه: که نه مه خه له تاندنی میرده که ی تیدایه، به لام نه گهر په نگ ی له په نگ ی قره که جیاواز بوو، نه وه خه له تاندنی تیا نیه.

باسی هه وه ته م / و تراوه: چون زیادکردنی موی سر حرامه، هه روه ها تاشینی شی به بی پیویستی حرامه.

باسی هه شه ته م / نیشی نهو که سه حرامه که مو بو نافرهت لا نه بات. نه وه ی و غه یری نه ویش نه لین: نه گهر نافرهت پریش یا سمیلی دهر کرد، لا بردنی حرام نیه، به لکو باشه.

باسی نویه م / فرموده ی والمتفلجات، نه وه یه که نافرهتی به ته من بو خو بچوک نیشاندان و جوانی دانه کان، هه لئه ستیت به تیژکردن و شاش کردنیان، تاوه دهر بکه ویت که ته منی که مه، چونکه کچی که م ته مننه که نیوانی دانه کانی زوره، نه م کرداره نه کات.

نه وه ی نه لیت: نه م کرداره و شریشی پی نه وتریت. نه م کرداره ش حرامه بو بکرو نه وه ش بوی نه کریت.

(١٢٢) ١. من ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): إذا

دعي أحدكم إلى وليمة فليأتها.. كسيتك له ثيوه بخواردن بانگ کرا با بچیت.

٢. من ابن عمر مرفوعا: إذا دعا أحدكم أخاه فليجب، مرسا كان أو نحوه.. گمر

یہ کنیکتان براهی بؤ نان خواردن بانگی کرد، زہ ماوہند بوو یاشتی تر، با بچیت.

گنیرمہوی فہرمودہ کہ // ١. صحیح البخاری - کتاب النکاح باب حق إجابة الولیمة

والدعوة - حدیث : ٤٨٧٩ .

صحیح مسلم - کتاب النکاح باب الأمر بإجابة الداعي إلى دعوة - حدیث : ٢٦٥٣

٢. صحیح مسلم - کتاب النکاح باب الأمر بإجابة الداعي إلى دعوة - حدیث : ٢٦٥٦

مانای وشہ کان / ولیمہ: ہموو خواردنیکہ بؤ بؤنہیہ کی خوشی دروست

بکرنیت، ولیمہ العرس ٹو خواردنہیہ کاتی گواستنہ وہی بوک و مارہ برین دروست

ٹو کرنیت.

سہ ریاسہ کان //

باسی یہ گہم / لہ نیوان دوو ریواتہ کہ دا هیچ دڑایہ تیہک نیہ، ہرچہ ندہ یہک کہ س

ٹو یانگنیریتہ وہ:

یہ کہ میان: بہ لگہیہ لہ سہر ٹو وہی: وہ نام دانہ وہی ولیمہ واجبہ. دوہ میشیان

بہ لگہی ٹو وہیہ کہ: ہموو دعوہ تیک واجبہ وہ نام بدریتہ وہ.

باسی دوہم / دہ بارہی حوکمی چون بؤ دعوہ تی ولیمہ، دوو را ہہیہ:

یہ کہم: پوشتن بؤ خواردن ولیمہ لہ ہموو کاتی کدا واجبہ، بہ رای ظاہریہ و

ہندیک لہ شافعیہ کان، ابن عبدالبریش لہ عبیداللہ بن الحسن العنبری

ٹو یگنیریتہ وہ، ابن حزم یش ٹو لیت: رای ہاوہ نان وشوینکہ وتوانہ، بہ بہ لگہی:

ا. پوکہ شی فہرمان کردن لہ فہرمودہ باسلیکراوہ کہ دا، بی ٹو وہی لہ حوکمی

واجب بون لای ببات.

ب. ٹو کہ سہی نہ چیت بہ گوناہبار ناوبراوہ، لہ فہرمودہی ابو ہریرہ دا کہ لہ

پیغہ مہرہ وہ ٹو یگنیریتہ وہ، کہ فہرمویہ تی: خراپترین خواردن ولیمہ یہ کہ، کہ

كه سيك ئهيه ویت بچیت، پښتو لى ئهكرت، وه ئهوهش نايه ویت بچیت، بانگ
ئهكرت بوى. كه سيكيش وه نامى دهعه ته كه نه داته وه، له خواو پښه مبه ره كه
ياخى بوه.^۱

دوهم: جياوازی هيه له نيوان خواردن دروست كردن بۆ هاوسه رگيرى و بۆ
بۆنهى تر.

دربارهى حوكمى چون بۆ ناخواردن زه ماوه ند، دوو را هيه:

يه كه م: واجب، ابن عبدالبرو عياض و نه وهى، كۆدهنگى زانايان
نه گيرنه وه. نه وانيش ليړه دا دوو رايان هيه:

۱. ئه لښ فهرزى عينه له سر هه موو كه سيك، به پراى جمهورى شافعيه كان
و حنه بيه كان. هه روه ها پښه وا مالكيش.

۲. فهرزى كفايه، به پراى هه نديك له شافعى و حنه بيه كان.

دوهم: مستحب، به پراى هه نديك شافعى و حنه بيه لى و، هه روه ها مبه بيه
مالكيش.

دربارهى چون بۆ خواردن بۆنهى تر جگه له زه ماوه ند، دوو را هيه:

يه كه م: واجب، ئه وهش پراى ئه وانه يه كه ئه لښ: وه نام دانه وهى هه موو دهعه تيك
واجب، به لگه كانيشيان له پښتردا باسكرا.

دوهم: واجب نيه، به پراى مالكيه كان و حنه بيه كان و حنه فيه كان و جمهورى
شافعيه كان، له كتيبي البحر يشدا ئه لښ: كۆدهنگى زانايانى عتره له سر ئه وه يه
كه وه نامدانه وهى هه موو دهعه تيك واجب نيه.

باسى سښه م/ مرجى واجب بونى ئه وه يه كه: بانگ كه ره كه داواكراو و نازادو
پښه شتو (رشيد) بښت. وهك ابن حجر له فتح البارى دا باسى كړوه.

^۱ شر الطعام الوليمة، يمنها من ياتيها، ويدعى إليها من ياباها، ومن لم يجب الدعوة
فقد عصا الله ورسوله. صحيح مسلم - كتاب النكاح باب الأمر بإجابة الداعي إلى
دعوة - حديث: ٢٦٦٢

باسی چوارهم / له سهر پای ئەوانەى به واجبى دائەنن، این دقیق العید له کتیبى شرح الإمام دا ئەلیت: ئەتوانریت وەڵامى دەعوەتەکە نەدریتەو ئەگەر ئەم ھۆکارانە ھەبوو:

ا. له خواردنەکە بە گومان بوو.

ب. تەنھا دەوڵە مەندەکانى بانگ کردبوو.

ج. بەچونى کەسێک ئازارى پى بگات، یا ناگونجیت لە گەلیا دابنیشیت، یا لەترسدا بانگ کرابیت، یا بۆ تەماع بانگ کرابیت، یا بۆ ئەوێ یارمەتى خراپەى بدات بانگ کرابیت.

د. لە شوینی نان خواردنەکە دا خراپەىەک ھەبیت، وەك ئارەق یا سەماکردن یا راخەری ئاوریشم یا دیوارەکە وینەو شتى حەرامى تیا ھەلواسرابیت.

ه. مۆلەتى نەچون لە خاوەن دەعوەتەکە بخوازیت، ئەویش مۆلەتى بدات.

ئەم ھۆکارانە بۆ نەچونى دەعوەتەکە لای ئەوانەىە کە ئەلین واجبە، ھەر وہا ئەوانەش کە بە سوننەتى دائەنن. ئەمەش لە شەریعت وئەو پوداوانەو ھەرگىراو کە بەسەر ھاوئاندا ھاتو.

پوختەکەى ئەوێە: دەعوەت پنیوستە وەڵام بدریتەو، بەلام بونی خراپە تیايدا پنگرى وەڵامدانەو کەى، ئەگەر پنگرى وپنیوست بون دژ بە یەك بون، حوکمەکە بۆ پنگریەکەى.

(۱۲۲) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِذَا دَعَى أَحَدُكُمْ فليُجِبْ، فَإِنْ كَانَ صَائِمًا فليُصِلْ، وَإِنْ كَانَ مُفْطَرًا فليُطْعِم..

گەر که سیکتان بۆ ناخواردن بانگ کرا، با بچیت، گەر به پۆژو بوو، با نوێژیکات (بپارێتهوه)، به پۆژوش نه بو با نان بخوات..

خێرهوهی نهرموده که // صحیح مسلم - کتاب النکاح باب الامر بإجابة الداعي
إلى دعوة - حديث : ۲۶۶۲

سهرياسه کان //

باسی یه گهم / پێویسته له سه ره ئه و که سه ی به پۆژوه ده عوه ت نه کریت، ئاماده بیت، بیانوو نه هیئتیه وه به به پۆژوبون، خو نه گهر خاوه ن ده عوه ته که به هو ی پۆژوه که یه وه مؤله تی دا، ئه وه باشه، نه گینا ئه بیت ئاماده بیت.

باسی دوهم / ده باره ی مه به ست له وشه ی فلیصل، چهند رایه ک هه یه :
یه که م: بپارێته وه بۆ خاوه ن ده عوه ته که به لیخۆشبون و به ره که ت پژان به سه ریدا، به پرای جمهور، له بهر ئه وه ی:

۱. له پێوایه تی هشام بن حسان هاتوه: نوێژکردنه که پارانه وه یه.^۱
۲. له پێوایه تی ابن عمر هاتوه: ئه گهر به پۆژوو نه بوو با نان بخوا، ئه گهر به پۆژوش بوو، با بپارێته وه.^۲

دوهم: نوێژ بکات، تا خیری نوێژکردنی ده ست بکه ویت و خاوه ن خواردنه که و ئاماده بوانیش به ره که تیان به سه ردا بپژیت. وه ئامیان دراوه ته وه به فه رموده ی: نوێژکردن له کاتی ئاماده بونی خواردندا دروست نیه.^۱

^۱ فِي رِوَايَةِ هِشَامِ بْنِ حَسَانَ: الصَّلَاةُ الدُّعَاءُ. سَنَّ أَبِي دَاوُدَ - كِتَابُ الصَّوْمِ بَابُ فِي الصَّائِمِ يَدْعُو

إِلَى وَلِيْمَةٍ - حَدِيثٌ : ۲۱۱۷

^۲ رِوَايَةُ ابْنِ عُمَرَ عَنْ نَافِعٍ: فَإِنْ كَانَ مُفْطَرًا فَلْيُطْعِم، وَإِنْ كَانَ صَائِمًا فَلْيَنْدِغْ. أَخْرَجَهُ أَبُو دَاوُدَ.

باسی سییه م / دهرباره ی جوړی پوژوگرته که به م شیویه لی دواون:
 نه گهر پوژوه که فهرز بوو، بنگومان بوی نیه بیشکینیت. به نام نه گهر سوننه ت
 بوو، دوو را هیه دهرباره ی:

یه که میان: نه گهر به لای خاوه ن خواردنه که وه ناره حه ت بوو که نه م به پوژوو
 بیت، نه وه چاک وایه بیشکینیت، نه گهر نا به پوژو بونه که ی باشته، به پای زوربه ی
 شافعیه کان وه ندیک زانای حه نبه لی.

دوه میان: باشته بیشکینیت، رویانی باسیکردوه به ره های، واته له هه موو
 کاتیکدا وا باشه بیشکینیت.

باسی چواره م / دهرباره ی حوکی ناخواردنی که سی بانگراوو، دوو را هیه:
 یه که م: واجب نیه له سه ری نه بۆ زه ماوه ند نه بۆ هیچ بۆنه یه کی تر، له
 خواردنه که بخوات، نه مه ش لای شافعیه کان پای درسته.

فرمان کردنه که ش له فرموده که دا فلیطعم بۆ سوننه ته، چونکه نیشانه یه که هیه
 که له وجوبه وه بۆ سوننه ت لای نه بات، نه ویش فرموده ی: نه گهر ناره زوی لیبوو
 نان بخوات، نه گهر ناره زوشی لیبوو نان نه خوات^۱. سه ریشک کردنیشی واتای
 واجب نه بونی ناخواردن نه گه یه نیت.

دوه م: ناخواردن واجبه. نه وه وی به پای دروستی دانه نیت، وه اهل الظاهریش
 به په سندی دانه نین، به به لگه ی پوکه شی فرمان کردنه که فلیطعم، له
 فرموده که دا. خواردنی پارویه که مترینه، له وه زیاتر واجب نیه.

^۱ لَنَا مَلَأَ بِحَضْرَةِ طَعَامٍ.

^۲ حَدِيثُ جَابِرٍ: إِنْ شَاءَ طَعِمَ وَإِنْ شَاءَ تَرَكَ. أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

(۱۲۴) عَنْ عُمَرَ بْنِ أَبِي سَلَمَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ، قَالَ: قَالَ لِي رَسُولُ اللَّهِ (سَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): يَا غُلَامُ، سَمِ اللَّهَ، وَكُلْ يَمِينَكَ، وَكُلْ مِمَّا يَلِيكَ..

پیغمبرمباری خوا پیئی وتم: ئەوی منال، ناوی خوا بینەر به دەستی راستت بخۆو له بهر دەمی خۆتەرە.

گێڕمەرووی فەرمودەکە // صحیح البخاری - کتاب الأطعمة باب التسمية على الطعام والأكل باليمين - حديث : ۵۰۶۶. صحیح مسلم - کتاب الأشربة باب آداب الطعام والشراب واحكامهما - حديث : ۳۸۶۰.

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم / دەربارەوی حوكمی وتنی بسم الله بۆ نان خواردن، دوو را هەیه: یەكەم: واجبه، ئەمەش یەكێكە لە پاكانی هاوەرانی احمد، له بهر ئەو هی: ۱. فەرمان كردن لە فەرمودەكەدا (ناوی خوا بهێنەر). وه فەرمودەكانی تریش كه بهر یەستیان نیه، و كۆدەنگی زانایانیش پێگه به سەرپێچی كردن نادات، وله پوكەشەكە ی لای نابات.

ب. كه سێك بسم الله نهكات شهیتانی له خواردن و خواردنەرەكەدا به شداد کردوه. دوهم: شتیکی باشه (مُسْتَحَب)، ئەمە بۆ خواردن، هەمان حوكمیش بۆ خواردنەرە هەیه. باسی دوهم / چاك وایه به دەنگی بهرز بسم الله بلیت، تاكو خەلکی تریش بییستیت، بۆ ئەو هی ئاگاداریان کاتەرە.

باسی سێیهم / ئەگەر له سەرەتادا بسم الله ی نهکرد، بیری چووبوو، یا به ئەنقەست، یا له کاتی خواردنەرەكەدا بلیت: به ناوی خوا له سەرەتاو کۆتاییدا. به بەلگە ی فەرمودە ی: هەر كه سێكتان نانی خوارد، یا ناوی خوا بهیئیت، ئەگەر بیری چوو له سەرەتادا بلیت، یا له کاتی ناخواردنەرەكەدا بلیت: به ناوی خوا له سەرەتاو کۆتاییدا.^۱

^۱ إِذَا أَكَلَ أَحَدُكُمْ فَلْيَذْكُرْ اسْمَ اللَّهِ، فَإِنْ نَسِيَ أَنْ يَذْكُرَ اللَّهَ فِي أَوَّلِهِ فَلْيَقُلْ: بِسْمِ اللَّهِ أَوَّلُهُ وَآخِرُهُ. حَدِيثُ أَبِي دَاوُدَ وَالتِّرْمِذِيِّ وَغَيْرِهِمَا. وَقَالَ التِّرْمِذِيُّ: حَسَنٌ صَحِيحٌ.

باسی چوارهم/ پیویسته هه موو ئاماده بوان بسم الله بکن، به لām ئه گهر یه کیکیان بسم الله ی کرد، سوننه ته که جیبه جی بو، ئه مهش پای شافعیه، به به لنگه ی: پیغه مبهری خوا پیی راگه یاندوین که: شهیتان ئه و خواردنه به حه لال دائه نیئت که ناوی خوا ی له سهر نه هیئرا بیئت.^۱ که واته ئه گهر یه ک که س له ئاماده بوان بسم الله ی کرد، واته له سهر خواردنه که بسم الله کراوه.

باسی پینجه م/ پیویسته به دهستی راست نان بخوریت، به به لنگه ی: (ا. فرمان کردن پیی له فرموده باسلیکراوه که دا (به دهستی راست بخو). ب. پیغه مبهری خوا پیی راگه یاندوین که شهیتان به دهستی چه پی ئه خوات وئه خواته وه.^۲ کردنی کرداری شهیتانیش له سهر مروؤ حه رامه. ج. پیاویک لای پیغه مبهری خوا به دهستی چه پ نانی خوارد، پیغه مبهری خواش فرموی: به دهستی راست بخو. وتی: ناتوانم. فرموی: ئیتر نه توانیت. پیاو که ش له بهر خو به زلزانین به دهستی راست نه یئه خوارد. بویه نه یقوانی دهستی بو ناو ده می بهرز بکاته وه.^۳

پیغه مبهری خواش دوعا له که سیك ناکات، مه گهر ته رک ی واجیبکی کرد بیئت. ئه گهری ئه وهش هه یه که له بهر خو به زلزانینی دوعای لی کرد بیئت، له وانه شه بو هه ردو و هۆکاره که بیئت.

باسی شه شه م/ پیویسته مروؤ له گه ل دانیشتونیدا به ریز بیئت، کرداریک نه کات که پییان ناخوش بیئت، خراپ هه ل سو که وت کردن بیئت یا بی ریزی، به به لنگه ی: له بهر ده م خوته وه بخو. که له فرموده باسلیکراوه که دا هاتوه.

باسی حه و ته م/ ده رباره ی جوړی خواردنه که، چه ند رایه ک هه یه:

^۱ إِنَّ الشَّيْطَانَ يَسْتَحِلُّ الطَّعَامَ الَّذِي لَمْ يَذْكُرْ اسْمَ اللَّهِ عَلَيْهِ.

^۲ أَخْبَرَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: أَنَّ الشَّيْطَانَ يَأْكُلُ بِشْمَالَهُ، وَيَشْرَبُ بِشْمَالِهِ.

^۳ أَنَّ رَجُلًا أَكَلَ عِنْدَ الرَّسُولِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِشْمَالَهُ فَقَالَ: كُلْ يَمِينِكَ. فَقَالَ: لَا أَطْطِيعُ. قَالَ: لَا اسْتَطَعْتَ. مَا مَنَعَهُ إِنْ أَلْكَبَرُ، فَمَا رَفَعَهَا إِلَى فَمِهِ. أَخْرَجَهُ مُسْلِمٌ.

١. ئەبێت تەنھا لە بەردەمی خۆیەره بخوات، خواردنەکه تیۆشە بێت، یا شلە، یا هاوشیوێیان، که مەزۆ قەز ئەکاتەرە لەو خواردنە بخوات که خەلکی تر دەستی تیخستەرە. بەبەلگە: لەبەردەم خۆتەرە بخۆ، که لە فەرمودە باسلیکراوەکەدا هاتووە.

٢. دروستە لە هەموو لایەکی خواردنەکەرە بخوریت، میووە بێت یا خواردنیکی هاوشیوێی بێت، ئەگەر خواردنەکه جۆراجۆر بوو، یا هیچ خواردنیکی لەبەر دەستدا نەبوو. بەبەلگە:

١. عکراش کۆری ذۆب ئەلیت: خواردنیکی پەرگۆشتیان بۆ هینان بەشیوێی تریت، منیش دەستم بۆ هەموو لایەکی قاپەکه درێژ ئەکرد، پێغه مەبری خواش لای خۆیەره ئەیخوارد، پاشان بە دەستی چەپی دەستی راستمی گرت و فەرموی: ئەی عکراش، لەیەک لاره بخۆ، چونکه یەک خواردنە. پاشان قاپێک خورمای جۆراو جۆریان بۆ هینان، منیش تەنھا لە بەردەمی خۆمەرە ئەمخوارد، پێغه مەبری خواش لەهەموو لایەکیەرە ئەیخوارد، پاشان فەرموی: ئەی عکراش، لەکوێو ئارەزوت لێیە بخۆ، چونکه یەک جۆر نیە.^١

فەرمودە: انس: بەرگدریوێک پێغه مەبری خۆی بۆ خواردنێک بانگ کرد که بۆی دروست کردبوو، منیش لە گەلیدا چوم، نانی جۆو شۆربایەکیان هینا که کولەکه و گۆشتی وشک بوی تیاوو، بینیم پێغه مەبری خوا لەملا ولای قاپەکهو ئەخوات، منیش لەو پۆژەوه تا ئیستاش شلە کولەکه ئەخۆم. ئەنەس ئەلیت: که ئەوهم بینی، خواردنەکه ئەخستە بەردەستی و خۆم نەمەخوارد.^٢

ج. چونکه ئەگەر خواردنەکه جۆراو جۆر بوو، وە میووە بوو، کەس بێزی لیناکاتەرە، وەک ئەوێ پێشوو.

^١ أَخْرَجَ التِّرْمِذِيُّ وَغَيْرُهُ مِنْ حَدِيثِ عَكَرَاشِ بْنِ ذُوَيْبٍ قَالَ: أَتَيْنَا بِحَفْنَةٍ كَثِيرَةٍ الشَّرِيدِ وَالْوَذْرِ، فَخَبَطْتُ يَدَيَّ فِي نَوَاحِيهَا، وَأَكَلَ رَسُولُ اللَّهِ مِنْ بَيْنِ يَدَيْهِ، فَقَبَضَ بِيَدِهِ الْيُسْرَى عَلَى يَدِي الْيُمْنَى، ثُمَّ قَالَ: يَا عَكَرَاشُ، كُلْ مِنْ مَوْضِعٍ وَاحِدٍ، فَإِنَّهُ طَعَامٌ وَاحِدٌ. ثُمَّ أَتَيْنَا بِطَبَقٍ فِيهِ أَلْوَانُ الثَّمَرِ، فَجَعَلْتُ أَكُلُ مِنْ بَيْنِ يَدَيْ، وَجَاءَ: يَدُ رَسُولِ اللَّهِ فِي الطَّبَقِ، فَقَالَ: يَا عَكَرَاشُ، كُلْ مِنْ حَيْثُ شِئْتَ، فَإِنَّهُ غَيْرُ لَوْنٍ وَاحِدٍ.

^٢ أَخْرَجَ الْبُخَارِيُّ وَمُسْلِمٌ مِنْ حَدِيثِ أَنَسٍ: أَنَّ خِيَاطًا دَعَا النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ لَطْعَامٍ مَسْنَعَةٍ، قَالَ: فَذَهَبَتْ مَعَ النَّبِيِّ قُرْبُ خَبْزٍ شَعِيرٍ وَمَرَقًا فِيهِ دَبَاءٌ وَقَدِيدٌ. فَرَأَيْتَ النَّبِيَّ يَتَّبِعُ الدَّبَاءَ مِنْ حَوَالِي الْقِصْعَةِ أَيْ جَوَانِبِهَا، فَلَمْ أَزَلْ أَتَّبِعُ الدَّبَاءَ مِنْ يَوْمِئِذٍ. قَالَ أَنَسٌ: فَلَمَّا رَأَيْتَ ذَلِكَ جَعَلْتُ الْقِيَهُ إِلَيْهِ وَلَا أَطْعَمُهُ.

(١٢٥) عَنْ مَائِثَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ يَقْسِمُ بَيْنَ نِسَائِهِ وَيَقُولُ: اللَّهُمَّ هَذَا قَسَمِي فِيمَا أَمْلِكُ، فَلَمَّا تَلَمَّنِي فِيمَا تَمْلِكُ وَلَمَّا أَمْلِكُ..

پیغه مبهری خوا له نیوان خیزانه کانیدا به داد په روه رانه دابه شی ئه کرد (مانه وه لایان وشتی تریش). وه ئه یفرموو: خواجه ئه م دابه شکردنه له دهسه لاتی مندايه، له شتی کدا لیم مه گره که له دهسه لاتی تو یه هی من نیه.

گیرېرمووی فهرموده که // چوار که سه که. حاکم وابن حبان به صحیحیان داناوه. سنن

أبي داود - كتاب النکاح باب في القسم بين النساء - حدیث: ١٨٣٥^١

مانای وشه کان // فیما املک، مانه وه لای هریه کیکیان له سره ی خویندا. فیما تملک ولا املک، ترمذی ئه لیت: خو شه ویستیه.

سهریاسه کان //

باسی یه که م // دابه شکردنی شهو مانه وه لای خیزانه کان ، له سر پیغه مبهری خوا فهرز نه بوه، به به لگه ی ئایه تی: ﴿ترجی من تشاء منهن وتؤی إلیک من تشاء﴾ {الأحزاب: ٥١}. واته: به ئاره زوی خو ته واز له کامیان به ینیت، یا به ینلته وه. ئایه ته که ش باسی خیزانه کانی پیغه مبهر ئه کات.

هنديک له مفسرين ی قورئان واصطخري و مهدي له کتبی البحردا ئه لین: خوی گه وره پئی به پیغه مبهر داوه که یه کسان نه بیئت له گه ل خیزانه کانیدا، هه تا بوی هه بوه ئه وه یان که سهره ی مانه وه ی بوه لای نه می نیتته وه و دوا ی بخت، وه ئه وه ش سهره ی نیه له گه لیدا بیئت. ئه مه ش له تایبه تمه ندی ه کانی بوه.

ئه گهر وابیئت که یه کسانی له نیوان خیزانه کانیدا واجب نیه له سهری، که واته که له گه لیان یه کسان بوبیئت، ئه وه نیشانه ی جوانی هه ل سوکه وت و ئه خلاق و، راگرتنی دلی خیزانه کانی ه تی.

^١ البانی به لاوازی داناوه. الإرواء ٢٠١٨.

باسی دوم/ خوشه ویستی له ناو د لایه و له توانای مروّقا نیه، به لکو له توانای خوای گوره دایه، به به لگه ی:

۱. فرموده باسلیکراوه که.

ب. ثایه تی: ﴿لَوْ أَنْفَقْتَ مَا فِي الْأَرْضِ جَمِيعًا مَا أَلْفَتَ بَيْنَ قُلُوبِهِمْ، وَلَكِنَّ اللَّهَ أَلْفَ بَيْنَهُمْ﴾ {الأنفال: ۶۳}. واته: نه گهر هه موو شته کانی سهر زهوی بیه خشیت تا دلیان رابگریت، ناتوانیت، به لکو خوای گوره دلیان بو لای تو راته کیشتیت.

ج. ثایه تی: ﴿وَأَعْلَمُوا أَنَّ اللَّهَ يَحُولُ بَيْنَ الْمَرْءِ وَقَلْبِهِ﴾ {الأنفال: ۲۴}. واته: بزانن خوای گوره بهر به ست دانه نیت له نیوان مروّقا و لیدا.

(۱۲۶) عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: مَنْ كَانَتْ لَهُ امْرَأَتَانِ فَقَالَ إِلَى أَحَدِهِمَا دُونَ الْأُخْرَى جَاءَ يَوْمَ الْقِيَامَةِ وَشِقَّةٌ مَائِلَةٌ..

که سیك دوو خیزانی هه بیئت و به لای یه کیکیان دابشکینیت، له قیامه تدا به شان خواری دهر نه که ویت.

گیرم موهی فرموده که // احمد، چوار که سه که. سه نه ده که ش صحیح. سنن ابی

داود - کتاب النکاح باب فی القسم بین النساء - حدیث: ۱۸۳۴^۱

سهریاسه کان //

باسی یه که م/ له سهر پیاو پیویسته له گهل هاو سهره کانیدا یه کسان بیئت، و حه رامه له سهری به لای یه کیکیان زیاتر دابشکینیت. نه مه ش رای زور به ی پیشه واکانه، به به لگه ی: ۱. فرموده باسلیکراوه که.

ب. ثایه تی: ﴿فَلَا تَمِيلُوا كُلَّ الْمِيلِ﴾ {النساء: ۲۹}. واته: با مه یلتان به ته واری نه چیت به لای یه کیکیاندا. مه به ستیش لیږده دا یه کسانیه له ژیر جینگه یی و برژیوی دا، نه که خوشویستنی دل. چونکه نه مه یان وهک زانراوه، له توانای مروّقا نیه.

^۱ البانی به صحیح ی دانراوه. الإرواء ۲۰۱۷.

باسی دوم/ تیگه شتنی ثایه تی: ﴿كُلَّ الْمَيْلِ﴾... نه وه نه گه یه نیت که: مه یلی که م به لای یه کیکیاندا دروسته. به نام و نام دراوه ته وه که: په های یی فرموده که نه وه رت نه کاته وه، نه گه ری نه وه ش هیه که فرموده که به مه فومی ثایه ته که به سترایبته وه.

(۱۲۷) عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): أَبْقِضُ الْحَلَالَ إِلَى اللَّهِ الطَّلَاقَ...

بیزاروترینی حاله کان لای خوا، جیابونه وهی نیوان هاوسه ره کانه.

گیرموموی فرموده که // ابوداود و ابن ماجه. حاکمیش به صحیحی داناوه. سنن ابی داود - کتاب الطلاق ابواب تفريع ابواب الطلاق - باب في كراهية الطلاق حديث: ۱۸۷۶^۱

مانای وشه کان // الطَّلَاق: له زمانه وانیدا واته: بهردان و وازلینینان. له شه رعیشدا واته: لاجونی گریبه سستی هاوسه ریستی.

إمام الحرمين نه لیت: نه مه وشه یه که پیش ئیسلام هه بو وه ئیسلامیش هینشتویه ته وه.

سه ریاسه کان //

باسی یه گه م/ له حاله لکراوه کانیشدا، شتی بیزاروی تیدایه به لای خوا ی گه وره وه. زانایان نمونه ی بو نه هیننه وه به: نویژکردنی فهرز له غهیری مزگه و تدا به بی هو، وه ته لاق دان.

باسی دوم/ ته لاقدان بیزاروترینی حاله کان لای خوا ی گه وره، واته: له نه جامدانیدا نه پاداشتی تیدایه، نه نزیک بونه ره له خوا ی گه وره، که واته پیویسته تا بتوانریت خو ی لی به دور بگرییت. به به لگی: فرموده باسلیکراوه که.

^۱ ضعفه الألبانی فی الإرواء (۲۰۴۰).

باسی سینه/ هندیك له زانايان ته لاق دابهش نه كهن بو پینج حوكمه كه (واجب، مندوب، حرام، مكروه، مباح): حرام بریتیه له ته لاقی بدعی (پینچه وانهی سوننت). مه كروهیش: نهو ته لاقیه به بی هو نه نجام نه دریت، كه نه مه یان له فرموده كدها مه بهسته، كه بیژراوه وه حه لالیشه.

(۱۷۸) مَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: طَلَّقَ أَبُو رَكَّانَةَ أُمَّ رَكَّانَةَ، فَقَالَ النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): رَاجِعْ إِمْرَأَتَكَ. فَقَالَ: إِنِّي طَلَّقْتُهَا ثَلَاثًا. قَالَ: قَدْ عَلِمْتَ، رَاجِعَهَا..
ابو ركانه ام ركانه ته لاقدا، پیغه مبر (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) فرموی: خیزانه كهت بهینه وه. وتی: من سی جار ته لاقم داوه، فرموی: نه زانم (سی جار ته لاقم داوه)، بیهینه وه.

گیرمرموی فرموده كه // ابی داود - كتاب الطلاق ابواب تفريع ابواب الطلاق -

باب نسخ المراجعة بعد التطبيقات الثلاث حديث : ۱۸۹۰

سه ریسه كان //

باسی یه كه/ فرموده كه به لگهی نه وه به كه: كه سیک به له فزی هه تا هه تای خیزانه كهی ته لاق بدات، مه بهستی كه وتنی ته نها یه كه ته لاق بیت، یه كه ته لاق نه كه ویت. نه گهر مه بهستیشی كه وتنی هه سی ته لاقه كه بیت، نهوا هه سیکی نه كه ویت.

باسی دوهم/ فرموده ی: سویند به خوا ته نها ویستومه یه كه ته لاقی بدهم^۱، به لگهی نه وه به كه: كه سیک خیزانه كهی به له فزی هه تا هه تای ته لاق بدات وپاشان بلیت: مه بهستم ته نها یه كه ته لاق بو، به بی سویند خواردن لیی وهرنا گیریت.

باسی سینه/ دهریاره ی وتنی هه سی ته لاق پیکه وه، له یه كه شویندا. چهند رایه كه هه به:

^۱ روی ابو داود: أن ابنا ركانة طلق امرأته سهیمة البتة، فقال: والله ما أردت إلا واحدة، فردها النبي صلى الله عليه وسلم..

رای یه کهم: هیچ ته لاقیکی ناکه ویت، به پای هندیك له إمامیه کان و ابن علیه و هشام بن حکم و هندیك له زاهریه کان چونکه ئەم شیوهیه ته لاقیکی بیدعیه.

پای دوهم: هەر سى ته لاقه کهى ئەکه ویت، به پای عمرو ابن عباس و عائشه و پروایه تیکی علی و پيشه وایانی هەر چوار مه زه به که و، جمهورى سه له ف و خه له ف و ناصرو إمام یه حیاء و هندیك له شیعی امامی، به به لگه ی:

۱. ئەو ئایه تانه ی باسى ته لاق ئەکه ن، جیا وازیان نه کردوه له وهى یه که ته لاق بیئت یان سیان. ئایه ته کانیش بریتین له ﴿الطلاق مرتان فإمساك بمعروف او تسريح بإحسان﴾ {البقرة: ۲۲۹}. ﴿فإن طلقها فلا تحل له من بعد حتى تنكح زوجا غيره﴾ {البقرة: ۲۳۰}. ﴿لا جناح علیکم إن طلقتم النساء﴾ {البقرة: ۲۳۶}. به لأم وه لأمیان دراوه ته وه که: ئەم ئایه تانه به په هایى باسیان کردوه، له وانه یه به سترابیته وه به و فرمودانه ی که ته نها یه که ته لاق ئەخه ن.

۲. له سه حیحه ین دا هاتوه: عوه یمری عه جلانی له به ردەم پیغه مبهری خوادا سى به سى خیزانه کهى ته لاق دا، نه ویش ریگری لى نه کرد.^۱ ئەمهش به لگه ی نه وه یه که: دروسته به له فزی سى به سى بوتريت، که و تراش، هەر سى ته لاقه که ئەکه ویت.

وه لأم دراوه ته وه که: ئەم بریار دانه ی پیغه مبهری خوا مانای په وایه تی ناگه یه نیت، وه نه وهش ناگه یه نیت که هەر سى ته لاقه که که وتوه، چونکه ریگریه که له ته لاق دانیکه که هاوسه رگریه که لابات که مه به ست لى مانه وهى هه تا هه تایى بو، ئەو که سهش لعان ئەکات: ته لاق ئەخوات و وائە زانیت دواى ئەوه بوى هه یه ئافره ته که به یلئیه وه، نازانیت که به لعانه که جیا بونه وهى هه تا هه تایى پوئە دات، جیا بونه کهش به لعانه که خوى بیئت، یا به بریاری دادوهر بیئت، که واته فرموده که به لگه نیه.

^۱ ما في الصحيحين: أن عويمرا العجلاني طلق أمراته ثلاثا بحضرتة صلى الله عليه وسلم ولم ينكر عليه.

۳. فرموده‌ی فاطمه‌ی کچی قه‌یس که: می‌رده‌ک‌هی سیّ به سیّ ته‌لّاقی داوه، کاتیک هه‌واله‌که‌یان دا به پیغه‌مب‌ری خوا فرموی: مافی نه‌فه‌قه‌ی نیه و عیده گرتنی له‌سه‌ره.^۱

وه‌لّامی دراوه‌ته‌وه که: له فرموده‌که‌دا به پاشک‌وی باس ناکات که سیّ ته‌لّاق‌ک‌هی له‌یه‌ک شویندا و تبیّت. که‌واته ناکریت به‌لگه.

به‌لّام خاوه‌نی ئەم رایه ئەلّین: کاتیک پیغه‌مب‌ری خوا نه‌پ‌رسیوه له یه‌ک شویندا و تویه‌تی یا له چ‌ند شوینیک؟ که‌واته هیچ جیاوازی نیه.

به‌م شیوه‌یه‌ش وه‌لّامی ئەم قسه‌یه نه‌دری‌ته‌وه که: له‌به‌ر ئەوه پ‌رسیاری لینه‌کردوه، چونکه له‌و سه‌رده‌مه‌دا زۆری گات پیکه‌وه سیّ ته‌لّاق‌که‌یان نه‌وتوه. سه‌نعانی ئەلّیت: که ئەلّین له زۆری کاتدا، بۆ ئەوه‌یه که نه‌وتریت له‌و سه‌رده‌مه‌شدا پیکه‌وه و تراوه، به‌لّی سیّ به‌سیّ که و تراوه، به‌لّام به ده‌گه‌من.

۴. فرموده‌ی عائشه: پیاویک خیزانه‌ک‌هی سیّ به‌سیّ ته‌لّاق‌دا، نه‌ویش شوی کرده‌وه، به‌لّام نه‌ویش ته‌لّاقی دا، پ‌رسیار کرا له پیغه‌مب‌ری خوا: ئایا بۆ می‌ردی یه‌که‌م حه‌لّاله؟ فرموی: نه‌خیر، هه‌تا می‌ردی دوه‌میش وه‌ک یه‌که‌م له‌گه‌لیدا پانه‌بو‌یریت.^۲ ئەم فرموده‌یه‌ش وه‌ک به‌لگه‌کانی پیشوو وه‌لّام دراوه‌ته‌وه.

۵. چ‌ند فرموده‌یه‌کی تریش هه‌یه له‌و باره‌یه‌وه که له پیغه‌مب‌ری خواوه ئەگیردری‌ته‌وه.

وه‌لّامی ئەمه‌ش دراوه‌ته‌وه که: ئەم فرمودانه لاوازن و ناکرینه به‌لگه.

۶. فه‌توای هاوه‌لّان له‌و باره‌یه‌وه.

وه‌لّامیان دراوه‌ته‌وه که: رای تاکه که‌س به‌لگه نیه.

^۱ مافی الصحيحین المتفق علیه من حدیث فاطمة بنت قیس: أن زوجها طلقها ثلاثاً، فلما أخبر رسول الله بذلك قال: ليس لها النفقة وعليها العدة.

^۲ ما أخرجه البخاري من حدیث عائشة: أن رجلاً طلق إمراته ثلاثاً فتزوجت، فطلق الآخر، فسئل رسول الله: أتحل للأول؟ قال: لا، حتى يذوق عسيلتها.

پای سینه: تهنه یه ته لاقی نه که ویت، نه رایهش له علی و ابن عباس و ابن مسعود و عبدالرحمان بن عوف و زیرو عه مر بن دینار و طاوس و عه تاو ناصرو پرویه تیک له زید بن علی و هادی و قاسم و صادق و باقر، وه ابن تهیمیه و ابن القیم ی قوتا بیشی پشتگیری نه رایه یان کردوه، به به لگه ی:

١. فرموده ی ابن عباس: ته لاقدان له سهرده می پیغه مبهری خوا و ابوبه کروی دوسائی خه لافه تی عومهر دا، سی ته لاقه که یه ته لاق نه که وت، پاشان عمر و تی: خه لکی له شتیکدا په لیه یان کرد له کاتیکدا شرع شینه یی و په له نه کردنی بو داناون تیایدا. نه گهر نیمهش به سهریاندایه پشین، پاشان سی به سی ی به که و تنی سی ته لاقه که دانا.^١

٢. فرموده باسلیکراوه که که هر دو فرموده که به راشکاوی باسی لیوه نه که ن. نه نین: به لگه ی پاکانی تر، به هیژ نین، پای یه که م و دوه و نه لآمد رایه وه، پاکانی تریش و نه لام نه دریتته وه.

پای چواره م: جیاوازی هیه له نیوان نه و ثافره تی گوازاوه ته وه له گه ل نه وه ی نه گوازاوه ته وه، نه گهر گوازاوه وه، سی ته لاقه که نه که ویت، نه گهریش نه گوازاوه وه، تهنه یه ته لاقی که و توه، نه مهش پای هه ندیک له هاوه لانی ابن عباس و اسحاق بن راهویه. به لگه شیان:

١. له پرویه تی ابوداودا هاتوه: نه ترانیوه هر کاتیک پیاویک خیزانه که ی سی به سی ته لاق بدایه پیش گواستنه وه ی، له سهرده می پیغه مبهری خوادا یه ته لاقی نه که وت؟^٢

^١ حدیث ابن عباس قال: كان الطلاق على عهد رسول الله صلى الله عليه وسلم وأبي بكر وسنتين من خلافة عمر طلاق الثلاث واحدة. فقال عمر بن الخطاب: إن الناس قد استعجلوا في أمر كان لهم فيه أناة، فلو أمضيناه عليهم، فأمضاه عليهم. رواه مسلم.

^٢ وقع في رواية أبي داود: أما علمت أن الرجل كان إذا طلق إمرأته ثلاثا قبل أن يدخل بها جعلوها واحدة على عهد رسول الله..

٢. به شوبهاندن (قیاس): نه گهر بلیت تو ته لاق دراوی، خیزانه کی لی جیانه بیتوه، نه گهر وشه که دوباره بکاته وه، دوباره کردنه وه که بی سوده، چونکه ته لاقه کی که وتوه.

وه نامدراوه ته وه که: نه مه بو ئافره تی گوازاوه و ناگوازاوه وه که، مه فهمی فرموده کی ابوداودیش به رامبه ری گشتگیری فرموده کانی ابن عباس ناوه ستیت.

باسی چوارم / روکه شی فرموده کان نه وه نه گه یه نیت: جیاوازی نیه بلیت: تو سی به سی ته لاق دراوی، یا سی جار وشه ته لاق بلیت. له و کتیبانه ی که له لقه کانی فقه دواون، چندين پای جیاواز نه مینیت وه دربارهی جیاوازی نه دوو حاله ته، پراکانیش بی به لگهی ئاشکران.

باسی پینجه م / لیکه لهره وانی بابه ته لاهه کیه کان، زور له م بابه ته دواون، وه شوینکه وتوانی هرچوار مزه به که یه کپان له که وتنی سی ته لاقه که، چونکه عمر برپاری له سهرداوه. وه زوریش توندبون له گهل نه وانه دا که پای پیچه وانه یان هه بوه. نه م بابه ته ش بوه ته نیشانه بو ناسینه وه ی رافضة و پا پیچه وانه کان، به هو ی فتوادانیش پیی، ابن تیمیه سزادراوه، ابن القیم ی قوتابیشی بو هو ی نه وه ی فتوای نه که وتنی هر سی ته لاقه کی داوه، له سهر وشتریک سوراندویانه ته وه، دیاره نه مه ش ته نها ده مارگیری تونده له بابه تیکی لاهه کیدا، که سه له ف وخه له ف پای جیاوازیان هه بوه تیایدا. بویه نابیت به پرچی نه و که سه بدریت وه که یه کیک له و رایانه ی هیه. لیژه شدا که سی به ویزدان و ته قوادار له که سی تر جیانه کریت وه.

(۱۲۹) ۱. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): ثَلَاثُ

جِدْهَن جَدٌّ وَهَزْلُهُن جَدٌّ: النِّكَاحُ وَالطَّلَاقُ وَالرَّجْعَةُ..

سی کردار هه، جددی بون تیا یاندا، جددیه، به گالته وتنیشیان هه جددیه ته: ژنهینان وته لاقدان و ژنگیرانه وه دوا ته لاقدانی یه که می.

۲. وَلِلْحَارِثِ بْنِ أَسَمَةَ مِنْ حَدِيثِ عِبَادَةَ بْنِ الصَّامِتِ يَرْفَعُهُ: لَا يَجُوزُ اللَّعْبُ فِي ثَلَاثٍ: الطَّلَاقُ وَالنِّكَاحُ وَالْعَتَاقُ، فَمَنْ قَالَهُنَّ فَقَدْ وَجِبَ..

سی کردار، گالته کردن تیا یاندا دروست نیه: ته لاقدان و ژنهینان و بهنده نازا کردن، که سیکیش بیانیت، به پرسیاره به رامبه ریان.

گیرمومی فەرموده که //

۱. چوار که سه که جگه له نسائی، حاکمیش به صحیحی داناره. سنن ابی داود - کتاب

الطلاق أبواب تفریع أبواب الطلاق - باب فی الطلاق علی الهزل حدیث: ۱۸۸۸^۱

۲. مسند الحارث - کتاب النکاح باب ثلاث لعبهن جد - حدیث: ۴۹۵
سه نه ده که ی لاوازه منقطعه.

سه ریاسه کان //

ده ریاسه ی که وتنی ته لاقی که سیک که به گالته وه ئه یلیت، دوو را هه یه:

پای یه که م: ته لاقه که ی که وتوه ئه گهر وته که ی به راشکاری بوو پیویست به نیه ت
ناکات، ئه مهش پای هادویه حنه فیه و شافیه، به به لگی: فەرموده باسلیکراوه کان.

پای دوهم: ته لاقه که ی ناکه ویت، و پیویست به نیه ت ئه کات بو که وتنه که ی،
ئه مهش پای احمد ومالك وناصر وصادق وبقره، به به لگی:

۱. گشتگیری فەرموده ی: سزاو پاداشتی کرداره کانی مروّفه به نیه ته وه به ستراون.^۲

^۱ البانی به صحیحی داناره الإرواء ۱۸۲۶

^۲ إنما الأعمال بالنیات.

وه لئامداوه ته وه كه: ئەم فەرمودە یە گشتگیرەو به فەرمودەكانی تر تایبەت ئەكرێت.

ب. ئایەتی: ﴿وَإِنْ عَزَمُوا الطَّلَاقَ﴾ البقرة: ٢٢٧. بەلگەی ئەو یە كه: سوربون لەسەر شتێك به هەند وەر ئەگیرێت، كەسی گالته چیش سوربونی نیە و مەبەستی نیە. وه لئامداوه ته وه كه: لەسەرەتاوه ئەم ئایەتە ناكڕێتە بەلگە، چونكه دەربارە ی كۆڕینی نازادكراو هاتوه.

(١٢٠) مَنْ إِنْ مَبَّاسَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا، عَنْ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: إِنْ أَلَّهَ تَعَالَى وَضَعَ عَنْ أُمَّتِي الْغَطَا وَالنِّسْيَانِ وَمَا اسْتَكْرَهُوا عَلَيْهِ..

خوای گەوره گوناھ ی به هەلەو له كاتی له بێرچونەوهو زۆر لێكردنی، لەسەریان لا بردوه.

گیرمەوه ی فەرمودەكه // ابن ماجه، حاكم. نهوه ی به حەسەنی داناوه. سنن ابن ماجه - كتاب الطلاق باب طلاق المكره والناسي - حديث: ٢٠٣٩^١

سەرباسەكان //

باسی یەكەم / سزادانی قیامەت له ئوممەتی موسلمان چاوپۆشی لێكراوه، ئەگەر كرداره كانیان به هۆی هەلە یان له بێرچونەوه یا زۆر لێكردنەوه بوو، به بەلگەی فەرمودە باسلیكراوه كه.

باسی دوهم / دەربارە ی بینا كردنی حوكمی كاریگەری شەری لەسەر كرداری هەلەو بێرچونەوهو زۆر لێكردنەوه، جیاوازی را هەیه، له وانهش:

١. جیاوازیان دەربارە ی كهوتنی ته لاقی كه سێك كه بیری چوینتهوه، دورا هەیه: پای یەكەم: ناكەوێت، به پای جمهورو عطا، به بەلگەی: فەرمودە باسلیكراوه كه. پای دوهم: وهك به ئەنقەست وایه، مەگەر له پیشدا به مەرج گیرابێت، به پای حەسەن، وهك ابن ابی شیبە لینی ئەگیرێتەوه.

^١ البانی ئەلیت: صحیحە. الإرواء ٨٢.

۲. دهرباره‌ی ته‌لأقی که‌سیک به‌هله‌ چو بیټ، دوو پرا هه‌یه:

پرای یه‌که‌م: ناکه‌ویټ، به‌پرای جمهور، به‌به‌لگه‌ی: فهرموده‌ باسلیکراوه‌که‌.

پرای دوهم: نه‌که‌ویټ، به‌پرای حه‌نه‌فیه‌کان.

۳. دهرباره‌ی ته‌لأقی زورلیکراو، دوو پرا هه‌یه:

پرای یه‌که‌م: ناکه‌ویټ، به‌پرای جمهور، به‌به‌لگه‌ی:

۱. فهرموده‌ باسلیکراوه‌که‌.

ب. نایه‌تی: ﴿إِلَّا مَنْ أَكْرَهَ وَقَلْبُهُ مُطْمَئِنٌّ بِالْإِيمَانِ﴾ {النحل: ۱۰۶}. عه‌تا نه‌لیټ:

هاوبه‌ش بو‌ خوا پیداکردن له‌ ته‌لأقدان گه‌وره‌تره‌. شافعی نه‌لیټ: به‌لگه‌که‌

له‌وه‌دایه‌ که‌ کاتیک‌ خوای گه‌وره‌ نه‌و که‌سه‌ی به‌ کافر دانه‌ناوه‌ که‌ به‌زور کوفری

پیکرایبیټ، وه‌ بریاره‌کانی کافری له‌سه‌ر لابرده‌، هه‌روه‌ها بو‌ که‌متر له‌ کوفریش

نه‌گه‌ر به‌زور پیی کرا، هه‌مان بریاره‌. چونکه‌ گه‌ر کرداری گه‌وره‌ لیپرسیینه‌وه‌ی

نه‌بیټ و لابریټ، لی نه‌پرسیینه‌وه‌و لابرده‌ن بو‌ له‌و کرداری له‌و بچوکت‌له‌ پیشتره‌.

پرای دوهم: ته‌لأقه‌که‌ که‌وتوه‌، به‌پرای نه‌خه‌عی و حه‌نه‌فی مه‌زه‌به‌کان.

(۱۳۱) عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: رَفَعَ الْقَلَمَ عَنْ ثَلَاثَةٍ: عَنِ النَّائِمِ حَتَّى يَسْتَيْقِظَ، وَعَنِ الصَّغِيرِ حَتَّى يَكْبُرَ، وَعَنِ الْمَجْنُونِ حَتَّى يَفْقِلَ أَوْ يَفْثِقَ..

قه‌له‌می گونا‌ه له‌سه‌رسی که‌س لانه‌بریټ (به‌گونا‌ه نانوسریټ): خه‌وتوو تا له‌ خه‌و هه‌لنه‌ستیټ، وه‌ مندا‌ل تا‌گه‌وره‌ نه‌بیټ، وه‌ شیټ تا چاک نه‌بیټه‌وه‌ یا به‌هوش دیټه‌وه‌.

گیرم‌رمومی فهرموده‌که‌ // احمد، چوارکه‌سه‌که‌ جگه‌ له‌ ترمذی، حاکم به‌ صحیحی

داناوه‌. سنن ابی داود - کتاب الحدود

باب فی المجنون یسرق أو یصیب حدا - حدیث: ۳۸۴۳^۱

^۱ البانی به‌ حسن صحیح ی داناوه‌، الارواء ۲۹۷

سەرباسەکان //

باسی یەكەم / رفع القلم واتە: گوناھەكە لە سەرەتاوە نانوسریت، نەك بنوسریت و پاشان بكوژیتەو.

مەبەستیش لینی واتە: لینی ناگیریت نەك چاكە ی بۆ نانوسریت، كەواتە ئەگەر منالێكی عاقل مۆسلمان بوو، لینی وەرئەگیریت: وەك گیردراوەتەو كە: ئەو منالە جۆنەكە یە خزمەتی پیغەمبەری خوا ی ئەكرد، پیغەمبەری خوا داوا ی مۆسلمانبونی لێكرد، كە مۆسلمان بوو، فەرموی: سوپاس بۆ ئەو خوا یەكە لە ناگری دۆزەخ پزگاری كرد.^١

هەر وەها رێوا یەت هە یە كە: ئافەرەتێك منالەكە ی بۆ لای پیغەمبەری خوا بەرز ئەكاتەو و ئەلێت: ئەم منالە پاداشتی حەجكردنی بۆ ئەنوسریت؟ ئەفەرمویت: بەئێ، تۆیش پاداشتی خۆت هە یە.^٢ لەم بارە یەو فەرمودە ی تر زۆرە.

باسی دووم / زانایان كۆدەنگن لەو دا كە: كەسێك خەوێكی قوڵی لێ كەوتبێت، هیچ داوا یەكی لێ ناكریت، بە بەنگە ی:
ا. فەرمودە باسلیكراو كە.

ب. نە یەت لە كردارەكاندا نە یە كە لە و كاتەدا ئە یكات. كەواتە هیچ حوكمێك پۆبەپۆی نابێتەو.

باسی سێ یەم / زانایان لەو دا كۆدەنگن كە: مندالێك عەقڵی بەشتدا نە شكێت، هیچ داوا یەكی شەرعی نا یگیرتەو. بەلام دەر بارە ی ئەو مندالە ی عەقڵی پێدا ئە شكێت، پرای جیاواز هە یە. فەرمودە باسلیكراو كە ش ئەلێت: تا ئەو كاتە ی كە وەر ئەبێت، گوناھ ی لە سەر نانوسریت. دەر بارە ی كاتی گە وەر بونەكە ش ی چەند پرایەك هە یە:

^١ ثبت في غلام اليهودي الذي كان يخدم النبي، فعرض عليه النبي صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ الإسلام، فأسلم، فقال: الحمد لله الذي أنقذه من النار.

^٢ أن امرأة رفعت إليه صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ صبياً، فقالت: ألهذا حج؟ فقال: نعم، ولك أجر. صحيح مسلم - كتاب الحج باب صحة حج الصبي وأجر من حج به - حديث: ٢٤٥٢

یہ کہم: گہورہ نہو کہ سہیہ کہ نہ توانیت بہ پوڑو بیت وکاتی پینج نویژہ کان بزانیٹ. بہ پای احمد.

دوہم: کہ سیکہ بگاتہ تہ مہنی دوازده سالی.

سییہم: نہو کہ سہیہ بالغ بوبیت. بالغ بونیش بہ مانہ نہ بیت:

۱. بو کوپ خہ بینین لہ گہل ہاتنہ وہی ناوی شہ وہ تدا. بو کچیش لای ہادہویہ ہہ مان قسہیہ.

۲. بگاتہ تہ مہنی پازده سالی، ولہ تہ مہنی نو سالیڈا موی عہرہ تی دہریکہ ویت بہ پای ہادویہ.

۳. ہہرہ ہا مہنی ہاتنہ وہ بہ ئارہ زوہہ لہ کاتی بہ خہ بہ ربوندا.

باسی چوارہم / مہ بہ ست لہ شیت نہو کہ سہیہ کہ عہ قلی لہ دہ ست دابیت، سہر خوش و منداں و شیتیش نہ گرتتہ وہ.

شیتیش چونکہ مہ بہ ستی لہ کردارہ کانیدا نیہ، نہ بہ چاک نہ بہ خراپ و ہسف ناکریت. نہو کردارہ انہش کہ ٹیکات، لہ شہر عدا ہیچ حوکمیکی نیہ و بہ ہند و ہر ناگیریت.

باسی پینجہم / دہربارہی تہ لاق کہ وتنی کہ سی سہر خوش، دوو را ہہیہ:

پای یہ کہم: ناکہ ویت، بہ پای عوسمان و جابرو زید و عمر بن عبدالعزیز و کو مہ لیک لہ سہ لہ ف و احمد بن حنبل و اہل الظاہر، بہ بہ لگہی:

۱. فہر مودہ باسلیکراوہ کہ.

ب. نایہ تی: (ولا تقریبا الصلاة وانستم سکاری، حتی تعلموا ما تقولون) {النساء: ۴۳}. واتہ: لہ کاتی نویژہ کردندا سہر خوش مہ بن، ہتا بزائن چی ٹہ لین. نایہ تہ کہ قسہی سہر خوشی بہ ہند و ہر نہ گرتوہ، چونکہ نازانیت چی ٹہ لیت.

ج. سہر خوش داواکاری لہ سہر نیہ، چونکہ زانا کان لہ وہ دا کوڈہ نگن کہ: مہرجی داوالیکردن بونی عہ قلہ، کہ سیکیش عہ قلی نہ بیت، داوای لیناکریت.

پای دوه: تەڵاقەکی ئەکەوێت، بەپای علی و ابن عباس و کۆمەڵیک لە ھاوێلان و ھاوی و ابوحنیفە و شافعی و مالک، بەلگەکانیشیان ئەمانە:

۱. نایەتی ﴿لَا تَقْرَبُوا الصَّلَاةَ وَأَنْتُمْ سُكَارَى﴾ {النساء: ۴۳}. پڕیگریان لێ ئەکات کە لەکاتی سەرخۆشیدا نزیکسی نوێژ بکەن، پڕیگریەکش واتە: لەکاتی سەرخۆشیدا داویان لێکراوە. داوالێکراویش کردارەکانی دروستە.

و ئەلامیان دراوەتەو: کە: نایەتەکە لەکاتی بەئاگیاندا قەسیان لەگەڵ ئەکات، پێش ئەوێ سەرخۆش بن پێیان لێ ئەگرێت. پڕیگریەکش ئەوێ کە: ئەو کاتی ناگیان لە خۆیان نیە، نزیکسی نوێژ ئەکەن. کەواتە بەلگە پای یەکەمە. ب. کەوتنی تەڵاقەکە وەک سزا دانێکە بۆی.

و ئەلام دراوەتەو: کە: سزادانی سەرخۆش بە تەڵاقەوتنی و جیابوڵنەوێ لە خێزانەکی، پێویستی بە بەلگە، چونکە شەرع بۆ سزادانی تەنھا لێدانی بەدار دانایە.

ج. کەوتنی تەڵاقەکە لە سواری بەستەنەوێ ئەحکامە بە ھۆکارەکانیەو، سەرخۆشیش کاریگری نیە لێرەدا.

و ئەلام دراوەتەو: کە: کەوتنی تەلاق تەنھا بە وتنی وشە تەڵاقە، جێی قەسە لەسەرکردنە، احمد و بەتتی ئەلین: سەرخۆش هیچ گریبەست و مامەلەیک نایگرێتەو کە لەو کاتەدا ئەیکات. پاشان کەوتنی تەلاق تەنھا بە وتەکی، و ئەگە یەنێت کە تەلاقی شیت و کەسیک خەوی لێ کەوتبێت و سەرخۆشیک بە سەرخۆشیەکی تاوانبار نەبێت، وە منداڵ، ئەمانە بە قەسی ئەوان بێت، تەڵاقەکیان کەوتە.

د. ھاوێلان سەرخۆشیان وەک کەسی بە ناگە ئەژمارکردو، لە قەسەکانیدا، وتویانە: ئەگەر خواردیەو سەرخۆش ئەبێت، کە سەر خۆش بوو قەسە تێکەڵ ئەکات، کە قەسەشی تێکەڵ کرد، بوختان ئەکات. سزای بوختان کە ریش

ههشتا داره.^۱ بهم وتهیه ی ابن حزم وه نام نه دریتته وه: نه مه قسه یه کی درویه وپوچه و دژ به یه که، چونکه سزا له سهر که سیك دائه نیت که وپینه نه کات، له کاتیکدا نه و که سه هیچ سزایه کی نیه.

ه. فرموده ی: په شیمان بونه وه له ته ناقدان نیه.^۲ وه نامداوه ته وه که: نه مه فرموده یه کی راست نیه، نه گهر سه حیحیش بیت، واته: ته لاقی نه و که سه ی داوالیکراوه و عاقله، نه که نه وه ی عه قلی نیه.

(۱۳۲) عَنْ ابْنِ مَسْفُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) الْمُحْلِلَ وَالْمُحْلِلَ لَهُ..

پیغه مبهری خوا نه فره تی کردوه له وانه ی ماره به جاش نه که ن، نه وه ی نه ی کات و نه وه ش بوی نه کریت.

گنبرمروهي فرموده که // احمد، نسائی، ترمذی وه به سه حیجی داناره. سنن الترمذی الجامع الصحيح - ابواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم ابواب النكاح عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء في المحلل والمحلل له حديث : ۱۰۷۴^۱

سهریاسه کان //

باسی یه که م / بۆ چه نا لکردن (ماره به جاش) به هه موو شیوه کانی حهرامه، به به لگه ی:

^۱ إذا شرب سكر، وإذا سكر هذی، فإذا هذی إفتري، وحد المفتري ثمانون. السنن الكبرى للنسائي - كتاب الحد في الخمر ذكر اختلاف ألفاظ الناقلين لخبر قتادة عن أنس - حديث : ۵۱۴۳

^۲ أخرج سعيد بن منصور عن النبي صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: لَا قِيلُولَةَ فِي الطَّلَاق. سنن سعيد بن منصور - كتاب الطلاق

باب ما جاء في طلاق المكره - حديث : ۱۰۸۴

^۳ صححه الألباني في صحيح الترمذي (۱۱۲۰).

فهرموده باسلیکراوه که، چونکه له عنت له سهر کردنی کرداریکی حه رامه، هه موو حه رام کراوینکیش پڼگری لیکراوه، پڼگری کردنیش واته پوچه لبوئی گریبه سته که یه. له عنت ته که ش هه رچه نده بو بکه ره که یه، به لام به ستراره ته وه به وه سفیک که نه گونجیت نه وه سفه هوکاری حوکه بیت. ترمذی نه لیت: فهرموده باسلیکراوه که صه حیج وحه سه نه، لای زانایانیش ئیش پیکراوه وه: عمر وعوسمان و عبدالله بن عمره، هه روه ها پای زانایانی تابعینشه.

باسی دوهم / زانایان چهند شیوازیکی نه م گریبه سته یان باسکردوه، له وانه: یه که م: له گریبه سته که دا بوتریت: نه گهر من نافره ته که م بوت حال کرد نابیت بیهینیت، نه مهش وه کو هاوسه رگری متعه بو ماوه یه کی دیاریکراو.

دوهم: له گریبه سته که دا بوتریت: نه گهر بوم حال کردی، نه بیت ته لاقی بدهی. سینه م: له کاتی گریبه سته که دا مه رچه که به شاراو یی بیت، واته پڼبکه ون له سهر ته حلیله که، وه مه به ستیان نه بیت که هاوسه رگریه که به رده وام بیت.

باسی سینه م / له گشتگری له عنت ته که دا وا دهر نه که ویت که: گریبه سته که به هه موو شیوه کانی پوچه نه، له باردهی هه ندیکیا نه وه پای جیاواز هه یه، هه رچه نده به لگه شیان نیه، که واته ئیشی پی ناکریت.

باسی چوارهم / ابن حزم نه لیت:

فهرموده که به گشتگری هه موو بو حال کردنیک ناگریته وه، چونکه نه گهر وابوایه، نه وه که سه ی شت نه به خشیت، وه شت نه فروشیت وه نافره ته به شو نه دات، نه مانه هه موو نه گریته وه. که واته ته نها هه ندیک محلل نه گریته وه، که نه ویش که سیکه: بی به لگه شت بو خه لکی تر حال نه کات، وا دیاره بو نه وه که سه یه له سهره تای گریبه سته که وه نه مه رچه دائه نیت، چونکه جیاوازی پا نیه لای زانایان که: نه گهر میرده که نه یه ویت بو پیاوی یه که می حال بکات، به لام نافره ته که نه مه به سته ی هه بیت، نه وه پیاوه که له عنت ته که ناگریته وه، نه مهش به لگه ی نه وه یه که به مه رچ گرتنه که لیرده نه خوینریته وه.

(١٢٢) عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا قَالَتْ: طَلَّقَ رَجُلٌ امْرَأَتَهُ ثَلَاثًا، فَتَزَوَّجَهَا رَجُلٌ، ثُمَّ طَلَّقَهَا قَبْلَ أَنْ يَدْخُلَ بِهَا، فَأَرَادَ زَوْجُهَا أَنْ يَتَزَوَّجَهَا، فَسَأَلَ رَسُولَ اللَّهِ عَنْ ذَلِكَ، فَقَالَ: لَا، حَتَّى يَذُوقَ الْآخَرَ مِنْ عَسِيلَتِهَا مَا ذَاقَ الْأَوَّلَ...

پیاویک سی به سسی ژنه که ی ته لاقدا، پاشان پیاویک هیئای، به لام پیئش نه وهی
هچته لای، ته لاقی دا. میرده که ی ویستی بیهنیتته وه، بویه پرسپاری له و باره یه وه
له پیغه مبهری خوا کرد، نه ویش فهرموی: نابیت، هه تا میردی دوه مییش وه
میردی یه که م له گه لیدا رابویریت.

گنهرم وهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الطلاق باب من قال لامراته :
انت علی حرام - حدیث : ٤٩٦٦ . صحیح مسلم - کتاب النکاح باب لا تحل
المطلقة ثلاثا لمطلقها حتی تنکح زوجا غیره - حدیث : ٢٦٦٨

سه ریاسه کان //

پاسی یه که م / دهر باره ی مانای ذوق العسيلة ، چهند رایه که هه یه:

یه که م: هاتنه وهی شه هوته، به پای حه سه نی به سری.

دوهم: جیماع کردن، واته: ونبونوی زه که ری پیاوو له فهرجی
ئافره ته که دا، نه وه ندهش به سه که سزای پی واجب نه بیئت (بو که سیك زینا
بکات)، وه مارهی پی واجب نه بیئت (بو ژن ومیرد). نه مهش پای جمهوره.
نه زهری نه لیئت: پای راست نه وه یه که : به مانای له زه تی جیماعه که دیت. ابو
عوبید نه لیئت: هر شتیك له زه تی هه بیئت، عهره ب به هه نگوین ناوی نه بات.
فهرموده که ش مانا هل نه گرت.

پاسی دوهم / که ی ئافره ته که بو میردی یه که می حه لال نه بیئت؟ دوو پا هه یه:

یه که م: بوی حه لال نابیت تا میرده که ی له گه لیدا رانه بویریت (وه که له پاسی
یه که مدا باس کرا)، نه مهش پای جمهوره، به به لگه ی: فهرموده باسلیکرا وه که.

دوهم: به گریبه سستیکی صه حیج بو میردی یه کهم حه لال ئه بیئت (ئه بیئت دواى ئه و گریبه سته ته لاقى بدات و عیدده ته و او بیئت)، ئه مهش رای سعید بن المسیب، ابن المنذر ئه لیئت: ته نها خوارج له گه لیدا هاوړان. هه روه ها ئه م رایهش له سعید بن جبیر ئه گپ دریتته وه، هه رچه نده له کتیبیکدا باسی نه کردوه، به نام ابو جعفر النحاس له کتیبی معانی القرآن و عبدالوهاب المالکی له شرح الرسالة دا ئه یدنه پالی. هه روه ها ابن جوزی هه مان رای سعید بن المسیب ئه داته پال داود. به لکه شیان پوکه شى ئایه تی: ﴿حَتَّى تَنْكَحَ زَوْجًا غَيْرَهُ﴾ {البقرة: ٢٣٠}. واته: بوى حه لال نابیت تا شوو به که سیکی تر نه کات. وادیاره سعید بن المسیب ئه م فهرموده یه ی پى نه گه شتوه، وهك ابن المنذر ئه لیئت.

(١٢٤) عَنْ أُمِّ عَطِيَّةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: لَا تُحْدِثُ امْرَأَةٌ عَلَى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلَاثٍ، إِلَّا عَلَى زَوْجٍ أَرْبَعَةَ أَشْهُرٍ وَعَشْرًا، وَلَا تَلْبَسُ ثَوْبًا مَصْبُوغًا إِنَّا ثَوْبٌ عَصَبٌ، وَلَا تَكْتَحِلُ وَلَا تَمْسُ طَبِيبًا إِنَّا إِذَا طَهَرْنَا بُنْدَةً مِنْ قَسَطٍ أَوْ أَظْفَارٍ..

هیچ نافره تیك له سی پوژ زیاتر بوى نیه تازیه بار بیئت، ته نها بو میرده که ی، تا کو چوار مانگ وده پوژ، له وکاته دا جلی په نگاوړه نگ له بهرناکات جگه له په پو ی خو به ستنه وه نه بیئت، وه کل له چاو ناکات و خو ی بو نخوش ناکات مه گه به که میك له بو نی قسطنیان اظفار (دو جوړ بو ن بون له و سه رده مه درا)..

گپړمړه وه ی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب الطلاق باب تلبس الحادة ثياب العصب - حدیث: ٥٠٣٣. صحیح مسلم کتاب الطلاق باب وجوب الإحدا في عدة الوفاة - حدیث: ٢٨١٧

مانای وشه کان // لا تحد؛ به دوو شیوه ئه خویندریتته وه: پیتی دال مضموم بیئت ئه گه را نافیه بیئت، وه دال مجزوم بیئت، ئه گه را ناهیه بیئت. عصب؛ جوړه کراسیکی یه مانیه. بندية؛ به شیک. قسط؛ جوړیکه له عتر. اظفار؛ جوړیکه له بخور.

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم / دروستە بۆ ئافرەت بۆ مردنی باوکی یا كەسیکی تری، سێ رۆژ لە پرسەدا بێت، وە بۆ مێردەكەشی تا چوار مانگ و دە رۆژ، لەو زیاتر حەرامە پرسە بگرت، بە بەلگەی: فەرمودە باسلیكراوە.

بەلەم أبو داود فەرمودە یەك ئەگێرێتەو كە: پێغەمبەری خوا مۆلەتی داو بە ئافرەت تا حەوت رۆژ بۆ باوکی لە پرسەدا بێت، بۆ كەسانی تریش تا سێ رۆژ.^١ ئەگەر ئەم فەرمودە پراست بێت، باوك تایبەت ئەكات و پێگەرەكە فەرمودەكە تر نایگێرێتەو. بەلەم ئەم فەرمودە مەرسە و توانای تایبەتمەندکردنی نیە.

باسی دوهم / دەربارە ی پرسەگرتنی ئافرەتێك كە منداڵ بێت، دوو راپەرە: راپەر یەكەم: واجب نیە لەسەری پرسە بۆ مێردەكە بگرت، وە ئەگەر زیاتر لە سێ رۆژیش پرسە بۆ خەلکی تر گرت، پێی لێ ناگێرێت، ئەمەش راپەر حەنەفییە و هادیە، بە بەلگەی فەرمودە: إمراة له فەرمودە باسلیكراوە كەدا، كە مەفهومەكە ئافرەتی منال ناگێرێتەو.

راپەر دوهم: واجبە لەسەری بەراپەر، چوونكە: ١. وشەي إمراة ئەمیش ئەگێرێتەو، كە باسی ئافرەتی گەورەش كراوە، مەبەستی زۆربەي حالەتەكانە. لەسەر سەرپەرشتیارەكەشی واجبە پێگەر لێبكات لە خۆ جوان كردن و عەتر لە خۆدان.

ب. عیددە چۆن واجبە لەسەر ئافرەتی گەورە، بەهەمان شیوەش ئافرەتی نابالغیش لەسەریەتی، لەو كاتەدا حەلال نیە بۆ كەس خوازیبێت بكات.

باسی سێیەم / دەربارە ی واجب بونی پرسەگرتن لەسەری، دوو راپەرە: راپەر یەكەم: واجبە، بەراپەر زۆربەي زانایان، بە بەلگەی:

^١ أخرج أبو داود في المراسيل عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده: أن النبي صلى الله عليه وسلم رخص للمرأة أن تحد على أبيها سبعة أيام، وعلى من سواه ثلاثة أيام. مراسيل أبي داود - باب ما جاء في الجنائز حديث: ٢٨٤

١. فەرموده‌ی ام سلمه که ئەلێت: کاتیک ابو سلمه مرد، پیغه‌مبه‌ری خوا هات بۆ لام، منیش کلم له هەردوو چاوم دابوو، پیغه‌مبه‌ری خوا فەرمو‌ی: کل دەم و چاو جوان ئەکات، بە‌شەو نەبێت بە‌کاری مەهینە، بە‌پۆژیش لایبە، قژت بە بۆنخۆش‌کەر دامەهینە و خەنەش بە‌کار مەهینە، چونکە بۆیە‌یه. و تەم: بە‌چی قژدا بهینم؟ فەرمو‌ی: بە‌سیدر.^١

ب. ام سلمه ئەلێت: پیغه‌مبه‌ری خوا فەرمو‌ی: ئەو ئافره‌ته‌ی می‌رده‌که‌ی بم‌ریت، نابێت پۆشاک‌ی پە‌نگاو پ‌نگ له بە‌ر بکات و، خ‌ش‌ل بە‌کار بینن، و خەنە له پ‌رچی بدات، وە کل به‌ کار بینیت.^٢

پ‌ای دوهم: دوا‌ی سێ پۆژ پ‌رسە‌گرتن دروست نیە: ئەو ئافره‌ته‌ی سێ بە‌ سێ تە‌لاق بد‌ریت، وە ئە‌وه‌ش می‌رده‌که‌ی بم‌ریت، بۆیان هە‌یه کل بکە‌نه چاویان و قژدا بینن و خۆیان بۆنخۆش بکە‌ن و ملوانکە له‌ مل بکە‌ن و پینا‌و له‌ پی بکە‌ن و بۆیە بکە‌ن، بە‌ئارە‌زوی خۆیان. ئە‌مه‌ش پ‌ای حە‌سە‌ن و شە‌عیبە، بە‌بە‌لگە‌ی: فەرموده‌ی اسماء کچی عە‌میس که ئەلێت:

له‌ سینیەم پۆژی شە‌هیدبونی جە‌عفە‌ری کو‌پی ابو‌گالب دا پیغه‌مبه‌ری خوا هاتە لام و فەرمو‌ی: له‌ ئە‌م‌پ‌رۆ‌وه ئیتر پ‌رسە‌ مە‌گرە.^٣ ئە‌م فەرموده‌یه‌ش نە‌سخی فەرموده‌که‌ی ام‌سە‌له‌مه‌یه، چونکە دوا‌ی ئە‌و و تراوه، ام‌سلمه دوا‌ی مردنی

١. حدیث ام سلمة أنها قالت: دخل علي رسول الله حين توفي أبو سلمة، وقد جعلت على عيني صبرا. فقال رسول الله: إنه يشب الوجه، فلا تجعليه إلا بالليل، وانزعيه بالنهار، ولا تمتطي بالطيب ولا بالحناء فإنه خضاب. قلت: بأي شيء أمتشط؟ قال: بالسدر. رواه أبو داود والنسائي وإسناده حسن.

٢. عن أم سلمة قالت: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: المتوفى عنها زوجها لا تلبس المعصر من الثياب ولا المشقة ولا الحلي ولا تختضب ولا تكتحل. أخرجه أحمد وأبو داود والنسائي.

٣. دخل علي رسول الله صلى الله عليه وسلم اليوم الثالث من قتل جعفر بن أبي طالب فقال: لا تحدي بعد يومك. أخرجه أحمد وصححه ابن حبان.

میژده که ی، فه رمانی پیدراوه پرسه بگریست. مردنی ابو سلمه ش پیش شه هیدبونی جه عفر بوه.

جمهوری زانایان به حهوت خالّ وه لّامی فه رموده که ی اسماء ئه دهنه وه، که هه مویان تکلف وله مانا دهر کردنیه تی، پیویست به گیرانه وه ی ناکات.

باسی چوارهم / ئافره تیّک ته لّاق درا، و میژده که ی مرد، پرسه گرتنی له سه ر نیه، به به لّگی فه رموده ی: علی میت.

ئه گهر ته لّاقه که رجعی بوو (یهك جار ته لّاق دابوو)، ئه وه کوژده نگی زانایانی له سه ره. هه روه ها له وه شدا یه کده نگی که ئه گهر ئافره ته که پیش گواستنه وه ی ته لّاق درا و میژده که ی مرد، پرسه ناگرت، وهك له فتح الباری دا هاتوه. به لّام ئه گهر ته لّاقه که بائن بوو (بو دوهم جار یا سییه جار ته لّاق درابوو)، ئه وه دوو را هه یه دهر باره ی:

پای یه که م: پرسه گرتن واجب نیه له سه ری، به پای جمهور وهادی وشافعی ومالك وپروایه تیکی احمد، صه نعانئ ئه لّیت: ئه م رایه به لّگیان به هیزتره، به لّگیه کانیش:

ا. روکه شی فه رموده ی علی میت.

ب. پرسه گرتن دانراوه بو دو رخستنه وه ی هه ر هوکاریک که جماعی به دوا دا بیّت، ئه مه یان بو ئافره تیّک میژده که ی مرد بیّت راسته، چونکه تازه ناگه پیتته وه لای میژده که ی. به لّام ئافره تیّک دوو جار ته لّاق درابیّت، ئه گونجیّت به گریبه سستیکی تازه بجیتته وه لای میژده که ی، ئه گهر سیّ به سیّ ته لّاق نه درابیّت.

پای دوهم: پرسه گرتن واجبه له سه ری، به پای علی وزید بن علی وابو حنیفه و هاوه لّانی و ابو ثور و هندیّک له زانایانی مالکی و ثوری، چونکه:

ا. وه کو ئه و ئافره ته یه که میژده که ی مرد بیّت، هه ردوکیان پیویسته عیدده بگرن، هه رچه نده هوکاری عیدده گرتنه که یان جیاوازه.

ب. عیدده گرتن هاوسه رگیری له و کاته دا هه رام ئه کات، که واته هه ر هوکاریکیش بو هاوسه رگیری بیّت، هه رامه.

باسی پینجهم/ سودی دانانی ماوهی چوارمانگ وده پوژ بۆ پرسه گرتنه که، ئه وهیه: منداڵ له دوای تیپه پیبونی ۱۲۰ پوژ لاشه ی تهواو دروست ئه بیئت، و پوژحی به بهردا ئه کریت. که له چوار مانگه که چه ند پوژیکسی زیاتره، ئه ویش تا احتیاط هه بیئت له ماوه که دا.

باسی شه شههم/ ژماره ده به مۆنثی باسکراوه واته ده شهو، به لام به پوژه کانیه وه. که واته تا ماوه که تهواو نه بیئت و نه چیتته شهوی یازده ههم، پرسه ناشکیئیت.

باسی هه وههم/ جمهوریه کده نگن له وه دا که: ئافره تی ماته مگیر بۆی نیه جلی بریقه دارو په نگاو په نگ له بهر بکات، به به لگه ی فره موده ی: ثوبا مصبوغا له فره موده باسلیکراوه که دا، وه له بهر ئه وه ی ئه م پوژشاکه بۆ خوجوانکرنه، ئه و ئافره ته ش پینگری لیکراوه خوی جوان بکات. هه مان حوکمیش بۆ پوژشاکسی خۆبه ستنه وهیه ئه گهر بۆ جوانی بوو. واته ئه ویش هه رانه لئی.

ئه م زانایانه ئه لێن: فره موده باسلیکراوه که تایبه ت کراوه به مانایه ک که له گه ل پینگریه که دا بگونجیئت. مالک و شافعی پوژشاکسی په نگ په ش له م حوکمه ده رئه که ن، چونکه بۆ جوانی نیه، به لکو پوژشاکسی ماته مینیه.

باسی هه شه شههم/ ده رباره ی له بهر کردنی جلی ئاوریشم له و کاته دا، دوو را هه یه: پای یه که م: به هیچ شیوه یه ک بۆی نیه، په نگ کرابیئت یان نا، ئه مه ش پای دروسته لای شافعیه کان، چونکه ئاوریشم بۆ خوجوانکردنی ئافره تان هه لال کراوه، که سیکیش له پرسه دا بیئت، نابیئت به کاری بهیئیت.

پای دوهم: ئه گهر ئاوریشمه که په نگ نه کرابوو، دروسته بۆی له بهری بکات به ئاره زوی خوی، سپی بیئت یا زهرد یا هه ر په نگیکسی تر که په نگسی خوی بیئت. ئه مه ش پای ابن حزمه، به به لگه ی فره موده ی: ثوبا مصبوغا، له فره موده باسلیکراوه که دا.

وه لامیان دراوه ته وه که: ئه مه جمودو قه تیس کردنی ده قی فره موده ی ام عطیه یه.

باسی نۆیههم/ ده رباره ی حوکمی کل به کارهینان، دوو را هه یه:

رای یه کهم: نه گهر هه ردوو چاویشی نه مینیت، بوی نیه کل به کار بهینیت، نه به شهو نه به پوژ. نه مهش رای این حزمه، به به لگه ی:
۱. فهرموده باسلیکراوه که.

ب. فهرموده ی ام سلمه: ئافره تیک میرده که ی مرد، ترسان چاوی شتیکی لیبت، کاتیک هاتن بو لای پیغه مبهرو داوای مؤله تی کل به کار هیانان کرد بوی، مؤله تی نه دا، به لکو دوو یا سی جار فهرموی: نایبت.^۱

رای دوه م: ته نها بو چاره سهر دروسته به کار بهیندریت، نه بیت له جوړی ائمد بیت، نه مهش رای جمهور و مالک و احمد و ابو حنیفه و هاوه لانیه تی، به به لگه ی:

فهرموده ی ام سلمه که دهر باره ی کلی الجلاء هاتوه: کاتیک ئافره تیک میرده که ی مردوه و چاوی دیشیت، به دوا ی ام سلمه دا نه نیریت، پاشان پرسیری کلی الجلاوی لی نه کات، ام سلمه نه لیت: کلی تیمه که مه گهر ناچار بیت، که به کارت هیان، به شهو کل بکو به پوژ بیسره وه، پاشان ام سلمه وتی: کاتیک ابو سلمه مرد، پیغه مبهری خوا هات بو لام، منیش کلم له هه ردوو چاوم دابوو، پیغه مبهری خوا فهرموی: کل دهم و چار جوان نه کات، به شهو نه بیت به کاری مهینه، به پوژیش لایه...^۲

صه نعان ی نه لیت: شاراه نیه که فتوا ی ام سلمه قیاسی کل بوه به صبر، قیاسیش له گه ل بونی ده قیکی جیگیر و ریگریه که که چهنده ها فهرموده ی له سهر هاتوه، ئیشی پیناکریت لای نه وانیه ی پیان وایه پرسه گرتنه که واجبه.

رای سییه م: نه گهر کله که بونی خوشیشی تیابیت ههر دروسته، نه مهش رای کومه لیکه. وادیاره ریگریه که یان بو تنزیه داناوه نه که بو تحریم.

^۱ حدیث ام سلمه: ان امرأة توفي عنها زوجها، فغافوا على عينها فاتوا النبي صلى الله عليه وسلم فاستاذنوه في الكحل، فما اذن فيه بل قال: لا، مرتين أو ثلاثا. متفق عليه.

^۲ لما سالتها امرأة أن زوجها توفي وكانت تشكي عينها فارسلت إلى أم سلمة فسالته عن كحل الجلاء، فقالت أم سلمة: لا يكتحل منه إلا من أمر لا بد منه يشتد عليك، فتكتحلين بالليل، وتمسحينه بالنهار، ثم قالت أم سلمة: دخل علي رسول الله حين توفي أبوسلمة.... الحديث أخرجه أبو داود.

(١٢٥) عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، قَالَتْ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): نَا تُحَرِّمُ الْمَصَّةَ وَالْمَصْتَانَ... يَهَكُ زَهْمٌ وَدُو زَهْمٌ شِيرُ خَوَارِدْنٍ، يَبْنِي حَرَامَ نَابَيْتٍ.

گنیمرموهی فرموده که // صحیح مسلم - کتاب الرضاع باب في المصّة والمصتين

- حدیث : ٢٧٠٦

مانای وشه کان // المصّة: وهگرتنی شتیکی کهم، یا خواردنه وه به شیوهیه کی هیمانه.

سه ریاسه کان //

باسی یه کهم / دهر باره ی ژماره ی نه و شیردانانه ی پینی حهرام نه بیئت، چه ند پرایه ک هه یه:

پای یه کهم: به سئ جارو به ره و ژور حهرام نه بیئت، نه مهش پای داود وشوینکه وتوانی و هندی که له زانایانه، به به لگهی:
ا. مهفهومی فرموده باسلیکراوه که.

ب. مهفهومی فرموده یه کی تری موسلیم: یه ک جارو دوو جار شیردان حهرام نابیت.^١ مهفهومی نه م دوو فرموده یه نه وه نه گه یه نیئت که: له سئ جار زیاتر پینی حهرام نه بیئت.

وه لاما دراوه ته وه که: راشکاوی ده که کان، پییش نه م مهفهومه یه.

پای دوهم: شیردان که م بیئت یا زور، پینی حهرام نه بیئت. ناستی شیردان که ش نه وهنده یه که: بگاته ناو قورگی منداله که وه. هندی که زانایان نه لئین: کونده نگي زانایان له وه دایه که به وه نه ندازه یه ی پوژوه وان پوژوه که ی پیئه شکیت، شیردانیشی پی حهرام نه بیئت. نه مهش پای علی وابن عباس وابن عمر وثوری وعتره وزید بن اوس وسعید بن المسیب واوزاعیه، ههروه ها مهزه بهی هادیوه و حه نه فیه و مالک وروایه تیکی احمد، به به لگهی:

^١ لا تحرم الإملاجة والإملاجتان. صحیح مسلم - کتاب الرضاع باب في المصّة والمصتين - حدیث : ٢٧٠٧

خوای گه وره حه رامبونى به شیردانه وه به ستوده ته وه، هه رکاتیک شیردان هه بوو
 حه رامبون هه کش هه یه، له بهر ئه وه فرموده یه ی له گهلّ ئایه ته که دا گونجا وه: چی
 به هوئی نه سه به وه حه رام بیئت، به هوئی شیردانیش وه حه رام نه بیئت.^۱
 وه فرموده ی عقبه بن الحارث: ئه م پیا وه ام یه حیای کچی ابو إهاب ی
 هیئا وه، ئا فره تیک دیت وئه لیت: شیرم به هه ردوکتان دا وه. کاتیک پرسیار له
 پیغه مبه ری خوا ئه کات، ئه فرمویت: چۆن پیکه وهن وپیئتان وترا وه که شیرتان
 پیکه وه خوارد وه؟ پاشان عقبه لئی جیا بو وه وئه ویش شوی به پیاوئیکی تر
 کرد.^۲

پیغه مبه ری خوا پرسیاری ده باره ی ژماره ی شیردانه کان لی نه کرد.
 وه ئام درا وه ته وه که: لی ره دا به کورتی باسکرا وه، به ئام له شوینی تردا باسی
 ژماره ی شیردانه کان کرا وه، که واته نابیت بوتريت: به دریرژی باسی نه کرا وه.
 رای سنییه م: پینج جار شیردان پیی حه رام نابیت. ئه مه ش رایه کی تری علی واین
 مسعود و عبدالله بن زبیر و عائشه و عه تاو سعید بن جبیر و شافعی و پروایه تیک له
 احمد و إسحاق، به به لگه ی:

۱. فرموده ی عائشه: له و ئایه تانه ی که دابه زیون ئه وه بو وه که ده شیردانی
 ناشکرا حه رام نه بیئت پیی، پاشان ئه م حوکه م لایرا بو پینج جار شیردانی
 ناشکرا. کاتیک پیغه مبه ری خوا وه فاتی کرد، ئه و ئایه ته له قورئاندا هه بوو.^۲

^۱ یحدم من الرضاع ما یحرم من النسب. متفق علیه.

^۲ حدیث عقبه بن الحارث: انه تزوج أم یحیا بنت أبي إهاب، فجاءت امرأة فقالت: قد
 أرضعتکما، فسأل النبي صلى الله علیه وسلم فقال: کیف وقد قیل، ففارقها عقبه فنکحت زوجا
 غیره. صحیح البخاری - کتاب العلم باب الرحلة فی المسألة النازلة - حدیث: ۸۸.

^۳ حدیث عائشه رضي الله عنها: كان فیما أنزل من القرآن عشر رضعات معلومات یحرم من، ثم
 نسخن بخمس معلومات، فتوفي رسول الله صلى الله علیه وسلم وهو فیما یقرأ من القرآن. صحیح

مسلم - کتاب الرضاع باب التحريم بخمس رضعات - حدیث: ۲۷۱۲

ئەم فەرمودەش وورد باسی پینج جارەکە ی کردووە. ئەگەر عائشە ئەمە بە قورئان بگێڕیتەو، بەلام حوکمی فەرمودە ی آحادی هەیه، لە ئیش پینکردنیدا، وەك لە اصول الفقه دا باسکراوە.

ب. فەرمودە ی عائشە: سهله كچی سهیل هات و وتی: ئە ی پیغه مبهری خوا سالم ی بهنده ی ابو حوزەیفه له ماله وه له گه لمان ئەژی، وەك پیاوانی تر بائغ به پیغه مبهری خواش فەرموی: شیر ی پێبده، حەرام ئەبیت لئی. لە پیاوایەتی تردا: پینج جار شیر ی پێبده^۱. ئەم فەرمودەش ورد باسی پینج جار ئەكات، هەرچەندە کرداری هاو ئەنایشە، بەلام بەلگە ی ئەو هیه که لایان بپاریا بوە که: لە پینج جار شیردان که متر پینی حەرام نابیت.

باسی دوهم / شیردان بریتیه له وه ی: هەركاتێك منال مه مکی دایکی گرت و لینی مژی، پاشان به ئاره زوی خۆی بی ئەوه ی پوداویکی تری به سەردا بیت، واز له مه مکه که به نیت، ئەوه بریتیه له یه ك جار شیرخواردن. بپینی شیرخواردنه کهش وەك ئەوه ی که هەناسه بدات یا پشویه کی کورت بدات یا به شتیکی تره وه سەر قال بیت، پاشان دوا ی که میکی تر بگه پیتەوه بو شیرخواردنه که، گه پانه وه که یشی هەر به یه کجار شیردان ئەژمێردریت. وەك چون ئەگەر نان خوارنه که ی بپری و پاش ماوه یه کی کهم گه پرایه وه سەری، به یه ک ژەم خواردن دانه نریت. ئەمەش مه زه به ی شافعیه دەر باره ی یه کجار شیرخواردن، که له گەل مانا که شیدا ئەگونجیت.

صه نعان ی ئەلیت: ئەگەر پینج جار به و شیوه یه شیر ی خوارد، ئینجا پینی حەرام ئەبیت.

باسی سینیهم / شیرخواردن تا ته مه نی چەند سالی، پینی حەرام ئەبیت؟ چەند رایه ک هەیه دەر باره ی:

^۱ حدیث عائشە قالت: جاءت سهلة بنت سهیل فقالت: یا رسول الله، أن سالما مولی أبي حذیفة معنا فی بیتنا، وقد بلغ ما یبلغ الرجال. فقال: أرضعیه تحریمی علیه. رواه مسلم. وفي سنن أبي داود: فأرضعیه خمس رضعات.

پای یه کهم: جمهوری هاو هان و شوینکه و توان وزانایان رایان وایه که: نهو شیرخواردنه پیی حرام نه بیئت که له منالیدا بیئت. به نام رایان له و هدا جیا وازه تا چهند سالی بیئت: تا دوو سال، دوو سال و نیو، سی سالی....

پای دوهم: نه گهر شیرخوره که ته مه نیشی گه و ره بو، هر پیی حرام نه بیئت، نه مهش پای عائشه و ابن حزم و داود و عه تاو لیثه، به به لگهی: فرموده پیشو که ی سهل.

وه نامدراوه ته وه که: نه م حوکمه تایبه ته به سالمه وه، حوکمه که بو که سی تر نابیئت. ام سلمه نه یگیرته وه: خیزانه کانی تری پیغه مبهری خوا نه یان نه هیشت کهس به و شیوه شیرخواردنه تیکه لیان بیئت. به عائشه یان نهوت:

وا نه بینین نه م حوکمه ته نه م مؤله تیک بو پیغه مبهری خوا داویه تی به سالم، هیچ کهس به و شیردانه نایه ته لامان و نامان بینیت.^۱

پای سییه م: شیردان له مندالیدا به هه ند وه نه گیریت، مه گهر بو پیویستی بیئت، وه که نه وهی که سیکی بالغ که به ناچاری هر تیکه له به ئافره تیک نه بیئت، ناکریت پیی لیبگیریت، وه که پوداوی سالم و خیزانه که ی ابو حوزه یفه. نه و کهسه نه توانریت (له ته مه نیکی گه و ره دا) شیر ی پی بدریت.

نه مهش پای ابن تهیمیه یه، شه وکانیش به رایه کی دروستی دانا وه، صه نعان ی نه لیئت: نه مه باشرین کوکردنه وهی نیوان فرموده که ی خیزانه که ی نه بو حوزه یفه و نه و فرمودانه یه که له گه لیدا ناگونجین.

^۱ روی احمد و مسلم و النسائي وابن ماجه عن أم سلمة أنها قالت: أبى سائر أزواج النبي ص أن يدخلن عليهن أحدا بتلك الرضاعة، وقلن لعائشة: مانرى هذا إلا رخصة أرخصها رسول الله لسالم خاصة، فما هو بداخل علينا أحد بتلك الرضاعة ولا رائينا.

(١٣٦) عَنْ عَبْدِ اللَّهِ بْنِ عَمْرٍو رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا: أَنَّ امْرَأَةً قَالَتْ: يَا رَسُولَ اللَّهِ، إِنَّ ابْنِي هَذَا كَانَتْ بَطْنِي لَهُ وَعَاءٌ، وَثُدَيُّي لَهُ سِقَاءٌ، وَحِجْرِي لَهُ حَوَاءٌ، وَإِنْ أَبَاهُ طَلَّقْنِي، وَأَرَادَ أَنْ يَنْزِعَهُ مِنِّي. فَقَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): أَنْتِ أَحَقُّ بِهِ مَا لَمْ تُنْكِحِي..

ئافره تىك وتى: ئەى پىڭەمبەرى خوا، ئەم كۆپرەم، سىم بۆى بوە بەدەفرىك زى، مەمك بوە بەدۆلكە ئاوكىش بۆى، باوەشم بوە بە كۆكەرەوہ بۆى. واباوكى لىم جىابوہ تەوہ، ئەيە وىت لىم بستىنىت، پىڭەمبەرى خوا فەرموى: تۆ لە پىشتى بەمنداڵەكە، ئەگەر شو نەكەيتەوہ.

گىرەموى فەرمودەكە // احمد و ابوداود، حاكم يش به صحيحى داناوہ. سنن ابى داود - كتاب الطلاق (ابواب تفریع ابواب الطلاق - باب من احق بالولد حديث: ١٩٥١)
مانای وشەگان // الحضانة؛ پاراستن و پەرەردەکردن و چاودىرىکردنى كە سىكە كە خۆى ناتوانىت (خۆى پيارىزىت و چاودىرى خۆى بكات)، لە هەموو شتىك كە لەناوى ئەبات، يا زەرەرى پى ئەگەيەنىت. وعاء؛ دەفر، قاپ. سقاء؛ پىستى بەرخ ئەگەر بۆ ئاو هىنان يا بۆ شىر بەكار بىت. حجر؛ باوەشى مەوۆقە. حواء؛ ئەو شۆينەيە كە شتىك ئەگرىتە خۆى وە كۆى ئەكاتەوہ.

سەرباسەگان //

باسى يەكەم / لەكاتىكدا پىاو وىستى منداڵ لەدايكەكە بستىنىت، ئەوە دايكەكە لە پىشتەرە بە بە خىوکردنى منداڵەكە بە بەلگەي:
١. لە دواى ئەوەى ئافرهتەكە ئەو سىفاتانەى باسكرد كە هۆكارە بۆ ئەوەى مافى بە خىوکردنى منالەكەى بدريتى، پىڭەمبەرى خواش ئەو حوكمەى بۆ دەرکرد، وەك لە فەرمودە باسلىكراوہ كە دا هاتوہ.

ب. ابوبەكرو عومەر بەو شۆيە قەزاوہ تيان كردوہ.

^١ البانىش پەلى حەسەنى داوہتى. الإرواء ٢١٨٧.

ج. وتسی ابن عباس: بۆنی وجیگا و گهرمییه کی بۆ منالکه، له تو باشره، تاگه وره ئه بیته و خوئی هه لتان ئه بژیریت^١.

باسی دوه / فرموده که ناگادار کردن و دهی تیا به بۆ ئه و مانایه ی که حوکمه کی بۆ دانراوه، وه هۆکار و ماناکان بۆ بریاره کان به هه ند وه ئه گیریت، فیتره تی پاکى مروقیش ئه وه ئه خوازیت.

باسی سییه / ئایا دواى شو کردن و دهی ئافرهت مافى به خێو کردنى منداله کی ئه مینیت ؟ دوو را هه یه:

پای یه که م: ئه و مافه ی نامینیت، به پای جمهور له مالکی و شافعیه کان و حه نه فیه کان و عیتره.

ابن المنذر ئه لیت: هه مو زانایان که من ناگادار بم، له و پایه دا کو ده نگن، به به لگه ی: فرموده با سلیکرا وه که.

پای دوه: مافه کی هه ر ئه مینیت، به پای عوسمان. حه سه ن و ابن حزم یش هه مان پایان هه یه، به به لگه ی:

١. انس کوری مالک لای دایکی مایه وه، هه رچه نه ده (دایکی) شوی کرد بۆ وه، ام سه له مه یش که شوی به پیغه مبه ری خوا کرد، کو پره کی لای مایه وه، کچه کی حه مزه ش لای پوری (خوشکی دایکی) مایه وه، هه رچه نه ده (پوره کی) شوی کرد بوو.^٢

وه لأمی ئه دریته وه که: ئه گه ر ناکوکی هه بوو ده رباره ی منداله که، ئه وه لای ئافره ته که نامینیته وه، به لأم ئه گه ر که س داواى منداله کی نه کرده وه، ئه وه گو مان نیه که ئافرهت ئه گه ر شویش بکاته وه، بۆی هه یه منداله کی لاییت.

له و چیروکانه ی سه ره وه شدا باس نه کرا وه که ناکوکی ده رباره ی دروست بویت، که واته به لگه نیه بۆ ئه م ده عوايه.

^١ ریحها وفراشها وحرها خير له منك، حتى يشب ويختار لنفسه. أخرجه عبدالرزاق في قصة.

مصنف عبد الرزاق الصنعاني - كتاب الطلاق باب : أي الأبوين أحق بالولد - حديث : ١٢١٩٢

^٢ أن انس بن مالك كان عند والدته وهي مزوجة، وأم سلمة تزوجت بالنبي ص وبقي ولدها في كفالتها. وابنة حمزة قضى بها النبي ص لخالتها، وهي مزوجة. متفق عليه.

ب. فەرموده که با سلیکراوه که جینی قسه‌یه، عه‌مرو بن شعیب له باوکی نه‌ویش له باوکیه‌وه نه‌یگنیریتته‌وه بی‌ئه‌وه‌ی بی‌بینیت. واته: شعیب فەرموده‌ی له باوکی خو‌ی نه‌بیستوه.

وه‌لأمدراوه‌ته‌وه که: فەرموده‌ی عه‌مر لای هه‌موو زانا‌یان وه‌رگیراوه، وه‌ ئیشیشی پی‌نه‌که له‌وانه: بوخاری واحمد وابن‌المدینی وحمیدی وإسحاق بن‌راهویه و زوری تریش، که‌واته گوی‌ نادریت به‌ تانه‌دان لی‌ی.

(۱۳۷) ۱. عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): لَا يَحِلُّ دَمُ امْرِيٍّ مُسْلِمٍ، يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنِّي رَسُولُ اللَّهِ، إِنَّا بِإِخْدَى ثَلَاثٍ: الثَّيِّبِ الزَّانِي، وَالنَّفْسِ بِالنَّفْسِ، وَالتَّارِكِ لِدِينِهِ الْمَفَارِقِ لِجَمَاعَةٍ..

كوشتنی هه‌چ موسلمانێك كه شایه‌تی بدات جگه له‌ الله كه‌س شایانی په‌رستن نیه‌و منیش پی‌غه‌مبه‌ری خوا، دروست نیه‌ به‌سی شیوه‌ نه‌بی‌ت: خاوه‌ن هاوسه‌ری زیناکار، و که‌سیك به‌رامبه‌ر که‌سیکتر نه‌کوژریتته‌وه، وه‌ که‌سیکیش وازی له‌ دینه‌که‌ی هه‌نا‌بی‌ت وله‌کو‌مه‌لی موسلمان جیا بو‌بی‌ته‌وه.

۲. عَنْ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا، عَنْ رَسُولِ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: لَا يَحِلُّ قَتْلُ مُسْلِمٍ إِنَّا بِإِخْدَى ثَلَاثٍ خِصَالٍ: زَانٍ مَخْصَنٍ فَيُرْجَمَ، وَرَجُلٌ يَقْتُلُ مُسْلِمًا مُتَعَمِّدًا فَيُقْتَلُ، وَرَجُلٌ يَخْرُجُ مِنَ الْإِسْلَامِ فَيُحَارِبُ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَيُقْتَلُ أَوْ يُصَلَّبَ أَوْ يُنْفَى مِنَ الْأَرْضِ..

كوشتنی موسلمان هه‌ل‌ال نیه‌، به‌ سی‌ سی‌فه‌ت نه‌بی‌ت: زیناکه‌ریکی هاوسه‌ردار که‌به‌ردباران نه‌کریت، وه‌ که‌سیك به‌ئه‌نقه‌ست موسلمانێك بکوژیت نه‌کوژریتته‌وه، وه‌ که‌سیك له‌ئیسلام پاشگه‌زی‌یتته‌وه ودرایه‌تی خواو پی‌غه‌مبه‌ره‌که‌ی بکات، نه‌ویش نه‌کوژریت، یا هه‌ل‌ئه‌واسریت، یا شاره‌ده‌ره‌که‌ریت.

گنهرموده‌ی فەرموده‌که //

۱. صحيح مسلم - كتاب القسامة والمحاريب والقصاص والديات

باب ما يباح به دم المسلم - حديث : ۳۲۶۱

٢. ابوداودو نسائی، حاکمیش به صحیحی داناوه. سنن ابی داود - کتاب الحدود باب الحكم فیمن ارتد - حدیث : ١٣٨١٠

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / خوین رشتنی موسلمان حالال نیه، به نهجامدانی یه کیك لهه سی خاله نه بیئت:

١. زیناکه ری هاوسه ردار، به رداران نه کریت.
  ٢. کوشتن به رامبه ر کوشتن. واته توله سهندنه وه به مرجه کانیه وه.
  ٣. پاشگه زبونه وه له ئیسلام به هر شیوه یه ک بیت، نه گهر نه گه پرایه وه بو ئیسلام، نه کوژریت.
- فه رموده ی؛ المَفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ، هه موو که سیك نه گریته وه که له کومه لی موسلمان ده رچوبیت، بیدعه چی بیت یا باغی . وهك خه واریج نه گهر شه پریان کردوو ناژاوه پریان نایه وه.

باسی دوهم / ره خنه گیراوه له وهی له هر دوو فه رموده که دا ته نها سی که س نه کوژرین، له کاتی که دا، کوشتنی که سیك دروسته که هیرش نه کاته سه ر مروقه، له هیچ کام له فه رموده کاندایا نه کراوه.

وه لام / ١. نه چینه ژیر خالی المَفَارِقُ لِلْجَمَاعَةِ.

ب. یان نه وانه ی سه ره وه به مبه ست و نه نقه ست نه کوژرین، به لام نه وهی تر بو به رگریکردن له خو نه کوژرین.

باسی سییه م / که سی بیباوه ره له سه ره تاوه، بو باوه رهینان نا کوژریت، به لکو بو خولادان له خراپه ی، به به لگه ی فه رموده باسلیکراوه که.

باسی چوارهم / فه رموده ی: فَيَحَارِبُ اللَّهُ وَرَسُولُهُ، دوا ی فه رموده ی؛ يَخْرُجُ مِنَ الْإِسْلَامِ، پونکردنه وهی حوکمی که سیکی تایبه ته که و حوکمی تایبه ت به خوی

^١ البانییش به صحیحی داناوه. صحیح ابی داود (٤٣٥٣).

ہیہ، ئہ ویش مُحَارِبُ چہ تہیہ، حوکمہ کہشی: کوشتن یا لہ سیدارہ دان یا شاربہ دہر کردنہ.

کہ واتہ فہرمودہی دوم لہ یہ کہم تایبہ تیرہ.

باسی پینجہم/ پروکہشی فہرمودہی: فَيُقْتَلُ أَوْ يُصَلَّبُ أَوْ يُنْفَى مِنَ الْأَرْضِ. وَهَ تايہ تي ﴿إِنَّمَا جَزَاءُ الَّذِينَ يُحَارِبُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ وَيَسْعَوْنَ فِي الْأَرْضِ فَسَادًا أَنْ يُقَتَّلُوا أَوْ يُصَلَّبُوا أَوْ تُقَطَّعَ أَيْدِيهِمْ وَأَرْجُلُهُمْ مِنْ خِلَافٍ أَوْ يُنْفَوْا مِنَ الْأَرْضِ﴾ {المائدة: ۳۳}. ئوہ ئہ گہ یہ نیت: کہ فہرمانرہوا سہریشکہ لہ بہ جینگہ یاندنی ئو سزایانہ دا بہ سہر ہر چہ تہ یہ کدا، موسلمان بیت یا ببیاوہر بیت. تايہ تہ کہش واتہ: سزای ئو کہ سانہی لہ دژی خواو پیغہ مبرہ کہی ئہ جہنگن ولہ سہر زہویدا ناژاوہ و خراپہ ئہ کہن ئوہیہ کہ: بکوژرین یان بہ دارابکرین یا ہر دوو دہست وقاچیان لہ دواوہ بپردریت، یان شاربہ دہر بکرین.

باسی شہ شہم/ دہربارہی مانای النُفْيُ چہند رایہ ک ہیہ:

۱. دہستبہ سہر کردن، بہرای ئہ بو حہ نیفہ.

۲. شاربہ دہر کردن، لہم شار بوئو شار، پراو ئہ نریت، بہرای شافعی.

۳. دہر کردنی تہنہا لہ شارہ کہی خویدا.

(۱۲۸) عَنْ عُمَرَ بْنِ الْخَطَّابِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: سَمِعْتُ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَقُولُ: لَا يَقَادُ الْوَالِدُ بِالْوَلَدِ..

باوک لہ تولہی کوشتنی کوپہ کہیدا، نا کوژریتہ وہ.

گیرمہرمودہی فہرمودہ کہ // احمد، ترمذی، ابن ماجہ. ابن الجارود و بیہقی بہ صحیحیان داناوہ. سنن الترمذی الجامع الصحيح - أبواب الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أبواب الديات عن رسول الله صلى الله عليه وسلم - باب ما جاء في الرجل يقتل ابنه يقاد منه أم لا حديث: ۱۳۵۷

^۱ البانی بہ صحیحی داناوہ: الإرواء ۲۲۱۴.

سەرباسەکان //

باسی یەكەم/ دەربارەى كوشتنى باوك بەرامبەر بە كوشتنى كۆپەكەیدا، دوو را
هەیه:

رای یەكەم: بەهیچ شیوەیەك ناكۆژیئت. شافعی ئەلیت: (لەژمارەییەكى زۆر لەو زانایانەى پێیان گەشتوم، لێم بیستون كە: باوك لە تۆلەى كۆپدا ناكۆژیئەوه. منیش هەمان رام هەیه). ئەمەش رای جەماوەرى هاوئەلان و كەسانی تری وەك هادیو و حەنەفیو و شافعیو و احمد و إسحاق. بە بەلگەى:

١. فرمودە باسلیكراوەكە.

٢. عمر لە كێشەى مدلجی دا بەو شیوەیە بریارى دا، وە خوینباییەكەى خستە ئەستۆى باوكەكەو لە میراتی كۆپەكەى بە شى نەدا، وە وتى: بكۆژ میراتی بۆ نیه. كەواتە نە لە خوینبای و نە لە میراتەكە هیچی بەر ناكەوئیت بە كۆى دەنگى زانایان.

٣. چونكە باوك هۆكارى هاتنە دنیاى كۆپەكەیه، بۆیە كۆپەكە نابێتە هۆى لە دنیا دەرجوئى باوكەكە.

رای دوهم: ئەكۆژیئت. پاشان خاوەنى ئەم رایەش ئەبن بە دوو بەشەوه: یەكەم: لە هەموو حالەتێكدا ئەكۆژیئەوه، ئەمەش رای بەتتیە، بە بەلگەى: گشتگیری ئایەتى: ﴿النفس بالنفس﴾ {المائدة: ٤٥}. وە دیارە ئەو زانایە فرمودەكەى بەلاوه صەحیح نەبوه.

و دڵامى دراو دەتەر كە: ئایەتەكە بە فرمودەكە تاییبەت كراوه. دوهم: ئەگەر كۆپەكەى دابە زەویدا و سەرى برى، تۆلەى لى ئەسەندریئەوه. پێشەوا مالیک خاوەنى ئەم رایە ئەلیت: چونكە ئەم شیوەیە تەنھا كوشتنى بە ئەنقەستى لى ئەخویندەریئەوه، وە ئەودى دیارە لە بەكارهێنانى ئامیرى برینداركەر لە كوشتندا، بە ئەنقەستە. ئەنقەست بونیش كرداریكى شاراوەیه بە نیشانەى دیار نەبێت، دەرناكەوئیت.

به نام نه گهر کوشتنه که ی بهو شیویه نه بوو، که نه گهری کوشتنی تیا نه بوو، به لکوو بو ته مبی کردن بوو، هرچند بو خه لکی تر به نه نقه ست دانه نریت، به نام بو باوک به نه نقه ست دانا نریت.

باوکیش لهم حاله ته دا جیا کراته وه، چونکه به زه یی بو کوپه که ی هه یه، وه مافی ته مبی کردنیشی هه یه، بویه نه نقه ست بون له کوشتنه که ی دورئه خریته وه. وه نامدراوه ته وه که: نه مه پای خو یه تی. نه گهر ده قی شرعیش هه بوو، هیچ رایه ک به رامبه ری ناوه ستیت.

باسی دوم/ باپیر و دایک، وه ک باوک وان، له باره ی نه کوشتنه وه یان له توله ی کوشتنی مندا لدا.

(۱۲۹) عَنْ أَنَسِ بْنِ مَالِكٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ : أَنَّ جَارِيَةً وَجَدَ رَأْسَهَا قَدْ رُمِيَ بَيْنَ حَجْرَيْنِ، فَسَأَلَتْهُمَا : مَنْ صَنَعَ بِكَ هَذَا؟ فَلَانَ فَلَانٌ، حَتَّى ذَكَرُوا يَهُودِيًّا فَأَوْمَأَتْ بِرَأْسِهَا، فَأَخَذَ الْيَهُودِيُّ فَأَقْرَعَ. فَأَمَرَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) أَنْ يُرْمَى رَأْسُهُ بَيْنَ حَجْرَيْنِ ..

کیژوله یه ک دوزرایه وه که سه ری له نیوان دووبه رددا کوترابوو، لییان پرسى: کى وای لی کوردی؟ فلان و فلان، هه تا ناوی جوله که یه کیان برد، نه ویش سه ری راوه شاند، جوله که کیان گرت، نه ویش دانی به تاوانه که ی دانا، پیغه مبه ری خواش فرمانی کرد سه ری جوله که له نیوان دووبه رددا بکوثریتته وه.

گێڕمەمۆی فەرمودەکه // صحیح البخاری - کتاب الخصومات باب ما یذکر فی الإشخاص والخصومة بین المسلم والیهود - حدیث : ۲۳۰۴. صحیح مسلم - کتاب القسامة والمحاریین والقصاص والدیات باب ثبوت القصاص فی القتل بالحجر وغیره من المحددات - حدیث : ۳۲۵۳

سه ریاسه کان //

باسی یه کهم/ ددرباره ی توله کردنه وه به رامبه ر کوشتن به شتی قورس، دوو را هه یه: پای یه کهم: پیویسته بکوثریتته وه، به پای هادویه و شافعی و مالک و محمد بن الحسن، به به لگه ی:

ا. فەرموده باسلینکراوه که.

ب. ئەو ھۆکارە ی کوشتنەوێکە ی بۆ دانراوە لیژەدا، دیارەو بە ھینزیشە، کە بریتیە لە: پێگرتنکردن لە خوینپرشتن.

ج. کوشتن بە شتی قورس وەک کوشتن بە ئامیری تیر، مرقی پی ئەکوژیت. پرای دوهم: لە کوشتنی وەھا، کوشتنەوێکە واجب نیە، بە پرای ابو حنیفەو شەعبی و نەخەعی و حەسەنی بەسری، بە بەلگە ی فەرمودە ی:

ھەموو کوشتنیک بە ھەلە دائەنریت جگە لە کوشتن بە شمشیر، لە کوشتنی ھەلەشدا خوینبایی واجب ئەبێت. لە گێرانی و ھەیکە ی تردا ھا تۆ: ھەموو کوشتنیک جگە لە ئاسن ھەلە ی و، ھەموو ھەلە ی کیش خوینبایی ھە ی.^١

و ئەمیدراوە تەو کە: لە سەنەدی فەرمودە کە دا، علی جابر الجعفی و قیس بن الربیع ھە ی، کە بە ھەند وەر ناگیرین، وە فەرمودە کە پو بە پرای فەرمودە کە ی انس ناوە ستیت.

بە ئام حەنە فیە کانیش لە وە ئامی فەرمودە کە ی انس دا ئەلین:

ا. لە کوترانە کە دا (جۆری کوشتنی کچە کە) برینداری و خوین پرشتنی تیا بوە.

ب. پرەوشتی جولە کە کە ئەو بوە کە منداڵ بکوژیت، کە واتە لەو کە سەنە دائەنریت کە ئازاوە ئەننەو.

و ئەمیان دراوە تەو کە: ئەم لیکدانە و ھە ی، زۆر لە خوکردنە بۆ مانا دەر ھینان. تَکَلَّفُ.

باسی دوهم / دەر بارە ی تۆلە سەندنەو بە رامبەر کوشتنیک کە بە ئامیریک ئەنجام درا بێت، لە زۆر بە ی کاتدا خەلکی پی ئەکوژیت، وەک: گوچان و قامچی و شەپازلە، دوو پرا ھە ی:

پرای یە کە م: کوشتنەوێکە واجب ئەبێت تیایدا، بە پرای ھا دیو و لیث و مالک.

^١ أَخْرَجَ الْبَيْهَقِيُّ عَنِ النَّعْمَانِ بْنِ بَشِيرٍ مَرْفُوعاً: كُلُّ شَيْءٍ خَطَأٌ إِلَّا السِّيفُ، وَلِكُلِّ خَطَأٍ إِزْشٌ. وَفِي لَفْظٍ: كُلُّ شَيْءٍ سِوَى الْحَدِيدَةِ خَطَأٌ، وَلِكُلِّ خَطَأٍ إِزْشٌ.

پای دوه: تۆله سندنه وهی تیا نیه، وه کوشتنه کهش به هاوشیوهی نه نقه ست دانه نریت، که نه بیت سهد و شتر بدات، له ناویاندا، چل و شتری خلفه که به چکه له سکیاندا بیت. نه مهش پای شافعی و ابو حنیفه و جه ماوهی زانایانه له هاوه لان و شوینکه و توان و نه وانهی دواي نه وانیش هاتون. به به لگهی:

فرموده ی عبدالله بن عمر، که پیغه مبهری خوا فرموده تی: ناگادارین، له کوشتنی هلهی هاوشیوهی به نه نقه ستدا که به قامچی و دار نه نجام نه دریت، سهد و شتر نه دریت، له ناویاندا چل و شتر که به چکه له سکیاندا بیت^۱. صه نغانی نه لیت: نه گهر فرموده که راست بیت، بابه ته که پون نه بیت وه. نه گهر نا بناغه وایه که: له کوشتندا سهیری ئامیری کوشتنه که نه کریت، به لکو هر شتیک خوینی پی بریت، کوشتنه وهی تیا واجبه.

باسی سیهم / دهر باره ی کوشتنه وهی پیاو به رامبه ر ئافره ت، دوو را هیه:

پای یه که م: نا کوژریت وه، به لکو ته نها خوینبایی نه دات، به پای حه سه نی به سری و عمر بن عبدالعزیز و عیکریمه و عه تا و مالک و پایه کی شافعی، به به لگهی ئایه تی: ﴿وَالْأَنْثَى بِالْأُنْثَى﴾ {البقرة: ۱۷۸}. واته: ئافره ت به رامبه ر ئافره ت نه کوژریت وه.

ودئا مدرا وه ته وه که:

ا. له نویسنه که ی عمر بن حه زمدا که لای هه موو موسلمانان ئیشی پیکرا وه هاتوه که: پیاو به رامبه ر ئافره ت نه کوژریت وه. نه مهش له مه فهومی ئایه ته که به هیزتره.

ب. فرموده باسلیکرا وه که.

پای دوه: نه کوژریت وه، نه مانیش دابهش نه بن بۆ دوو را:

^۱ حدیث عبدالله بن عمرو: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ قَالَ: أَلَا وَأَنْ فِي قَتْلِ الْخَطَا شَبَهَ الْعَمْدِ مَا كَانَ بِالسُّوْطِ وَالْعَصَا مِنْهُ مِنَ الْإِبِلِ، فِيهَا أَرْبَعُونَ، فِي بَطُونِهَا أَوْلَادُهَا. أَخْرَجَهُ أَحْمَدُ وَأَهْلُ السُّنَنِ إِلَّا التِّرْمِذِيَّ.

سنن أبي داود - كتاب الديات باب في دية الخطأ شبه العمد - حديث: ۲۹۹۴

یه کهم: به هه موو شیوه یه که ئه کوژریته وه، ئه مهش رای زۆربه ی زانایانه، ابن المنذر یش کۆدهنگی زانایان لهو باره یه وه باس ئەکات. به به لگهی:

ا. فهرموده باسلیکراوه که.

ب. نویسنه که ی عه مر بن حه زم.

دوهم: پیاو به رامبه ر ئافره ت ئه کوژریته وه، به لام میراگره کانی نیوه ی خوینه که ی ئه دهن، ئه مهش رای هاده یه، چونکه له خوینباییدا له گه ل پیاو جیاوازن وه خوای گه وره ش ئه فهرمویت: ﴿وَالْجُرُوحُ قِصَاصٌ﴾ {المائدة: ٤٥}. واته: برینداربونیش تۆله سه ندنه وه ی هیه.

وه لامدراوه ته وه که: جیاوازی له خویندا مانای جیاوازی له نه فسدا ناگه یه نیئت، ئه وه تا کۆیله یه که ئه گه ر نرخى هه زار بیئت، به رامبه ر کۆیله یه که ئه کوژریته وه که نرخى بیست بیئت، لیڤه شدا وه که یه کی له تۆله سه ندنه وه که دا هیه، چونکه مه به ست له یه کسانى له برینه که دا وه که له ئایه ته که دا هاتوه ئه وه یه که: ئه و که سه ی مافى خوراه له برینه که ی خۆى زیاتر تینه په رینیئت.

باسی چوارهم / ده رباره ی ئه و ئامیره ی کوشتنه وه که ی پى ئه نجام ئه دریت، دوو پا هیه:

رای یه کهم: کوشتنه وه که به هه مان ئه و ئامیره ئه بیئت که کوشتنه که ی پى ئه نجامدراوه، به پای جمهور، به به لگهی:

ا. ئایه تی: ﴿وَإِنْ عَاقَبْتُمْ فَعَاقِبُوا بِمِثْلِ مَا عُوقِبْتُمْ بِهِ﴾ {النحل: ١٢٦}. واته: ئه گه ر تۆله تان کرده وه با وه که ئه وه بیئت که لیئتان کراوه.

ب. ئایه تی: ﴿فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَى عَلَيْكُمْ﴾ {البقرة: ١٩٤}. واته: به قه د ئه وه ی لیئتان دراوه ده ستدریژی بکه نه سه ر.

ج. فهرموده ی براو بن عازب: که سیک که سیکى تری کرده نیشانه، ئیمهش له به رامبه ردا ئه یکه یه نیشانه ی تیره کانمان وه که سیک که سیک بسوتینیئت، ئه یسوتینیینه وه، وه که سیک که سیکى تر بخنکینیئت، ئیمهش ئه یخنکینیینه وه.^١

^١ حَدِيثُ الْبَرَاءِ بْنِ عَازِبٍ عَنْهُ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ: مَنْ غَرَضَ غَرَضًا، وَمَنْ حَرَقَ حَرْقًا، وَمَنْ غَرَقَ غَرَقًا، أَخْرَجَهُ النَّبِيُّ.

کوشتنه وه به هه مان ئامیر، بۆ ئامیریکه به کارهینانی حه لال بیت، خو ئه گهر
 حه رام بیت، وهک سیحر کردن یا عارهق، ئه وه نابیت پینی بکوژیتته وه.
 رای دوه م: کوشتنه وه ته نها به شمشیر نه بیت، به رای هادویه وکوفیه کان
 وابو حه نیفه و هاوه لانی، به به لگهی:
 ا. فه رموده ی: کوشتنه وه به شمشیر نه بیت نابیت.^١ وه لامدراوه ته وه که:
 فه رموده که لاوازه. ابن عدی نه لیت: هه موو پینگاگانی ئه م فه رموده یه لاوازه.
 ب. له شه ریعه تا پینگری کراوه له ئه تککردنی مردوو، پیغه مبه ری خوا
 نه فه رمویت: ئه گهر که سیکتان کوشته، به جوانی بیکوژن^٢. چاک کوشتنیش ته نها
 به وه نه بیت که به شمشیر بکوژیت وله ملی بدریت.
 وه لامدراوه ته وه که: ئه م فه رموده یه به فه رموده که ی تر تایبه ت کراوه.
باسی پینجه م / یه کجار دانپیانان به تاوانه که دا به سه، به به لگهی: له فه رموده
 باسلێکراوه که دا ها تو ه: دانی به تاوانه که دا نا، هیچ به لگهی که نه که بیسه لمینیت
 دانپیانان ه که ی دوباره کرد بیتته وه.

^١ حَدِيثُ أَبِي بَكْرَةَ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنَّهُ قَالَ: لَا قَوْلَ إِلَّا بِالسَّيْفِ. أَخْرَجَهُ ابْنُ زُرَّارٍ
 وَابْنُ عَدِيٍّ.

^٢ إِذَا قَتَلْتُمْ فَأَحْسِنُوا الْقِتْلَةَ. صحيح مسلم - كتاب الصيد والذبائح وما يؤكل من الحيوان باب
 الأمر بإحسان الذبح والقتل - حديث: ٣٧٠٩

(١٤٠) عَنْ ابْنِ عُمَرَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: قُتِلَ غُلَامٌ غَيْبَةً، فَقَالَ عُمَرُ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: لَوْ
إِشْتَرَكْتُ فِيهِ أَهْلَ صَنْعَاءَ لَقَتَلْتُهُمْ بِهِ..
مندا لئک به قتل کوژرا، عمر وتی: گهر هه موو خه لکی صنعاء له کوشتنیا به شدار
بونایه، هه مویانم له بری ئه کوشته وه.

گیڕمردوی فەرموده که // صحیح البخاری، الدیات (٦٨٩٦) ..

سه ریاسه کان //

دەربارەوی کوشتنەوهی کۆمەلێک بەرامبەر کوشتنیان بۆ یەک کەس، چەند رایەک
هەیه:

پای یەکەم: کۆمەلەکە هەمویان ئه کوژرینه وه، با به راسته و خوش نه یان
کوشتبیت. ئه مه ش پای جمهوری زانایانه و عمر و عه لیش، به به لگه ی:
١. فەرموده با سلیکرا وه که.

ب. بخاری له عه لیه وه ئه یگیڕیته وه که: دوو پیاو شایه تیان دا له سه ر پیاویک که
دزی کردوه، عه لیش دهستی تۆمه تباره که ی بری، پاشان دوانه که که سیکی تریان
هیناو، وتیان ئه مه بوه دزی کردوه و ئیمه له یه که مدا به هه له چوین. ئه ویش
شایه تیه کانی له سه ر که سی دوهم وهرنه گرتن و، خوینی یه که میشی لینه سندن. وه
فەرمو ی: ئه گهر بمزانیا یه به ئه نه قه ست واتان کردوه، دهستی ئیوهم ئه بری.^١
له تۆله کردنه وه شدا نه فس و ئه ندامه کانی له ش وه که یه کن.

پای دوهم: میراتگره کان یه کێک له بکوژه کان هه لئه بژێرن تا بکوژریته وه، به پای
ناصر و شافعی و پوایه تیکیش له مالیکه وه. له ریواتیکی مالیکدا هاتوه که:

^١ أخرج البخاري عن علي في رجلين شهدا على رجل بالسرقه، فقتله علي، ثم أتياه
بآخر، فقال: هذا الذي سرق وأخطانا على الأول. فلم يجز شهادتهما على الآخر، وأغرمهما دية
الأول وقال: لو أعلم أنكما تعمدتما لقطعتكما.

تیروپشك له نیوانیاندا ئەکریت، ئەو کەسە ی بۆی دەرچوو، ئەکوژریتەو. ئەوانی
تیش بەشی خویان خوینبا یان لی ئەسەنریت، بە بەلگە ی:

هاوشانی لیڤەدا بەهەند وەرئەگیریت، کۆمەلێکیش بەرامبەر یەک کەس
ناکوژریتەو، وەک چۆن کەسی ئازاد بەرامبەر کۆیلە ناکوژریت.

وہنامی دراوہتەو کە: بۆ ئەو ناکوژریتەو کە هیچ کەسیان لەکوژاوە کە
زیاترە، بەلکو ھۆکاری کوشتنەو یان ئەو یە کە ھەمویان بکوژن (قاتل).

پای سییەم: تۆلەیان لیناکریتەو، بەلکو خوینبا یان لەسەرە، بە پای پەبیع و
داود، سەنغانیش بەپایەکی دروستی داناو، بە بەلگە ی:

ا. خوای گەورە کوشتنەو ی بەبیریار داناو بۆیان، کە ئەبیت وەک یەکی تیا
ببیت، بەلام لیڤەدا وەک یەکی نیە.

ب. ھۆی کوشتنەو ئەو کردارە یە کە خوینی مرقەکە ی پی ئەپیزریت، بەلام
ئەگەر بەھۆی ھەمویانەو خوینەکە ی پڑا، ئەو ھیچ کامیان بە بکوژ دانا نرین.

ج. ئەگەر بوتریت: ھەر یەکیک لەوانە بە بکوژ دائەنریت، کۆمەلێک ھۆکار لەیەک
کاتدا بەسەر کرداریکدا دین، کە ئەمەش لای جەمھوری زانیان نابیت.

د. نازانریت بە کرداری کامیان گیانی دەرچو، ھەمویان یا ھەندیکیان. ئەگەر
بلیین: ھەر کەسیکیان بەتەنھا تاوانەکە ی ئەنجامدا، ناگونجیت بلیین بە کرداری
ھەمویان مردو. لیڤەشدا باسی ئەو ش نیە کە کامیان دەسپیشخەر بون. چونکە
ئەمەش بەھەند وەرناگیریت.

ھ. بیریارەکە ی عومەر بیریاریکی یەکیکە لە ھاوہلان، بۆیە نابیتە بەلگە.

و. بانگەشە ی کۆدەنگی لیڤەدا راست نیە.

خوینبا ییە کە لەسەر کی پیویستە؟ دوو پرا ھە یە:

پای یەکەم: بەھەمویان یەک خوینبا یی ئەدەن، لەنیوانیاندا دا بەش
ئەکریت، چونکە خوینبا یی بری خوینی کوژاوە کە یە.

پای دوہم: ئەبیت ھەر یەکیکیان خوینبا یی خو ی بدات، بەلام خواوہنی ئەم پایە
پیچەوانە ی کۆدەنگی زانیانە.

(١٤١) عَنْ أَبِي شَرِيحٍ الْغُرَافِيِّ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): «مَنْ قَتَلَ لَهُ قَتِيلًا بَعْدَ مَقَاتِلِي هَذَا، فَأَهْلُهُ بَيْنَ خَيْرَتَيْنِ، إِمَّا أَنْ يَأْخُذُوا الْعَقْلَ أَوْ يَفْتُلُوا..»

کے سینک لے دواۓی تھم وتہیہی من بکوثریت، کہ سوکارہ کی دو ریگہیان
لے بہرہ مدایہ: یا خوینہ کی وہ ریگرن، یا داواۓی تو لہ بکہ نہ وہ۔

گیرانہ وہی فہرہ مودہ کہ // ابوداؤد، نسائی۔ السنن الكبرى للنسائی کتاب القسامة

هل يؤخذ من قاتل العمد الدية إذا عفا ولي المقتول عن - حديث : ٦٧٧٥^١

سہ ریاسہ کان //

باسی یہ کہم / سہ ریہرشتیاری کوثر اوہ کہ سہ ریپشکہ لہ ہلبرژاردنی یہ کیئک لہم
چوار خالہ:

١. بی بہرامبہر لینی خوشبیت۔ ٢. بہرامبہر پرئک پارہ لینی خوشبیت۔ ٣. داواۓی
تو لہ سہ ندنہ وہ بکات۔ زانا یان ناکوک نین دہربارہی سہ ریپشک بونی لہ نیوان تھم
سی خالہ دا۔ ٤. ریئکہ وتن بہرامبہر پارہیہک لہ خوینبایی زیاتر بیت، لیہرہ شدا دوو
را ہہیہ:

پای یہ کہم: دروستہ، تھمہش دیارترین پای حہنبہلیہ کانہ۔

پای دوہم: لہ پارہی خوینبایی زیاتر بوۓ نیہ وہرگریٹ، تھم رایہش بہ لگہی
بہ میزترہ۔ تھگہر پارہ کی ہلبرژارد، مافی تو لہ سہ ندنہ وہی نامینیت، وبویشی نیہ
دواۓی تھوہ داواۓی بکات۔ تھمہش پای شافعی وپوایہ تیئکی مالکہ۔

باسی دوہم / بہرامبہر کوشتنی بہ تھنقہست، چی واجب تھبیت؟ دوو را ہہیہ:

پای یہ کہم: تہنہا کوشتنہ وہ واجبہ و، بوۓ نیہ بہرامبہر وہرگریٹنی خوینبایی
لینی خوشبیت، مہگہر بکوثرہ کہ خوۓ پازی بیت۔ بکوثرہ کہش بو پارہ کہ زوری

^١ البانی بہ صحیحی داناوہ، الارواء ٢٢٢٠۔

لیناکریت. ئەمەش پای زید بن علی و ابو حەنیفە و مالک و شافعی لە رایەکیداو ناصر و طبری، بە بەلگەئە:

ا. ئایەتی: ﴿کُتِبَ عَلَیْکُمُ الْقِصَاصُ﴾ {البقرة: ١٧٨}. واتە: مافی کوشتنەو لەسەرتان فەرز کراوە. ئەوەتا باسی خۆینبایی نەکراوە لێرەدا. ب. فەرمودەئە: لەقورئاندا کوشتنەو هەیه،^١

ج. فەرمودەئە: ابن عباس: کە سَیِّک بە ئەنقەست کە سَیِّک تری کوشت، تۆلەئە لئە کریتەو.^٢

پای دوهم: بە کوشتنی بە ئەنقەست یەکیک لەم دوانە واجب ئەبێت: کوشتنەو یا خۆینبایی. ئەمەش پای هادیو و أحمد و پرایەکی شافعی و ابوحامدە، بە بەلگەئە:

ا. فەرمودە باسی لیکراوە کە.

ب. فەرمودەئە: هەرکە سَیِّک کە سَیِّک لیکوژا، لەنیوان دوو هەلبژاردنایە: یا کوشتنەو یە بکوژ، یا خۆینبایی وەرگرتن.^٢

و ئەلامداوەتەو کە: مەبەست لە فەرمودە کە ئەو یە کە: کە سوکاری کوژاوە کە سەرپشکە لەو دوو هەلبژاردنەدا، ئەگەر بکوژە کە پازی بوو خۆینبایی بدات. بەم لیکدانەو هەیهش هەردوو فەرمودە کە یە ک ئەخریت.

صەنعانی ئەلئیت: ئەگەر لە ئایەتە کە و هەندیک فەرمودەدا باسی هەندیک واجبات کراییت، ئەو ناگە یە نیت کە تەنها ئەوانە واجبن، هی تر واجب نین کە لە فەرمودەئە تردا باسکراون. أحمد و ابوداود لە ابوشریح الخزاعی ئەگێرێنەو کە وتویهتی: گویم لە پیغەمبەری خوابوو فەرمودی: کە سَیِّک کوژا یا بریندار کرا، کەس و کارە کەئە لەنیوان سئە هەلبژاردنایە: یا تۆلە ئەکاتەو، یا خۆینبایی

^١ کتاب الله القصاص.

^٢ ومن قتل عمدا فهو قود. أخرجه أبوداود والنسائي وابن ماجه بإسناد قوي.

^٢ من قتل له قاتل فهو بخير النظرين: إما أن يقيد وإما أن يدي. أخرجه أحمد والشيخان وغيرهم.

وهه گریت، یا لئی خووش ئه بی. ئه گهر ویستی له وانه زیاتر بکات، له دهستی بدهن (ریگری لیبکه ن). ئه گهر پازی بوو به یه کیک له و خالانه ی سهره وه، پاشان دهستدریژی کرد، ئه وه ئاگری دۆزهخی بو هیه.^١

(١٤٢) عَنْ ابْنِ مَسْعُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: دِيَّةُ الْخَطَا أَخْمَاسًا: عَشْرُونَ حَقَّةً، وَعَشْرُونَ جَذْعَةً، وَعَشْرُونَ بَنَاتٍ مَخَاضٍ، وَعَشْرُونَ بَنَاتٍ لَبُونٍ، وَعَشْرُونَ بَنِي لَبُونٍ.

خوینبایی کوشتنی هه له، پینج به شه: بیست و شتری سی سال و، بیستی چوار سال، و بیستی یه سال و، بیستی دوو سالی مینه و، بیستی دوو سالی نیرینه.

گێڕهوهی فهرموده که // سنن الدارقطني - کتاب الحدود والديات وغيره حديث :
٢٩٣٥.

مانای وشه کان // حقه: و شتریکه سی سالی تهواو کردبیت و پینی نابیته چواره م سالیه وه. بویه ئه و ناوهی لئناوه چونکه کاتی ئه وهی هاتوه بو سواربون به کاربیت. جذعه: چوار سالی تهواو کردبیت و پینی نابیته پینجه مه وه. مخاض: یه ک سالی تهواو کردبیت وله کوتایی دوهم سالییدا بیت. بویه ئه و ناوهی لئناوه ، چونکه دایکه که ی کاتی ئاوسبونی هاتوه. لبون: دوهم سالی تهواو کردبیت و پینی نابیته سییه م سالیه وه. بویه ئه و ناوهی لئناوه چونکه دایکی شیر ی تیدایه.

^١ أخرج أحمد وأبو داود عن أبي شريح الخزازي قال: سمعت رسول الله يقول: من أصيب بدم أو خبل، والغبل الجراح، فهو بالخيار بين إحدى ثلاث: إما أن يقتل أو يأخذ العقل أو يعفو، فإن أراد الرابعة فخذوا على يديه، فإن قبل من ذلك شيئا ثم عدا بعد ذلك فإن له النار.
^٢ الباني به لاوازي داناوة. الاحاديث الضعيفة ٤٠٢٠.

(١٤٢) عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده رفعه إلى النبي (صلى الله عليه وسلم): الدية ثلاثون جذعة وثلاثون حقة وأربعون خلفه في بطونها أولادها..

خوینبایی کوژراو: سی و شتری چوارسال و سی و شتری سی سال و چل و شتری خنقه که به چکه له سکیاندا بیټ.

گیرموده‌ی فهرموده‌که // ابوداود، ترمذی. سنن الترمذی الجامع الصحیح - ابواب

الجنائز عن رسول الله صلى الله عليه وسلم أبواب الديات عن رسول الله صلى الله

عليه وسلم - باب ما جاء في الدية كم هي من الإبل حديث : ١٣٤٥^١

سهریاسه‌کان //

باسی یه‌که‌م / زانایان یه‌که‌دن‌گن له‌و‌دا که خوینبایی کوشتنی به هله‌سه‌د

و شتره، به به‌لگه‌ی فهرموده‌ی باسلیکراوه‌که و فهرموده‌ی تریش.

باسی دوهم / دهر باره‌ی چۆنیه‌تی خوینباییه‌که، دوو را هه‌یه:

رای یه‌که‌م: تؤخذ اخماسا، به‌رای ابن مسعود و زوهری و لیث و ثوری و

حه‌نه‌فیه و شافعی و مالک، به به‌لگه‌ی: فهرموده‌ی باسلیکراوه‌که. ئه‌لین: پینجه‌میان

و شتری دوو سالیه. به به‌لگه‌ی فهرموده‌ی باسلیکراوه‌که.

به‌لام ابوحنیفه ئه‌لیت: پینجه‌م به‌شیان و شتری یه‌ک سالیه، به به‌لگه‌ی

گیرانه‌وه‌یه‌کی چوارکه‌سه‌که: که له‌بری بیست و شتری دوو سالی بیستی یه‌ک سالی

باسکرده.

رای دوهم: ئه‌کریت به‌چوار به‌شه‌وه، واته و شتری دوو سالی تیا نیه. ئه‌مه‌ش رای

هادی و مؤید بالله و ابوطالب و شه‌عبی و حه‌سه‌نی به‌سریه، به به‌لگه‌ی فهرموده‌ی:

^١ البانی به حسن صحیح ی داناوة. صحیح ابن ماجه. ٢١٤٦.

خوینبایی مروّ بیست و پینج و شتری چوارسال و بیست و پینجی سی سال و بیست و پینجی دوو سالی میینه و بیست و پینجی یه سالی میینه.^۱ شه وکانی نه لیت: ئەم فەرمودەیهەم بە مەرفوعی لە هیچ کتیبیکی فەرمودەدا نەبینیوه.

باسی سییهەم / خوینبایی کوشتنی بە ئەنقەست و هاوشیوهی ئەنقەست، وەک خوینبایی کوشتنی بە هەلەیه، ئەمەش رای مالک و شافعیە. **باسی چوارەم**: دەر بارە ی لە سەر قورسکردنی (تغلیظ) خوینباییە، و تراو: لە عومەر و عوسمانەو گێردراو تەو: کە: کە سیک لە حەرەمی مەککەدا کە سیک بکوژیت: خوینباییەکی سەد و شتر و هەروەها سییهەکی خوینباییەکی تری لی ئەسە نریت.

(١٤٤) عن ابن عمر رضي الله عنهما عن النبي (صلى الله عليه وسلم) قال: إن أعتى الناس على الله ثلاثة: من قتل في حرم الله، أو قتل غير قاتله، أو قتل لدخل الجاهلية.. كە لە پەقترین (بەدبەختترین) کەس لای خوا سی کەسە: کە سیک لە مائی خوادا خەلک بکوژیت، یا جگە لە بکوژە کە سیکێ تر بکوژیتەو، یا ن لە تۆلە ی خوینی نە فامیدا بکوژیتەو.

گێرەمروە فەرمودە // ابن حبان و بة صحیحی داناو. صحیح ابن حبان - کتاب الحظر والإباحة کتاب الرهن - ذکر نفی القصاص فی القتل حدیث: ٦٠٨٢^۱ **مانای وشەکان** // اعنی: لە خۆباییترین و خۆ بە زلزانترین، دحل: تۆلە کردنەو و داواکردنی خوینبایی بەرامبەر کوشتن یا برینداریک بەرامبەری کرا بیت، هەروەها بە مانای دوژمنایەتیش دیت.

^۱ حدیث السائب بن زید عن النبي ص قال: دية الإنسان: خمس وعشرون جذعة وخمس وعشرون حقة وخمس وعشرون بنات لبون، وخمس وعشرون بنات مغاض. ذكره الأمير حسين في الشفاء، وأخرجه أبو داود موقوفاً على علي وابن مسعود.

^۲ ئەلبانی لە موارد الظمان ئەلیت: حسن صحیح (١٦٩٩).

سەرپاسەکان //

باسی یەكەم / ئەم سەئەسە لە خەلكی تر كەلە پەقترن و خۆبەزلزانتەن، بەبەلگەي:
 ١. فەرمودە باسلیكراوە كە.

ب. فەرمودەي ئەبوشورەیحی خوزاعی كە پیغەمبەری خوا فەرمویتە: لە خۆبایترین كەس ئەو یە كە: كەسێكی تر جگە لە بكۆژە كە بكۆژیتهو، یا خوینی كەسێك لە موسلمان داوا بكات كە لە پیش ئیسلامدا كۆژابێت، یا شتیكی نەبینیبێت بڵێت بینیمە.^١

باسی دوهم / یەكەمی ئەو سیانەي لە فەرمودە كەدا هاتو، كەسێكە لە كەعبەدا خەلك بكۆژیت، تاوانەكەي زیاترە لە كەسێك كە لە غەیری كەعبەدا خەلك بكۆژیت. لە پیش ئیسلامیشدا كەسێك بكۆژی كۆپەكەي لە حەرەمدا ببینیایە، بەلایدا نەئەچوو. هەر وەها دواي هاتنی ئیسلامیش وابوو. إمام أحمد لە عمرهوە ئەیگێڕیتەو: ئەگەر بكۆژی خەتابی باوكمی تیا ببینم، دەستکاری ناكەم تا لێی دێتە دەرەو،^٢ لە ابن عباسیشەو هەمان شت ئەگێردیتەو.

جمهوری هاوێلان وشوینكەوتوان و حەنەفیه و عیترە و زانایانی عیراق و أحمد و زانایانی فەرمودە، لەسەر ئەو رایەن كە: حەلأل نیە بۆ هیچ كەس لە حەرەمدا خوین برێژیت، یا سزای تیا جێبەجێ بكات، هەتا تاوانبارەكە لەوێ دەرئەچێت.

باسی سێیەم / پوكەشی فەرمودە كە هەردوو حەرەمی مەككە و مەدینە ئەگێرتەو. بەلام فەرمودە كە لە پزگار كەردنی مەككەدا و تراوە دەر بارەي كەسێك كە لە مزەدەلیفە كۆژراوە. بەلام هۆكاری فەرمودە كە فەرمودەكەي پێی تاییبەت ناكړیت، مەگەر بوتړیت: ئیزافەكە عەهیدە و مەهەودەكە حەرەمی مەككە یە.

^١ حدیث أبي شريح الخزازي: أنه صلى الله عليه وسلم قال: أعتى الناس من قتل غير قاتله، أو طلب بدم في الجاهلية من أهل الإسلام، أو بصر عينه بما لم تبصر. أخرجه البيهقي.

^٢ روى الامام أحمد عن عمر أنه قال: لو وجدت فيه قاتل الخطاب ما مسسته حتى يخرج منه.

باسی چوارم / شافعی وای بو ئه چیت که قورسکردنی خوینباییه که له سه ره ئه م که سانه ی خواره وه یه :

١. که سینک به هه له له حه ره مدا که سینک بکوژیت.

٢. که سینک خزمیکی هاو پشتی خو ی بکوژیت.

٣. یا له مانگه کانی حه رامدا بکوژیت. چونکه :

ا. هاوه ئان له م کاتانه دا سزای توندیان سه پاندوه.

ب. ابن مسعود وتویه تی: هیچ که سینک نه گهر نیازی خراپه ی هه بوو، له سه ری نانوسریت نه گهر نه یكات، ته نه ا که سینک نه بیئت دوا ی نه وه ی له بیت الحرام دا که سینک بکوژیت، نیازی هه ر خراپه یه کی هه بیئت، خوا ی گه وه سزایه کی به ئازاری ئه دات.^١

باسی پینجه م / دوه مین که سی فرموده که: که سینکه جگه له بکوژه که ی خو ی که سینکی تر بکوژیته وه. نه وه که سه ش: خوینبایی لای که سینکه، نه ویش که سینک نه کوژیته وه که خوینه که ی لانیه، به شداری کوشتنه که بو بیئت یان نا.

باسی شه شه م / سییه مین که سی فرموده که: که سینکه بو خوینیکی پیش هاتنی ئیسلام خه لک بکوژیته وه.

^١ أخرج السدي عن مرة عن ابن مسعود قال: ما من رجل يهم بسيئة فتكتب عليه إلا أن رجلا لو هم بعد أن يقتل رجلا بالبيت الحرام إلا أذاقه الله تعالى من عذاب أليم. وقد رفعه في رواية.

(١٤٥) عن عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده رفعه، قال: مَنْ تَطَبَّبَ وَلَمْ يَكُنْ بِالطَّبِّ مَعْرُوفًا، فَأَصَابَ نَفْسًا فَمَا دُونَهَا فَهُوَ ضَامِنٌ.

که سینگ چاره سهری خه لکی بکات و شاره زای بواره که نه بیئت، نه گهر که سینگ کوشت یا نه ندامتکی له شی په کخست، به پر سیه به رام بهری.

گنیر مرموی فهرموده که // دارقطنی، حاکم بة صحیحی داناو. سنن الدارقطنی کتاب فی الاقضية والأحكام وغير ذلك کتاب عمر رضي الله عنه إلى أبي موسى الأشعري - حديث : ٣٩٣٨^١

سهریاسه کان //

باسی په گهم / متطبب که سینگه شاره زایی له چاره سهر کرنی خه لکدا نه بیئت، و ماموستایه کی ناسراویشی نه بیئت لیه وی فیر بوبیئت. پزیشکی شاره زاش نه وه یه که: له سهردهستی که سینگ ناسراودا فیربوهو، له توانای و لیزانینی رانه بینریت.

باسی دوهم / فهرموده که به لگهی نه وه یه که: که سینگ به زور خوی بکاته پزیشک، ههر زهره ریک بدات، نه فس بیئت یا که متر، به هوکار بیت، یا به راسته و خو، به نه نقه ست بیئت یا به هه له: قهره بوکردنه وی له سهره. هه ندیک نه لین: کوډه نگی زانایان له سهر نه و رایه یه.

إبن القيم له کتیبی الهدی النبوی دا نه لیت: پزیشکی شاره زه که سینگ له چاره سهر کردندا پهیره وی بیست خال نه کات. پزیشکی نه زانیش که سینگ نه گهر چاره سهری خه لکی کرد، یا خه لکی فیر کرد که هیچ زانستیکیشی نیه، به نه زانینه که ی که سینگ له ناو نه با. به خو بردنه پیشه وه و به نه زانین، کاروباره کان نه نجام نه دا، به وهش فیل له نه خوشه که نه کات، که واته قهره بوی له سهر پیویسته.

^١ البانی به حسنی داناو. الاحادیث الصحیحة. ٦٣٥

ئەمەش کۆدەنگی زانایانی لەسەرە.

خەتابی ئەنێت: پرایەکی جیاوازی نابینم لەوەدا کە کەسیک خەلکی چارەسەر بکات، ئەگەر زیادەپۆیی کردو زەرەری دا، نەخۆشە کە زەرەری پێگەشت، قەرەبوی لەسەرە. کەسیکیش بە متعدی دائەنرێت کە بێ زانین و بێ شارەزایی، ئیش بکات. ئەگەر بەهۆی چارەسەری ئەووە زەرەر گەیشت، قەرەبوی لەسەرە، بەلام تۆلەیی لێناکرێتەو. چونکە هەر لەخۆوە بێ پرسسی نەخۆشە کە چارەسەری نەکردووە. خۆینباییە کەشی بەپرای زۆربەیی زانایان، لەسەر کەس وکاری پزیشکە کە یە.

باسی سینیەم / لە کتێبی نهایة المجتهد دا هاتو: ئەگەر پزیشکی نەشارەزا زەرەری گەیاندا: لێدان و زیندانی و خۆینبایی لەسەرە، هەندیکیش ئەلێن: لەسەر کەس وکارە کە یەتی.

باسی چوارەم / هەلە کردنی پزیشکی بەتوانا، یا بەشیوەیەکی راستە و خۆیە، یا لە کاتی چارەسەردایە:

ئەگەر بەراستە و خۆبوو: بەپرسیارە بەرامبەری ئەگەر بەئەنقەست بێت. بەلام ئەگەر بە هەلە بێت، ئەو خۆینە کە ی لە سەر کەس وکارە کە یەتی.

بەلام ئەگەر بەسرایەت بوو، بەکۆدەنگی زانایان بەپرسیار نیه، چونکە لە شەرعدا مۆلەتدراو، و نەخۆشە کەش مۆلەتی داو بە چارەسەری. هەموو کرداریکی تریش کە مۆلەتدراو بێت، بکەرە کە ی زیادەپۆیی تیا نەکرد بێت، وەک سزاکان ئەگەر سزادراو کە زیانی پێگەیشت، یا بڕینەوێ ئەندامیکی لەش لەتۆلەدا، لای جمهور قەرەبوی لەسەرنیه. بەلام لای ابو حەنیفە، ئەگەر زیانی بەدواوە بوو، قەرەبو ئەکرێتەو.

بەلام شافعی جیاوازی ئەکات لەنیوان کرداریک لەشەرعدا دیاریکرا بێت وەک سزاکان، وە کرداریک کە سزا کە ی دیاری نەکرابێت وەک تەمبێ کردن. لەیە کە میاندا قەرەبوی نیه، بەلام لە دوەمدا قەرەبوو ئەکرێتەو، چونکە سزا کە ی بۆ بۆچونی تاییبەتی دادوهر ئەگەر پێتەو، کەواتە ئەگەری دەستدریژی تیایدا هە یە.

(١٤٦) عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السِّلَاحَ فَلَيْسَ مِنَّا..

کہ سینک چہ کمان بہ رامبہر ہہ لڳرت، لہ ئیمہ نیہ.

گنہگار مودہی فہرمودہ کہ // صحیح البخاری - کتاب الدیات باب قول اللہ تعالیٰ :
ومن أحياءها - حدیث : ٦٤٩٣. صحیح مسلم - کتاب الإیمان باب قول النبی
صلی اللہ علیہ وسلم : " من حمل - حدیث : ١٦٨

مانای وشہ کان // البغی : واتہ ستہ مکردن ولادان لہ حہق. حمل علینا السلاح : ئوہ
کہ سہی بہ ناپروا چہک لہ دژمان ہہ لڳرت.

سہریاسہ کان //

باسی یہ کہم / ہہ لڳرتنی چہک ، دوو مانای ہہیہ :

ا. شہرمان لہ گہل ئہکات، چونکہ ہہ لڳرتنی شمشیر بو خہلک کوشتنہ.

ب. ئہیہ ویت شہرمان لہ گہل بکات، بہ بہ لڳہی فہرمودہی : علینا.

باسی دوہم / فہرمودہی لیس منا، واتہ : لہ سہر ریباز و ہیدایہ تی ئیمہ نیہ، چونکہ
ریبازی پیغہ مہری خوا سہر خستنی موسلمان و شہرکردنہ لہ پینا ویدا، نہک
ترساندن و شہرکردن لہ گہلیدا. ئہمہش بو کہ سیکہ شہرکردنہ کہ بہ حہلال
نہ زانیت. ئہگہر بہ حہلالی بزانت، بہ بی ہو شہر لہ گہل موسلمان بکات، ئہوہ
بیباوہر ئہ بیت بہ دہ قیکی شہری براوہ قطعی.

باسی سنیہم / فہرمودہ کہ بہ لڳہی حہرامبونی شہرکردنہ لہ گہل موسلمان و بہ
توندیش باسکراوہ.

باسی چوارم / شہرکردن لہ گہل بغاۃ و ہہ لڳہراوہ کان دا کہ موسلمانن، ناچیتہ ناو
حوکمی ئہم فہرمودہیہوہ.

(١٤٧) عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): هل تدري يا ابن أم عبد، كيف حكم الله فيمن بغى من هذه الأمة؟ قال: الله ورسوله أعلم. قال: لا يجهز على جريحها، ولا يقتل أسيرها، ولا يطلب هاربها، ولا يقسم فيها...
 نایا ئەزانیت ئەی ابن ام عبد حوکمی خوا بەرامبەر ئەوانە چیه کە لەم میلله تە
 هەلنەگه پرنهوه؟ وتی: خواو پیغه مبه ره که ی زاناترن. فەرموی: برینداریان
 ناکوژریت، و دیلیان ناکوژریت، و پراکردویان پراوانا نریت، و مانیشیان دابهش
 ناکریت.

گیرمەوهی فەرموده که // بزار، حاکم و به صحیحی داناوه. المستدرک علی الصحیحین
 ١٥٥/٢

مانای وشەکان // ابن ام عبد: عبدالله کوپی مسعووه، بهو شیوهیه ناسراوه. لایجهز
 علی جریحها: که سینک برینداریت ناکوژریت.
سەریاسەکان //

باسی یه کهم / دەربارە ی شەپکردن لە گەل هەلگه پراوه کاند، دوو پرا ههیه:
 پای یه کهم: ئەگەر لە سەرکه و تن دڵنیا بوون، فەرزه شەریان لە گەل بکریت.
 ئەمەش پای هادهویه، به بهلگه ی: فەرمانکردن لە نایه ته که دا: ﴿فقاتلوا التي
 تبغي﴾ {الحجرات: ٩}. واتە: لە گەل ئەوه یاندا بجهنگن که لە سنور دەرئەچیت.
 پای دوهم: دروسته شەریان لە گەل بکریت، به بهلگه ی:
 ١. نایه ته که ی پیشوو.

ب. کوۆدهنگی زانایان لە باره یه وه.

باسی دوهم / له کتیبی البحردا له مه زه بهی عیتره ئەگیریته وه که وتویانه: شەپ
 دژی هەلگه پراوه کان لە شەپی دژی بیباوه پان باشتەر، چونکه له هەلگه پراوه کانه وه
 زه ره ری زۆر به موسلمانان ئەگات.

باسی سینه م / پیش شه پرکردن، پیویسته بانگ بکریڼ بۆ په شیمان بونه وه و، چه ند جاري کیش لیان دوباره بکریته وه. به به لگه ی:

عەلی کوری أبو طالب له گەل خەوار یجدا به و شیوه هەلسوکه وتی کرد : کاتیک لێی جیابونە وه، ابن عباسی بۆناردن، ئه ویش وتو ویژێ له گەل کردن، تا چواره زاریان گه پانه وه، که ههشت ههزار بون. چواره که ی تریان، نه گه پانه وه، سوریش بون له جیابونە وه که یان. ئه ویش ناردی بۆ لایان که : له کوئی بن به ئاره زوی خۆتانه، نیوانی ههردو لایان تا ئه و کاته یه که : هیچ خوی نیکی ناهه ق نه پێژن، وه پێگا به که س نه گرن، وه سته م له که س نه که ن. ئه وانی ش عبدالله بن خباب ی هاوه لێ پیغه مبه ریان شه هید کرد، وه سکی که نیه که که یان دپی که دوگیانی ش بوو، کوژپه ی ناو سکیان دهره ینا. کاتیک پودا وه که به عەلی گه شته وه، بۆی نوسین : بکوژی عبدالله کوری خه با بمان بۆ بنێرن. وتیان : هه مومان کوشتومانه، له پاشان مۆله تی دا شه ریان له گه لدا بکریته.^١

باسی چواره م / برینداره کانیا ن له شه ره که دا، نا کوژرین. به به لگه ی:

١. فهرموده ی: لایجه ز علی جریحه له فهرموده با سلیکرا وه که دا.
٢. عەلی له جهنگی جه مه لدا به هاوه لانی ئه لیت: ئه گه ره به سه ریاندا سه ره که وتن، دوا ی که سینک مه که ون که له جهنگه که پائه کات، وه برینداره کانیا ن مه کوژن، وه هه ر ئامیزکی جهنگیا ن هه یه، دهستی به سه ردا بگرن، وجگه له وه شتومه کی تر بۆ میراتگری کوژرا وه کانه.^٢ به لām به یه قی ئه لیت: ئه م پیاویه ته منقطعه.

^١ لما فارقه أرسل إليهم ابن عباس فناظرهم، فرجع منهم أربعة آلاف، وكانوا ثمانية آلاف، وبقي أربعة أبوا أن يرجعوا، وأصروا على فراقه. فأرسل إليهم: كونوا حيث شئتم، وبيننا وبينكم: أن لا تسفكوا دما حراما، ولا تقطعوا سبيلا ولا تظلموا أحدا. فقتلوا عبدالله بن خباب صاحب رسول الله ثم بقروا بطن سريته، وهي جبلى، وأخرجوا ما في بطنها، فبلغ عليا فكتب إليهم: أفيدونا بقاتل عبدالله بن خباب. فقالوا: كلنا قتله. فاذن حينئذ في قتالهم. وهي روايات ساقها ابن حجر في فتح الباري.

^٢ أخرجه البيهقي: أن عليا قال لأصحابه يوم الجمل: إذا ظهرتم على القوم فلا تطلبوا مدبرا، ولا تجهزوا على جريح، وانظروا ما حضرت به الحرب من آلتها فاقبضوه، وما سوى ذلك فلورثته.

پای دروست نه و هیه که: پیشه واهلی هیچ شتومه کیکی نه بردو، کوژراوه که شی له چهک وشت و مه که که ی دانه پنی.

باسی پینجه م / دیله کانیا ناکوژریت، به به لگهی:

۱. فرموده باسلیکراوه که.

۲. بویه شهریان له گه لدا نه کریت تاریگریان بکات له شه پرکردنیا ن له گه ل موسلمانان.

باسی شه شه م / وان له پاکردوه کانیا ن نه هینریت، به به لگهی: فرموده باسلیکراوه که.

باسی جهوت م / نهو که سه ی له وان پائه کات به نام نه چیت بو لای کومه لیکی تر، دوو را هیه:

پای یه که م: دوا ی ناکه ویت، به پای شافعی. به به لگهی:

۱. بوکه شی فرموده باسلیکراوه که.

۲. وته که ی پیشوی پیشه واهلی.

۳. چونکه مه به ست له شه پرکردن له گه لیان بو لادانیانه له شه، به شکاندنیا ن نهو مه به سته دیته دی.

پای دوم: نه کوژریت، به پای حنه فیه و هاده ویه. به به لگهی نه و هی که متمانه ی نیه جاریکی تر بگه پرته وه بو شه پرکردن. به فرموده باسلیکراوه که و ته که ی اهلی وه نامی دراوه ته وه.

باسی هه شه م / ده باره ی دابه شکردنی سامانه که یان، دوو را هیه:

پای یه که م: ماله که یان به تالان نابریت و دابه ش ناکریت، هه رچهند له گه ل خوشیا ن بیهینن بو دار الحرب، به رای حنه فیه و شافعی و محمدی ناسراو به النفس الزکیه. به به لگهی:

۱. فرموده ی: ولا یقسم فینها له فرموده باسلیکراوه که دا.

۲. فرموده‌ی: مائی هیچ موسلمانیک بۆ کهس حالال نیه به رهزامه‌ندی خوئی نه‌ییت.^۱
۳. جعفر کوپی محمد له باوکیه وه ئه‌یگیریتته وه که: عه‌لی قائلانی نه‌بردوه.^۲
۴. جعفر کوپی محمد له باوکیه وه ئه‌یگیریتته وه که: عه‌لی له جه‌نگی به‌سره‌دا، هیچ له‌شتومه‌که که یانی نه‌برد.^۳
۴. ابو امامه ئه‌لئیت: له جه‌نگی صفین دا به‌شدار بوم، برینداریان نه‌ئه‌کوشت و که سیکیان نه‌ئه‌کوشت که رابکات، وه شتومه‌کی کوژراویان نه‌ئه‌برد.^۴
- رای دوه‌م: هر مال و که ره‌سته‌یه‌کی جه‌نگیان له‌گه‌ل خویان هیئابیت، لییان ئه‌بریت، وه ئه‌کریت به‌ پینج به‌شه‌وه، به‌پای هادویه. به‌به‌لگه‌ی وته‌ی عه‌لی: مه‌یدانی شه‌ره‌که وه‌رچی تیا به‌ بۆ خۆتان.^۵
- وه‌لامدراوه‌ته‌وه که:

۱. فرموده‌که‌ی پیشوو به‌راشکاوی ئه‌لئیت: غه‌نیمه‌تیاں لینا بریت.
۲. ئه‌و وتانه‌ی که له‌ پیشدا له‌ عه‌لیه‌وه‌ گیردراونه‌ته‌وه، له‌ گه‌ل فرموده‌ باسلنکراوه‌که‌دا ئه‌گونجین و به‌هیزتریشن.
- باسی نویهم / ده‌ریاره‌ی به‌رپرسیاریتیاں به‌رامبه‌ر ئه‌و خوینه‌ی پشتویانه‌و ئه‌و ماله‌ی له‌ناویان بردوه، دوو را هه‌یه:
- رای یه‌که‌م: به‌رامبه‌ر به‌ هیچ شتیک به‌رپرسیار نین، به‌پای امام یه‌حیا و حه‌نه‌فیه‌و شافعیه. به‌به‌لگه‌ی:
۱. په‌هاییبون له‌ فرموده‌ی: لایجه‌ز علی جریحها.

^۱ لا یحل مال امریء مسلم إلا بطیبة من نفسه.

^۲ أخرج البيهقي عن الدراوردي عن جعفر بن محمد عن أبيه: أن عليا كان لا يأخذ سلبا.

^۳ أخرج البيهقي عن أبي بكر بن أبي شيبة عن جعفر بن محمد عن أبيه: أن عليا يوم البصرة لم يأخذ من متاعهم شيئا.

^۴ أخرج البيهقي عن أبي أمامة قال: شهدت يوم صفين، وكانوا لا يجهزون على جريح ولا يقتلون موليا، ولا يسلبون قتिला.

^۵ لكم المعسكر وما حوى.

۲. نایه تی: ﴿حتى تفيء إلى أمر الله﴾ {الحجرات: ۹}. واته: شهریان له گهل بکه ن تاکو نه گه پینه وه بو فرمانی خوا. لیله دا باسی بهر پرسیاریتیانی نه کردوه.
۳. ابن شهاب نه لیت: که نازاوه بو یه که م جار وروژا (بهر پا بو)، کو مه لیکی زور لهو هاوه لانه ی له جهنگی به دراهه شدار بون، نازاوه که یان بینی. واما ن پی گه شتوه که نهو هاوه لانه رایان وابوه: کرداره کانی کاتی نازاوه که به هه ند وهر ناگیریت. سزای کوشتنه وه به سهر که سیکندا جیبه جی ناکریت که به رای خوی لیکنده وهی بو قورئان کردوهو خه لکی کوشتوه. سزای که سیکن نادریت که ئافره تیکی بردبیت لهو کاته دا، وه سزای له سهر نیه. ههروه ها له نیوان نهو ئافره ته ی به تالان براوه له گهل میزده که ی ملاعنه ناکریت. هه ره که سیکنیش تو مه تی بو دروست بکات، سزای بو هتان دروستکردنی به سهر دا جیبه جی نه کریت. له دوا ی نه وهی ئافره ته که نه گه پینه وه عیده نه گریت و نه گه پینه وه لای میزدی یه که می. بهو شیوه یهش له میزده که ی تری عیده ی ته واو نه بیت. ههروه ها میزدی یه که می میراتگریه تی، نه گهر ئافره ته که مرد.^۱
۴. سه نعان ی نه لیت: نه گهر نه مه به کو ده نگ ی دانه نریت، به هیزکردنی بنه ما سه ره که یه که یه ده رباره ی حه رامبونی خوین و سامانی موسلمان له یه کتر. رای دوهم: که سیکن باغی بیت و که سیکن بکوژیت، نه کوژریت وه، به رای شافعی وله هاده ویش نه یگیرنه وه. به به لگی:
۱. گشتگیری نایه تی: ﴿ومن قتل مظلوما فقد جعلنا لولیه سلطانا﴾ {الإسراء: ۳۳}. واته: که سیکن سته می لی بکریت، ماف نه ده ینه که س وکاره که ی.

^۱ أخرج البيهقي عن ابن شهاب، قال: هاجت الفتنة الأولى فادرکت الفتنة رجالا ذوي عدد من أصحاب رسول الله، ممن شهدوا معه بدرا، وبلغنا أنهم كانوا يرون أن يهدر أمر الفتنة، ولا يقام فيها على رجل قاتل في تأويل القرآن قصاص فيمن قتل، ولا حد في سباء امرأة سبيت، ولا يرى عليها حد، ولا بينها وبين زوجها ملاعنة، ولا يرى أن يقذفها أحد إلا جلد الحد، ويرى أن ترد إلى زوجها الأول بعد أن تعتد، فتنقضي عدتها من زوجها الآخر، ويرى أن يرثها زوجها الأول.

٢. گشتگیری فەرموده‌ی: که سَیِّکِ موسلمانیک بکوژیت به لگه‌ش له‌سه‌ری
 هه‌بیت، تۆله‌ی لی ئەکریتته‌وه.^١
 وه‌لام دراوه‌ته‌وه که: ئەم ده‌قانه گشتگیرین، و به لگه‌کانی پای یه‌که‌م، تایبه‌ت
 ئەکرین.

(١٤٨) من عرفجة بن شريح رضي الله عنه قال: سمعت رسول الله (صلى الله عليه وسلم) يقول: مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ يُرِيدُ أَنْ يَفْرَقَ جَمَاعَتَكُمْ فَأَقْبِلُوهُ..

گەر هه‌موتان له‌سه‌ریه‌ک که س ریکه‌وتبون و که سیک هات و ویستی لی‌تان تیک
 بدات، بیکوژن.

گێڕمۆدی فەرموده‌که // صحیح مسلم - کتاب الإمارة باب حکم من فرق امر

المسلمین وهو مجتمع - حدیث : ٣٥٣٢

سه‌ریاسه‌کان //

باسی یه‌که‌م / که سَیِّکِ له پیشه‌وایه‌ک هه‌لگه‌ریتته‌وه که موسلمانانی ولایتیک
 له‌سه‌ری کوژن وه‌لیان بژاردوه، ئەوه شایانی کوشتنه. چونکه زهره‌ر به
 به‌نده‌کانی خوا ئەگه‌یه‌نیت، به‌لگه‌ی کوشتنیشی:
 ١. فەرموده باسلیکراوه‌که.

٢. فەرموده‌ی ابن عباس: که سَیِّکِ له ئیوه شتیکی له پیشه‌واکه‌ی بینی که به‌دلی
 نه‌بوو، با ئارام بگریئت. چونکه هه‌ر که سَیِّکِ بستیک له کو‌مه‌لی موسلمان
 جیا‌بیتته‌وه، پاشان بمریت، وه‌ک ئەوه‌یه له سه‌رده‌می پیش ئیسلامدا مردبیت.^٢

^١ من اعتبط مسلما بقتل عن بينة فهو قود. أخرجه أبوداود في المراسيل والنسائي وغيرهما من حديث أبي بكر بن محمد بن عمرو بن حزم.

^٢ أخرج الشيخان واللفظ للبخاري من حديث ابن عباس: من رأى من أميره شيئا يكرهه، فليصبر عليه، فإنه من فارق الجماعة شبرا فمات، مات ميتة جاهلية. وفي لفظ: من خرج عن سلطان شبرا، فمات مات ميتة جاهلية.

باسی دوم / پیشه وایهك هه ئیژێردرا بیئت، بۆ هیچ كهس دروست نیه لیی هه ئیگه پێته وه، پیشه وایه كه سته مكار بیئت، یا داد پهروه ر بیئت. به به ئیگه ی: پوكه شی فهرموده كانی پێشوو.

باسی سییه م / ئه م گوێرایه لی كردنی پیشه وایه، به چهند فهرموده یهك به ستروده ته وه. له وانه:

مه تا نوێژ ئه كهن، وه تا كو فریكی ئاشكریان لی نه بینن.^١

باسی چوارم / ابن التین له داویدیه وه ئه گێرپێته وه كه وتویه تی: زانایان ده رباره ی ده سه ئاتداری سته مكار: ئه گه ر بی ئاژا وه بتوانریت لابریت، باشه. ئه گه ر نا پێویستی به خوێراگری و ئارامیه.

(١٤٩) عن عبدالله بن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): من قتل دون ماله فهو شهيد..

كه سێك له پێناو به رگری كردن له ماله كه یدا بكوژریت، شه هیده.

گێره ره وه ی فهرموده كه // صحيح البخاري - كتاب المظالم والغصب باب من قاتل دون ماله - حديث : ٢٣٦٨ ابوداود، نسائي، ترمذي وبة صحيحی دانا وه.^٢

سه رپاسه كان //

باسی یه كه م / ده رباره ی حوكمی به رگری كردن له مال و سامان، چهند رایهك هه یه: رای یه كه م: دروسته، به رای جمهور، وهك نه وه ی وه ابن حجر له فتح الباری دا ئه یگێرپێته وه. به به ئیگه ی:

١. فهرموده با سلیكرا وه كه.

^١ حديث: ما أقاموا الصلاة و ما لم تروا كفرا بواحا.

^٢ ألباني به صحيحی دانا وه. الارواء ١٥٢٨

ب. فەرموده‌ی: هەر که سێک له پێناوی دینه کهیدا بکوژیت، شههیده. وه که سێک بو بهرگریکردن له خۆی بکوژیت، ئهوه شههیده. وه که سێک بو بهرگریکردن له ماله کهی بکوژیت، شههیده. وه که سێک له پێناوی کهس و کارو خیزانه کهیدا بکوژیت، شههیده.^١

له سهحیحه‌ین دا: ته‌نها باسی مال کراوه. دیاره کاتیک پیغه‌مبه‌ری خوا ئه‌یکات به شههید، واته بۆی هه‌یه شه‌ر بکات وه بشکوژیت.

به‌لام ئه‌لین: به‌ره‌نگاری کردن له مال دروست نیه، به‌لکو بۆی هه‌یه شکات بکات. پای دوهم: واجبه، ئه‌مه‌ش رایه‌کی شازه. دیاره به‌لگه‌شیان فەرموده‌که‌ی ابو هوره‌یره که فەرمانکردن به شه‌رکردنی تیا‌یه، وه پێگریکردنی تیا‌یه بۆ دانی مال به‌و که‌سه‌ی ئه‌یه‌وی‌ت زه‌وتی ئه‌کات.

پای سییه‌م: ئه‌گه‌ر ده‌سه‌لاتدار ویستی ماله‌که زه‌وت بکات، دروست نیه دژی بوه‌ستیه‌وه، ئه‌مه‌ش پای زانایانی فەرموده‌یه.

ابن ئه‌لین: زانایان له سه‌ر ئه‌و رایه‌ن که: بۆ موسلمان هه‌یه به‌ره‌نگاری له‌وانه‌ی سه‌ره‌وه بکات. به‌لام بی ئه‌وه‌ی به‌دریژی له سه‌ری بدوین. به‌لام هەر زانایه‌کی فەرموده‌ من پنی گه‌شتیم، کو‌ده‌نگن له‌وه‌دا که ده‌سه‌لاتدار له‌م حوکمه‌ به‌ده‌ره‌، له‌به‌ر ئه‌و فەرموده‌ و تانه‌ی که فەرمان ئه‌که‌ن به‌ خو‌پاگری و پێگری ئه‌که‌ن له‌ هه‌لگه‌رانه‌وه‌ لیان.

سه‌نغانی ئه‌لین: فەرموده‌که‌ی ابو هوره‌یره پش‌تگیری وته‌که‌ی ابن المنذر، فەرموده‌که‌ش ئه‌لین: ئه‌گه‌ر پیاویک هات و ویستی ماله‌که‌م ببات؟ پیغه‌مبه‌ری خوا فەرمو‌ی: مه‌یده‌ری. وتی: ئه‌گه‌ر شه‌ری له‌ گه‌ل کردم؟ فەرمو‌ی: شه‌ری له‌ گه‌ل بکه، وتی: ئه‌گه‌ر کوشتمی؟ فەرمو‌ی: تو شه‌هیدیت. وتی: ئه‌گه‌ر من ئه‌وم کوشت؟ فەرمو‌ی: له‌ ئاگر دایه.^٢

^١ أخرج أبو داود وصححه الترمذي عنه ص: من قتل دون دينه فهو شهيد، ومن قتل دون دمه فهو شهيد، ومن قتل دون ماله فهو شهيد، ومن قتل دون أهله فهو شهيد.

^٢ أخرجه مسلم من حديث أبو هريرة مرفوعاً: أُرِيتَ إن جاء رجل يريد أخذ مالي؟ قال: فلا تعطه. قال: أُرِيتَ إن قاتلني؟ قال: قاتله. قال: أُرِيتَ إن قتلني؟ قال: فانت شهيد. قال: أُرِيتَ

باسی دوهم/ ئەگەر کەسێک بەره‌نگاری لە ماله‌که‌ی کردوو کوژرا، شه‌هیده‌. به‌رام‌به‌ره‌که‌شی ئەگەر کوژرا، له‌ ئاگردایه‌. به‌ به‌لگه‌ی:

ا. فه‌رموده‌ باسلیکراوه‌که‌.

ب. فه‌رموده‌ پێشوه‌که‌ی ابو هوره‌یره‌.

باسی سێهه‌م/ دهر‌باره‌ی بێی ئەو ماله‌ی که‌ دروسته‌ شه‌پری له‌ سه‌ر بکړیت، دوو پا هه‌یه‌:

پای یه‌که‌م: ئەگەر ماله‌که‌ که‌م بێت یا زۆر، دروسته‌ به‌رگري لێ بکړیت به‌رام‌به‌ره‌ که‌سێک که‌ به‌ ناهه‌ق ئه‌یبات. ئه‌مه‌ش پای جمه‌وره‌، به‌ به‌لگه‌ی:

ا. فه‌رموده‌ باسلیکراوه‌که‌، ئه‌ویش مالی زۆر وکه‌میش ئه‌گرێته‌وه‌.

ب. پوه‌که‌شی فه‌رموده‌ پێشوه‌که‌ی ابوهوره‌یره‌: ئەگەر پیاویک هات ویستی ماله‌که‌م ببات؟...

ج. شه‌پرکردن لێره‌دا بۆ لادانی خراپه‌یه‌که‌، ماله‌که‌ که‌م بێت یا زۆر، وه‌ک یه‌که‌، به‌ وته‌ی قرطبی.

پای دوهم: ئەگەر ماله‌که‌ که‌مبوو، دروست نیه‌ شه‌پری له‌ سه‌ر بکړیت، به‌پای هه‌ندیک له‌ مالکیه‌کان. چونکه‌ شه‌پرکردن بۆ لادانی زهره‌ره‌، به‌ بردنی مالیکی که‌م، مروه‌ زهره‌ر ناکات، ئه‌میش هه‌ر وته‌ی قرگیبه‌.

وه‌لام‌دراوه‌ته‌وه‌ که‌: گشتگیری فه‌رموده‌ باسلیکراوه‌کان، وه‌لامه‌ بۆیان.

باسی چواره‌م/ ابن المنذر له‌ شافعیه‌وه‌ ئه‌یگیرێته‌وه‌:

که‌سێک ده‌ستدریژی بکړیته‌ سه‌ر مالی یا خوی یا خیزانی، ئه‌ویش به‌ کوشتنی هێرشه‌به‌ره‌که‌ نه‌بێت نه‌توانیت هێرشه‌که‌ لابات، بۆی هه‌یه‌. نه‌ تۆله‌ نه‌خوینبایی نه‌ که‌فاره‌تی به‌رام‌به‌ره‌ به‌و کوشتنه‌ له‌ سه‌رنیه‌. به‌لام بێ ئه‌وه‌ی زۆر له‌سه‌ری بدوین. ئەو که‌سه‌ بۆی نیه‌ یه‌که‌سه‌ر هێرشه‌به‌ره‌که‌ بکوژیت.

إن قتلته؛ قال: هو في النار. صحيح مسلم كتاب الإيمان باب الدليل على أن من قصد أخذ مال

غيره بغير حق - حديث : ۲۲۷

(١٥٠) عن ابن عباس رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): من بدل دينه فاقتلوه...

که سیک دینی خوئی بگویند ، بیکوژن.

گنیمدهوی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الجهاد والسير باب : لا یعذب

بعذاب الله - حدیث : ٢٨٧٥

سهریاسه کان //

باسی یه کهم / کوشتنی نهو کهسه دروسته که ئیهوینت ئاینه کهی خوئی

بگویند، به به لگهی:

ا. فهرموده باسلینکراوه که.

ب. کوئدهنگی زانایان.

باسی دوهم / دهربارهی کوشتنی ئافرهتی هه لگهراوه له دین، دوو را هه یه:

رای یه کهم: نه کوژرینت، به پای جمهور، به به لگهی:

ا. وشهی من له فهرموده که دا، هه ردوو ره گهزه که نه گریته وه.

ب. فهرموده کهی موعاز کاتیک پیغه مبهری خوا بو یه مهن دینیرینت، پینی ئه لیت:

هه ر پیاویک له دینی ئیسلام پاشگهز بووه، بانگی بکه. نه گهز گهراپه وه باشه.

نه گهز نا، له ملی بده. وه هه ر ئافره تیکیش له دینی ئیسلام پاشگهز بووه، بانگی

بکه. نه گهز گهراپه وه باشه، نه گهز نا، له ملی بده.^١

ج. ابن عباس وتویه تی: ئافره تی هه لگهراوه له دین نه کوژرینت.^٢

د. نه بویه کر له سه رده می خه لافه تیدا، ئافره تیکی هه لگهراوه ی کوشت، وه

هاوه ئانیش ناماده بون، و هیچ کامیان ریگری لی نه کرد.^٣

^١ حدیث معاذ حین بعثه النبی صلی الله علیه وسلم إلى الیمن أنه قال له: أیما رجل إرتد عن الإسلام فادعه، فإن عاد ولا فاضرب عنقه. وأیما امرأة إرتدت عن الإسلام فادعها، فإن عادت ولا فاضرب عنقها. وإسناده حسن.

^٢ أخرج ابن المنذر عن ابن عباس أنه قال: تقتل المرأة المرتدة.

ههروه‌ها ابن المنذر فهرمودیه‌کی تری مرفوع نه‌گیریتته‌وه دهرباره‌ی کوشتنی
ئافره‌تی هه‌لگه‌پراوه، به‌لام فهرموده‌که لاوازه.

پای دوه‌م: ناکورژیت، به‌پای حه‌نه‌فیه‌کان، به‌ه‌لگه‌ی:

کاتی‌ک پی‌غه‌مبه‌ری خوا ئافره‌تی‌کی به‌کوژاوی بی‌نی، پاش ئه‌وه پ‌نگری کرد له
کوشتنی ئافره‌تان. وه فهرموی: نه‌ئهبوايه ئه‌م ئافره‌ته شه‌ری له گه‌ل بکرایه.^۱
به‌لام جمهور وه‌لامی نه‌دنه‌وه که: پ‌نگریه‌که له کوشتنی ئافره‌تی‌که که له
سه‌ره‌تاوه بی‌باوه‌ر بوبیت، وه‌ک له چیرۆکی فهرموده‌که‌دا دهرئه‌که‌ویت. که‌واته
پ‌نگریه‌که تایبه‌ته به‌که‌سی‌ک که هه‌مان هو‌کاری تیا‌بیت، ئه‌ویش شه‌ر
نه‌کردنیه‌تی. که‌واته هه‌ر ئافره‌تی‌ک شه‌ری له گه‌ل موس‌لمانان نه‌کرد، نابیت
بکوژژیت. کوشتنه‌که‌ش بو‌ئو که‌سه‌یه که له سه‌ره‌تاوه بی‌باوه‌ره‌و خۆی بو‌شه‌ر
ئاماده‌کردوه له گه‌ل شه‌رکه‌راندا. گشتگیری فهرموده‌که (بدل دینه) وه‌ک خۆی
ئه‌مینیتته‌وه، بی‌ئوه‌ی دژێ هه‌بیت. وه به‌لگه‌ی زۆریش پشتگیری ئه‌کات.

باسی سینه‌م / دهرباره‌ی مانای ئه‌و دین گو‌پ‌ینه‌ی له فهرموده‌که‌دا هاتوه، دوو را
هه‌یه:

پای یه‌که‌م: ئه‌و که‌سه‌ش ئه‌گریته‌وه که جوله‌که بو‌وه، بو‌ته‌گاور، یا هه‌ر
دینی‌کی تری جگه له ئیسلام، جزیه بدات یا نا . ئه‌مه‌ش پای شافعیه‌کانه. به
به‌لگه‌ی: ره‌هایی وشه‌ی بدل له فهرموده‌باسلی‌کراوه‌که‌دا.

پای دوه‌م: ته‌نها گو‌پ‌ینی دینی ئیسلام به‌بی‌باوه‌ری، ئه‌گریته‌وه. به‌پای
حه‌نه‌فیه‌کان، به‌به‌لگه‌ی:

۱. هه‌رچه‌ند فهرموده‌که به‌ره‌هایی هاتوه، به‌لام که‌سی‌کی بی‌باوه‌ر موس‌لمان
بیت، ئه‌م ره‌هاییه نایگریته‌وه، واته ناکورژیت.

^۱ أخرج ابن المنذر والدارقطني: أن أبا بكر قتل امرأة مرتدة في خلافته، والصحابه متوافرون،
ولم ينكر عليه أحد. وهو حديث حسن.

^۲ نهی الرسول ص عن قتل النساء لما رأى امرأة مقتولة، وقال: ما كانت هذه لتقاتل. رواه أحمد.

ب. بیباوه‌ران همه‌ویان یه‌ک میلله‌تن. که‌واته مه‌به‌ست له‌ فەرموده‌که که‌سی‌که
ئایینی ئیسلام به‌ ئایینیکی تر بگۆریتته‌وه.

ج. ابن عباس نه‌یگێڕیتته‌وه به‌ مەرفوعی: که‌سی‌ک ئاینه‌که‌ی پی‌چه‌وانه‌ی ئایینی
ئیسلام بوو، له‌ گەردنی بده‌ن.^١ لێ‌رده‌ا به‌‌راشکاوی باسی دینی ئیسلام نه‌کات.

(١٥١). من عبادة بن الصامت رضي الله عنه، قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): خذوا عني خذوا عني، قد جعل الله لهن سبيلا، البكر بالبكر جلد مئة ونفي سنة، والثيب بالثيب جلد مئة والرجم. ليم ومريگرن، ليم ومريگرن، خواي گه‌وره‌ دەرۆي لى‌ کردونه‌ته‌وه: کوپى‌ ره‌به‌ن و کج، سزا که‌يان ١٠٠ دارو سالتیک شاربیه‌ دمر کردنه. وه‌ پیاوی هاوسه‌رداریش به‌رامبه‌ر نافرته‌ی هاوسه‌ردار، ١٠٠ دارو به‌ردبارن کردنه.

گێڕمەروى فەرموده‌که // صحيح مسلم - كتاب الحدود باب حد الزنى - حديث : ٢٢٨٥

سه‌راسه‌كان //

باسى‌ يه‌كه‌م/ قد جعل الله لهن سبيلا، له‌ فەرموده‌که‌دا ئاماژه‌يه‌که‌ بۆ
ئایه‌تى: ﴿او يجعل الله لهن سبيلا﴾. النساء: ١٥ که‌ تيايدا پونى
کردوه‌ته‌وه به‌م حوکمه‌ خواي گه‌وره‌ دەرۆي لى‌کردونه‌ته‌وه.

باسى‌ دوهم/ مه‌به‌ست له‌ البکر لای زانایان نه‌و که‌سه‌يه‌ که‌: ئازاد بێت و
بالغ بێت، و به‌پینى گریبه‌ستیکى دروست جیماعى نه‌که‌رد بێت.

باسى‌ سێیه‌م/ وشه‌ی البکر مه‌فهومه‌که‌ی لێ‌رده‌ا مه‌به‌ست نیه‌. به‌‌لکو ته‌نها
باسکردنى حاله‌تى زۆرینه‌يه‌. که‌واته‌ جه‌‌لده‌ له‌ که‌سى ره‌به‌ن
نه‌دریت، نه‌گه‌ر له‌ گه‌ل ره‌به‌نیکدا زینا بکات، یا له‌ گه‌ل که‌سیکی
هاوسه‌رداردا بیکات. به‌ به‌‌لگه‌ی:

^١ أخرج الطبراني من حديث ابن عباس مرفوعا: من خالف دينه دين الإسلام فاضربوا بعنقه.

١. فەرموده باسلیکراوه که (بالبکر)، ئەمەش حوکمی پیاویکە که زینا لە گەل کچیکدا بکات.

ب. بەسەرھاتی کەسە کرێگرتەکە: پیاویکی دەشتەکی ھات بۆ لای پێغەمبەری خوا و وتی: ئەی پێغەمبەری خوا، سویندت ئەدەم بەخوا، بە پێی قورئانی پیرۆز حوکمان بکە. ئەویش تیش که دیاربوو لەو شارەزاتر بوو، وتی: بەلێ، بە حوکمی قورئان بڕیار لەسەرمان بدە، و مۆلەتەم بدەری تا قسە بکەم. فەرموی: بەلێ. وتی: ئەم کوپەری من لای ئەم پیاوێ کرێکار بوو، لەگەڵ خێزانەکیدای زینای کرد. پێیان وتم: ئەبێت کوپەکەت بەردباران بکرت. منیش بەرامبەر بە سەد سەر مەپو کەنیزەکی ئەگەلی رێککەوتم. کاتیکی پرسیارم لە زانیان کرد، پێیان وتم: کوپەکەیی من ئەبێت سەد داری لێبدریت و سالتیک شاربەدەر بکرت، خێزانەکەیی ئەویش بەردباران بکرت. پێغەمبەری خوایش فەرموی: سویندت بەوێ گیلانی منی بەدەستە، بە قورئانی پیرۆز حوکم ئەکەم لە نێوانتان: کەنیزەک و سەد مەپەکەت بۆ ئەگەپێتەو، کوپەکەشت سەد داری لێبدریت و، سالتیک شاربەدەر ئەکرت. ئەی ئونەیس تۆیش بپۆ بۆ لای خێزانەکەیی ئەو. ئەگەر دانسی بە تاوانەکەدا نا، بەردبارانی بکە.^١

ئەمەش حوکمی کەسیکە زینا لە گەڵ ئافرەتیکی هاوسەرداردا بکات.

^١ : إن رجلا من الأعراب أتى رسول الله صلى الله عليه وسلم ، فقال : يا رسول الله ، أنشدك الله إلا قضيت لي بكتاب الله ، فقال الخصم الآخر : وهو أفضقه منه نعم ، فاقض بيننا بكتاب الله وأذن لي ، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم : " قل " ، قال : إن ابني كان عسيضا على هذا ، فزني بامرأته ، وإني أخبرت أن على ابني الرجم ، فافتديت منه بمائة شاة ووليدة ، فسألت أهل العلم ، فآخبروني أنما على ابني جلد مائة ، وتغريب عام ، وأن على امرأة هذا الرجم ، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم : " والذي نفسي بيده ، لا أقضين بينكما بكتاب الله ، الوليدة والغنم رد ، وعلى ابنك جلد مائة ، وتغريب عام ، واغديا أنيس إلى امرأة هذا ، فإن اعترفت فارجمها " ، قال : ففدا عليها ، فاعترفت ، فأمر بها رسول الله صلى الله عليه وسلم فرجمت. صحيح مسلم - كتاب الحدود باب من اعترف على نفسه بالزنى - حديث : ٢٢٩٦

باسی چوارم/ دهرباره‌ی شار به‌دەرکردنی سالیك بۆ كه‌سی ره‌به‌ن، دوو را هه‌یه:

رای یه‌كه‌م: پیویسته سالیك شار به‌دەر بکړیت. ئەمەش ته‌واوکاریه‌که بۆ سزاکه‌ی. ئەمەش رای چوار خه‌لیفه‌که و مالک و شافعی و احمد و اسحاق و زهید بن عه‌لی و ابن ابی له‌یلاو ئوریه. هه‌ندیك زاناش ئەلین کۆده‌نگی زانایانی له‌سه‌ره. به‌به‌لگه‌ی:

ا. فرموده باسلیکراوه‌که. ونفی سنة.

ب. فرموده پیشوه‌که‌ی که‌سه کړنگرت‌که.

رای دوهم: شار به‌دەر کردن واجب نیه، به‌رای هه‌نه‌فیه‌کان و هاده‌وی و قاسمیه‌کان. به‌لگه‌ی هه‌نه‌فیه‌کانیش بریتیه له:

یه‌که‌م: له‌ئایه‌ته‌که‌ی سوهره‌تی نور دا باسنه‌کراوه، که‌واته شار به‌دەرکردن زیادکردنه له‌ ده‌قه‌که. وه به‌ فرموده‌ی ئاحاد گیردراوه‌ته‌وه، ئەویش ئیشی پیناکرت، و نه‌سخی حوکمیش ناکات.

وه‌لامیان دراوه‌ته‌وه به‌م شیوه‌یه:

ا. فرموده‌که به‌ناو بانگه، له‌به‌ر زۆری گیرانه‌وه‌کانی و، زۆری ئه‌و هاوه‌ئانه‌ی ئیشیان پیکردوه. هه‌نه‌فیه‌کانیش به‌ هاوشیوه‌ی ئه‌و، به‌لکو که‌متریش ئیشیان کردوه، وه‌ك شکاندنی ده‌ستنوێژ له‌ پیکه‌نینی قاقا، وه‌ په‌وایه‌تی ده‌ستنوێژگرتن به‌ نبیذ، وه‌ زۆری تر که‌ حوکمیکه له‌ قورئاندا نیه، ئەم حوکمه‌ش وه‌ك ئه‌وانه.

ب. ابن المنذر ئەلّیت: له‌ به‌سه‌ره‌اتی کړنگرت‌که‌دا پیغه‌مبه‌ری خوا سویندی خوارد که به‌ پپی قورئان حوکم ئەکات. پاشان فرموی: کوپه‌که ئەبیت سه‌د داری لیبدریت، و سالیك شار به‌دەر بکړیت، پیغه‌مبه‌ری خوایش پونکه‌ره‌وه‌ی قورئانه.

ج. عومهری کوپی خه‌تاب له‌ سه‌ر مینبه‌ر و تباری داو باسی شار به‌دەرکردنی کرد.

دوهم: کاتیك طحاوي لاوازی به لگه ی حه نه فیه کانی بینی، ئهم وه لأمه ی دایه وه:

فه رموده ی شاربه دهر کردن نه سخ بوته وه به فه رموده ی: ئه گهر که نیزه کی هه که سیك له ئیوه زینای کرد، با دارکاری بکات. پاشان له سییم جاردا فه رموی: با بیفرۆشیت.^۱ فروشتنیشی مانای شاربه دهر کردن ناهیلئت. ئه گهر که نیزه ک شاربه دهر نه کرئت، ئافره تی ئازادیش به هه مان شیویه، چونکه وه ک ئه وه. ئهم نه سخه ش دوپات ئه بیته وه به فه رموده ی: ئافره ت نابیت سه فهر بکات له گهل مه حره می خویدا نه بیت.^۲ ئه گهر شاربه دهر کردن له سه ر ئافره ت لایبرئت، له سه ر پیاییش لائه برئت. به م شیویه وه لأمی دراوته وه:

ا. لاوازیه ک له پاکییدا هیه، چونکه له سه ر ئه وه بینا کراوه که: وته ی گشتگیر ئه گهر تایبته کرا، نابیتته وه به به لگه، ئه مه ش له زانستی اصول الفقه دا لاوازه.

ب. که نیزه ک له بریاری شاربه دهر کردنه که دا تایبته کراوه، له کاتیکیدا حوکمی فه رموده که بو نیرو مییه، وبو کۆیله و که نیزه که به لأم که نیزه کی لی به دهر کراوه، وئوانی تر له حوکمه که دا ماون.

سییم: هادهویه وته ی مهدی له کتیبی البحردا ئه که نه به لگه، که ئه لئت: ئه لیم: شاربه دهر کردن سزایه نه ک حه د، چونکه عه لی وتویه تی: لیّدانی سه د جه لده و یه ک سال ده سته سه ر کردن. وه له بهر ئه وه ی عمر له خواردنه وه ی ئاره قدا خه لکی شاربه دهر کردوه، ئینکاریش نه کراوه، پاشان وتویه تی: ئیتر که سی تر شاربه دهر ناکه م، سزاکانیش لاناچن له سه ر که س.

^۱ إن زنت أمة أحدكم فليجلدها. ثم قال في الثالثة: فليبعها.

^۲ لا تسافر المرأة إلا مع ذي محرم.

وه نامی ئەم قسەییە مەهەدیش دراوەتەو بە:

ا. وەکەئە عەلی پەشتگیری پاری جەماوەر ئەکات، چونکە زیندانی کردنی خستۆتە بری شاربەدەرکردن، کە ئەویش جۆریکە لە شاربەدەرکردن. ب. شاربەدەرکردنی عومەر لە خواردنەوێ ئارەقدا، پرایەکی خۆی بوو، زیاد لە سزاکی خۆی. پاشان بەپاری خۆی وای بینیوە کە هیچ کەس شاربەدەر ئەکات بێ بونی دەق. شاربەدەرکردنیش بە هۆی زیناوە بە دەق، وە پێشەوا عەلیش ئەگێردیۆتەو.

باسی پینجەم / دەربارەو شاربەدەرکردنی کچیک زینا بکات، دوو پرا هەیه:

پاری یەکەم: شاربەدەر ئەکریت، بەپاری شافعی. بە بەلگەئە: فەرمودە باسلیکراوە کە.

پاری دووەم: شاربەدەر ناکریت، بەپاری مالک و ئەوزاعی، لە عەلیش ئەگێردیۆتەو، بە بەلگەئە: چونکە ئافرەت عەرەتە.

ب. دەرکردنی ئافرەت، توشی خراپەئە ئەکات، لەبەر ئەوەشە کە پێگری لیکراوە لە سەفەرکردن ئەگەر کەسیکی مەحرەمی لە گەڵ نەبێت.

باسی شەشەم / دەربارەو ئەندازەئە شار بەدەر کردنە کە، و تراوە:

کەمترینیان: ئەو ماوەیە کە نوێژی تیا کورت ئەکریتەو، هەتا بە کەسیکی رێبوار دابنریت. عەر لە مەدینەو خەلکی بۆ شام شار بەدەر کردووە، عوسمانیش بۆ میسر، ابن عومەریش کەنیزە کەئە خۆی بۆ فەدەک دورخستۆتەو. هەرکە سێکیش وڵاتی نەبوو، لەو شوێنە دور ئەخریتەو کە تاوانە کەئە تیا ئەنجاداوە.

باسی حەوتەم / الثیب کە سێکە لە هاوسەرگیری کە دروستدا جیماعی کردبێت، هەر وەها کە سێکی ئازاد و بالغ و ژیر بێت. ئەم حوکمە بۆ ئافرەتیشە.

باسی هه شته م / ده باره ی سزای که سی هاوسه ردار ، چهند رایه ک هه یه :

پای یه که م : جه لیدان و بهرد باران کردنیه تی ، نه مهش پای عه لیه . حازمی
ئه لیت : احمد و اسحاق و داود و ابن المنذر ، ئهم رایه یان هه یه ، هه روه ها
مه زه بی هاده و یه کانیشه . به به لگه ی :
۱. فهرموده باسلیکراوه که .

پای دوه م : ته نها بهرد باران ئه کریت ، وهه ردو سزاکه ی به سه ردا
نادریت ، به پای مالک و شافعیه کان و جمهور ی زانایان و له احمدیش
ئه یگیر نه وه . به به لگه ی :

۱. فهرموده باسلیکراوه که به فهرموده ی ماعزو غامدیو ئافره ته
جوله که که نه سخ بو ته وه . چونکه پیغه مبه ری خوا ئه وانیه ی به رداران
کرد . که س نه یگیراوه ته وه که به دار لیان درابیت . وه فهرموده که ی
عبادهش له پیشتردا و تراوه .

شافعی ئه لیت : که واته سوننه ت ئه وه یه که لیدانی دار له سه ر به نه
ماوه ، له سه ر بیوه ژن و بیوه پیاو نه ماوه .

وه نام دراوه ته وه که : نه له به سه رهاتی ماعزو ، نه ئه وان ی تریشدا ئه گهر
دواتریش پویان دابیت ، تیای نیه که که سی به رداران کراو ، به دار لی
نه درابیت . له وانیه هوی باس نه کردنه که ی ئه وه بیت که حوکه که زور
ناشکرا بوه . و نه صل بوه .

شافعی ئا به و شیوه یه ی که لیره دا باسکراوه ، وه نامی ئه وانیه ئه داته وه
که عومره به واجب دانانین ، به به لگه ی ئه وه ی که : پیغه مبه ری خوا
فه رمانی حج کردنی له بری باوکی به و که سه داوه که پرس یاری
لیکردوه و باسی عومره ی نه کروه . وه نامی شافعیش ئه وه بوه که : بیده نگ
بون لی مانای واجب نه بون ناگه یه نیت . به نام له وانیه بو تریت : جه لید
کردنی ئه و پینج که سه ی که پیغه مبه ری خوا به ردارانی کردن ، ئه گهر
پویدایه ، به دور نه زانریت که هیچ کام له ناماده بوان نه یگیر نه وه . له گه ل

ئه وهدا که که سانیکی زۆر ئامادهی بهردباران کردنه که بون. که واته باس نه کردنی له هیچ پوایه تیکی پوداوه کهدا که به چهند شیوازیکی جیا گیر دراونه ته وه، گومانی واجب نه بونی به هیتر نه کات.

ب. کرداره کهی عهلی که ههردوو سزای جهلد و بهردبارانه کهی کوکرده وه، ئه وه دیاره له وهدا که پای خۆی بوه. چونکه وتویه تی: به پئی وتی خوا جهلد لیدان و، به پئی سوننه تی پیغه مبهری خواش بهرد بارانم کردن. که واته ناکرنت بلین حوکه کهی ته وقیفیه و پای خۆی نیه.

وه لایمی دراوه ته وه که: له وته کهیدا که ئه لیت: وه به پئی سوننه تی پیغه مبهری خوا.. ئه وه ئه گه یه نیت که توقیف و پای خۆی نیه.

پای سییه م: وه ستان له و حوکه داو بریار نه دان له سه ری. ئه مهش پای سه نعه نیه، که ئه لیت:

وتم: شاراو نه نیه به هیزی به لگهی فهرموده کهی عباد له سه ر بونی سزای جهلده لیدانی که سی هاو سه ردار، وپاشان بهردباران کردنی. شاراو ههش نیه که پیغه مبهری خوا که سیکی بهردباران کردیت، جهلده ی لینه داوه. که واته من له م بریاره دا ئه وه ستم ههتا خوای گه وره له سه ر پایه ک راوه ستاوم نه کات و ئه ویش باشتین ده روکه ره وه یه. من له کتیبی منحه الغفارد به هیزی ئه و پایه م باس کردوه که ئه لیت: ههردوو سزاکه ههیه، به لام لیره دا هیچ پایه کم ده رباره ی نیه.

(١٥٢). عَنْ ابْنِ عَبَّاسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا قَالَ: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) الْمُغْتَسِئِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالْمُتَرَجِّلَاتِ مِنَ النِّسَاءِ، وَقَالَ: أَخْرِجُوهُمْ مِنْ بُيُوتِكُمْ..

پیغه مبهری خوا نه فره تی له و پیاوانه کردوه که په فتاری ژنانه
نه نوینن، وه نه و نافرده تانه ش که په فتاری پیاوانه نه نوینن، وه
فرمویه تی: له ماله کانی خوتان دهریان بکه ن.

گنډه موهی فهرموده که // صحیح البخاری ، کتاب اللباس باب إخراج

المتشبهين بالنساء من البيوت - حديث : ٥٥٥٤

سهریاسه کان //

باسی یه که م / نه فره ت کردن له کرداریکی خراپ، به لگهی گه وره یی نه و
تاوانیه.

باسی دوهم / مخنث له پیاواندا، که سییکه له هه لسوکوت و قسه
و تایبه تمه ندیه کانی نافرده تاندا، وه که نه و ان خوی نه نوینیت. مه به ستیش
که سییکه خوی واله خوی بکات، نه که و ا دروستکراییت.

المترجلات له نافرده تاندا، نه و ان خویان به پیاوان نه شو به یتن. له
لیکدانه وه یه کدا که ابوداود نه یگیریتته وه، واهاتوه.

باسی سییه م / له باره ی مانای نه فره ت کردن له فهرموده که دا، دوو را هیه:

یه که م: مانای حه رامبونی خوشو به اندنی پیاوان به نافرده تان و
به پیچه وانه وه نه گه یه نیت.

دوهم: نه و مانایه ناگه یه نیت، به به لگهی:

پیغه مبهری خوا ری بی به نیره موک نه دا که سهردانی نافرده تان بکه ن.
ته نها نه وانه یانی شاربه دهر نه کرد که نه بی بیست وه سفی جوانیه کانی
نافرته نه که ن، به شیوه یه که ته نها که سانی بالغ نه توانن واره سفی بکه ن.

صه نعانى ئەلئیت: لەوانە یە کاتێک پرسی بەوانە داوای بێنەلای ئافرەت، چونکە وادروستکراون، نەک خۆیان والی ئەکەن.

باسی چوارەم/ ئەوجۆره کەسانە شار بە دەرنەکرین، بە بەلگەی:

ا. فەرمودەی باسلیکراو.

ب. فەرمودەی ابوهریرە: پیاویکیان هینا بۆلای پیغەمبەر کەوێک ئافرەت هەردوو دەست و قاچی لە خەنە گرتبوو. پیغەمبەری خوا فەرموی: ئەمە چیەتی؟ وتیان: خۆی بە ئافرەتان ئەشوبهینیت. پاشان فەرمانی کرد بۆ النقیع دوری بخەنەوێ. وتیان: ئەو پیغەمبەری خوا نایکوژیست؟ فەرموی: پێگرم لیکراوێ نوێژکەران بکوژم.^١

ج. پیغەمبەری خوا ئافرەتێکی دەرکرد (خۆی بە پیاوان ئەشوبهاند)، عومەریش پیاویکی دەرکرد.^٢

د. فەرمودەی الوائلی بن الاسقع: پیغەمبەری خوا ئەوانەوێ دەرئەکرد.^٣

ه. ابوبکر مەخنت یکی دەرکرد، هەروەها عومەریش.^٤

^١ أتى رسول الله صلى الله عليه وسلم بمخنث قد خضب يديه ورجليه بالحناء، فقال رسول الله صلى الله عليه وسلم: ما بال هذا؟ قالوا: يتشبه بالنساء. فأمر به فنفي إلى النقيع. فقيل: يا رسول الله، ألا تقتله؟ قال: إني نهيته أن أقتل المصلين. رواه أبو داود.

^٢ أخرج النبي صلى الله عليه وسلم فلانة، وأخرج عمر فلانا. رواه أحمد والبخاري.

^٣ أن النبي صلى الله عليه وسلم أخرج الخنث. أخرجه الطبراني.

^٤ أخرج أبوبكر مخنثا، وأخرج عمر واحدا أيضا. رواه البيهقي.

(١٥٢). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِذْ قُفُوا الْحُدُودَ مَا وَجَدْتُمْ لَهَا مَدْفَعًا..
چهنده نه توانن پئگری له سزاكان بکهن.

گنیرمرمودهی فهرموده که // ابن ماجه و ترمذی و الحاکم. سنن ابن ماجه -
کتاب الحدود باب الستر على المؤمن ودفع الحدود بالشبهات - حدیث :
٢٥٤١

سهریاسه کان //

سزاكان به گومانیک لائه برین که بگونجیت پوبدات: وهك بلیت زورم
لیکراوه، یا به خه وتوی چوه ته لای ئافره تیک، له بهرئوه وه قسه که ی
وهرئه گیریت و سزا که ی له سهر لائه بریت. داوا ی به لگه شی لیناکریت بو
راستی داوا که ی، به به لگه ی:
ا. فهرموده با سلیکراوه که.

ب. له کاتی عومهردا: بیانوی بو که سیك هینایه وه که له شام زینای کرد
بوو، نه زانینی حه رامبونی کرده بیانوو. بیهقی و عبدالرزاق نه گیرنه وه.
ج. ههروه ها له عمر و عوسمانیش گیراوه ته وه که: کیژوله یه کی غهیره
عه ره ب زینای کردو، وتی نه مزانیوه حه رامه، ئه وانیش بیانوه که یان
وهرگرت.

^١ ضعفه الألبانی فی ضعیف ابن ماجه (٥٠٢).

(١٥٤). عن ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): اجتنبوا هذه القاذورات التي نهى الله عنها، فمن ألم بها فليستتر بستر الله، وليثب إلى الله، فإنه من يبد لنا صفحته نقم عليه كتاب الله عز وجل..

له وگونا هه پیسانه دورکه و نه وه که خوارینگری لیکردون. که سیک توشی نه وانه بوو، با دایپوشیت و ته و به بکات، چونکه که سیک خوئی ناشکرا بکات لامان، سزای تو مارکراوی له قورئاندا به سهر جیبه جی نه کریت.

گیرمدهوی فهرموده که // حاکم. موطأ مالک - کتاب المدبر اباب ما جاء

فیمن اعترف على نفسه بالزنا - حدیث : ١٥٠٦

مانای وشه کان // القاذورات: مه بهستی کرداریکی قیزهون و تهیه کی خراپه که خوای گه وره رینگری لیکردیت. ابدی صفحته: راستی بوداوه که ی خویمان بو بگیریته وه.

سهریاسه کان //

باسی یه گه م / فهرموده که به لگهی نه وه یه که: ههرکه سیک تاوانیکی کرد، پیویسته له سهری بیشاریتته وه، به دانپیدانان خوئی ناشکرا نه کات، وه په له بکات له ته وه کردن.

باسی دوهم / نه گهر که سه که لای پیشه وای موسلمانان خوئی ناشکرا کرد، له سهر پیشه وای پیویسته سزای به سهردا جیبه جی بکریت. به به لگهی:

١. فهرموده باسلینکراوه که

فهرموده ی: له نیوان خوئاندا گونا هه کان بشارنه وه. چونکه هه رتاوانیک بکات به من، سزاکه ی به سهردا جیبه جی نه که م.^٢

^١ صححه الألبانی فی صحیح الجامع (١٤٩).

^٢ أخرجه أبوداود مرفوعاً: تعافوا الحدود فيما بينكم، فما بلغني من حد فقد وجب.

(۱۵۵). عن عائشة رضي الله عنها قال: لما نزل عذري، قام رسول الله (صلى الله عليه وسلم) على المنبر، فذكر ذلك، وتلا القرآن، فلما نزل امر برجلين وامرأة، فضربوا الحد. كاتيك هوالی پاکی من هاته خوار، پیغه مبهری خوا له سهر مینبر هه سستا، نه وهی باسکردوو، قورئانی خوینده وه. که دابهزی له سهر مینبر، فهرمانی دا داری حه ده له دووپیاو، وه نافره تیک بدریت.

گیرمرموهی فهرموده که // احمد، چوار که سه که، بوخاریش ئاماژهی پیداوه.

مانای وشه کان // القذف: له زمانی عه ره بیدا واته: تۆمه تبارکردن به شتیک، له شه رعیشدا واته: تۆمه تبارکردن به زینا که سزا له سهری تۆمهت بۆکراوه که نه سه پینیت. نزل عذري: بی تاوانیم له و وتانهی اهل الإفک بۆیان هه لیه سستبوم. تلا القرآن: واته له ئایه تی: إن الذين جاءوا بالإفك...النور: ۱۱ تا کوئایی ۱۸ ئایهت. رجلین: دوو پیاوه که حسان بن ثابت و مسطح بون. إمراة: حمه ی کچی جحش.

سه ریسه کان //

باسی یه که م // سزای بوختان کردن له قورئان و فهرموده کانیشدا باسکراوه، له و به لگانهش:

۱. ئایه تی: ﴿والذين يرمون المحصنات ثم لم يأتوا بأربعة شهداء...﴾ {النور: ۴}.

۲. فهرموده باسلیکراوه که.

۳. کۆدهنگی زانایان.

باسی دوهم // کۆدهنگن له وه دا که سزا که ی هه شتا داره. به به لگی: دهقی قورئانی پیروژ.

باسی سییه م // روکه شی فهرموده که نه وه نه گه یه نیت که: ته نها نه و سی که سه تۆمه تیان بۆ عائشه دروست کردوه. پیغه مبهری خوایش سزا که ی به سه ریاندا جیبه جی کرد.

باسی چوارهم/ ناشکرایه که عبدالله بن ابی بن سلول بوختانه‌کی دروستکردو، تاوانه گه‌وره‌که له ئەستۆی ئەودایه، ئایا پیغه‌مبەری خوا سزاکە ی بەسەردا جیبه‌جی کرد؟ دوو را هه‌یه له‌و باره‌یه‌وه:

پای یه‌که‌م: سزای به‌سەردا جیبه‌جی نه‌کرد، وه‌ك إِبْن الْقَيْم باسی کردوه. چه‌ند هۆکارنیکیش باس ئەکات بۆ جیبه‌جی نه‌کردنی سزاکه له‌لایه‌ن پیغه‌مبەری خواوه.

پای دوهم: سزاکە ی بەسەردا جیبه‌جی کراوه، وه‌ك حاکم له‌ کتیبی الإکلیل دا باسی کردوه.

به‌ئام وته‌که‌ی ماوردی که ئەلّیت: پیغه‌مبەری خوا سزای به‌ سەر هیچ کام له‌وانه‌دا جیبه‌جی نه‌کرد که تۆمه‌ته‌که‌یان بۆ عائشه دروست کردبوو. هۆکاره‌که‌شی باس ئەکات که سزا یا به‌ به‌لگه‌ یا به‌ دانپێدانان جیبه‌جی نه‌کریت.

وه‌ئامی وته‌که‌ی دراوه‌ته‌وه‌ که: به‌ده‌قی قورئان سزاکه له‌ سه‌ریان واجب بوه. سزای تۆمه‌ت دروستکه‌ریش به‌وه به‌سه‌ریدا ئەسه‌پیت که تۆمه‌تیکی راست نه‌بیّت. وبۆ ئیسپاتکردنیشی پیویستی به‌ به‌لگه‌ نیه.

سه‌نعانی ئەلّیت: وتم : شاراه نیه که قورئان هیچ کامی له‌ تۆمه‌ت دروستکه‌ره‌کان ده‌ستنیشان نه‌کردوه. له‌وانه‌شه مه‌به‌ستی سه‌نعانی ئەوه‌بیّت که له‌کاتی لیکدانه‌وه‌ی ئایه‌ته‌کاندا. چونکه ئەوه سابت بوه که تاوانباره گه‌وره‌که عبدالله کوپی ابی بوه، وه‌ مسطحیش یه‌کیک بوه له‌ تۆمه‌تباران. هەر ئه‌ویشه که له‌م ئایه‌تانه‌دا باسکراوه: ﴿وَلَا يَأْتِلُ أُولُوا الْفَضْلِ مِنْكُمْ وَالسَّعَةِ أَنْ يُؤْتُوا أُولِي الْقُرْبَى﴾.. (النور: ٢٢).

(۱۵۶). ۱. من عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله (صلى الله عليه

وسلم): لا تقطع يد السارق إلا في ربع دينار فصاعدا...

دهستی دز بهرامبر دزینی چاره که دیناریک و زیاتر نه بردریت.

۲. من عائشة رضي الله عنها: إقطعوا في ربع دينار، ولا تقطعوا فيما هو أدنى من ذلك.

به دزینی چاره که دیناریک، دهست بچن ولهوه که متر مه بچن.

گنبرموده ی فهرموده که // ۱. صحیح البخاری - کتاب الحدود باب قول الله

تعالی: والسارق والسارقة فاقطعوا أيديهما وفي كم - حدیث: ۶۴۱۹

صحیح مسلم - کتاب الحدود باب حد السرقة ونصابها - حدیث:

۳۲۷۶. دهقی فهرموده که ش لای موسلیمه.

۲. مسند أحمد بن حنبل - مسند الأنصار الملحق المستدرک من

مسند الأنصار - حدیث السيدة عائشة رضي الله عنها حدیث:

۳۳۹۵۸

سهریاسه کان //

باسی یه که م / واجب بونی سزای دزیکردن له قورئان وفهرموده شدا

باسکراوه:

۱. نایه تی: ﴿والسارق والسارقة فاقطعوا أيديهما﴾ {المائدة: ۳۸} .

واته: پیاوو ئافره تی دز، دهستیان بچن.

ب. چندها فهرموده ش باسکراوه، له وانه ش فهرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / دهرباره ی بری ئه و ماله ی که سزاکه ی بو جیه جی

ئه کریت، دوو را هیه:

پای یه که م: پیویسته بگاته بری دیاریکراو، به پای جمهوری سه له ف وخه له ف،

له وانه ش چوار خه لیفه که. به به لگی: ئه و فهرمودانه ی باسکراون.

پای دوه: بپری دیاریکراو مهرج نیه. که واته ماله دزراوه که کم بیت یا زور، سزاکه ی له سهره. به پای حه سن وظاهریه و خواریح. به به لگه ی:
(۱) په های ی نایه ته که: السارق والسارقة...

وه لآم دراو ته وه که: نایه ته که په های ی له جوړی شته دزراوه که و
پره که ی، وه فرموده که ش پونکردنه وه ی جوړو پره که یه.

ب. نه رموده ی: له عنه تی خوا له دز بیت. کلاوی سر نه دزیت ودهستی
نه پردیت. وه په تیکیش نه دزیت ودهستی نه پردیت.^۱

وه لآمی دراو ته وه که: مه به ست له فرموده که دا برینی دهستی دزه که
نیه، به لکو پیمان نه لیت که: دز سوکه و نه و ماله ش که نه یدزیت، بی
نرخه و دواوه قیایدا. چونکه نه گهر دزینی نه شته بی نرخانه ببیته
خوو بو ی، جوړه تی زیاتر نه بیت و له وه زیاتر نه دزیت، که نه بیته هو ی
برینی دهستی. که واته با له دزینی نه پره که مه وریا بیت، تا نه بیته خو و
بو ی و، له وه زیاتر بدزیت. خه تاب ی وپیش نه ویش ابن قتیبه نه مه یان
باسکرده.

صه نغانی نه لیت: هاوشیوه ی نه فرموده ش نه فرمودانه یه:
فرموده ی: هر که سیك بو خودا مزگه وتيك دروست بکات به نه ندازه ی
کولانه یه. ۲ وه فرموده ی: خیر بکه نه گهر به سمی و لا خیکیش بیت.^۲
ناشکرایه که نه کولانه نه سمی و لا خه که بو به خشین ناشین. چونکه
سودیان لی ورنه ناگیریت. که واته مه به ستی پیغه مبهری خوا ته نه زیاده
په وی کردن بوه له ترساندندا.

^۱ أخرج البخاري من حديث أبي هريرة رضي الله عنه أنه قال: لعن الله السارق يسرق البيضة
فتقطع يده، ويسرق الجبل فتقطع يده.
^۲ من بنى لله مسجدا ولو كمفص قطاة.
^۳ تصدقي ولو بظلف محرق.

باسی سییه م / دواى نه وهى که جمهور له وهدا یه کړا بون که ماله دزواوه که پنیوېسته بگاته بریکى دیاریکراو، تا سزاکه نه انجام بدریت، به لام له سهر نه و بره دیاریکراوه نژیکه ی بیست پریان هیه. ته نها دوو پریان به لگه ی هیه:

پای یه که م: نه بیت بگاته چاره که دیناریک ئالتون وسى درهم زیوو. نه مهش پای زانایانی حجازو ههروه ها شافعیه، به به لگه ی:

ا. فرموده باسلیکراوه که، که پونکر نه وهى ئایه ته که یه. فرموده که ش دهقه له باسکردنی چاره که دیناردا.

ب. فرموده ی ابن عمر: پیغمبری خوا له بهرامبر دزینی قه لغانی کدا دهستی بری، که نرخه که ی سى درهم بوو.^۱ نه لئین: سى درهمه میش نه کاته چاره که دیناریک.

شافعی نه لئیت: نه گهر سى درهم نرخه که ی چاره که دینار نه بوو، نابردیت. نه م فرموده یهش نه کاته به لگه که ابن المنذر نه یگیریت هوه: دزکیان هیئایه لای عوسمان که ... دزیبوو بایى سى درهم بوو که له کاته دا دیناریک دوانزه درهم بوو، نه ویش دهستی بری.^۲

ههروه ها هر له ابن المنذر هوه نه یگیریت هوه که: عه لیش بهرامبر دزینی چاره که دیناریک که نه یکرده دوو درهم و نیو، دهستی بری.^۲

شافعی نه لئیت: چاره که دینار نه کاته سى درهم. چونکه له سه رده می پیغمبری خوا دا دیناریک دوانزه درهم بوو. ههروه ها دواى نه ویش هر و ابووه. بویه خوینبایی به دوانزه هزار درهم و هزار دیناری ئالتون مه زنده کراوه.

^۱ أن النبي ص قطع في مجن قيمته ثلاثة دراهم. متفق عليه.

^۲ أتى عثمان سارق سرق أترجة، قومت بثلاثة دراهم من حساب الدينار بإثني عشر فقطع.

^۲ أن عليا رضي الله عنه قطع في ربع دينار كانت قيمته درهمين ونصفا.

رای دوم: ته‌ها له ده دره‌مدا سزاکه جیبه‌جی نه‌کریت. له‌وه که‌متر جیبه‌جی ناکریت. نه‌م‌ش رای هاده‌ویه و زورینه‌ی زانایانی عراق و سفیانی ته‌ وریه، به‌به‌لگه‌ی:

یه‌که‌م: له سه‌حیحه‌ین دا هاتوه که: پیغه‌مبه‌ری خوا به‌دزینی (مجن) یک ده‌ستی بریوه.^۱

ابن عباس نه‌یگی‌پریته‌وه که: نرخى مجن له و کاته‌دا به ده دره‌م بوه.^۲ هه‌روه‌ها له ریوايه‌تیکی تری ابن عمردا هاتوه که نرخى مجن ..... سى دره‌م بوه.^۳ به‌لام نه‌مه پیچه‌وانه‌ی ریوايه‌ته‌که‌ی تری بوخاری و موسلیمه.

سه‌نعانی له وه‌لامى نه‌م رایه‌دا نه‌لیت: ۱. نه‌و ریوايه‌تانه‌ی که نرخى مجن دیاری نه‌که‌ن ناکوکن: هه‌ندیکیان سى دره‌م وه‌ندیك ده وه‌روه‌ها نرخى تریش باسکراوه.

ریوايه‌تی چاره‌که دیناریش له گیرانه‌وه‌ی عائشه که متفق علیه یه، وه ریوايه‌تی ابن عمریش به هه‌مان شیوه، فهرموده‌کانی تر ناتوان به‌رامبه‌ریان بوه‌ستن، چونکه لاوازی له سه‌نه‌دیان هه‌یه‌و مه‌تنه‌کانیشیان دژ به یه‌که.

۲. نه‌و ریوايه‌ته‌ی له ابن إسحاق‌وه هاتوه که به ده دره‌م مه‌زنده‌ی نه‌کات، وه له پیگه‌ی عه‌مر بن شعيبه وه هاتوه که قسه‌ی زوری له سه‌ره. هه‌رچه‌نده په‌خنه له ابن إسحاق ناگرین وه‌لاوازی دانانین.

^۱ ثبت في الصحيحين من حديث ابن عمر: أنه ص قطع في مجن.

^۲ أخرج البيهقي والطحاوي من حديث ابن عباس: أنه كان ثمن المجن على عهد رسول الله ص عشرة دراهم.

^۳ ثبت في الصحيحين من حديث ابن عمر: أن قيمة المجن ثلاثة دراهم.

دوهم: پیویسته احتیاط بکهین له برینی دهستیواو به دزینی زوړترین بر، بیچین که یه قینمان هبیت پئی. چونکه برینی نندامیکی له شه، که هرامه بی هو ببردیت.

به لگه ی سوفیانی سه وریش که خاوهنی ئه م پایه یه وهک ابن العربی ئه لیت، ئه وه یه که:

برینی دهست به کوډه نگی زانایان هرامه و نابردیت به رامبر بریک که کوډه نگی له سر نه بیت. ده دره میس کوډه نگی له سره، که واته به و بره وه پابه ند ئه بین، نه که متر.

به نام صه نعان ی وه نامی ئه داته وه ئه لیت: له دوی هاتنی به لگه وه احتیاط له شوین که وتنی به لگه که دایه نه که شتی تر.

باسی چوارهم / ئایا به کامیان بره که دیاری ئه کریت، به ئالتون یا زیوو؟ چهند پایه که هیه:

پای یه که م: به دره م بره که دیاری ئه کریت، نه که به چاره که دینار، واته ئه گهر وهک یه که نه بون. بو نمونه: ئه گهر کردیه دوو دره م. ئه مهش پای مه شهوری مالکو، احمدیش هه مان پای هیه.

پای دوهم: ئالتون بناغه یه له نرخاندنی شته کاندایه. ئه مهش پای شافعیه، وه پای ابو ثورو ئه وزاعی و داوده. چونکه ئالتون بناغه ی هه مو کانزا کانه.

خه تابی ئه لیت: چونکه له سر پاره کوډه کان ئه نوسرا: ده دره م به حوت مسقال. بویه دره م به دیناره وه ناسرا.

هه تا شافعی ئه لیت: ئه گهر سی دره م نه یکرده چاره که دیناریک، دهست نابردیت.

صه نعان ی ئه لیت: ئه م دوو پایه به لگه یان هیه. پای تریش هیه که بی به لگه ن، و پیویسته خومانی پیوه سه رقال نه کهین.

(١٥٧). من عائشة رضي الله عنها: أن رسول الله (صلى الله عليه وسلم) قال: اتشفع في حد من حدود الله؟ ثم قام فخطب فقال: يا أيها الناس إنما أهلك من قبلكم أنهم كانوا إذا سرق فيهم الشريف تركوه، وإذا سرق فيهم الضعيف أقاموا عليه الحد..

نایا تکا له باره ی یه کیك له سنوره کانی خوادا نه کهیت؟ پاشان هه ستاو چوه سهر مینبهرو، فهرموی: نهی خه لکینه، نهوانه ی پئش ئیوه نهوکاته له ناوچون که ده ستروشتویه ک دزی بکردایه، وازیای لی نههینا. لاوازیکیش دزی بکردایه، سزاکه یان به سهردا جینه جی نه کرد.

گنهرموده ی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب (احادیث الأنبياء باب حديث الغار - حديث : ٣٣٠٦.

صحیح مسلم - کتاب الحدود باب قطع السارق الشريف وغيره - حديث : ٣٢٨٢ دهقی فهرموده که ش لای موسلیمه.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / قسه کردنه که له فهرموده ی اتشفع له گهل اسامه ی کوری زهیده. به به لگه ی پروایه تی بوخاری:

قوره ییش له خه می ئافره ته مه خزومیه که دابون که دزی کردبوو. وتیان: کی قسه له گهل پیغه مبهری خوادا بکات؟ کی هه یه نه و جورته ته ی هه بیت، جگه له اسامه ی خوشه ویستی پیغه مبهری خوا؟ نه ویش قسه ی له گهل پیغه مبهری خوادا کردو، پیغه مبهریش فهرموی: اتشفع...

باسی دوه م / پرسیار کردنه له وشه ی تشفع پرسیاریکی سهر سوپمان وانکاری کردنه. وادیاره اسامه پئش نهوه ی زانیبیتی که له سزا دیاریکراوه کاندایا تکاکاری دروست نیه.

باسی سنیهم/ پیگریکردن له تکارکاری بو سزاکان ، به فرموده باسلیکراوه کهو، چهنده ها فرموده ی تریش بریاری له سهر دراوه. بوخاریش له کتیبه کهیدا ناویشانیکی بو داناوه: خراپی تکارکردن بو سزاکان نه گهر گهشته لای سولتان.

باسی چوارهم/ تکارکردنه که لهو کاته دا حرامه که بو پیشه وا بهرز نه کریته وه، نه گهر بو ی بهرز کرایه وه پیویسته له سهر نه ویش سزا که جیبه جی بکات.

إبن عبدالبر نه لیت: کۆدهنگی زانایان هیه لهو باره یه وه. ههروه ها له کتیبی البحر یشدا، وا هاتوه. به لگهشیان:

ا. پیغه مبهری خوا به اسامه نه لیت کاتیك ویستی تکا بکات: ده رباره ی سزاکان تکا مه که. چونکه نه گهر گهشته من وازی لینا هیئریت.^۱

ب. فرموده ی: له نیوان خۆتاندا کیشه ی سزاکان چاره سهر بکه ن، چونکه هه ر تاوانیک گهشته من واجبه سزای بدهم.^۲

ج. إبن عمر نه لیت: له پیغه مبهری خوام بیست که فرموی: هه ر که سیك تکا که ی بیته هوی جیبه جی نه کردنی سزایه ک، نه وه دژایه تی فرمانی خوی کردوه.^۳

د. زوبیر نه یگیریته وه: تکا بکه ن تا نهو کاته ی نه گاته لای والی، نه گهر گهشته لای والی ولیی خوشبوو، خوا له والی خوش نه بیئت.^۴

^۱ قال النبي صلى الله عليه وسلم لأسامة لما تشفع: لا تشفع في حد، فإن الحدود إذا إنتهت إلي فليست بمتركة.

^۲ أخرج أبوداود من حديث عمرو بن شعيب عن أبيه عن جده يرفعه: تعافوا الحدود فيما بينكم، فما بلغني من حد، فقد وجب. وصححه الحاكم.

^۳ أخرج أبوداود والحاكم وصححه من حديث إبن عمر قال: سمعت رسول الله صلى الله عليه وسلم يقول: من حالت شفاعته دون حد من حدود الله تعالى، فقد ضاد الله في أمره. وأخرجه إبن أبي شيبه من وجه أصح عن إبن عمر موقوفا. وفي الطبراني من حديث أبي هريرة مرفوعا بلفظ: فقد ضاد الله في ملكه.

ه. عروہی کوپی زوبیر ئه لیت: زوبیر به دزیک گه یشتوو تکای بو کرد، پییان وت: با بگاته لای ئیمام ئینجا تکای بو بکه. وتی: ئه گهر گه شته ئیمام و تکای بو کرا، ئه وه له عنهت له تاکارو تکابو کراو بیت. ^۱ و تراوه ئه م فرموده یه که موقوفه پشتی پی ئه به ستریت.

و. صفوانی کوپی امیه ئه لیت: پیغه مبهری خوا فرموی: کاتیک که فرمانی کرد به برینی دهستی ئه و که سهی پۆشاکه کهی دزیبوو، وه تکای بو کرا: خۆزگه پیش ئه وهی بگه یشته لام تکات بو بکردایه. ^۲ ئه م ریواتانهش پالپشتی یه کتری ئه که ن.

باسی پینجه م / خطابی له مالک وه ئه یگپرت وه که:

ئه گهر که سیك به ئازاردانی خه لک نه ناسرابوو، دروسته پیش به رز کردنه وه بو ئیمام، تکای بو بکریت. به لام ئه گهر به ئازاردانی خه لکی ناسرابوو، باش نیه تکای بو بکریت.

باسی شه شه م / ئه و فرمودانه ی موسلمان بو شاردنه وه داپۆشیننی تاوان هان ئه ده ن، وایک ئه دریت وه که بو کاتی پیش به رز کردنه وه یه تی بو ئیمام، له و کاته دا شاردنه وه ی باشتره.

باسی جه وتهم / تکاردن له سزا دیاریکراوه کاندایه دروست نیه. به لام له ته مبی کردنه کاندایه دروسته، به به لگهی:

ا. فرموده ی عائشه: له سزا کاندایه نه بیت، له خاوه ن که سایه تیه کان ببورن. ^۳

ب. کو ده نگه زانایان له سه ری، وه ک ابن عبدالبر ئه لیت.

^۱ أخرج الدارقطني من حديث الزبير موصولاً بلفظ: إشفعوا ما لم يصل إلى الوالي، فإذا وصل إلى الوالي ففعا، فلا عفا الله عنه.

^۲ أخرج الطبراني عن عروة بن الزبير قال: لقي الزبير سارقاً فشفع فيه، فقبل: حتى يبلغ الإمام. فقال: إذا بلغ الإمام فلن الله الشافع والمشفع.

^۳ عن صفوان بن أمية: أن النبي صلى الله عليه وسلم قال: لما أمر بقطع الذي سرق رداءه، فشفع فيه: هلا كان ذلك قبل أن تأتيني به. أخرجه أحمد والأربعة وصححه ابن الجارود والحاكم.

^۴ حديث عائشة رضي الله عنها: أفتيلوا ذوي الهيئات إلا في الحدود. رواه أحمد والنسائي والبيهقي.

(١٥٨). عن أنس بن مالك رضي الله عنه: أن النبي (صلى الله عليه وسلم) أتى برجل قد شرب الخمر، فجلده بجريدتين نحو أربعين. قال -أي أنس-: وفعله أبوبكر، فلما كان عمر استشار الناس، فقال عبدالرحمن بن عوف، أخف الحدود ثمانون، فأمر به عمر..

پیاویکیان هیئا بۆلای پیغه مبهه که ئاره قی خوار دبووه، پیغه مبهه ری خواش نزیکه ی چل داری لیدا، به دوو چله دارخورما. انس ئه لیت: ابوبه کریش هه مان کرداری پیغه مبهه ری کرد. به لام له کاتی عومه ردا، پرسى به خه لکه که کرد، عبدالرحمان بن عوف فهرموی: سوکترینی سزاکان هه شتا داره. عومه ریش فرمانی به وه ده رکرد.

گێره به موهی فهرموده که // صحیح مسلم - کتاب الحدود باب حد الخمر -

حدیث : ٣٣٠٤.

مانای وشه کان // الجرید: چلی دارخورما

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / ده رباره ی هو ی ناوبردن ی به خمر چه ند رایه ک هه یه:

١. عه قل دائه پو شیت، تخمر العقل.

٢. هه تا کو توند ئه بیته وه، سه ری دائه پو شیت.

٣. تیکه ل به عه قل ئه بیته.

٤. جی ئه هیلریت تا کو پی ئه گات.

٥. له هه موو ئه م مانایانه وه وه رگیراوه، ابن عبدالبر ئه لیت:

ئهم هه موو مانایانه ی سه ره وه له خمر دا هه یه: چونکه لی کرا وه ته وه تا پیگه شتوه، وه که خورایه وه تیکه ل به عه قل ئه بیته، تا به سه ره عه قل دا زال ئه بیته و داینه پو شیت.

باسی دوم/ دهربارهی بونی سزایه کی دیاریکراو بو ئاره قخۆر ، دوو را ههیه:

رای یه کهم: سزای دیاریکراوی ههیه. هه ندیک کۆدهنگی زانایانی لیوه باس نه کهن. به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که: فجلده بجریدتین نحو اربعین.

وه ئام دراوه ته وه که: یه کدهنگی لیوه دا به دی نه هاتوه چونکه رای پیچه وانه ههیه.

رای دوهم: ته نه سزای ته مبی کردن ئه یگریته وه. به به لگهی: پیغه مبه ری خوا سزایه کی دیاریکراوی بو دانه ناوه، به لکو ته نه بی دیاریکردنی ژماره له ئاره ق خۆری داوه.

باسی سییه م/ ئایا لی دانه که ئه بیته ته نه به چلی دارخورما بیته؟ چه ند رایه که ههیه:

رای یه کهم: لی دانه که ته نه به چلی دارخورما ئه بیته، به رای هه ندیک زانایانی شافعی، به به لگهی: فهرموده باسلیکراوه که.

رای دوهم: دروسته به هر داریک لیی بدریته، با دارخورماش نه بیته. ئه مهش لای سه نغانی رای دروسته.

رای سییه م: دروسته ئه گهر لی دانه که به ده ست ، و به تاکه پینا ویش بیته.

له شرح صحیح مسلم دا ئه لیت: کۆدهنگن له وه دا که ئه کریته به چله دارخورما و نه عل و لایه کی جلیش بیته. پاستریش وه هایه که به قامچیش ئه بیته.

رای چواره م: ابن حجر ئه لیت: هه ندیک له زانایانی سه رده مه کانی دواپی رایه کی مامناوه ندیان گرتوه، ئه لین: قامچی بو ئه وانه یه هه لگه پراونه ته وه سه رکه شن. وه بو کهسانی لاوازش به جل و نه عل، لییان ئه دریته. وه کهسانی تریش، به پیی گونجان له گه ل بارودوخیان.

باسی چوارهم/ هوی پرسکردنی عمر به هاوهان، بریتی بوه له: خالدی کوری وهلید نامه بۆ عمر ئه نویست که: خه لکی سه ریان کردۆته عارهق خواردنه وهو سزاكەش به سوک ئه زانن. ئه ویش پرسیاری له كوچكەران و پشتیانان کرد که له وێ بون، ئه وانیش كوودهنگن بون له وهدا که ههشتا داری لیبدریت.^١

وه ثور بن یزید ئه یگیریته وه که: عمر پرسى کرد دهرباره ی عارهق خواردنه وه، عه لی پێی وت: وائهبینین که ههشتا داری لیبدریت. چونکه که خواردیه وه سه رخۆش ئه بیست، که سه رخۆش بوو، وپێنه ئه کات. که وپێنه ی کرد، تۆمەت هه لئه به ستیت. بۆیه عومه ریش له عارهق خواردنه وهدا ههشتا داری له خه لک ئه دا.^٢ ئهم فەرموده یه معضله. به لām وته که ی عه لی له چه ند پێگه یه کی تره وه ئه یگیردیته وه. ابن حه زمیش نکو لی لیکرد وه. له ماناکه شیدا نارێکی هه یه، چونکه ئه لیت: که وپێنه ی کرد، تۆمەت هه ل ئه به ستیت. به لām ئه و که سه ی وپێنه ئه کات، وته که ی به تۆمەت دانانریت، چونکه به ئه نقه ست نه بوه. تۆمەت دروست کردنیش به بێ ئه نقه ست، به تۆمەت دانانریت.

عبدالرزاق یش ئه یگیریته وه: فەرموده کان له عه لی وه متواترن که پیغه مبه ری خوا دهرباره ی سزای عاره قخۆر هیچی دانه ناوه.^٣

باسی پینجه م/ دهرباره ی بری لیدانه که، دوو را هه یه:

^١ أخرج أبو داود والنسائي: أن خالد بن الوليد كتب إلى عمر: أن الناس قد إنهمكوا في الخمر وتحاقروا العقوبة، قال: وعنده المهاجرون والأنصار فسألهم، فأجمعوا أن يضرب ثمانين.

^٢ أخرج مالك في الموطأ عن ثور بن يزيد: أن عمر إستشار في الخمر، فقال علي بن أبي طالب: نرى أن تجلده ثمانين، فإنه إذا شرب سكر، وإذا سكر هذى، وإذا هذى إفتري، فجلد عمر في الخمر ثمانين.

^٣ أخرج عبدالرزاق: جاءت الأخبار متواترة عن علي أن النبي صلى الله عليه وسلم لم يسن في الخمر شيئاً.

پای یه کهم: ئه بیئت هه شتا داری لیبدریت، به پای هادیو و ابوحنیفه و مالک و لقیث و پرایه کی شافعی. به به لگهی:

ا. فرموده باسلیکراوه که، که ئه وهی تیدایه: پیغه مبهری خواش نزیکه ی چل داری لیدا، به دوو چله دارخورما. وه عمر دوا ی پرس کردن به ۱۸۰۰ آن نه شتا داری لیداوه.

ب. فرموده ی عهلی له به سه رهاتی وه لیدی کوری عقبه: پیغه مبهری خوا چل داری لیداوه، وه ابوبه کریش چل دارو، عمریش هه شتا، هه مویان سوننه تن، وئوه یانم لا خوشه ویستره.^۱

ج. له سه رده می عومهدا کۆدهنگی له سه ر بوه، وکه سیش نکولی له وه نه کرده.

پای دوه م: چل دار واجبه لیی بدریت. ئه مهش پای داود و پای دیاری شافعی و احمد و ابو ثوره، به به لگهی:

ا. کرداری پیغه مبهری خوابوه که لیی ئه گیردریته وه.

ب. له سه رده می ئه بوبه کردا له سه ر ئه وه پۆشتون، و عه لیش له سه رده می عوسماندا له سه ری پۆشته وه.

صه نغانی ئه لیئ: که سیک به دوا ی پیواته کان و جیاوازی نیوانیان بگه ریئ، ئه زانیئ که چل داره که احتیاط ی زیاتر تیایه، وه لیی زیاد ناکریئ.

^۱ جلد رسول الله صلى الله عليه وسلم في الخمر أربعين، و جلد ابوبکر أربعين، و جلد عمر ثمانين، و هذا أحب إلي. رواه مسلم.

(١٥٩). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِذَا ضَرَبَ أَحَدُكُمْ فَلَيتَّقِ الْوَجْهَ.

هر كه سينك له نيوه سزای تاوانباريكي دا، با له دهم وچاوی نه دا.

گنډرېرمودهی فەرموده که // صحیح مسلم - کتاب البر والصلة والآداب باب

النهي عن ضرب الوجه: ٤٨٣٤

سهریاسه کان //

باسی یه که م / لیدان له دهم وچاوو، نه له کاتی جیبه جی کردنی سزاکاندا، نه بو هیچ مه به سستیکی تر، دروست نیه. به به لگه ی: فەرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / له کاتی سزاکاندا، نادریت له عه ورهت ونه رمایي سک. به به لگه ی:

عه لی به جیبه جی که ری سزاکه ئه لیت: له ئه ندامه کانی له شی بد، وه مو ئه ندامیکیشی مافی خوی بده ری. وه خووت له دهم وچاوو عه وره تی بپاریزه. ^١ هوکاره که شی ئه وه یه که: له کاتی لیداندا له وانه یه له ناو بچن.

باسی سییه م / دهر باره ی لیدان له سه ری سزادراوو، چهند رایه ک هیه:

پای یه که م: له سه ری نادریت، به پای هه ندیک له زانایان، چونکه له وانه یه سه ربکیشتیت بو مردن.

پای دوهم: دروسته له سه ری بدریت. به پای هادویه و که سانی تریش، به به لگه ی:

^١ قول علي للجلاد: إضرب في أعضائه، واعط كل عضو حقه، وغتق وجهه ومذاكيره. أخرجه ابن أبي شيبة، وأخرجه عبد الرزاق وسعيد بن منصور والبيهقي من طرق عن علي.

١. علی به جیبہ جیکہری سزا کہ ئه لیت: له سہری بدہ.^١
٢. ئه بوبہ کریش ئه لیت: له سہری بدہ چونکہ شہیتان له ناو سہریدایہ.^٢
- رای سنیہم: تہنہا له سہری ئه دریت، بہ پای مالک.
- باسی چوارہم / دہ بارہی چوئیتی ئو دارہی لئی ئه دریت، وتویانہ:
١. له نیوان نوێ و کۆندا بیئت. بہ بہ لگہی:

١. پایاوێک لہ سہرہدی پیغہمبہری خواوہا دانسی نا بہ زیناکرندا. پیغہمبہری خوایش داوای قامچیہکی کرد. قامچیہکی شکاویان بو هینا. فہرموی: لہم بہہیزترم بو بینن، یہکیکی تریان بو هینا کہ ہیشتا بہروبومہکی پیوہ مابوو، فہرموی: با لہ نیوانی ئہم دوانہدا بیئت. داریکیان بو هینا کہ نہرم ببوہوہ. فہرمانی کرد بہو دارہ لہ زیناکہرہکیاندا.^٢

- ب. علی ئه لیت: دارہ کہ مامناوہندی بیئت، وہ لیدانہ کہش مامناوہندی بیئت.^٣
٢. مامناوہندی بیئت لہ نیوان گہورہو بچوکدا، داریک نہ بیئت کہ ئیسقانہکی بشکینیت وگۆشتہکی بریندار بکات، وہ ئوہندہ ناسکیش نہ بیئت، کہ نازاری نہ بیئت.
- لہ کتیبی البحر دا ئه لیت: پانیہکی بہ ئہندازہی پەنجیہک بیئت، وہ درێژہکی بہ ئہندازہی بالیک.
- ابن الصلاح ئه لیت: قامچی لہ چہند داریک دروست ئه کریت، وہ پیکہوہ ئه ئالیندریت.

^١ قول علي للجلاد: إضرب الرأس.

^٢ قول أبي بكر: إضرب الرأس فإن الشيطان فيه. أخرجه ابن أبي شيبة وفيه ضعف وانقطاع.

^٣ أخرج مالك في الموطأ عن زيد بن أسلم مرسلًا: أن رجلاً اعترف على نفسه بالزنا على عهد رسول الله، فدعا رسول الله بسوط، فأتى بسوط مكسور، فقال: فوق هذا، فأتى بسوط جديد لم تقطع ثمراته، فقال: بين هذين، فأتى بسوط قد لان وركب به، فأمر به فجلد.

^٤ ذكر الرافعي عن علي: سوط الحد بين حدين، وضربه بين ضربتين.

(١٦٠). عن ابن عمر رَضِيَ اللهُ عَنْهُمَا أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ وَكُلُّ مُسْكِرٍ حَرَامٌ.

هه موو سه رخوشكه ريك، ئاره قهه. هه موو سه رخوشكه ريك حه رامه.

گيرموده ده فهرموده كه // صحيح مسلم - كتاب الاشربة باب بيان ان كل

مسكر خمر وان كل خمر حرام - حديث : ٣٨٢٦

سه رياسه كان //

باسى يه كه م / هه موو سه رخوشكه ريك به خمر ناوئه بریت، به به لگه ی:

فه رموده باسلیکراوه كه.

باسى دوهم / هه موو سه رخوشكه ريك حه رامه، گوشراو بیئت یا سرکه، به

به لگه ی: فه رموده باسلیکراوه كه.

باسى سینیهم / ده باره ی مانای سه رخوشكه ر، چه ند رایه كه هه یه: ئایا

ته نها ئه و بره دیاریکراوه حه رامه كه؟ یان بره كه ی زور بیئت یا كه م، با

سه رخوشیش نه کات، هه ر حه رامه، ئه گه ر له و خواردنه وه یه بیئت كه

سه رخوش نه کات؟

پای یه كه م: ئه گه ر یه كه جور بون كه م وزوری حه رامه. ئه مهش پای

جمهوری هاوه ئان وجگه له هاوه ئانیسه، وه احمد واسحاق وشافعی

ومالك وهادویه. به به لگه ی:

١. فه رموده باسلیکراوه كه.

٢. فه رموده ی: هه ر خواردنه وه یه كه زوره كه ی سه رخوش بکات، كه مه كه یشی حه رامه.^١

٣. فه رموده ی: پیغه مبه ری خوا ریگری کردوه له بریکی كه م كه

زوریه كه ی سه رخوش بکات.^١

^١ حدیث جابر: أن رسول الله صلى الله عليه وسلم قال: ما أسكر كثيره فقليله حرام. أخرجه أحمد والأربعة وصححه ابن حبان. وأخرجه الترمذي وحسنه، ورجاله ثقات.

٤. فەرمودەى : ھەموو سەرخۆشکەرێک حەرەمە. وە ئەوەى زۆر بەکەى سەرخۆش بکات، پەرى مشتێکیشى حەرەمە.^٢

٥. ھەرودەھا لەم بابەتەدا چەند گۆرەنەوێک لە عەلى و عائشە و سەعید و ابن عمر و زەید بن ثابت، ھەرچەندە لاوازی لە سەندەدەکاندا ھەبە، بەلام بەو فەرمودانەى پیشوو پشەتگیری ئەکەرن.

پای دوھم: جگە لە گىراوێ تەرى و خورماى تەپ، ھەر خواردنەوێک سەرخۆش نەکات، خواردنەوێ حەلەلە. ئەمەش پای کوفیەکان و ابو حەنیفە و ھاوئەلانی و زۆر بەى زانایانى بەسەرەبە.

لە کتیبى شرح الكنز دا بەم شێوێ پای حەنەفییەکان لەم بارەبەرە دەرنەبەیت:

ئەبو حەنیفە ئەلەیت: عەرەق ناوێ تەرى یە کە پینگەشتوو بێت. ئەگەر زۆر بکۆلێت و کەف بکات، کەم و زۆرەکەى حەرەمە. وە ئەلەیت: کولان نیشانەبە بۆ زۆر توندی، زۆر کولانەکەشى بەو ئەبەیت کەف لێبێت، پاشان کەفە کە بنیشیت. چونکە بەو شێوێ پەکى لە پەسەکەى جیائەکرێتەو. ئەحکامەکانى شەرعیى پراوێتەو، وە پشەت بە چارەنوس و دەرنەجامى ئەو شەئەبەستەیت، وە ک سزاکان، و کافر بونى کە سێک حەرەم بە حەلەل بزانیت، و حەرەمبونى فروشتن و پەسى.

وہلای ھەردوو ھاوئەلەکەیشى بەو شێوێ: ئەگەر خەست بۆو ئەبەیتە عەرەق، و مەرج نەبە کەف بکات، چونکە ناوێ عەرەقى بەسەردا ئەبەیت. و ئەو ھۆبەش کە پەى حەرەمبەو تەیدا ھەبە، کە ھۆکارێکە بۆ ئاژاوە نانەو و دۆزەنگارى. ئەم ناوانەش ناوێ سەرخۆشکەرەکانە:

^١ حدیث عامر بن سعد بن أبی وقاص عن أبیہ بلفظ: نھى رسول الله صلى الله عليه وسلم عن قلیل ما أسکر کثیرہ. أخرجه النسائي والدارقطني وابن حبان.

^٢ حدیث عائشہ: کل مسکر حرام وما أسکر منه الفرق، فملا الکف منه حرام. أخرجه أبوداود.

الطلاء: گیراوهی ترییه که بکولیندریت تا دوو له سیی تریی یه که نامینیت.

السكر: ئاوی خورمایه که بوونی کردبیت (پالفتهی خورما که ئاگری بهرنه که وتبیت). وه پالفتهی میوژ که گیراوهی میوژیکه بوونی کردبیت.

ئهمانه ههمویان هه رامن ئه گهر گه شتته پلهی کولان وتوندبونه وه، و هه رامبونه کهی که متره له هه رامبونی عاره ق.

ئهو ئه ندازه یه ی که له مانه هه لاله چوارن:

گیراوهی خورما و میوژ که کهم بکولیت، با خه ستیش بیتته وه، به لام ئه گهر لئی خورایه وه سه رخوش نه کات.

وه تیکه لی هه رد و کیشتیان، ئه وه یه که ئاوی خورما و ئاوی میوژ تیکه ل به یه که بکریت.

وه گیراوهی هه نگوین وه نه جیرو گه نه وجوو گه نه شامی، لیبیریت یان نا.

به لگهی کوفیه کان و ئه بوچه نیفه، ئه مانه یه:

١. ئهو جورانه ی که به لگهی هه رامبونیان نیه، ئاوی عاره ق نایانگریته وه.

که واته به لگهی هه رامبونی عاره قیش نایانگریته وه.

٢. طحاوی بو لیکدانه وهی فه رموده با سلیکراوه که، ئه لیت:

هه ندیک ئه لین: مه به ست لئی ئه وه یه که پیی سه رخوش بیت. بو

پشتگیری ئه م رایه ش: بکوژ ئه و ناوه ی لینانریت تا یه کی که نه کوژیت. به

به لگهی فه رموده ی: عاره ق کهم وزوو هه ر خواردنه وه یه کیش که

سه رخوش بکات، هه رame. ^١ به لام رای جیاوازه یه ده رباری ئه م

فه رموده یه: موصوله یا منقطع، مرفوعه یا موقوف. احمد و که سانی

تریش ئه لین: رای دروست له م فه رموده یه دا ئه وه یه: وشه ی المسكر نه که

^١ حدیث ابن عباس یرفعه: حرمت الخمر قلیلها و کثیرها، والسكر من کل شراب. أخرجه النسائي و رجاله ثقات.

السکر. نه گهر نه و وشه یه ش بیټ، فهرموده ی تاکه که سه و پوبه پوی
فهرموده کانی تر ناوه ستیت. بو پاقه کردنی نه م رایه ش چهند فهرموده و
وته ی تابعین نه کات به به لگه.

له وه نامی نه م رایه شدا و تراوه:

١. نه و به لگانه ی که نه یهیننه وه، هر یه کیکیان له که م وکوری به دهر
نه و نا کریت به لگه ی خاوه ن رایه که.

٢. پای دروست دهر باره ی وشه ی الخمر له زمانی عهره بیدا نه وه یه که:
هه موو سه رخوشکه ریک نه گریتنه وه، هه روه کو مجدالدين نه لیت. که واته
به لگه ی حهرامبونه که هه مووی نه گریتنه وه.

٣. چهند ریوایه تیک هیه له ابن عباسه وه دهر باره ی حهرامبونی الباذق
والطلاء.... هه روه ها ریوایه تیش له عمره وه بو حهرامبونی
الطلاء (گیراوه ی تری)، نه مانه ش چهند وته یه کن پشتگیری نه که ن له پای
نیسکردن به گشتگیری ده که کان. له گهل بونی دژ به یه کی
ده که کانیشدا، حهرامبون له پیش حه لالبونه وه یه. ریوایه ته کانیش نه مانه ن:

ا. کاتیک ابوجوهیریه پرسپاری له ابن عباس کرد دهر باره ی الباذق، ابن
عباس وتی: محمد پیشی باذق که وتوه، نه وه ی سه رخوش بکات
حهرامه، خواردنه وه ی حه لال و پاک هیه، له دوا ی نه وه حهرام و پیسه.^١

ب. کومه لیک هاتن بو لای ابن عباس و پرسپاری الطلاء یان لیکرد، وتی:
نه وه چونه؟ کاتیک پرسپارم لی نه که ن نه وه م بو پون که نه وه که
له باره یه وه پرسپار نه که ن. وتیان: تربیه نه گوشریت پاشان
نه کولینریت، دوا یی نه کریتنه الدنان وه. وتی: نه وه دنانه چیه؟ وتیان:

^١ أخرج البخاري عن ابن عباس لما سألته أبوجويرية عن الباذق (وهو بالباء الموحدة والذال المعجمة المفتوحة، وقيل المكسورة، وهو فارسي معرب، أصله باذة وهو الطلاء) فقال ابن عباس: سبق محمد الباذق، ما أسكر فهو حرام. الشراب الحلال الطيب، ليس بعد الحلال الطيب إلا الحرام الخبيث.

دهفريکيه به قير دهوره دراوه، وتی: بهزفت دهوره دراوه؟ وتیان: بهلی. وتی: سهرخوش ئەکات؟ وتیان: ئەگەر زۆرییت. وتی: هه موو سهرخوش کهریک حه رامه.^١

ج. ابن عباس ده باره ی الطلاء وتویه تی: بهئاگر لینان هیچ شتیك حه لال و حه رام ناکات.^٢

د. کاتیك ابو مسلم الخولانی پرسیار له عائشه ئەکات و و ئەلیت: ئەی دایکی موسلمانان، ئەوان (خه لکی شام) خواردنه وه یه که ئەخۆنه وه پیی ئەوتريت الطلاء، ئەه ویش وتی: خوا ی گه و ره پاستی فه رموه، وه خوشه و یسته که شم گه یاندویه تی. له پیغه مبه ری خوشه و یستم بیستوه که ئەیفه رموو: کۆمه لیک له ئوممه ته که م ئاره ق ئەخۆنه وه و ناویکی تری لی ئەنین.^٣

ه. پیغه مبه ری خوا ئەفه رمویت: کۆمه لیک له ئوممه ته که م ئاره ق ئەخۆنه وه و ناویکی تری لی ئەنین. وه موسیقاش له سه ر سه ریان لی ئەدریت، خوایش پویان ئەچینیت به زه ویدا و ئەیانکاته مه یمون و به ران.^٤

^١ أخرج البيهقي عن ابن عباس: أنه أتاه قوم يسألون عن الطلاء، فقال ابن عباس: وما طلاؤكم هذا؟ إذا سألتموني فبينوا لي الذي تسألونني عنه. فقالوا: هو العنب يعصر، ثم يطبخ، ثم يجعل في الدنان. قال: وما الدنان؟ قالوا: دنان مقيرة. قال: مزقة؟ قالوا: نعم. قال: يسكر؟ قالوا: إذا أكثر منه. قال: فكل مسكر حرام.

^٢ أخرج عنه أيضا أنه قال في الطلاء: أن النار لا تحل شيئا ولا تحرمه.

^٣ أخرج أيضا عن عائشة في سؤال أبي مسلم الخولاني قال: يا أم المؤمنين إنهم يشربون شرابا - يعني أهل الشام - يقال له: الطلاء. قالت: صدق الله وبلغ جبي، سمعت جبي رسول الله يقول: إن أناسا من أمتي يشربون الخمر يسمونها بغير اسمها.

^٤ أخرج مثله عن أبي مالك الأشعري عن رسول الله أنه قال: ليشربن أناس من أمتي الخمر يسمونها بغير اسمها، وتضرب على رؤوسهم المعازف يخسف الله بهم الأرض، ويجعل منهم قردة وخنازير.

و. عمر ئه لیت: له فلانه كه سه وه بۆنى خواردنه وهم كردوه، وتویه تی: گلاوم خواردۆتیه وه، منیش ده رباره ی خواردنه وه كه ی پرسسیار ئه كه م، ئه گهر سه رخۆش بكات، داری حه ددی لى ئه ده م، پاشان به ته واوه تی سزاكه ی به سه ردا جیبه جی كرد.^١

ز. ابو عبید ئه لیت: چه ند وته یكه ی جوړاوجۆر ده رباره ی خوارنه وه له پیغه مبه ر وهاوه ئانه وه هاوه. هه ر یه كێ له و وتانه ش لیکدانه وه ی خۆی هه یه:

* الخمر: شه ربه تی ترى یه كه بکۆلیندریت، له مه دا هه یج جیاوازی پانه یه لای موسلمانان له حه رامبونیدا. به لکو جیاوازیه كه له غه یری ئه ودايه.

* السكر: پالفتیه ی خورمايه كه ئاگری به رنه كه وتبیت. ده رباره ی ئه وه ش له ابن مسعوده وه ئه گێردریتیه وه: السكر ئاره قه.

* البتع: گه راوه ی هه نگوینه.

* الجعه: گه راوه ی جویه.

* المذر: له گه نمه شامی دروست ئه کریت.

لیکدانه وه ی ئه م چوار جوړه له ابن عمره وه ئه گێردریتیه وه. ابن المنذریش لى ئه گێردریتیه وه كه وتویه تی: خه مر له ترى دروست ئه کریت، و سکریش له خورما.

* السكره: ابوموسا ئه لیت: له گه نمه شامی ئه کریت.

* الفضیخ: ئه وخورما نه گه یوه یه كه ئاگری به رنه كه وتبیت. ابن عمر به الفضوخ ناوی ئه بات.

ابوعبید ئه لیت: ئه گه ر له گه ل خورما ی نه گه یودا خورما ی تر هه بیت، پنی ئه وتریت: الخلیطین (دوو تیکه له كه). هه روه ها ئه لیت: هه ندیک عه رب به ئاره ق ئه لین الطلاء.

^١ أخرج عن عمر أنه قال: إني وجدت من فلان ریح شراب، فزعم أنه يشرب الطلاء. واني سائل عما يشرب، فإن كان يسكر جلده، فجلده الحد تماما.

عبید کوری الأبرص ئەلئیت:

هي الخمر بالهزل تكني الطلا كما الذئب يكني أبا جعدة.

ههروهها أبو عبید ئەلئیت: خمر باذق یشی پی ئەوتریت.

باسی چوارەم/ هەر شتێک سەرخۆش بکات با خواردنەوهش نەبیّت، وهک

تلیاک، حەرەمه، به به لگهی:

١. فەرموده باسلێکراوه که.

إبن حجر ئەلئیت: هەر که سێک بلیت سەرخۆش ناکات به لکو تەنها ئەو

که سه سەر ئەکات، ئەوه خۆی گیل کردوه، چونکه ئەویش وهک ئارەق

خۆشی وبی ئاگابونی تیایه.

ئەگەر سەرخۆشیی نەکات، خۆ سەرکەرە، أبو داویدیش گێڕاویه تەوه له

پینگەمبەری خواوه: پینگەمبەری خوا پێگری کردوه له هەموو سەرخۆش

که رو سەرکەرێک.^١

خطابی ئەلئیت: سەرکەر هەموو خواردنەوهیه که ئەندامەکانی لەش سەر

بکات وبی هیزیان بکات.

٢. کۆدەنگی زانایان لەسەر حەرەمبونی حەشیشە هەیه، وهک عراقی و ابن

تیمیە باسیان کردوه. هەر که سێکیش به حەنالی بزانیّت کافر ئەبیّت.

باسی پینجەم/ ابن تیمیە ئەلئیت: سەرەتای دەرکەوتنی حەشیشە له

کۆتایی سەدهی شەشەمی کۆچی دابوو، کاتیّک دەولەتی تەتار

دەرکەوتن. ئەمەش گەورەترین خراپەکانه. وه له چەند لایەکه وه له

ئارەق خواردنەوه خراپتره، چونکه وهک ئەو لەزەت و خۆشی هەیه. وه

نارەحەتە که مروّۂ وازی لیبهینیّت. ئەو که سەش به هەلەدا چوه که

وتویهتی:

حرموها من غير عقل ونقل وحرام تحريم غير الحرام.

^١ أخرج أبوداود أنه: نهى رسول الله عن كل مسكر ومفتر.

ابن تیمیہ ئەلئیت: سزادان به حد به هوی خوار دهنه وی حه شیشه وه واجبه.
 ابن البیطار ئەلئیت: حه شیشه که به القنب ناوئه برئت، له میسر دا هیه.
 گهر مروءه بپری دره میك یا دوو دره می لیخوات، زور سهرخوشی
 ئەکات. لایه نه خراپه کانیشی زوره، هه ندیک له زانا یان لایه نه خراپه کان
 دینی بئیت یا دنیا یی، ئەگه یه ننه ١٢٠ خراپه.
 ئەم خراپانه له ئەفیونیشدا هیه، به لکو زیاتریش. وه بنجیش حه رame.
 ابن دقیق العید دهر باره ی الجوزه ئەلئیت: سهرخوشکهر، زانا دوا ییه کانی شافعی
 ومالکی ئەم وتهیه له ابن دقیق العید ئەگێرنه وه. وه پشتگیریشی ئەکهن.

(١٦١). ١. عن أم سلمة رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: إِنْ
 اللَّهُ لَمْ يَجْعَلْ شِفَاءَكُمْ فِيمَا حَرَّمَ عَلَيْكُمْ..

خوای گه وره چاره سه ری له حه رامکراوه کاندای بۆ دانه ناو.
 ٢. عن وائل بن حجر الحضرمي: أن طارق بن سويد رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ سَأَلَ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ
 عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَنِ الْخَمْرِ يَصْنَعُهَا لِلدَّوَاءِ، فَقَالَ: إِنَّهَا لَيْسَتْ لِلدَّوَاءِ وَلَكِنهَا دَاءٌ..
 طارق کوپی سوید پرسایاری له پیغه مبه ر کرد دهر باره ی به کاره ینانی ئاره ق بۆ
 دهرمان، ئەویش فهرموی: ئاره ق دهرمان نیه، وبه لکو خوی نه خوشیه.

گێرمه وه ی فهرموده که //

١. به یه قی واحمد، ابن حبان به صحیحی دانا وه، بوخاری به شیوه ی
 تعلیق له ابن مسعود وه ئەیگیرته وه. صحیح ابن حبان - کتاب الطهارة
 باب النجاسة وتطهيرها - ذکر خبر یصرح بأن إباحة المصطفى صلى
 الله عليه وسلم للعرنين حديث: ١٤٠٧^١
 ٢. موسليم وابوداود. سنن أبي داود، کتاب الطب باب في الأدوية
 المكروهة - حديث: ٣٣٩٣

^١ قال الألباني في صحيح موارد الظمان: حسن لغيره. (١٣٩٧).

سەریاسەکان //

باسی یەگەم / دەربارە ی چارەسەرکردن بە ئارەق ، چەند رایەك هەیه :

پای یەگەم : چارەسەرکردن بە ئارەق حەرەمە، بەپای شافعی و جەمهور. بە بەلگە ی : هەردوو فەرمودە باسلیکراوەکە.

پای دوهم : حەرەمە، مەگەر پاروێك لە قورگی بگێریت، تەنھا عەرەقیشی دەستبەکەوێت تا بیخواتەو لەوکاتەدا. ئەمەش پای هادەویە، لەکتیی البحردا ئەلێت : کۆدەنگی زانیانی لەسەرە. بەلام پای جیاوازیش لەو بارەو هەیه.

پای سێیەم : دروستە چارەسەری پێبکێت، بەپای أبو حەنیفە، بە بەلگە ی : شوبهاندنی بە خواردنەو ی میز و خوین و پیسیەکانی تر، ئەگەر بۆ چارەسەرکردن بەکارهات، دروستە.

و ئەلامدراوەتەو کە : ئەمە شوبهاندنیکی پوچە. چونکە شوبهێنراو (میز و خوین) بە دەق حەرەمکراوە، کە هەموو حەرەمکراویك ئەگێریتەو.

باسی دوهم / خاوەنی کتیی النجم الوهاج ئەلێت : هەموو ئەو قسانە ی کە پزیشکەکان دەربارە ی سودەکانی عەرەق خواردنەو و تویانە، بە پێی ئایەتی قورئان پێش دابەزینی ئایەتەکە سودی هەبۆ. بەلام دوا ی دابەزینی ئایەتی سورەتی مائده خوا ی گەرە هەموو سودەکانی لی دارنی. کەواتە هیچ سودیکی تێدا نەماو. ئەم رایەش لە ربیع و ضحاک ئەگێردریتەو.

لەفەرمودە یەکیشدا هاتو کە : پێغەمبەری خوا فەرمویتە ی : کاتیك خوا ی گەرە ئارەقی حەرەم کرد، سودەکانیشی لێدارنی.^١ کەواتە بابەتی چارەسەرکردن بە ئارەق ، بیسودە.

^١ حدیث أسنده الثعلبي وغيره أن النبي قال : إن الله تعالى لما حرم الخمر سلبها المنافع.

باسی سینه م / له فەرموده ی دوه مدا، حه رامبونی چاره سه رکردن به ئاره قی تیا باسکراوه. هه روه ها ئه ئیت که خوی نه خوشیه.

باسی چوارم / له لیکۆلینه وه ی ژبان ی ئه وان ه ی خوار دویانه ته وه ده رئه که ویت که چه نده ها نه خوشی دروست ئه کات. چۆن دروستی ناکات کاتیک پیغه مبه ری خوا به نه خوشی ناوی ئه بات. خوای گه وره پوی ئه و شاعیره بی ئابروانه ره ش بکات که وه سفی ئه کهن و وه سفی خواردنه وه ی ئه کهن و خه لکی هه ئه نین بو خواردنه وه ی و سه رکردنه سه ری. وه ک ئه وه ی بیان ه ویت دژایه تی خوا و پیغه مبه ر بکه ن له وه دا که حه رامی کردوه. دیاره ئه وانیش که ئه و شیعرا نه ئه ئین به زمانی شه یتان ئه یلین، بو بانگه شه کردنه بو ئه وان ه ی خوا و پیغه مبه ره که ی حه رامیان کردوه.

(١٦٢). عن أبي بردة الأنصاري رضي الله عنه، أنه سمع رسول الله (صلى الله عليه وسلم) يقول: لا يجلد فوق عشرة أسواط إلا في حد من حدود الله تعالى..

له ده دار زیاتر نادریت له که س، جگه له و سزا دیاریکراوانه ی که خوای گه وره دایناون

گێڕمۆدی فەرموده که // صحیح البخاری - کتاب الحدود باب : کم

التعزیر والأدب - حدیث : ٦٤٧١. صحیح مسلم - کتاب الحدود باب

قدر أسواط التعزیر - حدیث : ٣٣٠٨

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / التعزیر له زمانی عه ره بیدا: به مانای قه ده غه کردن و په تکر دنه وه دیت.

له شه رعیشدا واته: ته مبی کردن له سه ر تاوانیک که سزایه کی دیاریکراوی نیه. هوی ناوه ی ئانه که شی ئه وه یه که: له کردنی خراپه

دوری ئەخاتەوه. تەمبێکردنیش بە قسە وە بەکرداریش ئەبێت، بەپێی بارودۆخی کەسە تاوانبارەکە.

تەمبێ کردنیش لە چەند پڕۆیەکەوه لە حدود جیا ئەکرێتەوه:

١. بەگوێزە جیاوازی خەڵک ئەگۆڕێت، تەمبێ کردنی خاوەن کەسایەتییەکان سوکترە، بەلام لە حدود دا یەکسان.

٢. تەکاکردن تیایدا دروستە بە پێچەوانەی حدود.

٣. کەسێک زەرەری لێکەوت بەهۆی تەمبێ کردنیەوه، قەرەبوو ئەکرێتەوه، بەپێچەوانەی پای ئەبوحنەیفەو مالیک.

هەندێک جیاوازیان خستوه لەنیوان تعزیر و تادیب، کە هیچ جیاوازی نین.

باسی دوهم / مەبەست لە دەستەواژەی حدود الله : ئەو سزایانە کە خواو پیغەمبەر ژمارەییەکیان بۆ دیاریکردووە ، وەک دارکاریکردن، یا سزایەکی تایبەتە وەک بڕین و بەردباران کردن.

باسی سێیەم / زانایان یەکدەنگن دەربارەی ئەم سزایانە: زینا، وەزی، و ئارەق خواردنەوه، و سزای رینگ، و سزای هەلبەستنی تۆمەتی زیناکردن، و سزای کوشتن بۆ کەسی هەلگەراوه، و سزای کوشتنەوه بۆ بکوژ.

باسی چوارەم / ئایا تۆلەسەندنەوه لە ئەندامەکانی لەشدا، بە حدود دائەنرێت، یان نا ؟ جیاوازی پێ هەیە لێرهدا. وە پای جیاوازی هەیە دەربارەی سزای: کەسێک نکولی لە بونی مائیک بکات لای کە خواستویەتی، وە نیربازی، وە لاقەکردنی ئاژەل، وە ئافرەتیک ئاژەل سواری خۆی بکات، وە خراپی ئافرەتان لە گەل یەکدا (السحاق)، وە خواردنی خوین و مردارەوه بوو و گوشتی بەراز بێ بونی حالەتی ناچاری، وە جادوو کردن، وە دروست کردنی تۆمەتی عارەق خواردنەوه، وە نوێژنەکردن بەتەمەلی، وە خواردن لەمانگی پەمەزاند، ئایا ئەمانە حد ن یان نا ؟

ئەوێ ئەلێت ئەمان هەددن، بەلایەوێ دروستە تەمبێ بکریڤ بە زیاتر لە دە دار.

ئەوێش کە ئەلێت هەدد نیه، بەدروستی نازانیێت زیاد لە دە داری لێ بدرێت.

باسی پینجەم/ دەربارەوی کارکردن بە فەرمودە باسلیکراوەکە، چەند پرایەک هەیە:

پرای یەکەم: ئیشی پێ ئەکرێت، و لە دە دار زیاتر دروست نیه. بەرای لیث و احمد و اسحاق و کۆمەلێک لە شافعیەکان.

پرای دوهم: دروستە لە دە دار زیاتر بەلام نەگاتە کەمترین هەدد. ئەمەش پرای ئەبوحنەیفە و مالکی و شافعی و زید بن علی و المؤید بالله و امام یەحییە.

پرای سێیەم: تەمبێ کردن لە هەر هەددێکدا کە مەترە لە سزای هەددەکە خۆی. ئەمەش پرای قاسم و هادی و ناصرو ئەوزاعیە، و لە محمد کوپری هەسەنی شەیبانیێش ئەگێردرێتەو. چونکە:

پیشەوا علی نەوێت و هەشت داری لە پیاویک دا کە لەگەڵ ئافرهتێکدا رایبواردبوو، بەلام زینای نەکردبوو لەگەڵیدا. وەلامی ئەدرێتەو کە:

١. کرداری هەندیک لە هاوێلان ناکرێتە بەلگە، و بەرهنگاری دەقە پاستەکە ناوەستێت.

٢. لەوانەیه ئەو هاوێلە سزاکی جیبەجێ کردوێ فەرمودەکە پێ نەگەشتبێت. خاوەنی کتیبی التقریب و پاسا و دینیتهو: ئەگەر شافعی فەرمودەکە پێ بگەشتایە، فتوای لەسەر ئەدا، چونکە وتوێتی: ئەگەر فەرمودەکە پاست بوو، پرای منیش وەک فەرمودەکەیه.

داوێش وەک ئەو پاسا و بۆ مالک ئەهینیتهو، کە مالک فەرمودەکە پێ نەگەشتوێ. بۆیه وای بینوێ کە سزا بە ئەندازەیی تاوانە. ئەگەر پێی

بگه شتایه، لیتی لانه ئه دا. که واته هر که سیک فرموده که ی پی بگات، ئه بیت گویرایه لی بیت.

رای چواره م: دادور چونی پی باشبوو، بوی هیه زیاتریش بیت، به پای نه بو یوسف. به به لگه ی:

له عمره وه ئه یگیرنه وه که ۱۰۰ داری له که سیک داوه که نه خشی له سه ر مستیله که ی کردبوو.^۱ وه هه مان رایش له ابن مسعوده وه ئه گیرنه وه.

وهك وه لآمی رای پیشوو، وه لآمی ئه مانیش دراوه ته وه.

رای پینجهم: زورترین بر، حه فتاو پینج داره، به پای مالک و ابن ابی له یلا.

(۱۶۲). عن أنس رضي الله عنه، أن النبي (صلى الله عليه وسلم) قال: **جَاهِدُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ وَأَلْسِنَتِكُمْ**. به مال و گیان و زمانتان له دژی هاو به ش په یداکه ران جهاد بکه ن.

گیرمده ی فرموده که // احمد، نسائی، حاکمیش به صحیحی داناوه. مسند احمد

بن حنبل - ومن مسند بني هاشم

مسند انس بن مالك رضي الله تعالى عنه - حديث : ١٣٣٧٢

مانای وشه کان // جهاد: واته: سه رفکردنی هه ول و توانا بو شه ر له دژی بیباوه ران، یا له سنور ده رچوان.

سه ر یاسه کان //

یاسی یه که م / جهاد کردن به گیان، که بریتیه له ده رچونی خودی که سه که بو روبه روبونه وه، واجبه، به به لگه ی:

۱. چه نده ها ئایه ت له قورئاندا، له وانه: ﴿وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ﴾ {التوبة: ۴۱}. واته: به ماله کانتان و به گیانی خو تان، جهاد بکه ن.

^۱ روي عن عمر أنه ضرب من نقش على خاتمه منة سوط.

^۲ صححه الألباني في المشكاة (٢٨٢١).

ب. فەرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / جهاد کردن به مال که بریتیه له به خشینی هه رشتیک بۆ جهنگه که پیویسته وه که نه فهقه وچهک وشتی تر، واجبه. به به لگهی:

١. چهندها ئایهت له قورئاندا ههیه، له وانیه: ﴿وَجَاهِدُوا بِأَمْوَالِكُمْ وَأَنْفُسِكُمْ﴾ {التوبة: ٤١}. واته: به ماله کانتان و به گیانی خوتان جیهاد بکه. ب. فەرموده باسلیکراوه که.

باسی سییه م / جهاد کردن به زمان که بریتیه له: به لگه هینانه وه بۆ راستی ئاین و، بانگکردنی خهک بۆی وهاوارکردن له کاتی شه پرکردندا به شیوهیه که بیباوه پانی پی بترسینریت، واجبه، به به لگهی:

١. ئایهتی: ﴿وَلَا يَنْالُونَ مِنْ عَدُوِّ نَسِيلًا إِلَّا كَتَبَ لَهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ مِنْهُ غَيْرَتَهُ﴾ {التوبة: ١٢٠}. واته: هه ئازاریک به دوژمن بگهیهنن، کرداریکی چاکه یان بۆ نه نوسریت.

ب. فەرموده باسلیکراوه که.

ج. پیغه مبهری خوا به حسان بن ثابت نه فەرمویت: هه جو کردنی بیباوه ران، له لیدانی تیر قورستره به لایانه وه.^١

^١ قوله صلى الله عليه وسلم لحسان بن ثابت: إن هجو الكفار أشد عليهم من وقع النبل.

١. (١٦٤) عن عبد الله بن عمر رضي الله عنهما قال: جاء رجل إلى النبي (صلى الله عليه وسلم) يستأذن في الجهاد، فقال: أحيي وإدراك؟ قال: نعم. قال: ففيمهما فجاهدا..
- که سیك هاته لای پیغهمبر تا بو چون بو جيهاد پرسى پیبكات. فہرموی: دایک وباوکت ماون؟ وتی: بهلی. فہرموی: له خزمہ تکر دنیاندا پاداشتی جیہادت ھہیہ.
٢. ومن حديث أبو سعيد رضي الله عنه: إرجع فإن أدنا لك وإنا فبرهما..
- بگہر پیرہوہ، ٺہگہر مؤلہ تیان داپیت، باشہ، ٺہگہر نا، چاکہ یان له گہلدا بکہ.

گنیرمروہی فہرمودہ کہ //

١. صحيح البخاري - كتاب الجهاد والسير باب الجهاد بإذن الأبوين - حديث : ٢٨٦٣، صحيح مسلم - كتاب البر والصلة والآداب باب بر الوالدين وأنهما أحق به - حديث : ٤٧٢٨
٢. احمد، ابوداود. مسند أحمد بن حنبل - ومن مسند بني هاشم مسند أبي سعيد الخدري رضي الله عنه - حديث : ١١٤٩٨.

سہر باسہ کان //

- باسی یہ کہم / فہریزہ تی جہاد لہ سہر ٺہو کہ سہ نامینیت کہ باوک و دایکی یا یہ کیکیان لہ ژیاندا ماییت. جہادہ کہ فہری عین بیت یا کفایہ، باوک و دایک بہ چونی کوپہ کہ یان زہرہ ریان پی بگات یان نا. بہ بہ لگہی:
١. ھہردو فہرمودہ باسلیکراوہ کہ.

٢. معاویہ بن جہامہ ٺہیگی پرتہوہ کہ: جہامہ ی باوکی دیت بو لای پیغہمبر و ٺہلیت: ٺہی پیغہمبری خوا، ویستم بچم بو جہادو، ھاتوم پرست پی بکہم. فہرموی: دایکت ھہیہ؟ وتی: بهلی. فہرموی: لہ لای ٺہو بمینہرہوہ.^٢

^١ صححه الألباني في صحيح أبي داود (٢٥٣٠).

^٢ أخرج أحمد والنسائي من طريق معاوية بن جهم: أن أباه جهم جاء إلى النبي صلى الله عليه وسلم، فقال: يا رسول الله أردت الغزو وجئت أستشيرك. فقال: هل لك من أم؟ قال: نعم. قال: الزمها.

باسی دوهه / هه رامة کوپ بۆ جهاد کردن بجیت، نه گهر باوک و دایکی یا یه کینکیان رینیان نه دا، به مهرجیک موسلمان بن. نه مهش پای جمهوری زانایانه، به به لگه ی: ۱. فهرموده ی دوه می فهرموده باسلیکراوه که.

ب. چونکه چاکه کردن له گه لیاندا، فهرزی عینه و له سهر هه موو که سیکه. به نام جیهاد کردن فهرزی کیفایه یه و خه لکی تر بری نه و نه که ویت.

باسی سییه م / نه گهر جهاد له سهر که سیک بو به فهرزی عین، جهاده که پیشی چاکه کردن له گه ل دایک و باوکیدا نه خات. هه رچه نده هه ردوکیان فهرزی عین، چونکه به رژه وهندی جهاد کردنه که گشتگیرتره، بۆ پاراستنی دین و پاریزگاری موسلمانانه. به رژه وهندی گشتیش پیش به رژه وهندی تر نه خریت، که بریتیه له به رژه وهندی پاراستنی لاشه ی دایک و باوک که.

باسی چواره م / له فهرموده باسلیکراوه کاندایا به لگه ی گه وره یی چاکه کردنی تیایه له گه ل دایک و باوکدا، که له جهاد کردنیش گه وره تره.

باسی پینجه م / له فهرموده باسلیکراوه کاندایا نه و حوکمه وهر نه گیریت که: نه و که سه ی پرسى پى نه کریت، نه بیئت نه ویش ئاموژگاری بکات. وه پیویسته له سه ری پرسیار له هه موو لای بابته که بکات، تا باشتیرین چاره سه ری پى بلیت.

باسی شه شه م / خو ماندو کردن بۆ جیه جی کردنى به رژه وهندیه کانی دایک و باوک و مال خه رج کردن بۆ پیویسته یه کانی دایک و باوکى، به جیهاد کردن ناو بردوه. کاتیک هاوه له که بۆ چون بۆ جیهاد پرس نه کات، وه ک خوائ گه وره نه فهرمویت: ﴿وَجَزَاءُ سَيِّئَةٍ سَيِّئَةٌ مِثْلُهَا﴾ {الشورى: ۴۰}. واته: سزای خراپه، خراپه یه کی وه ک خویه تی.

له وانه شه په یوه ندییه کی پیچه وانه شیان هه بیئت: چونکه جهاد کردن زهره ر گه یاندنی به دوژمن تیایه، نه ویش نه و هه وه بۆ سودگه یاندن به دایک و باوکى سه رف نه کات.

(١٦٥) عن أبي موسى الأشعري رضي الله عنه أنه قال أعرابي للنبي صلى الله عليه وسلم: الرجل يقاتل للمغنم، والرجل يقاتل للذكر، والرجل يقاتل ليري مكانه، فمن في سبيل الله؟ قال: مَنْ قَاتَلَ لَتَكُونَ كَلِمَةُ اللَّهِ هِيَ الْعُلْيَا فَهُوَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ..

پیاویکی دهشتهکی به پیغمبره ری خوی وت: پیاوی وا هیه بو غنیمهت شهر نهکات، پیاوی واش هیه بو ناوبانگ شهر نهکات، وپیاوی واش هیه بو نهوه شهر نهکات، تا ببینریت. کامیان له پیناوی خوادایه؟ نهویش فهرموی: کهسینک شهره کرد تا وتهی خوی گهوره بهرز رابگیریت، نهوه له پیناوی خوادایه.

گیرمدهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب الجهاد والسير باب من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا - حديث : ٢٦٧٥، صحیح مسلم - کتاب الإمارة باب من قاتل لتكون كلمة الله هي العليا فهو في سبيل - حديث : ٣٦١٥.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / مهبهست له کلمه الله: بانگه وازی خواییه بو ئایینی ئیسلام. شهرکردنیش له پیناویدا، بو کهسینک بیهویت بانگه وازه که له بهرزیدا بیئت، خیری بو نهو سرت، به بهلگهی فهرموده باسلیکراوه که.

باسی دوهم / مهفومی به مهرجگرتنه که له فهرموده که دا نهوه نهگه یه نیت که: شهرکردنیک نهو سیفته تهی تیا نهبوو (بو بهرزکر نهوهی بانگه وان)، له پیناوی خوادا نیه.

باسی سینه م / نهگهر له گهل نه مهبهسته دا، مهبهستی تری تیکهل بوو، وهک هاتن بو غنیمهت، ئایا به هاتن له پیناوی خوادا نه ژمار نه کریت یان نا؟

طبری نه لیت: نهگهر له سه ره تاوه مهبهستی بو بهرزکردنه وهی دینی خوابوو، دواي نهوه ههر مهبهستیکی تری شاراوهی هبیئت زهره ری نیه، نه مهش رای جمهوره.

فهرموده باسلیکراوه کهش ئه وه ئه گه یه نیت که، ئه گهر مه به سستیکی تریشی
هه بو، له مه به سته سه ره کیه که ده ریناکات، چونکه بو ئه وه شه پری کردوه که دینی
خوا به رز پابگیریت.

پشتگیری ئه م لیکدانه وه یه ش ئایه تی: ﴿لیس علیکم جناح ان تبتغوا فضلا من
ربکم﴾ {البقرة: ۱۹۸}. واته:

«رهاهتان ناگات ئه گهر داوای روژی له خوا بکه ن. ئه م داواکردنه دژ به فرهیزی
حه ج نیه. که واته هه موو په رسته شه کانی تریش وه ک حه ج وان له و لایه نه دا.
که واته: پالنه ری کرداره که، پشتی پی ئه به ستریت لیږده دا: ئه گهر پالنه ره که
به رزپاگرتنی دینی خوا بو، زهره ری نیه، ئه گهر هه ر مه به سستیکی تری شاراوه ی
له پالدا بیت.

باسی چواره م / ئه گهر هه ردوو مه به سته که یه کسان بون: به رزکردنه وه ی بانگه وازو
بو غه نیمه ت، زهره ری نیه. به به لگه ی:

ا. پروکه شی فره موده باسلیکراوه که و ئایه ته که ی پیشوو.

ب. ئایه تی: (ولا ینالون من عدو نیلا إلا کتب لهم به عمل صالح) ﴿التوبة:
۱۲۰﴾. واته: هه ر ئازاریک به دوژمن بگه یه نن، کرداریکی چاکه یان بو
ئه نوسریت. مه به ست له ئازارگه یانندن پییان ئه وه ی که شه رع رپی پیداره: ئه گهر
مه به سستی له بردنی غه نیمه ت، توپه کردنی بیباوه پان و یارمه تیده ری بیت بو
ئه نجامدانی چاکه، ئه وه پاداشتی هه یه، وپیچه وانه ی جیهاد کردن نیه.

ج. فره موده ی: که سیک بیباوه ریک بکوژیت، شتومه که تایبه تیه کانی بو خویه تی.^۱
پیش شه پرکردن، به لگه ی ئه وه یه که: بو غه نیمه ت شه پرکردن پیچه وانه ی جهاد
کردن نیه، به لکو پیغه مبه ری خوا ئه ر فره موده یه ی ته نها بو ئه وه وتوه که ئه و
که سه ی ئه ییستیت ئه و په ری هه ول بدات له شه پرکردن دژی بیباوه پان.

^۱ من قتل قتیلًا فله سلبه.

د. فەرمودە: خۆای گەورە چاودیری ئەو کەسە یە کە تەنھا باوەر بە خۆاوە بەراست زانینی پیغەمبەرە کە یە ماله‌وه دەری کردووە بۆ جهاد کردن، ئەو کەسە بیگیرێتەووە بۆ شوینی خۆی، بە دەستکەوتنی پاداشت، یا غەنیمەت، یا ئەیخاتە بەهەشتەو^١. ئاشکرایە ئەم هه‌والانه به‌لگه‌یه‌له‌سه‌رئەوه‌ی :

دروسته جگه‌ له‌ مه‌به‌سته‌ سه‌ره‌کيه‌که‌، مه‌به‌ستیکي تریش هه‌بیت. چونکه هه‌والدانه‌که‌ به‌و شیوه‌یه‌ ماناکه‌ی به‌و شیوه‌یه‌ پیویست ئەکات.

ه. دەرچونی پیغەمبەری خوا له‌ گه‌ل‌ هاوه‌لانییدا بۆ جهنگی به‌در، به‌مه‌به‌ستی ده‌ستکەوتنی کاروانه‌که‌ بوو. تەنھا به‌ مه‌به‌ستی غەنیمەت وەرگرتن دژ ناوه‌ستیت له‌ گه‌ل‌ مه‌به‌ستی به‌رز پەرگرتنی دیندا، به‌لکو ئەمەش جوړیکه‌ له‌ به‌رز پەرگرتنی دین (لاواکردنی توانای ماددیان).

و. ئایه‌تی ﴿وَتُؤَدُّونَ أَنْ غَيْرِ ذَاتِ الشُّوْكَهٖ تَكُونُ لَكُمْ﴾ {الأنفال: ٧}. واته‌: ئیوه‌ چه‌زتان به‌ شتیکی تر نه‌کرد جگه‌ له‌ سه‌ره‌که‌وتن له‌ شه‌ره‌که‌دا. ئەمەش دانپیانانی خۆای گەورەیه‌ به‌مه‌به‌سته‌کانیان. هیچ لۆمه‌شیان ناکات له‌سه‌ری. له‌گه‌ل‌ ئەوه‌دا که لیڤه‌دا پێیان پائه‌گه‌یه‌نیت که ئەوان مالیان خوشتر ئه‌وێت له‌ شه‌رکردن. که‌واته‌: به‌رز پەرگرتنی دینی خوا، بریتیه‌ له‌ ترساندنێ بێباوه‌ران و بردنی مالیان و برینی دارو دره‌ختیان و... شتی تریش.

ز. به‌شداریکردن له‌ جهاددا بۆ ده‌ستکەوتنی غەنیمەت، له‌ناو هاوه‌لانییدا باو بوو، و نه‌وانیش له‌خوا نه‌پارانه‌وه‌ که غەنیمه‌تیان ده‌ستبکه‌وێت. عبدالله بن جحش له‌ پوژی احدا نه‌لێت: خۆای گەورە داوات لی‌ ئەکه‌م پیاویکی ئازام توشبیت، شه‌ری له‌گه‌ل‌ بکه‌م و شه‌رم له‌ گه‌ل‌ بکات، پاشان ئارامیم پی‌ ببه‌خشه‌، هه‌تا ئەیکوژم و شتومه‌که‌ تاییه‌ته‌که‌ی ئەبەم.^٢

^١ حدیث ابی هریره قال: قال رسول الله: انتدب الله لمن خرج في سبيله لا يخرجه الا ايمان بي وتصديق برسولي ان ارجعه بما نال من اجر، او غنيمه، او ادخله الجنة. رواه البخاري.

^٢ اخرج الحاكم والبيهقي باسناد صحيح أن عبدالله بن جحش يوم أحد قال: اللهم ارزقني رجلا شديدا أقاتله ويقَاتلني، ثم ارزقني عليه الصبر حتى أقتله وأخذ سلبه.

باسی پینجه‌م / له‌وانه‌شه بوت‌ریت: ئەگەر هەردوو پالنه‌ره‌که (بۆ پاداشت و بۆ ناو دەرکردن) وەک یەکن. بۆ نمونه، پاداشته‌که پوچەل ئەبێته‌وه، بەبەلگه‌ی:

١. پیاویک هات و وتی: ئەه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا، ئەگەر پیاویک بۆ پاداشت و بۆ ناو دەرکردن هات، هیچی به‌ر ئەکه‌وێت؟ فەرموی: هیچی به‌رناکه‌وێت. سێ جار لێی دوباره‌ کردوه، هەر ده‌یفەرموو: هیچی به‌رناکه‌وێت.

پاشان پیغه‌مبه‌ری خوا فەرموی: خۆای گه‌وره‌ ته‌نها ئەو کرداره‌ وەرئه‌گریت که ته‌نها بۆ ئەو ئەنجام ئەدریت، و بۆ ده‌ست‌خستنی پەزنامه‌ندی ئەوه.^١

صه‌نعانی وه‌لامی ئەم رایه‌ ئەداته‌وه و ئەلێت: له‌وانه‌یه‌ هۆی پوچ‌بونی کرداره‌که‌ی مه‌به‌ستی ناوبانگ په‌یدا کردنه‌که‌ بێت، که کرداره‌که‌ی کردوه به‌ ریا، ئەه‌ویش ک‌ردار پوچەل ئەکاته‌وه، به‌پێچه‌وانه‌ی داواکردنی غه‌نیمه‌ته‌وه، چونکه‌ پێچه‌وانه‌ی جیهاد کردن نیه‌.

ب. پیاویک وتی: ئەه‌ی پیغه‌مبه‌ری خوا، پیاویک بیه‌وێت له‌ پیناوی خوادا بجه‌نگیت، وه‌ مه‌به‌ستی ده‌ست‌که‌وتنی که‌ل و په‌لی دنیا‌یی بێت؟ فەرموی: هیچ پاداشتیکی نیه‌. سێ جار وه‌لامه‌که‌ی بۆ دوباره‌ کردوه، هه‌موو جارێکیش ئەیفەرموو: هیچ پاداشتیکی نیه‌.^٢

صه‌نعانی له‌لێک‌دانه‌وه‌ی ئەم فەرموده‌یه‌دا ئەلێت: دیاره‌ پیغه‌مبه‌ری خوا له‌ پیاوه‌که‌ تێگه‌شتوه‌ که‌ پالنه‌ره‌که‌ی بۆ جهاد کردن، ماله‌ی دنیا‌یه‌، بۆیه‌ ئەو وه‌لامه‌ی داوه‌ته‌وه‌. ئەگینا به‌شداری پێکردنی داواکردنی دنیا له‌ پال جیهاده‌که‌دا، له‌لایه‌ن هاوه‌ڵانه‌وه‌ ئاسایی بوه‌. وەک له‌پێشه‌وه‌ باسکرا.

^١ أخرج أبو داود والنسائي من حديث أبي أمامة بإسناد جيد قال: جاء رجل فقال: يا رسول الله أرأيت رجلاً غزا يلتمس الأجر والذكر، ماله؟ قال: لا شيء له. فأعادها ثلاثاً، كل ذلك يقول: لا شيء له. ثم قال رسول الله: إن الله تعالى لا يقبل من العمل إلا ما كان خالصاً وابتغي به وجهه.

^٢ أخرج أبو داود من حديث أبي هريرة: أن رجلاً قال: يا رسول الله، رجل يريد الجهاد في سبيل الله، وهو يبتغي عرضاً من الدنيا، فقال: لا أجر له. فأعادها عليه ثلاثاً، كل ذلك يقول: لا أجر له.

(١٦٦) عن سليمان بن بردة عن أبيه عن عائشة رضي الله عنها قالت: كان رسول الله إذا أمر أميراً على جيش أو سرية أوصاه في خاصته بتقوى الله وامن معه من المسلمين خيراً، ثم قال: اغزوا على اسم الله تعالى، في سبيل الله تعالى، قاتلوا من كفر بالله، اغزوا، ولا تغدروا، ولا تمثلوا، ولا تقتلوا وليداً. وإذا لقيت عدوك من المشركين فادعهم إلى ثلاث خصال، فإيتهم أجابوك إليها فاقبل منهم وكف عنهم: ادعهم إلى الإسلام، فإن أجابوك فاقبل منهم، ثم ادعهم إلى التحول من دارهم إلى دار المهاجرين، فإن أبوا فاخبرهم بانهم يكونون كاعراب المسلمين، ولا يكون لهم في الغنيمة والفىء شيء، إلا أن يجاهدوا مع المسلمين. فإن هم أبوا فاسلهم الجزية، فإن هم أجابوك فاقبل منهم، فإن هم أبوا فاستعن عليهم الله تعالى وقتلهم. وإذا حاصرت أهل حصن، فأرادوك أن تجعل لهم ذمة الله وذمة نبيه فلا تفعل، ولكن إجعل لهم ذمتك، فإنكم إن تخفروا ذممكم أهون من أن تخفروا ذمة الله. وإذا أرادوك أن تنزلهم على حكم الله فلا تفعل به، بل على حكمك، فإنك لا تدري أتصيب فيهم حكم الله تعالى أم لا..

هەر کاتی که پێغه مبهری خوا که سیکی بکردایه به فرماندهی له شکرێک یا سهریهیهک، ئامۆژگاری نه کرد که ته قوادارییت. ههروهها له گهڵ ئه و موسلمانانه ی له گهڵیدایه چاک بیته، پاشان ئه یفه رموو: به ناوی خوا و له پیناوی خوادا شه پرکه ن. شه پرکه ن له گهڵ هه ر که سیکی که باوه ری به خوا نه بیته. غه زاکه ن، و په یمان مه شکین، و کوژراوه کان ئه تک مه که ن، و منال مه کوژن. ئه گه ر به دوژمنه ببواوه ره که ت گه شتی، بو سی ئاکار بانگیان بکه، جا هه ر کامیان هه لبرارد، لینیان وه ربگره و ازیان لیبه یینه: بانگیان بکه بو موسلمان بون، گه ر وه لامیان دایته وه، لینیان وه ربگره. پاشان بانگیان بکه تا له شوینی خویانه وه بگوازنه وه بو لای کوچه که ران، ئه گه ر پازی نه بون، پینیان بلی که وه ک موسلمان ه ده شته که یه کان ئه ژمیردرین، وله غه نیمه و فه ی دا به شیان نابیته، مه گه ر له شه پردا به شدار بن. ئه گه ر پازی نه بون، داوا ی سه رانه یان لیبکه. ئه گه ر به گوینیان کردی، لینیان وه ربگره، ئه گه ر نا، پشت به خوا به سه ته و شه ریان له گه لدا بکه. ئه گه ر

گه ماروی قه نایه کت دا، ویستیان له سهر په یمانی خواو پیغه مبه ره که ی داببه زن، پازی مه بو، په یمانی خوتیان به ری. چونکه نه گهر قسه ی خوتان بشکینن ئا سانه تره تا کو په یمانی خوا ی گه وره بشکینن. نه گهر ویستیان له سهر حوکمی خوا ی گه وره دایان به زینیت، پازی مه به. به لکو له سهر حوکمی خوت دایان به زینه. چونکه نازانیت حوکمی خوا ی گه وره دهر باره یان پیکاره یان نا.

گیرم موهی فهرموده که // صحیح مسلم - کتاب الجهاد والسير باب تأمير الإمام

الأمرء علی البعوث - حدیث : ۳۳۴۸

مانای وشه کان // جیش؛ نهو سهر یازانه یه که بو جهنگ نه چن. سریه؛ به شیکی له شکره، که له ناو له شکره که وه دهر نه چن بو لیدان ی دوژمن وپاشان نه گه پینه وه ناو له شکره که. یان نزیکه ی ۴۰۰ که سی سواره یه.

هوکاری ناوانه که شی نه وه یه که به شه ودا هیرش نه که ن. و تغلوا؛ خیانه ت کردنه له مالی غنیمه ت. تغدروا؛ بی وه فای ی. تمثلوا؛ نه تککردنی کوژراو، به برینی لوتی یا گوئی یا عه وره تی، یا هر نه دما میکی تری له شی.

الولید: مندالی که نه گه شتی ته ته مه نی بالق بون. إلی ثلاث خصال: بو یه کیک له م سی سیفه تانه. الغنیمه: نهو ماله یه که موسلمانان به شه پ دهستیان نه که ویت. الفیء: نهو ماله یه که بی شه پ کردن دهستی موسلمانان نه که ویت. تخفروا: په یمان بشکینن. ذمة الله: گریبهستی سولج وناشته وایی وشه پ راگرتن.

سهر یاسه کان //

باسی یه که م / فهرموده که به لگه یه له سهر نه وه ی: هر کاتیک سهر کرده که سینکی

بو شه پ نارد، ئاموژگاری نه کات به له خواتر سان، وه هه لسوکه وتی چاک له گهل

هاوه ئانیدا. پاشان نه مانه ی پی رانه گه یه نی ت: حهرامبونی خیانه ت له مالی

غنیمه ت، وه حهرامبونی په یمان شکاندن و نه تککردن، وه حهرامبونی کوشتنی

مندالی بیباوه ران. نه مانه هه موو به کو دهنگی زانایان، حهرامن.

باسی دوم/ له باره ی بانگکردنی بیباوه ران بو موسلمان بون پیش شه پرکردن له

گه لیاندا، چهند رایه ک هه یه:

یه کهم: پیویسته پیش شه پرکه بانگ بکرین، جا نه گهر پیشتر بانگ کرابیتن یان

نا، وهک یه که. نه مهش پای مالک و هادویه، به به لگه ی: پوکه شی فرموده

باسلیکراوه که.

وه لأمیاندر اوته وه به فرموده ی: پیغمبه ری خوا شه دای به سر به نو مصته له قدا له

کاتیکدا بی ناگابون. شه پر که ره کانیا نی کوشت و، نه ره کانیا نی هیشته وه.^١

دوهم: پیویست نیه بانگ بکرین. به لأم به فرموده باسلیکراوه که وه لأمی نه مان

نه دریتته وه.

سییه م: نه گهر که سیکیان پییان نه گه شتبیّت، واجبه بانگ بکرین، نه وانه یش که

بانگ کراون له پیشتردا، چاک وایه بانگ بکرینه وه. نه مهش پای زوربه ی زانایانه

وهک ابن المنذر نه لیت. به به لگه ی:

ا. فرموده باسلیکراوه که.

ب. فرموده که ی پیشووی پای دوهم.

ج. فرموده ی کعب کوری نه شره ف وکوشتنی ابن ابی الحقیق.

له کتیبی البحر دا کۆدهنگی زانایان باس نه کات بو واجب بونی بانگکردنی

نه وانه ی که بانگ نه کراون.

باسی سییه م/ له دوا ی نه وه ی که بیباوه ران موسلمان بون، چاک وایه که بو

کوچکردن بو لای موسلمانان بانگ بکرین. به به لگه ی:

ا. له فرموده باسلیکراوه که دا مؤله تی تیدایه بو مانه وه یان.

ب. مانه وه له بیاباندا له وانه یه بیته هوکاری نه شاره زایی له نه حکامه کانی

شه رع، له بهر که می زانایان له وی.

^١ حدیث نافع عن عبد الله بن عمر قال: أمار رسول الله صلى الله عليه وسلم على بني المصطلق

وهم غارون، أي غافلون، فقتل مقاتلتهم وسبى ذراريهم. متفق عليه

باسی چوارهم / دهر باره ی ئه و که سانه ی غه نیمه ت و فیء یان پیده دریت، دوو را هه یه:

یه که م: ته نها بو ئه وانه یه که کوچیان کردوه، نادریته ئه وانه ی که له ده شتا ئه ژین، مه گهر به شداری شه ره که بو بن. ئه مه ش رای شافعیه، به به لگه ی: فهرموده باسلیکراوه که.

دوهم: جیاوازی ناکریت له نیوان ئه وانه دا که کوچیان کردوه له گه ل ئه وانه ی که له شوینی خویان ماونه ته وه. هه ردولایان پییان ئه دریت. ئه مه ش رای مالک و ئه بو حه نیفه و هادیه. وه ئه لێن فهرموده که نه سخ بو ته وه، به لام له سه ر ئه م قسه یه هه یچ به لگه یه کیان نیه.

باسی پینجه م / جزیه (سه رانه) له کی وهر ئه گیریت؟ دوو را هه یه:

یه که م: سه رانه له هه موو بیبا وه پێک وهر ئه گیریت، خاوه ن نامه ئاسمانیه کان بیئت، یان نا، عه ره ب بیئت یا غه یری عه ره ب. ئه مه ش رای مالک و ئه وزاعیه، و سه نه انیش پشتگیری کردوه. به به لگه ی: گشتگیری و ته ی (عدوک) دوژمنه که ت، که له فهرموده باسلیکراوه که دا هه یه.

دوهم: ته نها له خاوه ن نامه کان و مه جوس وهر ئه گیریت، عه ره ب بن یان نا. ئه مه ش رای شافعیه، به به لگه ی:

أ. ئایه تی ﴿حتى يعطوا الجزية﴾ (التوبة: ٢٩)، دوا ی ئه وه ی که باسی ئه هلی کتاب ئه کات.

ب. فهرموده ی: وه ک خاوه ن نامه کان ره فتاریان له گه ل بکه ن (مه جوس).^١

وه ئه لێن: جگه له م دوو جو ره، ئه وانی تر ئه که و نه ژیر حوکمی گشتگیری ئایه تی: ﴿وقاتلوهم حتى لا تكون فتنة﴾ (البقرة: ١٩٣). وه ئایه تی: ﴿فاقتلوا المشركين حيث وجدتموهم﴾ (التوبة: ٥).

بو فهرموده باسلیکراوه که ش ئه م و دلامانه ئه ده نه وه:

^١ سنوا بهم سنة أهل الكتاب.

١. نه سخ كراوه ته وه، چونكه پيش پزگار كردنى شارى مهككه و تراوه. به بهلگه ي
 نه وهى كه باسى كوچكردنى تىدايه، و نايه تهكان دواى كوچكردن هاتون.
 به لام صه نعانى نه لىت: نايه تهكان تهنها باسى و هرگرتنى سهرانه نهكات له
 خاوه ن نامهكان. به هيچ شيوه يه كه باسى و هرگرتن يا ورنه گرتن له غه يري نهوان
 ناكات. فهرموده كه ش باسى و هرگرتنى له غه يري نهوان نهكات.

ب. يا ليك نه دريته وه به وهى كه مه به ست له دوژمن له فهرموده كه دا خاوه ن نامهكانه.
 صه نعانى وه لامى نه مه ش نه داته وه كه: نهو ليكدانه وه يه زور دوره له راستيه وه.
 سنيهم: سهرانه له عهره بيك و هرناگيريت كه نه هلى كيتاب نه بيت. تهنها له خاوه ن نامهكان
 ورنه گيريت. وه له غه يري عهره بيش وهر نه گيريت. نه مه ش پاي عيترو حه نه فيه كانه.
باسى شه شه م / فهرموده كه نه وهى تىدايه كه: پيگري كراوه له سهركرده كه له سهر
 په يمانى خواو پيغه مبه ر، پيك بكه ويت له گه ليان. بهلكو نه بيت له سهر په يمانى
 خوى بيت. پيغه مبه رى خوايش هوكارى نه وه ليك نه داته وه، كه: سهركرده
 په يمانى خوى و هاوه لاني بشكي نيت لاي خواي گه وره باشته ره له وهى كه
 په يمانى خوا بشكي نين. ههرچنده په يمان شكاندن له هه موو كاتيكدا حه رame.
 دهر باره ي جوړى نه م پيگرتنه ش، دوو را هيه:

يه كه م: بو خو به دور گرتنه لىي. به لام كوډه نكي زانا يان نيه له سهر نه م پايه.
 دوهم: بو حه رامبو نه، وه كه نه سلى هه موو پيگرتن ليك له شه رعدا.

باسى هه وه ته م / فهرموده كه نه وهى تىدايه كه: پيگري كراوه كه له سهر حوكمى
 خوا پيك بكه ويت له گه لياندا. هوكاره كه شى نه وه يه كه: نازانريت حوكمه كه
 نه پيكي نيت يان نا. بو يه له سهر حوكميك پيناكه ويت كه نازانريت پونه دات يان نا.
 بهلكو سهركرده له سهر حوكم و بريارى خوى پيك نه كه ويت له گه ليان.

باسى هه شه ته م / فهرمان كردن به پيكه وتن له گه لياندا به پيى بريارى خوى، بهلگه ي
 نه وه يه كه:

له بواره كاني ئيجتihadا راستى له گه ل يه كه سداهيه، وه هه موو موجه ته هيديك
 نه پييكاه.

(١٦٧). عن الصعب بن جثامة قال: سئل رسول الله عن الدار من المشركين يبيتون، فيصيبون من نسائهم وذرائعهم، فقال: هم منهم.
 پرسیارکرا له پیغه مبهری خوا دهر باره‌ی بیباوهران که به شهو به سهریاند
 بدریت، وژن و منداله کانیان پیوه بیټ؟ فه رموی: ژن و منداله کانیش هه ره له وانن (له)
 حوکمی کوشتنیان).

گیرم رموی فه رمودمه // صحیح البخاری - کتاب الجهاد والسير باب أهل الدار
 یبیتون - حدیث: ٢٨٧١، صحیح مسلم - کتاب الجهاد والسير باب جواز قتل
 النساء والصبيان في البيات من غير تعدد - حدیث: ٣٣٦٨.
مانای وشه کان // التبییت: له شهودا بدهن به سهریاند له کاتیکیدا که بی ناگان، وه
 تیکه لن به ژن و منداله کانیان. لهو کاته دا ژن و منداله کان به رنه که ون بی نه وهی
 موسلمانان مه به سستی کوشتنیان بیټ.

سهریاسه کان

باسی یه که م / زانایان یه کران له وه دا که: دروست نیه نیه تی کوشتنی ژن
 و منداله کان هه بیټ. ابن بطال وچهند زانایه کی تریش شه کوده نگیه نه گیرنه وه.
 به به لگه ی:

١. پښتو لیکراوه، وهک له فه رموده باسلیکراوه کانداهه یه.
٢. پیغه مبهری خوا به هاوه لیک ته لیت: به خالید بگه ره وهو پی پی بلی: مندال
 نه کوژیت، وکریگرتش نه کوژیت. ^١ جهنگی حونه ینیش یه که م شه پ بوو که خالد
 به شداری کرد تیایدا له که ل پیغه مبهردا، پیش نه وهش له پرزگارکردنی مه که که دا
 به شداری کردوه.

^١ قول النبي صلى الله عليهم لاحدهم: إلهي خالدًا فقل له: لا تقتل ذرية ولا عسيفا. أخرجه البخاري.

٣. ابن عمر ئەلیت: پیڤه مبهری خوا له شه پیکیدا ئافره تیکی به کوژاوی بینی. دواى ئەوه ئینکاری له کوشتنی منداڵ و ئافره تان کرد.^١

٤. ابن عمر ئەلیت: کاتیک پیڤه مبهری خوا هاته شاری مه ککه وه. ئافره تیکی کوژاویان بۆ هینا، فهرموی: ئەمه نه ئەبوايه بکوژايه. پاشان پێگری کرد له کوشتنی ئافره تان.^٢

باسی دوهم / ئەگەر ئافره تیک شه پری کرد، ئەکوژیت. ئەمهش پای شافعی و کوفیه کانه. به به لگهی:

١. تیگه شتیمان بۆ فهرموده ی (لتقاتل)، له فهرموده پێشوه که ی ابن عمر دا. له فهرموده ی رباح کوپی ره بیعی ته مییدا هاتوه: له جهنگیدا له گه ل پیڤه مبهری خوادا بوین. بینی خه لکه که کۆمه لیان کردوه، ئافره تیکی به کوژاوی بینی. فهرموی: نه ئەبوايه ئەم ئافره ته شه پری بکرایه.^٢

٢. پیڤه مبهری خوا په زامه ندی ده ربړی کوشتنی ئەو ئافره ته ی که ویستی یه کیك له هاوه لان بکوژیت.

عکریمه ئەیگێرێته وه: له تائف پیڤه مبهری خودا ئافره تیکی به کوژاوی بینی، فهرموی: ئایا پێگریمان نه کردن له ژن کوشتن؟ کێ کوشتویه تی؟ پیاویک وتی: ئە ی پیڤه مبهری خودا، له ته نیشتمه وه بوو، ویستی بمدات به زه ویدا و بمکوژیت. منیش کوشتم. پیڤه مبهری خودا فرمانی دا که لاشه که ی بشارنه وه (بینیژن).^٤

^١ عن ابن عمر: أن النبي صلى الله عليه وسلم رأى امرأة مقتولة في بعض مغازيه، فانكر قتل النساء والصبيان. متفق عليه.

^٢ أخرجه الطبراني في الأوسط من حديث ابن عمر قال: لما دخل النبي صلى الله عليه وسلم مكة، أتى بإمرأة مقتولة. فقال: ما كانت هذه لتقاتل. ونهى عن قتل النساء.

^٣ في حديث رباح بن ربيع التميمي قال: كنا مع رسول الله في غزوة فرأى الناس مجتمعين ورأى امرأة مقتولة، فقال: ما كانت هذه لتقاتل. أخرجه أبو داود والنسائي وابن حبان.

^٤ عن عكرمة: أنه صلى الله عليه وسلم رأى امرأة مقتولة بالطائف، فقال: ألم أنه عن قتل النساء؟ من صاحبها؟ فقال رجل: يا رسول الله، أردفتها فأرادت أن تصرعني فقتلني فقتلتها. فأمر بها أن توارى. أخرجه أبو داود في المراسيل.

باسی سییه‌م / دهرباره‌ی کوشتنی ژن و مندال چه‌ند رایه‌کیان هه‌یه، هه‌رچه‌نده له‌وه‌دا یه‌ک‌ران که دروست نیه له سه‌ره‌تادا بکوژرین:

پای یه‌که‌م: دروسته بکوژرین، ئه‌گهر له کاتی شه‌پدا بدریت به سه‌ریاندا. ئه‌مه‌ش پای شافعی و ئه‌بوحنیفه و جمه‌وره. به به‌لگه‌ی: فهرموده باسلی‌کراوه‌که. فهرموده‌ی (هم منهم) به‌لگه‌یه له سه‌ر په‌وایی کوشتنیان، شه‌گهر تیکه‌ل به خه‌لکێک بون که شایانی کوشتن، و جیانه ئه‌کرانه‌وه لییان، نه‌ک له و کاته‌دا که که‌سیان له گه‌ل نیه.

پای دوهم: دروست نیه به هیچ شیوه‌یه‌ک بکوژرین، هه‌تا ئه‌گهر شه‌پکه‌ره‌کان، له‌ناو ژن و منداله‌کانیشدا بون. یان له ناو که‌شتی یا قه‌لایه‌کدا بون که ئه‌وانی تیدا بون. له و کاته‌دا نه کوشتنیان دروسته، وه نه‌سوتاندنیان. ئه‌مه‌ش پای مالک و ئه‌وزاعیه. به به‌لگه‌ی:

پوکه‌شی فهرموده باسلی‌کراوه‌کان.

پای سییه‌م: ته‌نها له و کاته‌دا دروسته بکوژرین، که شه‌پکه‌ران له ناویاندا ببن. ئه‌مه‌ش پای هاده‌ویه.

وه ئه‌لین: ئه‌گهر له ناو موسلماندا خویان هه‌شاردا بوو، دروست نیه بکوژرین. مه‌گهر ترسی له ناو چونی موسلمانان هه‌بیت.

باسی چواره‌م / دهرباره‌ی چاره‌نوسی ژن و منداله کوژراوه‌کان، چه‌ند رایه‌ک هه‌یه: یه‌که‌م: له ئاگری دۆزه‌خدا. به به‌لگه‌ی: فهرموده‌ی (هم منهم) که به په‌هایی باسی‌کردوه.

دوهم: ئه‌وان له به‌هه‌شتدان. ئه‌مه‌ش پای دروسته دهرباره‌ی چاره‌نوسی مندالان. سییه‌م: له بریاردان له‌و باره‌یه‌وه ئه‌وه‌ستین. ئه‌م رایه‌ش به لای سه‌نعانی دروست‌ترین رایه.

(١٦٨) ١. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)، قَالَ:

كُلُّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ فَأَكْلُهُ حَرَامٌ..

هر درنده‌یه که له‌یهی هه‌بیته، خواردنی حه‌رامه.

٢. وعن ابن عباس رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُمَا بلفظ: نَهَى عَنْ كُلِّ ذِي نَابٍ مِنَ السَّبَاعِ، وَكُلِّ

ذِي مَخْلَبٍ مِنَ الطَّيْرِ.

رینگری کردوه له خواردنی هه‌موو درنده‌یه که له‌یهی هه‌بیته، وه هه‌موو

بالتنده‌یه که ده‌نوکی هه‌بیته.

گنهرمه‌وه‌ی فهرموده‌که // ١. صحيح مسلم - كتاب الصيد والذبائح وما

يؤكل من الحيوان باب تحريم أكل كل ذي ناب من السباع - حديث :

٣٦٦٧ ٢. صحيح مسلم - كتاب الصيد والذبائح وما يؤكل من

الحيوان باب تحريم أكل كل ذي ناب من السباع - حديث : ٣٦٦٨

مانای وشه‌کان // الناب: که‌له‌یه، السبع: ئازده‌لی درنده. المخلب: نینوکی

هر درنده‌یه که به سه‌ر زه‌ویدا پروات، یا به ئاسماندا بفریت.

سه‌ریاسه‌کان //

باسی‌یه‌که‌م / زانایان ده‌رباره‌ی خواردنی گوشتی ئازده‌لیک که‌له‌یهی

هه‌بیته، وه بالتنده‌یه که نینوکی هه‌بیته، چه‌ند رایه‌کیان هه‌یه:

پای‌یه‌که‌م: حه‌رامن، به‌پای جمهورو هادویه و شافعی وابوحنیفه و

احمدو داود. به به‌لگه‌ی: فهرموده باسلیکراوه‌کان.

پای‌یه‌که‌م: حه‌لالتن. نه‌مه‌ش پای ابن عباسه وه ابن عبدالبر لی‌ی

نه‌گیریته‌وه. هه‌روه‌ها پای عائشه و ابن عمره له ریوایه‌تیکی لاوازیدا. وه

پای شه‌عبی و سه‌عیدی کوپی جوبه‌یر. به به‌لگه‌ی:

ئایه‌تی: ﴿قُلْ لَا آجِدُ فِي مَا أُوْحِي إِلَيَّ مُحَرَّمًا...﴾ (الانعام: ١٤٥).

كهواته: حەرام كراوه كان ئەوانەن لەو ئايەتەدا باس كراون، وە جگە
لەوانە ی باسكراون ئەوانی تر حەلألن.
وہلām دراوہتەوہ كە:

ا. ئەم ئايەتە مەككيە و فەرمودەكەى ئەبو ھورەيرە، دواى كۆچكردن
بەو بۆ مەدينە. كەواتە فەرمودەكە نەسخى ھوكمى ئايەتەكەى
كردوہ بە لای ئەوانەى كە: پييان وايە قورئان بە فەرمودە نەسخ
ئەكریت.

ب. ئايەتەكە گشتگيرە و فەرمودەكانيش تايبەتن.

پراى سنيەم: كەراھەتى ھەيە و حەرام نيە. ئەم پرايەش لە مالک
ئەگيرنەوہ.

باسى دوہم / دەربارەى ئەو ئاژەلەيەى كەئەيان ھەيە و حەرامن، دوو پرا
ھەيە:

پراى يەكەم: دپندە ئەو ئاژەلەيە كە گۆشت ئەخوات، وەك فيل و كەمتيارو
گۆرھەلکەنە و پشيلە. ئەمەش پراى ئەبو حەنيفەيە.

پراى دوہم: ئەو ئاژەلەيە كە پەلامارى مروۋە ئەدات، وەك: شيرۆ گورگ
و پلنگ. بەلām كەمتيارو پړسوى ناگريتەوہ، چونكە پەلامارى مروۋە
نادەن. ئەمەش پراى شافعيە.

(١٦٩). ١. عن عدي رضي الله عنه قال: سألت رسول الله عن صيد المعراض فقال:

إِذَا أَصَبْتَ بِحَدِّهِ فَكُلْ، وَإِذَا أَصَبْتَ بِعَرْضِهِ فَقَتْلُ فَإِنَّهُ وَقِيدٌ، فَلَا تَأْكُلْ...

پرسیارم کرد له پیغه مبه‌ر دهر باره‌ی راوکردن به ئامیری المعراض، ئه‌ویش فهرموی: ئه‌گهر به لا تیزه‌که‌ی کوشتت، ئه‌وه بیخو. به‌لام ئه‌گهر به لا پانه‌که‌ی به‌ری که‌وتوو کوشتی، ئه‌وه مه‌یخو.

٢. عن عبد الله بن مقفل رضي الله عنه أن رسول الله (صلى الله عليه وسلم) نهى من الخذف، وقال: إنها لا تصيد صيدا، ولا تنكأ عدوا. ولكنها تكسر السن، وتفقأ العين..

پیغه مبه‌ری خوا ریگری کردوه له به‌رد هه‌لدان، وه فهرمویه‌تی: راوی پی ناکریت و دوژمن ئه‌زیه‌ت نادات. به‌لام دان ئه‌شکینیت و، چاو کویر ئه‌کات (دهرئه‌هینیت).

گیرمهرموی فهرموده‌که //

١. صحيح البخاري - كتاب الذبائح والصيد باب التسمية على

الصيد حديث: ٥١٦٢

٢. صحيح البخاري - كتاب الذبائح والصيد باب الخذف والبندقة - حديث

: ٥١٦٧. صحيح مسلم - كتاب الصيد والذبائح وما يؤكل من الحيوان باب

إباحة ما يستعان به على الاصطياد والعدو - حديث: ٣٧٠٨

مانای وشه‌کان // المعراض: ابن التين نه‌لئت: داریکه له لایه‌وه ئاسنی

پیه‌یه، کاتیک راوچی هه‌لی نه‌دات، ئه‌گهر به لایه تیزه‌که‌ی به‌ر نیچیره‌که بکه‌ویت،

گوشته‌که‌ی نه‌خوریت. ئه‌گهر به لا پانه‌که‌ی به‌ری بکه‌ویت، ناخوړیت. الوقیذ:

ناژه‌لێک یا بالنده‌یه‌که به دار یان به به‌ردیک نه‌کوژیت که تیز نه‌بیټ. الموقوذة:

نیچیریکه تا مردن به دار لێی دراوه. الخذف: هه‌لدانی به‌رد به دوو په‌نجه.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / دهرباره ی کوشتن (پاو کردن) به ئامیری قورس، یا
 بهرد، زانایان دوو پرایان ههیه:
 پای یه گهم: هه ئال نیه. ئه مهش پای مالک و شافعی و ئه بی هه نیفه و
 ئه حمده و ئه توره. به به لگه ی:

ا. ههردوو فهرموده باسلیکراوه که. فهرموده ی یه گهم پئنگریه له
 خواردنی نیچیریک به المعراض کوژراییت. فهرموده ی دوه میش:
 پئنگریه له خواردنی هه رگیان له بهرک به بهرد کوژراییت. چونکه
 بهرد به قورساییه که ی پئی ئه کوژریت، نه که به تیژییه که ی.
 ب. چونکه به قورساییه که ی کوژراوه نه که تیژییه که ی. که ئه وهش به
 قورئان وه به کوژدهنگی زانایان هه رهامه.

پای دوه: هه ئاله به په های. ئه مهش پای ئه وزاعی و مه کحول و زوری
 تر له زانایانی و ئاتی شامه. به به لگه ی:

باسی دوه / فهرموده ی کالوقیذ، واته وه که ئه وهیه که به داریک لئی دراوه
 تا گیانی دهرچوه. چونکه ههردوو به شدارن له وهدا که به تیژییه که ی
 ناکوژرین.

باسی سییه / فهرموده که دا پیغه مبهری خوا پئنگری کردوه له بهرد هه ئدان که
 بیسوده، و ئه زهره رهش ئه گه یه نیت که له فهرموده که دا باسکراوه. ههروه ها هه
 کرداریکی هاوشیوه ی ئه، هه مان حوکی ههیه.

باسی چواره / دهرباره ی کوشتن به قوریک که وشک بو بیته وه، بو
 نیچیره که هه ئبدریت، و تویانه:

خواردنی نیچیره که دروست نیه، چونکه به قورساییه که ی ئه کوژریت.
 ئه مهش پای زوره ی سه له فه:

ابن عمر ئەلئیت: ئەوەی بە بندوقە ئەکوژریت، حوکمی ئەوەی هەیه کە بە بەردی ورد بکوژریت.^١

هەروەها سالم و قاسم و مجاهدو إبراهيم و عەتار حەسەن، هەروەها بوخاریش، بە کەرەهەتیان زانیو.

لە فتح الباری دا ئەلئیت: زانیان یە کەدەنگن لەوەدا (کەمیکیان نەبیّت) کە حەرامە خواردنی گوشتی ئەو نیچیرە بەو قوڕە وشکەو بە بەرد ئەکوژریت. هۆی حەرامیە کەشی ئەوەیە کە: کوشتنە کە بە هینزە توانای ڕاوکەرە کە یە نەک بە تیزێ ئامێرە کە.

بە ئام ئەگەر ڕاوچیە کە پینی گەشت و سەری بپری، ئەوە خواردنی دروستە. وەک هەڵدانی قوڕە بەرد بۆ بالندە ی گەورە.

باسی پینجەم / مەنعانی ئەلئیت: ئەو ئامێرانە ی ئیستە مادە ی پەصاص هەل ئەدەن، ئەوە ئاگری ئەو مادە یە ئەوەندە تیزە، کە نیچیرە کە بەو تیزە ئەکوژریت، نەک بە قورسایە کە ی. کەواتە وا دیارە کە نیچیرە کە، حەلألە.

(١٧٠). عن شداد بن أوس رضي الله عنه قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): إن الله تعالى كتب الإحسان في كل شيء، فإذا قتلتم فأحسنوا القتلة وإذا ذبحتم فأحسنوا الذبحة، وليحد أحدكم شفرته، وليرح ذبيحته...

خوای گەورە چاکە کردنی لە هەموو شتێکدا فەرز کردو، ئەگەر کوشتان، بە جوانی بکوژن، و ئەگەر سەرتان بپری، بە جوانی سەربپن. بە چەقۆکانتان بۆ سەربپن تیز بیت، ئیسراحت بە سەربپراوە کە تان بکەن.

گێڕمەبەردی فەرموودە کە // صحیح مسلم - کتاب الصيد والذبائح وما يؤكل من الحيوان باب الأمر بإحسان الذبح والقتل - حديث : ٣٧٠٩.

^١ أخرجه البيهقي عن ابن عمر رضي الله عنهما أنه كان يقول: المقتولة بالبندقية تلك الموقوفة.

مانای وشه کان // الإحسان؛ له حهسه نه وه هاتوه واته: جوان له شه رعدا یا لای خه لکی. لیحد: شه قوکه ی تیژ بکات. الشفرة: چه قوی گه وره. وه مهر ناسنیک که گه وره بیّت وه تیژ بیّت. لیرح: با پشوی پیّ بدات.

سهریاسه کان

باسی یه گهم / مه به ست له فرموده ی: کتب الإحسان واته: واجبی ٢٠ کردوه، وهک خوای گه وره نه فرمویّت: ﴿إِنَّ اللَّهَ يَأْمُرُ بِالْعَدْلِ وَالْإِحْسَانِ﴾ {النحل: ٩٠}. واته: خوای گه وره فرمان ئەکات به ره چا و کردنی دادپه روه ری و چاکه کردن. له وه زیاتریش باسی لیّوه کراوه: ئەویش چاکه کردن له کوشتندا، ئازهل بیّت یا مروّقه، له سزاداندا بیّت (کوشتنه که) یا له شتی تر دا بیّت.

باسی دوهم / فرموده که به لگه ی ناره وایه تی کوشتنه وهیه که وهک ئەو شیوه یه ی که پنی کوژراوه. به نام له وانه یه به ئایه تی: ﴿فَمَنْ إِعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ فَاعْتَدُوا عَلَيْهِ بِمِثْلِ مَا اعْتَدَىٰ عَلَيْكُمْ﴾ {البقرة: ١٩٤}. واته: که سیّک ده ستریزی کرده سهرتان، وهک هاوشیوه ی خو ی ئیوهش ده ستریزی بکه نه وه سهر. ئەم فرموده یه تایبه ت بکریّت.

باسی سییه م / به هردوو فرموده ی ولیحد وه ولیرح، فرموده که هندیک شیوه ی چاکه کردنمان بو پون ئەکاته وه، ئەوهش به تیژکردنی چه قوو خیراو جوان سهر برینی.

(١٧١). عن ابن عمر رضي الله عنهما عن النبي (صلى الله عليه وسلم) قال: **مذبت امرأة في هرة سجنها حتى ماتت، فدخلت النار فيها، لاهي أطعمتها وسقتها، ولا هي تركتها تاكل من خشاش الأرض.**

نافره تيك سزادرا به هوى پشيله يه كه وه، كه به ستيويه وه تاملرد:

نه خواردن و خواردنه وهی نه داپی، نه نه یه یشت له میروه کانی

سهرزه ویش بخوات.

گنبره رموهی فهرموده که // صحیح البخاری - کتاب احادیث الانبیاء باب

حدیث الغار - حدیث : ٣٣١٣. صحیح مسلم - کتاب البر والصله

والآداب باب تحريم تعذيب الهرة ونحوها من الحيوان الذي لا يؤذي -

حدیث : ٤٨٥٥

مانای وشه کان // هرة: مینهی پشيله. خشاش: میروی سهر زهوی.

سهریاسه کان //

باسی یه که م / دهر باره ی دینی نافره ته که، دورا هیه:

رای یه که م: نافره ته که موسلمان بو، به نام به هوی ئه و تاوانه وه خراوه ته

ناگره وه. نه مهش رای نه وه ویه.

رای دوم: بیباوهرش بو. ابونعیم له کتیبی میژوی نه صفه هاندا

ئه لیت: به هوی بیباوهریه که یه وه سزادرا وه، و به هوی ئازاردانی

پشيله که شه وه، سزاکه ی زیاتر بو. عائشه ئه لیت: به هوی بیباوهری و

سته مکردنیه وه شایانی سزادان بو.^١

باسی دوم / پوایه تیک هیه ئه لیت: نافره ته که حمیری بو. پوایه تیکی

موسلیمیش ئه لیت: له بنو اسرائیل بو. ئه م دوو پوایه ته به و شیویه

^١ **روی البیهقی فی البعث والنشور عن عائشة: فاستحقت العذاب بکفرها وظلمها.**

رېك نه خرېن كه: كو مه لېك له تيره ی حومه ير هاتنه ناو ئاينی جوله كه وه. كه واته كه نه و تریت له بنو إسرائيل بو، واته دینی نه وانی هه بو. كه نه شو تریت حومه يريه، واته له و تيره يه يه.

باسی سینه م / ده باره ی کوشتنی پشيله ، چه ند پایه ك هه يه:

پای يه كه م: کوشتنی حه رame، به به لگه ی: فه رموده باسلیکراوه كه. سزا، انیش له سه ر کردنی ئیشیکی حه رame.

پای دوه م: نه گه ر پشيله كه هیرشی کرده سه ر مروّ وه زه ره ی پیگه یاند، دروسته بکوژیت. نه مه ش دروسترین پایه لای الدمیری له راقه کردنی کتیبی المنهاج دا.

پای سینه م: له کاتی ئاساییشدا دروسته بکوژیت، وه کو نه و پینج گیانه وه ره ی کوشتنیان دروسته. نه مه ش پای قازیه.

باسی چواره م / دروسته پشيله له مآلدا بهیلریته وه و به ستریته وه، به مه رجیک: خواردنی بدریتى. به به لگه ی: فه رموده باسلیکراوه كه.

باسی پینجه م / واجب نیه خواردنی بدریتى، به لکو ته نها واجبه كه نه وه يه بو خواردن پئی لی نه گیریت. نه مه ش پای سه نعانیه.

باسی شه شه م / حه رame پشيله و ئازله لی تریش به ستریته وه بى خواردن و خواردنه وه. چونكه:

ا. فه رموده باسلیکراوه كه.

ب. نه مه سزادانی دروستکراوه کانی خوايه، كه رېگری لیکراوه.

(١٧٢). ١. عن ابن عمر رضي الله عنهما عن رسول الله (صلى الله عليه وسلم) :

انه أدرك عمر بن الخطاب في ركب، وعمر يحلف بأبيه، فناداهم رسول الله : ألا إن الله ينهاكم أن تحلفوا بآبائكم، فمن كان حالفا فليحلف بالله، أو ليصمت..

پیغه مبهری خوا له کاروانیکدا به عومهر گه شت، له کاتی کدا عومهر سویندی به باوکی ئه خوارد. پیغه مبهری خوا بانگی کردن: خوی گه وره ریگری تان ئه کات له سویند خواردن به باوکتان. ئه وکسه سی سویند ئه خوات، با به خوا سویند بخوات، یان بیده نگ بیت.

٢. عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ مَرْفُوعًا : لَا تَحْلِفُوا بِآبَائِكُمْ، وَلَا بِأُمَّهَاتِكُمْ، وَلَا بِالْأَنْدَادِ، وَلَا تَحْلِفُوا إِلَّا وَأَنْتُمْ صَادِقُونَ.

سویند به باوکتان مه خۆن، و به دایکتان مه خۆن، و به بته کان مه خۆن. به راستگوویی نه بیت سویند مه خۆن.

گنهر موهی فهرموده که // ١. صحيح البخاري - كتاب الأدب باب من لم ير

إكفار من قال ذلك متأولا أو جاهلا - حديث : ٥٧٦٢. صحيح مسلم -

كتاب الأيمان باب النهي عن الحلف بغير الله تعالى - حديث : ٣١٩٠

٢. أبوداود ونسائي. سنن أبي داود - كتاب الأيمان والنذور باب في

كراهية الحلف بالأباء - حديث : ٢٨٤٣

مانای وشه گان // الأيمان : كوى وشهى يمينه، مانای دهست ئه گه يه نيت. به

په يمان به ست و تراوه يمين، چونكه به شدار بوه كان دهستى راستى يه كتر يان

ئه گرت. الركب : برتيه له كاروانيكى ده وشتر زياتر، ههروه ها بو

ئه سپيش به كار ديت. الند : برتيه له و بتانهى كه ئه يان په رست جگه له

خود، كاتيكيش سوينديان ئه خوارد، ئه يانوت : سويند به لات و عوززا.

^١ صححه الألباني في صحيح أبي داود (٢٢٤٨).

سەریاسەکان //

باسی یەگەم / فەرمودەى فلیحلف بالله: مەبەست لێى ئەوە نیه که تەنها بەم وشەیه سویند بخوریت. چونکه پیغه مەبەرى خوا وشەى تریشى بۆ بەکار هیناو، وەکو: یا مقلب القلوب.

باسی دووم / دەربارەى رینگى کردن له سویند خواردن به جگە له خودا، دوو را هیه:

پای یەگەم: بۆ حەرام بونە، به پای حەنا بلەو زاهریه. صەنعانى به پایەکی به هیزی داناو.

إبن عبدالبر ئەلئیت: به کۆدەنگى زانایان، سویند خواردن به جگە له خودا دروست نیه.

له گیرانه و هیه کیدا ئەلئیت: سویند خواردن به جگە له خودا، باش نیه و پێى لینگى راوه. وە بۆ هیچ کەس نیه سویندى پێى بخوات. که ئەلئیت دروست نیه، واتە حەرامە وەك چۆن له سەرەتادا به پاشکاوی وتویهتى.

ماوردی ئەلئیت: بۆ هیچ کەس نیه که سویندى هیچ کەس بدات به جگە له خودا، وەك تەلاق و بەندە ئازادکردن و نەز کردن. ئەگەر دادوهریش سویندى که سیک بدات بهو شیوهیه، ئەبیت لایبریت. به لگەى حەرام بونە کهش:

١. رینگى کردن له هەردوو فەرمودە باسلیکراوه که دا. رینگى کردنیش بۆ حەرام بونە.

٢. فەرمودەى إبن عمر: هەرگە سیک سویند به جگە له خودا بخوات، بیباوهر ئەبیت. له پىوایهتى حاکم دا: هەر سویندیک به جگە له خودا بخوریت، هاوهر پەیدا کردنه بۆ خودا. له پىوایهتى

احمدا: كه سيك سويند به جگه له خودا بخوات، هاوبهش پهيدا
كه ره بو خودا.^١

٣. هر كه سيك له ئيوه سويندى خواردوو، له سوينده كهيدا وتى:
سويند به لات و عوزا، با بليت: لا اله الا الله.^٢ موسليم .

٤. كاتيك سه عدى كورې ئه بى وه قاص سويند به لات و عوزا
ئه خوات، و بو پيغه مبهري خوداي ئه گيريتته وه، ئه فهرمويت: بلى:
لا اله الا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل
شيء قدير. پاشان سى جار به لاي چه پدا تف بكه، په نا بگره به
خودا له شهيتان و، جاري كتر دوباره ي مه كه ره وه. نسائي^٢
ئهم فهرمودانه ي دوايى، ئه و رايه به هيژ ئه كه ن كه سويند خواردنه كه
حه رام ئه كه ن. چونكه به راشكاوى ئه لئيت هاوبهش پهيدا كرنه، بى
ليكدانه وه. له بهر ئه وه فهرمانى كرده به تازه كرده وه ي باوه رو وتنى
وشه ي يه كتا په رستى.

دوهم: مه كروهه: به راي جمهورى شافعيه كان و راي ديارى مالكيه كان.
ئهمهش راي هاده ويه كانه، به مه رجيك مه به ستي به گه وره دانان نه بيت.
به لگه شيان:

١. فهرموده با سليك راوه كه سه رفراز بوو سويند به باوكى، ئه گهر
راست بكات.

^١ حديث ابن عمر رضي الله عنهما : من حلف بغير الله فقد كفر. رواه أبو داود والحاكم واللفظ له. وفي رواية الحاكم: كل يمين يحلف بها دون الله تعالى شرك. ورواه أحمد بلفظ: من حلف بغير الله فقد أشرك.

^٢ من حلف منكم فقال في حلفه: واللات والعزى، فليقل: لا إله إلا الله. أخرجه مسلم

^٣ حديث سعد بن أبي وقاص أنه حلف باللات والعزى. قال: فذكرت ذلك للنبي صلى الله عليه وسلم، فقال: قل: لا إله إلا الله وحده لا شريك له، له الملك وله الحمد، وهو على كل شيء قدير وانفت عن يسارك ثلاثا، وتعوذ بالله من الشيطان الرجيم ولا تعد. النسائي

وه نام دراوه ته وه که:

ا. ابن عبدالبرئه ئیت: ئەم وشهیه له فرموده که دا نه بیستراوه، به لکو پراویه که ی ئه یگپریت ته وه: سویند به خودا سهرفراز بوه، ئەگەر راست بکات. به لکو هه ندیک که س ئه لئین: پراویه که وشه ی واللّه هه لگپراره ته وه بۆ واییه.

ب. ئەم وشهیه وهک سویند خواردن نیه، به لکو ته نها وهک وشهیه که که پۆژانه به کاردیت بی سویند خواردن. وهک ئه لئین تربت یداک.

ج. له پیشدا سویند خواردن به و شیوهیه دروست بوو، پاشان نه سخ بۆ ته وه. ماوردی وا ئه لئیت. سووه یلی ئه لئیت: زۆربه ی لیکۆ له ران له سهر ئه و رایه ن. به لام منتری ئه لئیت: بانگه شه ی نه سخ بونه وه لاوازه، چونکه ئه توانریت کۆبکری نه وه، میژوه که شه ی نازانریت تا نه سخ بییت.

د. وشه ی لابراره که وایه: سویند به خودای باوکی سهرفراز بوو. به یه قی وا ئه لئیت.

٢. فرموده ی: ئەوه هاوبه ش په یدا که ره، زانایان ئه لئین: بۆ قورس کردنه وهک فرموده ی: پریابازی هاوبه ش په یدا کردنه.

وه نام دراوه ته وه که: ئەم رایه بیباوه پی له سویند خۆره که لا ئه بات. به لام حه رامبونه که هه ر ئه مینیت ته وه. هه روهک چۆن پریابازی حه رامه، هه رچه نه خاوه نه که ی بیباوه پ نابیت.

٣. خوای گه رره له قورئاندا سویندی به دروستکراوه کانی خواردوه، وهک خۆرو مانگ و ..

وه نام دراوه ته وه که: بۆ به نه نه یه چاو له خودای گه رره بکات، چونکه به ویستی خۆیه تی چی کرد، وه چ بریاریکی ده رکرد. به نام ئەم سویندان

وا لیكدراونه تهوه كه سویند خواردنه به: خواى خوړو، خواى مانگ و هرهوها..

باسى سینه/ نهینى پښتو ګری ګردن له سویندخواردن به ګه له خودا تهویه كه:

سویند خواردن به شتيك به ګه وړه ګرټنى تهو كه سه ته ګه یه نیت. له راستیدا ګه وړه یی ته ووايش ته نها بو خودای ګه وړه یه. كه واته ته نها سویند به خوداو سیفاته ګانى ته خوړیت. ته مهش یه كده نگی زانایانى له سه ره.

باسى چواره/ حه رame سویند خواردن به ده رچون له ئیسلام وه له دین، وه سویند كه ببیت به جوله كه وه له و بابته تانه. به به لګه ی:

فرموده ی بوره یده له پیغمبرى خودا وه: هر كه ستيك سویندى خوارد و وتی: من ببهریم له دینى ئیسلام، ته ګه له سوینه كه یدا راستگو بو، ته وه بهو شیوه یه كه وتویه تی، ته ګه به درو ته یوت، ته ګه بو دینیش بګه رپته وه، به ساغى ناګه رپته وه.^١

رای دیاریش تهویه:

له سویند خواردن بهم حه رامکراوانه، كه فارهت واجب نابیت، چونكه:

١. كه فارهت بو کاریكه خوا پښى پیدابیت، نه كه قه ده غه ی ګردبیت.

ب. له شه رعدا كه فارهت ته هم سویندانه باس نه كراوه، به لكو ته نها باسى وتنى وشه یه كته پهرستی كراوه.

^١ حدیث بریده أن النبی صلی الله علیه وسلم قال: من حلف فقال: إني بريء من الإسلام، فإن كان كاذباً فهو كما قال. وإن كان صادقاً فلن يرجع إلى الإسلام سالماً. أخرجه أبو داود وابن ماجه والنسائي بإسناد على شرط مسلم.

(١٧٢). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ

وَسَلَّمَ): مَنْ وَلِيَ الْقَضَاءَ فَقَدْ ذُبِحَ بِغَيْرِ سَكِينٍ..

كه سيك بوه دادوهر، نه وه به بی چه قو سه برپراوه.

گنبره مودی فهرموده كه // نه حمه د وه چوار كه سه كه. سنن أبي داود -

كتاب الأقضية باب في طلب القضاء - حديث : ٣١١٧ ..^١

سه ریا سه کان //

باسی یه كه م / فهرموده كه به لگه یه له سه ر: ناگادار كردنه وه له دادوهری

كردن و ، چونه ناو كاری دادوهری. زانایانی پینشین ودوای نه و انیش به و

شیوه لینی تیگه شتون. وهك بلیت: هر كه سیك بیته دادوهر، خوئی توشی

سه برپینی خوئی كردوه. با ناگادار بییت و وریا بییت: چونكه نه گهر

برپاری ناره و دهر بکات، بیزانیت یان نه یزانیت، له ناگردایه.

باسی دوهم / دهر باره ی مانای خوئی سه برپروه، چه ند رایه كه هه یه:

یه كه م: له ناو بردنی، واته: به دادوهری كردن خوئی له ناو بردوه. وتویه تی

به بی چه قو، تا پای بگه یه نیت كه مه به سستی مل لیكردنه وه به چه قو نیه،

به لكو مه به سستی له ناو بردنی نه فسه به سزای پوژی دواپی.

دوهم: به مه عنه وی نهك مادی خوئی له ناو بردوه:

چونكه نه گهر راستی بییكیت، نه فسی ماندوو نهكات له دنیا دا، چونكه

به دوا ی راستیدا نه گهریت و نهو خالانه ی كه پیویسته بایه خی پییدات

له سهیر كردنی داوا و هه لویتست دهر برپین به رامبه ر هردوو لایه ن و،

یه كسانی و دادپه روه ری به رامبه ریان. نه گهر به هه له شدا چوو، سزای

قیامت لینی نابیته وه. له هردوو حاله ته كه دا ماندوو بون چاوه رییه تی.

إبن الصلاح نه لیت: خوئی سه ر نه بریت ، واته: دادوهر له نیوان سزای

دنیا ییدایه نه گهر پیکای. وه سزای قیامت نه گهر هه له ی كرد.

^١ صححه الألبانی فی صحیح الترمذی (١٣٢٥).

(١٧٤). من علي رضي الله عنه قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): إذا تقاضى إليك رجلان فلا تقض لالأول حتى تسمع كلام الآخر، فسوف تدري كيف تقضي. قال علي: فما زلت قاضيا بعد.

ئەگەر دوکەس بو دادوهری هاتن بۆلات، بریاربو یەکەم مەدە تا قسەى دوەمیش نەبەستى، چونکە وا ئەزانیت چۆن بریارئەدەى. عەلى ئەلەیت: تا ئیستاش بەوشیوھە قەزاوہت ئەکەم.

گێڕمەمۆی فەرمودەکە // ئەحمەد وە ئەبوداود، ترمذیش بە حەسەنى داناو، وە ئیبن حبانیش بە صحیح.^١

سەرپاسەکان //

باسى یەگەم / پێویستە دادوهر یەکەم جار داواى داواکار ببیستیت، پاشان وەلامى داوالیکراو. بە بەنگەى: فەرمودە باسلیکراو. کە.

باسى دوهم / بو دادوهر نیە لە پێش ئەوێ و ئەو داوالیکراو ببیستیت، بریار بدات.

لە کاتى وەلامدانەوێ بەرامبەردا:

ئەگەر بە ئەنقەست پێش ئەوێ وەلامى داوا لیکراو ببیستیت، بریاریدا، بریارەکەى پوچەو نەنگیە لە کەسایەتیدا. ئەگەر بە هەلەش بوو، بە نەنگى دانانریت. بەلام بریارەکە بە شیوھەکی راست دوبارە ئەکاتەو.

بەلام لە کاتى بێدەنگ بونی داوا لیکراو لە وەلامدانەو. یا وتی: دانى پێدا نانیم و نکولیش ناکەم، دەرپارەى بریارى دادوهر لەو کاتەدا، چەند رایەك هەیه:

^١ حسنه الألباني في صحيح الترمذي (١٣٣١).

یه کهم: بریار له دژی دهرئه کریت، چونکه بهراشکاوی سه پینچی کردوه. ئه گهر دادوه ئاره زوی لیبت، دهست به سه ریشی ئه کات، تا کو یان دانی پیندا ئه نیت، یان نکولی لی ئه کات. ئه مهش پای مالیک و یه حیا یه له کتیبی البحر دا.

دوه: بریار له دژی دهرئه کریت، چونکه پیویسته راسته وخو وه لام بداته وه. له بهر ئه وهی بیده نگ بونی وه نکولی کردنه. وه لام دراوه ته وه که: نکولی کردن، سویند نه خواردنه. ئه مهش په یوه ندی به وه وه نیه.

سییه م: دهست به سه ر ئه کریت، تا یان دانی پیندا ئه نیت، یا نکولی لی ئه کات.

وه لام دراوه ته وه که: وه لام نه دانسه وه به سه بو ئه وهی بریار له دژی دهر بکریت، چونکه بریاره که بو نه هیشتنی نا کوکی ولا بردنی زیانه کانه (پیویست به دهست به سه ر کردن ناکات).

چواره م: وه بریار به سه ر که سی ئاماده نه بودا، ئه وه که سه ی ری داوه بریار به سه ر ئاماده نه بودا دهر بکریت، ریگه شی داوه بریار به سه ر ئه وه که سه دا دهر بکریت که وه لام ناداته وه. له بهر ئه وهی هه ردولا، له وه لام نه دانسه ودا به شدارن. ئه مهش پای دروسته.

باسی سییه م / دهر باره ی حوکی بریار دان له دژی ئاماده نه بودا، دوو را هه یه:

یه کهم: بریار له دژی دهر نا کریت. ئه مهش پای زهیدی کوپی عه لی و ئه بو حه نیفه یه. به به لگه ی:

ا. فهرموده با سلیکرا وه که، چونکه به لگه یه له سه ر ئه وهی که: بریار نادریت تا گو ی له داوا لیکراو نه گیریت. ئاماده نه بویش وه لامی نیه.

ب. ئه گهر بریار دان له دژی دروست بویه، پیویستی به ئاماده بون نه ئه کرد.

دوهم: بریاری به سهردا در نه کړت. نه مهش پای هاده ویه و مالک و شافعیه. به به لگه ی:

١. فرموده که ی هیند.

٢. ناماده نه بوو، مافه که ی نافه وتیت، هر کاتیک ناماده بوو و به لگه ی هه بوو، گوئی لی نه گیریت، و بریاری له سهر در نه کړت، نه گهر بریاره پیښوه که ش هل بوه شینیته وه. چونکه وهک به مخرج دانراو ودهایه.

٣. فرموده باسلیکراوه که بؤ کاتیکه که سه که ناماده بیت.

(١٧٥). عن أبي بكرة رَضِيَ اللهُ عَنْهُ، عَنِ النَّبِيِّ (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: لَنْ يَفْلَحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ إِمْرَأَةٌ..

هیچ کومه لیک سهرکه وتوو ناین، کاروباری خویان بخنه ده ست ئافره ته وه.

گیرم مودی فرموده که // صحیح البخاری - کتاب المغازی باب کتاب

النبي صلى الله عليه وسلم إلى كسرى وقيصر - حديث : ٤١٧٢

سدریاسه کان //

باسی یه که م / دهرباره ی دانی لیپرسراویتی به ئافره ت، چه ند پایه ک هه یه:

یه که م: هر چه نده شهرع وای داناوه که ئافره ت سهرپه رشتیاره له مالی خویدا، به نام دروست نیه هیچ کاروباریکی گشتی موسلمانانی پی بدریت. نه مهش پای جمهوره، به به لگه ی:

١. فرموده باسلیکراوه که. دور که وتنه وه له کاریک که سهر فرازی تیدا نه بیت، واجبه.

ب. دادوهری پیویستی به عقلی ته واره، و پای ئافره تیش که م و کوپی تیدایه، به تایبه تی له کوبونه وه ی پیاواندا.

دوهم: تهنه‌ها له سزاکاندا نه‌بیټ، دروسته بریار بدات. ئەمەش پای
حه‌نه‌فیه.

سینیه: بۆ هه‌موو کاروباریک دروسته. ئەمەش پای ابن جهریره.
باسی دوهم / فەرموده‌که هه‌وآلمان ئەداتى به سهرفرارنه‌بونى کۆمه‌لیک
که ئافرهت سهرپهرشتیاریان بیټ. موسلمانانیش فەرمانیان پیکراوه که
هۆکاری سهرفرازی به دهست به‌یئن و دورکه‌ونه‌وه له سهرشۆپی.

(١٧٦). عن أبي مریم الأزدي عن النبی (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: مَنْ وُلَّاهُ
اللهُ شَيْئًا مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ فَاحْتَجَبَ مِنْ حَاجَتِهِمْ وَفَقِيرَهُمْ، احْتَجَبَ اللهُ دُونَ
حَاجَتِهِ.

هه‌ر که‌سێک شتێک له کاروباری موسلمانانی که‌وته دهست، ئه‌ویش
خۆی له پێویستی و له‌هه‌ژارانیان بشاریته‌وه، خۆی گه‌وره
پێویستیه‌کانی بۆ جێبه‌جێ ناکات.

گێڕه‌مۆدی فەرموده‌که // ئەبو داود و ترمذی. سنن ابی داود - کتاب
الخراج والإمارة والفيء باب فيما يلزم الإمام من أمر الرعية والحجبة عنه
- حدیث: ٢٥٧٤.^١

سهرپاسه‌کان

باسی یه‌گه‌م / فەرموده‌که به‌لگه‌ی ئه‌وه‌یه که: هه‌ر که‌سێک کارو باریکی
موسلمانان بگرتیه‌ دهست، پێویسته‌ خۆیان لى به‌دور نه‌گرت، بینینی
ئاسان بکات بۆیان، تا هه‌ر که‌سێک هه‌ژار بیټ یان نا، به‌ ئاسانی بگاته
لای.

باسی دوهم / فەرموده‌ی إحتجب الله عنه، کنایه‌ یه‌ له‌وه‌دا که خۆی
گه‌وره به‌زه‌یی و به‌خششی خۆی ئه‌گرتیه‌وه لیان.

^١ صححه الألباني في صحيح أبي داود (٢٩٤٨).

باسی سینیهم / ئایا لیپرسراو بوئی ههیه ده رگاوانی هه بیئت؟ دوو را ههیه:

یه کهم: نابیئت لیپرسراو ده رگاوانی هه بیئت. ئه مهش پای شافعی و کومه لیکه. چونکه پیشینه کان نه یانبوه. وه لام دراوده ته وه که:

۱. راسته له سه رده می پیشیندا نه بوه. به لام کوا پیاوانی وهک ئه وانمان ده ست ئه که ویت.

۲. ئه و پایه بو کاتی که خه لکی له سه ر خیر کۆبینه وه و گوپرایه لی لیپرسراو بن.

دوهم: بونی ده رگاوان دروسته.

سینیهم: بونی کاریکی باشه. له بهر ئه م به لگانه:

۱. بو پیکخستنی لایه نه ناکۆکه کان، پیکگری کردن له ده ست درێژی کاران و، دژایه تی خراپه.

۲. سه رقالبونی خه لک به ده مه قالیوه: ئه گه ر دادوهر ده رگاوانی نه بیئت، له هه موو کاتیکی شه و و پوژیدا له کاتی خواردن و خواردنه ویدا، وه له کاتی که له گه ل خیزانه کهیدا یه: یا له کاتی نوێژ کردنیدا، لایه نه ناکۆکه کان دین بو لای.

۳. پینغه مبه ری خودا له هه ندیک کاتدا ده رگاوانی هه بوه.

باسی چواره م / ئه رکی ده رگاوان ئه وه یه که: بار دۆخی ئاماده بوان بگه یه نیت به لیپرسراو، به تایبه تی خاوه ن که سایه تیه کان. له وانه یه بو داوه ری کردن بیئت لیپرسراوه کهش وا ئه زانیئت بو سه ردان هاتوه، پیزیکی زیاتری لی ئه گریت، که دروست نیه ئه و پیزه له که سی سکا ئاکار بگیریئت.

(١٧٧). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: لعن رسول الله الراشي والمرتشى في الحكم.

پینگه مبهری خوا له عنه تی له بهرتیل دهر و بهرتیل خور له حوکمدا کردوه.

گنهرموده ی فهرموده که // مسند احمد (٦٤٩٦)، الترمذی، الأحكام باب ما جاء في الراشي والمرتشى في الحكم. وصححه الألباني في صحيح الترمذی (١٣٣٦).

سهریاسه کان //

مانای وشه کان //

اللعن: دور که وتنه وه له و شوینانه ی که به زه یی خودای تیا به. الراشي؛ نه وه که سه یه مالنیک نه به خشیت تا به هویه وه بگاته ناهه قیه ک. نه وه په ته یه که ئاوی پی دهرئه هیئریت له ناو بیردا. المرتشي؛ بهرتیل وهرگر، لیپرسراو. الراش: نه وه که سه یه له نیوانی پاره دهر وهرگره که دایه با بو خوی پاره ش وهرنه گریت. نه گهر وهری گرت تاوانه که ی که وهره تره.

باسی یه که م / له عنه ت کردنی که سانی تاوانبار له نه هلی قیبله، دروسته. به به لگه ی: فهرموده باسلیکراوه که.

به نام فهرموده ی: موسلمان له عنه ت ناکات. مانکه ی نه وه یه:

ا. له عنه ت له که سیک ناکات که شایانی نیه، و خواو پینگه مبه ره کی له عنه تیان لی نه کردوه.

ب. یاخود: زور له عنه ت به کار ناهینیت. وشه ی لعان وا نه گه یه نیت.

باسی دوهم / بهرتیل وهرگرو بهرتیل دهر ههردوکیان شایانی له عنه تن، چونکه:

بهرتیل دهر به ماله که ی نه یه ویت بگاته ناهه ق. وه بهرتیل خوریش له بهر نه وه ی بریاری ناهه قی دهر کردوه.

باسی سینه‌م / به‌رتیل حه‌رامه، بو قازی یا دادوهر بیت، یا بو ئه‌و که‌سه‌ی زه‌کات و خیر کو ئه‌کاته‌وه، یا بو هر که‌سیکی تر. به به‌لگه‌ی؛
 ا. نایه‌تی: ﴿ولا تاكلوا اموالکم بینکم بالباطل وتدلوها بها إلى الحکام لتاكلوا فریق من اموال الناس بالاثم وانتم تعلمون﴾ (البقرة: ۱۸۸)
 ب. فرموده باسلیکراوه‌کان.
 ج. کو‌ده‌نگی زانایان.

(۱۷۸). من ابن عباس رضي الله عنهما ان النبي (صلى الله عليه وسلم) قال: لو يعطى الناس بدعواهم لأدعى ناس دماء رجال وأموالهم، ولكن اليمين على المدعى عليه.

ئه‌گه‌ر هر که‌سیک به‌پیتی داواى خو‌ی شتی بدریتی، خه‌لکانیک داواى مافی خو‌یان له‌خو‌ین و مائی خه‌لکی ئه‌که‌ن. به‌لام که‌سی داوا‌لیکراو سو‌یند خو‌اردنی له‌سهره.

گیرم‌موده‌ی فرموده‌که // صحیح البخاری - کتاب تفسیر القرآن سورة البقرة - باب إن الذين يشترون بعهد الله وإيمانهم ثمنا قليلا حدیث : ۴۲۸۶ صحیح مسلم - کتاب الأقضية باب اليمين على المدعى عليه - حدیث : ۳۳۱۴
مانای وشه‌کان // الدعوى كوى وشهى دعوى : که‌سیکه با‌نگه‌شه‌ی مافیک ئه‌کات بو خو‌ی به رشستی بیت یا به درو. البينات: کو‌ی بینة، به‌لگه‌ی ئاشکرا، بو‌یه واناو‌نراوه چونکه: حه‌ق وپاستی به ئاشکرا دیاره تیایدا.

سهریاسه‌کان //

باسی یه‌که‌م / فرموده‌که به‌لگه‌ی ئه‌وه‌یه که: قسه‌ی هیچ که‌س وهرناگیریت له داوا کردنی مافی خه‌لکید. به‌لکو پیویستی به به‌لگه‌یه، یا دانپیانانی داوا‌لیکراو.

باسی دوم / ده باره ی ئه و که سه ی که سویند ئه دریت، دوو را هیه: یه که م: سویند خواردن له سهر داوا لیکراوه، ئه گهر داواکار و داوالیکراو تیکه لیان هه بیئت یان نا. ئه مهش پای جمهوره. به به لگه ی: گشتگیری فرموده باسلیکراوه که.

دوم: ته نها ئه و که سه سویند ئه خوات که له گهل داواکاردا تیکه لی هیه. ئه مهش پای مالیکه. هه تاکو که سانی نه فس نزم که سانی خاوهن که سایه تی سوک نه که ن به سویند دانیان بو چه ند جارێک.

باسی سییه م / زانیان ئه لێن: حکمه ت له وه دا که به لگه هینانه وه له سهر داواکاره ئه وه یه که: لایه نی داواکار لاوازه: چونکه پیچه وانه ی داوایه ک ئه کات که پیچه وانه ی واقعه، له بهر ئه وه داوا ی به لگه ی به هیزی لینه کریت، هه تاکو لایه نه که ی به هیز بیئت.

به لام لایه نی داوالیکراو به هیزه: چونکه له بناغه دا وایه که ئه ستوی پاکه، و ته نها داوا ی سویندی لی ئه کریت. چونکه سویند خور سود بو خوی ئه هینیت و زیان له سهر خوی لا ئه بات.

(١٧٩). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): «حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ سِتٌّ: إِذَا لَقِيْتَهُ فَسَلِّمْ عَلَيْهِ، وَإِذَا دَعَاكَ فَاجِبْهُ، وَإِذَا اسْتَنْصَحَكَ فَانصَحْهُ، وَإِذَا عَطَسَ فَحَمْدُ اللَّهِ فَشَمِّتْهُ، وَإِذَا مَرَضَ فَعُدْهُ، وَإِذَا مَاتَ فَاتَّبِعْهُ...»

ماق موسلمان به سهر موسلمانوه، شه شه: كه پنی گه شتی سهلامی لیبكه. و كه داوه تی كر دیت بچو. و كه داوای ئاموزگاری لیست كرد ئاموزگاری بكه. وه كه پز می و سوپاسی خوای كرد، وه نامی به ره وه. وه كه نه خوش كهوت سهر دانی بكه، و كه مرد شوینی بكه وه.

گنهرمودی فهرموده كه // صحیح مسلم، كتاب السلام، باب من حق المسلم على المسلم (٤١٣٩).

سهریاسه كان //

مانای وشه كان //

استنصحك: داوای ئاموزگاریت لی بكات. التشمیت: نزا كردنه بو كه سینك كه پزیمونی كراو بیست پنی راست بگریت. نه مهش رای ثعلبه..
باسی یه كه م/ مانای ماف نه وهیه كه: ناكړت وازی لیبهینریت، كردنیشی: یا واجبه یا سوننه تیكي دویاتكراوهیه كه وهك واجبه كه نابیت تورك بكریت.

به كار هینانیشی بو ههردوو ماناكه له بواری به كار هینانی وشهیه كه كه دوو مانا هه لبگریت. ابن الاعرابی نه لیت: وشه ی حق بو واجب به كار نه هینریت.

باسی دوهم/ یه كه مین ماف موسلمان له وشهش مافه ی له فهرموده كه دایه: سهلام كردنه كاتیک پنی نه گات، به به لگه ی:

١. كه پنی گه شتی سهلامی لیبكه. له فهرموده باسلیكراوه كه دا.

ب. له سه حیجی موسلیمدا هاتوه: فرمانکردن به بئاوکردنه وهی سهلام، که هوکاریکه بو به دهستهینانی خوشه ویستی.^۱

ج. له سه حیجهیندا هاتوه: باشترین کردار دان دان و بئاوکردنه وهی سهلام له هر که سینک بیناسیت و نه یناسیت.^۲

د. عه مار ئه لیت: سی سیفات هیه، هر که سینک کوین بکاته وه، باوه ری کوکردوته وه:

ستم له خو ت نه کیت، وه به خشینی سهلام و سهلامکردن له خه لکی، وه به خشین له کاتی ناره حه تیدا.^۳

باسی سینیهم / ده ریاری سهلامکردن له سه ره تاره وک له فره موده که دا هاتوه، دور را هیه:

یه که م: سهلامکردن واجبه. پوکه شی فرمانه کهش وا ئه خوازیت.

دوهم: سهلامکردن سوخته ته و وه لامدانه وهی فره ره. ابن عبدالبر و چه ندین زانای تریش وایان بو گواستوینه ته وه.

باسی چواره م / ده ریاری مانای سهلامکردنه که وتراوه:

ا. سهلام ناویکه له ناوه کانی خودا. کاتی که ئه وتریت: السلام

علیکم، واته: له پاریزگاری خودا بن، خواتان له گه ل.

ب. سهلام واته بیوه یی و دور له ناخوشی.

باسی پینجه م / که مترین سهلام کردن ئه وه یه بلیت: السلام علیکم. له و

ته ووتر بلیت: السلام علیکم ورحمه الله وبرکاته. ئه گه ر بلیت: السلام علیک یا سلام علیک، بری ئه که ویت.

^۱ الأمر بإقضاء السلام .

^۲ إن أفضل الأعمال: إطعام الطعام وتقرأ السلام على من عرفت وعلى من لم تعرف.

^۳ ثلاث من جمعهن فقد جمع الايمان: انصاف من نفسك، وبذل السلام للعالم، والانفاق من الاقتار.

باسی شه شهدهم / نه گهر نهو موسلماننه ی سهلامی لیکرا تهنابوو، نهویش و فریشته کانش نه گریته وه.

باسی جهوتهم / نهو کهسه ی سهلامی لیکرا، تهنابوو، وهلامدانه وه که فرهزه له سهری. نه گهر کۆمه لیکیش بون: وهلامدانه وه فرهزی کیفایه یه له سهریان. به به لگه ی:

فرموده ی پیشهوا عهلی له پیغه مبهری خوداوه: نه گهر کۆمه لیک تیپهرین به شوینیکدا سهلام کردنی یه کیکیان بری نهوان نه کهویت. نه گهر نهوانیش کۆمه ل بون، وهلامدانه وه یه کیکیان بری نهوانی تر نه کهویت.^۱

باسی هه شهتهدم / مهرجه یه کسه ر وهلامی سهلامه که بداته وه. نه گهر سناو که ریش لهو ی نه بوو، به نامه یه کدا بو ی بنوسیت یا به که سینکدا سناوی بو بنیریت.

باسی نۆیهدهم / پیاده سهلام له پوشتوو نه کات، وه پوشتوو سهلام له دانیشوو نه کات، و کهم سهلام له زور نه کهن، و بچوکیش سهلام له گه وه نه کات. به به لگه ی:

له بوخاری موسلیمدا چه ندین فرموده لهو باره یه وه هیه.

باسی دهیهدهم / فرموده ی: (کاتیک پیی گه شتی) نه وه نه گه یه نیت که: هه ر کاتیک لیک جیابونه وه سهلام ناکه ن.

به لام نهو لیکدانه وه یه ئیشی پی ناکریت، له بهر فرموده ی:

هه ر که سینکتان دانیشوو، با سهلام بکات. نه گهر هه ستایه سه ر پی با سهلام بکات. یه که میشیان له دوه میان له پیشتر نیه به سهلامکردن.

^۱ یجزیء عن الجماعة إذا مروا أن یسلم أحدهم، ویجزیء عن الجماعة أن یرد أحدهم. رواه أحمد والبیهقی. وصححه الالبانی فی صحیح أبی داود (۵۲۱۰).

کهواته مه به سست له فرموده که : کاتیک پیی ئەگات. ئەو یه با زۆر له یه کیش دور نه که ونه وه ، له بهر ئەم فرمودانه :

ا. هەر که سیك له ئیوه به هاوه له که ی گه یشت، با سه لامی لیبکات. ئەگەر دره ختیك یا دیواریک که و ته نیوانیان وه پاشان پیی گه شته وه، با سه لامی لی بکاته وه.^١

ب. ئەنس ئەلیت: هاوه لانی پیغه مبه ری خودا به پیگادا ئەپۆشتن، کاتیک دره ختیك یا گردیکیان پی بگه شتایه، به لای رشاست و چه پدا جیا ئەبونه وه. له دوا ی ئەوه که به یه کتری ئەگه شتن سه لامیان له یه کتر ئەکرد.^٢

باسی یازدهه م / ده باره ی فرموده ی (که داوه تی کردیت بچۆ) ، چه ند رایه ک هیه :

یه که م: هه موو ده عوه تیك ئەگریته وه، ئەبیئت وه لام بدریته وه. زاهیری فرموده که ش وا ئەخوازیت.

دوه م: زانایان تاییه تیان کردوه به ده عوه تی وه لیمه و ژنهیان ..
سه نغانی ئەلیت: باشتر وایه بوتريت: له ده عوه تی وه لیمه دا واجبه و ، جگه له وه سوننه ته. چونکه ته نها له یه که میان هه په شی تیدایه له وه که سه ی وه لامی ناداته وه.

باسی دوازدهه م / هەر که سیك داوا ی ئامۆزگاری له که سیکی تر بکات، واجبه ئامۆزگاری بکات و فیلی لی نه کات. به به لگه ی فرموده ی: فانصحه.

باسی سیازدهه م / ئامۆزگاری کردن کاتیک واجب ئەبیئت که داوا ی لی بکريت. به به لگه ی پوکه شی فرموده که.

^١ إذا لقي أحدكم صاحبه فليسلم عليه ، فإن حال بينهما شجرة أو جدار فليسلم عليه . أبو داود
^٢ قال أنس : كان أصحاب رسول الله صلى الله عليه وسلم يتماشون ، فإذا لقيتهم شجرة أو أكمة ، تفرقوا يمينا ويسارا . فإذا إلتقوا من ورائها يسلم بعضهم على بعض .

باسی چوارددهم / ئاموژگاری کردن به بیئه وهی داوای لیبکرت، سوننه ته. چونکه پیشاندانی ږنگای چاکه یه.

باسی یازدهم / هر که سینک گوئی له و که سه بو که پږمیوه و تی الحمد لله، ئه بیئت وه لّامی بداته وه. ئه مهش پای ظاهریه و ابن العربی و صه نعانیه. به به لگهی:

ا. فرمانکردن له فرموده ی فشمته.

ب. فرموده ی: هر که سینک له ئیوه پږمی و سوپاسی خودای کرد، پیویسته له سهر هر که سینک که گوئی لییه، پینی بلیت: یرحمک الله.^١

باسی شانزدهم / یه کده نگن له ودا که: وتنی الحمد لله له سهر ئه و که سه ی ئه پږمیت: شتیکی باشه. وه که نه وه ی ئه لیئت.

باسی ههژدهم / نه وه ی ئه لیئت: باش وایه که سینک پږمی، بیری چوو الحمد لله بکات، بیری بخیرته وه تا الحمد لله بکات و ئه ویش وه لّامی بداته وه. ئه مهش ئاموژگاری کردنه له سهر چاکه کردن.

باسی ههژدهم / دهر باره ی چوئیتی سوپاسگوزاری کردن و چوئیتی وه لّامدانه وه ی، چهند فرموده یه که هیه:

ا. ئه بو هوره یره له پیغه مبهری خوداوه ئه گپرتته وه: هر که سینک له ئیوه پږمی، بلیت: الحمد لله. براکه ی یا هاوه له که شی پینی بلیت: یرحمک الله. ئه ویش بلیت: یهدیکم الله ویصلح بالکم.^٢

ب. ئه بو هوره یره له پیغه مبهری خوداوه ئه گپرتته وه: هر که سینک له ئیوه پږمی، بلیت: الحمد لله علی کل حال. براکه ی یا هاوه له که شی پینی بلیت: یرحمک الله. ئه ویش بلیت: یهدیکم الله ویصلح بالکم.^١

^١ إذا عطس أحدکم وحمد الله ، کان حقاً علی کل مسلم یسمعه أن یقول: یرحمک الله. أخرجه البخاری.

^٢ إذا عطس أحدکم فلیقل: الحمد لله، ولیقل له أخوه أو صاحبه: یرحمک الله. ولیقل هو: یهدیکم الله ویصلح بالکم. أخرجه البخاری.

باسی نوزدهم / دهرباره ی چوئیتی وه لآمدانه وهی ئه و که سه ی ئه پڑمیت،

چهند رایه ک هیه:

یه کهم: پیئی ئه وتریت: یهدیکم الله ویصلح بالکم. ئه مهش پای جمهوره.
به به لگهی دوو فرموده که ی پئشوو.

دوهم: ئه لیت: یغفر الله لنا ولکم. ئه مهش پای کوفیه کانه، به به لگهی:
فرموده ی طبرانی که له ابن مه سعود ئه یگیریته وه، وه بوخاریش له ادب
المفرد دا هیناویه تی.

سییه م: خوی سه ریشکه له و وشه یه ی رابردودا.

چوارهم: له نیو هه ردوو وشه که دا کوی ئه کاته وه.

باسی بیستم / له ئادابه کانی پڑمین:

ا. فرموده ی ئه بو هورهیره: هه ر کهس له ئیوه پڑمی، با هه ردوو

له پی دهستی بگرت به دهم و چاویه وه، وه با دهنگی نزم بکات.^١

ب. له دوا ی وشه ی: الحمد لله، بلیت رب العالمین.

له فرموده ی ابن عباسدا هاتوه: هه ر که سیکتان پڑمی و وتی: الحمد

الله، فریشته کان ئه لین: رب العالمین. کاتیک وتی: رب العالمین،

ئه وانیش ئه لین: یرحمک الله.^٢

ج. تا سی جار ئه گه ر پڑمی، پیئی ئه لیت: یرحمک الله. به لآم له سی

جار زیاتر پڑمی، پیئی نالیت. ئه بو هورهیره ئه یگیریته وه: هه ر

که سی که له ئیوه پڑمی، به رامبه ره که ی وه لآمی بداته وه. ئه گه ر له سی

^١ إذا عطس أحدکم فليقل: الحمد لله على كل حال، وليقل له أخوه أو صاحبه: یرحمک الله.

ويقول هو: یهدیکم الله ویصلح بالکم أخرجه أبو داود وغيره بإسناد صحيح.

^٢ وإذا عطس أحدکم فليضع كفيه على وجهه، وليخفن بها صوته. الحاكم والبيهقي.

^٣ حديث ابن عباس: إذا عطس أحدکم فقال: الحمد لله، قالت الملائكة: رب العالمین. فإذا قال أحدکم: رب العالمین، قالت الملائكة: یرحمک الله. الطبرانی وفيه ضعف.

جار زیاتر پڑمی ئەو توشی هەلامەت بوە، و دواى سێیەم جار
وہ لآمی نادریتەوہ.^١

باسی بیست و یەكەم / ابن ابی جمرہ ئەلئیت:

فەرمودەكە بەلگەى گەرەیی نیعمەتى خودایە بە سەر ئەو كەسەى
ئەپژمىت. ئەویش لەو هەموو خێرەوہ دەرئەكەوئیت كە دواى پژمىنەكە
دئیت. نامازەشى تئدایە بۆ گەرەیی بەخششى خودا بە سەر بەندەوہ: بە
هۆى پژمىنەكەوہ زىانى لەسەر لائەچىت، وە سوپاسى خودای لەسەر
ئەكات كە پاداشتى لە سەر وەرئەگرئیت. پاشان نزای خێر بۆ ئەو كەسە
ئەكات كە پێى ئەلئیت: خوا رەحمت پێى بكات.

لە بەر ئەوہى ئەو كەسەى ئەپژمىت، پژمىنەكەى سودى تئدایە و
نیعمەتى خودایە، كە كۆمەلێك بوخار بەهۆى پژمىنەكەوہ لە مێشكیدا
دەرئەچىت كە لەوانە یە توشى نەخۆشى بكات، ئەگەر بمایەتەوہ: لە بەر
ئەمانە، ئەبئیت سوپاسى خودا بكات لە سەر ئەو نیعمەتەى كە
ئەندامەكانى لەشى وەك خۆى ماوہتەوہ، لە دواى ئەو پژمىنە، كە وەك
بومەلەرزە وایە بۆ لەش.

باسی بیست و دووہم / فەرمودەكە ئەوہ ئەگەىەنئیت كە: غەیری موسلمان كە
پژمى، وەلآمی نادریتەوہ. لە فەرمودەى ئەبو موسادا هاتوہ: جولەكە لای
پێغەمبەرى خودا ئەپژمىن، بۆ ئەوہى پێیان بلئیت: خوا رەحمتان پێى
بكات. ئەویش ئەیفەرمو: خوا رێنمویتان بكات و حالتان باش بكات.^٢

^١ عن أبي هريرة مرفوعا: إذا عطس أحدكم فليشمتہ جليسه. فإن زاد على ثلاث فهو مذكوم فلا
يمت بعد ثلاث. سنن أبي داود.

^٢ كان اليهود يتعاطسون عند رسول الله يرجون أن يقول لهم: يرحمكم الله. فيقول: يهديكم الله
ويصلح بالكم. أبي داود والترمذي بأسانيد صحيحة. سنن الترمذي، الذبائح، أبواب الأدب عن
رسول الله، باب ما جاء كيف يشمت العاطس (٢٧٩٣).

باسی بیست و سنیهم / دهرباره‌ی جوّری فرمان کردنه که له فرموده‌ی

ئه‌گهر نه‌خۆش کهوت سەردانی بکه، دوو پا هه‌یه:

یه‌که‌م: واجبه، بوخاریش ئهم پرایه‌ی هه‌یه.

وتراوه: ئه‌گهری ئه‌وه هه‌یه که فرزی کیفایه بێت.

دوهم: سوننه‌ته به‌پای جمهور.

نه‌وه‌وی ئه‌لیت: کو‌ده‌نگی له سەر ئه‌وه‌یه که واجب نیه.

إبن حجر ئه‌لیت: واته واجب نیه له سەر هه‌موو که‌س (فرض عین).

باسی بیست و چوارهم / له سەردانی کردنی نه‌خۆشدا، ناسراوو بێت یا

نه‌ناسراوو، نزیك بێت یان دور، وه‌ك یه‌که.

باسی بیست و پینجه‌م / فرموده‌ی: هەر کاتیک نه‌خۆش کهوت. هه‌موو

جوّره نه‌خۆشیه‌ک ئه‌گرێته‌وه. به‌لام نه‌خۆشی چاو ئیشه‌ی لی دهرکراوه.

وه‌لام دراوه‌ته‌وه به‌ فرموده‌ی زه‌یدی کو‌پی ئه‌رقه‌م؛ پیغه‌مبه‌ری خودا

سەردانی کردم کاتیک چاو ئیشا.^١

باسی بیست و شه‌شه‌م / روکه‌شی فرموده‌ی: کاتیک نه‌خۆش کهوت

سەردانی بکه، ئه‌وه ئه‌گه‌یه‌نیت که سەردانه‌که له سه‌ره‌تای

نه‌خۆشیه‌که‌وه‌یه.

به‌لام إبن ماجه ئه‌یگیرێته‌وه له ئه‌نه‌سه‌وه؛ پیغه‌مبه‌ری خودا دوا‌ی سی

پوژ سەردانی نه‌خۆشی ئه‌کرد.^٢

وه‌لام دراوه‌ته‌وه که: له‌م فرموده‌یه‌دا راویه‌کی تیدا‌یه، زانایان وازیان

له‌ ریوایه‌ته‌که‌ی هێناوه.

^١ عن زيد بن أرقم قال: عاذني رسول الله من وجع بعيني. سنن أبي داود، كتاب الجنائز، باب في

العيادة في الرمء (٢٧٤٥). وصححه الحاكم. وأخرجه البخاري في الأدب المفرد.

^٢ عن أنس: كان النبي لا يعود إلا بعد ثلاث. سنن إبن ماجه.

باسی بیست و حه و تهم / فرموده که: مافی موسلمان له سهر موسلمان...ئهوه
ئهگه یه نیت که: سهردانی نه خووشی ئه هلی کتابی ناکریت.

به لام له فرموده دا ههیه که: پیغه مبهری خودا سهردانی خزمه تکاره کتابیه که ی
کرد. ئه ویش به بهر که تی سهردانه که ی پیغه مبهری خوداوه موسلمان بوو.^١
مهروه ها سهردانی ئه بو گالبی مامی کرد که له سهره مهرگدا بوو،
بانگی کرد بو دینی ئیسلام.^٢

باسی بیست و هه شتم / دواکه و تنی جه نازه ی موسلمان، ناسراو بیت یان
نه ناسراو، واجبه به به لگه ی:
فرمان کردن له فرموده که دا: ئه گهر مرد شوینی بکه وه.

(١٨٠). عن ابن مسعود رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ
وَسَلَّمَ): إِذَا كُنْتُمْ ثَلَاثَةً فَلَا يَتَنَاجَى اثْنَانِ دُونَ الْآخِرِ، حَتَّى تَغْتَلِطُوا بِالنَّاسِ مِنْ
أَجْلِ أَنْ ذَلِكَ يَحْزَنَهُ.

ئه گهر سی کهس بون، دوانتکان بی ئه وه یترچپه نه کهن، تاتیکه ل
به خه لکیت ئه بن، چونکه (چرپه که) کهسی سییه م دلته نگ ئه کات.

گێڕمهرموی فرموده که // صحیح البخاری، کتاب الإستئذان، باب إذا كانوا أكثر
من ثلاثة فلا بأس بالمسارة والمناجاة، (٥٩٥٧). صحیح مسلم، کتاب السلام
، باب تحريم مناجاة الاثنين دون الثالث بغير رضاه (٤١٧٠) ..

مانای وشه کان // المناجاة: پرس پیکردن و چپه کردن.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / پیغه مبهری خودا رینگری کردوه له چپه کردنی دوو کهس
پیکه وه ئه گهر سییه میان له گه ل بوو، له بهر ئه وه ی:

^١ أن النبي عاد خادمه الذمي وعرض عليه كلمة الإسلام.

^٢ زار عمه أبا طالب في مرض موته.

ا. ئەوەی بە تەنهایە دلتەنگ ئەبێت و وا ئەزانیت کە شایانی ئەوە نیه نەینێ خەڵکی لاییت.

ب. وا ئەزانیت لە دژی ئەو قسە ئەکەن.

باسی دوهم / ئەگەر زیاد لە سی کەس بون، پێگریە کە نامینیت، چونکە ئەو دوو ھۆکارە سەرەووە لەم حالەتەدا نیه.

باسی سێیەم / دەربارەری ھۆکمی ئەو پێگریە لە فرمودە کەدا، دوو را ھەیه:

یە کەم: پێگریە کە بۆ ھەموو بارودۆخیکە، لە سەفەردا بن یا نیشتەجین. ئەمەش رای ابن عمرو مالک و جمھوری زانایانە. بە بەلگە:

پوکەشی فرمودە باسلیکراوە کە.

دوهم: ئەو پێگریە نەسخ بۆتەو، بەرای ھەندیک زانا.

صەنعانی ئەلێت: ھیچ بەلگە یەک نیه. وە ئایەتەکانی سورەتی مجادلە ش دەربارەری پێگری کردنی جۆلە کە یە لە چپە کردن، لە بەر ئەم بەلگانە ی خوارەو:

ا. مجاهد دەربارەری ئایەتی ﴿الْم تر الى الذين نهوا عن النجوى﴾ (المجادلة: ٨) ئەلێت: ئەم ئایەتە دەربارەری جۆلە کە یە.

ب. مقاتل کوپی حەیان ئەلێت:

پەیمان نامە یەک لە نیوان پێغەمبەر و جۆلە کەکاندا ھەبوو، ئەوانیش ھەر کاتیک یەکیک لە ھاوێلان بە لایاندا تیپەریایە، چپەیان ئەکرد، ھەتا کو موسلمانە کە وای ئەزانی بۆ کوشتنی ئەو چرپە ئەکەن، یا تا دلی ناخۆش بکەن. کاتیکیش موسلمان ئەوەی بدیایە، لە ترسا لەو پێگە یەوہ ئەپۆشت. پێغەمبەری خوایش پێگری کردن لەو چرپە کردنە، بەلام ئەوان ھەر بەردەوام بون لە سەری، لە بەر ئەم ئایەتە تانە دابەزی ﴿الْم تر

الى الذين نهوا عن النجوى﴾ (المجادلة: ٨)

(١٨١). عن عبد الله بن عمرو بن العاص رضي الله عنهما عن النبي (صلى الله عليه وسلم) قال: رضا الله في رضا الوالدين، وسخط الله في سخط الوالدين..

په زامه ندى خوا (له كه سينك) له په زامه ندى باوك ودايكى كه سه كه يه، وه رقليبو نيشى له رقليبو نى دايك و باوكيه تى.

گنډر مرموى فەرموده كه // سنن الترمذي، الذبائح أبواب البر والصلة عن رسول الله، باب ما جاء من الفضل في رضا الوالدين.. وصححه ابن حبان والحاكم. وقال الألباني في صحيح الترغيب (٢٥٠١): حسن لغيره.

سەریاسە کان //

مانای وشە کان //

البر: بریتیه له کردنی چاکه به شیوه یه کی به فراوان. البر: ئەو كه سه يه زۆر به فراوانی چاکه ئەكات. ئەوهش سیفاتی خوای گه وره يه.

الصلة: سیله ی په حم، واته چاکه کردنه له گه ل خزمان له پشت بن یا به هه ر شیوه یه کی تری خزمایه تى. وه به زه یی هاتنه وه پێیاندا، وه نه رمى له گه ئیاندا، وه چاودیری کردنی بارودۆخیان. هه روه ها هه تا ئەو كاتهش كه ئەوان دهست درێژى ئەكه ن و له گه ئتدا خراپ ئەبن. پێچه وانه كه شى: پچراندنى ئەو په یوه نديه يه.

باسى یه گهم / فەرموده كه يه به لگه يه له سه ر ئەوه ی: واجبه مندال دايك و باوكى پازى بكات، چونكه په زامه ندى خودای تێدايه. وه حه رامه بيزارکردنیان، چونكه بيزارکردنی خوای تێدايه.

باسى دوهم / ده رباره ی پيش خستنى به دهسته يتيانى په زامه ندى دايك و باوك به سه ر فه رزه كانى ترده، چەند رايه ك هه يه:

پای یه كه م: ئەگه ر پازى نه بون، ئەبێت كوړ واز له جيهاد كردن به ينييت. جگه له فه رزى عه ين وهك نوێژه كان، يه كده نگى زانايان له سه ر ئەوه يه

که نه‌گەر پازیش نه‌بون له سه‌ر نوێژ کردن، به‌گوییان ناکریت. نه‌مه‌ش
پای امیر چه‌سه‌نه له کتیبی الشفاء و پای شافعیشه. به‌هنگه‌ی:
ا. فهرموده‌ی ابن عمر: پیاویک دیت بۆ لای پیغه‌مبه‌ری خوداو داوای
مۆله‌تی لی ئه‌کات بۆ جیهاد کردن، ئه‌ویش ئه‌فه‌رمویت: باوک و دایکت
ماون؟ وتی: به‌لی. فهرموی: پاداشتی جیهاد کردن له‌ خزمه‌تی ئه‌واندا
به‌ده‌ست به‌ینه.^١

ب. فهرموده‌ی ئه‌بو سه‌عید: پیاویک له‌ یه‌مه‌نه‌وه بۆ لای پیغه‌مبه‌ری
خودا کوچی کرد، وتی: ئه‌ی پیغه‌مبه‌ری خودا، ئه‌وه بۆ لای تو کوچم
کردوه. فهرموی: هیچ که‌ست له‌ یه‌مه‌ن هه‌یه؟ ئه‌ویش وتی: دایکم
وباوکم. فهرموی: مؤله‌تیان داوی بییت بۆ ئێره؟ وتی: نه‌خێر. فهرموی:
بگه‌ڕه‌وه‌و داوای مؤله‌تیان لێبکه. ئه‌گه‌ر مؤله‌تیان دای جیهاد بکه.
ئه‌گه‌ر نا چاکه له‌ گه‌ل ئه‌واندا بکه.^٢

پای دوهم: کردنی فه‌رزه‌کان و سه‌وننه‌ته‌کانیش دروسته، ئه‌گه‌ر ئه‌وان
پازیش نه‌بون، به‌ مه‌رجێک به‌ هۆی دوری کوچه‌یانه‌وه زیانیان پێ
نه‌گات. نه‌مه‌ش پای زۆربه‌ی زانیانه.

فه‌رموده‌کانیش والیک ئه‌ده‌نه‌وه که بۆ دوپاتکردنه‌وه‌ی زیاتری مافی دایک
وباوکه، و ئه‌بییت مروّ شویڤ په‌زامه‌ندی ئه‌وان بکه‌وێت مه‌گه‌ر بیزاربونی
خودای تێدا بییت. وه‌ ده‌فه‌رمویت: ﴿وَإِنْ جَاهِدَا عَلَىٰ أَنْ تَشْرَكَ بِي مَا
لَيْسَ لَكَ بِهِ عِلْمٌ فَلَا تُطِعْهُمَا وَصَاحِبُهُمَا فِي الدُّنْيَا مَعْرُوفًا﴾. (لقمان: ١٥)

^١ حدیث ابن عمر: انه جاء رجل يستأذنه صلى الله عليه وسلم في الجهاد. فقال: أحي والداك؟ قال: نعم.
قال: ففيهما فجاهد. صحيح البخاري، كتاب الجهاد والسير، باب الجهاد بإذن الأبوين (٢٨٦١).

^٢ أن رجلا هاجر إلى رسول الله من اليمن، فقال: يا رسول الله إني قد هاجرت. قال: هل لك أهل
باليمن؟ فقال: أبواي. قال: أذن لك؟ قال: لا. قال: إرجع فاستئذنهما، فإن أذن لك
فجاهد، وإلا فبرهما. سنن أبي داود، كتاب الجهاد، باب في الرجل يغزو وأبواه كارهان (٢٢١١)
وفي إسناده مختلف فيه.

صه نعانى ئەلئیت: ئایەتە دەربارەى ئەوانەىیە کە مندالەکانیان ناچار ئەکەن هاوبەش بۆ خوا پەیدا بکەن، یا تاوانى گەورە بکەن.

باسى سینیەم/ فەرمودەى بەلگەى ئەوەیە کە: گوێپرایەلیان نابیت بۆ واز هێنان لە فەرزی کفایەو عەین. بەلام کۆدەنگى زانایان فەرزی عەینى قایبەت کردووە.

باسى چوارەم/ ئەگەر مافی باوک و مافی دایک دژبە یەك بون: مافی دایک پیش ئەخریت. بە بەلگەى:

فەرمودەى بوخارى، پیاویك وتى: ئەى پیغەمبەرى خودا، كى لە پێشترە بە من تا خزمەتى بكەم؟ تا سى جار فەرموى: دایكت، پاشان فەرموى: باوكت.^١

إبن بطال ئەلئیت: وا ئەگەىەنئیت کە دایک سى ئەوەندەى باوک مافی بە سەر مندالەووە هەیه. لەبەر دوگیان بونى، وپاشان دانسانى مندالەكە، وەشیردانى.

صه نعانى ئەلئیت: ئەم ئایەتانە ئاماژەن بۆ ئەو راستیە:

ا. ﴿ووصينا الإنسان بوالديه إحسانا حملته أمه كرها ووضعته كرها﴾ (الاحقاف: ١٥)

ب. ﴿حملته أمه وهنا على وهن﴾ (لقمان: ١٤)

قازى عیاض ئەلئیت: جەمهورى زانایان پایان وایە کە لە چاکەکردندا دایک پیش باوک ئەخریت. محاسبى کۆدەنگى زانایان لەو بارەىووە باس ئەکات.

باسى پینجەم/ دەربارەى باپىرو برا، کامیان بۆ چاکە کردن لە گەلیان لە پیشترن، چەند پرایەك هەیه:

^١ قال رجل: من أحق الناس بحسن صحبتي؟ قال: أمك ثلاث مرات. ثم قال: أبوك. صحيح البخاري، كتاب الأدب، باب من أحق الناس بحسن الصحبة، (٥٦٥٠).

قازي عیاض ئەلیت: باپیر له پێشتره، که رای زۆرینهشی له سه ره، و زانایانی شافعی ش هه مان رایان هه یه.

ئهو که سه ی به دوو هۆکار پێت ئەگات له پێش ئەوه یه که به یه ک هۆکار پێت ئەگات، پاشان خزمه کان، له خزمه کانیشدا مه حره مه کان وه ک (مام و خال...) پێش نامه حره مه کان ئەخریت (ئاموزان و خالۆزا...)، پاشان خزمانی عصبه، پاشان خزمان به هۆی ژنخوازیه وه، پاشان نزکی به هۆی وه لا و و په یمان به ستنه وه، پاشان دراوسی.

إبن بطال ئاماژه به وه ئەگات که ئەمه له کاتی کدایه که نه توانریت به یه کجار مافی هه مویان بدریت.

باسی شه شه م / ده رباره ی پێش خستنی مافی میرد، فه رموده ی عائشه هاته:

پرسیارم له پیغه مبه ری خودا کرد: کێ له هه موو که س زیاتر مافی به سه ر ئافره ته وه هه یه؟ فه رموی: میرده که ی. وتم: ئەه ی بو پیاو؟ فه رموی: دایکی.^١

صه نهانی ئەلیت: له وانه یه ئەمه تایبه ت پێت به کاتیک که زیان به دایک و باوکه که بگات، له و کاته دا مافی ئەوان پێش مافی هاوسه رو میرد ئەخریت. ئەمه ش تا فه رموده کان هه مویان یه ک بکه ون له مانادا.

^١ عن عائشة رضي الله عنها: سألت النبي ص: أي الناس أعظم حقا على المرأة؟ قال: زوجها. قلت: فعلى الرجل؟ قال: أمه. أحمد والنسائي وصححه الحاكم. السنن الكبرى للنسائي، كتاب عشرة النساء، حق الرجل على المرأة (٧٩٠٦). وقال الألباني في ضعيف الترغيب (١٢١٢): ضعيف.

(١٨٢). من أنس رضي الله عنه عن النبي (صلى الله عليه وسلم) أنه قال: والذي نفسي بيده لا يؤمن عبد حتى يحب لأخيه ما يحب لنفسه. سويند به وهی گیانی منی به دهسته، هیچ به ندهیهک باوه پری ته واونابیت، هه تا ئه وهی بۆخوی خوشی ئه ویت، بۆبراکه شی خوش بویت.

گیرمدهوی فهرموده که // صحیح البخاری، کتاب ایمان، باب من الإيمان ان يحب لأخيه ما يحب لنفسه، (١٣). صحیح مسلم، کتاب ایمان، باب الدلیل علی ان من خصال الإيمان ان يحب لأخيه ما يحب لنفسه (٩٣). **سهریاسه کان //**

باسی یه که م / فهرموده که به لگه یه له سهر گه وره یی مافی دراوسی و برا. **باسی دوه م /** فهرموده که باوه پ له و که سه دائه پ نیت که: ئه وهی بۆخوی پیی خوشه، بۆی خه لکی تر پیی خوش نیه. به نام زانایان و لیککی ئه ده نه وه که باوه پری ته واونابیت. چونکه له بنه ماکانی شه ریه تدا یه که: که که سیك ئه و سیفه ته شی تیدا نه بیت، له ئیمان و باوه پ دهر ناچیت. **باسی سییه م /** فهرموده که وشه ی خوشه ویستی به کار هیناوه و دیاری نه کردوه چ شتیکی بۆی خوش بویت. به نام له ریواتی نسائیدا دیاری کردوه: هه تاکو چ خیریکی بۆخوی ئه ویت، بۆبراکه شی بویت.^١ زانایانیش ئه لئین: مه به ست له خیر: خواپه رسته یه کان و کرداره رینیدراوه کانه.

^١ حتی يحب لأخيه من الخير ما يحب لنفسه. السنن الصغرى للنسائي، کتاب ایمان وشرائعه، علامة الإيمان (٤٩٧٧).

إبن الصلاح ئەلئیت: ئەمەش لەو کردانەیه کە ئاسان نیە و قورسە.
 بەلام صەنعانی وەلامی ئەداتەو کە: بەو شیوەیه قورس نیە، چونکە
 ماناکە ی وایە: باوەری هیچ کامتان تەواو نابێت تا ئەو خێرە ی بۆ خۆی
 پێی خوشە، بۆ برا دینیە کەشی پێی خوش بێت. بەدەستەینانشی بەو
 ئەبێت کە: ئەو نیعمەتە ی خۆی هەیه تی براکەشی هەیبێت، بە بێ ئەو ی
 بە نیعمەتە کە ی خۆی کەم ببێتەو. ئەمەش بۆ دڵکی ساغ ئاسانە. بەلام
 لە سەر کەسێک قورسە کە دڵکی نەخۆشی هەبێت.

باسی چوارەم / وشە ی دراوسی موسلمان و بیباوەرو فاسق و هاوێ و
 دوزمن و خزم و بیگانە و نزیک و دوریش ئەگیرێتەو. هەر کەسێک هەموو
 ئەو سیفاتانە ی تێدا بێت، ئەو لە بەرزترین پلەدایە. کەسیکیش
 زۆرتین سیفات ی تێدا بێت، وەک ئەو. هەتا ئەو کەسە ی کە یە ک
 سیفات ی تێدایە. هەریەکیک لەوانەش بە پێی بارو دۆخی، مافی
 ئەدریستی.

لە فەرمودە ی جابردا هاتو: دراوسی سی جۆرە: یەکە میان تەنها مافی
 دراوسیتی هەیه، کە دراوسیێک هاوێ بۆ خودا پەیدا بکات. وە
 دراوسیێک کە دوو مافی هەبێت، ئەویش دراوسی موسلمانە.
 وە دراوسیێک کە سی مافی هەیه، ئەویش دراوسیێکە کە خزم بێت و
 موسلمان بێت: مافی موسلمان ی دراوسیتی و خزمایەتی هەیه.^١
 بوخاری لە کتییی الادب المفردا ئەیگیرێتەو: عبدالله کوپی عمر
 مەپێکی سەربری و بەشی بۆ دراوسی جولهکە ی نارد.^٢

^١ عن جابر: الجيران ثلاثة: جار له حق وهو المشرك له حق الجار. و جار له حقان، وهو المسلم. و جار له ثلاثة حقوق، جار مسلم له رحم. له حق الإسلام والرحم والجوار. الطبراني. ضعفه الألباني في السلسلة الضعيفة (٢٤٩٣).

^٢ أن عبدالله بن عمر ذبح شاة فأهدى منها لجاره اليهودي. الأدب المفرد، البخاري،

ئەگەر دراوسی برای موسلمان بوو، بۆ خووی چ خیریکی پی خوشه بۆ ئەویش پیی خوش ئەبیت. ئەگەر بی باوەپیش بوو، پیی خوشه دراوسیکهی موسلمان بیت تا ئەو خیره ی له موسلمانیتیدایه لیی بیهش نه بیت.

باسی پینجه م / شیخ محمد ی کوری ئەبی جهمره ئەلئیت:

پاراستنی مافی دراوسی نیشانهی تهواوی باوەپه، و زیان گه یانندن پیی له تاوانه گه وره کانه. له فهرموده دا هاتوه: کهسیک باوەپه به خوداو پوژی دواپی بیت، زیان به دروسیکهی نهگه یه نیت.

شیخ ئەلئیت: ئەم مافه له دروسییه که وه بۆ یه کیکی تر ئەگۆریت، به گویره ی چاک و خراپی دراوسیکه.

باسی شه شه م / مروقی بیباوەپه به نه رمی ئیسلامی بۆ پون ئەکرته وه و هان ئەدریت. فاسقیش به نه رمی و به شیوازی گونجاو، ئاموژگاری ئەکریت، وه کهم و کوپیه کانی دانه پوشریت و به نه رمی پئگری لی ئەکات. ئەگەر ئەو شیوازه سوی هه بوو باشه. ئەگەر نا بۆ ته مبی کردنی پشتی لی ئەکریت، و پیی ئەوتریت ئەوه هوکاری پشت تی کردنیه تی، تا وازی لی بهینیت.

باسی جهو ته م / له کاتی که دا مافی دراسیکان دژ به یه ک بون: مافی نزیکترین دراوسی پیش ئەخریت. ههروه که له فهرموده ی عائشه دا هاتوه: وتم ئەی پیغه مبه ری خودا، دوو دراوسیم هیه، دیاری بۆ کامیان ببه م؟ فهرموی: کامیان له ماله که ته وه نزیکتره.^١

حیکمه ته که شی ئەوه یه که: دراوسی نزیک ئەزانیت چ کالایه که ئەچیته ئەو ماله وه، به لام دراوسی دوره که وانیه.

^١ حدیث عائشة رضي الله عنها: قلت: يا رسول الله إن لي جارین فإلی أیهما أهدي؟ قال: إلی أقربهما بابا. صحيح البخاري، كتاب الشفعة، باب أي الجوار أقرب (٢١٦٧).

باسی هه شتهم/ ده باره ی سنوری دراسی، چهند رایه ک ههیه:

١. له هه موو لایه که وه تا ٤٠ مال.
٢. هه که سیک گوئی له بانگ بوو ئه وه دراوسییه. ئه مهش پای پێشهوا علیه.
٣. هه که سیک له گهلتدا نوێژی به یانی له مزگهوت کرد، ئه وه دراوسییه.

(١٨٣). عن ابي ايوب رضي الله عنه، ان رسول الله (صلى الله عليه وسلم) قال: لا يحل لمسلم ان يهجر اخاه فوق ثلاث ليال، يلتقيان، فيعرض هذا ويعرض هذا، وخيرهما الذي يبدأ بالسلام.

هه ئال نیه بو هیج موسلمانیک سی شهو زیاتر پشت بکاته براکه ی: به شیوهیه که بهیه ک گه شتن، ئه م پشت بکاته ئه وو، ئه ویش پشت بکاته ئه م، چاکترینیشیان ئه وهیه له سه لامکردندا دهست پێشخه ره.

گێڕهوه ی فهرموده که // صحيح البخاري، كتاب الادب، باب الهجرة (٥٧٤٩). صحيح مسلم، كتاب البر والصلة والآداب، باب تحريم الهجر فوق ثلاث (٤٧٧١).

سه رياسه گان //

باسی یه که م/ وشه ی هه ئال نیه، واته هه رame. که واته: هه رame له سی پوژ زیاتر پشت له موسلمان بکهیت.

باسی دوه م/ فهرموده که ئه وه ئه گه یه نیت که: تا سی پوژ دروسته قسه ی لی دابیریت. حیکمه ته که شه ی ئه وهیه: توپه بون و ئه خلاقی ناشرین، له ناخی مروفا ههیه، بو ئاسانکاری بو مروفا و هه تا ئه توپه ییه ی به سه ر نه چیت و دانه مرکیته وه، رپی پندراوه تا سی پوژ پشت له براکری بکات:

له پوژئی یه که مدا: توپه ییه که ی نامینیت، وه له دوه مدا: به خویدا
ئه چیتته وه، وه له سییه مدا: داوای لیبوردن ئەکات. له وه تیپه پری و زیاتر
بوو، دهست دریژی کردنه سهر مافی برایه تیه.

باسی سییه م / پشت هه لکردن به وه لیکداوه ته وه که هه ردوکیان به یه ک
ئه گهن و نه و پو ئەکات به و لاوه، نه میش پو ئەکات به و لاوه. دیاره له
زۆربه ی کاتدا له کاتی به یه ک گهشتندا به و شیوه یه یه.

باسی چوارهم / ده باره ی نه مانی ساردی نیوانیان و تازه کردنه وه ی
په یوه ندی، چهند رایه ک هه یه:

پای یه که م: نه مانی پشت هه لکردنه که به سه لام کردن ئەبیت. ئەمهش
پای جمهورو مالیک و شافعیه. به به لگهی:

ا. فرموده باسلنکراوه که.

ب. فرموده ی: ئاشت بونه وه ی به وه ئەبیت که ییت و سه لامی

لیبکات.^١

پای دوه م: ئەگهر پچراندنی قسه ئازاری به به رامبه ره که ی ئەگه یاند،
ئه وه سه لام کردن به ته نها به س نیه، به لکو ئەبیت قسه شی له گه ل
بکات، بگهریته وه بارودۆخی پیشوو. ئەمهش پای احمد و ابن القاسمه.
پای سییه م: سهیری بارودۆخی که سی به رامبه ره ئەکریت: ئەگهر به قسه کردن له
گه لیدا زیاد له سه لام کردن، دلی چاک بووه وه وەکاری پشت هه لکردنه که نه ما،
ئه وه زۆر باشه. ئەگهر پیویستی به وه نه بوو، ته نها سه لام کردنه که به سه.

باسی پینجه م / حوکی سی پوژ زیاتر:

إبن عبدالبر ئەلئیت: کو ده نگن له وه دا که: ئەگهر قسه کردن له گه ل
که سینکا زیان به دین ئەگه یه نیت، یان زیانی بو خودی که سه که یا

^١ ما رواه الطبرانی من طریق زيد بن وهب عم ابن مسعود في أثناء حديث موقوف: ورجوعه أن يأتي فيسلم عليه. قال الألباني في صحيح الترغيب (٢٧٦٤): حسن الإسناد مقطوع.

ماله که ی نه گه یه نیت، له و کاته دا دروسته له سی پوژ زیاتر قسه ی لی دابریت، چونکه جیابونه یه ک به شیوه یه کی جوان، باشتره له تیکه لبونیک زهره ری به دوا دا بیت.

له ناو زانا پیشوه کانیشدا هاوه لان و دوا ی نه وانیش، پویداوه که پشتیان له یه کتری کردوه. نه وانیش بیانوی خویان هه یه، و نیمه ش گومانی باشیان پی نه بهین. له ناو مروقه کانیشدا جیاوازی پا هر نه بیت.

(١٨٤). عن ابن مسعود رضي الله عنه قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): من دل على خير فله مثل أجر فاعله..

که سیک پینمویی بکات بو چاکه، وه که نه جامده ری کاره که، چاکه ی بو نه نوسریت.

گنسر مه ده ی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب الإمارة، باب فضل إعانة الغازی فی سبیل الله بمركوب (٣٦٢٠).

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / نیشانده ری کرداری چاکه وه که چاکه که ره که، پاداشتی بو نه نوسریت، به به لگه ی:

١. فهرموده باسلیکراوه که.

٢. فهرموده ی: (که سیک له دینی ئیسلامدا کرداریکی چاکه یه ک دابهینیت، پاداشتی خوی و هر که سیک ئیش به و کرداره ی نه و بکات، وه نه گریت)^١

^١ من سن سنة حسنة في الإسلام، كان له أجرها وأجر من عمل بها. صحیح مسلم، کتاب العلم، باب من سن سنة حسنة أو سيئة ومن دعا إلى هدى أو ضلالة.

باسی دوم / پرنیشاندان بهوه هه بیئت که : به که سیك بلیت کرداری چاکه بکات، ههروه ها پرنیمویی که سیك بکات که بهد وای چاکه کردندا ئه گه پرنیت، ههروه ها نامۆزگاری کردن و بیرخستنه وه دانانی زانستی به سود.

باسی سییه م / وشه ی (خیر) چاکه کردن، نیشاندانی چاکه ئه گرتته وه، بۆ دنیا بیئت یا بۆ قیامهت.

وته ی نه وه وی چه ند جوانه و ماناکانی ئاشکراوو پرنیشان ده ری چاکه ی دنیا و قیامه ته ...

(١٨٥). من ابن عمر رضي الله عنهما قال: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): من تشبه بقوم فهو منهم..

که سیك خوی به کۆمه لیک بشوبه یینیت، له وان ئه ژمیردریت.

گیڕه موده ی فهرموده که // سنن أبي داود، کتاب اللباس، باب في لباس الشهرة (٣٥٦٧). وصححه ابن حبان. وفيه ضعف وله شواهد. وقال الالباني في الإرواء: حسن صحيح (١٢٦٩).

سه ریاسه کان

باسی یه که م / فهرموده که به لگه ی ئه وه یه : هه که سیك خوی به بییدین و فاسقه کان بشوبه یینیت، له وان ئه ژمار ئه کریت. یان به بیباوه پرن و بیده چه یه کان له هه کرداریکدا که تایبهت بیئت به وان : جل پۆشین بیئت یا سواری بیئت یا هه ئسوکه وت بیئت.

باسی دوم / ئه لێن: ئه گه به بیباوه پرن شو به اند له پۆشاک له بهر کردنداو، باوه ریشی وابوو که وهک ئه وان، ئه و که سه بیباوه پرن ئه بیئت. ئه گه باوه پری وا نه بوو، جیاوازی را هه یه لای زانا یان:

هه ندیک پێیان وایه بیباوه پرن ئه بیئت و پوکه شی فهرموده که ش ئه وه ئه خوازیئت.

هه ندیکیش ئه لێن: بیباوه پرن نابیئت، به لام ته مبی ئه کریت.

(١٨٦). عن سهل بن سعد قال: جاء رجل إلى النبي فقال: يا رسول الله دلني على عمل إذا عملته أحبني الله وأحبني الناس، فقال: إزهد في الدنيا يحبك الله، وإزهد فيما عند الناس يحبك الناس.

پیاویک هاته لای پیغه مبهرو وتی: ئه ی پیغه مبهری خوا، کاریکم پی نیشانده نه گهر کردم، خواو خه لکی خوا خوشی بویم. فهرموی: له دنیا بی ئومید به، خوا خوشتی نه ویت. وه له سامانی خه لکیش بی ئومید به (چاو مه بره مالی خه لکی)، خه لکی خوشتی نه ویت.

گنهرمهرموی فهرموده که // سنن ابن ماجه، کتاب الزهد، باب الزهد في الدنيا (٤١٣٥)، وقد حسنه النووي لشواهد. وصححه الألباني في السلسلة الصحيحة (٩٤٤).

سهریاسه کان

باسی یه که م / فهرموده که به لگه یه له سهر گهره یی و به پیزی زوهد و دنیا نه ویستن. ئه مهش هوکاریکه بو به دهسته یانی خوشه ویستی خودا و خه لکی. چونکه:

که سیك بی ئومید بیت له مال و سامانی خه لک، ئه وانیش خوشیان نه ویت، له بهر ئه وهی خه لکی و پراهاتون که به لایان قورسه داوایان لیبکریت، که سیك چاوی له سهره تیان بیت.

باسی دوهم / ئاساییه نه گهر به دوا ی ئه و هوکارانه دا بگهریت که خوشه ویستی خه لکی به دواوه یه، به لکو یان سوننه ته یا واجبه. به به لگه ی:

١. فهرموده باسلیکراوه که.

٢. فەرمودەى: (سویند بەو کەسەى گىانى منى بە دەستە، باوەرتان تەواو نابیت تا یەکتريتان خوش نهویت).^١

٣. پیغه مبهري خودا هانی داوین بۆ بڵاو کردنه وهى سهلامکردن که هۆکاری خوشهويستیه. وه دیاری بهخشینیش. ههروهها ههر هۆکاریک که خوشهويستی مسۆگەر بکات.

(١٨٧). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ: إِذَا حَدَّثَ كَذَبَ، وَإِذَا وَعَدَ أَخْلَفَ، وَإِذَا أَوْتَمَنَ خَانَ..

نیشانەى دوپروو سیانە: کاتیك قسهى کرد دروئهکات، وه کهپهیمانی دا نایباته سهر، وه کهبه دهستپاک دانرا ناپاکى ئەکات.

گێڕمۆمۆی فەرمودەى // صحيح البخاري، كتاب الايمان، باب علامة المنافق (٣٣). صحيح مسلم، كتاب الايمان، باب بيان خصال المنافق (١١٨).

سەرپاسه کان //

پاسى يه کهم / دوپروو که سێکه باوەر دەرئەخات و، بێباوەرى ئەشاریتەوه.

پاسى دووم / فەرمودەکه به لگهيه له سەر ئەوهى: ههر که سێک سیفاتیک لهوانهى تێدا بێت، ئەوه سیفاتیکى دوپروهکانى تێدايه. ئەگەر ههموو سیفاتەکانى تێدا بوو، ئەوه که سێکى دوپروو. با باوەرپیشى به ههموو ئەحکامەکانى ئیسلام هه بێت.

پاسى سێیه / له فەرمودەکه دا نارونیهک ههيه له وهدا که: ئەم سیفاتانە لهوانهيه له مۆقى باوەرداریشدا ههبن. له بهر ئەوه زانایان له ماناکهیدا چەند رایهکیان ههيه:

^١ والذي نفسي بيده لا تؤمنوا حتى تحابوا. مسند أحمد، مسند العشرة المبشرين، مسند الزبير بن العوام (١٣٧٩).

رای یه کهم: ئەم سیفاتان سیفاتی دوپون، هەر که سیکی باوه پدار ئەو سیفاتانەى تیدا بێت، وەك دوپوو وایه به مه جازى. چونكه دوپو كه سیكه پێچهوانەى ناخى خوێى ناشكرا ئەكات. ئەوەش لە هه لگري ئەم سیفه تانه دا هه یه. دوپوه كه یشى به رامبه ر ئەو كه سه یه كه قسه ی له گه ل كرده و په یمانى پێداوه، شه رى له گه لدا كرده، نه ك دوپو بێت به و مانیه ی كو فر بشاریته وه و باوه ر ده ربخات.

نه وه وى ئەلێت: ئەمه رای زۆریه ی لێكۆله ره وانه. سه نه نایش ئەلێت: ئەمه رای دروسته.

رای دوهم: ئەم فرموده یه ده رباره ی دوپوه كانى سه رده مى پێغه مبه رى خودا وتراوه، ئەیانوت باوه رمان هه یه و درۆیان ئەكرد، وه پێغه مبه ریان بۆ نێردرا به ئام خیا نه تیان لێكرد. وه په یمانیان دا كه دین سه ربخن، به ئام غه دریان كردو په یمانیان شكاند. وه له شه ره كانیاندا پوی ره شی خوێان نیشان ئەدا. ئەمهش رای سه عیدى كو پى جو به یرو عه تای كو پى ره باحه. هه روه ها حه سه نیش بۆ ئەم رایه گه رایه وه كاتێك پێچهوانه ی ئەم رایه ی هه بوو. هه روه ها ئەم رایه له ابن عباس و ابن عمر ئەگیرنه وه كه له پێغه مبه رى خودایان گیراوه ته وه. قازى عیاض ئەلێت: زۆریه ی زانایانى فیه له سه ر ئەم رایه ن.

خه تابى له هه ندیکیان ئەگیریته وه كه: فرموده كه له پیاویكى دیاریكراودا وتراوه: پێغه مبه رى خودا به راشكاوى پو به پویان نه ئەبه وه و پێیان بێت تۆ دوو پووی. به لكو ته نها ئاماژه ی بۆ ئەكرد.

رای سییه م: خه تابى ئەلێت: فرموده كه بۆ ئاگادار كرده وه ی موسلمان ه كه وریابیت ئەم سیفاتانەى تیدا نه بیت كه به ره وى ئەبیات. بۆ پشتگیری ئەم رایهش چیرۆكى ثعلبه نه هیئتیه وه كه خوای گه وره ده رباره ی ئەفرمویت: ﴿فَاعْقِبْهُمْ نِفَاقًا فِي قُلُوبِهِمْ إِلَى يَوْمِ يَلْقَوْنَهُ بِمَا أَخْلَفُوا اللَّهَ مَا وَعَدُوهُ وَبِمَا كَانُوا يَكْذِبُونَ﴾ (التوبة: 77).

ئەم پیاوه په یمان شكاندن و درۆ كردن به ره و بێباوه رى برد.

(١٨٨). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ..

وریا بن له گومان بردن، چونکه گومان دروترین قسه یه.

گنبر مرموی فەرموده که // صحیح البخاری، کتاب الوصایا، باب قول الله تعالی : من بعد وصية. صحیح مسلم، کتاب البر والصلة والاداب، باب تحريم الظلم (٤٧٧٤).

مانای وشه کان // الظن: نهو خه یاله یه که به سهر دهرونی مروفتا دیت، که نه گهری راست و پوچیشی تیدا یه و، بریاری له سهر ده کزیت و پشتی پی نه به ستریت.

سهریاسه کان //

باسی یه گهم / دهریاره ی مه به ست له وشه ی ناگادار کردنه وه له فەرموده که دا، چهند رایه ک هه یه:

پای یه که م: ناگادار کردنه وه یه له گومانی خراب بردن به موسلمان، وه ک خوای گه وره ده فەرمویت: ﴿اجْتَنِبُوا كَثِيرًا مِنَ الظَّنِّ﴾ الحجرات: (١٢).

پای دوهم: ناگادار کردنه وه و پرگیری کردن له دوست کردنی تۆمهت، به بی پاساو. وه ک نه وه ی که سیک تۆمهتی خراب بدریته پالی، له کاتی که دا هیچ خراپه یه کی لی دهرنه که وتوه. نه مهش پای خهتابیه.

پای سییه م: ناگادار کردنه وه له به دوا دا چونی تۆمهت و سور بون له سهری به لام نه گهر تۆمهت که به خه یالیدا هات و جیگیر نه بوو لای، نه وه چاو پوشی لیکراوه، وه ک له فەرموده که دا هاتوه: خوای گه وره چاو پوشی کردوه لهو خه یاله ی به دهرونی تۆمهت کهیدا دیت، نه گهر دهری نه بون و نیشی پی نه که ن.^١

^١ تجاوز الله عما تحدثت به الأمة أنفسها ما لم تتكلم أو تعمل. مسند أحمد، مسند بني هاشم،

مسند أبي هريرة (٩٣٤١).

باسی دوم/ فرموده که دهرباره‌ی که سیکه که: جنیوو خراپه‌ی لی

دهرنه که و تبیت. به نام هم ره هاییه ش بهم فرمودانه نه به ستریت و ه:

۱. (به گومانی خراپ خوتان له خه لکی بیارینن).^۱

ب. (گومانی خراپ حه رامه).^۲

ج. فرموده‌ی: (له براكهت نه مین مه به با له تیره‌ی به کریش بیت).^۳

باسی سیهم/ زومه خشه‌ری، گومان خراپ نه کات بهم به شانیه‌ی خواره و ه:

۱. واجب: بریتیه له گومانی باش بردن به خوای گه وره.

۲. حه رام: گومانی خراپ بردن به خودا، وه به هر موسلمانیک که له

نه صلدا دادپه روره. نه وه ش مانای فرموده که یه: إياكم والظن..

۳. سوننه ته: گومانی چاک بردن به موسلمانانه‌ی که له نه صلدا

دادپه رورن.

۴. دروسته: وه وتی نه بوبه کر به عائشه‌ی کچی، کاتیک گومان

که وته دلیه وه که له سکی خیزانه که یا دوو مندا ل ه بیت. بویه

فرمودی: نه وه‌ی له سکیدایه، یا دوو براكهتن، یا دوو

خوشکه که تن.^۴

نمونه‌ی تریش: گومانی خراپ به که سیکه که به تیکه‌لی شوینی

خراپ و ناشکرا کردنی تاوان به ناوبانگه. نه وه حه رام نیه گومانی

خراپی پی بریت، چونکه خوئی پیناسه‌ی خوئی نه کات. هر که سیکه

^۱ إحتسوا من الناس بسوء الظن. قال الشوكاني في الفوائد المجموعة: روي مرسل مرفوعا، وكلها ضعيفة (٢٥٨).

^۲ يحرم سوء الظن. قال الصنعاني: كل طريقه ضعيفة وبعضها يقوي بعضها. سبل السلام ٤/ ٢٨٦

^۳ أخوك البكري فلا تأمنه. سنن أبي داود، كتاب الأدب، باب في الحذر من الناس، (٤٢٨٢). وضعفه الألباني في ضعيف سنن أبي داود (٤٨٦١).

^۴ إنما هما أخواك وأختاك. صححه الألباني في إرواء الغلیل (٦١/٦). البدر المنير لابن الملقن (١٤٤/٧).

خوئی پەردەپۆش بکات، تەنھا گومانی چاکەى پى ئەبریت.
 کەسیکیش بچیتە شوینی خراپ، تۆمەتى بۆ دروست ئەکریت.
 کەسیکیش تاوانى خوئی ئاشکرا بکات، گومانی خراپى پى ئەبەین.
 ئەو خالەى کە ئەم جوړه گومانانە لە یەکتى جیا ئەکاتەو ئەو یە:
 هەر گومانیک نیشانەى راست و هوئی ئاشکرای نەبوو، ئەو گومانە
 حەرامە و پیویستە لى دوربکەوینەو. ئەو ش لە کاتیکیه
 گومانلیکراو چاکى و باشى لى بینراییت.

و هەر کەسیک لە پوکەشدا ئەمانەت و دەست پاکی لى
 بینراییت، حەرامە گومانی خیانهتى پى بریت. بە پیچەوانەى ئەو
 کەسەى کە بە گومان لە ناو خەلکدا ناوی دەرکردو.

باسى چوارەم/ فەرمودەى (فإن الظن أكذب الحديث) ، گومانی ناوناو بە
 قسە، چونکە قسەى ناو دل و دەرونە.

هەر بۆیە گومانیش درۆترین قسەیه، چونکە درۆ پیچەوانەى واقعه بى
 پشت بەستن بە نیشانە. ناشرینی درۆیش ئەوەندە ئاشکرایه پیویست
 بە دەرستن ناکات.

گومانیش خاوەنەکەى وا ئەزانیت، پشتى بە شتىک بەستو. کەسى
 گوئیگریش زۆر کات نازانیت بەرامبەرەکەى درۆزنە. بۆیە ناوناو بە
 درۆترین قسە.

(١٨٩). عن عائشة رضي الله عنها قالت: قال رسول الله (صلى الله عليه وسلم): اللهم من ولي من أمر أمتي شئنا فشق عليهم، فاشقق عليه..
خوایه، ههركه سیك كاروبارنكي ئوممه تهكه ی منی گرتهدسته و قورسی کردله سهریان، توش توند به له گه لیا.

گنبرمودی فهرموده که // . صحیح مسلم، کتاب الإمارة، باب فضيلة الإمام العادل وعقوبة الجائر (٣٥١٥).

مانای وشه کان / شق علیهم توشی نارده تیان نه کات.

سه ریاسه کان //

باسی یه که م / نزا کردنی پیغه مبهه لیان به توشبونی
نارده ته تی، به رامبه ره به کرداره که یان. نارده ته تی دنیاوو قیامه تیش نه گریته وه.

باسی دوم / فهرموده که به لگهی نه وه یه که: له سهه کار به دهسته پیویسته
ئاسانکاری بکات له کاروباری ژیردهسته کانی، ونهرم و نیان بیته له
گه لیان، وچاوپوشی بکات له گه لیاندا، پوخصه ته که عه زیمه ته
به کار به نیته، تا کو نارده ته نه بن. نه وه یان له گه ل بکات که هه نه کات
خوای گه وه له گه ل نه ودا بیکات.

(١٩٠). عن أبي ذر رضي الله عنه، عن النبي (صلى الله عليه وسلم) فيما يرويه عن ربه، قال: يا عبادي إني حرمت الظلم على نفسي، وجعلته بينكم محرماً، فلا تظالموا..
 خواي گه وره نه فرموده: نهی بهنده کانه، من ستهم له سر خوم حرام
 کرده و له نیوانی ئیوه شدا به حرام داناره، که واته ستهم له یه کتری مه کن.

گنبرموده ی فرموده گه // صحیح مسلم، کتاب البر والصلة والأدب، باب

تحريم الظلم (٤٨٠٢)

سه ریاسه کان //

باسی یه گه / نه فرموده یه له فرموده قودسیه کانه و فرموده ی خواي گه وره یه.

باسی دوهم / التحريم له زمانی عهه بییدا و اته قهده غه کردنی
 شتیک له شه رعیشدا، نه و کرداره یه که بکه ره که ی شایانی سزایه. به لام نه
 مانایه بو خواي گه وره دوره، مه بهستی فرموده که ش نه و یه که خواي
 گه وره دوره له سته مکردن.

باسی سییه م / سته مکردنی خواي گه وره مه حاله، چونکه ستهم و اته:
 هه نسوکه و تکردن له مولکی خه نکیدا، تیپه پاندنی سنور. هه ردو کیشتیان
 بو خواي گه وره مه حاله، چونکه خوئی خاوه نی هه موو جیهانه و
 هه نسوپینه ری وردو درشتی کاروباره کانیه تی. خواي گه وره
 نه فرموده: ﴿وما ربك بظلام للعبيد﴾ {فصلت: ٤٦}. وه له فرموده
 که یشدا هاتوه: إني حرمت الظلم على نفسي.

باسی چواره م / فرموده ی فلا تظالموا دویا تکردنه وه یه بو فرموده ی
 وجعلته بینکم محرماً.

باسی یینجه م / سته مکردن له پیوانه ی ژیریدا بیزاروه، شه ریعه تیش
 بیزاروتری کرده و، هه ره شه ی سزادانی بو کرده و، وه نه فرموده: ﴿وقد
 خاب من حمل ظلماً﴾ {طه: ١١١}.

(١٩١). عَنْ أَبِي هُرَيْرَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) قَالَ: أَتَدْرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟ قَالُوا: اللَّهُ وَرَسُولُهُ أَعْلَمُ، قَالَ: ذَكَرَكَ أَخَاكَ بِمَا يَكْرَهُ. قَالَ: أَفَرَأَيْتَ إِنْ كَانَ فِي أَخِي مَا أَقُولُ؟ قَالَ: إِنْ كَانَ فِيهِ مَا تَقُولُ فَقَدْ اغْتَابْتَهُ، وَإِنْ لَمْ تَكُنْ فِيهِ فَقَدْ بَهْتَهُ..

فهرموی: ئه زانن غه یبته چیه؟ وتیان: خواو پیغه مبه ره که ی زانن ترن. فهرموی: باسکردنی براهته به وهی پیی ناخوشه. ناماده بویهک وتی: ئه گهر له براهته مده وهه بوو که من باسم کردوه؟ فهرموی: ئه گهر تیایدا بیت، وهه غه یبته ت کردوه. ئه گهر تیا ی نه بیت، وهه بوختانه (قسه مه لبه ستنه بوی).

گنهرمهرموی فهرموده که // صحیح مسلم، کتاب البر والصلة والأدب، باب تحریم الغیبة (٤٨١٨).

سه ریسه کان //

باسی یه گهم / فهرموده که لیكدانه وهی دهسته واژه ی (الغیبة) یه له ئایه تی ﴿وَلَا يَغْتَابُ بَعْضُكُم بَعْضًا﴾ {الحجرات: ١٢}.

باسی دوهم / الغیبة له وشه ی الغیب (نادیار) وهه گه یراوه، چونکه له پاشه مله و به نادیار ی ئه کریت.

له شه رعیشدا، دوو را له باره ی ماناکه یه وهه یه:

یه گهم: باسکردنی براهته ی به ناماده بونی خووی یا ناماده نه بونی، به شیوه یه که پیی ناخوش بیت، به به لگه ی: (ذکرک أخاک بما یکره) له فهرموده که دا. غه زالیش هه مان لیكدانه وهی هه یه، وهه که نه وهی ئه لیت: باسکردنی مروقه به شیوه یه که پیی ناخوش بیت، له باره ی جهسته ی، یا دینی، یا دهرونی، یا ئه خلاق ی، یا سامانی، یا باوکی یا کوپی

یا هاوسه‌ری یا خزمه‌تکاری یا جولانه‌وه‌ی یا دلخۆش‌بون‌ی یا دلناخۆشی، یا شتیت‌ر که باسکردنی پیناخۆش بیت، به‌ده‌رپرین یا ئاماژه.

دوهم: غه‌یبه‌ت کردن ته‌نها له‌پاشمله ئه‌بیت، تا له‌گه‌ل مانا زمانه‌وانیه‌که‌یدا یه‌ک‌ب‌گ‌ریته‌وه، به‌به‌ل‌گه‌ی:

ئهو فه‌رموده‌یه‌ی دراوه‌ته‌ پال پیغه‌م‌به‌ر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)، که‌فه‌رمویه‌تی: ما کرهت ان تواجه به اخاك فهو غيبة. ^۱ شتیک‌ه‌ز نه‌که‌یت پ‌وبه‌پ‌و به‌براکه‌تی بلیت، ئه‌وه غه‌یبه‌ته. ئه‌م فه‌رموده ئه‌گه‌ر پاست بیت فه‌رموده‌که‌ی ابوهریره تایبه‌ت ئه‌کات.

لیکدانه‌وه‌ی زانا یا نیش به‌ل‌گه‌ی ئه‌م بۆچونه‌یه، لیکدانه‌وه‌ی هه‌ندی‌کیش بۆی ئه‌وه‌یه‌ که:

ا. باسکردنی عه‌یبه‌که‌یه له‌پاشمله.

ب. به‌خرایی باسی براکه‌ت بکه‌یت له‌پاش مله، ئه‌گه‌ر تیاشی بیت.

باسی سینه‌م / نه‌وه‌وی ئه‌لیت:

نمونه‌ی تری غه‌یبه‌ت، وه‌ک پوشاندن و له‌که‌دارکردن له‌وته‌ی نوسه‌راندا، کاتیک ئه‌لین: که‌سیک که‌خۆی به‌زانا دانه‌نی‌ت وتی، هه‌ندی‌ک که‌س که‌له‌سه‌ر پیاو‌چاکان ئه‌ژمیردرین.... وه‌هه‌ندی‌ک ده‌سته‌واژه‌ی تر که‌ئه‌زانریت مه‌به‌ست چیه‌ لێ. هه‌روه‌ها له‌کاتی باسکردنی که‌سیک بو‌تریت: خوالیمان خۆش‌بیت، یا خواته‌وبه‌مان لێ وه‌رگرت، یا خواسه‌لامه‌تمان بکات....

باسی چواره‌م / باسکردنی عه‌یب به‌ره‌و پ‌وو حه‌رامه، چونکه ئه‌بیته‌ هو‌ی ئازاردانی، ئه‌گه‌ر غه‌یبه‌تیش نه‌بیت.

باسی پینجه‌م / مه‌به‌ست له‌(اخاک) له‌فه‌رموده‌که‌دا: برای دینی.

^۱ الجامع في الحديث لابن وهب، هذا كتاب الصمت، في الكلام لما لا ينبغي ولا يحسن عن ابن شهاب عن رسول الله (٢٣٠).. وضعفه الالباني في ضعيف الجامع (٥١٢٩).

هەلبەرژاردنی وشەى برا بۆى، پاكیشتانى غەیبەتكەرە بۆ لای غەیبەتكراو، چـونكە ئەگەر براى بیّت، باشـتروایە بە سـۆزبیت بۆى، ونهینیه كانى داپۆشى و، پاساو بۆ غەیبەكانى بیّنیتەوه، نەك بـلاوى بکاتەوه.

باسى شەشەم / وشەى (أخاك) لەفەرمودەكەدا بەلگەى ئەو یەكە: غەیبەتكردنى ناموسلمان دروستە. ابن المنذر ئەلیت: فەرمودەكە بەلگەىە لەسەر ئەو یەكە: كەسێك برات نەبیّت جولەكە یاگاور یا بدعەچیەك كە لەئیسلام دەریكردبیّت، غەیبەتكردنى دروستە.

باسى حەوتەم / فەرمودەى (بمايكره) ئەو ئەگەىە نیّت كە: كاتیك باسكردنەكەى پى ناخۆش نەبیّت وەك ئەوانەى خراپەكارن و داوین پیسن، غەیبەت نیە.

باسى هەشتەم / حەرامبونى غەیبەتكردن لەشەرعدا جیى گومان نیە، و یەكراڤ لەسەرى.

بەلام زانایان دەربارەى ئەو یەكە گوناھى گەرەبە یا بچوك، دووپایان هەیه:

یەكەم: لەگوناھە گەرەكانە، قەرطبی ئەلیت: یەك دەنگى هەیه لەوبارە یەو، بە بەلگەى:

فەرمودەى (إن دماءكم وأموالكم عليكم حرام)^۱ خوین و مالتان لەسەر یەكتر حەرامە.

زركشى ئەلیت: سەیرە كەسێك خواردنى مردارەو بو، بەگەرە دائەنیّت. و غەیبەت بەگوناھى گەرە دانانیّت. هەرچەندە خوائ گەرە غەیبەتى وەك خواردنى گوشتى مرۆقى مردوو داناو.

^۱ ذكره الشوكاني في كتاب الفتح الرباني وصححه (۸/ ۲۹۹۹).

فهرموده کانیش که باسی غه ییبت نه کهن زوړن و به لگه ن له سهر
حه رامبونی.

دوهم: گونا هی بچوکه، به پای غه زالی و خواو هی کتیبی العمدة. نه وزاعی
نه لیت: جگه له م دوزانایه که سی تر له سهر هم پایه نیه.

باسی نویه م/ زانایان شش خالیان له غه ییبت جیا کردو ته وه:

یه که م: شکا تکردن/ دروسته سته ملیکراو بلیت: فلان که س سته می
لیکروم، مالی بردوم، یا سته مکاره، به نام لای که سی که باسی بکات
که توانای لبردنی یا سوکردنی سته مه که ی هه بیت، به به لگه ی:

هیند لای پیغه مبر (صَلَّى اللهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) شکات له ابوسفیانی
هاوسه ری نه کات و نه لیت: پیاویکی چروکه.^۱

دوهم: باسکردنه که، یارمه تیدهری گوړینی خراپه یه که بیت، ولای که سی که
باسی بکات که توانای گوړینی هه بیت، بلیت: فلان که س نه وه ی کردو
به رامبر که سی که، وه به ناشکرا خراپه رانه گه یه نیت.

سینهم: پرس کردن (وهرگرتنی پای شهرع)، به زانایه که بیت: فلان که س
سته می لیکروم، چو ن نه توانم خو می لی پژگار بکه م؟ به لگه ش بو نه وه:
ناتوانیت بی باسکردنی که سه که خو ی بیاریزیت له چونه ناو هه رامه وه.

چوارهم: ناگادار کردنه وهی موسلمانان تا نه خه له تین پی ی، وه که باسی
لایه نی خراپه ی پاوی فهرموده کان وشایه ت و که سی که وانه نه لیت وه،
وه که سی که فه توا نه دات، به نه زانی. به به لگه ی، فهرموده ی: بس اخوا
العشيرة.^۲ وه فهرموده ی (اما معاوية فصعلوك لا مال له، واما ابوجهل فلا
يضع عصاه عن عاتقه)^۳ کاتیک به فاتمه ی کچی قه یسی وت، کاتیک ویستی
پای پیغه مبر وهرگرت، باسی خوازیینی معاویه و ابوجهل ی کرد.

^۱ صحیح البخاری، کتاب البیوع، باب من أجرى أمر الأمصار على ما يتعارفون بينهم (۲۱۲۵).

^۲ صحیح البخاری، کتاب الادب، باب لم يكن النبي صلى الله عليه وسلم، فاحشا (۵۷۰۸).

^۳ سنن أبي داود رقم (۲۲۸۴). وسكت عنه.

پینجه‌م: باسکردنی ئه‌وانه‌ی به‌ناشکرا خراپه ئه‌که‌ن، دروسته تهنه‌ها به‌و سیفته‌ه باسبکری‌ن که به‌ناشکرا ئه‌یکه‌ن. به‌به‌نگه‌ی: فه‌رموده‌ی (أُذْکُرُوا الْفَاجِرَ) باسی خراپه‌کار بکه‌ن.

شه‌شه‌م: ناساندنی که سیک که به عه‌یبه‌کانیه‌وه ئه‌ناسریت، وه‌ک یه‌ک که له‌چارر، شهل، چاو په‌پوشاوی. ناوه‌یانه‌که‌ش بوباسی که موکوپی غه‌یبه‌تکردن نه‌بی‌ت.

(١٩٢). مِنْ حَدِيثِ ابْنِ مَسْفُودٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ رَفَعَهُ: لَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالطَّعَّانِ وَلَا اللَّعَّانِ وَلَا الْفَاحِشِ وَلَا الْبَذِيءِ..

ئیماندار تانه‌ده‌رو له‌عنه‌تکه‌رو داوین پیس وده‌م پیس نیه.

٢. عَنْ أَبِي الدَّرْدَاءِ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): إِنْ اللَّهَ يَنْفِضُ الْفَاحِشَ الْبَذِيءَ.

خوای گه‌وره رقی له‌ داوین پیسی ده‌م پیسه.

گی‌رمه‌وه‌ی فه‌رموده‌که // ١. سنن الترمذی، الذبائح، ابواب البر والصلة عن رسول الله، باب ما جاء في النمیمه (١٩٨٣)، وه به‌حه‌سه‌نی داناوه، حاکم یش به‌صحیحی داناوه.

٢. ترمذی گی‌راویه‌ته‌وه به‌صحیحی داناوه. ئه‌لبانی‌ش به‌صحیحی داناوه. صحیح الجامع (١٣٥).

مانای وشه‌کان // البُغْضُ: رقلیبون، پینچه‌وانه‌ی خو‌شویستن. الطُّغْنُ: جنیودان. الْبَذِيءُ: قسه‌ی ناشرین. اللَّعَّانُ: صیغه‌ی مبالغه‌یه، واته: زور له‌عنه‌ت به‌کار نه‌هینیت.

^١ ضعفه الألبانی فی ضعیف الجامع (١٠٤).

سەرپاسەکان //

باسی یەكهم / بق لیبونی خوا بۆبەندەکانی، واتە خوۆش نەویستنه. مەبەستیش لی، سزادان و پریزلی نەگرتنیانە.

باسی دوهم / مبالغه و زیاده پۆیی لەلەعن دا مەبەست نیه، چونکە لەعنەت بەکارهێنان کەم و زۆری حەرامە.

باسی سێهەم / فەرمودە باسلیکراوەکە، پیمان ئەلیت کە جنیودان و تانەدان لەسیفاتی موسلمانێ تەواو نیه، جگە لەلەعنەت کردنی بیباوەر، ئارەقخۆرو، کەسێک لەعنەت لەخواو پیغەمبەرەکی بکات (ئەمانە بەدەرن لە نەهیەکە).

(١٩٢). عَنْ خَدِيفَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ):
لَا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَاتٌ..
دوزبان ناچیتە بەهەشتەوه.

گێڕمەوهی فەرمودەکە // صحيح البخاري، کتاب الادب، باب ما یکره من النمیمه (لا یدخل الجنة قتات) (٥٧٣٢). صحيح مسلم، کتاب الإیمان، باب بیان غلظ تحریم النمیمه (١٨١).

مانای وشەکان // القَتَاتُ: النَّمَامُ قسەهێنەر، دوزبان، و تراوه: لەنیوان ئەم دو وشەیه جیاوازی هەیە:

النَّمَامُ: ئەو کەسەیه لەسەرەتای بەسەرھاتەکەوه ئامادەیه، پاشان ئەیگەیهنیت. القتات: بەدزیهوه گوێ ئەگریت و کەس پێی نازانیت، پاشان قسەکە ئەگوێزیتەوه.

سەرپاسەکان //

باسی یەكهم / النَّمِيمَةُ واتە: گواستنهوهی قسەى خەلك بۆ یەكتری، مەبەستی ئازاوەنانهوه.

باسی دوم/ غه زالی دهر باره ی النمیمه نه لیت:

سنوری النمیمه نه وهیه: ناشکراکردنی نه وهی که قسه که ی بوئه بریت یا خاوهن قسه که یا که سیکی تر، پییان خوش نیه ناشکرا بیت، به ناماژه کردن، یا نوسین یا سهر راوه شانندن.

ههروه ها نه لیت: نمیمه، ناشکراکردنی نه یینی و په رده لادان له وهی ناشکراکردنی باش نیه. خو نه گهر ببینیست مالنیک بو خوئی نه شاریته وه، که نه وهی باسکرد بو خه لکی نه وه نه میمه یه.

صه نغانی نه لیت: له وانه یه نه مه یان نه چیته بواری نه میمه وه، به لکو نه یینی ناشکراکردنه که نه ویش هه رامه.

باسی سینه م/ تاوانی دوزبان گه وره یه، به به لگه ی:

ا. فهرموده باسلیکراوه که.

ب. طبرانی به مرفوعی نه یگیریته وه: هه سودو دوزبان وکاهین، له سهر ریبازی

من نین، وه منیش له سهر ریبازی نه وان نیم. پاشان نه م نایه ته ی خوینده وه:

﴿وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغْيٍ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدْ اِخْتَلَوْا بُهْتَانًا

وَاِثْمًا مُّبِينًا﴾ {الْاْخْرَاب: ۵۸}.^۱ واته: نه وه که سانه ی نازاری باوه پدارانی

هه ردو په گز نه دهن، بی نه وهی هیچ گونا هیکیان کرد بیت، نه وانه بوختان

وتاوانیکی گه وره یان نه نجام داوه.

ج. احمد نه یگیریته وه: باشتیرینی به نده کانی خوا نه وانه که به بینینیان، خوات

بیر نه که ریته وه. خراپترینیشیان نه وانه که زور دوزبانی نه کن، و زور به دوا ی

عیبی خه لکدا نه که رین. خوی گه وره ش له گه ل سه گدا هه شریان نه کات.^۲

^۱ لَيْسَ مِنَّا ذُو حَسَدٍ، وَلَا نَمِيْمَةٌ وَلَا كِهَانَةٌ، وَلَا اَنَا مِنْهُ، ثُمَّ تَلَا قَوْلَهُ تَعَالَى: ...الآيَةُ. قَالَ عَنْهُ

الالباني في السلسلة الضعيفة: موضوع (۵۸۶).

^۲ خِيَارُ عِبَادِ اللَّهِ الَّذِينَ إِذَا رُؤُوا تُكِرَّ اللَّهُ، وَشَرُّ عِبَادِ اللَّهِ الْمُشَاوِرُ بِالنَّمِيْمَةِ الْبَاغُونَ لِلْبِرَاءِ

الغَيْبِ، يَخْشَرُهُمُ اللَّهُ مَعَ الْكَلَابِ. مسند أحمد، مسند الشاميين، حديث عبدالرحمن بن غنم الأنصاري (۱۷۷۳۶).

باسی چوارم/ الحافظ المنذري ئەلئیت: موسلمانان یە کەدەنگن لەوێ کە دوو زمانی حەرەمە و لەگەورەترینی تاوانە لای خۆی گەورە. لە قەسەکانی غەزالی دا بۆمان دەرئەکەوێت، ئەگەر بە نیازی ئازاوە نەوێ بوو، ئەوکاتە دوو زمانی ئەبێتە تاوانی گەورە.

باسی پینجەم/ لەوانە یە قەسە هێنان فەرزییەت، کاتێک گوێت لە کەسێکە نێتە خۆی لە ئازاردانی کەسێک بە ناھەق ئاشکرا ئەکات. ئەویش کەسە کە ئاگادار ئەکاتەوێ. ئەگەر توانرا بێ ناوھێنانی خاوەنەکە ی قەسە کە بگەیهێرێت، باشە. ئەگەر نا ناوی کەسە کەش ئەهێنرێت.

(١٩٤). عَنْ أَنَسٍ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهُ قَالَ: قَالَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): طُوبَى لِمَنْ شَفَلَهُ مَيْبَةُ عَنْ عُيُوبِ النَّاسِ..

طوبیا بۆ ئەو کەسە ی بەھۆی سەرقالبون بە عەیبی خۆیەو، ناپەرژێتە سەر عەیبی خەلکی.

گێڕەمەوێ فەرمودەکە // البزار بە إسنادیکی باش (حسن).^١

مانسای وشەکان // طوبی: چاوی الطیب، یان ناوی درەختیکە لە بەھەشتدا، بەسەد سال ئەتوانرێت بگەیتە کۆتاییەکە ی.

سەرپاسەکان //

مەبەست لە فەرمودەکە: طوبیا بۆ ئەو کەسە ی سەرقالە بە سەیرکردن و لابردن و پۆشینی نەنگیەکانی خۆی و ناپەرژێتە باسکردن و ناسینی عەیبی خەلک و کاتێک ویستی عەیب لە خەلک بدۆزێتەو، ئەوێندە عەیبی خۆی لەبیرە، کە باسی ئەوانی بیربەرێتەو.

^١ ئەلبانی ئەلئیت: قد يكون صحيح المعنى والمبنى لشواهد المقوية له.. تحریم آلات الطرب (٧٤).

پیرستی بابه ته کان

بابه ت	لا پهره
پیشه کی	۳
ناساندنی چهند زاراوه یه ک	۵
فرموده ی یه که م: إِنْ الْمَاءَ طَهُورٌ...	۹
فرموده ی دوه م: طَهُورُ إِنَاءٍ أَحَدُكُمْ إِذَا وَلَغَ فِيهِ الْكَلْبُ...	۱۳
فرموده ی سییه م: أَحَلَّتْ لَنَا مِئْتَتَانِ وَدَمَانٌ...	۱۸
فرموده ی چواره م: لَا تَشْرَبُوا فِي آيَةِ الذَّهَبِ...	۲۰
فرموده ی پینجه م: لَّا تَأْكُلُوا فِيهَا إِلَّا أَنْ لَا تَجِدُوا غَيْرَهَا...	۲۲
فرموده ی شه شه م: أَنْ عَثْمَانَ دَعَا بِوُضُوءٍ...	۲۶
فرموده ی حه و ته م: كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يُعْجِبُهُ التَّيْمُنُ...	۳۴
فرموده ی مه شته م: مَا مِنْكُمْ مِنْ أَحَدٍ يَتَوَضَّأُ فَيَسْبِغُ الْوُضُوءَ...	۳۵
فرموده ی نو یه م: دَعَهُمَا فَإِنِّي أَدْخَلْتُهُمَا طَاهِرَتَيْنِ...	۳۷
فرموده ی ده یه م: اسْتَنْزَهُوا مِنَ الْبَوْلِ...	۴۱
فرموده ی یازده م: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَقْرَأُ الْقُرْآنَ مَا لَمْ يَكُنْ جُنُبًا...	۴۳
فرموده ی دوازده م: إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَقُولَ بِيَدَيْكَ هَكَذَا...	۴۶
فرموده ی سیازده م: كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْمُرُنِي فَأَتَزَرُّ...	۵۰
فرموده ی چواره ده م: أَلَيْسَ إِذَا حَاضَتِ الْمَرْأَةُ...	۵۲
فرموده ی یازده ده م: كَانَتْ النِّفْسَاءُ تَعْقُدُ عَلَى عَهْدِ رَسُولِ اللَّهِ...	۵۴
فرموده ی شانزده م: بَيْنَ الرَّجُلِ وَبَيْنَ الْكُفْرِ...	۵۴
فرموده ی حه ثده م: وَفَتَا الظَّهْرِ إِذَا رَأَتْ الشَّمْسُ...	۵۷
فرموده ی هه ژده م: أَفْضَلُ الْأَعْمَالِ الصَّلَاةُ...	۶۰
فرموده ی نوزده م: أَنْتَ إِمَامُهُمْ وَاقْتَدِ بِأَضْعَفِهِمْ...	۶۳
فرموده ی بیسته م: كُنْتُ مَعَ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي لَيْلَةٍ مُظْلِمَةٍ...	۶۵

- ۶۷ فرموده‌ی بیست و یه‌که‌م: اقْتُلُوا النَّاسُودِينَ فِي الصَّلَاةِ...
- ۶۸ فرموده‌ی بیست و دوهم: إِذَا قُدِمَ الْعِشَاءُ فَأَبْدُوا بِهِ...
- ۷۰ فرموده‌ی بیست و سی‌یه‌م: لِأَصْلَاةٍ بِحَضْرَةِ طَعَامٍ...
- ۷۱ فرموده‌ی بیست و چوارهم: التَّائِبُ مِنَ الشَّيْطَانِ...
- ۷۲ فرموده‌ی بیست و پینجهم: قَاتَلَ اللَّهُ الْيَهُودَ، اتَّخَذُوا قُبُورَ أَنْبِيَائِهِمْ...
- ۷۵ فرموده‌ی بیست و شه‌شهم: لَا تَشَدَّ الرِّحَالُ....
- ۷۸ فرموده‌ی بیست و هه‌ه‌م: أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ إِذَا جَاءَهُ أَمْرٌ....
- ۸۰ فرموده‌ی بیست و هه‌شته‌م: صَلَاةُ الْجَمَاعَةِ أَفْضَلُ مِنْ صَلَاةِ الْفَرْدِ...
- ۸۱ فرموده‌ی بیست و نو‌یه‌م: أَحَلَّ الذَّهَبَ وَالْخَرِيرَ لِنَاثَاتِ أُمَّتِي...
- ۸۲ فرموده‌ی سی‌یه‌م: إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ إِذَا أُنْعِمَ..
- ۸۳ فرموده‌ی سی و یه‌که‌م: لَا يَتَمَنَّيَنَّ أَحَدُكُمْ الْمَوْتَ...
- ۸۴ فرموده‌ی سی و دوهم: كَانَ زَيْدُ بْنُ أَرْقَمٍ يُكَبِّرُ عَلَى جَنَائِزِنَا أَرْبَعًا...
- ۸۶ فرموده‌ی سی و سی‌یه‌م: لَقِيَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَنْ يَجْمَعَ الْقَبْرَ...
- ۸۸ فرموده‌ی سی و چوارهم: مَرَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِقُبُورِ الْمَدِينَةِ...
- ۹۱ فرموده‌ی سی و پینجهم: إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى إِفْتَرَضَ عَلَيْهِمْ صَدَقَةً...
- ۹۳ فرموده‌ی سی و شه‌شهم: إِنَّ امْرَأَةً أَتَتْ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ وَمَعَهَا ابْنَةٌ لَهَا...
- ۹۵ فرموده‌ی سی و هه‌ه‌م: فَرَضَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ زَكَاةَ الْفِطْرِ...
- ۹۷ فرموده‌ی سی و هه‌شته‌م: أَيُّمَا مُسْلِمٍ كَسَا مُسْلِمًا ثَوْبًا...
- ۹۸ فرموده‌ی سی و نو‌یه‌م: الْيَدُ الْعُلْيَا خَيْرٌ مِنْ...
- ۱۰۲ فرموده‌ی چله‌م: إِذَا رَأَيْتُمُوهُ فَصُومُوا...
- ۱۰۵ فرموده‌ی چل و یه‌که‌م: مَنْ صَامَ رَمَضَانَ، ثُمَّ أَتْبَعَهُ...
- ۱۰۷ فرموده‌ی چل و دوهم: الْعُمْرَةُ إِلَى الْعُمْرَةِ...
- ۱۰۹ فرموده‌ی چل و سی‌یه‌م: إِنَّ اللَّهَ كَتَبَ عَلَيْكُمُ الْحَجَّ...
- ۱۱۱ فرموده‌ی چل و چوارهم: لَقِيَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعِ الْحَصَاةِ...
- ۱۱۳ فرموده‌ی چل و پینجهم: لَقِيَ رَسُولُ اللَّهِ عَنْ بَيْعَتَيْنِ فِي بَيْعَةٍ...

- ۱۱۵ فرمودہی چل وشہ شہم: لَا يَحِلُّ سَلَفٌ وَبَيْعٌ..
- ۱۱۷ فرمودہی چل وحوہتہم: تَهَيَّ رَسُولُ اللَّهِ عَنْ بَيْعِ الْعَرَبِيَّانِ..
- ۱۱۹ فرمودہی چل وھشتہم: تَهَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنِ النَّجَشِ..
- ۱۲۱ فرمودہی چل ونویہم: لَا يَخْتَكِرُ إِلَّا خَاطِيءٌ..
- ۱۲۵ فرمودہی پہنجا یہم: إِنَّ اللَّهَ هُوَ الْمُسْعِرُ..
- ۱۲۷ فرمودہی پہنجاو یہکم: أَقْلًا جَعَلْتَهُ فَوْقَ الطَّعَامِ..
- ۱۲۸ فرمودہی پہنجاو دوہم: الْخَرَاجُ بِالضَّمَانِ..
- ۱۳۰ فرمودہی پہنجاو سیئہم: لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ أَكْلَ الرِّبَا...
- ۱۳۱ فرمودہی پہنجاو چوارہم: الذَّهَبُ بِالذَّهَبِ وَالْفِضَّةُ بِالْفِضَّةِ...
- ۱۳۴ فرمودہی پہنجاو پینجہم: بَيْعُ الْجَمْعِ بِالذَّرَاهِمِ...
- ۱۳۷ فرمودہی پہنجاو شہ شہم: إِذَا تَبَايَعْتُمْ بِالْعَيْنَةِ..
- ۱۳۹ فرمودہی پہنجاو حہوتہم: تَهَيَّ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَنْ بَيْعِ الْكَالِيِّ بِالْكَالِيِّ..
- ۱۴۰ فرمودہی پہنجاو ھشتہم: رَخَّصَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ فِي الْعَرَايَا أَنْ تُتَبَّاعَ...
- ۱۴۳ فرمودہی پہنجاو نویہم: مَنْ أَسْلَفَ فِي ثَمَرٍ...
- ۱۴۶ فرمودہی شہستہم: الظَّهْرُ يُرْكَبُ بِنَفَقَتِهِ...
- ۱۵۰ فرمودہی شہست و یہکم: مَنْ أَخَذَ أَمْوَالَ النَّاسِ...
- ۱۵۳ فرمودہی شہست و دوہم: كُلُّ قَرْضٍ جَرٌّ مَنْفَعَةٌ...
- ۱۵۴ فرمودہی شہست و سیئہم: لَيْ الْوَاجِدُ يَحِلُّ...
- ۱۵۶ فرمودہی شہست و چوارہم: عَرَضْنَا عَلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَوْمَ قَرْنَةَ...
- ۱۵۷ فرمودہی شہست و پینجہم: لَا يَجُوزُ لِامْرَأَةٍ عَطِيَّةٌ...
- ۱۵۹ فرمودہی شہست و شہ شہم: إِنْ الْمَسْأَلَةُ لَا تَحِلُّ إِلَّا لِأَحَدٍ ثَلَاثَةً:...
- ۱۶۰ فرمودہی شہست و حہوتہم: لَا يَمْنَعُ جَارٌ جَارَهُ..
- ۱۶۳ فرمودہی شہست و ھشتہم: لَا يَحِلُّ لِإِمْرِيءٍ أَنْ يَأْخُذَ عَصَا أَخِيهِ إِلَّا...
- ۱۶۴ فرمودہی شہست و نویہم: مَطْلُ الْغَنِيِّ ظُلْمٌ..
- ۱۶۷ فرمودہی حہفتایہم: أَنَا أَوْلَى بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنْفُسِهِمْ..

۱۷۰. فرموده‌ی هفتاویه کهم: لَأَكْفَالَةٌ فِي حَدٍّ..
۱۷۱. فرموده‌ی هفتاویه کهم: قَالَ اللَّهُ تَعَالَى: أَنَا ثَالِثُ الشَّرِيعِينَ..
۱۷۲. فرموده‌ی هفتاویه کهم: مَرْحَبًا بِأَخِي وَشَرِيكِي..
۱۷۳. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِشْرَكْتُ أَنَا وَعَمَارُ وَسَعْدُ فِيمَا لُصِيبُ..
۱۷۶. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِذَا أَتَيْتَ وَكِيلِي بِخَيْرٍ...
۱۷۷. فرموده‌ی هفتاویه کهم: قُلِ الْحَقُّ وَلَوْ كَانَ مَرًّا..
۱۷۹. فرموده‌ی هفتاویه کهم: عَلَى الْيَدِ مَا أَخَذْتُ..
۱۸۱. فرموده‌ی هفتاویه کهم: أَدَّ الْأَمَانَةَ إِلَى مَنْ ائْتَمَنَكَ...
۱۸۵. فرموده‌ی هفتاویه کهم: مَنْ اِفْتَتَحَ شَبْرًا مِنَ الْأَرْضِ...
۱۸۷. فرموده‌ی هفتاویه کهم: مَنْ زَرَعَ فِي أَرْضٍ قَوْمٌ...
۱۹۰. فرموده‌ی هفتاویه کهم: قَضَى رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ بِالْشَفْعَةِ...
۱۹۵. فرموده‌ی هفتاویه کهم: الْجَارُ أَحَقُّ بِصَفِيهِ..
۱۹۷. فرموده‌ی هفتاویه کهم: عَنْ حَكِيمِ بْنِ حُزَامٍ: أَنَّهُ كَانَ يَشْتَرِطُ عَلَى الرَّجُلِ..
۱۹۹. فرموده‌ی هفتاویه کهم: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ عَامِلَ أَهْلِ خَيْبَرَ..
۲۰۲. فرموده‌ی هفتاویه کهم: أَنَّ رَسُولَ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ نَهَى عَنِ الْمَزَارَعَةِ...
۲۰۵. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِنْ حَتَّجَهُمْ رَسُولُ اللَّهِ..
۲۰۷. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِنْ أَحَقَّ مَا أَخَذْتُمْ عَلَيْهِ أَجْرًا...
۲۱۰. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِعْطُوا النَّاجِرَ أَجْرَهُ، قَبْلَ أَنْ...
۲۱۱. فرموده‌ی هفتاویه کهم: مَنْ عَمَرَ أَرْضًا لَيْسَتْ لِأَحَدٍ..
۲۱۳. فرموده‌ی هفتاویه کهم: لَا حِمَى إِلَّا لِلَّهِ وَلِرَسُولِهِ..
۲۱۶. فرموده‌ی هفتاویه کهم: لَا ضَرَرَ وَلَا ضِرَارَ..
۲۱۷. فرموده‌ی هفتاویه کهم: النَّاسُ شُرَكَاءُ فِي ثَلَاثَةٍ...
۲۲۰. فرموده‌ی هفتاویه کهم: إِذَا مَاتَ ابْنُ آدَمَ...
۲۲۳. فرموده‌ی هفتاویه کهم: أَصَابَ عَمْرٌ أَرْضًا بِخَيْرٍ...
۲۲۵. فرموده‌ی هفتاویه کهم: الْعَائِدُ فِي هَيْبَتِهِ...

- ۲۲۹ فرموده‌ی نه‌ودو شه‌شهم: تَهَادُوا تَحَابُوا...
- ۲۳۰ فرموده‌ی نه‌ودو حه‌وته‌م: لَوْلَا أَنِّي أَخَافُ أَنْ تَكُونَ مِنَ الصَّدَقَةِ...
- ۲۳۲ فرموده‌ی نه‌ودو هه‌شته‌م: جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَسْأَلُهُ عَنِ اللَّقْطَةِ....
- ۲۴۱ فرموده‌ی نه‌ودو نو‌یه‌م: أَلْحِقُوا الْفَرَاخَ بِأَهْلِهَا...
- ۲۴۳ فرموده‌ی سه‌ده‌م: لَا يَرِثُ الْمُسْلِمُ الْكَافِرَ...
- ۲۴۵ فرموده‌ی سه‌دو یه‌که‌م: الْخَالُ وَارِثٌ مِنْ لَنَا وَارِثٌ لَهُ...
- ۲۴۷ فرموده‌ی سه‌دو دو‌هم: إِذَا اسْتَهْلَ الْمُتَوَدُّ وَرَثَ...
- ۲۴۸ فرموده‌ی سه‌دو سی‌یه‌م: لَيْسَ لِلْقَاتِلِ مِنَ الْمِيرَاثِ شَيْءٌ...
- ۲۵۰ فرموده‌ی سه‌دو چوار‌هم: مَنْ أُوْدِعَ وَدِيعَةً...
- ۲۵۲ فرموده‌ی (سه‌دو پی‌نجه‌م): يَا مَعْشَرَ الشَّبَابِ مَنْ اسْتَطَاعَ مِنْكُمُ الْبَاءَةَ...
- ۲۵۶ فرموده‌ی (سه‌دو شه‌شهم): أَمَّا وَاللَّهِ إِنِّي أَخْشَاكُمْ لِلَّهِ وَأَتَّقَاكُمْ لَهُ، وَلَكِنِّي أَنَا أَصْلِي وَأَنَا...
- ۲۵۸ فرموده‌ی (سه‌دو حه‌وته‌م): تَزَوَّجُوا الْوَدُودَ الْوُدُودَ...
- ۲۵۹ فرموده‌ی (سه‌دو هه‌شته‌م): تَنْكِحُ الْمَرْأَةُ لِأَرْبَعٍ....
- ۲۶۱ فرموده‌ی (سه‌دو نو‌یه‌م): أَنَّ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) كَانَ إِذَا رَفَا إِنْسَانًا....
- ۲۶۲ فرموده‌ی (سه‌دو ده‌یه‌م): إِذَا خَطَبَ أَحَدُكُمْ الْمَرْأَةَ...
- ۲۶۶ فرموده‌ی (سه‌دو یازده‌هم): إِذْهَبْ فَقَدْ مَلَكَتْكِهَا بِمَا مَعَكَ مِنَ الْقُرْآنِ..
- ۲۷۳ فرموده‌ی (سه‌دو دوازده‌یه‌م): أَعْلِنُوا النِّكَاحَ...
- ۲۷۴ فرموده‌ی (سه‌دو سیازده‌یه‌م): لَا نِكَاحَ إِلَّا بِوَلِيٍّ...
- ۲۷۷ فرموده‌ی (سه‌دو چوارده‌یه‌م): لَا تَنْكِحُ الْيَتِيمَ حَتَّى تَسْتَأْذِنَ...
- ۲۷۹ فرموده‌ی (سه‌دو پازده‌یه‌م): فَهِيَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَنْ الشَّقَارِ...
- ۲۸۱ فرموده‌ی (سه‌دو شانزده‌یه‌م): إِنَّ جَارِيَةً بَكَرًا أَتَتْ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ)...
- ۲۸۳ فرموده‌ی (سه‌دو حه‌ده‌یه‌م): لَا يُجْمَعُ بَيْنَ الْمَرْأَةِ وَعَمَّتِهَا...
- ۲۸۵ فرموده‌ی (سه‌دو هه‌ژده‌یه‌م): رَخَّصَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) عَامَ أَوْطَاسٍ فِي الْمُنْتَعَةِ ثُمَّ لَهَى عَنْهَا...
- ۲۸۸ فرموده‌ی (سه‌دو نوزده‌یه‌م): الْعَرَبُ بَعْضُهُمْ أَكْفَاءُ بَعْضٍ...

- ۲۹۴ فرموده‌ی (سهدو بیسته‌م): ثَلَعْمَهَا إِذَا أَكَلْتَ، وَتَكْسُوَهَا إِذَا اكْتَسَيْتَ...
- ۲۹۷ فرموده‌ی (سهدو بیست و یهك): أَنْ النَّبِيَّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) لَعَنَ الْوَاصِلَةَ وَالْمُسْتَوْصِلَةَ...
- ۳۰۱ فرموده‌ی (سهدو بیست و دو): إِذَا دُعِيَ أَحَدُكُمْ إِلَى وَلِيْمَةٍ...
- ۳۰۴ فرموده‌ی (سهدو بیست و سی): إِذَا دُعِيَ أَحَدُكُمْ فَلْيَجِبْ، فَإِنْ كَانَ صَانِعًا فَلْيُصَلِّ...
- ۳۰۶ فرموده‌ی (سهدو بیست و چوار): يَا غُلَامُ سَمِ اللَّهَ...
- ۳۰۹ فرموده‌ی (سهدو بیست و پینج): كَانَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَقْسِمُ بَيْنَ نِسَائِهِ وَيَغْدُلُ...
- ۳۱۰ فرموده‌ی (سهدو بیست و شش): مَنْ كَانَتْ لَهُ امْرَأَتَانِ، فَمَالَ إِلَى إِحْدَاهُمَا دُونَ الْأُخْرَى...
- ۳۱۱ فرموده‌ی (سهدو بیست و ههوت): ابْقِضُ الْحَالِ إِلَى اللَّهِ الطَّلَاقُ...
- ۳۱۲ فرموده‌ی (سهدو بیست و ههشت): طَلَّقَ أَبُو رَكَاةٍ أُمَّ رَكَاةٍ، فَقَالَ النَّبِيُّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ): رَاجِعِ امْرَأَتَكَ...
- ۳۱۷ فرموده‌ی (سهدو بیست و نو): ثَلَاثُ جِدْفَنٍ جِدٌّ وَهَزْلُهُنَّ جِدٌّ...
- ۳۱۸ فرموده‌ی (سهدو سی): إِنَّ اللَّهَ تَعَالَى وَضَعَ عَنِ أُمَّتِي الْخَطَأَ وَالنِّسْيَانَ...
- ۳۱۹ فرموده‌ی (سهدو سی و یهك): رَفَعَ الْقَلَمُ عَنْ ثَلَاثَةٍ...
- ۳۲۳ فرموده‌ی (سهدو سی و دو): لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) الْمُحْلَلَ وَالْمُحْلَلَةَ...
- ۳۲۵ فرموده‌ی (سهدو سی و سی): لَنَا، حَتَّى يَذُوقَ الْآخِرَ مِنْ عَسِيلَتِهَا مَا ذَاقَ الْأَوَّلُ...
- ۳۲۶ فرموده‌ی (سهدو سی و چوار): لَنَا ثُجْدٌ امْرَأَةً عَلَى مَيِّتٍ فَوْقَ ثَلَاثٍ...
- ۳۲۲ فرموده‌ی (سهدو سی و پینج): لَنَا تُحْرَمُ النِّصَّةُ وَالْمَصْطَانُ...
- ۳۳۶ فرموده‌ی (سهدو سی و شش): أَنْتَ أَحَقُّ بِهِ مَا لَمْ تَنْكِحِي...
- ۳۳۸ فرموده‌ی (سهدو سی و ههوت): لَنَا يَحِلُّ دَمُ امْرَأَةٍ مُسْلِمَةٍ، يَشْهَدُ أَنْ لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ وَأَنَّي رَسُولُ اللَّهِ، إِنَّا...
- ۳۴۰ فرموده‌ی (سهدو سی و ههشت): لَنَا يُقَادُّ الْوَالِدُ بِالْوَلَدِ...
- ۳۴۲ فرموده‌ی (سهدو سی و نو): أَنْ جَارِيَةً وَجَدَ رَأْسَهَا قَدْ رَمَى بَيْنَ حَجَرَيْنِ...
- ۳۴۷ فرموده‌ی (سهدو چل): لَوْ اشْتَرَكَ فِيهِ أَهْلٌ صَنَعَاءَ لَمَقْتَلْتُهُمْ بِهِ...
- ۳۴۹ فرموده‌ی (سهدو چل و یهك): فَمَنْ قَتَلَ لَهُ قَتِيلًا بَعْدَ مَقَاتِلِي هَذَا، فَأَهْلُهُ بَيْنَ خَيْرَيْنِ...

- ۳۵۱ فرموده‌ی (سهدو چل و دوو): دِيَّةُ الْخَطَاِ أَخْمَاسًا ..
- ۳۵۲ فرموده‌ی (سهدو چل و سی): الدِّيَّةُ ثَلَاثُونَ جَذْعَةً وَثَلَاثُونَ حَقَّةً وَ..
- ۳۵۳ فرموده‌ی (سهدو چل و چوار): إِنْ أَعْتَى النَّاسَ عَلَى اللَّهِ ثَلَاثَةٌ: ..
- ۳۵۶ فرموده‌ی (سهدو چل و پینج): مَنْ تَطَبَّبَ وَلَمْ يَكُنْ بِالطَّبِّ مَعْرُوفًا ..
- ۳۵۸ فرموده‌ی (سهدو چل و شش): مَنْ حَمَلَ عَلَيْنَا السَّلَاحَ ..
- ۳۵۹ فرموده‌ی (سهدو چل و ههوت): هَلْ تُكْذِرِي يَا ابْنُ أُمِّ عَبْدِ كَيْفَ حَكَّمَ اللَّهُ فِيمَنْ بَقِيَ مِنْ هَذِهِ الْأُمَّةِ؟ ..
- ۳۶۴ فرموده‌ی (سهدو چل و هشت): مَنْ أَتَاكُمْ وَأَمْرُكُمْ جَمِيعٌ يُرِيدُ أَنْ يَفْرِقَ جَمَاعَتَكُمْ ..
- ۳۶۵ فرموده‌ی (سهدو چل و نو): مَنْ قَتَلَ دُونَ مَالِهِ فَهُوَ شَهِيدٌ ..
- ۳۶۸ فرموده‌ی (سهدو په‌نجا): مَنْ بَدَّلَ دِينَهُ فَاهْتَلَوْهُ ..
- ۳۷۰ فرموده‌ی (سهدو په‌نجا و يهك): خُذُوا عَنِّي خُذُوا عَنِّي ...
- ۳۷۷ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو دوو): لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) الْمُخَنَّثِينَ
- ۳۷۹ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو سی): إِدْفَعُوا الْحُدُودَ مَا وَجَدْتُمْ لَهَا مَدْفَعًا ...
- ۳۸۰ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو چوار): اجْتَنِبُوا هَذِهِ الْقَادُورَاتِ ...
- ۳۸۱ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو پینج): لَمَّا نَزَلَ عَذْرِي، قَامَ رَسُولُ اللَّهِ
- ۳۸۳ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو شش): لَأَنْ تَقَطَّعَ يَدُ السَّارِقِ إِلَّا ...
- ۳۸۸ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو ههوت): أَنْتَفَعَ فِي حَدِّ مِنْ حُدُودِ اللَّهِ ....
- ۳۹۱ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو ههشت): أَتَيْ بِرَجُلٍ قَدْ شَرِبَ الْخَمْرَ ...
- ۳۹۵ فرموده‌ی (سهدو په‌نجاو نو): إِذَا ضَرَبَ أَحَدُكُمْ فَلَيتَّقِ الْوُجْهَ ...
- ۳۹۷ فرموده‌ی (سهدو شهست): كُلُّ مُسْكِرٍ خَمْرٌ ....
- ۴۰۴ فرموده‌ی (سهدو شهست و يهك): إِنْ اللَّهُ لَمْ يَجْعَلْ شِفَاءَكُمْ ...
- ۴۰۶ فرموده‌ی (سهدو شهست و دوو): لَا يُجْلَدُ فَوْقَ عَشْرَةِ أَسْوَاطٍ إِلَّا ...
- ۴۰۹ فرموده‌ی (سهدو شهست و سی): جَاهِلُوا الْمُشْرِكِينَ بِأَمْوَالِكُمْ
- ۴۱۱ فرموده‌ی (سهدو شهست و چوار): جَاءَ رَجُلٌ إِلَى النَّبِيِّ (صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ) يَسْتَأْذِنُ فِي الْجِهَادِ

- ٤١٣ فرموده‌ی (سهدو شهست و پینج): الرجل یقاتل للمغنم
- ٤١٧ فرموده‌ی (سهدو شهست و شهش): كَانَ رَسُولُ اللَّهِ إِذَا أَمَرَ أَمِيرًا عَلَى جَيْشٍ
- ٤٢٢ فرموده‌ی (سهدو شهست و ههوت): سئل رسول الله عن الدار من المشركين
- ٤٢٥ فرموده‌ی (سهدو شهست و ههشت): كُلُّ ذِي ثَابٍ مِنَ السَّبَاعِ....
- ٤٢٧ فرموده‌ی (سهدو شهست و نو): إِذَا أَصْنَتَ بِحَدِّهِ فَكُلْ...
- ٤٢٩ فرموده‌ی (سهدو ههفتا): إِنْ اللَّهُ تَعَالَى كَتَبَ الْإِحْسَانَ فِي كُلِّ شَيْءٍ...
- ٤٣١ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو يهك): عُدْبَتُ امْرَأَةٍ فِي هِرَّةٍ سَجَنَتْهَا...
- ٤٣٣ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو دوو): أَلَا إِنَّ اللَّهَ يَنْهَاكُمْ أَنْ تُخَلَّفُوا بِأَبَائِكُمْ...
- ٤٣٨ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو سى): مَنْ وَلِيَ الْقَضَاءَ فَقَدْ ذُبِحَ...
- ٤٣٩ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو چوار): إِذَا تَقَاضَى إِلَيْكَ رَجُلَانِ فَلَا تَقْضِ لِلأَوَّلِ..
- ٤٤١ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو پینج): لَنْ يُفْلِحَ قَوْمٌ وَلَوْ أَمَرَهُمْ امْرَأَةٌ..
- ٤٤٢ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو شهش): مَنْ وَلَّاهُ اللَّهُ شَيْئًا مِنْ أُمُورِ الْمُسْلِمِينَ..
- ٤٤٤ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو ههوت): لَعَنَ رَسُولُ اللَّهِ الرَّاشِيَّ وَالْمُرْتَشِيَّ فِي الْحُكْمِ..
- ٤٤٥ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو ههشت): لَوْ يُعْطَى النَّاسُ بِدَعْوَاهُمْ...
- ٤٤٧ فرموده‌ی (سهدو ههفتاو نو): حَقُّ الْمُسْلِمِ عَلَى الْمُسْلِمِ سِتٌّ...
- ٤٥٥ فرموده‌ی (سهدو ههشتا): إِذَا كُنْتُمْ ثَلَاثَةً فَلَا يَتَنَاجَى اِثْنَانِ دُونَ الْآخَرِ..
- ٤٥٧ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو يهك): رِضَا اللَّهِ فِي رِضَا الْوَالِدَيْنِ..
- ٤٦١ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو دوو): وَالَّذِي نَفْسِي بِيَدِهِ لَا يُؤْمِنُ عَبْدٌ حَتَّى يُجِبَ
- ٤٦٤ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو سى): لَا يَحِلُّ لِمُسْلِمٍ أَنْ يَهْجُرَ أَخَاهُ فَوْقَ ثَلَاثِ لَيَالٍ...
- ٤٦٦ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو چوار): مَنْ تَشَبَّهَ بِقَوْمٍ فَهُوَ مِنْهُمْ...
- ٤٦٧ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو پینج): مَنْ دَلَّ عَلَى خَيْرٍ فَلَهُ....
- ٤٦٨ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو شهش): إِرْهَدْ فِي الدُّنْيَا يُجِبْكَ اللَّهُ...
- ٤٦٩ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو ههوت): آيَةُ الْمُنَافِقِ ثَلَاثٌ...
- ٤٧١ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو ههشت): إِيَّاكُمْ وَالظَّنَّ، فَإِنَّ الظَّنَّ أَكْذَبُ الْحَدِيثِ..
- ٤٧٤ فرموده‌ی (سهدو ههشتاو نو): اللَّهُمَّ مَنْ وَلِيَ مِنْ أَمْرِ أُمَّتِي شَيْئًا فَشَقَّ عَلَيْهِمُ..

- ۴۷۵ فہرمودہی (سہدو نہوہد): يَا عِبَادِي إِنِّي حَزَمْتُ الظَّلَمَ عَلَى نَفْسِي...
- ۴۷۶ فہرمودہی (سہدو نہوہدو یہک): ... أَتَذَرُونَ مَا الْغَيْبَةُ؟...
- ۴۸۰ فہرمودہی (سہدو نہوہدو دوو): ... نَيْسَ الْمُؤْمِنُ بِالطَّعَانِ وَلَنَا اللَّعَانِ
- ۴۸۱ فہرمودہی (سہدو نہوہدو سی): لَّا يَدْخُلُ الْجَنَّةَ قَتَاتٌ
- ۴۸۳ فہرمودہی (سہدو نہوہدو چوار): طَوَّيْ لِمَنْ شَغَلَهُ عَيْنُهُ عَنْ عِيُوبِ النَّاسِ..